சித்தர் ஞானக் கோவை

பதிப்பாசிரியர்;

வித்துவான் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை

பதிப்பாளர்:

M. R. அப்பாதுரைப் பிள்ளை, B.A.,

13, முத்தியாலு செட்டித் தெரு, புரசைப்பாக்கம்

சென்னை

[விலை ரூ. 5

முதற் பதிப்பு: 1947

The Premier Art Press, Vepery P.O., Madras.—M.S. 96—2

6-3

முன்னுரை

'பதினெண் சித்தர் பெரிய ஞானக்கோவை' என்னும் பெயருடன் பல்லாண்டுகளாய்ப் பலராலும் படிக்கப்பட்டு வரும் இந்நூல், சித்தர் சிலரும், சிவநெறிச் செல்வராம் பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியவரும் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டதொரு தொகை நூலாகும். இது பொது மக்களுட் பலராற் பயிலப்பட்டு வருவதாயினும், இதுகாறும் மிகவும் பிழைபட்ட நிலையிலே இதன் பதிப்புகள் வெளி வந்துல வின. இதனை நன்கு திருத்தஞ்செய்து அழகிய முறையில் பதித்து வெளியிடுதல் பலர்க்கும் பயன் தருவதாகுமெனக் கருதித் திருத்தஞ் செய்யத்தொடங்கிய பின் இதிலுள்ள பற்பல செய்யுட்கள் திருத்தம் பெற்றன. இன்னந் திருத் தம் பெறாத செய்யுட்களும், அடியிழந்த செய்யுட்களும், மிகுதியும் பாடபேதங்களையுடைய செய்யுட்களும் உண்டு. அவற்றை ஏட்டின் துணையின்றிச் செவ்வனே திருத்தி அமைத்தல் இயலாமையானும், பல பகுதிகளுக்குரிய திருத்தமான ஏட்டுச் சுவடிகள் கிடையாமையானும் அவை இன்னந் திருத்தம் பெறுவாயின. ஏட்டுச் சுவடிகள் கிடைப் பின், திருத்தம் பெறாத பகுதிகள் திருத்தம்பெற்றுத் தூய பதிப்பாக வெளி வரும்.

இந்நூலின் செய்யுட்களிற் பயின்று வந்துள்ள அரும் பதங்களுக்குப் படிப்பவர்கள் எளிதிற் பொருளுணரும் பொருட்டு நூலின் இறுதியில் விரிவான அருஞ்சொற்பொரு ளகராதி தொகுத்தமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் அமைந்துள்ள பாடற் பகுதிகளுக்குத் தனித்தனி செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி தொகுத்தமைக்கப்பட்டுள்ளமை, படிப்பார்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும்.

இந்நூலில் அடங்கியுள்ள சித்தர் பாடற்பகுதிகளுக் குரிய பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளை வைத்துள்ள அன்பர்கள் அவற்றை அன்பு கூர்ந்து உதவுவார்களாயின், தமிழ் மொழிக்கும் மக்களுக்கும் பெரிதும் உதவிய பேற்றுக்குரிய வர்களாவதுடன், அடுத்த பதிப்பில் அவ்வன்பர்களுடைய திருப்பெயர்களும் இம்முன்னுரைக்கு அழகுசெய்வனவாகும்.

இப்பதிப்பினை இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற்றி யருளிய திருவருளை மனமொழி மெய்களாற் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திக்கின்றேன்.

மே. வீ. வே.

போருளடக்கம்

F.A.S
பட்டினத்

சித்தர் ஞானக் கோவை

சிவ வாக்கியர் பாடல்

காப்பு

அறுசீர்ச் சந்த விருத்தம்

அரியதோர் நமச்சி வாய மாதி யந்த மானதும்
ஆறிரண்டு நூறு தேவ ரன்று ரைத்த மந்திரம்
சுரியதோ ரெழுத்தை யுன்னிச் சொல்லு வேன்சிவ வாக்கியம்,
தோட தோட பாவமாய்கை தூர தூர ஓடவே. 1

கரியதோர் முகத்தை ஒத்த கற்ப கத்தைக் கைதொழக்
கலைகள் நூல்கள் ஞானமுங் கருத்தில் வந்து திக்கவே
பெரிய பேர்கள் சிறிய பேர்கள் கற்றுணர்ந்த பேரெலாம்
பேய ரூகி ஓதிடும் பிழைபொ றுக்க வேண்டுமே. 2

அக்ஷர நிலை

ஆன அஞ்செ ழுத்துளே அண்ட மும்அ கண்டமும்
ஆன அஞ்செ ழுத்துளே ஆதி யான மூவரும்
ஆன அஞ்செ ழுத்துளே அகார மும்ம காரமும்
ஆன அஞ்செ ழுத்துளே அடங்க லாவ லுற்றதே. 3

சரியை விலக்கல்

ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி உட்கலந்த சோதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாட்களுங்க ழிந்துபோய்
வாடி வாடி வாடி வாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்
கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணிறந்த கோடியே. 4

யோக நிலை

உருத்த ரித்த நாடியில் ஒடுங்கு கின்ற வாயுவைக்
கருத்தி னாலி ருத்தியே கபால மேற்ற வல்லிரேல்
விருத்த ராரும் பால ராவிர்; மேனியுஞ் சிவந்திடும்.
அருட்ட ரித்த நாதர்பாதம் அம்மை பாதம் உண்மையே. 5

வேத நிலை

வடிவு கண்டு கொண்ட பெண்ணை மற்றொருவ னத்தினால்
விடுவனோ அவனை யின்னம் வெட்ட வேணும் என்பனே;
நடுவன்வந் தழைத்த போது நாறு மிந்த நல்லுடல்
சுடலை மட்டும் கொண்டு போகித் தே[illegible]டிகைக் கொடுப்பரே. 6

ஞான நிலை

என்னிலே யிருந்த தொன்றை யான றிந்த தில்லையே!
என்னிலே யிருந்த தொன்றை யான றிந்து கொண்டபின்
என்னிலே யிருந்த தொன்றை யாவர் காண வல்லிரோ
என்னிலே யிருந்தி ருந்தி யானு ணர்ந்து கொண்டனே. 7

நினைப்ப தொன்றுக் கண்டிலேன் நீய லாது வேறிலை;
நினைப்பு மாய்ம றப்புமாய் நின்ற மாயை மாயையை
அனைத்து மாய்அ கண்டமாய் அனாதி முன்ன னாதியாய்
எனக்குள் நீயு னக்குள்நான் இருக்கு மாற தெங்ஙனே? 8

மண்ணும் நீயவ் விண்ணும்நீ மறிக டல்கள் ஏழும்நீ;
எண்ணும் நீயெ ழுத்தும்நீ இசைந்த பண்ணெ ழுத்தும்நீ;
கண்ணும் நீம ணியும்நீ; கண்ணு ளாடும் பாவைநீ;
நண்ணும் நீர்மை நின்ற பாதம் நண்ணுமா றருளிடாய். 9

அரியு மல்ல அரனுமல்ல அப்பு றத்தில் அப்புறம்
கருமை செம்மை வெண்மையைக் கடந்து நின்ற காரணம்
பெரிய தல்ல சிறிய தல்ல பற்றுமின்கள் பற்றுமின்;
துரிய முங்க டந்து நின்ற தூர தூர தூரமே. 10

அந்தி கால முச்சி மூன்றும் ஆடுகின்ற தீர்த்தமும்
சந்தி தர்ப்ப ணங்களுந் தபங்க ளுஞ்செ பங்களும்
சிந்தை மேவு ஞானமுந் தினஞ்செ பிக்கு மந்திரம்
சிந்தை ராம ராம ராம ராமவென்னும் நாமமே. 11

கூதாவு பஞ்ச பாதகங்க ளைத்து ரந்த மந்திரம்
இதாமி தாம தல்ல வென்றிங் கெய்த்துழலு மேழைகாள்!
சதாவி டாமல் ஓதுவார் தமக்கு நல்ல மந்திரம்
இதாமி தாமி ராம ராம ராமஎன்னும் நாமமே. 12

நான தேது நீய தேது நடுவில்நின்ற தேதடா!
கோன தேது குருவ தேது கூறிடுங் குலாமரே!
ஆன தேத றிவதே தப்பு றத்தில் அப்புறம்
ஈன தேதி ராம ராம ராமஎன்னும் நாமமே. 13

யோக நிலை

சாத்தி ரங்கள் ஓதுகின்ற சட்ட நாத பட்டரே!
வேர்த்தி ரைப்பு வந்தபோது வேதம் வந்து தவுமோ?
மாத்தி ரைப்போ தும்முளே மறிந்து தெக்க வல்லிரேல்
சாத்தி ரைப்பை நோய்களேது சத்தி முத்தி சித்தியே. 14

ஞான நிலை

தூர தூர தூரமென்று சொல்லு வார்கள் சோம்பர்கள்;
பாரும் விண்ணும் எங்குமாய்ப் பரந்த அப்ப ராபரம்;
ஊரும் நாடுங் காடுமோடி உழன்று தேடு மூமைகாள்!
நேர தாக வும்முளே அறிந்து ணர்ந்து நில்லுமே. 15

யோக நிலை

நாலு வேதம் ஓதுவீர்; ஞான பாதம் அறிகிலீர்;
பாலு ணெய்க லந்த வாறு பாவிகாள்! அறிகிலீர்;
ஆல முண்ட கண்டனுர் அகத்து ளேயி ருக்கவே
கால னென்று சொல்லுவீர்; கனவி லும்மஃ தில்லையே. 16

வித்தி லாத சம்ப்ரதாய மேலு மில்லை கீழுமில்.
தச்சி லாது மாளிகை சமைந்த வாற தெங்ஙனே?
பெற்ற தாயை விற்றடிமை கொள்ளு கின்ற பேதைகாள்!
சித்திலாத போது சீவ னில்லை யில்லை யில்லையே. 17

அஞ்சு மூணும் எட்டதாய் அநாதி யான மந்திரம்
நெஞ்சி லேநி னைந்து கொண்டு நீருருச் செபிப்பிரேல்
பஞ்ச மான பாதகம்பன் னூறு கோடி செய்யினும்
பஞ்சுபோல் பறக்கு மென்று நான்ம றைகள் பன்னுமே.

அண்ட வாசல் ஆயி ரம்ப்ர சண்ட வாசல் ஆயிரம்
ஆறி ரண்டு நூறுகோடி யான வாசல் ஆயிரம்
இந்த வாசல் ஏழை வாசல் ஏகபோக மான தாம்
எம்பிரா னிருக்கும் வாசல் யாவர் காண வல்லரே? 19

சாம நாலு வேதமும் சகல சாத்தி ரங்களும்
சேம மாக ஓதினும் சிவனை நீர றிகிலீர்;
காம நோயை விட்டுநீர் கருத்து ளேயு ணர்ந்தபின்
ஊன மற்ற காயமாய் இருப்ப னெங்கள் ஈசனே. 20

சங்கி ரண்டு தாரை ஒன்று சன்னபின்னல் ஆகையால்
மங்கி மாளு தேயுலகில் மானி டங்க ளெத்தனை!
சங்கி ரண்டை யுந்த விர்த்துத் தாரையூத வல்லிரேல்
கொங்கை மங்கை பங்கரோடு கூடி வாழ லாகுமே. 21

ஞான நிலை

தங்க மொன்று ரூபம் வேறு தன்மையான வாறுபோல்
செங்கண் மாலும் ஈச னுஞ் சிறந்தி ருந்த தும்முளே,
விங்க ளங்கள் பேசுவீர் விளங்கு கின்ற மாந்தரே!
எங்கு மாகி நின்றராம் நாம ... இந்த நாமமே. 22

யோக நிலை

அஞ்செ ழுத்தி லேபிறந்தவ் வஞ்செ ழுத்தி லேவளர்ந்
தஞ்செ ழுத்தை ஓதுகின்ற பஞ்ச பூத பாவிகாள் !
அஞ்செ ழுத்தில் ஓரெழுத் தறிந்து கூற வல்லிரேல்
அஞ்சலஞ்ச லென்று நாத னம்ப லத்தி லாடுமே. 23

அஞ்சு மஞ்சு மஞ்சுமே அனாதி யான தஞ்சமே.
பிஞ்சு பிஞ்ச தல்லவோ பித்தர் காள்பி தற்றுவீர்!
நெஞ்சி லஞ்சு கொண்டுநீர் நின்று தெக்க வல்லிரேல்
அஞ்சு மில்லை ஆறுமில் அனாதி யாகித் தோன்றுமே. 24

நீள வீடு கட்டி நீர்நெ டுங்கதவு சாத்துவீர்
வாழ வேணு மென்றலோ மகிழ்ந்தி ருந்த மாந்தரே !
கால னோலை வந்த போது கைகலந்து நின்றிடும்
ஆல முண்ட கண்டர்பாதம் அம்மை பாத முண்மையே.25

கிரியை நிலை

வீடெ டுத்து வேள்வி செய்து மெய்யரோடு பொய்யுமாம்
மாடு மக்கள் பெண்டிர் சுற்றம் என்றிருக்கு மாந்தர்காள் !
நாடு பெற்ற நடுவர் கையில் ஓலைவந் தழைத்திடில்
ஆடு பெற்ற தவ்விலை பெறாது காணும் உடலமே. 26

யோக நிலை

ஓட முள்ள போதெ லாம்நீர் ஓடியே யுலாவலாம் ;
ஓட முள்ள போதெலா முறுதி பண்ணிக் கொள்ளலாம் ;
ஓட முடைந்த போதங் கொப்பிலாத வெளியிலே
ஆடு மில்லை கோலு மில்லை ஆருமில்லை ஆனதே. 27

உற்பத்தி நிலை

அண்ண லேஅ னாதியே அனாதி முன்அ னாதியே;
பெண்ணும் மாணு மொன்றலோ பிறப்ப தற்கு முன்னெலாம்?
கண்ணில் ஆணின் சுக்கிலங் கருவில் ஓங்கு நாளிலே
மண்ணு ளோரும் விண்ணு ளோரும் வந்தவாற தெங்ஙனே ? 28

ஞான நிலை

பண்டுநாள் பறித்தெ றிந்த பன்ம லர்கள் எத்தனை ?
பாழிலே செபித்து விட்ட மந்தி ரங்கள் எத்தனை ?
மிண்டராய்த் திரிந்த போதி றைத்த நீர்க ளெத்தனை ?
மீளவுஞ் சிவால யங்கள் சூழ வந்த தெத்தனை ? 29
அண்டர் கோனி ருப்பிடம் அறிந்து ணர்ந்த ஞானிகள்
பண்ட றிந்த பான்மை தன்னை யாரறிய வல்லரே ?
விண்ட வேதப் பொருளையன்றி வேறு கூற வகையிலாக்
கண்ட கோவில் தெய்வ மென்று கையெடுப்ப தில்லையே.

யோக நிலை

நெருப்பை மூட்டி நெய்யைவிட்டு நித்த நித்தம் நீரிலே
விருப்ப மோடு நீர்கு ளிக்கும் வேதவாக்யங் கேளுமின்:
நெருப்பு நீரு மும்முளே நினைந்து கூற வல்லிரேல்
சுருக்க மற்ற சோதியைத் தொடர்ந்து கூட லாகுமே. 31
பாட்டி லாத பரமனைப் பரம லோக நாதனை
நாட்டி லாத நாதனை நாரி மங்கை பாகனைக்
கூட்டி மெள்ள வாய்புதைத்துக் குணுகு ணுத்த மந்திரம்
வேட்ட காரர் குசுகு சுப்பைக் கூப்பிடா முகிஞ்சதே. 32

தரிசனம்

செய்ய தெங்கி லேயிள நீர் சேர்ந்த கார ணங்கள்போல்
ஐயன் வந்திங் கென்னுளம் புகுந்து கோயில் கொண்டனன் ;
ஐயன் வந்திங் கென்னுளம் புகுந்து கோயில் கொண்டபின்
வைய கத்தில் மாந்தர் முன்னம் வாய்திறப்ப தில்லையே. 33

சரியை நிலை

மாறு பட்ட மணிதுலக்கி வண்டினெச்சில் கொண்டுபோய்
ஊறு பட்ட கல்லின்மீதே யூற்று கின்ற மூடரே !
மாறு பட்ட தேவரு மறிந்து நோக்கு மென்னையும்
கூறு பட்டுத் தீர்க்கவோ குருக்கள் பாதம் வைத்ததே? 34

யோக நிலை

கோயி லாவ தேதடா! குளங்க ளாவ தேதடா!
கோயி லுங்கு ளங்களும் கும்பி டுங்கு லாமரே!
கோயி லும்ம னத்துளே; குளங்க ளும்ம னத்துளே.
ஆவ தும்ம ழிவதுவு மில்லை யில்லை யில்லையே. 35

செங்க லுங்க ருங்கலுஞ் சிவந்த சாதி லிங்கமும்
செம்பி லும்த ராவிலுஞ் சிவனி ருப்ப னென்கிறீர்.
உம்ப தம்ம றிந்துநீ ரும்மை நீர றிந்தபின்
அம்ப லம்நி றைந்த நாத ராடல்பாட லாகுமே. 36

கிரியை நிலை

பூசை பூசை என்றுநீர் பூசை செய்யும் பேதைகாள்!
பூசை யுள்ள தன்னிலே பூசை கொண்ட தெவ்விடம்?
ஆதி பூசை கொண்டதோ, அனாதி பூசை கொண்டதோ,
ஏது பூசை கொண்டதோ இன்ன தென்றி யம்புமே. 37

ஞான நிலை

இருக்கு நாலு வேத முள்ள ழுத்தையற வோதினும்
பெருக்க நீறு பூசினும் பிதற்றி னும்பி ரானிரான்.
உருக்கி நெஞ்சை யுட்கலந்திங் குண்மை கூற வல்லிரேல்,
சுருக்க மற்ற சோதியைத் தொடர்ந்து கூட லாகுமே. 38

யோக நிலை

கலத்தின் வார்த்து வைத்தநீர் கடுத்த தீமு டுக்கினல்
கலத்தி லேக ரந்ததோ, கடுத்த தீக்கு டித்ததோ,
நிலத்தி லேக ரந்ததோ, நீள்வி சும்பு கொண்டதோ?
மனத்தின் மாயை நீக்கியே மனத்து ளேக ரந்ததோ? 39

சரியை நிலை

பறைச்சி யாவ தேதடா பணத்தி யாவ தேதடா!
இறைச்சி தோலெ லும்பினும் இலக்க மிட்டி ருக்குதோ?
பறைச்சி போகம் வேறதோ, பணத்தி போகம் வேறதோ?
பறைச்சி யும்ப ணத்தியும் பகுந்து பாரு மும்முளே. 40

வாயிலே குதித்த நீரை யெச்சி லென்று சொல்லுநீர்.
வாயிலே குதப்பு வேதம் வரமெ னக்க டவதோ?
வாயி லெச்சில் போக வென்று நீர்தனைக் குடிப்பிர்காள்!
வாயி லெச்சில் போன வண்ணம் வந்திருந்து சொல்லுமே.

ஓதுகின்ற வேத மெச்சில்; உள்ள மந்த்ரங்க ளெச்சில்;
போத கங்க ளான வெச்சில்; பூதலமே முமெச்சில்;
மாதிருந்த விந்து வெச்சில்; மதியுமெச்சி லொளியெச்சில்;
ஏதிலெச்சி லில்ல தில்லை யில்லை யில்லை யில்லையே. 42

உற்பத்தி

பிறப்ப தற்கு முன்னெலாம் பிறங்கு மாற தெங்ஙனே?
பிறந்து மண்ணி றந்துபோ யிருக்கு மாற தெங்ஙனே?
குறித்து நீர்சொ லாவிடிற் குறிப்பி லாத மாந்தரே!
அறுப்பனே செவியி ரண்டு மஞ்செ ழுத்து வாளினால். 43

ஞானம்

அம்ப லத்தை அம்புகொண் டசங்கென் றுல சங்குமோ?
கம்ப மற்ற பாற்கடல் கலங்கென் றுல்க லங்குமோ?
இன்ப மற்ற யோகியை இருளும் வந்த ணுகுமோ?
செம்பொ னம்ப லத்துளே தெளிந்த தேசி வாயமே. 44

கடவுள் நிலை

சித்த மேது சிந்தையேது சீவ னேது சித்தரே!
சத்தி யேது சம்புவேது சாதி பேத மற்றெது?
முத்தி யேது மூலமேது மூல மந்தி ரம்மெது?
வித்தி லாத வித்திலேயி தின்ன தென்றி யம்புமே. 45

ஒடுக்கநிலை

சித்த மற்றுச் சிந்தை யற்றுச் சீவனற்று நின்றிடம்
சத்தி யற்றுச் சம்புவற்றுச் சாதி பேத மற்றுநன்
முத்தி யற்று மூலமற்று மூல மந்தி ரங்களும்
வித்தை யித்தை யீன்ற வித்தில் விளைந்ததே சிவாயமே 46

கிரியை

சாதி யாவ தேதடா சலந்தி ரண்ட நீரெலாம்
பூத வாச லொன்றலோ பூத மைந்து மொன்றலோ?
காதில் வாளி காரை கம்பி பாடகம்பொ னென்றலோ?
சாதி பேத மோதுகின்ற தன்மை யென்ன தன்மையே?

கறந்த பால்மு லைப்புகா; கடைந்த வெண்ணெய் மோர்புகா;
உடைந்து போன சங்கி னோசை யுயிர்களும் உடற்புகா;
விரிந்தபூ வுதிர்ந்த காயும் மீண்டு போய்ம ரம்புகா;
இறந்தவர் பிறப்ப தில்லை யில்லை யில்லை யில்லையே. 48

தரையி னிற்கி டந்தபோ தன்று தூமை யென்றிலீர்;
துறைய றிந்து நீர்குளித்த தன்று தூமை யென்றிலீர்;
பறைய றைந்து நீர்பிறந்த தன்று தூமை யென்றிலீர்;
புரையி லாத ஈசரோடு பொருந்து மாற தெங்ஙனே? 49

தூமை தூமை யென்றுநீர் துவண்ட லையும் ஏழைகாள்!
தூமை யான பெண்ணிருக்கத் தூமை போன தெவ்விடம்?
ஆமை போல முழுகிவந் தநேக வேத மோதுறீர்;
தூமையுந் திரண்டு ருண்டு சொற்கு ருக்க ளானதே. 50

சொற்கு ருக்க ளான துஞ் சோதி மேனி யான தும்
மெய்க்கு ருக்க ளாயினும் வேண பூசை செய்யினும்
சற்கு ருக்க ளாயினுஞ் சாத்தி ரங்கள் சொல்லினும்
மெய்க்கு ருக்க ளாயினுந் திரண்டு ருண்ட தூமையே. 51

கைவ டங்கள் கொண்டுநீர் கண்சி மிட்டி நிற்கிறீர்;
எவ்வி டங்கள் கண்டுநீர் எண்ணி யெண்ணிப் பார்க்கிறீர்?
பொய்யு ணர்ந்த சிந்தையைப் பொருந்தி நோக்க வல்லிரேல்
மெய்க டந்த தும்முளே விரைந்து கூற லாகுமே. 52

ஆடு காட்டி வேங்கையை அகப்ப டுத்து மாறுபோல்
மாடு காட்டி யென்னைநீ மதிம யக்க லாகுமோ?
கோடு காட்டி யானையைக் கொன்று ரித்த கொற்றவா!
வீடு காட்டி யென்னைநீ வெளிப்ப டுத்த வேணுமே. 53

இடத்த துன்கண் சந்திரன் ; வலத்த துன்கண் சூரியன் ;
இடக்கை சங்கு சக்கரம்; வலக்கை சூல மான்மழு;
எடுத்த பாதம் நீள்முடி எண்டி சைக்கு மப்புறம்;
உடற்க லந்து நின்றமாயம் யாவர் காண வல்லரே? 54

நாழி யப்பும் நாழி யுப்பும் நாழியான வாறுபோல்
ஆழி யோனு மீசனு மமர்ந்து வாழ்ந்தி ருந்திடம்
ஏறி லேறு மீசனு மியங்கு சக்ர தரனையும்
வேறு கூறு பேசுவார் வீழ்வர் வீண ரகிலே. 55

இல்லை நாய கன்னவன் ; திருவ ரங்க னும்மவன் ;
எல்லை யான புவனமும் ஏக முத்தி யானவன் ;
பல்லு நாவு முள்ளபேர் பகுந்து கூறி மகிழுவார் ;
வல்ல பங்கள் பேசுவார் வாய்பு ழுத்து மாய்வரே. 56

எத்தி சைக்கு மெவ்வுயிர்க்கு மெங்க ளப்ப னெம்பிரான்
முத்தி யான வித்துளே முளைத்தெ ழுந்த வச்சுடர் ;
சித்தமுந் தெளிந்து வேத கோயி லுந்தி றந்தபின்
அத்த னுடல் கண்டபின் அடங்க லாடல் காணுமே. 57

உற்ற நூல்க ளும்முளே உணர்ந்து ணர்ந்து பாடுவீர் ;
பற்ற றுத்து நின்றுநீர் பராப ரங்க ளெய்துவீர் ;
செற்ற மாவை யுள்ளரைச் செருக்க றுத்தி ருத்திடில்
சுற்ற மாக வும்முளே சோதி யென்றும் வாழுமே. 58

போத டாவெ ழுந்ததும் புனல தாடி வந்ததும்
தாத டாபு குந்ததும் தான டாவி ளைந்ததும்
ஓத டாவ தஞ்சுமூன்று மொன்ற தான அக்கரம்
ஓதடா விராம ராம ராமவென்னும் நாமமே. 59

அகார மென்ற அக்கரத்துள் அவ்வு வந்து தித்ததோ ?
உகார மென்ற அக்கரத்தில் உவ்வு வந்து தித்ததோ ?
அகார மும்உ காரமுஞ் சிகார மின்றி நின்றவோ?
விகார மற்ற யோகிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே. 60

அறத்தி றங்க ளுக்கும்நீ; அகண்ட மெண்டி சைக்கும்நீ;
திறத்தி றங்க ளுக்கும்நீ; தேடு வார்கள் சிந்தைநீ;
உறக்கம் நீ;உ ணர்வுநீ; உட்க லந்த சோதிநீ;
மறக்கொ ணாத நின்கழல் மறப்பி னுங்கு டிகொளே. 61

அண்டம் நீ;அ கண்டம்நீ; ஆதி மூல மானநீ;
கண்டம் நீ;க ருத்தும்நீ; காவி யங்க ளானநீ;
புண்ட ரீக மன்றுளே புணரு கின்ற புண்ணியர்
கொண்ட கோல மான நேர்மை கூர்மை யென்ன கூர்மையே! 62

மைய டர்ந்த கண்ணினூர் மயக்கி டும்ம யக்கிலே
மையி றந்து கொண்டு நீங்க ளல்லலற் றிருப்பிர்காள்!
மெய்ய டர்ந்த சிந்தையால் விளங்கு ஞான மெய்தினல்
உய்ய டர்ந்து கொண்டு நீங்க ளூழிகாலம் வாழ்விரே. 63

கருவி ருந்த வாசலாற் கலங்கு கின்ற வூமைகாள்!
குருவி ருந்து சொன்ன வார்த்தை குறித்துநோக்க வல்லிரேல்,
உருவி லங்கு மேனியாகி யும்ப ராகி நின்றுநீர்
திருவி லங்கு மேனியாகிச் சென்று கூட லாகுமே. 64

தீர்த்த மாட வேணுமென்று தேடு கின்ற தீனர்காள்!
தீர்த்த மாட லெவ்விடந் தெளிந்து நீரி யம்புவீர்.
தீர்த்த மாக வும்முளே தெளிந்து நீரி ருந்தபின்
தீர்த்த மாக வுள்ள நுஞ் சிவாய வஞ்செ ழுத்துமே. 65

கழுத்தையும் நிமிர்த்தி நல்ல கண்ணை யும்வி ழித்துநீர்
பழுத்து வாய்வி ழுந்து போன பாவமென்ன பாவமே?
அழுத்த மான வித்திலே அனாதி யாயி ருப்பதோர்
எழுத்தி லாவெ ழுத்திலே யிருக்க லாமி ருத்துமே. 66

கண்டு நின்ற மாயையுங் கலந்து நின்ற பூதமும்
உண்டு றங்கு மாறுநீ ருணர்ந்தி ருக்க வல்லிரேல்
பண்டை யாறு மொன்றுமாய்ப் பயந்த வேத சுத்தனாய்
அண்ட முத்தி யாகிநின்ற ஆதி மூல மூலமே. 67

ஈன்ற வாச லுக்கிரங்கி எண்ணி றந்து போவிர்காள் ;
கான்ற வாழை மொட்ட லர்ந்த காரணம் அறிகிலீர்;
நான்ற வாச லைத்திறந்து நாடி நோக்க வல்லிரேல்,
தோன்று மாயை விட்டொழிந்து சோதி வந்து தோன்றுமே. 68

உழலும் வாச லுக்கிரங்கி யூச லாடும் ஊமைகாள்!
உழலும் வாச லைத்திறந்து வுண்மை சேர வெண்ணிலீர்.
உழலும் வாச லைத்திறந்து வுண்மை நீரு ணர்ந்தபின்
உழலும் வாச லுள்ளிருந்த வுண்மை தானு மாவிரே. 69

மூல நாடி தன்னிலே முளைத்தெ ழுந்த சோதியை
நால நாடி யும்முளே நாழி கையி ருந்தபின்
பால னாகி வாழலாம் பறந்து போக யாக்கையும்;
ஆல முண்ட கண்டராணை அம்மை யாணை யுண்மையே. 70

இருக்க வேணு மென்றபோ திருக்க லர்யி ருக்குமோ?
மரிக்க வேணு மென்றலோ மண்ணு ளேப டைத்தனர்?
சுருக்க மற்ற தம்பிரான் சொன்ன அஞ்செ ழுத்தையும்
மரிக்கு முன்வ ணங்கிடீர் மருந்தெ னப்ப தங்கெடீர். 71

அம்பத் தொன்றி லக்கர மடங்க லோரெ ழுத்துமோ?
விண்ப ரந்த மந்திரம் வேத நான்கு மொன்றலோ?
விண்ப ரந்த மூல வஞ்செ ழுத்துளே முளைத்ததே
அங்க லிங்க பீடமாய் அமர்ந்த தேசி வாயமே. 72

சிவாய மென்ற அட்சரஞ் சிவனி ருக்கு மட்சரம் ;
உபாய மென்று நம்புதற் குண்மை யான அட்சரம் ;
கபாட மற்ற வாயிலைக் கடந்து போன வாயுவை
உபாய மிட்ட ழைத்துமே சிவாய அஞ்செ ழுத்துமே. 73

உருவ மல்ல; வெளியு மல்ல; ஒன்றைமேவி நின்றதல்;
மருவு வாசல் சொந்த மல்ல; மற்றதல்ல; அற்றதல்;
பெரிய தல்ல; சிறிய தல்ல; பேசலான தானுமல்;
உரிய தாகி நின்ற நேர்மை யாவர்காண வல்லரே? 74

ஆத்து மாஅ னாதியோ? அனாத்து மாவ னாதியோ?
பூத்தி ருந்த ஐம்பொறி புலன்க ளும்ம னாதியோ?
தாக்க மிக்க நூல்களுஞ் சதாசி வம்ம னாதியோ?
வீக்க வந்த யோகிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே. 75

அறிவி லேபி றந்திருந் தாக மங்க ளோதுறீர்;
நெறியிலே மயங்கு கின்ற நேர்மை யொன்ற றிகிலீர்;
உறியிலே தயிரி ருக்க வூர்பு குந்து வெண்ணெய்தே
டறிவி லாத மாந்தரோ டணுகு மாற தெங்ஙனே? 76

இருவ ரங்க மும்பொ ருந்தி யென்புருகி நோக்கிலீர்;
உருவ ரங்க மாகிநின்ற வுண்மை யொன்றை யோர்கிலீர்;
கருவ ரங்க மாகி நின்ற கற்பனை கடந்துபின்
திருவ ரங்க மென்றுநீர் தெளிந்தி ருக்க வல்லிரே. 77

கருக்குழியி லாசை யாகிக் காத லுற்று நிற்கிறீர்.
குருக்கி டுக்கு மேழைகாள்! குலாவு கின்ற பாவிகாள்!
திருத்தி ருத்தி மெய்யினுற் சிவந்த அஞ்செ ழுத்தையும்
உருக்க ழிக்கு முன்னமே யுரையு ணர்ந்து கொள்ளுமே. 78

மண்ணி லேபி றக்கவும் வழக்க லாது ரைக்கவும்
எண்ணி லாத கோடி தேவ ரென்ன துன்ன தென்னவும்
கண்ணி லேகண் மணியிருக்கக் கண்ம றைந்த வாறுபோல்
எண்ணில் கோடி தேவரும் இதன்க ணுல்வி ழிப்பதே. 79

மண்கலங் கவர்ந்த போது வைத்து வைத்த டுக்குவார்;
வெண்கலங் கவர்ந்த போது வேணு மென்று பேணுவார்;
நண்கலங் கவர்ந்த போது நாறு மென்று போடுவார்.
எண்கலந்து நின்ற மாய மென்ன மாய மீசனே! 80

மிக்க செல்வ நீர்படைத்த விறகு மேவிப் பாவிகாள்!
விக்குட்டின் கொளுத்தி மேனி வெந்து போவ தறிகிலீர்.
மக்கள் பெண்டிர் சுற்றமென்னும் மாயை காணு மிவையெலாம்
மறலிவந் தழைத்த போது வந்து கூட லாகுமோ? 81

ஒக்க வந்து மாதுடன் செறிந்தி டத்தி லழகியே
ஒருவ ராகி யிருவராகி யிளமை பெற்ற வூரிலே
அக்க ணிந்து கொன்றை சூடு மம்பலத்தி லாடுவார்
அஞ்செ ழுத்தை யோதிடின் அனேக பாவ மகலுமே! 82

மாடு கன்று செல்வமும் மனைவி மைந்தர் மகிழவே
மாடமாளி கைப்பு றத்தில் வாழு கின்ற நாளிலே
ஓடிவந்து கால தூதர் சடுதி யாக மோதவே
உடல்கிடந் துயிர்க ழன்ற உண்மை கண்டு முணர்கிலீர். 83

பாடு கின்ற தும்பு ருக்கண் தங்க ளுக்க ளுக்கியே
பாட லாத கன்ம கூட்ட மிட்ட எங்கள் பரமனே!
நீடுசெம்பொ னம்ப லத்து ளாடு கொண்ட அப்பனே!
நீட கண்ட கால கண்ட நித்தியகல் யாணனே! 84

கானமற்ற காட்ட கத்தில் வெந்தெ ழுந்த நீறுபோல்
ஞான முற்ற நெஞ்ச கத்தின் நல்ல தேது மில்லையே;
ஊன மற்ற சோதியோ டுணர்வு சேர்ந்த டக்கினல்
தேன கத்தி னூறல்போல் தெளிந்த தேசி வாயமே. 85

பருகி யோடி யும்முவே பறந்து வந்த வெளிதனை
நிருவியே நினைந்து பார்க்கில் நின்ம லம்ம தாகுமே;
உருகி யோடி யெங்குமாய் உதய சோதி தன்னுளே
கருதடா வுனக்கு நல்ல கார ணம்ம தாகுமே. 86

சோதி யாதி யாகிநின்ற சுத்தமும் பலித்து வந்து
போதியாத போத கத்தை யோது கின்ற பூரணா!
வீதி யாக வோடி வந்து விண்ண டியி னூடுபோய்
ஆதி நாத னுதனென் றனந்த கால முள்ளதே. 87

இறைவனு லெடுத்த மாடத் தில்லை யம்ப லத்திலே
அறிவினு லடுத்த காய மஞ்சி னுல மர்ந்ததே.
கருவினுத முண்டு போய்க்க ழன்ற வாச லொன்பதும்
ஒருவரா யொருவர் கோடி யுள்ளு ளேய மர்ந்ததே. 88

நெஞ்சி லேயி ருந்திருந்து நெக்கி யோடும் வாயுவை
அன்பி னலி ருந்துநீ ரருகி ருத்த வல்லிரேல்
அன்பர் கோயில் காணலா மகன்று மெண்டி சைக்குளே
தும்பி யோடி யோடியே சொல்ல டாசு வாமியே ! 89

தில்லையே வணங்கி நின்று தெண்ட னிட்ட வாயுவை
எல்லையைக் கடந்து நின்ற ஏக போக மாய்கையோ
வெல்லையைக் கடந்து நின்று சொர்க்க லோக வெளியிலே
வெள்ளையுஞ் சிவப்பு மாகி மெய்க லந்து நின்றதே. 90

உடம் புயிரெ டுத்ததோ ? உயிரு டம்பெ டுத்ததோ ?
உடம் புயிரெ டுத்தபோ தருவ மேது செப்புவீர்.
உடம் புயிரி றந்தபோ துயிரி றப்ப தில்லையே !
உடம்பு மெய்ம்ம றந்துகண் டுணர்ந்து ஞான மோதுமே. 91

அவ்வெ னும்மெ ழுத்தினு லகண்ட மேழு மாக்கினய் ;
உவ்வெ னும்மெ ழுத்தினு லுருத்த ரித்து நின்றனே ;
மவ்வெ னும்மெ ழுத்தினல் மயங்கி னர்கள் வையகம் ;
அவ்வு முவ்வு மவ்வுமா யமர்ந்த தேசி வாயமே. 92

மந்தி ரங்க ளுண்டுநீர் மயங்கு கின்ற மானிடர் !
மந்தி ரங்க ளாவது மறத்தி லூற லன்றுகாண் ;
மந்தி ரங்க ளாவது மதர்த்தெ ழுந்த வாயுவே ;
மந்தி ரத்தை யுண்டவர்க்கு மான மேது மில்லையே. 93

என்ன வென்று சொல்லுவேன் இலக்க ணம்இ லாததை ?
பன்னு கின்ற செந்தமிழ்ப் பதங்க டந்த பண்பென
மின்ன கத்தில் மின்னொடுங்கி மின்ன தான வாறுபோல்
என்ன கத்து ளீச னும்மி யானு மல்ல தில்லையே. 94

ஆல வித்தி லாலொடுங்கி யால மான வாறுபோல்
வேறு வித்து மின்றியே விளைந்து போக மெய்தினர்
ஆறு வித்தை யோர்கிலீ ரறிவி லாத மாந்தரே !
பாரு மித்தை யும்மு ளேப ரப்பிரம மானதே. 95

அவ்வு தித்த மந்திரம் மகார மாய்உ காரமாய்
எவ்வெ ழுத்த றிந்தவர்க் கெழுபி றப்ப திங்கிலை ?
சவ்வு தித்த மந்திரத்தைத் தற்ப ரத்தி ருத்தினால்
அவ்வு முவ்வு மவ்வுமா யமர்ந்த தேசி வாயமே. 96

நவ்வி ரண்டு காலதாய் நவின்ற மவ்வ யிறதாய்ச்
சிவ்வி ரண்டு தோளதாய்ச் சிறந்த வவ்வு வாயதாய்
யவ்வி ரண்டு கண்ணதா யெழுந்து நின்ற நேர்மையிற்
செவ்வை யொத்து நின்றதே சிவாய மஞ்செ ழுத்துமே. 97

இரண்டு மொன்று மூலமாய் இயங்கு சக்க ரத்துளே
சுருண்டு மூன்று வளையமாய்ச் சுணங்கு போற்கி டந்ததீ
முரண்டெ ழுந்த சங்கினோசை மூல நாடி யூடுபோய்
அரங்கன் பட்ட ணத்திலே அமர்ந்த தேசி வாயமே. 98

கடலிலே திரியு மாமை கரையி லேறி முட்டையிட்டுக்
கடலிலே திரிந்த போது ரூப மான வாறுபோல்
மடலுளே யிருக்கு மெங்கள் மணிய ரங்க சோதியை
உடலுளே நினைந்து நல்ல வுண்மை யான வுண்மையே. 99

மூன்று மண்ட லத்திலும் முட்டி நின்ற தூணிலும்
நான்ற பாம்பின் வாயிலும் நவின்றெ ழுந்த அட்சரம்
ஈன்ற தாயு மய்யரும் எடுத்து ரைத்த மந்திரம்
தோன்று மோரெ ழுத்துளே சொல்ல வெங்கு தில்லையே.

மூன்று மூன்று மூன்றுமே மூவர் தேவர் தேடிடும்
மூன்று மஞ்செ ழுத்துமாய் முழங்கு மவ்வெ ழுத்துளே
ஈன்ற தாயு மப்பரும் இயங்கு கின்ற நாதமும்
தோன்று மண்ட லத்திலே சொல்ல வெங்கு தில்லையே. 101

சோறு கின்ற பூதம்போற் சுணங்கு போற்கி டந்தநீர்
நாறு கின்ற கும்பியி னவின்றெ ழுந்த மூடரே !
சீறு கின்ற ஐவரைச் சினுக்க றுக்க வல்லிரேல்
ஆறு கோடி வேணியா ராறி லொன்றி லாவரே. 102

வட்ட மென்று நும்முளே மயங்கி விட்ட திவ்வொளி
அட்ட வக்க ரத்துளே அடக்க மும்மொ டுக்கமும்;
எட்டு மெட்டு மெட்டுமா யியங்கு சக்க ரத்துளே
எட்ட லாமு தித்த தெம்பி ரானை நா னறிந்தபின். 103

பேசு வானு மீசனே; பிரம ஞான மும்முளே;
ஆசை யான ஐவரு மலைந்த லைகள் செய்கிறார்;
ஆசை யான ஐவரை அடக்கி யோரெ ழுத்திலே
பேசி டாதி ருப்பிரேல் நாதம் வந்தொ லிக்குமே. 104

நமசி வாய அஞ்செ ழுத்தும் நிற்குமே நிலைகளும்
நமசி வாய மஞ்சு மஞ்சும் புராண மான மாய்கையை
நமசி வாய மஞ்செ ழுத்தும் நம்முளே யிருக்கவே
நமசி வாய வுண்மையை நன்கு ரைசெய் நாதனே! 105

பரமு னக்கெ னக்கு வேறு பயமிலை பராபரா!
கரமெ டுத்து நிற்றலுங் குவித்தி டக்க டப்படா.
சிரமுருகி யமுத ளித்த சீரு லாவு நாதனே!
வரமெ னக்கு நீயளித்த ஓம்ந மச்சி வாயமே. 106

பச்சை மண்ப துப்பிலே பழுப்ப திந்த வேட்டுவன்
நித்த மும்நி னைந்திட நினைந்த வண்ண மாயிடும்;
பச்சை மண்ணி டிந்துபோய்ப் பறந்த தும்பி யாயிடும்
பித்தர்கா ளறிந்து கொள்க பிரானி ருந்த கோலமே. 107

ஒளிய தான காசிமீது வந்து தங்கு வோர்க்கெலாம்
வெளிய தான சோதிமேனி விசுவ நாத னானவன்
தெளியு மங்கை யுடனிருந்து செப்பு கின்ற தாரகம்
வெளிய சோரி ராமராம நாம மிந்த நாமமே. 108

விழியினோடு புனல்வி ளைந்த வில்ல வல்லி யோனியும்
வெளியி லேபி தற்றலாம் விளைவு நின்ற தில்லையே
வெளிப ரந்த தேசமும் வெளிக்குள் மூல வித்தையும்
தெளியும் வல்ல ஞானிகள் தெளிந்தி ருத்தல் திண்ணமே.

ஓம்ந மச்சி வாயமே யுணர்ந்து மெய்யு ணர்ந்துபின்
ஓம்ந மச்சி வாயமே யுணர்ந்து; மெய்தெ ளிந்துபின்
ஓம்ந மச்சி வாயமே யுணர்ந்து மெய்யு ணர்ந்தபின்
ஓம்ந மச்சி வாயமே யுட்க லந்து நிற்குமே. 110

அல்லல் வாச லொன்பதும் அறுத்த டைத்த வாசலும்
சொல்லு வாச லோரைந்து சொம்மி விம்மி நின்றதும்
நல்ல வாச லைத்திறந்து ஞான வாச லூடுபோய்
எல்லை வாசல் கண்டவ ரினிப்பி றப்ப தில்லையே. 111

ஆதி யான தொன்றுமே யனேக னேக ரூபமாய்ச்
சாதி பேத மாயெழுந்து சர்வ சீவ னானபின்
ஆதி யோடும் ஆடுகின்ற மீண்டு மிந்த சென்மமாம் ;
சோதி யான ஞானி யர்க்குஞ் சுத்தமா யிருப்பரே. 112

மலர்ந்த தாது மூலமாயிவ் வையக ம்ம லர்ந்ததும்
மலர்ந்த பூம யக்கவந் தடுத்த தும்வி டுத்ததும்
புலன்க ளைந்தும் பொறிக லங்கிப் பூமிமேல் விழுந்ததும்
இலங்கலங்கி நின்ற மாய மென்ன மாய மீசனே! 113

பார டங்க வுள்ள தும் பரந்த வான முள்ள தும்
ஓரி டம்மு மன்றியே யொன்றி நின்ற வொண்சுடர்
ஆரி டம்மு மன்றியே யகத்து ளும்பு றத்துளும்
சீரி டங்கள் கண்டவன் சிவன்தெ ரிந்த ஞானியே. 114

மண்கிடார மேசு மந்து மலையு ளேறி மறுகுறீர் ;
எண்படாத காரி யங்க ளியலு மென்று கூறுநீர் ;
தம்பிரானை நாள்க டோறுந் தரையி லேத லைபடக்
கும்பிடாத மாந்த ரோடு கூடி வாழ்வ தெங்ஙனே? 115

நாவி நூல ழிந்ததும் நலங்கு லம்ம ழிந்ததும்
மேவு தேர ழிந்ததும் விசார முங்கு றைந்ததும்
பாவிகாளி தென்ன மாயம் வாம நாடு பூசலாய்
ஆவி யார டங்கினல் ஐவ ரும்ம டங்குவார். 116

இல்லை யில்லை இல்லையென் றியம்பு கின்ற ஏழைகாள் !
இல்லை என்று நின்றதொன்றை இல்லை என்ன லாகுமோ?
இல்லை யல்ல ஒன்றுமல் இரண்டு மொன்றி நின்றதை
எல்லை கண்டு கொண்டபே ரினிப்பி றப்ப தில்லையே. 117

கார கார கார கார காவலூழி காவலன்
போர போர போர போர போரில்நின்ற புண்ணியன்
மார மார மார மார மரங்களேழு மெய்தசீ
ராம ராம ராம ராம நாமமென்னும் நாமமே. 118

நீடு பாரி லேபி றந்து நேயமான மாயந்தான்
வீடு பேறி தென்ற போது வேண்டியின்பம் வேண்டுமோ?
பாடு நாலு வேதமும் பாரி லேப டர்ந்தவோ ?
நாடு ராம ராம ராம நாமமென்னும் நாமமே. 119

உயிரு நன்மை யாலுடல் எடுத்து வந்தி ருந்திடும்.
உயிரு டம்பொ ழிந்த போது ரூபரூப மாயிடும்.
உயிர்சி வத்தின் மாய்கையாய் ஒன்றை ஒன்று கொன்றிடும் ;
உயிரு சத்தி மாய்கையாகி ஒன்றை ஒன்று தின்னுமே.

நெட்டெ ழுத்து வட்டமே நிறைந்த பல்லி யோனியும்.
நெட்டெ ழுத்தில் வட்டமொன்று நின்ற தொன்று கண்டிலே,
குட்டெ ழுத்தி லத்த தென்று கொம்புகால் குறித்திடில்,
நெட்டெ ழுத்தில் வட்ட மொன்றில் நேர்படா னம்மீசனே. 121

விண்ணி லுள்ள தேவர்க ளறியொ ணாத மெய்ப்பொருள்
கண்ணி லாணி யாகவே கலந்து நின்ற தெம்பிரான் ;
மண்ணி லாம்பி றப்ப றுத்து மலரடிகள் வைத்தபின்
அண்ண லாரு மெம்முளே அமர்ந்து வாழ்வ துண்மையே.

விண்க டந்து நின்ற சோதி மேலைவாச லைத்திறந்து
கண்க ரைத்த வுள்ளுளே கலந்து புக்கி ருந்தபின்
மண்பி றந்த மாயமும் மயக்க மும்ம றந்துபோய்
எண்க லந்த வீசனோ டிசைந்தி ருப்ப துண்மையே. 123

மூல மான மூச்ச தில் மூச்ச ிரிந் து விட்ட பின்
நாலு நாலு முன்னிலோரு நாட்ட மாகி நாட்டிடில்
பால ஞகி நீடலாம் பரப்பி ரம்ம மாகலாம்;
ஆல முண்ட கண்ட ராணே யம்மையாணே யுண்மையே.

மின்னெ ழுந் து மின்பரந் து மின்னெ டுங்கு மாறுபோல்
என் னுள் நின்ற என் னு ளீசன் என்னுளே யடங்குமே;
கண் ணுள் நின்ற கண்ணின் நேர்மை கண்ண றிவி லாமையால்,
என் னுள் நின்ற என்னே யன்றி யான றிந்த தில்லேயே. 125

இருக்க லாமி ருக்க லாம வனியி லிருக்கலாம்;
அரிக்கு மால்பி ரமனு மகண்ட மேழ கற்றலாம்;
கருக்கொ ளாத குழியிலே காலி டாத கண்ணிலே
நெருப்பறை திறந்த பின்பு நீயும் நானு மீசனே! 126

ஏக போக மாகியே இருவ ரும்மொ ருவராய்ப்
போக மும்பு ணர்ச்சியும் பொருந் து மாற தெங்ஙனே?
ஆக லும்ம ழிதலு மதன்க ணேய தானபின்
சாக லும்பி றக்கலும் இல்லே யில்லே யில்லேயே. 127

வேத நாலு பூதமாய் விரவு மங்கி நீரதாய்ப்
பாத மேயி லிங்கமாய்ப் பரிந் து பூசை பண்ணினல்
கா தில் நின் று கடைதி றந் து கட்டறுத்த ஞானிகள்
ஆதி யந்த முங்க டந்த தரியவீட தாகுமே. 128

பருத்திநூல் முறுக்கி யிட்டுப் பஞ்சி யோது மாந்தரே!
துருத்திநூல் முறுக்கி யிட்டுத் துன்ப நீங்க வல்லிரேல்
கருத்தி னூல்க லேப்படுங் கால நூல்க ழிந்திடும்
திருத்தி நூல்க ரவருஞ் சிவாய அஞ்செ ழுத்துமே. 129

சாவ தான தத்துவச் சடங்கு செய்யு மூமைகாள்!
தேவர் கல்லு மாவரோ? சிரிப்ப தன்றி என்செய்வேன்!
மூவ ராலு மறியொ ணாத முக்கணன்மு தற்கொழுந் து
காவ லாக வும்முளே கலந் தி ருப்பன் காணுமே. 130

காலை மாலை நீரிலே முழுகும் மந்த மூடர்காள்!
காலை மாலை நீரிலே கிடந்த தேரை என்பெறும்?
கால மேயெ ழுந்திருந்து கண்கள் மூன்றில் ஒன்றையும்
மூல மேநி னைதிராகில் முத்தி சித்தி யாகுமே. 131

எங்கள் தேவ ருங்கள்தேவ ரென்றி ரண்டு தேவரோ?
அங்கு மிங்கு மாகிநின்ற ஆதி மூர்த்தி யொன்றலோ?
அங்கு மிங்கு மாகிநின்ற ஆதி மூர்த்தி யொன்றெனில்
வங்க வாரஞ் சொன்ன பேர்கள் வாய்புழுத்து மாய்வரே.

இறையறை யிடைக்கி டந்த அன்று தூமை யென்கிறீர்;
முறைய றிந்து பிறந்தபோது மன்று தூமை யென்கிறீர்;
துறைய றிந்து நீர்குளித்தா லன்று தூமை யென்கிறீர்.
பொறையி லாத நீசரோடும் பொருந்து மாற தெங்ஙனே?

சத்தம் வந்த வெளியிலே சலமி ருந்து வந்ததும்
சுத்த மாக நீரிலே துவண்டு மூழ்கும் மூடரே!
சுத்த மேது கட்டதேது தூய்மை கண்டு நின்றதேது?
பித்தர் காய முற்ற தேது பேத மேது போதமே. 134

மாத மாதந் தூமைதான்; மறந்து போன தூமைதான்;
மாத மற்று நின்றலோ வளர்ந்து ரூப மானது?
நாத மேது, வேத மேது, நற்குலங்க ளேதடா!
வேத மோதும் வேதியர் விளைந்த வாறும் பேசடா! 135

தூமை யற்று நின்றலோ சுதிப மற்று நின்றது?
ஆண்மை யற்று நின்றலோ வழக்க மற்று நின்றது?
தாண்மை யற்ற ஆண்மை யற்றுச் சஞ்சலங்க ளற்றுநின்ற
தூமை தூமை யற்றகாலஞ் சொல்லு மற்று நின்றதே. 136

ஊறி நின்ற தூமையை யுறைந்து நின்ற சீவனை
வேறு பேசி மூடரே விளைந்த வாற தேதடா!
நாறு கின்ற தூமை யல்லோ நற்குலங்க ளாவன?
சீறு கின்ற மூடரேயத் தூமை நின்ற கோலமே. 137

தூமை கண்டு நின்றபெண்ணின் தூமை தானு மூறியே
சீமை யெங்கு மாணும் பெண்ணும் சேர்ந்துலகங் கண்டதே ;
தூமை தானும் ஆசையாய்த் துறந்தி ருந்த சீவனைத்
திமை யற்றுக் கொண்டிருந்த தேச மேது தேசமே ? 138

வேணும் வேணு மென்றுநீர் வீணு ழன்று தேடுவீர் ;
வேணு மென்று தேடினு முள்ள தல்ல தில்லையே !
வேணு மென்று தேடு கின்ற வேட்கையைத் துறந்தபின்
வேணு மென்ற அப்பொருள் விரைந்து காண லாகுமே.

சிட்ட ரோது வேதமுஞ் சிறந்த ஆக மங்களும்
நட்ட. கார ணங்களும் நவின்ற மெய்ம்மை நூல்களும்
கட்டி வைத்த போதகங் கதைக்கு கந்த பித்தெலாம்
பெட்ட தாய்மு டிந்ததே பிரானை யான றிந்தபின். 140

நூறு கோடி ஆகமங்கள் நூறு கோடி மந்திரம்
நூறு கோடி நாளிருந்தும் ஓதி லை தென்பயன் ?
ஆறு மாறு மாறுமாய் அகத்தி லோரெ ழுத்துமாய்
ஏறு சீரெ ழுத்தை யோத ஈசன்வந்து பேசுமே. 141

காலை மாலை தம்மிலே கலந்து நின்ற காலனார்
மாலை காலை யாய்ச்சி வந்த மாயமேது செப்பிடீர் !
காலை மாலை யற்றுநீர் கருத்தி லேயொ டுங்கினல்
காலை மாலை யாகிநின்ற கால னில்லை யில்லையே. 142

எட்டு மண்ட லத்துளே யிரண்டு மண்ட லம்வளைத்
திட்ட மண்ட லத்துளே எண்ணி யாறு மண்டலம்
தொட்ட மண்ட லத்திலே தோன்றி மூன்று மண்டலம்
நட்ட மண்ட லத்துளே நாத னுடி நின்றதே. 143

நாலி ரண்டு மண்ட லத்துள் நாதனின்ற தெவ்விடம் ?
காலி ரண்டு மூல நாடி கண்டதங் குருத்திரன்
சேலி ரண்டு கண்கலந்து திசைக ளெட்டு மூடியே
மேலி ரண்டு தான்கலந்து வீசி யாடி நின்றதே. 144

அம்மை யப்ப னுப்புநீர் அறிந்த தேய றிகிலீர்;
அம்மை யப்ப னுப்புநீர் அரிய யன்ன ரனுமாய்
அம்மை யப்ப னுப்புநீ ராதி யாதி யானபின்
அம்மை யப்ப னின்னை யன்றி யாருமில்லை யானதே. 145

உருத்த ரிப்ப தற்குமுன் உடல்க லந்த தெங்ஙனே?
கருத்த ரிப்ப தற்குமுன் கார ணங்க ளெங்ஙனே?
பொருத்தி வைத்த போதமும் பொருந்து மாற தெங்ஙனே?
குருத்தி ருத்தி வைத்தசொல் குறித்து ணர்ந்து கொள்ளுமே. 146

ஆதி யுண்டு அந்தமில் அன்று நாலு வேதமில்;
சோதி யுண்டு சொல்லுமில் சொல்லி றந்த தேதுமில்;
ஆதி யான மூவரி லமர்ந்தி ருந்த வாயுவும்
ஆதி யன்று தன்னை யும்மிங் காரறிவ ரண்ணலே! 147

புலால்புலால் புலால தென்று பேதை மைகள் பேசுநீர்;
புலாலை விட்டு மெம்பிரான் புரிந்தி ருந்த தெங்ஙனே?
புலாலு மாய்ப்பி தற்றுமாய்ப் பேரு லாவுந் தானுமாய்ப்
புலாலிலே முளைத்தெ ழுந்த பித்தன் காணு மத்தனே!

உதிர மான பால்குடித் தொக்க நீர்வ ளர்ந்ததும்
இதர மாயி ருந்ததொன் றிரண்டு பட்ட தென்கலாம்
மதிர மாக விட்டதேது மாங்கி சம்பு லாலதென்
சதிரமாய் வளர்ந்த தேது சைவ ரான மூடரே! 149

உண்ட கல்லை யெச்சிலென் றுள்ளெ றிந்து போடுநீர்
கண்ட எச்சில் கையல்லோ? கரும னுக்கும் வேறதோ?
கண்ட எச்சில் கேளடா! கலந்த பாணி யப்பிலே
கொண்ட சுத்த மேதடா? குறிப்பி லாத மூடனே! 150

ஓதி வைத்த நூல்களும் உணர்ந்து கற்ற கல்வியும்
மாது மக்கள் சுற்றமு மறக்க வந்த நித்திரை
ஏது புக்கொ ளித்ததோ எங்கு மாகி நின்றதோ?
சோதி புக்கொ ளித்த மாயஞ் சொல்லடா சுவாமியே! 151

ஈனும் எருமையின்கழுத்தி லிட்ட பொட்ட ணங்கள்போல்
மூணு நாலு சீலையில் முடிந்த விழ்க்கு மூடர்காள்!
மூணு நாலு லோகமு முடிவி லாத மூர்த்தியை
ஊணி யூணி நீர்முடிந்த வுண்மை என்ன வுண்மையே ?

சாவல் நாலு குஞ்சதஞ்சு தாய தான வாறுபோல்
காவ லான கூட்டிலே கலந்து சண்டை கொள்ளுதே!
கூவ மான கிழநரியக் கூட்டி லேபு குந்தபின்
சாவல் நாலுங் குஞ்ச தஞ்சுந் தாமிறந்து போனவே. 153

மூல மாங்கு ளத்திலே முளைத்தெ ழுந்த கோரையைக்
காலமே யெழுந்தி ருந்து நாறு கட்ட றுப்பிரேல்
பால னாகி வாழலாம் பரப்பி ரம்ம மாகலாம்;
ஆல முண்ட கண்டர்பாத மம்மை பாத முண்மையே. 154

செம்பினிற் களிம்பு வந்த சீத கங்கள் போலவே
அம்பி னில்லெ ழுதொ ணாத அணியரங்க சோதியை
வெம்பி வெம்பி வெம்பியே மெலிந்து மேல்க லந்திடச்
செம்பினிற் களிம்பு விட்ட சேதி யேது காணுமே. 155

நாடி நாடி யும்முளே நயந்து காண வல்லிரேல்
ஓடி யோடி மீளுவா னும்மு ளேய டங்கிடும்;
தேடி வந்த காலனும் திகைத்தி ருந்து போய்விடும்;
கோடி கோடி காலமும் குறைவி லாதி ருப்பிரே. 156

பிணங்கு கின்ற தேதடா! பிரஞ்ஞை கெட்ட மூடரே!
பிணங்கி லாத பேரொளிப் பிராண னைய றிகிலீர்.
பிணங்குமோ ரிருவி னைப்பி ணக்க றுக்க வல்லிரேல்
பிணங்கிலாத பெரிய இன்பம் பெற்றி ருக்க லாகுமே. 157

ஆட்டி றைச்சி தின்றதில்லை யன்று மின்றும் வேதியீர்!
ஆட்டி றைச்சி யல்லவோ யாகம் நீங்க ளாற்றலே?
மாட்டி றைச்சி தின்றதில்லை யன்று மின்றும் வேதியீர்!
மாட்டி றைச்சி யல்லவோ மரக்க றிக்கி டுவது? 158

மீனி றைச்சி தின்றதில்லை யன்று மின்றும் வேதியீர் !
மீனி ருக்கு நீரல்லோ மூழ்வ துங்கு டிப்பதும் ?
மானி றைச்சி தின்ற தில்லை யன்று மின்றும் வேதியீர் !
மானு ரித்த தோலலோ மார்பு நூல ணிவதும் ? 159

அக்கிடீ ரனைத்து யிர்க்கு மாகி யாகி நிற்பது
முக்கிடீ ருவைப்பி டித்து முத்தி ரித்து விட்டது
மைக்கிடீர் பிறந்தி றந்து மாண்டு மாண்டு போவது
மொக்கிடீ ருமக்கு நானு ணர்த்து வித்த துண்மையே. 160

ஐயன் வந்து மெய்யகம் புகுந்த வாற தெங்ஙனே ?
செய்ய திங்க ளங்குரும்பை நீர்பு குந்த வண்ணமே.
ஐயன் வந்து மெய்யகம் புகுந்து கோவில் கொண்டபின்
வைய கத்தில் மாந்தரோடு வாய்தி றப்ப தில்லையே. 161

மவ்வு மவ்வை யுங்கடந்து நாடொ ணாத தசியின்மேல்
வவ்வு யவ்வு ளுஞ்சிறந்த வண்மை ஞான போதகம்
ஒவ்வு சுத்தி யுண்ணி றைந்த துச்சியூ டுருவியே
இவ்வகை அறிந்த பேர்க ளீச னாண யீசனே. 162

அக்க ரம்ம னாதியோ ? ஆத்து மம்ம னாதியோ ?
புக்கி ருந்த பூதமும் புலன்க ளும்ம னாதியோ ?
தக்க மிக்க நூல்களுஞ் சாத்தி ரம்ம னாதியோ ?
தற்ப ரத்தை யூட றுத்த சற்குரு அனாதியோ ? 163

பார்த்த தேது பார்த்திடில் பார்வை யூட ழிந்திடும்;
கூர்த்த தாயி ருப்பிரேல் குறிப்பி லாச்சி வமதாம்;
பார்த்த பார்த்த போதெலாம் பார்வை யும்மி ருந்துநீர்
பூத்த பூவுங் காயுமாய்ப் பொருந்து வீர்பி றப்பிலே. 164

நெற்றி பற்றி யுழலு கின்ற நீலமாம் விளக்கினைப்
பற்றி யொற்றி நின்றுநின்று பற்ற றுத்த தென்பலன் ?
உற்றி ருந்து பாரடா வுள்ளொ ளிக்கு மேலொளி
அத்த னைய மர்ந்திட மறிந்த வன்ன னாதியே. 165

நீரை யள்ளி நீரில் விட்டு நீர்நினைந்த காரியம்
ஆரை யுன்னி நீரெலா மவத்தி லேயி யிறைக்கிறீர் ?
வேரை யுன்னி வித்தை யுன்னி வித்திலே முளைத்தெழுஞ்
சீரை யுன்ன வல்லிரேல் சிவப தங்கள் சேரலாம். 166

நெற்றியிற் றயங்கு கின்ற நீல மாம்வி ளக்கினை
உற்று ணர்ந்து பாரடாவு னுள்ளி ருந்த சோதியைப்
பத்தி யிற்றொ டர்ந்தவர் பரம மயம தானவர்
அத்தலத் திருந்த பேர்க ளவரெ னக்கு நாதரே. 167

கருத்த ரிக்கு முன்னெலாங் காயம் நின்ற தெவ்விடம் ?
உருத்த ரிக்கு முன்னெலா முயிர்ப்பு நின்ற தெவ்விடம் ?
அருட்ட ரிக்கு முன்னெலா மாசை நின்ற தெவ்விடம் ?
திருக்க றுத்துக் கொண்டலோ சிவாய மென்று கூறுவீர்.

கருத்த ரிக்கு முன்னெலாங் காயம் நின்ற தேயுவில் ;
உருத்த ரிக்கு முன்னெலாம் உயிர்ப்பு நின்ற தப்புவில் ;
அருட்ட ரிக்கு முன்னெலா மாசை நின்ற வாயுவில் ;
திருக்க றுத்துக் கொண்டதே சிவாய மென்று கூறுமே.

தாத ரான தாதருந் தலத்தி லுள்ள சைவரும்
கூத றைப்ப றைச்சி மக்கள் கூடிச்செய்த காரியம்
வீதி போகு ஞானியை விரைந்து கல்லெ றிந்ததும்
பாத கங்க ளாகவே பலித்த தேசி வாயமே. 170

ஓடி யோடிப் பாவிழைத்த துள்ளங் கால்வெ ளுத்ததும்
பாவி யான பூனை வந்து பாலிலே குதித்ததும்
பணிக்கன் வந்து பார்த்ததும் பார மில்லை யென்றதும்
இழைய றுந்து போனதும் என்ன மாய மீசனே ! 171

சதுர நாலு மறையு மிட்டுத் தானதங்கி மூன்றுமே
எதிர தான வாயுவா-றென்னும் வட்ட மேவியே
உதிர தான வரைக ளெட்டு மெண்ணுமென் சிரசின்மேல்
கதிர தான காயகத்தில் கலந்தெ ழுந்த நாதமே. 172

நாலொ டாறு பத்துமேல் நாலு மூன்று மிட்டபின்
மேலு பத்து மாறுடன் மேநி ரண்ட தோன்றுமே
கோலி யஞ்செ ழுத்துளே குருவி ருந்து கூறிடில்
தோலு மேவி நாதமாய்த் தோற்றி நின்ற கோசமே. 173

கோச மாயெ ழுந்ததுங் கூடு முருவி நின்றதும்
தேச மாய்ப்பி றந்ததுஞ் சிவாய மஞ்செ ழுத்துமே
ஈச னுரி ருந்திட மனேக னேக மந்திரம்
ஆசயம் நிறைந்து நின்ற வைம்பத் தோரெ ழுத்துமே. 174

அங்ங லிங்க பீடமாய் ஐயி ரண்டெ ழுத்திலும்
பொங்கு தாம ரையினும் பொருந்து வாய்ம ரத்தினும்
பங்கு கொண்ட சோதியும் பரந்த அஞ்செ ழுத்துமே
சிங்க நாத வோசையுஞ் சிவாய மல்ல தில்லையே. 175

உவமை யில்லாப் பேரொளிக்கு ஒருவ மான தெவ்விடம்?
உவமை யாகி யண்டத் து ளுருவி நின்ற தெவ்விடம்?
தவம தான பரமனுர் தரித்து நின்ற தெவ்விடம்?
தற்ப ரத்தில் சலம்பிறந்து தங்கி நின்ற தெவ்விடம்? 176

சுகமதாக எருது மூன்று கன்றை யீன்ற தெவ்விடம்?
சொல்லுகிழு லோக மேழும் நின்ற வாற தெவ்விடம்?
அளவ தான மேருவும் அமைவ தான தெவ்விடம்?
அவனு மவளு மாடலா லருஞ்சீ வன்பி றந்ததே. 177

உதிக்க நின்ற தெவ்விட மொடுங்கு கின்ற தெவ்விடம்?
கதிக்க நின்ற தெவ்விடங் கண்ணு றக்க மெவ்விடம்?
மதிக்க நின்ற தெவ்விட மதிம யக்க மெவ்விடம்?
விதிக்க வல்ல ஞானிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே.

இரும்பி யாடு வாசலெட்டுத் திறமு ரைத்த வாசலெட்டு;
மருங்கி லாத கோலமெட்டு வன்னி யாடு வாசலெட்டு;
துரும்பி லாத கோலமெட்டுச் சுத்தி வந்த வருளரே!
அரும்பி லாத பூவுமுண்டெ மைய னுணை யுண்மையே. 179

தூனிருந்து மூல வங்கி தணலெ ழும்பு வாயுவால்
தேனிருந்து வரைதி றந்து சித்தி யொன்று மொத்தவே
வானிருந்த மதிய மூன்று மண்ட லம்பு குந்தபின்
ஊனிருந்த தளவு கொண்ட யோகி நல்ல யோகியே. 180

முத்தனாய் நினைந்த போது முடிந்த அண்டத் துச்சிமேல்
பத்த னுரு மம்மையும் பரிந்த வாட லாடினார்;
சித்த ரான ஞானிகாள் ! தில்லை யாட லென்பிர்காள் !
அத்த னாட லுற்றபோ தடங்க லாட லுற்றதே. 181

ஒன்று மொன்று மொன்றுமே உலக னைத்து மொன்றுமே
அன்று மின்று மொன்றுமே அனாதி யான தொன்றுமே
கன்றல் நின்ற செம்பினைக் களிம்ப றுத்து நாட்டினால்
அன்று தெய்வ மும்முளே யறிந்த தேசி வாயமே. 182

நட்ட தாவ ரங்களும் நவின்ற சாத்தி ரங்களும்
இட்ட மான ஓமகுண்ட மிசைந்த நாலு வேதமும்
கட்டி வைத்த புத்தகம் கடும்பி தற்றி தற்கெலாம்
பெட்ட தாய்மு டிந்ததே பிரானை யான றியவே. 183

வட்ட மான கூட்டிலே வளர்ந்தெ ழுந்த வம்புலி
சட்ட மீப டத்திலே சங்கு சக்க ரங்களாய்
விட்ட தஞ்சு வாசலில் கதவி னால டைத்தபின்
முட்டை யி லெழுந்த சீவன் விட்ட வாற தெங்ஙனே ? 184

கோயில் பள்ளி யேதடா ! குறித்து நின்ற தேதடா !
வாயினால் தொழுது நின்ற மந்தி ரங்க ளேதடா !
ஞான மான பள்ளியில் நன்மை யாய்வ ணங்கினால்
காய மான பள்ளியிற் காண லாமி றையையே. 185

நல்ல வெள்ளி யாறதாய் நயந்த செம்பு நாலதாய்
கொல்லு நாக மூன்றதாய்க் குலாவு செம்பொ னிரண்டதாய்
வில்லி னோசை யொன்றுடன் விளங்க வூத வல்லிரேல்
எல்லை யொத்த சோதியை யெட்டு மாற்ற தாக்குமே. 186

மனத்த கத்த ழுக்கருத மவுன ஞான யோகிகள்
வனத்த கத்தி ருக்கினு மனத்த கத்த ழுக்கருர் ;
மனத்த கத்த ழுக்கறுத்த மவுன ஞான யோகிகள்
பினத்த டத்தி ருக்கினும் பிறப்ப றுத்தி ருப்பரே. 187

உருவு மல்ல வொளியுமல்ல ஒன்ற தாகி நின்றதே;
மருவுமல்ல கந்த மல்ல மந்த நாடி யுற்றதல் ;
பெரிய தல்ல சிறிய தல்ல பேசு மாவி தானுமன்
றரியதாக நின்ற நேர்மை யாவர் காண வல்லரே ? 188

ஓரெ ழுத்து லகெலா முதித்த அட்ச ரத்துளே
ஈரெ ழுத்தி யம்புகின்ற இன்ப மேத றிகிலீர் ;
மூவெ ழுத்து மூவராகி மூண்டெ ழுந்த மூர்த்தியை
நாலெ ழுத்து நாவிலே நவின்ற தேசி வாயமே. 189

ஆதியந்த மூல விந்து நாத மைந்து பூதமாய்
ஆதியந்த மூல விந்து நாத மைந்தெ ழுத்துமாய்
ஆதியந்த மூல விந்து நாத மேவி நின்றதும்
ஆதியந்த மூல விந்து நாத மேசி வாயமே. 190

அன்ன மிட்ட பேரெலா மனேக கோடி வாழவே
சொன்ன மிட்ட பேரெலாந் துரைத்த னங்கள் பண்ணலா
வின்ன மிட்ட பேரெலாம் வீழ்வர் வெந்ந ரகிலே.
கன்ன மிட்ட பேரெலாம் கடந்து நின்ற தின்னமே. 191

ஓதொ ணுமல் நின்றநீ ருறக்க மூணு மற்றநீர்
சாதி பேத மற்றநீர் சங்கை யன்றி நின்றநீர்
கோதி லாத அறிவிலே குறிப்பு ணர்ந்து நின்றநீர்
ஏது மின்றி நின்றநீ ரியங்கு மாற தெங்ஙனே ? 192

பிறந்த போது கோவண மிலங்கு நூல்கு டுமியும்
பிறந்து டன்பி றந்தவோ? பிறங்கு நூற்ச டங்கெலாம்
மறந்த நாலு வேதமும் மனத்து ளேயு தித்தவோ ?
நிலம்பி ளந்து வானிடிந்து நின்ற தென்ன வல்லிரே! 193

துருத்தி யுண்டு கொல்லனுண்டு சொன்ன மான சோதியுண்டு
திருத்தமாய் மனத்தி லுன்னித் திகழ வூத வல்லிரேல்
பெருத்த தூணி லங்கியே தியங்க தாய்வி ரிந்திடும்
நிருத்த மான சோதியு நீயு மல்ல தில்லையே. 194

வேட மிட்டு மின் து லக்கி மிக்க தூப தீபமாய்
ஆட றுத்துக் கூறு போட்ட அவர்கள் போலும் பண்ணுநீர்
தேடி வைத்த செம்பெலாந் திரள்ப டப்ப ரப்பியே
போடுகின்ற புட்ப பூசை பூசை யென்ன பூசையே? 195

முட்டுக் கண்ட தூமையின் முளைத்தெ ழுந்த சீவனைக்
கட்டிக் கொண்டு நின்றிடங் கடந்து நோக்க வல்லிரேல்
முட்டு மற்றுக் கட்டுமற்று முடியி லின்ற நாதனை
எட்டுத் திக்குங் கையினு லிருந்த வீட தாகுமே. 196

அருக்க னோடு சோமனு மதற்கு மப்பு றத்திலே
நெருக்கி யேறு தாரகை நெருங்கி நின்ற நேர்மையை
உருக்கி யோரெ ழுத்துளே ஒப்பி லாத வெளியிலே
இருக்க வல்ல பேரலோ யினிப்பி றப்ப தில்லையே. 197

மூல வட்ட பீதிலே முளைத்த அஞ்செ ழுத்தின்மேல்
கோல வட்ட மூன்றுமாய்க் குலைந்த லைந்து நின்றநீர்
ஞால வட்ட மன்றுளே நவின்ற ஞான மாகிலோ
ஏல வட்ட மாகியே யிருந்த தேசி வாயமே. 198

சுக்கி லத்தி கையுளே சுரோணி தத்தின் வாசலுள்
முச்ச துர மெட்டு ளேயம் மூலா தார அறையிலே
அச்ச மற்ற சவ்வுளே அரியு மர னும் அயனுமாய்
உச்ச ரிக்கு மந்திர முண்மை யேசி வாயமே. 199

பூவு நீரு மென்மனம் பொருந்து கோயி லென் னுளம்
ஆவி யோடி லிங்கமா யகண்ட மெங்கு மாகிலும்
மேவு கின்ற ஐவரும் விளங்கு தீப தீபமாய்
ஆடுகின்ற கூத்த னுக்கோ ரந்தி சந்தி யில்லையே. 200

உருக்க லந்த பின்னலோ வுன்னை நான றிந்ததும்?
இருக்கி லென்ம றக்கிலென் இணைந்தி ருந்த போதெலாம்
உருக்க லந்து நின்றபோது நீயு நானு மொன்றலோ ?
திருக்க லந்த போதலோ தெளிந்த தேசி வாயமே? 201

சிவாய மஞ்செ ழுத்திலே தெளிந்து தேவ ராகலாம்;
சிவாய மஞ்செ ழுத்திலே தெளிந்து வான மாளலாம்;
சிவாய மஞ்செ ழுத்திலே தெளிந்து கொண்ட வான்பொருள்
சிவாய மஞ்செ ழுத்துளே தெளிந்து கொள்ளு முண்மையே.

பொய்க்கு டத்தி லைந்தொது துங்கிப் போக வீசு மாறுபோல்
இச்சடமு மிந்தி யம்மும் நீரு மேல லைந்ததே;
உக்குடஞ் சவத்தை மொண்ட - மர்ந்தி ருந்த வாறுபோல்
இச்சடஞ் சிவத்தை மொண்டு கந்த மர்ந்தி ருப்பதே. 203

பட்டமுங் கயிறும் போலப் பறக்க நின்ற சீவனைப்
பாவை யாலே பார்த்துநீ படுமு டிச்சுப் போடடா!
திட்ட வும்ப டாதடா; சிவ னைவி டாதடா;
கட்ட டாநீ சிக்கெனக் களவ றிந்த கள்ளனை. 204

அல்லி றந்து பகலிறந் தகப்பி ரம்ம மிறந்துபோய்
அண்ட ரண்ட முங்கடந் தனேக னேக ரூபமாய்ச்
சொல்லி றந்து மனமிறந்த சுகசொ ரூப வுண்மையைச்
சொல்லி யாற வென்னில்வேறு துணைவ ரில்லை யானதே.

ஐயி ரண்டு திங்களா யடங்கி நின்ற தூமைதான்
கையி ரண்டு காலிரண்டு கண்ணி ரண்டு மாகியே
மெய்தி ரண்டு சத்தமாய் விளங்கி யிரச கந்தமும்
துய்ய காய மானதுஞ் சொல்லு கின்ற தூமையே. 206

அங்க லிங்க பீடமு மசவை மூன்றெ ழுத்தினுஞ்
சங்கு சக்க ரத்தினுஞ் சகல வான கத்தினும்
பங்கு கொண்ட. யோகிகாள்! பரம வாச லஞ்சினும்
சிங்க நாத வோசையுஞ் சிவாய மல்ல தில்லையே. 207

அஞ்செ ழுத்து மூன்றெழுத்து மென்று ரைக்கு மன்பர்காள் !
அஞ்செழுத்து மூன்றெ ழுத்து மல்ல காணும் அப்பொருள்;
அஞ்செ ழுத்து நெஞ்ச ழுத்தி யவ்வெழுத் தறிந்தபின்
அஞ்செ ழுத்து மவ்வின் வண்ண மானதே சிவாயமே. 208

ஆத ரித்த மந்திரம் அமைந்த ஆக மங்களும்
மாதர் மக்கள் சுற்றமும் மறக்க வந்த நித்திரை
ஏது புக்கொ ளித்ததோ எங்கு மாகி நின்றதோ ?
சோதி புக்கொ ளித்திடஞ் சொல் லடாசு வாமியே ! 209

அக்க ரம்ம நாதியோ ஆத்து மாவ நாதியோ ?
புக்கி ருந்த பூதமும் புலன்க ளும்அ நாதியோ ?
தக்க மிக்க நூல்களுஞ் சதாசி வம்அ நாதியோ ?
மிக்க வந்த யோகிகாள் ! விரைந்து ரைக்க வேணுமே.[1]

ஒன்ப தான வாசலு மொழியு நாளி ருக்கையில்
என்பதா மிராம ராம ராம வென்னு நாமமே ;
வன்மமான பேர்கள் வாக்கில் வந்து நோய டைப்பதாம் ;
அன்ப ரான பேர்கள்வாக்கி லாழ்ந்த மைந்தி ருப்பதே.211

அள்ளி நீரை யிட்டதே தகங்கை யிற்கு ழைத்ததேது ?
மெள்ளவே முணமு ணென்று விளம்பு கின்ற மூடர்காள் !
கள்ள வேட மிட்டதேது? கண்ணை மூடி விட்டதேது?
மெள்ள வேகு ருக்களே! விளம்பி டீர்வி ளம்பிடீர் ! 212

அன்னை கர்ப்பத் தூமையில் அவத ரித்த சுக்கிலம்
முன்னை யேத ரித்த தும்ப னித்துளிபோ லாகுமே.
உன்னி தொக்கு ளுழலுந் தூமை யுள்ளுளே யடங்கிடும்;
பின்னை யேபி றப்பதுந் தூமை காணும் பித்தரே ! 213

1. செய். 163 பார்க்க.

அழுக்க றத்தி னங்குளித் தழுக்க ருத மாந்தரே!
அழுக்கி ருந்த தெவ்விடம்? அழுக்கி லாத தெவ்விடம்?
அழுக்கி ருந்த அவ்விடத் தழுக்க றுக்க வல்லிரேல்
அழுக்கி லாத சோதியோ டணுகி வாழ லாகுமே. 214

அணுத்தி ரண்ட கண்ட மா யனைத்தும் பல்லி யோனியாய்
மனுப்பிறந் தோதி வைத்த நூலி லேம யங்குறீர்;
சனிப்ப தேது சாவ தேது தாபரத்தி னூடுபோய்
நினைப்ப தேது நிற்பதேது? நீர்நி னைந்து பாருமே. 215

ஆதியாகி யண்ட ரண்ட மப்பு றத்து மப்புறம்
சோதியாகி நின்றி லங்கு சுருதி நாத சோமனைப்
பேதி யாமல் தம்முளே பெற்று ணர்ந்த ஞானிகாள்!
சாதிபேத மென்ப தொன்று சற்று மில்லை யில்லையே. 216

ஆக்கை மூப்ப தில்லையே யாதி கார ணத்திலே
நாக்கை மூக்கை யுண்மடித்து நாத நாடி யூடுபோய்
ஏக்க றுத்தி ரெட்டையு மிறுக்க மூத்த வல்லிரேல்
பார்க்கப் பார்க்கத் திக்கெலாம் பரப்பி ரம்ம மாகுமே. 217

அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சு மஞ்சு மல்லல் செய்து நிற்பதும்;
அஞ்சு மஞ்சு மஞ்சுமே யமர்ந்து வேயி ருப்பதும்;
அஞ்சு மஞ்சு மஞ்சுமே யாத ரிக்க வல்லிரேல்
அஞ்சு மஞ்சு மும்முளே யமர்ந்த தேசி வாயமே. 218

அஞ்செ ழுத்தி னாதியா யமர்ந்து நின்ற தேதடா!
நெஞ்ச ழுத்தி நின்றுகொண்டு நீசெ பிப்ப தேதடா!
அஞ்செ ழுத்தின் வாளதா லறுப்ப தாவ தேதடா!
பிஞ்செ ழுத்தி னேர்மைதான் பிரித்து ரைக்க வேணுமே.

உயிரி ருந்த தெவ்விட முடம்பெ டுத்த தன்முனம்?
உயிர தாவ தேதடா! உடம்ப தாவ தேதடா!
உயிரை யும்மு டம்பையு மொன்று விப்ப தேதடா!
உயிரி னுலு டம்பெடுத்த வுண்மை ஞானி! சொல்லடா!

சூழித்த வோரெ ழுத்தையுஞ் சொன்மு கத்தி ருத்தியே
துன்ப இன்ப முங்கடந்து சொல்லு மூல நாடிகள்
அழுத்த மான அக்கர மங்கியுள்ளெ ழுப்பியே
ஆறு மங்கை யுட்கலந் தப்பு றத்த லத்துளே. 221

உருத்த ரிப்ப தற்குமுன் உயிர்பு குந்து நாதமும்
கருத்த ரிப்ப தற்குமுன் காய மென்ன சோணிதம்
அருட்ட ரிப்ப தற்குமுன் னறிவு மூலா தாரமாம்
குருத்த றிந்து கொள்ளுவீர் குணங்கெ டுங்கு ருக்களே!

எங்கு முள்ள வீசனு ரெம்மு டல்பு குந்தபின்
பங்கு கூறிப் பேசுவார் பாடு சென்ற ணுகிலார்
எங்கள் தெய்வ முங்கள்தெய்வ மென்றி ரண்டு பேதமோ?
உங்கள் பேத மன்றியே வுண்மை ரண்டு மில்லையே. 223

அரியுமாகி யயனு மாகி யண்ட மெங்கு மொன்றதாய்ப்
பெரியதாகி யுலகு தன்னில் நின்ற பாத மொன்றலோ?
விரிவிதென்று வேறு செய்து வேட மிட்ட மூட்ரே!
அறிவினோடு பாரு மிங்கு மங்கு மொன்ற தானதே. 224

வெந்தநீறு மெய்க்க ணிந்து வேட முந்த ரிக்கிறீர்;
சிந்தை யுள்நி னைந்துமே தினஞ்செ பிக்கு மந்திரம்
முந்து மந்தி ரத்திலோ மூல மந்தி ரத்திலோ
எந்த மந்தி ரத்திலோ ஈசன் வந்தி யங்குமே? 225

அகார கார ணத்திலே யனேக னேக ரூபமாய்
உகார கார ணத்திலே யுருத்த ரித்து நின்றனன்;
மகார கார ணத்திலே மயங்குகின்ற வையகம்
சிகார கார ணத்திலே தெளிந்த தேசி வாயமே. 226

அவ்வெ ழுத்தி லுவ்வுவந் தகார முஞ்ச ரித்ததோ?
உவ்வெழுத்து மவ்வெழுத்து மொன்றி லொன்று நின்றதோ?
செவ்வை யொத்து நின்றலோ சிவப தங்கள் சேரினும்
மிவ்வை யொத்த ஞானிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே.

ஆதி யான அஞ்சிலும் அனாதி யான நாலிலும்
சோதி யான மூன்றிலுஞ் சொரூப மற்ற ரண்டிலும்
நீதி யான தொன்றிலும் நிறைந்து நின்ற வத்துவை
ஆதி யான தொன்றுமே யற்ற தஞ்செ ழுத்துமே. 228

வானிலாத தொன்று மில்லை வானு மில்லை வானிடில்
ஊனிலாத தொன்று மில்லை யூனு மில்லை யூனிடில்
நானிலாத தொன்று மில்லை நானு மில்லை நண்ணிடில்
தானி லாத தொன்றுமே தயங்கி யாடு கின்றதே. 229

சுழித்ததோ ரெழுத்தை யுன்னிச் சொல்மு கத்தி ருத்தியே
துன்பவின்ப முங்க டந்து சொல்லும் நாடி யூடுபோய்
அழுத்தமான அக்க ரத்தி னங்கி யையெ ழுப்பியே
ஆறுபங்க யங்க டந்த தப்பு றத்து வெளியிலே. 230

விழித்த கண்கு வித்த போத டைந்துபோ யெழுத்தெலாம்
விளைத்து விட்ட இந்த்ரசால வீட தான வெளியிலே
அழுத்தி னாலு மதிமயங்கி யனுப விக்கும் வேளையில்
அவனு முண்டு நானுமில்லை யாரு மில்லை யானவே. 231

நல்ல மஞ்ச னங்கள்தேடி நாடி நாடி யோடுறீர் ;
நல்ல மஞ்ச னங்களுண்டு நாத முண்டு நம்முளே ;
எல்லை மஞ்ச னங்கள்தேடி யேக பூசை பண்ணிலால்
தில்லை மேவு சீவனுஞ் சிவப தத்து ளாடுமே. 232

உயிர கத்தில் நின்றிடு முடம்பெ டுத்த தற்குமுன் ;
உயிர கார மாயிடு முடலு கார மாயிடும் ;
உயிரை யும்மு டம்பையு மொன்று விப்ப தச்சிவம் ;
உயிரி னாலு டம்புதா னெடுத்த வாறு ரைக்கினே. 233

அண்ட மேழு முழலவே யனந்த யோனி யுழலவே
பண்டு மால யனுடன் பறந்து நின்று முழலவே
எண்டி சைகள் கடந்துநின் றிருண்ட சத்தி யுழலவே
அண்ட ரண்ட மொன்றதா யாதி நட்ட மாடுமே. 234

உருவநீ ருறுப்பு கொண்டு ருத்த ரித்து வைத்திடும்
பெரிய பாதை பேசுமே பிசாசை யொத்த மூடரே!
கரிய மாலு மயனுமாக் காணொ ணாத கடவுளை
உரிமை யாக வும்முளே யுணர்ந் துணர்ந்து கொள்ளுமே.

பண்ணி வைத்த கல்லையும் பழம்பொ ருளதென் றுநீர்
எண்ண முற்று மென்னபே றுரைக்கி றீர்க ளேழைகாள்!
பண்ண வும்ப டைக்கவும் படைத்து வைத்த ளிக்கவும்
ஒன்று மாகி யுலகளித்த வொன்றை நெஞ்சி லுன்னுமே.

நால தான யோனியுள் நவின்ற விந்து மொன்றதாய்
ஆல தான வித்துளே யமர்ந்தொ டுங்கு மாறுபோல்
சூல தான வுற்பனஞ் சொல்வ தான மந்திரம்
மேல தான ஞானிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே. 237

அருவ மாயி ருந்தபோ தன்னை யங்க றிந்திலை;
உருவ மாயி ருந்தபோ துன்னை நான றிந்தனன்;
குருவி னல்தெ ளிந்துகொண்டு கோதி லாத ஞானமாம்
பருவ மான போதலோ பரப்பி ரம்ம மானதே. 238

பிறப்ப தும்மி றப்பதும் பிறந்தி டாதி ருப்பதும்
மறப்ப துந்நி னைப்பதும் மறந்த தைத்தெ ளிந்ததும்
துறப்ப துந்தொ டுப்பதுஞ் சுகித்து வாரி யுண்பதும்
பிறப்ப தும்மி றப்பதும் பிறந்த வீட டங்குமே. 239

கண்ணி லேயி ருப்பனே கருங்க டல்க டைந்தமால்;
விண்ணி லேயி ருப்பனே மேவி யங்கு நிற்பனே;
தன்னு ளேயி ருப்பனே தராத லம்ப டைத்தவன்;
என்னு ளேயி ருப்பனே யெங்கு மாகி நிற்பனே. 240

ஆடி நாடு தேடினும் ஆனை சேனை தேடினும்
கோடி வாசி தேடினுங் குறுக்கே வந்து நிற்குமோ?
ஓடி யிட்ட பிச்சையு முகந்து செய்த தர்மமும்
சாடி விட்ட குதிரைபோல் தாமும் வந்து நிற்குமே. 241

எள்ளி ரும்பு கம்பளி யிடும்ப ருத்தி வெண்கலம்
அள்ளி யுண்ட நாதனுக்கோ ராடை மாடை வத்திரம்.
உள்ளு ருக்கும் வேதியர்க் குற்ற தான மீதிரால்
மெள்ள வந்து நோய னைத்து மீண்டிடுஞ் சிவாயமே. 242

ஊரி லுள்ள மனிதர்காள்! ஒருமை மனமாய்க் கூடியே
தேரிலே வடத்தை யிட்டுச் செம்மை வைத்தி ழுக்கிறீர்;
ஆரி னாலு மறியொணாத ஆதி சித்த நாதரைப்
பேரிலான மனிதர் பண்ணும் புரளி பாரும் பாருமே.

மருள்ப ழுத்த சிந்தையால் மயங்கு கின்ற மாந்தரே!
குருக்கொ டுத்த மந்திரங் கொண்டு நீந்த வல்லிரேல்
குருக்கொ டுத்த தொண்டருங் குகனொ டிந்த பிள்ளையும்
பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டு பாடு தான்ப டுவரே. 244

அன்னை கர்ப்ப அறையதற்கு ளங்கி யின்ப்ர காசமாய்
அந்த றைக்குள் வந்திருந் தரிய விந்து ரூபமாய்த்
தன்னை யொத்து நின்ற போது தடையறுத்து வெளியதாய்த்
தங்கநற் பெருமை தந்து தலைவ னுய்வ ளர்ந்ததே. 245

உன்னை யற்ப நேரமு மறந்தி ருக்க லாகுமோ?
உள்ள மீது றைந்தெனை மறைப்பி லாத சோதியே!
பொன்னை வென்ற பேரொளிப் பொருவி லாத ஈசனே!
பெண்ணடிப் பிறப்பி லாமை யென்றும் நல்க வேணுமே.

பிடித்த தெண்டு மும்மதோ பிரம மான பித்தர்காள்!
தடித்த கோல மத்தை விட்டுச் சாதிபேதங் கொண்மினோ;
வடித்தி ருந்த தோர்சி வத்தை வாய்மை கூற வல்லிரேல்
திடுக்க முற்ற ஈசனைச் சென்று கூட லாகுமே. 247

சத்தி நீத யவுநீ தயங்கு சங்கி னோசைநீ
சித்தி நீசி வனுநீ சிவாய மாமெ ழுத்துநீ
முத்தி நீமு தலுநீ மூவ ரான தேவர்நீ
அத்தி றம்மு மும்முளே யறிந்து ணர்ந்து கொள்ளுமே.

சட்டை யிட்டு மணிதுலக்குஞ் சாத்திரச் சழக்கரே!
பொத்தகத்தை மெத்த வைத்துப் போத மோதும் பொய்யரே!
நிட்டையேது ஞான மேது நீரி ருந்த அட்சரம்
பட்டை யேது சொல்லிரே பாத கக்க படரே! 249

உண்மை யான சுக்கில முபாய மாயி ருந்ததும்
வெண்மை யாகி நீரிலே விரைந்து நீர தானதும்
தண்மை யான காயமே தரித்து ரூப மானதும்
தெண்மையான ஞானிகாள்! தெளிந்து ரைக்க வேணுமே.

வஞ்ச கப்பி றவியை மனத்து ளேவி ரும்பியே
அஞ்செ ழுத்தி னுண்மையை யறிகி லாத மாந்தர்காள்!
வஞ்ச கப்பி றவியை வதைத்தி டவ்வும் வல்லிரேல்
அஞ்செ ழுத்தி னுண்மையை யறிந்து கொள்ள லாகுமே.

காயி லாத சோலையிற் கனியு கந்த வண்டுகாள்!
ஈயி லாத தேனையுண் டிராப்ப கல்லு றங்குறீர்;
பாயி லாத கப்ப லேறி யக்கரைப் படுமுனே
வாயி னாலு ரைப்ப தாகு மோமவுன ஞானமே? 252

பேய்கள் பேய்க ளென்கிறீர் பிதற்று கின்ற பேயர்காள்!
பேய்கள் பூசை கொள்ளுமோ? பிடாரி பூசை கொள்ளுமோ?
ஆதி பூசை கொள்ளுமோ? அனாதி பூசை கொள்ளுமோ?
காய மான பேயலோ கணக்க றிந்து கொண்டதே? 253

மூல மண்ட லத்தி லேயு முச்ச துர மாதியாய்
நாலு வாச லெம்பிரான் நடுவு தித்த மந்திரம்
கோலி யெட்டி தழுமாய்க் குளிர்ந்த லர்ந்த திட்டமாய்
மேலும் வேறு காண்கிலேன் விளைந்த தேசி வாயமே. 254

ஆதி கூடு நாடியோடு காலை மாலை நீரிலே
சோதி மூல மானநாடி சொல்லி றந்த தூவெளி
ஆதி கூடு நெற்பறித் தகார மாதி யாகமாம்
பேத பேத மாகியே பிறந்து டல்லி றந்ததே. 255

பாங்கினே டிருந்து கொண்டு பரம னஞ்செ ழுத்துளே
ஓங்கி நாடி மேலிருந்தங் குச்ச ரித்த மந்திரம்
மூங்கில் வெட்டி நாரு ரித்து முச்சிதை விதத்தினின்
ஆய்ந்த நூலிற் றோன்றுமே அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.

புண்டரீக மத்தியி லுதித்தெ ழுந்த சோதியை
மண்டலங்கள் மூன்றொடு மன்னு கின்ற மாயனை
அண்ட ரண்ட மூட றுத்த றிந்துணர வல்லிரேல்
கண்ட கோயில் தெய்வ மென்று கையெ டுப்ப தில்லையே.

அம்ப லங்கள் சந்தியி லாடுகின்ற அப்பனே
அன்ப னுக்கு ளன்பனாய் நிற்ப னாதி வீரனே ;
அன்ப ருக்கு ளன்பனாய் நின்ற வாதி நாதனே
உம்ப ருக்கு முண்மையாய் நின்ற வுண்மை யுண்மையே.

அண்ண லாவ தேதடா அறிந்துரைத்த மந்திரம்
தண்ண னாக வந்தவன் சகல புராணங் கற்றவன்
கண்ண னாக வந்த வன்ன காரணைத் துதித்தவன்
ஒண்ண தாவ தேதடா வுண்மை யான மந்திரம். 259

உள்ளதோ புறம்பதோ வுயிரொ டுங்கி நின்றிடம்?
மெள்ள வந்து கிட்டிநீர் வினவ வேணு மென்கிறீர் ;
உள்ள தும்பு றம்பது மொத்த போது நாதமாம் ;
கள்ள வாசலைத் திறந்து காண வேணு மாந்தரே ! 260

ஆர லைந்து பூதமா யளவி டாத யோனியும்
பார மான தேவரும் பழுதி லாத பாசமும்
ஓரொ ணாத அண்டமு முலோக லோக லோகமும்
சேர வெந்து போயிருந்த தேக மேது செப்புமே. 261

என்ன கத்து ளென்னைநா னெங்கும் நாடி யோடினேன்
என்ன கத்து ளென்னைநா னறிந்தி லாத தன்மையால் ;
என்ன கத்து ளென்னைநா னறிந்து மேதெ ரிந்தபின்
என்ன கத்து ளென்னையன்றி யாது மொன்று மில்லையே.

விண்ணி னின்று மின்னெழுந்து மின்னொடுங்கு மாறுபோல்
என்னுள் நின்று மெண்ணு மீச னென்னகத் திருக்கையால்
கண்ணி னின்று கண்ணில் தோன்றும் கண்ணறிவி லாமையால்
என்னு ணின்ற வென்னையு மியானறிந்த தில்லையே. 263

அடக்கி னும்ம டக்கொணாத அம்பலத்தி னூடு போய்
அடக்கி னும்ம டக்கொணும லன்பு ருக்கு மென்னுளே
கிடக்கி னும்மி ருக்கினுங் கிலேசம் வந்தி ருக்கினும்
நடக்கி னும்மி டைவிடாத நாத சங்கொ லிக்குமே. 264

மட்டு லாவு தண்டுழா யலங்க லாய்! பு னற்கழல்
விட்டு வீழில் தாகபோக விண்ணில் நண்ணில் வெளியினும்
எட்டி னோடி ரண்டினு மிதத்தி னூல்அ மைந்தனை
கட்டி வீடி லாதுவைத்த காத லின்ப மாகுமே. 265

ஏக முற்றி மூன்றுமுற்றி நாலு முற்றி நன்மைசேர்
போக முற்றிப் புண்ணியத்தில் முற்றி யன்று முற்றியாய்
நாக முற்ற சயனமாய் நலங்க டல்க டந்ததீ
யாக முற்றி யாகிநின்ற தென்கொ லாதி தேவனே! 266

மூன்று முப்பத் தாறினோடு மூன்று மூன்று மாயமாய்
மூன்று முத்தி யாகிமூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய்த்
தோன்று சோதி மூன்றதாய்த் துலக்க மில்வி ளக்கதாய்
ஏன்றெ னாவி னுள்புகுந்த தென்கொ லோவெம் மீசனே!

ஐந்து மைந்து மைந்துமா யல்ல வற்று ளாயுமாய்
ஐந்து மூன்று மொன்றுமாய் நின்ற வாதி தேவனே!
ஐந்து மைந்து மைந்துமா யமைந்த னைத்து நின்றநீ
ஐந்து மைந்து மாயநின்னை யாவர் காண வல்லரே? 268

ஆறு மாறு மாறுமாயொ ரைந்து மைந்து மைந்துமாய்
ஏறு சீரி ரண்டுமூன்று மேழு மாறு மெட்டுமாய்
வேறு வேறு ஞானமாகி மெய்யி னோடு பொய்யுமாய்
ஊறு மோசை யாயமர்ந்த மாய மாய மாயனே! 269

எட்டு மெட்டு மெட்டுமாயொ ரேழு மேழு மேழுமாய்
எட்டு மூன்று மொன்றுமாகி நின்ற வாதி தேவனே!
எட்டுமாய பாதமோ டிறைஞ்சி நின்ற வண்ணமே
எட்டெ ழுத்து மோதுவார்க ளல்லல் நீங்கி நிற்பரே. 270

பத்தி னோடு பத்துமாயொ ரேழி னோடு மொன்பதாய்ப்
பத்து நாற்றி சைக்குணின்ற நாடு பெற்ற நன்மையாய்
பத்து மாய கொத்த மோடு மத்தலமிக் காதிமால்
பத்தர் கட்க லாது முத்தி முத்தி முத்தி யாகுமே. 271

வாசி யாகி நேசமொன்று வந்தெ திர்த்த தென்னுக
நேச மாக நாளுலாவ நன்மை சேர்ப வங்களில்
வீசிமேல் நிமிர்ந்த தோளு மில்லை யாக்கி னுய்கழல்
ஆசை யால்ம றக்கலா தமர ராக லாகுமே. 272

எளிய தான காய மீதி லெம்பிரா னிருப்பிடம்
அளிவு ருது நின்றதே அகார மும்உ காரமும்
கொளுகை யான சோதியுங் குலாவி நின்ற தவ்விடம்
வெளிய தாகு மொன்றிலே விளைந்த தேசி வாயமே. 273

அஞ்செ ழுத்து மூன்றெழுத்து மென்று ரைக்கு மன்பர்காள்!
அஞ்செ ழுத்து மூன்றெழுத்து மல்ல காணு மப்பொருள்;
அஞ்செ ழுத்தை நெஞ்ச ழுத்தி அவ்வெழுத் தறிந்தபின்
அஞ்செ ழுத்து மூன்றெ ழுத்து மவ்வுமாஞ் சிவாயமே. 274

பொய்யு ரைக்கப் போத மென்று பொய்யருக் கிருக்கையால்
மெய்யு ரைக்க வேண்டு தில்லை மெய்யர் மெய்க்கி லாமையால்
வைய கத்தி னுண்மை தன்னை வாய் திறக்க அஞ்சினேன்;
நைய வைத்த தென்கொலோ நமசி வாய நாதனே! 275

ஒன்றை யொன்று கொன்றுட னுணவு செய்தி ருக்கினும்
மன்றி னூடு பொய்களவு மாறு:வேறு செய்யினும்
பன்றி தேடு மீசனைப் பரிந்து கூட வல்லிரேல்
அன்று தேவ ரும்முனே யறிந்து ணர்ந்து கொள்ளுமே.

மச்ச கத்து ளேயிவர்ந்து மாயை பேசும் வாயுவை
அச்ச கத்து ளேயிருந் தறிவு ணர்த்திக் கொள்விரேல்
அச்ச கத்து ளேயிருந் தறிவு ணர்த்திக் கொண்ட பின்
இச்சை யற்ற எம்பிரா னெங்கு மாகி நிற்பனே. 277

வரகிலே முளைத்த செந்நெல் களைய தான வாறுபோல்
உரவி னோரும் உண்மை கூறின் ஒவ்வுமாற தங்ஙனே ;
விரகிலே முளைத்தெ ழுந்த மெய்ய லாது பொய்யதாய்
நரகிலே பிறந்தி ருந்து நாடு பட்ட பாடதே. 278

ஆடு கின்ற எம்பிரானை யங்கு மிங்கு மென்றுநீர்
தேடு கின்ற பாவிகாள்! தெளிந்த ஒன்றை ஓர்கிலீர் ;
காடு நாடு வீடுவிண் கலந்து நின்ற கள்வனை
நாடி யோடி யும்முளே நயந்து ணர்ந்து பாருமே. 279

ஆடுகின்ற அண்டர் கூடு மப்பு றம்ம திப்புறம்
தேடு நாலு வேதமுந் தேவ ரான மூவரும்
நீடு வாழி பூதமும் நின்ற தோர்நி லைகளும்
ஆடு வாழி னொழியலா தனைத்து மில்லை யில்லையே. 280

ஆவ தும்ப ரத்துளே அழிவ தும்ப ரத்துளே;
போவ தும்ப ரத்துளே புகுவ தும்ப ரத்துளே;
தேவ ரும்ப ரத்துளே திசைக ளும்ப ரத்துளே;
யாவ ரும்ப ரத்துளே யானு மப்ப ரத்துளே. 281

ஏழுபா ரெழுக டல்இ பங்க ளெட்டு வெம்புடன்
சூழு வான்கி ரிகடந்து சொல்லு மேழு லகமும்
ஆழி மால்வி சும்புகொள்பிர் மாண்ட ரண்ட அண்டமும்
ஊழி யானொ ளிக்குளே யுதித் துடனொ டுங்குமே. 282

கயத்து நீரி றைக்கிறீர் கைகள் சோர்ந்து நிற்பதேன் ?
மனத்து ளீர மொன்றிலா மதியி லாத மாந்தர்காள் !
மனத்து ளீரங் கொண்டுநீ ரமுக்க றுக்க வல்லிரேல்
நினைத்தி ருந்த சோதியும் நீயும் நானு மொன்றலோ? 283

நீரிலே பிறந்தி ருந்து நீர்ச டங்கு செய்கிறீர் ;
ஆரை யுன்னி நீரெலா மவத்தி லேயி றைக்கிறீர் ?
வேரை யுன்னி வித்தை யுன்னி வித்திலே முளைத்தெழுஞ்
சீரை யுன்ன வல்லிரேற் சிவப தம்ம டைவிரே. 284

பத்தொ டுத்த வாசலிற் பரத்து மூல வக்கரம்
முத்தி சித்தி தொந்தமென் றியங்கு கின்ற மூலமே
மத்த சித்த ஐம்புலன் மகார மான கூத்தையே
அத்தி யூரர் தம்முளே யமைந்த தேசி வாயமே. 285

அறிவி லோடு மண்டமா யளவி டாத சோதியைக்
குணம தாகி யும்முளே குறித்தி ருக்கின் முத்தியாம் ;
முணமு மொன்றே உம்முளே விரலை யொன்றி மீளவும்
தினந்தி னம்ம யக்குவீர் செம்பு பூசை பண்ணியே. 286

மூல மான அக்கர முகப்ப தற்கு முன்னெலாம்
மூல மாக மூடுகின்ற மூட. மேது மூடரே !
கால னை அஞ்சு பூத மஞ்சிலே யொடுங்கினல்
ஆதி யோடு கூடுமோ அனாதி யோடு கூடுமோ? 287

முச்சதுர மூல மாகி முடிவு மாகி யேகமாய்
அச்ச துர மாகி யேய டங்கி யோரெ ழுத்துமாய்
மெய்ச்சதுர மெய்யு ளேவி ளங்கு ஞான தீபமாய்
உச்ச ரிக்கு மந்தி ரத்தி னுண்மையே சிவாயமே. 288

வண்டு லங்கு போலுநீர் மனத்து மாச றுக்கிலீர்;
குண்டு ரங்கள் போலுநீர் குடத்தி லேமு ழுகிறீர்;
பண்டு முங்கள் நான்முகன் பறந்து தேடிக் காண்கிலான் ;
கண்டி ருக்கு மும்முளே கலந்தி ருப்பர் காணுமே. 289

நின்ற தன்றி ருந்ததன்று நேரி தன்று கூரிதன்று
பந்த மன்று வீடுமன்று பரவ சங்க ளற்றது ;
கெந்த மன்று கேள்வியன்று கேடி லாத வானிலே
அந்த மின்றி நின்ற தொன்ற தெங்ஙனே யுரைப்பதே?

பொருது நீரு மும்முளே புகுந்து நின்ற காரணம்
எருதி ரண்டு கன்றையீன்ற ஏக மொன்றை ஓர்கிலீர்
அருகி ருந்து சாவுகின்ற ஆணவ யும்ம றிந்திலீர்
குருவி ருந்து லாவுகின்ற கோல மென்ன கோலமே? 291

அம்ப ரத்து ளாடுகின்ற அஞ்செ ழுத்து நீயலோ?
சிம்பு ளாய்ப்ப றந்து நின்ற சிற்பரமு நீயலோ ?
எம்பி ரானு மெவ்வுயிர்க்கு மேக போக மாதலால்
எம்பி ரானு நானுமா யிருந்த தேசி வாயமே. 292

ஈரொளிய திங்க ளேயி யங்கி நின்ற தற்பரம்;
ஏரொளிய திங்க ளேயஃ தியாவ ரும்ம றிகிலீர் ;
காரொளிய படல முங்க டந்து போன தற்பரம்
பேரொளிப் பெரும்ப தம்மு மேக நாத பாதமே. 293

கொள்ளொ ணாது மெல்லொ ணாது கோத றக்கு தட்டொணு
தள்ளொணு தணுகொ ணாத தாழ லான்ம னத்துளே
தெள்ளொணு து தெளியொ ணாது சிற்ப ரத்தி னுட்பயன்
விள்ளொணாத பொருளை நான்வி ளம்பு மாற தெங்ஙனே ?

வாக்கி னல்ம னத்தினல் மதித்த கார ணத்தினல்,
நோக்கொ ணாத நோக்கையுன்னி நோக்கை யாவர் நோக்குவார் ?
நோக்கொணாத நோக்கு வந்து நோக்க நோக்க நோக்கிடில்
நோக்கொணாத நோக்கு வந்து நோக்கை யெங்க ளுேக்குமே? 295

உள்ளி னும்பு றம்பினு முலக மெங்க ணும்பரந்
தெள்ளி லெண்ணெய் போலநின் றியங்கு கின்ற எம்பிரான்
மெள்ள வந்தெ னுட்புகுந்து மெய்த்த வம்பு ரிந்தபின்
வள்ள லென்ன வள்ள லுக்கு வண்ண மென்ன வண்ணமே?

வேத மென்று கண்டிலேன் வெம்பி றப்பி லாமையாய்ப்
போத நின்ற வடிவதாய்ப் புவன மெங்கு மாயினுய்
சோதி யுள்ளொ ளியுமாய்த் துரிய மோட தீதமாய்
ஆதி மூல மாதியா யமைந்த தேசி வாயமே. 297

சாணி ரும்ம டங்கினுற் சரிந்த கொண்டை தன்னுளே
பேணி யப்ப திக்குளே பிறந்தி றந்து ழலுவீர்!
தோணி யான ஐவரைத் துறந்த றுக்க வல்லிரேல்
காணி கண்டு கோடியாக் கலந்த தேசி வாயமே. 298

அஞ்சு கோடி மந்திரம் அஞ்சு ளேய டங்கினுல்
நெஞ்சு கூர வும்முளே நினைப்ப தோரெ ழுத்துளே
அஞ்சு நாலு மூன்ற தாகி யும்முளே யடங்கினுல்
அஞ்சு மோரெ ழுத்ததா யமைந்த தேசி வாயமே. 299

அக்க ரந்த அக்கரத்தி லுட்க ரந்த அக்கரம்
சக்கரத்துச் சிவ்வை யுண்டு சம்பு ளத்தி ருந்ததும்
எட்க ரந்த எண்ணெய் போல எவ்வெழுத்து மெம்பிரான்
உட்க ரந்து நின்றநேர்மை யாவர் காண வல்லரே? 300

ஆக மத்தி னுட்பொரு ளகண்ட மூல மாதலால்
தாக போக மின்றியே தரித்த தற்ப ரமுநீ
ஏக மாக வைத்தனை யுணர்த்து மஞ்செ ழுத்துளே
ஏக போக மாகியே யிருந்த தேசி வாயமே. 301

மூல வாசல் மீதுளேயோர் முச்ச துர மாகியே
நாலு வாச லெண்விரல் நடுவு தித்த மந்திரம்
கோல மொன்று மஞ்சு மாகு மிங்கலந்து நின்றநீ
வேறு வேறு கண்டிலேன் விளைந்த தேசி வாயமே. 302

சுக்கி லத்தி டியுளே சுழித்த தோரெ ழுத்துளே
அக்க ரத்தி டியுளே யமர்ந்த வாதி சோதிநீ
உக்க ரத்த டியுளே யுணர்ந்த அஞ்செ ழுத்துளே
அக்க ரம்ம தாகியே அமர்ந்த தேசி வாயமே. 303

குண்ட லத்து ளேயுளே குறித்த கத்து நாயகன்
கண்ட வந்த மண்டலங் கருத்த ழித்த கூத்தனை
விண்ட லர்ந்த சந்திரன் விளங்கு கின்ற மெய்ப்பொருள்
கண்டு கொண்ட மண்டலஞ் சிவாய மல்ல தில்லையே. 304

கூற்று மைந்து கூடமென்று சொல்லி றந்த தோர்வெளி
சத்தியுஞ் சிவனு மாக நின்ற தன்மை யோர்கிலீர் ;
சத்தி யாவ தும்முடல் ; தயங்கு சிவ னுட்சிவம் ;
பித்தர் காள்அ றிந்திலீர் பிரானி ருந்த கோலமே. 305

மூல மென்ற மந்திர மூளைத்த அஞ்செ ழுத்துளே
நாலு வேத நாவுளே நவின்ற ஞான மெய்யுளே
ஆல முண்ட கண்ட னும்ம ரியய னு மாதலால்
ஓல மென்ற மந்திரஞ் சிவாய மல்ல தில்லையே. 306

நத்து வங்க ளென்றுநீர் தமைக்க டிந்து போவிர்காள் !
தத்துவஞ் சிவம தாகில் தற்ப ரம்மு நீரல்லோ?
முத்த சிவ னுதமே மூல பாதம் வைத்தபின்
அத்த னுரு மும்முளே யறிந்து ணர்ந்து கொள்ளுமே. 307

மூன்று பத்து மூன்றையு மூன்று சொன்ன மூலனே
தோன்று சேர ஞானிகாள் ! துய்ய பாத மென்றலை
ஏன்று வைத்த வைத்தபின் இயம்பு மஞ்செ ழுத்தையும்
தோன்ற வோத வல்லிரேல் துய்ய சோதி காணுமே. 308

உம்பர் வான கத்தினும் உலக பார மேழினும்
நம்பர் நாடு தன்னினும் நாவ லென்ற தீவினும்
செம்பொன்மாட மல்கு தில்லை யம்ப லத்து ளாடுவான்
எம்பிரா னலாது தெய்வ மில்லை யில்லை யில்லையே. 309

பூவி லாய ஐந்துமாய்ப் புனலில் நின்ற நான்குமாய்த்
தீயி லாய மூன்றுமாய்ச் சிறந்த காலி ரண்டுமாய்
வேயி லாய தொன்றுமாய் வேறு வேறு தன்மையாய்
நீய லாமல் நின்றநேர்மை யாவர் காண வல்லரே?[1] 310

அந்த ரத்தி லொன்றுமா யசைவு காலி ரண்டுமாய்ச்
செந்தழலில் மூன்று மாகிச் சிறந்த அப்பு நான்குமாய்
ஐந்து பாரி லைந்துமா யமர்ந்தி ருந்த நாதனைச்
சிந்தையிற் றெளிந்த மாயை யாவர் காண வல்லரே? 311

[1] திருச்சந்த விருத்தம் ஒப்பு நோக்குக.

மனவி கார மற்றுநீர் மதித்தி ருக்க வல்லிரேல்
நினைவி லாத மணிவிளக்கு நித்த மாகி நின்றிடும்;
அனைவ ரோதும் வேதமு மகம்பி தற்ற வேணுமேற்
கனவு கண்ட துண்மைநீர் தெளிந்த தேசி வாயமே. 312

இட்ட குண்ட மேதடா! இருக்கு வேத மேதடா!
சுட்ட மட்க லத்திலே சுற்று நூல தேதடா!
முட்டி நின்ற தூணிலே முளைத்தெ ழுந்த சோதியைப்
பற்றி நின்ற தேதடா! பட்ட நாத பட்டரே! 313

நீரிலே முளைத்தெ ழுந்த தாம ரையி னோரிலை
நீரினோடு கூடி நின்றும் நீரி லாத வாறுபோல்
பாரிலே முளைத்தெ ழுந்த பண்டி தப்ப ராபரம்
பாரி னோடு கூடிநின்ற பண்பு கண்டி ருப்பிரே. 314

உறங்கி லென்வி ழிக்கிலென் உணர்வு சென்றொ டுங்கிலென்?
சிறந்த வைம்பு லன்களுந் திசைத்தி சைக ளொன்றிலென்?
புறம்பு முள்ளு மெங்கணும் பொதிந்தி ருந்த தேகமாய்
நிறைந்தி ருந்த ஞானிகாள்! நினைப்ப தேது மில்லையே. 315

ஓது வார்க ளோதுகின்ற வோரெ ழுத்து மொன்றதே;
வேத மென்ற தேகமாய் விளம்பு கின்ற தன்றிது;
நாத மொன்று நான்முகன் மாலு நானு மொன்றதே;
ஏது மன்றி நின்றதொன்றை யானு ணர்ந்த நேர்மையே.

பொங்கியே தரித்த அச்சுப் புண்ட ரீக வெளியிலே
தங்கியே தரித்த போது தாது மாது ளையதாம்;
அங்கியுட் சரித்த போது வடிவு கள்ளொ ளியுமாய்க்
கொம்புமேல் வடிவு கொண்டு குருவி ருந்த கோலமே. 317

மண்ணு ளோரும் விண்ணு ளோரும் வந்தவா றதெங்கெனில்
கண்ணி னோடு சோதிபோற் கலந்த நாத விந்துவும்
அண்ண லோடு சத்தியு மஞ்சு பஞ்ச பூதமும்
பண்ணி னோடு கொத்தழிப்ப பாரொ டேழு மின்றுமே.

ஒடுக்கு கின்ற சோதியு முந்தி நின்ற வொருவனும்
நடுத்த லத்தி லொருவனும் நடந்து காலி லேறியே
விடுத்து நின்ற இருவரோடு மெய்யி னேடு பொய்யுமாய்
அடுத்து நின்ற நிமிஞே அனுதி நின்ற வாதியே. 319

உதித்த மந்தி ரத்தினு மொடுங்கு மக்க ரத்தினும்
மதித்த மண்ட லத்தினு மறைந்து நின்ற சோதிநீ;
மதித்த மண்ட லத்துளே மரித்து நீயி ருந்தபின்
சிறுத்த மண்ட லத்துளே சிறந்த தேசி வாயமே. 320

இருத்தி வைத்த சற்கு ருவைச் சீர்பெற வணங்கிலீர்
குருக்கொ டுக்கும் பித்தரே! கொண்டு நிந்த வல்லிரோ?
குருக்கொ டுக்கும் பித்தருங் குருக்கொள் வந்த சீடனும்
பருத்தி பட்ட பாடுதான் பன்னி ரண்டும் பட்டதே. 321

விழித்த கண் துதிக்கவும் விந்து நாத வோசையும்
மேருவுங் கடந்த வண்ட கோள முங்க டந்துபோய்
எழுத்தெலா மறிந்து விட்ட இந்த்ர சால வெளியிலே
யானு நீயு மேகலந்த தென்ன தொன்மை யீசனே! 322

ஓம்ந மோவென் றும்முளே உபாதை யென்ற றிந்தபின்
பானு டற்க ருத்துளே பாவை யென்ற றிந்தபின்
நானு நீயு முண்ட டாந லங்குலம துண்டடா!
ஊனு மூனு மொன்றுமே யுணர்த்தி டாயெ னக்குளே.

ஐம்புலனை வென்ற வர்க்கிங் கன்ன தான மீவதால்
நன்பு லன்க ளாகிநின்ற நாத ருக்க தேறுமோ?
ஐம்பு லன்கள் வென்றிடா தவத்த மேயு மூன்றிடும்
வம்ப ருக்கு மீவ துங் கொடுப்ப துமம் வத்தமே. 324

ஆதியான ஐம்பு லன்க ளவையு மொக்கு ளொக்குமோ?
யோனியிற் பிறந்தி ருந்த துன்ப மிக்கு மொக்குமோ?
வீணர்காள்!பி தற்றுவீர் மெய்ம்மை யேயு ணர்திரேல்
ஊனு றக்க போகமு முமக்கெ னக்கு மொக்குமே. 325

ஓடு கின்ற ஐம்புலன் ஒடுங்க அஞ்செ ழுத்துளே
நாடு கின்ற நான்மறை நவிலு கின்ற ஞானிகாள்!
கூடு கின்ற கண்டித குணங்கள் மூன்றெ ழுத்துளே
ஆடு கின்ற பாவையா யமைந்த தேசி வாயமே. 326

புவன சக்க ரத்துளே பூத நாத வெளியிலே
பொங்கு தீப அங்கியுள் பொதிந்தெ ழுந்த வாயுவைத்
தவன சோம ரிருவருந் தாமி யங்கும் வாசலில்
தண்டு மாறி யேறிநின்ற சரச மான வெளியிலே. 327

மவுன அஞ்செ ழுத்திலே வாசி யேறி மெள்ளவே
வானளாய் நிறைந்த சோதி மண்ட லம்பு குந்தபின்
அவனு நானு மெய்கலந் தனுப வித்த அளவிலே
அவனு முண்டு நானுமில்லை யாரு மில்லை யானதே. 328

வாளுறையில் வாள டக்கம் வாயுறையில் வாய்வ டக்கம்
ஆளுறையில் ஆள டக்கம் அருமை என்ன வித்தைகாண்!
தாளு றையில் தாளடக்கம் தன்மை யான தன்மையும்
நாளு றையில் நாளடக்கம் நானு நீயுங் கண்டதே. 329

வழுத்தி டான ழித்திடான் மாய ரூப மாகிடான்
கழுன்றி டான்வெ குண்டிடான் கால கால காலமும்
துவண்டி டான சைந்திடான் தூய தூப மாகிடான்
சுவன்றி டானு ரைத்திடான் சூட்ச சூட்ச சூட்சமே. 330

ஆகி கூவென் றேயுரைத்த அட்ச ரத்தி னுனைந்தம்
யோகியோகி யென்பர் கோடி யுற்ற றிந்து கண்டிடார்;
பூகமாய் மனக்கு ரங்கு பொங்கு மங்கு மிங்குமாய்
ஏக மேக மாகவே யிருப்பர் கோடி கோடியே. 331

கோடி கோடி கோடி கோடி குவலயத்தோ ராதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாளகன்று வீணதாய்த்
தேடித் தேடித் தேடித் தேடித் தேகமுங் கசங்கி ய
கூடிக் கூடிக் கூடிக் கூடி நிற்பர்கோடி கோடியே. 332

கருத்தி லான்வெ ளுத்திலான் பரனி ருந்த காரணம்
ஒருத்தி லானொ ளித்திலா னொன்றி ரண்டு மாகிலான்
ஒருத்தி லான்ம ரித்திலா னெழிந்தி டான மிழ்ந்திடான்
கருத்திற் கீயுங் கூவுமுற்றேன் கண்ட றிந்த வாதியே. 333

வாதி வாதி வாதி வாதி வண்டலை யறிந்திடான்
ஊதி யூதி யூதி யூதி யொளிமழுங்கி யுளறுவான்
வீதி வீதி வீதி வீதி விடையெருப் புரக்குவோன்
சாதி சாதி சாதி சாதி சாகரத்தைக் கண்டிடான். 334

ஆண்மை யாண்மை யாண்மை யாண்மை ஆண்மை கூறுமசடரே!
காண்மை யான வாதி ரூபங் காலகால காலமும்
பாண்மை யாகி மோன மான பாசமாகி நின்றிடும்
நாண்மை யான நரலை வாயில் நங்குமிங்கு மங்குமே. 335

மிங்கு வென்ற அட்சரத்தின் மீட்டு வாகிக் கூவுடன்
துங்க மாகச் சோமனோடு சோமன் மாறி நின்றிடும்;
அங்க மாமு னைச்சுழியி லாகு மேக வாகையாய்க்
கங்கு லற்றுக் கியான முற்றுக் காணுவாய் சுடரொளி.

சுடரெ ழும்பும் சூட்சமும் சுழுமு னையின் சூட்சமும்
அடரெ ழும்பி யேகமாக அமர்ந்து நின்ற சூட்சமுந்
திடர தான சூட்சமுந் திரியின் வாலை சூட்சமுங்
கடலெ ழும்பு சூட்சமுங் கண்ட றிந்தோன் ஞானியே. 337

ஞானி ஞானி என்றுரைத்த நாய்கள் கோடி கோடியே;
வானி லாத மழைநானென்ற வாதி கோடி கோடியே;
தானி லான சாகரத்தின் தன்மை காணு மூடர்கள்
மூனி லாமற் கோடிகோடி முன்ன றிந்த தென்பரே. 338

சூட்ச மான கொம்பிலே சுழுமு னைச்சு டரிலே
வீச்ச மான வீயிலே விபுலை தங்கும் வாயிலே
கூச்ச மான கொம்பிலே குடியி ருந்த கோவிலே
தீட்சை யான தீவிலே சிறந்த தேசி வாயமே. 339

பொங்கி நின்ற மோனமும் பொதிந்து நின்ற மோனமுந்
தங்கி நின்ற மோனமுந் தயங்கி நின்ற மோனமுங்
கங்கை யான மோனமுங் கதித்து நின்ற மோனமுந்
திங்க ளான மோனமுஞ் சிவனி ருந்த மோனமே. 340

மோன மான வீதியில் முனைச்சு ழியில் வாலையில்
பான மான வீதியில் பசைந்த செஞ்சு டரினில்
ஞான மான மூலையில் நரலை தங்கும் வாயிலில்
ஓன மான செஞ்சுட ருதித்த தேசி வாயமே. 341

உதித்தெ ழுந்த வாலையு முயங்கி நின்ற வாலையுங்
கதித்தெ ழுந்த வாலையுங் காலை யான வாலையும்
மதித்தெ ழுந்த வாலையு மறைந்து நின்ற ஞானமுங்
கொதித்தெ ழுந்து கும்பலாகி ஹவும் ஹீயு மானதே.

கூவுங்கியு மோன மாகி கொள்கை யான கொள்கையை
மூவிலே யுதித்தெ ழுந்த முச்சு டர்வி ரிவிலே
பூவிலே நறைகள் போலப் பொருந்தி நின்ற பூரணம்
ஆவி யாவி யாவி யாவி யன்பருள்ள முற்றதே. 343

ஆண்மை கூறு மாந்தரே! அருக்க ஞேடும் வீதியைக்
காண்மை யாகக் காண்பிரே கசட றுக்க வல்லிரே
தூண்மை யான வாநி சூட்சஞ் சோபமாகு மாகுமே.
நாண்மை யான வாயிலில் நடித்து நின்ற நாதமே. 344

நாத மான வாயிலில் நடித்து நின்ற சாயலில்
வேத மான வீதியில் விரிந்த முச்சு டரிலே
ஓத மான ஓயிலே கிளர்ந்து நின்ற கூவிலே
பூத மான வாயி லேப்பு கலறிவ ஞதியே. 345

ஆவி யாவி யாவி யாவி ஐந்துகொம்பி னுவியே
மேவி மேவி மேவி மேவி மேதினியின் மானிடர்
வாவி வாவி வாவி வாவி வண்டற்க வறிந்திடார்
பாவி பாவி பாவி பாவி படியிலுற்ற மாந்தரே. 346

வித்திலே முளைத்த சோதி வில்வளையின் மத்தியில்
முத்திலே யொளிவ தாகி மோன மான தீபமே
நத்தி லோதி ரச்சி போன்ற நாதனை யறிந்திடார்
வத்திலே கிடந்து மூன்ற வாலையான சூட்சமே. 347

வாலை யோடு காலையும் வடிந்து பொங்கு மோனமே
மாலையோடு காலை யான வாற றிந்த மாந்தரே!
மூலை யான கோணமின் முளைத்தெ ழுந்த முச்சுடர்
தாலை யோடு பானகன் று தங்கி நின்ற மோனமே. 348

மோன மான வீதியில் முடுகி நின்ற நாதமே
ஈன மின்றி வேகமான வேக மென்ன வேகமே
கான மான மூலையிற் கனிந்தி ருந்த வாலையில்
ஞான மான செஞ்சுடர் நடந்த தேசி வாயமே. 349

உச்சி மத்தி வீதியி லொழிந்தி ருந்த சாதியிற்
பச்சி யுற்ற சோமனும் பரந்து நின்று லாவவே
செச்சி யான தீபமே தியான மான மோனமே
கச்சி யான மோனமே கடந்த தேசி வாயமே. 350

அஞ்சு கொம்பி னின்ற நாத மாலைமே லெழும்பியே
பிஞ்சி னூடு பூமலர்ந்து பெற்றி யுற்ற சுத்தமே
செஞ்சுட ருதித்த போது தேசி கன்சு மூன்றுடன்
பஞ்ச பூத மானதே பரந்து நின்ற மோனமே. 351

சடுதி யான கொம்பிலே தத்து வத்தின் ஹ்ரீயிலே
அடுதி யான ஆவிலே அரனி ருந்த ஹௌவிலே
இடுதி யென்ற சோலையி லிருந்த முச்சு டரிலே
நடுதி யென்று நாத மோடி நன்குற அமைந்ததே. 352

அமைய மான மோனமும் அரனி ருந்த மோனமும்
சமை[illegible] பூத மோனமுந் தரித்தி ருந்த மோனமும்
இமை[illegible] கொண்ட வேகமும் இலங்கு முச்சி மோனமும்
தமைய றிந்த மாந்தரே சடத்தை யுற்று நோக்கிலார். 353

பாய்ச்ச லூர்வ ழியிலே பரனி ருந்த சுழியிலே
காய்ச்ச கொம்பி னுனியிலே கனியி ருந்த மலையிலே
வீச்ச மான தேதடா விரிவு தங்கு மிங்குமே
மூச்சி னேடு மூச்சை வாங்கு முட்டிநின்ற சோதியே. 354

சோதி சோதி யென்று நாடித் தோற்பவர் சிலவரே ;
ஆதி ஆதி யென்று நாடு மாடவர் சிலவரே ;
வாதி வாதி யென்று சொல்லும் வம்பருஞ் சிலவரே ;
நீதி நீதி நீதி நீதி நின்றிடு முழுச்சுடர். 355

சுடர தாகி யெழும்பி யங்குத் தூபமான காலமே
இடரதாய்ப் புவியும் விண்ணு மேக மாய மைக்கமுன்
படரதாக நின்ற வாதி பஞ்ச பூத மாகியே
அடர தாக அண்ட மெங்கு மாண்மையாகி நின்றதே. 356

நின்றி ருந்த சோதியை நிலத்தி லுற்ற மானிடர்
கண்ட றிந்து கண்கு ளிர்ந்து காதலுற் றுலாவுவோர்
கண்ட முற்ற மேன்முனையின் காட்சி தன்னைக் காணுவார்
நன்றி யற்று நரலை பொங்கி நாதமும் மகிழ்ந்திடும். 357

வயங்கு மோனச் செஞ்சுடர் வடிந்த சோதி நாதமும்
கயங்கள் போலக் கதறியே கருவூ ரற்ற வெளியிலே
பயங்கொ டின்றி யின்றியே படர்ந்து நின்ற பான்மையே
நயங்கள் கோவென் றேநடுங்கி நங்கை யான தீபமே. 358

தீப வுச்ச முனையிலே திவாக ரத்தின் சுழியிலே
கோப மாறு கூவிலே கொதித்து நின்ற தீயிலே
தாப மான மூலையிற் சமைந்து நின்ற சூட்சமுஞ்
சாப மான மோட்சமுந் தடித்து நின்றி லங்குமே. 359

தேசி கன்சு ழன்றதே திரிமு னையின் வாலையில்
வேச மோடு வாலையில் வியனி ருந்த மூலையில்
நேச சந்தி ரோதயம் நிறைந்தி ருந்த வாயிலில்
வீசி வீசி நின்றதே விரிந்து நின்ற மோனமே. 360

உட்கமல மோன மீதி லுயங்கி நின்ற நந்தியை
விக்கலோடு கியு மாகி வில்வ ளூவின் மத்தியில்
முட்டிபொ திந்த தென்னவே முடுகி நின்ற செஞ்சுடர்
கட்சு வைகள் போலவுங் கடிந்து நின்ற காட்சியே. 361

உந்தி யிற்சு ழிவழியி லுச்சி யுற்ற மத்தியிற்
சந்திரன்ற னொளிக் கிரணந் தாண்டி நின்ற செஞ்சுடர்
பந்தமாக வில்வ ளூயிற் பஞ்ச பூத விஞ்சையாங்
கிந்து போலக் கியில்நின்று கிச்சு முச்சு வென்றதே. 362

செச்சை யென்ற மூச்சி னோடு சிகாரமும் வகாரமும்
பச்சை யாகி நின்றதே பரவெ ளியின் பான்மையே
இச்சை யான ஹிலேயிருந்தெ ழுந்த ஹீயிலே
உச்சி யான கோணத்தி லுதித்த தேசி வாயமே. 363

ஆறு மூலைக் கோணத்தி லமைந்த வொன்ப தாத்திலே
நாறு மென்று நங்கை யான நாவியுந் தெரிந்திடக்
கூறு மென்று ஐவரங்குக் கொண்டு நின்ற மோனமே
பாறு கொண்டு நின்றது பறந்த தேசி வாயமே. 364

பறந்ததோ கறந்த போது பாய்ச்ச லூரின் வழியிலே
பிறந்ததே பிராண னன்றிப் பெண்ணு மாணு மல்லவே.
துறந்த தோசி றந்ததோ தூய துங்க மானதோ?
இறந்த போதி லன்றிசு இலங்கி டுஞ்சி வாயமே. 365

அருளி ருந்த வெளியிலே அருக்க னின்ற இருளிலே
பொருளி ருந்த சுழியிலே புரண்டெ ழுந்த வழியிலே
தெருளி ருந்த கலையிலே தியங்கி நின்ற வலையிலே
குருவி ருந்த வழியினின்று ஹவும் ஹீயு மானதே. 366

ஆன தோரெ ழுத்திலே அமைந்து நின்ற ஆதியே
கான மோடு தால மீதிற் கண்டறிவ தில்லையே
தானுந் தானு மானதே சமைந்த வாலை காலையில்
வேன லோடு மாறுபோல் விரிந்த தேசி வாயமே. 367

ஆறு கொண்ட வாரியு மமைந்து நின்ற தெய்வமுந்
தூறு கொண்ட மாரியுந் துலங்கி நின்ற தூபமும்
வீறு கொண்ட மோனமும் விளங்கு முட்க மலமும்
மாறு கொண்ட ஹுவிலே மடிந்த தேசி வாயமே. 368

வாயில் கொண்ட கோணமில் வயங்கு மைவர் வைகியே
சாயல் கண்டு சார்ந்ததுந் தலைமன் ஞரு றைந்ததுங்
காய வண்டு கண்டதுங் கருவூ ரங்குச் சென்றதும்
பாயு மென்று சென்றதும் பறந்த தேசி வாயமே. 369

பறந்ததே துறந்த போது பாய்ச்ச லூரின் வழியிலே
மறந்ததே கவ்வு முற்ற வாணர் கையின் மேவியே
பிறந்ததே யிறந்த போதிற் பீடி டாமற் கீயிலே
சிறந்து நின்ற மோனமே தெளிந்த தேசி வாயமே. 370

வடிவு பற்ப வாசனத் திருத்தி மூல வனலையே
மாரு தத்தி னுலெழுப்பி வாச லைந்து நாலையும்
முடிவு முத்தி ரைப்படுத்தி மூல வீணுத் தண்டினுல்
முளரி யால யங்கடந்து மூல நாடி யூடுபோய். 371

அடிது வக்கி முடியளவு மாறு மாநி லங்கடந்
தப்புறத்தில் வெளிக டந்த ஆதி யெங்கள் சோதியை
உடுப திக்க ணமுதருந்தி யுண்மை ஞான உவகையுள்
உச்சி பட்டி றங்குகின்ற யோகி நல்ல யோகியே. 372

மந்தி ரங்க ளுண்டுநீர் மயங்கு கின்ற மானிடர்
மந்தி ரங்க ளாவதும் மறத்தி லூற லன்றுகாண்
மந்தி ரங்க ளாவது மதித்தெ ழுந்த வாயுவை
மந்தி ரத்தை யுண்ட வர்க்கு மரண மேது மில்லையே. 373

மந்தி ரங்கள் கற்றுநீர் மயங்கு கின்ற மாந்தரே!
மந்தி ரங்கள் கற்றநீர் மரித்த போது சொல்விரோ?
மந்தி ரங்க ளும்முளே மதித்த நீறு மும்முளே;
மந்தி ரங்க ளாவது மனத்தி னைந்தெ ழுத்துமே. 374

ஓரெ ழுத்தி லிங்கமா யோது மட்ச ரத்துளே
ஓரெ ழுத்தி யங்கு கின்ற வுண்மையை யறிகிலீர் ;
மூவெ ழுத்து மூவராய் முளைத்தெ ழுந்த சோதியை
நாவெ ழுத்து நாவுளே நவின்ற தேசி வாயமே. 375

முத்தி சுத்தி தொந்தமா முயங்கு கின்ற மூர்த்தியை
மற்று தித்த ஐம்பு லன்க ளாகு மத்தி மப்புலன்
அத்தர் நித்தர் காள கண்ட ரன்பிஞ லனுதினம்
உச்ச ரித்து ளத்திலே யறிந்து ணர்ந்து கொண்மினே. 376

மூன்றி ரண்டு மைந்துமாய் முயன்றெ ழுந்த தேவராய்
மூன்றி ரண்டு மைந்ததாய் முயன்ற தேயு லகெலாம்
ஈன்ற தாயு மப்பனு மியங்கு கின்ற நாதமாய்த்
தோன்று மோரெ ழுத்திஞேடு சொல்ல ஒன்று மில்லையே.

வெளியுருக்கி யஞ்செ ழுத்தும் விந்து நாத சந்தமுந்
தளியுருக்கு நெய்க லந்து சகல சத்தி யானதும்
வெளியி லும்மவ் வினையிலு மிருவ ரைய றிந்தபின்
தெளிக லந்த தன்மையால் தெளிந்த தேசி வாயமே. 378

முப்பு ரத்தி லப்புரம் முக்க ணன்வி னையிலே
சிற்ப ரத்து ளூற்பனஞ் சிவாய மஞ்செ ழுத்துமாந்
தற்பர முதித்து நின்று தாஞு வெங்கு மானபின்
இப்புற மொடுங்கு மோடி யெங்கும் லிங்க மானதே. 379

ஆடி நின்ற சீவஞே ரஞ்சு பஞ்ச பூதமோ?
கூடி நின்ற சோதியோ? குலாவி நின்ற மூலமோ?
நாடு கண்டு நின்றதோ? நாவு கற்ற கல்வியோ?
வீடு கண்டு விண்டிடின் வெட்ட. வெளியு மானதே. 380

உருத்தரித்த போது சீவன் ஓங்க நின்ற வுண்மையுந்
திருத்த முள்ள தொன்றிலுஞ் சிவாய மஞ்செ ழுத்துமாம்
மிருத்துநின் றுருத்த டங்கி யேக போக மானபின்
கருத்தி னின்று தித்ததே கபால மேந்து நாதனே. 381

கருத்தரித் துதித்த போது கமல பீட மானதுங்
கருத்தரித் துதித்த போது கார ணங்க ளானதுங்
கருத்தரித் துதித்த போது காணி ரண்டு கண்களாய்க்
கருத்தி னின் று தித்ததே கபால மேந்து நாதனே. 382

ஆன வன்னி முன்று கோண மாறிரண்டும் எட்டிலே
ஆன சீவ னஞ்செழுத் தகார மிட்ட லர்ந்ததும்
ஆன சோதி யுண்மையும் அனாதி யான வுண்மையும்
ஆன தான தானதா யவல மாய்ம றைந்திடும். 383

ஈன்றெ ழுந்த வெம்பிரான் இருவ ரங்க வெளியிலே
நான்ற பாம்பின் வாயினால் நாலு திக்கு மாயினான் ;
மூன்று மூன்று வளையமாய் முப்பு ரங்க டந்தபின்
ஈன்றெ ழுந்த அவ்வினைசை யெங்கு மாகி நின்றதே. 384

எங்கு மெங்கு மொன்றலோவீ ரேழு லோக மொன்றலோ?
அங்கு மிங்கு மொன்றலோ அனாதி யான தொன்றலோ ?
தங்கு தாப ரங்களுந் தரித்து வார தொன்றலோ ?
உங்க ளெங்கள் பங்கினி லுதித்த தேசி வாயமே. 385

அம்ப ரத்தி லாடுஞ்சோதி யான வன்னி மூலமாம்
அம்ப ரம்முந் தம்பரமும் அகோர மிட்ட லர்ந்ததும்
அம்ப ரக்கு ழியிலே அங்க மிட்டு ருக்கிட..
அம்ப ரத்தி லாதியோ டமர்ந்த தேசி வாயமே. 386

வாடி லாத பூம லர்ந்து வண்டுரிசை நாவிலே
ஓடி நின்று ருவெடுத் துகார மாய லர்ந்ததும்
ஆடி யாடி யங்கமு மகப்ப டக்க டந்தபின்
கூடி நின்று லாவுமே குருவி ருந்த கோலமே. 387

விட்டடி விரைத்த தோவவ் வேரு ருக்கி நின்றதோ ?
எட்டி நின்ற சீவனுமீ ரேழு லோகங் கண்டதோ ?
தட்டுருவ மாகி நின்ற சதாசி வத்தொ ளியதோ!
வட்டவீ டறிந்த பேர்கள் வான தேவ ராவரே. 388

வானவர் நிறைந்த சோதி மானி டக்க ருவிலே
வான தேவ ரத்தனைக்குள் வந்த டைவர் வானவர்
வான கம்மு மண்ண கம்மும் வட்டவீ ட.றிந்தபின்
வானெலா நிறைந்.து மன் னு மாணிக் கங்க ளானதே. 389

பன்னி ரண்டு கால்நிறுத்திப் பஞ்ச வண்ண முற்றிடின்
மின்னியே வெளிக்கு ணின் று வேறி டத்த மர்ந்ததுஞ்
சென்னி யாந்த லத்திலே சீவ னின்றி யங்கிடும்
பன்னி யுன்னி யாய்ந்த வர்ப ரப்பிரம மானதே. 390

உச்சி கண்டு கண்கள்கூட்டி யுண்மை கண்ட தெவ்விடம்?
மச்சு மாளி கைக்குளே மானி டங்க லப்பிரேல்
எச்சி லான வாசலு மேக போக மாய்விடும்
பச்சை மாலு மீசனும் பரந்த தேசி வாயமே. 391

வாயி லிட்டு நல்லுரிசை யட்ச ரத்தொ ளியிலே
கோயி லிட்டு வாவி யும்மங் கொம்பிலே யுலர்ந்ததும்
ஆயி லிட்ட காயமு மனுதி யிட்ட சிவனும்
வாயு விட்ட வன்னியும் வளர்ந்த தேசி வாயமே. 392

அட்ச ரத்தை யுச்சரித் தனுதி யங்கி மூலமாய்
அட்ச ரத்தை யுந்தி றந்த கோரமிட் டலர்ந்ததும்
அட்ச ரத்தி லுட்கர மகப்படக்க டந்தபின்
அட்ச ரத்தி லாதியோ டமர்ந்த தேசி வாயமே. 393

கோயி லுங்கு ளங்களுங் குளியி னிற்கு ருக்களாய்
மாயி லும்ம டியிலு மனத்தி லேம யங்குறீர்;
ஆயனை யரனை யும்அ றிந்து ணர்ந்து கொள்விரேல்
தாயினுந் தகப்ப னோடு தான மர்ந்த தொக்குமே. 394

கோயி லெங்கும் ஒன்றலோ? குளங்க ணீர்கள் ஒன்றலோ?
தேயு வாயு ஒன்றலோ? சிவனு மங்கே ஒன்றலோ?
ஆய சீவ னெங்குமா யமர்ந்து வார தொன்றலோ?
காய மீத றிந்தபேர்கள் காட்சி யாவர் காணுமே. 395

காது கண்கள் மூக்குவாய் கலந்து வார தொன்றலோ?
சோதி யிட்டெ டுத்ததுஞ் சுகங்க ளஞ்சு மொன்றலோ?
ஓதி வைத்த சாத்திர முதித்து வார தொன்றலோ?
நாதவீ டறிந்த பேர்க ளுதை ராவர் காணுமே. 396

அவ்வு தித்த அட்ச ரத்தி னுட்கலந்த அட்சரம்
சவ்வு தித்த மந்திரஞ் சம்ப வத்தி ருந்ததால்
மவ்வு தித்த மாய்கையால் மயங்கு கின்ற மாந்தர்காள்!
உவ்வு தித்த தவ்வுமா யுருத்த ரித்த வுண்மையே. 397

அகார மென்னு மக்க ரத்தி லக்கர மொழிந்ததோ?
அகார மென்னு மக்கரத்தி லவ்வு வந்து தித்ததோ?
உகார மும்ம காரமு மொன்றி நன்று நின்றவோ?
விகார மற்ற ஞானிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே. 398

சத்தி யாவ துன்னுடல்; தயங்கு சீவ னுட்சிவம்;
பித்தர் காளி தற்குமேல் பிதற்று கின்ற தில்லையே.
சுத்தி யைந்து கூடமொன்று சொல்லிறந்த தோர்வெளி
சத்தி சிவமு மாகிநின்று தண்மை யாவ துண்மையே. 399

சுக்கி லத்து ளையிலே சுரோணி தக்க ருவுளே
முச்ச துர வாசல் தன்னில் முளைத்தெ ழுந்த மோட்டினில்
மெய்ச்ச துர மெய்யு ளேவி ளங்கு ஞான தீபமாய்
உச்ச ரிக்கு மந்திரம் ஓம்ந மச்சி வாயமே. 400

அக்கர மனாதி யல்ல; ஆத்து மம்ம னாதியல்;
புக்கி ருந்த பூதமும் புலன்க ளும்அ னாதியல்;
தக்க மிக்க நூல்களுஞ் சாத்தி ரம்அ னாதியல்;
ஒக்க நின்று டன்கலந்த உண்மை காண்அ னாதியே. 401

மென்மை யாகி நின்றதேது விட்டு நின்று தொட்டதே
துண்மை யாக நீயுரைக்க வேணு மெங்க ளுத்தமா!
பெண்மை யாகி நின்ற தொன்று விட்டுநின்று தொட்டதை
உண்மையா யுரைக்க முத்தி யுட்க லந்தி ருந்ததே. 402

அடக்கி னால டங்குமோ அண்ட மஞ்செ ழுத்துளே?
உடக்கின லெடுத்த காய முண்மை யென்று ணர்ந்துநீ
சடக்கி லாது வேதமுந் தரிக்க வோதி லாமையால்
விடக்கு நாயு மாயவோதி வேறு வேறு பேசுமோ? 403

உண்மை யான சக்கரம் உபாய மாயி ருந்ததுந்
தண்மை யான காயமுந் தரித்த ரூப மானதும்
வெண்மை யாகி நீறியே விளைந்து நின்ற தானதும்
உண்மை யான ஞானிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே.

எள்ள கத்தி லெண்ணெய்போல வெங்கு மாகியெம்பிரான்
உள்ள கத்தி லேயிருக்க ஊச லாடு மூடர்காள்!
கொள்ளை பட்ட வாலினைக் குணக்கெ டுக்க வல்லிரேல்
கள்ள லாகி நின்றசோதி காண லாகு மெய்ம்மையே. 405

வேணு மென்ற ஞானமும் விரும்பு கின்ற நூலிலே
தாணு வுண்டங் கென்கிறீர் தரிக்கி லீர்ம றக்கிலீர்
தாணு வொன்று மூலநாடி தன்னுள் நாடி யும்முளே
காணு மன்றி வேறியாவுங் கனும யக்க மொக்குமே. 406

வழக்கி லேயு ரைக்கிறீர் மனத்து ளேத விக்கிறீர்;
உழக்கி லாது நாழியான வாறு போலு மூமைகாள்!
உழக்கு நாலு நாழியான வாறு போலு மும்முளே
வழக்கி லேயு ரைக்கிறீர் மனத்து ளீசன் மன்னுமே. 407

அறத்தி றங்க ளுக்குநீ அண்ட மெண்டி சைக்கும்நீ
திறத்தி றங்க ளுக்குநீ தேடு வார்கள் சிந்தைநீ
உறக்கும் நீஉ ணர்வும்நீ உட்க லந்த சோதிநீ
மறக்கொ ணாத நின்கழல் மறப்பி னுங்கு டிகொளே. 408

ஆடுகின்ற எம்பி ரானை யங்கு மிங்கு நின்றுநீர்
தேடு கின்ற வீணர்காள்! தெளிவ தொன்றை ஓர்கிலீர்;
நாடி நாடி யும்முளே நவின்று நோக்க வல்லிரேல்
கூடொ ணாத தற்பரங் குவிந்து கூட லாகுமே. 409

சுத்தி யைந்து கூடமொன்று சொல்லி றந்த தோர்வெளி
சத்தியுஞ் சிவமு மாகி நின்ற தன்மை யோர்கிலீர் ;
சத்தி யாவ தும்முடல்; தயங்கு சீவ னுட்சிவம் ;
பித்தர் காள்! அ றிந்துகொண்ம் பிரானி ருந்த கோலமே. 410

அகார மான தம்பலம் அனாதி யான தம்பலம்
உகார மான தம்பலம் உண்மை யான தம்பலம்
மகார மான தம்பலம் வடிவ மான தம்பலஞ்
சிகார மான தம்பலம் தெளிந்த தேசி வாயமே. 411

சக்கரம் பறந்த தோடிச் சக்க ரம்மேல் பலகையாய்ச்
செக்கி லாடு மெண்ணெய்போலச் சிங்கு வாயு தேயுவும்
உக்கி லேயொ ளிகலங் குகங்க ளுங்க லக்கமாய்ப்
புக்கிலே புகுந்த போது போன வாற தெங்ஙனே? 412

வளர்ந்தெ ழுந்த கொங்கைதன்னை மாய மாமென் றெண்ணிநீர்
வளங்கொள் சீவ ராமுடம்பை உண்மை யாகத் தேர்வீர்காள் !
விளங்கு ஞான மேவியேநீர் மிக்கோர் சொல்லைக் கேட்பீரேல்
களங்க மற்று நெஞ்சுளே கருத்து வந்து புக்குமே. 413

நாலு வேத மோது கின்ற ஞானமொன் றறிவீரோ ?
நாலு சாம மாகியே நவின்ற ஞான போதமாய்
ஆல முண்ட கண்டனும் அயனு மந்த மாலுமாய்ச்
சால வுன்னி நெஞ்சுளே தரித்த தேசி வாயமே. 414

சுற்ற மென்று சொல்வதுஞ் சுருதி முடிவில் வைத்திடீர் ;
அத்த னித்த மாடியே அமர்ந்தி ருந்த தெவ்விடம் ?
பத்தி முற்றி யன்பர்கள் பரத்தி லொன்று பாழது ;
பித்த ரே! இ தைக்கருதிப் பேச லாவ தெங்கனே ? 415

எங்க னேவி ளக்கதுக் கேற்ற வாறு ணின்றுதான்
எங்க னேயெ ழுந்தருளி யீச னேச ரென்பரேல்
அங்க னேயி ருந்தருளும் ஆதி யான தற்பரம்;
சிங்க மண்மி யானைபோல் திரிம லங்க ளற்றதே. 416

அற்ற வுள்ள கத்தையும் அலகி டும்மெ ழுக்கிடும்
மெத்த தீப மிட்ட திற்ப்ர வாத பூசை யேத்தியே
நற்றவம் புரிந்தும் ஏக நாதர் பாதம் நாடியே
கற்றி ருப்ப தேசரிதை கண்டு கொள்ளு மும்முளே. 417

பார்த்து நின்ற தம்பலம் ; பரம னுடு மம்பலம் ;
கூத்து நின்ற தம்பலம் ; கோர மான தம்பலம் ;
வார்த்தை யான தம்பலம் ; வன்னி யான தம்பலம் ;
சீற்ற மான தம்பலந் தெளிந்த தேசி வாயமே. 418

சென்று சென்றி டந்தொறும் சிறந்த செம்பொ னம்பலம்
அன்று மின்று நின்றதோ ரனுதி யான தம்பலம்
என்று மென்றி ருப்பதோர் இறுதியான அம்பலம்
ஒன்றி யொன்றி நின்றது ளொழிந்த தேசி வாயமே. 419

தந்தை தாய்த மரும்நீ சகல தேவ தையும்நீ
சிந்தை நீதெ ளிவுநீ சித்தி முத்தி தானும்நீ
விந்து நீவி ளைவுநீ மேல தாய வேதம்நீ
எந்தை நீஇ றைவனீ என்னை யாண்ட ஈசனே ! 420

எப்பிறப்பி லும்பிறந் திறந்த ழிந்த ஏழைகாள் !
இப்பி றப்பி லும்பிறந் தென்னை நீறு பூசுறீர் ?
அப்புடன் மலம றுத்தே ஆசை நீக்க வல்லிரேல்
செப்பு நாத வோசையிற் றெளிந்து காண லாகுமே. 421

மந்தி ரங்கள் கற்றுநீர் மயங்கு கின்ற மாந்தரே !
மந்தி ரங்கள் கற்றுநீர் மரித்த போது சொல்விரோ ?
மந்தி ரங்கள் உம்முளே மதித்த நீறு மும்முளே ;
மந்தி ரங்க ளாவது மனத்தி லைந்தெ ழுத்துமே. 422

எட்டி யோக மானதும் இயங்கு கின்ற நாதமும்
எட்டு வக்க ரத்துளே உகார மும்ம காரமும்
விட்ட லந்த மந்திரம் வீணைத் தண்டி னூடுபோய்
அட்ட வக்க ரத்துளே யமர்ந்த தேசி வாயமே. 423

பிரான்பி ரான்பி ரானென்று பினத்து கின்ற மூடரே !
பிரானை விட்டு மெம்பிரான் பிரிந்த வாற தெங்ஙனே ?
பிரானு மாப்பி ரானுமாய்ப் பேரு லகந் தானுமாய்ப்
பிரானிலே முளைந்தெ ழுந்த பித்தர் காணு மும்முடல். 424

ஆதியில்லை அந்த மில்லை ஆன நாலு வேதமில்;
சோதி யில்லை சொல்லுமில்லை சொல்லி றந்த தூவெளி ;
நீதி யில்லை நேச மில்லை நிச்சயப் படாததும்
ஆதி கண்டு கொண்டபின் னஞ்செ ழுந்து மில்லையே. 425

அம்மை யப்ப னப்பனீ ரமர்ந்த போத றிகிலீர்
அம்மை யப்ப னைநீ ராதி யான பாசமே
அம்மை யப்ப னின்னை யன்றி யாரு மில்லை யானபின்
அம்மை யப்ப னின்னை யன்றி யாரு மில்லை யில்லையே. 426

நூறு கோடி மந்திரம் நூறு கோடி யாகமம்
நூறு கோடி நாளி ருந்து டாடினு மென்பயன் ?
ஆறு மாறு மாறுமா யகத்தி லோரெ ழுத்ததாய்ச்
சீரை யோத வல்லிரேல் சிவப தங்கள் சேரலாம். 427

மூந்த வோரெ ழுத்துளே முளைத்தெ ழுந்த செஞ்சுடர்
அந்த வோரெ ழுத்துளே பிறந்து காய மானதும்
அந்த வோரெ ழுத்துளே யனேக மாகி நின்றதும்
அந்த வோரெ ழுத்தையு மறிந்து ணர்ந்து கொள்ளுமே. 428

கூட்ட மிட்டு நீங்களுங் கூடி வேத மோதுறீர்;
ஏட்ட கத்து ளீசனு மிருப்ப தென்னெ ழுத்துளே ;
நாட்ட மிட்டு நாடிடு நாலு மூன்று தன்னுளே
ஆட்ட கத்து ளாடிடு மம்மை யாணை யுண்மையே. 429

காக்கை மூக்கை யாமையா ரெடுத்து ரைத்த காரணம்
நாக்கை யூன்றி யுள்வளைத்து ஞான நாடி யூடுபோய்
ஏக்கை நோக்க அட்சர மிரண்டெ ழுத்து மேத்திடிற்
பார்த்த பார்த்த திக்கெலாம் பரப்பி ரம்ம மானதே. 430

கொள்ளொ ணாது குவிக்கொ ணாது கோதறக் குலைக்கொணா
தள்ளொ ணாது அணுகொ ணாது ஆதி மூல மானதைத்
தெள்ளொ ணாது தெளியொ ணாது சிற்பரத்தி னுட்பயன்
விள்ளொ ணாத பொருளையான் விளம்பு மாற தெங்ஙனே?

ஓசை யுள்ள கல்லைநீர் உடைத்தி ரண்டு செய்துமே
வாசலிற் பதித்த கல்லை மழுங்க வேமி திக்கிறீர் ;
பூச னைக்கு வைத்த கல்லில் பூவும்நீருஞ் சார்த்துறீர் ;
ஈச னுக் குகந்த கல்ல தெந்தக் கல்லு சொல்லுமே. 432

ஓட்டு வைத்துக் கட்டினி ருபாய மான மந்திரம்;
கட்டுப் பட்ட போதிலுங் கருதத னங்கு வாழுமோ ?
எட்டு மெட்டு மெட்டுளே யியங்கு கின்ற வாயுவை
வட்ட மிட்ட யவ்விலே வைத்து ணர்ந்து பாருமே. 433

இந்த வூரி லில்லையென் றெங்கு நாடி யோடுறீர் ?
அந்த வூரி லீசனு மமர்ந்து வாழ்வ தெங்ஙனே ?
அந்த மான பொந்தி லாரில் மேவிநின்ற நாதனை
அந்த மான சீயிலவ்வி லறிந்து ணர்ந்து கொள்ளுமே. 434

புக்கி ருந்த தும்முளே பூரி யிட்ட தோத்திரம்
தொக்குச் சட்சு சிங்குவை யாக்கி ராணன் சூழ்ந்திடில்
அக்கு மணியும் கொன்றை சூடி அம்ப லத்து ளாடுவார்
மிக்க சோதி யன்புடன் விளம்பி டாது பின்னையே. 435

பின்னெ ழுந்த மாங்கி சத்தைப் பேதையர்கண் பற்றியே
பின்பு மாங்கி சத்தில் போக பேதமாய்கை பண்ணினல்
துன்பு றும்வி னைகள்தாம் சூழ்ந்தி டும்பி னென்றலோ
அன்பரா யிருந்த பேர்க ளாறு நீந்தல் போல்விரே. 436

விட்டி ருந்த தும்முளே விதன மற்றி ருக்கிறீர் ;
கட்டி வைத்த வாசல் மூன்று காட்சியான வாசலொன்று
கட்டிவை வத்த வாசலுங் கதவு தாள்தி றந்துபோய்த்
திட்ட மான வீசனைத் தெளியு மாங்கி சத்துளே. 437

ஆகு மாகு மாகுமே அனாதி யான அப்பொருள் ;
ஏகர் பாதம் நாடிநாடி யேத்தி நிற்க வல்லிரேல்
பாகுசேர் மொழியு மைக்குப் பால ஞகி வாழலாம் ;
வாகு டன்னீர் வன்னியை மருவி யேவ ருந்திடீர். 438

உண்மை யான தொன்ற தொன்றை யுற்றுநோக்கி யும்முளே
வண்மை யான வாசியுண்டு வாழ்த்தி யேத்த வல்லிரேல்
தண்மை பெற்றி ருக்கலாம் தவமும் வந்து நேரிடும் ;
கன்ம தன்ம மாகுமீசர் காட்சி தானுங் காணுமே. 439

பால ஞக வேணுமென்று பத்தி முற்று மென்பதே
நாலு பாத முண்டதில் நனைந்தி ரண்ட டுத்ததால்
மூல நாடி தன்னில்வன்னி மூடி யந்த நீருண
ஏலவார் குழலி யூடே யீசர் பாத மெய்துமே. 440

எய்து நின்னை யன்பிஞ லிறைஞ்சி யேத்த வல்லிரேல்
எய்து முண்மை தன்னிலே யிறப்பி றப்ப கற்றிடும் ;
மையி லங்கு கண்ணிபங்கன் வாசி வானி லேறிமுன்
செய்த வல்வி னைகளுஞ் சிதறு மஃது திண்ணமே. 441

திண்ண மென்று சேதி சொன்ன செவ்வியோர்கள் கேண்மினே
அண்ண லன்பு ளன்புருகி யறிந்து நோக்க லாயிடும்
மண்ணு மதிர விண்ணு மதிர வாசியை நடத்திடில்
நண்ணி யெங்க ளீசனும் நமது டல்லி ருப்பனே. 442

இருப்பனெட்டெட் டெண்ணிலே இருந்து வேற தாகுவன்
நெருப்பு வாயு நீருமண்ணும் நீள்வி சும்பு மாகுவன்
கருப்பு குந்து காலமே கலந்த சோதி நாதனைக்
குருப்பு னலில் மூழ்கினுர் குறித்து ணர்ந்து கொள்வரே. 443

கொள்ளு வார்கள் சிந்தையிற் குறிப்பு ணர்ந்த ஞானிகள் ;
விள்ளு வார்கள் பக்குவத்தில் வேண்டி வேண்டி யேத்தினல்
உள்ளு மாய்ப்பு றம்புமா யுணர்வ தற்கு ணர்வுமாய்த்
தெள்ளி தாகி நின்ற சோதி செம்மையைத் தெளிந்திடே.

தெளிந்துநற் சரியை தன்னில் சென்று சாலோ கம்பெறும்;
தெளிந்தநற் கிரியை பூசை சேர லாஞ்சா மீபமே;
தெளிந்த நல்லி யோகந்தன்னில் சேர லாகுஞ் சாரூபம்;
தெளிந்த ஞானம் நான்கிலும் சேர லாஞ்சா யுச்யமே. 445

சேரு வார்கள் ஞான மென்று செப்புவார் தெளிவுளோர்;
சேரு வார்கள் நாலு பாதச் செம்மையென்ற தில்லையே;
சேரு வார்கள் சிவகதி திருவ ருளைப் பெற்றபேர்;
சேரு மாறு கண்டு நாலுஞ் செய்தொழில் திடப்படே. 446

திறம லிக்கு நாலு பாதஞ் செம்மையுந் திறப்படார்
அறிவிலிகள் தேச நாடி அவத்தி லேய லைவதே;
குறியதனைக் காட்டி யுட்கு றித்து நோக்க வல்லிரேல்
வெறிகமழ் சடையு டையோன் மெய்ப்ப தம்ம டைவிரே.

அடைவு ளோர்கள் முத்தியை யறிந்தி டாத மூடரே!
படை யுடைய தத்துவமும் பாத கங்க ளல்லவோ?
மடைதி றக்க வாரியின் மடையி லேறு மாறுபோல்
உடலில் மூல நாடியை யுயர வேற்றி யூன்றிடே. 448

ஊன்றி யேற்றி மண்டல முருவி மூன்று தாள்திறந்
தான்று தந்தி யேறிடில் லமுதம் வந்தி றங்கிடும்;
நான்றி தென்று தொண்ட ருக்கு நாதனும் வெளிப்படும்;
ஆன்றியு முயிர்ப ரம்பொ ருந்தி வாழ்வ தாகவே. 449

ஆக மூல நாடியி லனலெ ழுப்பி யன்புடன்
மோக மான மாயையில் முயல்வ தும்மொ ழிந்திடில்
தாக மேரு நாடி யேக னேகமான வாறுபோல்
ஏகர் பாத மன்புட னிறைஞ்சி ஞர றிவரே. 450

அறிந்து நோக்கி யும்முளே யயன்தி யான மும்முளே
பிறந்தி ரும லேகர் பாதம் பெற்றிருப்ப துண்மையே;
அறிந்து மீள வைத்திடா வகையு மாண மேத்திஞர்
செறிந்து மேலை வாசலைத் திறந்து பாரு மும்முளே. 451

சேதி யாக வும்முளே தெளிந்து நோக்க வல்லிரேல்
சோதி வந்து தித்திடுந் துரியா தீத முற்றிடும்;
ஆதி சக்க ரத்திலி லமர்ந்து தீர்த்த மாடுவன்
பேதி யாது கண்டுகொள் பிராண னைத்தி ருத்தியே. 452

திருவு மாகிச் சிவனு மாகித் தெளிந்து ளோர்கள் சிந்தையில்
மருவிலே யெழுந்து வீசும் வாச னைய தாகுவன்;
கருவிலே விழுந்தெ ழுந்த கன்ம வாத னையெலாம்
பருதிமுன் னிருள தாகிப் பறியு மங்குப் பாருமே. 453

பாரு மெந்தை யீசன் வைத்த பண்பிலே யிருந்துநீர்;
சேருமே நடுவ றிந்து செம்மை யான அப்பொருள்;
வேரை யும்மு டியையும் விரைந்து தேடி மாலயன்
பாரி டந்து விண்ணிலே பறந்துங் கண்ட தில்லையே. 454

கண்டிலா தயன்மா லென்று காட்சி யாகச் சொல்கிறீர்;
மண்டி னுல ரனுடன் மேவ லாயி ருக்குமோ?
தொண்டு பட்டு மன்புடன் தொழுது நோக்க வல்லிரேல்
பண்டு முப்பு ரம்மெரித்த பத்தி வந்து முற்றுமே. 455

முற்றுமே யவனொ ழிந்து முன்பி னொன்று காண்கிலே;
பற்றி லாத தொன்று தன்னைப் பற்றிநிற்க வல்லது
கற்றி லாத வீசர் பாதங் காணலா யிருக்குமோ?
பெற்ற பேரை யன்புடன் பிரிய மாகக் கேளுமே. 456

கேட்டு நின்ற வுன்னிலை கிடைத்த காலந் தன்னுளே
வாட்ட முள்ள தத்துவ மயக்க மும்ம கற்றிடும்;
வீட்டிலே வெளிய தாகும் விளங்க வந்து நேரிடும்;
கூட்டி வன்னி மாருதங் குயத்தை விட்டெ முப்புமே. 457

எழுப்பி மூல நாடியை யிதப்ப டுத்த லாகுமே;
மழுப்பி லாத சபையைநீர் வலித்து வாங்க வல்லிரேல்;
சுழுத்தி யுங்க டந்துபோய்ச் சொப்ப னத்தி லப்புறம்
அழுத்தி யோரெ ழுத்துளே யமைப்ப துண்மை யையனே! 458

அல்ல தில்லை யென்றுதா னுவி யும்பொ ருளுடல்
நல்ல வீசர் தாளி ணைக்கும் நாதனுக்கு மீந்திலை
எல்லு மென்னுள் நேசமும் வாசி யைவ ருந்தினுல்
தொல்லை யாம்வி னைவி டென்று தூரதூர மானதே. 459

ஆன தேப நியதுயி ரற்ற தேப சுபாசம்
போனதே மலங்க ளும்பு லன்க ளும்வி னைகளும்
கான கத்தி லிட்ட தியிற் காற்றுவந் தடுத்தலோ
ஊன கத்தில் வாயு வன்னி யொன்றியே யுலாவுமே. 460

உலாவு முவ்வு மவ்வுமா யுதித்த டர்ந்து நின்றதும்
உலாவி யைம்பு லன்களு மொருத லத்தி ருந்திடும்
நிலாவு மங்கு நேசமாகி நின்ற மிர்த முண்டுதாங்
குலாவு மெங்க ளிசனைக் குறித்து ணர்ந்து சூம்பிடே. 461

சூம்பி டுங்க ருத்துளே குகனை யைங்க ரனையும்
நம்பி யேயி டம்வலம் நமக்க ரித்து நாடிட
எம்பி ரானு மம்மையு மிருத்தி யோக டுவணைத்
தும்பி போல வாசகந் தொடர்ந்து சோம்பி நீங்குமே. 462

நீங்கு மைம்பு லன்களும் நிறைந்த வல்வி னைகளும்
ஆங்கா ரம்மா மாசையு மருந்த டர்ந்த பாவமும்
ஓங்கா ரத்தி னுள்ளி ருந்த ஒன்பதொழிந் தொன்றிலத்
தூங்க வீசர் சொற்படி துணிந்தி ருக்க கத்தமே. 463

நினைப்ப தொன்று கண்டிலே னிய லாது வேறிலை ;
நினைப்பு மாய்ம றப்புமாய் நின்ற மாய்கை மாய்கையே ;
அனைத்து மாய கண்டமா யனுதி முன்ன னுதியாய்
நினக்குள் நானெ னக்குள்நீ நினைக்கு மாற தெங்ஙனே? 464

கருக்க லந்த காலமே கண்டு நின்ற காரணம்;
உருக்க லந்த போதலோ வுன்னை நானு ணர்ந்தது?
விரிக்கி லென்ம றைக்கிலென் வினைக்கி சைந்த போதெலாம்
உருக்க லந்து நின்றபோது நீயும் நானு மொன்றலோ? 465

ஞான நூல்கள் தேடியே நவின்ற ஞான யோகிகாள்!
ஞான மான சோதியை நாடி யுள்ள றிகிலீர்;
ஞான மாகி நின்றதோர் நாத னைய றிந்தபின்
ஞான மல்ல தில்லைவேறு நாமு ரைத்த துண்மையே. 466

கருத்த ரிப்ப தற்குமுன் காயம் நின்ற தெவ்விடம்?
உருத்த ரிப்ப தற்குமுன் உயிர்ப்பு நின்ற தெவ்விடம்?
மருட்பொ திந்த சிந்தையில் மயக்கம் நின்ற தெவ்விடம்?
விருப்பு ணர்ந்த ஞானிகாள்! விரித்து ரைக்க வேணுமே.

கருவி னிற்க ருவதா யெடுத்த வேழு தோற்றமும்
இருவி னைப்ப யத்தினால் பிறந்தி றந்து மூன்றிடும்
மறுவினைப் பிறவி மூன்று கால மும்வ குத்தபின்
உறுவினைப் பயனி தென்று ணர்ந்த ஞானி சொல்லுமே.

வாயி லெச்சில் போகவே நீர்கு டித்துத் துப்புவீர்;
வாயிருக்க எச்சில் போன வாயி லென்ப தெவ்விடம்?
வாயி லெச்சி லல்லவோ நீரு ரைத்த மந்திரம்?
நாயினை யறிந்த போது நாடு மெச்சி லேதுகொல்? 469

தொடக்க தென்று நீர்விழத் தொடங்கு கின்ற வூமர்காள்!
தொடக்கி ருந்த தெவ்விடம்? சுத்தி யான தெவ்விடம்?
தொடக்கி ருந்த வாறறிந்து சுத்தி பண்ண வல்லிரேல்
தொட.க்கி லாத சோதியைத் தொடர்ந்து காண லாகுமே.

மேதி யோடும் ஆவுமே விரும்பி யேயு ணர்ந்திடில்
சாதி பேத மாயுருத் தரிக்கு மாறு போலவே
வேத மோது வானுடன் புலைச்சி சென்று மேவிடில்
பேதமாய்ப் பிறக்கி லாத வாற தென்ன? பேசுமே. 471

வகைக்கு லங்கள் பேசியே வழக்கு ரைக்கு மாந்தர்காள்!
தொகைக்கு லங்க ளான நேர்மை நாடியே யுணர்ந்தபின்
மிகைத்த சுக்ல மன்றியே வேறு மொன்று கண்டிலீர். 472

* * *

ஓதும் நாலு வேதமு முரைத்த சாத்தி ரங்களும்
பூத தத்து வங்களும் பொருந்து மாக மங்களும்
சாதி பேத வுண்மையுந் தயங்கு கின்ற நூல்களும்
பேத பேத மாகியே பிறந்து முன்றி ருந்தவே. 473

உறங்கிலென் விழிக்கிலென் உணர்வு சென்றொ டுங்கிலென்?
திறம்பி லென்றி கைக்கிலென் சிலதி சைக ளேட்டிலென்?
புறம்பு முள்ளு மெங்கணும் பொதிந்தி ருந்த தேகமாய்
நிறைந்தி ருந்த ஞானிகள் நினைப்ப தேது மில்லையே. 474

அங்க லிங்கம் பூண்டுநீ ரகண்ட பூசை செய்கிறீர்;
அங்க லிங்கம் பூண்டுநீ ரமர்ந்தி ருந்த மார்பரே!
எங்கு மோடி யெங்கு மெங்கும் ஈடழிந்து மாய்கிறீர்;
செங்கல் செம்பு கல்லெலாஞ் சிறந்து பார்க்கு மூடரே! 475

தீட்டந் தீட்ட மென்று நீரில் தினமுழுகு மூடரே!
தீட்ட மாகி யல்லவோ திரண்டு காய மானதும்?
பூட்ட காய மும்முளே புகழு கின்ற பேயரே!
தீட்ட வந்து கொண்டலோ தெளிந்த தேசி வாயமே. 476

மூல நாடி தம்முளே முளைத்தெ ழுந்த வாயுவை
நாளு நாளு மும்முளே நடுவி ருத்த வல்லிரேல்
பால னுகு மும்முடல் பறந்து போக லாய்விடும்;
ஆல முண்ட கண்டர்பாத மம்மை பாத முண்மையே. 477

உந்தி மேலே நாலும் மூன்றும் ஓம்நமசி வாயமாம்;
சந்தி சந்தி யென்றுநீர் சாற்று கின்ற பேயரே!
முந்த வந்து நும்முளே மூல நாடி யூடுபோய்
அந்தி சந்தி யற்றிட மறிந்து ணர்ந்து பாருமே. 478

வன்னி மூன்று தீயினில் வாழு மெங்கள் நாதனும்
கன்னி யான துள்ளிருக்கக் காதல் கொண்ட தெவ்விடம்?
சென்னி நாலு கையி ரண்டு சிந்தையி லிரண்டிலோன்
றுன்னி யுன்னி யும்முளே யுய்த்து ணர்ந்து பாருமே. 479

தொண்டு செய்து நீங்களுஞ் சூல வோடி மாள்கிறீர் ;
உண்டு மூன்று நும்முளே யுற்று ணர்ந்து பார்க்கிலீர் ;
வண்டு லாவு சோலை சூழ வாழுமெங்கள் நாதனும்
பண்டு போல நும்முளே பகுத்தி ருப்ப னீசனே. 480

அரியதோர் நமச்சி வாய மாதி யந்த மானதும்
ஆறி ரண்டு நூறு கோடி யளவிடாத மந்திரம்
தெரிய நாலு வேத மாறு சாத்திர புராணமும்
தேடு மாலு மயனுஞ் சர்வ தேவதேவ தேவனே. 481

பரமுனக்கெ னக்கு வேறு பயமு மில்லை பாகையால்
கரமு னக்கு நித்தமுங் குவித்தி டக்க டமையாம் ;
சிரமு ருக்கி யமுதளித்த சிரு லாவு நாதனே !
உரமெ னக்கு நீயளித்த வுண்மை யுண்மை யுண்மையே. 482

மூல வட்ட மீதிலே முளைத்த வைந்தெ ழுத்திலே
கோல வட்ட மூன்றுமாய்க் குளிர்ந்த லர்ந்து நின்றதீ
ஞால வட்ட மன்றுளே நவின்ற ஞானி மேலதாய்
ஏல வட்ட மாகியே யிருந்த தேசி வாயமே. 483

என்ன கத்தி லென்னைநா னெங்கு மோடி நாடினேன் ;
என்ன கத்தி லென்னை யன்றி ஏதுமொன்று கண்டிலேன் ;
மின்னெ ழும்பி விண்ண கத்தின் மின்னொடுங்கு மாறுபோல்
என்ன கத்து ளீசனே டியானு மல்ல தில்லையே. 484

நாலு வேத மோது கின்ற ஞானமொன் றறிவிரோ ?
நாலு சாம மாகிய நவின்ற ஞான போதமாய்
ஆல முண்ட கண்டனு மயனு மந்த மாலுமாய்ச்
சால வுன்னி நெஞ்சிலே தரித்த தேசி வாயமே. 485

முச்சதுர மூல மாகி மூன்ற தான பேதமாய்
அச்சதுர மும்மு ளேய டங்கி வாசி யோகமாய்
மெய்ச்சதுர மெய்யு ளேவி ளங்கு ஞான தீபமாய்
உச்ச ரித்த மந்திரம் ஓம்ந மச்சி வாயமே. 486

மூன்று மண்ட லத்துளேயோர் முச்சதுர மாயமாய்
நாலு வாச லென்விரலி னடுவு தித்த மந்திரங்
கோலி யொன்று மைந்துமாய்க் குளிர்ந்த லர்ந்து நின்றநீ
மேலு மேலு நாடினேன் விளைந்த தேசி வாயமே. 487

இடங்கள் பண்ணி சுத்திசெய்தே யிட்ட பீட மீதிலே
அடங்க நீரும் பூசல்செய் தருந்த வங்கள் பண்ணுவீர்;
ஒடுங்கி நின்ற நாதனு ருதிக்கு ஞான மெவ்விடம்?
அடங்கு கின்றதெவ்விடம்? அறிந்து பூசை செய்யுமே. 488

புத்த கங்க ளைச்சுமந்து பொய்க ளைப்பி தற்றுவீர்;
செத்திடம் பிறந்தி டம்ம தெங்ங னென்ற றிகிலீர்;
அத்த னைய சித்தனை யறிந்து நோக்க வல்லிரேல்
உத்த மத்து ளாயசோதி யுணரும் போக மாகுமே. 489

அருளிலே பிறந்து தித்து மாயை ரூப மாகிய
இருளிலே தயங்கு கின்ற ஏழை மாந்தர் கேண்மினோ:
பொருளிலே தவம்புனைந்து பொருந்தி நோக்க வல்லிரேல்
மருள தேது வன்னியின் மறைந்த தேசி வாயமே. 490

கருக்க லந்த காலமே கண்டி ருந்த காரணா!
உருக்க லந்த போதலோ வுன்னை யான றிந்தனன்?
திருக்க லந்த சோதியைத் தெளிந்தி யான றிந்தபின்
இருக்கி லேனி றக்கிலே னிரண்டு மற்றி ருந்ததே. 491

தன்ம சிந்தை யாளவுந் தவம றியாத் தன்மையாய்க்
கன்ம சிந்தை வெயிலு மூன்று கருத்தழிந்த கசடரே!
சென்ம சென்மந் தேடியுந் தெளியொ ணாத செல்வனை
வன்மை யாக வும்முளே நயந்து காண வேண்டுமே. 492

கள்ள வுள்ள மேயிருக்கக் கடந்த ஞான மோதுவீர்!
கள்ள முள்ள றுத்த போது கதியி தன்றிக் காண்கிலீர்;
உள்ளமே விளக்கி நித்த மொளியை யணுக வல்லிரேல்
தெள்ளு ஞான மும்முளே சிறந்த தேசி வாயமே. 493

காண வேண்டு மென்றுநீர் கடன்ம லைக ளேறுவீர் ;
ஆண வம்மலை தல்லவோ அறிவி லாத மாந்தரே !
வேணு மென்றவ் வீசர் பாத மெய்யுளே தரிப்பிரேல்
தாணு வாக நின்ற சிவன் ருன்சிவம தாகுமே. 494

அணுவி னோட கண்ட மா யளவி டாத சோதியைக்
குணம தாக வும்முளே குறித்து நோக்கின் முத்தியாம் ;
மிணமிணென்று விரலை யெண்ணி மீளொணு மயக்கமாய்த்
துணிவி லாத படியினுற் றொடர்ந்து பூசை செய்குவீர். 495

எச்சி லெச்சி லென்றுநீ ரிடைந்தி ருக்கு மேழைகாள்!
துச்சி லெச்சி லல்லவோ தூய காய மானதும் ?
வைச்ச வெச்சில் தேனலோ வண்டி னெச்சில் பூவலோ?
கைச்சு தாவில் வைத்துடன் கறந்த பாலு மெச்சிலே. 496

தீர்த்த லிங்க மூர்த்தி யென்று தேடியோடுந் தீதரே !
தீர்த்த லிங்க முள்ளி நின்ற சிவனைத் தெளியுமே ;
தீர்த்த லிங்க மும்முளே தெளிந்து காண வல்லிரேல்
தீர்த்த லிங்கந் தானதாய்ச் சிறந்த தேசி வாயமே. 497

ஆடு கொண்டு கூடுசெய் தமர்ந்தி ருக்கு மாறுபோல்
தேடு கின்ற செம்பினைத் திடப்ப டப்ப ரப்பியே
நாடு கின்ற தம்பி ரானு நம்முளே யிருக்கவே
போடு தர்ப்ப பூசையென்னும் பூசை யென்ன பூசையே?

என்னை யற்ப நேரமு மிறக்கி லாத நாதனே !
ஏக னே!இ றைவனே ! இராச ராச ராசனே!
உன்னை யற்ப நேரமு மொழிந்தி ருக்க லாகுமே?
உனது நாம மெனதுநாவி லுதவி செய்க வீசனே ! 499

எல்லை யற்று நின்ற சோதி யேகமா யெரிக்கவே
வல்ல பூர ணப்ரகாச யோக போக மாகியே
நல்ல வின்ப மோன சாக ரத்திலே யழுத்தியே
நாடொ ணுத வமிர்த முண்டு நானழிந்து நின்றநாள். 500

ஆன வாற தாயிடு மகண்ட மான சோதியை
ஊனக் காட்டி யும்முளே யுகந்து காண வல்லிரேல்
ஊன காய மாளலா முலக பார மாளலாம்;
வான நாடு மாளலாம்; வண்ண நாட ராணையே. 501

நித்த லும்ம ணிதுலக்கி நீடு மூலை புக்கிருந்து
கத்தி யேக தறியே கண்கள் மூடி என்பயன்?
எத்த னைபே ரெண்ணினு மெட்டி ரண்டும் பத்தலோ?
அத்த னுக்கி தேற்குமோ அறிவி லாத மாந்தரே! 502

எட்டி ரண்டுங் கூடியேயி லிங்க மான தேவனை
மட்ட தாக வும்முளே மதித்து நோக்க வல்லிரேல்
கட்ட மான பிறவியென் கருங்க டல்க டக்கலாம்
இட்ட மான ஒளியிநே டிசைந்தி ருப்பீர் காண்மினே.

உண்மை யான மந்திரம் ஒளியி லேயி ருந்திடும்;
தண்மை யான மந்திரஞ் சமைந்த ரூப மாகியே
வெண்மை யான மந்திரம் விளைந்து நீற தானதே
உண்மை யான மந்திரம தொன்று மேசி வாயமே. 504

பன்னி ரண்டு நாளிருத்திப் பஞ்ச வன்ன மொத்திட
மின்னி யவ்வெ ளிக்கு ணின்று வேரெடுத் தமர்ந்தது
சென்னி யான தலத்திலே சீவ னின்றி யங்கிடும்
பன்னி யுன்னி யாய்ந்தவர் பரப்பி ரம்ம மாவரே. 505

நச்சி வாயி லுச்சிமே லாயி ரந்த லங்களாய்
முச்சுடரு மூவி ரண்டு மூண்டெ முந்த தீச்சுடர்
வச்சி ரம்ம தாகியே வளர்ந்து நின்ற தெவ்விடம்?
இச்சுடரு மிந்தி யம்மு மேக மான தெங்ஙனே? 506

முத்தி சித்தி தொந்தமாய் முயங்கு கின்ற மூர்த்தியை
மற்று தித்த வைம்புலன்க ளாகு மத்தி மப்புலன்
அத்த னித்த காள் கண்ட ரன்பினு லனுதினம்
உச்ச ரித்து ளத்திலே யறிந்து ணர்ந்து கொண்மினே. 507

அண்ண லார ளுதியா யனாதி முன்ன ளுதியாய்ப்
பெண்ணு மாணு மொன்றலோ பிறப்ப தற்கு முன்னெலாம்?
கண்ணி லாணில் சுக்கிலங் கருத்தொ டுங்கி நின்றபின்
மண்ணு ளோரும் விண்ணு ளோரும் வந்தவாற தெங்ஙனே? 508

எத்தி சைக்கு மெவ்வுயிர்க்கு மெங்க ளப்ப னெம்பிரான்
முத்தி ஞான வித்துளே முளைத்தெ ழுந்த செஞ்சுடர்
சித்தினிற் றெளிந்த போது தேவர் கோயிற் சேர்ந்தனன்
அத்த னுடல் கண்டபோ தடங்கி யாட லுற்றதே. 509

வல்ல வாச லொன்பதும் மருத்த டைத்த வாசலும்
சொல்லும் வாச லோரைந்துஞ் சொல்ல விம்மி நின்றதும்
நல்ல வாச லைத்திறந்து ஞான வாச லூடுபோய்
எல்லை வாசல் கண்டபின் இனிப்பி றப்ப தில்லையே. 510

ஆதி யான தொன்றுமே அநேக ரூப மாயமாய்ப்
பேதா பேத மாயெழுந்து சருவ சீவ னானபின்
ஆதி யோடு கூடுமீண்டெ ழுந்து சன்ம மானபின்
சோதி யான ஞானி யாருஞ் சுத்தமா யிருப்பரே. 511

வண்டுபூ மணங்க ளோடு வந்தி ருந்த தேனெலாம்
உண்டுளே யடங்கு வண்ண மோது லிங்க மூலமாய்க்
கண்டு கண்டு வேரிலே கருத்தொ டுங்க வல்லிரேல்
பண்டு கொண்ட வல்வினை பறந்தி டுஞ்சி வாயமே. 512

ஓரெழுத்தி லிங்க மாக வோது மக்க ரத்துளே
ஓரெ ழுத்தி யங்கு கின்ற வுண்மையை யறிகிலீர்;
மூவெ ழுத்தும் மூவராய் முளைத்தெ ழுந்த சோதியை
நாவெ ழுத்து நாவுளே நவின்ற தேசி வாயமே. 513

தூர தூர தூரமுந் தொடர்ந்தெ ழுந்த தூரமும்
பார பார மென்றுமே பரிந்தி ருந்த பாவிகாள்!
நேர நேர நேரமு நினைந்தி ருக்க வல்லிரேல்
தூர தூர தூரமுந் தொடர்ந்து கூட லாகுமே. 514

சூண்ட லங்கள் பூண்டுநீர் குளங்க டோறுஞ் சூழ்கிறீர்;
மண்டு கங்கள் போலநீர் மனத்தின் மாச றுக்கிலீர்;
மண்டை யேந்து கையரை மனத்தி ருத்த வல்லிரேல்
பண்டை மால யன்றொழப் பணிந்து வாழ லாகுமே. 515

கூடு கட்டி முட்டையிட்டுக் கொண்டி ருந்த வாறுபோல்
ஆடி ரண்டு கன்றை யீன்ற வம்பலத்து ளாடுதே;
மாடு கொண்டு வெண்ணெ யுண்ணு மாளிடப்பசுக்களே!
வீடு கண்டு கொண்ட பின்பு வெட்டவெளி காணுமே.

உள்ள தோபு றம்பதோ வுயிர்ப்ப டங்கி நின்றிடும்?
மெள்ள வந்து கிட்டநீர் வினவ வேண்டு மென்கிறீர்;
உள்ள தும்பு றம்பதும் ஒத்த போது நாதமாம்;
கள்ள வாச லைத்திறந்து காண வேண்டு மாந்தரே! 517

நட்ட கல்லைத் தெய்வமென்று நாலு புட்பஞ் சாத்தியே
சுற்றி வந்து முணமுணென்று சொல்லு மந்த்ர மேதடா!
நட்ட கல்லும் பேசுமோ நாத னுள்ளி ருக்கையில்?
சுட்ட சட்டி சட்டுவங் கறிச்சு வைய றியுமோ? 518

பட்டினத்தார் பாடல்

பட்டினத்தார் வரலாற்றுச் சுருக்கம்:

சோழ நன்னாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், குபேரர் திருவெண்காடர் என்னும் **பட்டினத்துப் பிள்ளையா**ராய் அவதரித்துச் செல்வராயிருந்தனர். இவர் மணம் முடித்தும் புத்திரனில்லாமல் வருந்தினர்.

பரமசிவனார் ஒரு குழந்தை வடிவமாய்த் திருவிடைமருதூர் உத்தியான வனத்தில் வில்வ மரத்தடியில் இருந்தனர். வறியராயிருந்த **சிவசருமரு**ம், அவர் மனைவியாரும் அக்குழந்தையை எடுத்து வந்து, பட்டினத்துப் பிள்ளையாரிடம் கொடுத்து, நிரம்பப் பொருள் பெற்றுச் சென்றனர்.

குழந்தையாகிய பரமசிவனார் **மருதப்பிரான்** என்னும் பெயரிடப் பெற்று வளர்ந்து, பதினாறு வயதில், தந்தையாரில்லாத சமயத்தில், தாயாரிடம் வந்து, 'காதற்ற ஊசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே,' என்னும் வாக்கியமெழுதிய ஓர் ஓலை நறுக்கையும், காதற்ற ஓர் ஊசியையும் ஒரு பெட்டியில் வைத்துத் தாழிட்டு, அதைத் தாயாரிடங் கொடுத்து, 'இதை என் தந்தையார் வந்தவுடன் கொடுக்கக்கடவீர்,' என்று சொல்லி மறைந்து போயினர்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் வந்தவுடன் அம்மையார் அதை இவரிடம் கொடுக்க, இவர் அப்

பெட்டியைத் திறந்து, காதற்றவூசியையும் ஓலை நறுக்கையுங்கண்டு, ஞானோதயமெய்தி, 'இது வரையிலும் நமக்குத் திருமகனாராயிருந்தவர் பரம சிவனாரே!'. என்றுணர்ந்து, தமது செல்வப் பொருளைப் பலருக்கும் சூறையிடும்படி தம் தலைமைக்காரியஸ்தராகிய **சேந்தனாருக்குக்** கட்டளையிட்டு, துறவு பூண்டு, அவ்வூரிற்பிச்சை யெடுத்துண்டு காலங்கழித்தனர்.

இதைக்கண்டு இவர் சுற்றத்தார் வருந்துகையில், இவர் தமக்கையார் இவர் இறத்தல் நல்லதென வெறுத்து, நஞ்சு கலந்த ஒட்டப்பம் ஒன்று சுட்டுத்தர, பட்டினத்தார், 'தன்வினை தன்னைச் சுடும்; ஒட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும்,' என்று சொல்லி, அவ்வப்பத்தைக் கொடுத்தவர் வீட்டிற் செருகி, அவ்வீட்டை எரித்து, பின்பு தம் தாயார் இறந்தமையால், சுடுகாடு சென்று, சில பாடல்களைப்பாடி, தமது ஞானக்கினியால் அவருடலைத் தகித்து, திருவிடைமருதூர் சென்று, பின்னர்த் திருவாரூரடைந்து, அங்கு இறந்தவனைப் பிழைப்பித்து, கொங்கு நாட்டின் சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, துளுவநாடு புகுந்து **பத்திரகிரி** அரசருக்கு ஞானோபதேசம் செய்து, திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று, அங்குத் தம் தலைமைக்காரியஸ்தராகிய சேந்தனாரைச் சிறையினின்று மீட்டு, **சிதம்பரம், திருக்காளத்தி** முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று சிவபிரானைப் பாடிப் பணிந்து, திருவொற்றியூர் வந்து, சிவலிங்கமாயினர்.

சென்னையைச் சார்ந்த திருவொற்றியூர்க் கடற்கரையோரத்தில் இப்பொழுது இவர் பெயரால் ஓர் ஆலயஞ் சமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திருப்பாடற்றிரட்டு

முதலாவது

கோயிற்றிருவகவல்

திருச்சிற்றம்பலம்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

நினைமின் மனனே! நினைமின் மனனே!
சிவபெரு மானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனனே! நினைமின் மனனே!
அலகைத் தேரின் அலமரு காலின்
உலகப்பொய் வாழ்க்கையை யுடலையோம் பற்க ;
பிறந்தன இறக்கும்; இறந்தன பிறக்கும்;
தோன்றின மறையும்; மறைந்தன தோன்றும்;
பெருத்தன சிறுக்கும்; சிறுத்தன பெருக்கும்;
உணர்ந்தன மறக்கும்; மறந்தன வுணரும்;
புணர்ந்தன பிரியும்; பிரிந்தன புணரும்;
அருந்தின மலமாம்; புனைந்தன அழுக்காம்;
உவப்பன வெறுப்பாம்; வெறுப்பன வுவப்பாம்;
என்றிவ்வ யனைத்தும் உணர்ந்தனை யன்றியும்,
பிறந்தன பிறந்தன பிறவிக டோறும்
கொன்றனை யனைத்தும்; அனைத்துநினைக் கொன்றன,
தின்றனை யனைத்தும், அனைத்துநினைத் தின்றன;
பெற்றனை யனைத்தும்; அனைத்துநினைப் பெற்றன;
ஓம்பினை யனைத்தும்; அனைத்துநினை யோம்பின;
செல்வத்துக் களித்தனை; தரித்திரத் தழுங்கினை;
சுவர்க்கத் திருந்தனை; நரகிற் கிடந்தனை;
இன்பமுந் துன்பமும் இருநிலத் தருந்தினை;
ஒன்றொன் றொழியா துற்றனை; அன்றியும்,
புற்புதக் குரம்பை துச்சி லொதுக்கிடம்

என்னநின் றியங்கும் இருவினைக் கூட்டைக்
கல்லினும் வலிதாக் கருதினை ; இதனுள்
பீளையும் நீரும் புறப்படும் ஒருபொறி ;
மீளுங் குறும்பி வெளிப்படும் ஒருபொறி ;
சளியும் நீருந் தவழும் ஒருபொறி ;
உமிழ்நீர் கோழை ஒழுகும் ஒருபொறி ;
வளியும் மலமும் வழங்கும் ஒருவழி ;
சலமும் சீயுஞ் சரியும் ஒருவழி ;
உள்ளுறத் தொடங்கி வெளிப்பட நாறுஞ்
சட்டகம் முடிவிற் சுட்டெலும் பாகும் ;
உடலுறு வாழ்க்கையை உள்ளுறத் தேர்ந்து
கடிமலர்க் கொன்றைச் சடைமுடிக் கடவுளை
ஒழிவருஞ் சிவபெரும் போகவின் பத்தை
நிழலெனக் கட்வா நீர்மையொடு பொருந்தி
எனதற நினைவற இருவினை மலமற
வரவொடு செலவற மருளற இருளற
இரவொடு பகலற இகபரம் அறவொரு
முதல்வனைத் தில்லையுள் முளைத்தெழுஞ் சோதியை
அம்பலத் தரசனை ஆனந்தக் கூத்தனை
நெருப்பினி லரக்கென நெக்குநெக் குருகித்
திருச்சிற் றம்பலத் தொளிருஞ் சிவனை
நினைமின் மனனே ! நினைமின் மனனே !
சிவபெரு மானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனனே ! நினைமின் மனனே !

திருச்சிற்றம்பலம்

இரண்டாவது

கோயிற்றிருவகவல்

நேரிசை ஆசிரியப்பா

காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கிற் புண்ணுடை னுடுங்
காதலுங் கருத்துமல் லால்நின் னிருதாட்
பங்கயஞ் சூடப் பாக்கியஞ் செய்யாச்
சங்கடங் கூர்ந்த தமியேன் பாங்கிருந்
தங்கோ டிங்கோ டலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகம்
சலமலப் பேழை இருவினைப் பெட்டகம்
வாதபித் தங் கோழை குடிபுகுஞ் சீறூர்
ஊத்தைப் புன்றோல் உதிரக் கட்டளை
நாற்றப் பாண்டம் நான்முழத் தொன்பது
பீற்றற் றுண்டம் பேய்ச்சுரைத் தோட்டம்
அடலைப் பெரிய சுடலைத் திடருள்
ஆசைக் கயிற்றில் ஆடும் பம்பரம்
ஓயா நோய்க்கிடம் ஓடு மரக்கலம்
மாயா விகார மரணப் பஞ்சரம்
சோற்றுத் துருத்தி தூற்றும் பத்தம்
காற்றிற் பறக்குங் கானப் பட்டம்
விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை
சதுர்முகப் பாணன் தைக்குஞ் சட்டை
ஈமக் கனலி லிடுசில விருந்து
காமக் கனலிற் கருகுஞ் சருகு
கிருமி கிண்டுங் கிழங்கஞ் சருமி
பவக்கொழுந் தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
மணமாய் நடக்கும் வடிவின் முடிவிற்

பிணமாய்க் கிடக்கும் பிண்டம் பிணமேல்
ஊரிற் கிடக்க வொட்டா வுபாதி
காலெதிர் குவித்த பூளை காலைக்
கதிரெதிர் பட்ட கடும்பனிக் கூட்டம்
அந்தரத் தியங்கும் இந்திர சாபம்
அதிரு மேகத் துருவி னருநிழல்
நீரிற் குமிழி நீர்மே லெழுத்து
கண்டுயில் கனவிற் கண்டகண் காட்சி
அதனினும் பொல்லா மாயக் களங்கம்
அமையும் அமையும் பிரானே! அமையும்;
இமைய வல்லி வாழியென் றேத்த
ஆனந்தத் தாண்டவங் காட்டி
ஆண்டுகொண் டருள்கைநின் அருளினுக் கழகே.

மூன்ருவது

கோயிற்றிருவகவல்

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத்
திருமிடற் றடக்கிய சிவனே! அடைக்கலம்!
அடங்கலும் அடக்கிடுங் கடுங்கொலைக் காலனைக்
காலெடுத் தடக்கிய கடவுணின் அடைக்கலம்!
உலகடங் கலும்படைத் துடையவன் தலைபறித்
திடக்கையி லடக்கிய இறைவ! நின் அடைக்கலம்!
செய்யபொன் னம்பலச் செல்வ! நின் அடைக்கலம்!
ஐயநின் னடைக்கலம்! அடியன் நின் னடைக்கலம்!
மனவழி யலைத்திடுங் கனவெனும் வாழ்க்கையும்
விழுப்பொரு ளறியா அழுக்குறு மனனும்
ஆணவ மலத்துதித் தளைந்ததில் உளைந்திடும்
நிணவைப் புழுவென நெளிந்திடு சிந்தையும்
படிறும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்பும்
தவறும் அழுக்காறும் இவறுபொச் சாப்பும்
கவடும் பொய்யுஞ் சுவடும் பெருஞ்சின
இகலுங் கொலையும் இழிப்புறு புன்மையும்
பகையும் அச்சமுந் துணிவும் பனிப்பும்
முக்குண மடமையு மைம்பொறி முயக்கமும்
இடும்பையும் பிணியும் இடுக்கிய ஆக்கையை
உயிரெனுங் குருகுவிட் டோடுங் குரம்பையை
எலும்பொடு நரம்புகொண் டிடையிற் பிணித்துக்
கொழுந்தசை மேய்ந்து மெழுக்குவிழுங் குடிலைச்
செழும்பெழு வுதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை
மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் புட்டிலைத்
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக்

கொலைப்படைக் கலம்பல கிடக்குங் கூட்டைச்
சலிப்புறு வினைப்பல சரக்குக் குப்பையைக்
கோட்சரக் கொழுகும் பீற்றற் கோணியைக்
கோபத்தீ மூட்டுங் கொல்லன் துருத்தியை
ஐம்புலப் பறவை யடையும்பஞ் சரத்தைப்
புலராக் கவலை விளைமரப் பொதும்பை
ஆசைக் கயிற்றி லாடுபம் பரத்தைக்
காசிற் பணத்திற் சுழலுங்காற் றாடியை
மக்கள் வினையின் மயங்குந் திகிரியைக்
கடுவெளி யுருட்டிய சகடக் காலைப்
பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புக்குக்
காமக் காற்றெடுத் தலைப்பக்
கெடுவழிக் கரைசேர் கொடுமரக் கலத்தை
இருவினை விலங்கொடும் இயங்குபுற் கலனை
நடுவன்வந் தழைத்திட நடுங்கிடும் யாக்கையைப்
பிணமெனப் படுத்தியான் புறப்படும் பொழுதுநின்
அடிமலர்க் கமலத்துக் கபயநின் னடைக்கலம் !
வெளியிடை யுருமிடி யிடித்தென வெறித்தெழுங்
கடுநடை வெள்விடைக் கடவுணின் னடைக்கலம் !
இமையா நாட்டத் திறையே ! அடைக்கலம் !
அடியார்க் கெளியாய்! அடைக்கல மடைக்கலம் !
மறையவர் தில்லை மன்றுணின் றாடிக்
கருணைமொண் டலையெறி கடலே! அடைக்கலம் !
தேவரு முனிவருஞ் சென்றுநின் றேத்தப்
பாசிழைக் கொடியொடு பரிந்தருள் புரியும்
எம்பெரு மானின் னிணையடிக் கபயம்!
அம்பலத் தரசே! அடைக்கல முனக்கே !

நான்காவது

கச்சித்திருவகவல்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

திருமால் பயந்த திசைமுக னமைத்து
வருமேழ் பிறவியு மானிடத் துதித்து
மலைமகள் கோமான் மலரடி யிறைஞ்சிக்
குலவிய சிவபதங் குறுகா தவமே
மாதரை மகிழ்ந்து காதல்கொண் டாடும்
மானிடர்க் கெல்லாம் யானெடுத் துரைப்பேன் ;
விழிவெளி மாக்கள் தெளிவுறக் கேண்மின் :
முள்ளுங் கல்லும் முயன்று நடக்கும்
உள்ளங் காலைப் பஞ்சென வுரைத்தும்
வெள்ளெலும் பாலே மேவிய கணைக்கால்
துள்ளும் வராலெனச் சொல்லித் துதித்தும்
தசையு மெலும்புந் தக்கபுன் குறங்கை
இசையுங் கதலித் தண்டென இயம்பியும்
நெடுமுடல் தாங்கி நின்றிடும் இடையைத்
துடிபிடி யென்று சொல்லித் துதித்தும்
மலமுஞ் சலமும் வழும்புந் திரையும்
அலையும் வயிற்றை ஆலிலை யென்றும்
சிலந்தி போலக் கிளைத்துமுன் னெழுந்து
திரண்டு விம்மிச் சீப்பாய்ந் தேறி
உகிராற் கீற வுலர்ந்துள் ளுருகி
நகுவார்க் கிடமாய் நான்று வற்றும்
முலையைப் பார்த்து முளரிமொட் டென்றும்
குலையுங் காமக் குருடர்க் குரைப்பேன் ;
நீட்டவும் முடக்கவும் நெடும்பொருள் வாங்கவும்
ஊட்டவும் பிசையவு முதவியிங் கியற்றும்

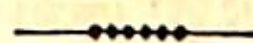
அங்கையைப் பார்த்துக் காந்தளென் றுரைத்தும்
வேர்வையும் அழுக்கும் மேவிய கழுத்தைப்
பாரினி லினிய கமுகெனப் பகர்ந்தும்
வெப்பும் ஊத்தையும் மேவிய வாயைத்
துப்பு முருக்கின் தூய்மல ரென்றும்
அன்னமுங் கறியும் அசைவிட் டிறக்கும்
முன்னிய பல்லை முத்தென மொழிந்தும்
நீருஞ் சளியும் நின்றுநின் றொழுகும்
கூரிய மூக்கைக் குமிழெனக் கூறியும்
தண்ணீர் பீளை தவிரா தொழுகும்
கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீ ரென்றும்
உள்ளுங் குறும்பி யொழுகுங் காதை
வள்ளைத் தண்டின் வளமென வாழ்த்தியும்
கையு மெண்ணெயுங் கலவா தொழியில்
வெய்ய அதரும் பேனும் விளையத்
தக்க தலையோட் டின்முளைத் தெழுந்த
சிக்கின் மயிரைத் திரண்முகி லென்றும்
சொற்பல பேசித் துதித்து நீங்கள்
நச்சிச் செல்லும் நரக வாயில்
தோலும் இறைச்சியுந் துதைந்துசீப் பாயும்
காமப் பாழி கருவிளை கழனி
தூமைக் கடைவழி தொளைபெறு வாயில்
எண்சா ணுடம்பும் இழியும் பெருவழி
மண்பாற் காமங் கழிக்கு மறைவிடம்
நச்சிக் காமுக நாய்தா னென்றும்
இச்சித் திருக்கு மிடைகழி வாயில்
திங்கட் சடையோன் திருவரு ளில்லார்
தங்கித் திரியுஞ் சவலைப் பெருவழி
புண்ணிது வென்று புடைவையை மூடி
உண்ணீர் பாயும் ஓசைச் செழும்புண்

மால்கொண் டறியா மாந்தர் புகும்வழி
நோய்கொண் டொழியா நுண்ணியர் போம்வழி
தருக்கிய காமுகர் சாரும் படுகுழி
செருக்கிய காமுகர் சேருஞ் சிறுகுழி
பெண்ணும் ஆணும் பிறக்கும் பெருவழி
மலஞ்சொரிந் திழியும் வாயிற் கருகே
சலஞ்சொரிந் திழியுந் தண்ணீர் வாயில்
இத்தை நீங்க ளினிதென வேண்டா;
பச்சிலை யிடினும் பத்தர்க் கிரங்கி
மெச்சிச் சிவபத வீடருள் பவனை
முத்தி நாதனை மூவா முதல்வனை
அண்டர் அண்டமும் அனைத்துள புவனமும்
கண்ட அண்ணலைக் கச்சியிற் கடவுளை
ஏக நாதனை இணையடி இறைஞ்சுமின்
போக மாதரைப் போற்றுத லொழிந்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்

II

திருவேகம்பமாலை

கட்டளைக் கலித்துறை

அறந்தான் இயற்றும் அவனிலுங் கோடி அதிகமில்லம்
துறந்தான்;அவனிற் சதகோடி உள்ளத் துறவுடையோன்;
மறந்தான் அறக்கற் றறிவோ டிருந்திரு வாதனையற்று
இறந்தான் பெருமையை என்சொல்லு வேன்கச்சி ஏகம்பனே! 1

கட்டி அணைத்திடும் பெண்டிரும் மக்களுங் காலத்தச்சன்
வெட்டி முறிக்கும் மரம்போற் சரீரத்தை வீழ்த்திவிட்டால்
கொட்டி முழக்கி அழுவார் மயானங் குறுகியப்பால்
எட்டி யடிவைப்ப ரோவிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 2

கைப்பிடிநாயகன் தூங்கையிலேயவன் கையையெடுத்து
அப்புறந் தன்னில் அசையாமல் முன்வைத் தயல்வளவில்
ஒப்புடன் சென்று துயிலீத்துப் பின்வந் துறங்குவளை
எப்படி நானம்புவேன் இறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 3

நன்னாரிற் பூட்டிய சூத்திரப் பாவைநன் ஞர்தப்பினுல்
தன்னுலு மாடிச் சலித்திடுமோ? அந்தத் தன்மையைப்போல்
உன்னு லியானுந் திரிவதல் லான்மற் றுனைப்பிரிந்தால்
என்னுலிங் காவதுண் டோவிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 4

நல்லா ரிணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு நிலையுள தோ? அக மும்பொருளும்
இல்லாளுஞ் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழிலுடம்பும்
எல்லாம் வெளிமயக் கேயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 5

பொல்லா தவனெறி நில்லா தவனைம் புலன்கடமை
வெல்லா தவன்கல்வி கல்லா தவன்மெய் யடியவர்பால்
செல்லா தவனுண்மை சொல்லா தவனின் திருவடிக்கன்பு
இல்லா தவன்மண்ணில் ஏன்பிறந் தேன்கச்சி ஏகம்பனே!

பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்த தில்லை; பிறந்துமண்மேல்
இறக்கும் பொழுது கொடுபோவ தில்லை; இடைநடுவிற்
குறிக்குமிச் செல்வஞ் சிவன்றந்த தென்று கொடுக்கறியாது
இறக்குங் குலாமருக் கென்சொல்லு வேன்கச்சி ஏகம்பனே!

அன்ன விசாரம் அதுவே விசாரம் அதுவொழிந்தாற்
சொன்ன விசாரந் தொலையா விசாரநற் றோகையரைப்
பன்ன விசாரம் பலகால் விசாரமிப் பாவிநெஞ்சுக்கு
என்ன விசாரம்வைத் தாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 8

கல்லாப் பிழையுங் கருதாப் பிழையுங் கசிந்துருகி
நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையுநின் அஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப் பிழையுந் துதியாப் பிழையுந் தொழாப்பிழையும்
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி ஏகம்பனே!

மாயநட் போரையும் மாயா மலமெனும் மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந்து
ஏயும தேநிட்டை யென்றான் எழிற்கச்சி ஏகம்பனே! 10

வரிக்கோல வேல்விழி யாரனு ராக மயக்கிற்சென்று
சரிக்கோது வேனெழுத் தஞ்சுஞ்சொ லேன்; தமி யேனுடலம்
நரிக்கோ கழுகு பருந்தினுக் கோவெய்ய நாய்தனக்கோ
எரிக்கோ இரையெதற் கோவிறை வாகச்சி ஏகம்பனே!

காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டியென் கண்ணெதிரே
மாதென்று சொல்லி வருமாயை தன்னை மறலிவிட்ட
தூதென்றெண் ணாமற் சுகமென்று நாடுமித் துர்ப்புத்தியை
ஏதென் றெடுத்துரைப் பேனிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 12

ஊருஞ் சதமல்ல; உற்றார் சதமல்ல; உற்றுப்பெற்ற
பேருஞ் சதமல்ல; பெண்டிர் சதமல்ல; பிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ் சதமல்ல; செல்வஞ் சதமல்ல; தேசத்திலே
யாருஞ் சதமல்ல; நின்றாள் சதங்கச்சி ஏகம்பனே! 13

சீறும் வினையது பெண்ணுரு வாகித் திரண்டுருண்டு
கூறும் முலையும் இறைச்சியு மாகிக் கொடுமையினால்
பீறும் மலமும் உதிரமுஞ் சாயும் பெருங்குழிவிட்டு
ஏறுங் கரைகண்டி லேனிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 14

பொருளுடை யோரைச் செயலினும் வீரரைப் போர்க்களத்தும்
தெருளுடை யோரை முகத்தினுந் தேர்ந்து தெளிவதுபோல்
அருளுடை யோரைத் தவத்திற் குணத்தில் அருளிலன்பில்
இருளறு சொல்லினுங் காணத் தகுங்கச்சி ஏகம்பனே! 15

பருத்திப் பொதியினைப் போலே வயிறு பருக்கத்தங்கள்
துருத்திக் கறுசுவை போடுகின்றார்; துறந் தோர்தமக்கு
வருத்தி அமுதிட மாட்டா ரவரையிம் மாநிலத்தில்
இருத்திக்கொண் டேனிருந் தாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே!

பொல்லா இருளகற் றுங்கதிர் கூகையென் புட்கண்ணினுக்கு
அல்லா யிருந்திடும் ஆறெருக்கு மேஅறி வோருளத்தில்
வல்லார் அறிவார்; அறியார் தமக்கு மயக்கங்கண்டாய்;
எல்லாம் விழிமயக் கேயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 17

வாதுக்குச் சண்டைக்குப் போவார் வருவார் வழக்குரைப்பார்;
தீதுக் குதவியுஞ் செய்திடு வார்;தினந் தேடியொன்று
மாதுக் களித்து மயங்கிடு வார்;விதி மாளுமட்டும்
ஏதுக் கிவர்பிறந் தார்? இறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 18

ஓயாமற் பொய்சொல்வர்; நல்லோரை நிந்திப்பர்; உற்றுப்பெற்ற
தாயாரை வைவர்; சதியா யிரஞ்செய்வர்; சாத்திரங்கள்
ஆயார்; பிறர்க்குப கார்ஞ்செய் யார்; தமை அண்டினர்க்கொன்று
ஈயார் இருந்தென்ன போயென்ன காண்கச்சி ஏகம்பனே!

அப்பென்றும் வெண்மைய தாயினும் ஆங்கந் நிலத்தியல்பாய்த்
தப்பின்றி யேகுண வேற்றுமை தான்பல சார்தலினுல்,
செப்பில் அபக்குவம் பக்குவ மாயுள்ள சீவரிலும்
இப்படி யேநிற்பன் எந்தை பிரான்கச்சி ஏகம்பனே! 20

நாயாய்ப் பிறந்திடின் நல்வேட்டை யாடி நயம்புரியும்;
தாயார் வயிற்றில் நரராய்ப் பிறந்துபின் சம்பன்னராய்க்
காயா மரமும் வறளாங் குளமுங்கல் லாவுமென்ன
ஈயா மனிதரை என்படைத் தாய்கச்சி ஏகம்பனே! 21

ஆற்றிற் கரைத்த புளியாக்கி டாமலென் அன்பையெல்லாம்
போற்றித் திருவுளம் பற்றுகை யா! புர மூன்றெரித்துக்
கூற்றைப் பணிகொளுந் தாளுடை யாய்! குன்ற வில்லுடையாய்!
ஏற்றுக் கொடியுடை யாய்! இறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 22

பெண்ணுகி வந்தொரு மாயப் பிசாசம் பிடித்திட்டென்னைக்
கண்ணுல் வெருட்டி முலையால் மயக்கிக் கடிதடத்துப்
புண்ணுங் குழியிடைத் தள்ளியென் போதப் பொருள்பறிக்க
எண்ணு துனைமறந் தேனிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 23

நாவார வேண்டும் இதஞ்சொல்லு வார்;'உனை நான்பிரிந்தாற்
சாவேன்!'என் றேயிருந் தொக்கவுண் பார்கள்;கை தான்வறண்டாற்
'போய்வாரும்' என்று நடுத்தலைக் கேகுட்டும் பூவையருக்கு
ஈவார் தலைவிதி யோ?இறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 24

கல்லார் சிவகதை; நல்லோர் தமக்குக் கனவிலுமெய்
சொல்லார்; பசித்தவர்க் கன்னங் கொடார்;குரு சொன்னபடி
நில்லார்; அறத்தை நினையார்;நின் னாமம் நினைவிற்சற்றும்
இல்லார் இருந்தென் இறந்தென் புகல்கச்சி ஏகம்பனே!

வானமு தத்தின் சுவையறி யாதவர் வண்கனியின்
தானமு தத்தின் சுவையெண்ணல் போலத் தனித்தனியே
தேனமு தத்தின் தெளிவாய ஞானஞ் சிறிதுமில்லார்க்கு
ஈனமு தச்சுவை நன்றல்ல வோகச்சி ஏகம்பனே! 26

ஊற்றைச் சரீரத்தை ஆபாசக் கொட்டிலை ஊன்பொதிந்த
பீற்றற் றுருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப் பேசரிய
காற்றிற் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதல்செய்தே
ஏற்றுத் திரிந்துவிட் டேன்இறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 27

சொல்லால் வருங்குற்றம் சிந்தனை யால்வருந் தோடஞ்செய்த
பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியநூல்
அல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடுந் தீங்குக ளாயவுமற்று
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி ஏகம்பனே!

முட்டற்ற மஞ்சளை எண்ணெயிற் கூட்டி முகமினுக்கி
மெட்டிட்டுப் பொட்டிட்டுப் பித்தளை ஓலை விளக்கியிட்டுப்
பட்டப் பகலில் வெளிமயக் கேசெயும் பாவையர்மேல்
இட்டத்தை நீதவிர்ப் பாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 29

பிறந்துமண் மீதிற் பிணியே குடிகொண்டு பேரின்பத்தை
மறந்துசிற் றின்பத்தின் மேன்மைய லாகிப்புன் மாதருக்குட்
பறந்துழன் றேதடு மாறிப்பொன் தேடியப் பாவையர்க்கீந்து
இறந்திட வோபணித் தாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 30

பூதங்க ளற்றுப் பொறியற்றுச் சாரைம் புலன்களற்றுப்
பேதங் குணமற்றுப் பேராசை தானற்றுப் பின்முனற்றுக்
காதங் கரணங் களுமற்ற ஆனந்தக் காட்சியிலே
ஏதங் களைந்திருப் பேனிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 31

நல்லாய் எனக்கு மனுவொன்று தந்தருள்; ஞானமிலாப்
பொல்லா எனைக்கொன்று போடும் பொழுதியல் பூசைசெபம்
சொல்லார்நற் கோயில்நியமம் பலவகைத் தோத்திரமும்
எல்லா முடிந்தபின் கொல்லுகண் டாய்கச்சி ஏகம்பனே!

சடக்கடத் துக்கிரை தேடிப் பலவுயிர் தம்மைக்கொன்று
விடக்கடித் துக்கொண் டிறுமாந் திருந்து மிகமெலிந்து
படக்கடித் தின்றுழல் வார்க டமைக்கரம் பற்றிநமன்
இடக்கடிக் கும்பொழு தேதுசெய் வார்கச்சி ஏகம்பனே!

நாறும் உடலை நரிப்பொதி சோற்றினை நான்தினமுஞ்
சோறுங் கறியும் நிரப்பிய பாண்டத்தைத் தோகையர்தங்
கூறும் மலமும் இரத்தமுஞ் சோருங் குழியில்விழாது
ஏறும் படியருள் வாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 34

சொக்கிட் டரண்மனைப் புக்குட் டிருடிய துட்டர்வந்து
திக்குற்ற மன்னரைக் கேட்பது போற்சிவ நிந்தைசெய்து
மிக்குக் குருலிங்க சங்கமம் நிந்தித்து வீடிச்சிக்கும்
எக்குப் பெருத்தவர்க் கென்சொல்லு வேன்கச்சி ஏகம்பனே! 35

விருந்தாக வந்தவர் தங்களுக் கன்னம் மிகக்கொடுக்கப்
பொருந்தார் வளம்பெற வாழ்வார்நின் னுமத்தைப் போற்றிநித்தம்
அருந்தா முலைப்பங்கர் என்னுத பாதகர் அம்புவியில்
இருந்தாவ தேதுகண் டாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 36

எல்லாம் அறிந்து படித்தே யிருந்தெமக் குள்ளபடி
வல்லான் அறிந்துளன் என்றுண ராது மதிமயங்கிச்
சொல்லால் மலைந்துறு சூழ்விதி யின்படி துக்கித்துப்பின்
'எல்லாஞ் சிவன்செயலே'யென்பர் காண்கச்சி ஏகம்பனே!

பொன்னை நினைந்து வெகுவாகத் தேடுவர்; பூவையன்னாள்
தன்னை நினைந்து வெகுவாய் உருகுவர்; தாரணியில்
உன்னை நினைந்திங் குனைப்பூசி யாத உலுத்தரெல்லாம்
என்னை யிருந்துகண் டாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே ! 38

கடுஞ்சொலின் வம்பரை யீனரைக் குண்டரைக் காமுகரைக்
கொடும்பாவ மேசெயும் நிர்மூடர் தம்மைக் குவலயத்துள்
நெடும்பனை போல வளர்ந்துநல் லோர்தம் நெறியறியா
இடும்பரை ஏன்வகுத் தாயிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 39

கொன்றேன் அனேகம் உயிரையெல் லாம்;பின்பு கொன்றுகொன்று
தின்றேன்; அதன்றியுந் தீங்குசெய் தேன்;அது தீர்க்கவென்றே
நின்றேனின் சன்னிதிக் கேயத னாற்குற்றம்நீ பொறுப்பாய்
என்றே உனைநம்பி னேன்இறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 40

ஊரிருந் தென்னநல் லோரிருந் தென்னுப காரமுள்ள
பேரிருந் தென்பெற்ற தாயிருந் தென்மடப் பெண்கொடியாள்
சீரிருந் தென்னற் சிறப்பிருந் தென்னவித் தேயத்தினில்
ஏரிருந் தென்வல்ல வாவிறை வாகச்சி ஏகம்பனே ! 41

வில்லால் அடிக்கச் செருப்பால் உதைக்க வெகுண்டொருவன்
கல்லால் எறியப் பிரம்பால் அடிக்கக் களிவண்டுகூர்ந்
தல்லார் பொழிற்றில்லை அம்பல வாணர்க்கோர் அன்னைபிதா
இல்லாத தாலல்ல வோவிறை வாகச்சி ஏகம்பனே! 42

எண்சீர் விருத்தம்

அன்னை யெத்தனை யெத்தனை அன்னையோ !
அப்ப னெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ !
பின்னை யெத்தனை யெத்தனை பெண்டிரோ !
பிள்ளை யெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ !
முன்னை யெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ !
மூடனாயடி யேனு மறிந்திலேன் !
இன்ன மெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ !
என்செய் வேன்கச்சி ஏகம்ப நாதனே ! 43

III

திருத்தில்லை

கட்டளைக் கலித்துறை

காம்பிணங் கும்பணைத் தோளார்க்கும் பொன்னுக்குங் காசினிக்கும்
தாம்பிணங் கும்பல ஆசையும் விட்டுத் தனித்துச்செத்துப்
போம்பிணந் தன்னைத் திரளாகக் கூடிப் புரண்டினிமேற்
சாம்பிணங் கத்துதை யோ!என்செய் வேன்றில்லைச் சங்கரனே! 1

சோறிடும் நாடு துணிதரும் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண்டு
ஏறிடுங் கைகள் இறங்கிடுந் தீவினை; எப்பொழுதும்
நீறிடும் மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டால்
ஊறிடுங் கண்கள் உருகிடும் நெஞ்சமென் உள்ளமுமே. 2

அழலுக்குள் வெண்ணெ யெனவே உருகிப்பொன் னம்பலத்தார்
நிழலுக்குள் நின்று தவமுஞற் றுமல்நிட் டூரமின்னார்
குழலுக் கிசைந்த வகைமாலை கொண்டுகுற் றேவல்செய்து
விழலுக்கு முத்துலை இட்டிறைத் தேனென் விதிவசமே! 3

ஓடாமற் பாழுக் குழையாமல் ஓரம் உரைப்பவற்பார்
கூடாமல் நல்லவர் கூட்டம் விடாமல்வெங் கோபநெஞ்சில்
நாடாமல் நன்மை வழுவாமல் இன்றைக்கு நாளைக்கென்று
தேடாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே! 4

பாராமல் ஏற்பவர்க் கில்லையென் னுமற் பழுதுசொல்லி
வாராமற் பாவங்கள் வந்தணு காமல் மனமயர்ந்து
பேராமற் சேவை பிரியாமல் அன்பு பெறுதவரைச்
சேராமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே! 5

கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னுமற் குத்திரங் கோள்களவு
கல்லாமற் கைதவ ரோடிணங் காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே! 6

முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள் ளோரும் முடிவிலொரு
பிடிசாம்ப ராய்வெந்து மண்ணாவ துங்கண்டு பின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல் லாற்பொன்னி னம்பலவர்
அடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென் றேயறி வாரில்லையே ! 7

காலை யுபாதி மலஞ்சல மாமன்றிக் கடடுச்சியிற்
சால வுபாதி பசிதாக மாகுமுன் சஞ்சிதமாம்
மாலையு பாதி துயில்காம மாமிவை மாற்றிவிட்டே
ஆலம் உகந்தருள் அம்பல வாவென்னை ஆண்டருளே ! 8

ஆயும் புகழ்த்தில்லை அம்பல வாணர் அருகிற்சென்றூற்
பாயும் இடபம்; கடிக்கும் அரவம்;பின் பற்றிச்சென்றூற்
பேயுங் கணமும் பெருந்தலைப் பூதமும் பின்றொடரும் ;
போயென்செய் வாய்மன மே!பிணக் காடவர் போமிடமே. 9

ஓடுமெ டுத்தத ளாடையுஞ் சுற்றி உலாவிமெள்ள
வீடுக டோறும் பலிவாங்கி யேவிதி யற்றவர்போல்
ஆடும் அருட்கொண்டிங் கம்பலத் தேநிற்கும் ஆண்டிதன்னைத்
தேடுங் கணக்கென்ன காண்சிவ காம சவுந்தரியே ! 10

ஊட்டுவிப் பானும் உறங்குவிப் பானுமிங் கொன்றொடொன்றை
மூட்டுவிப் பானும் முயங்குவிப் பானும் முயன்றவினை
காட்டுவிப் பானும் இருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
ஆட்டுவிப் பானும் ஒருவனுண் டேதில்லை அம்பலத்தே. 11

அடியார்க் கெளியவர் அம்பல வாணர் அடிபணிந்தால்
மடியாமற் செல்வ வரம்பெற லாம்;வையம் ஏழளந்த
நெடியோனும் வேந்தனுங் காணாத நித்த நிமலரருட்
குடிகாணும் நாங்கள்; அவர்காணு மெங்கள் குலதெய்வமே.

தெய்வச் சிதம்பர தேவாவுன் சித்தந் திரும்பிவிட்டாற்
பொய்வைத்த சொப்பன மாமன்னர் வாழ்வும் புவியுமெங்கே ?
மெய்வைத்த செல்வமெங் கே? மண்ட லீகர்தம் மேடையெங்கே ?
கைவைத்த நாடக சாலையெங் கே? இது கண்மயக்கே. 13

உடுப்பானும் பாலனம் உண்பானும் உய்வித் தொருவர் தம்மைக்
கெடுப்பானும் ஏதென்று கேள்விசெய் வானும் கெதியடங்கக்
கொடுப்பானுந் தேகியென் றேற்பானும் ஏற்கக் கொடாமனின்று
தடுப்பானும் நீயல்லவோ? தில்லை ஆனந்தத் தாண்டவனே ! 14

வித்தாரம் பேசினுஞ் சோங்கேறி னுங்கம்ப மீதிருந்து
தத்தாவென் றோதிப் பவுரிகொண் டாடினுந் தம்முன்றம்பி
ஒத்தாசை பேசினும் ஆவதுண்டோ? தில்லை உண்ணிறைந்த
கத்தாவின் சொற்படி அல்லாது வேறில்லை கன்மங்களே.

பிறவா திருக்க வரம்பெறல் வேண்டும்; பிறந்துவிட்டால்
இறவா திருக்க மருந்துண்டு காண்; இது வெப்படியோ?
அறமார் புகழ்த்தில்லை அம்பல வாணர் அடிக்கமலம்
மறவா திருமன மே! அது காணன் மருந்துனக்கே. 16

நவியா திருநெஞ்ச மே! தில்லை மேவிய சங்கரனைப்
புவியார்ந் திருக்கின்ற ஞான கரனைப் புராந்தகனை
அவியா விளக்கைப்பொன் னம்பலத் தாடியை ஐந்தெழுத்தாற்
செவியாமல் நீசெவித் தாற்பிற வாமுத்தி சித்திக்குமே. 17

நாலின் மறைப்பொருள் அம்பல வாணரை நம்பியவர்
பாலில் ஒருதரஞ் சேவிக்கொ ணுதிருப் பார்க்கருங்கல்
மேலில் எடுத்தவர் கைவிலங் கைத்தைப்பர்; மீண்டுமொரு
காலில் நிறுத்துவர்; கிட்டியுந் தாம்வந்து கட்டுவரே. 18

ஆற்றோடு தும்பை அணிந்தாடும் அம்பல வாணர்தமைப்
போற்று தவர்க்கடை யாளமுண் டேயிந்தப் பூதலத்திற்
சோற்றுவி யற்றுச் சுகமற்றுச் சுற்றத் துணியுமற்றே
ஏற்றாலும் பிச்சை கிடையாம லேக்கற் றிருப்பர்களே. 19

அத்தனை முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க் கதிபதியை
நித்தனை யம்மை சிவகாம சுந்தரி நேசனையெங்
கத்தனைப் பொன்னம் பலத்தாடும் ஐயனைக் காணக்கண்கள்
எத்தனை கோடி யுகமோ தவஞ்செய் திருக்கின்றவே ! 20

IV

திருச்செங்காடு

நெருப்பான மேனியர் செங்காட்டில் ஆத்தி நிழலருகே
இருப்பார் திருவுளம் எப்படி யோ! இன்னம் என்னையன்னை
கருப்பா சயக்குழிக் கேதள்ளு மோ! கண்ணன் காணரிய
திருப்பாத மேதரு மோ! தெரி யாது சிவன்செயலே!

V

திருவொற்றியூர்

ஐயுந் தொடர்ந்து விழியுஞ் செருகி அறிவழிந்து
மெய்யும்பொய் யாகி விடுகின்ற போதொன்று வேண்டுவல்யான் :
செய்யுந் திருவொற்றி யூருடை யீர்! திரு நீறுமிட்டுக்
கையுந் தொழப்பண்ணி ஐந்தெழுத் தோ தவுங் கற்பியுமே. 1
கூடப்படு வாரறி யார்புர மூன்றையுஞ் சுட்டபிரான்
திடப்படு மாமதிற் றென்னொற்றி யூரன் தெரு'ப்பரப்பில்
நடப்பவர் பொற்பதம் நந்தலை மேற்பட நன்குருண்டு
கிடப்பது காண்மன மே! விதி யேட்டைக் கிழிப்பதுவே. 2

VI

திருவிடைமருதூர்

காடே திரிந்தென்ன, காற்றே புசித்தென்ன, கந்தைசுற்றி
ஓடே எடுத்தென்ன உள்ளன் பிலாதவர் ஓங்குவிண்ணோர்
நாடே இடைமரு தீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால்
வீடே யிருப்பினும் மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்பம் மேவுவரே.
தாயும் பகை; கொண்ட பெண்டிர் பெரும்பகை; தன்னுடைய
சேயும் பகை; உற வோரும் பகை; இச் செகமும்பகை ;
ஆயும் பொழுதில் அருஞ்செல்வம் நீங்கிலிங் காதலினால்
தோயுநெஞ் சே! மரு தீசர்பொற் பாதஞ் சுதந்திரமே. 2

VII

திருக்கழுக்குன்றம்

காடோ செடியோ கடற்புற மோகன மேமிருந்த
நாடோ நகரோ நகர்நடு வோநல மேமிகுந்த
வீடோ புறந்திண்ணை யோதமி யேனுடல் வீழுமிடம்!
நீடோய் கழுக்குன்றி லீசா! உயிர்த்துணை நின்பதமே.

VIII

திருக்காளத்தி

பத்தும்[1] புகுந்து பிறந்து வளர்ந்துபட் டாடைசுற்றி
முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடிந்தபின்பு
செத்துக் கிடக்கும் பிணத்தருகேயினிச் சாம்பிணங்கள்
கத்துங் கணக்கென்ன காண்? கயி லாபுரிக் காவத்தியே! 1

பொன்னாற்ப்ர யோசனம் பொன்படைத் தாற்குண்டு பொன்படைத் [தோன்
தன்னாற்ப்ர யோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டத் தன்மையைப் [போல்
உன்னாற்ப்ர யோசனம் வேணதெல் லாமுண் டுனைப்பணியும்
என்னாற்ப்ர யோசனம் ஏதுண்டு காளத்தி ஈச்சுரனே! 2

வாளால் மகவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன்;[2] மாதுசொன்ன
சூளால் இளமை துறக்கவல் லேனல்லன்;[3] தொண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்லன்;[4] நானினிச்சென்று
ஆளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே! 3

முப்போதும் அன்னம் புசிக்கவுந் தூங்கவும் மோகத்தினாற்
செப்போ திளமுலை யாருடன் சேரவுஞ் சீவன்விடும்
அப்போது கண்கலக் கப்படவும் மமைத் தாயையனே!
எப்போது காணவல் லேன்திருக் காளத்தி ஈச்சுரனே! 4

---

1. பத்து மாதங்களும் 2. வாளால் மகவரிந்தூட்டியவர் சிறுத்தொண்டநாயனார். 3. மனைவி சொன்ன சபதத்தால் இளமை துறந்தவர் திருநீலகண்ட நாயனார். 4. கண்ணிடந்து அப்பியவர் கண்ணப்ப நாயனார்.

இரைக்கே இரவும் பகலுந் திரிந்திங் கிளைத்துமின்னார்
அரைக்கே அவலக் குழியருகேயசும் பார்ந்தொழுகும்
புரைக்கே உழலுந் தமியேனை ஆண்டருள் பொன்முகலிக்
கரைக்கே கல்லால நிழற்கீ ழமர்ந்தருள் காளத்தியே! 5

நாறுங் குருதிச் சலதாரை தோற்புரை நாடோறுஞ்சீ
ஊறும் மலக்குழி காமத் துவாரம் ஒளித்திடும்புண்
தேறுந் தசைப்பிலப் பந்தரங் கத்துள சிற்றின்பம்விட்டு
ஏறும் பதந்தரு வாய்திருக் காளத்தி ஈச்சுரனே! 6

IX

திருக்கைலாயம்

கான்சாயும் வெள்ளி மலைக்கர சே!நின் கழல்நம்பினேன்;
ஊன்சாயுஞ் சென்ம மொழித்திடு வாய்கர வூரனுக்காய்
மான்சாயச் செங்கை மழுவலஞ் சாய வளைந்தகொன்றைத்
தேன்சாய நல்ல திருமேனி சாய்ந்த சிவக்கொழுந்தே![1] 1

இல்லந் துறந்து, பசிவந்த போதங் கிரந்துநின்று,
பல்லுங் கறையற்று, வெள்வாயு மாய்,ஒன்றிற் பற்றுமின்றிச்
சொல்லும் பொருளு மிழந்து, சுகானந்தத் தூக்கத்திலே
அல்லும் பகலும் இருப்பதென் றோகயி லாயத்தனே! 2

சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று,
நினைந்ததும் அற்று, நினையா மையுமற்று, நிர்ச்சிந்தனாய்த்
தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற
வனந்தனில் என்றிருப் பேனத்த னே!கயி லாயத்தனே! 3

கையார ஏற்றுநின் றங்ஙனந் தின்று கரித்துணியைத்
தையா துடுத்துநின் சன்னிதிக் கேவந்து சந்ததமும்
மெய்யார நிற்பணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்ப்ப
ஐயாவென் றோலம் இடுவதென் றோ?கயி லாயத்தனே! 4

1. சிவபிரான் கரவூரனுக்குத் திருமேனி சாய்த்த வரலாற்றைத் திருவிரிஞ்சைத் தலபுராணம், பாலனுக்குத் திருமுடி வளைத்த சருக்கத்திற்காண்க.

நீருற்ற மேனி யுரோமஞ் சிலிர்த்துளம் நெக்குநெக்குச்
சேருய்க் கசிந்து கசிந்தே யுருகிநின் சீரடிக்கே
மாருத் தியானமுற் ருனந்த மேற்கொண்டு மார்பிற்கண்ணீர்
ஆருய்ப் பெருகக் கிடப்பதென் ருே?கயி லாயத்தனே! 5

செல்வரைப் பின்சென்று சங்கடம் பேசித் தினந்தினமும்
பல்லினைக் காட்டிப் பரிதவி யாமற் பரானந்தத்தின்
எல்லையிற் புக்கிட ஏகாந்த மாயெனக் காமிடத்தே
அல்லலற் றென்றிருப் பேன்அத்த னே!கயி லாயத்தனே! 6

மந்திக் குருவையொத் தேனில்லை; நாயேன் வழக்கறிந்தும்
சிந்திக்குஞ் சிந்தையை யானென்செய் வேனெனைத் தீதகற்றிப்
புந்திப் பரிவிற் குருவையை யேந்திய பூசையைப்போல்
எந்தைக் குரியவன் காணத்த னே!கயி லாயத்தனே! 7

வருந்தேன் பிறந்தும் இறந்து மயக்கும் புலன்வழிபோய்ப்
பொருந்தே னரகிற் புகுகின்றி லேன்புகழ் வாரிடத்தில்
இருந்தே னினியவர் கூட்டம்வி டேனிய லஞ்செழுத்தாம்
அருந்தேன் அருந்துவன் நின்னரு ளாற்கயி லாயத்தனே !

X

மதுரை

விடப்படு மோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை? விட்டுமனம்
திடப்படு மோ?நின் னருளின்றி பேதின மேயலையக்
கடப்படுமோ?அற்பர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப்
படப்படு மோசொக்க நாதா! சவுந்தர பாண்டியனே!

XI

பொது

உடைகோ வணமுண் டுறங்கப் புறந்திண்ணை உண்டுணவிங்கு
அடைகா யிலையுண் டருந்தத்தண் ணீருண் டருந்துணைக்கே
விடையேறும் ஈசர் திருநாம முண்டிந்த மேதினியில்
வடகோ டுயர்ந்தென்ன தென்கோடு சாய்ந்தென்ன வான்பிறைக்கே?

வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு; விமலர் தந்த
ஓடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திரம்; ஓங்குசெல்வ
நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தர; நன்னெஞ்சமே!
ஈடு நமக்குச் சொலவே ஒருவரும் இங்கில்லையே! 2

நாடிக்கொண் டீசரை நாட்டமுற் றுயிலை; நாதரடி
தேடிக்கொண் டாடித் தெளிந்தா யிலை;செக மாயைவந்து
மூடிக்கொண் டோமென்றுங் காமாயு தங்கள் முனிந்தவென்றும்
பீடிப்பை யோநெஞ்ச மே! உனைப் போலில்லை பித்தர்களே. 3

கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே! 4

கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப்பல் பச்சிலையால்
எண்ணுண்டு சார்த்த எதிர்நிற்க ஈசன் இருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகுதை யோகெடு வீரிந்த மானிடமே! 5

சொல்லிலுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச் சுருதியிலும்
மல்லிலும் மாசற்ற ஆகாயந் தன்னிலும் மாய்ந்துவிட்டோர்
இல்லிலும் அன்ப ரிடத்திலும் ஈச லிருக்குமிடம்;
கல்லிலுஞ் செம்பிலு மோவிருப் பானெங்கள் கண்ணுதலே? 6

வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்;வினை தானொழிந்தால்
தினைப்போ தளவுநில் லாதுகண் டாய்;சிவன் பாதநினை;
நினைப்போரை மேவு; நினையாரை நீங்கிந் நெறியினின்றால்,
உனைப்போ லொருவருண் டோமன மே! எனக் குற்றவரே? 7

பட்டைக் கிழித்துப் பருவூசி தன்னைப் பரிந்தெடுத்து
முட்டச் சுருட்டியென் மொய்குழ லாள்கையில் முன்கொடுத்துக்
கட்டி யிருந்த கனமாயக் காரிதன் காமமெல்லாம்
விட்டுப் பிரியவென் றேவிங்ங னேசிவன் மீண்டதுவே! 8

சூதுற்ற கொங்கையும் மானார் கலவியுஞ் சூழ்பொருளும்
போதுற்ற பூசலுக் கென்செய லாம்? செய்த புண்ணியத்தால்
தீதற்ற மன்னவன் சிந்தையி லின்று தெளிவதற்கோ
காதற்ற வூசியைத் தந்துவிட் டானென்றன் கைதனிலே? 9

வாதுற்ற திண்புயர் அண்ணா மலையர் மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ் சே! இந்தப் பூதலத்தில்
தீதுற்ற செல்வமென்? தேடிப் புதைத்த திரவியமென்?
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே. 10

வேதத்தி னுட்பொருள் மண்ணாசை மங்கையை விட்டுவிடப்
போதித்த வன்மொழி கேட்டிலை யோ? செய்த புண்ணியத்தால்
ஆதித்தன் சந்திரன் போலே வெளிச்சம தாம்பொழுது
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே. 11

மனையாளும் மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந்தன் வாயில்மட்டே;
இனமான சுற்றம் மயானமட் டே; வழிக் கேது துணை?
தினையாம் அளவெள் ளளவா கினுமுன்பு செய்ததவந்
தனையாள என்றும் பரலோகஞ் சித்திக்கும்; சத்தியமே! 12

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட் டே விழி அம்பொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட் டே; விம்மி விம்மியிரு
கைத்தலை மேல்வைத் தழுமைந் தருஞ்சுடு காடுமட்டே;
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே. 13

சீயுங் குருதிச் செழுநீர் வழும்புஞ் செறிந்தெழுந்து
பாயும் புடைவையொன் றில்லாத போது பகலிரவாய்
ஈயு மெறும்பும் புகுகின்ற யோனிக் கிரவுபகல்
மாயும் மனிதரை மாயாமல் வைக்க மருந்தில்லையே! 14

சீதப் பனிக்குண்டு சிக்கெனக் கந்தை; தினமிரந்து
நீதுய்க்கச் சோறு மனைதோறு முண்டு; நினைவெழுந்தால்
வீதிக்குள் நல்ல விலைமாதர் உண்டிந்த மேதினியில்
ஏதுக்கு நீசலித் தாய்? மனமே! என்றும் புண்படவே! 15

ஆறுண்டு தோப்புண் டணிவீதி யம்பலந் தானுமுண்டு;
நீறுண்டு; கந்தை நெடுங்கோ வணமுண்டு; நித்தநித்தம்
மாறுண் டுலாவி மயக்குநெஞ் சே!மனை தோறுஞ்சென்று
சோறுண்டு தூங்கிப்பின் சும்மா விருக்கச் சுகமுமுண்டே. 16

உடுக்கக் கவிக்கக் குளிர்காற்று வெய்யி லொடுங்கிவந்தால்
தடுக்கப் பழைய ஒருவேட்டி யுண்டு; சகமுழுதும்
படுக்கப் புறந்திண்ணை யெங்கெங்கு முண்டு; பசித்துவந்தாற்
கொடுக்கச் சிவனுண்டு; நெஞ்சே! நமக்குக் குறைவில்லையே. 17

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண் டென்று மகிழ்வதெல்லாம்
கேடுண்டெ னும்படி கேட்டுவிட் டோம்;இனிக் கேள்மனமே!
ஓடுண்டு கந்தையுண் டுள்ளே எழுத்தைந்தும் ஓதவுண்டு:
தோடுண்ட கண்ட னடியார் நமக்குத் துணையுமுண்டே. 18

மாத்தான வத்தையும் மாயா புரியின் மயக்கத்தையும்
நீத்தார் தமக்கொரு நிட்டையுண் டோ?நித்தன் அன்புகொண்டு
வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்தாற் புசித்து விழித்துயின்று
பார்த்தா லுலகத் தவர்போ லிருப்பர்பற் றற்றவரே. 19

ஒன்றென் றிரு;தெய்வம் உண்டென் றிரு;உயர் செல்வமெல்லாம்
அன்றென் றிரு;பசித் தோர்முகம் பார்;நல் லறமுநட்பும்
நன்றென் றிரு;நடு நீங்காம லேநமக் கிட்டபடி
என்றென் றிரு;மன மே!உனக் கேயுப தேசமிதே. 20

நாட்டமென் றேயிரு சற்குரு பாதத்தை நம்பு;பொம்ம
லாட்டமென் றேயிரு பொல்லா வுடலை; அடர்ந்த சந்தைக்
கூட்டமென் றேயிரு சுற்றத்தை; வாழ்வைக் குடங்கவிழ்நீர்
ஓட்டமென் றேயிரு நெஞ்சே! உனக்குப தேசமிதே. 21

என்செய லாவ தியாதொன் றுமில்லை; இனித்தெய்வமே!
உன்செய லேயென் றுணரப்பெற் றேனிந்த வூனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன் றுமில்லை; பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினை யோவிங்ங னேவந்து மூண்டதுவே?

திருவேட மாகித் தெருவிற் பயின்றெனைத் தேடிவந்து,
பரிவாகப் பிச்சை பகருமென் றுனைப் பதம்பணிந்தேன் ;
கருவாகு மேதக் கடற்கரை மேவக் கருதுமென்னை
உருவாக்கிக் கொள்ளவல் லோவிங்ங னேசிவ னுற்றதுவே?

விட்டே னுலகம்; விரும்பே னிருவினை; வீணருடன்
கிட்டேன்; அவருரை கேட்டுமி ரேன்;மெய் கெடாதநிலை
தொட்டேன்; சுகதுக்க மற்றுவிட் டேன்;தொல்லை நான்மறைக்கும்
எட்டே னெனும்பர மென்னிடத் தேவந்திங் கெய்தியதே.

அட்டாங்க யோகமும் ஆதார மாறும் அவத்தையைந்தும்
விட்டேறிப் போன வெளிதனி லேவியப் பொன்றுகண்டேன் :
வட்டாகிச் செம்மதிப் பாலூற லுண்டு மகிழ்ந்திருக்க
எட்டாத பேரின்பம் என்னை விழுங்கி யிருக்கின்றதே ! 25

எரியெனக் கென்னும்; புழுவோ எனக்கென்னும்; இந்தமண்ணும்
சரியெனக் கென்னும்; பருந்தோ எனக்கெனும்; தான்புசிக்க
நரியெனக் கென்னும்;புன் னாயெனக் கென்னுமிந் நாறுடலைப்
பிரியமு டன்வளர்த் தேனித னாலென்ன பேறெனக்கே?

அண்ணல்தன் வீதி யரசிருப் பாகும் அணிபடையோர்
நண்ணொரு நாலொன்ப தாம்;அவ ரேவலும் நண்ணுமிவ்வூர்
துண்ணெனன் பசிக்கு மடைப்பள்ளி யான ; சுகமுமெல்லாம்
எண்ணிலி காலம் அவமே விடுத்தன மெண்ணரிதே. 27

என்பெற்ற தாயரு மென்னைப் பிணமென் றிகழ்ந்துவிட்டார்;
பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லிப் புலம்பிவிட்டார் ;
கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம் வந்து குடமுடைத்தார் ;
உன்பற் றொழிய ஒருபற்று மில்லை உடையவனே ! 28

கூறையற்ற பல்லுங் கரித் துணி யாடையுங் கள்ளமின்றிப்
பொறையுற்ற நெஞ்சமும் பொல்லாத வூணும் புறந்திண்ணையும்
தறையிற் கிடப்பும் இரந்துண்ணு மோடுஞ் சகமறியக்
குறைவற்ற செல்வமென் றேகோல மாமறை கூப்பிடுமே. 29

எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் எங்குமொன்றாய்
முட்டித் ததும்பி முளைத்தோங்கு சோதியை மூடரெல்லாங்
கட்டிச் சுருட்டித்தங் கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில்வையார்
பட்டப் பகலை யிரவென்று கூறிடும் பாதகரே! 30

வாய்நாறு மூழல்; மயிர்ச்சிக்கு நாறிடும்; மையிடுங்கண்
பீநாறும்; அங்கம் பிணவெடி நாறும்; பெருங்குழிவாய்ச்
சீநாறும்; யோனி அழனாறும்; இந்தியச் சேறுசிந்திப்
பாய்நாறும் மங்கையர்க் கோவிங்ங னேமனம் பற்றியதே?

உரைக்கைக்கு நல்ல திருவெழுத் தைந்துண் டுரைப்படியே
செருக்கித் தரிக்கத் திருநீறு முண்டு; தெருக்குப்பையில்
தரிக்கக் கரித்துணி யாடையு முண்டெந்தச் சாதியிலும்
இரக்கத் துணிந்துகொண் டேன்;குறை வேதும் எனக்கில்லையே! 32

ஏதப்பட் டாயினி மேற்படும் பாட்டையி தென்றறிந்து
போதப்பட் டாயில்லை; நல்லோ ரிடஞ்சென்று புல்லறிவால்
வாதைப்பட் டாய்;மட மானார் கலவி மயக்கத்திலே
பேதப்பட் டாய்நெஞ்ச மே!உனைப் போலில்லை பித்தருமே.

சூரப்பற்று வல்வினை சுற்றமு மற்றுத் தொழில்களற்றுக்
கரப்பற்று மங்கையர் கையிணக் கற்றுக் கவலையற்று
வரப்பற்று நாதனை வாயார வாழ்த்தி மனமடங்கப்
பரப்பற் றிருப்பதன் றோபர மா!பர மானந்தமே! 34

பேய்போற் றிரிந்து பிணம்போற் கிடந்திட்ட பிச்சையெல்லாம்
நாய்போ லருந்தி நரிபோ லுழன்றுநன் மங்கையரைத்
தாய்போற் கருதித் தமர்போ லனைவர்க்குந் தாழ்மைசொல்லிச்
சேய்போ லிருப்பர்கண் டீருண்மை ஞானந் தெளிந்தவரே. 35

விடக்கே! பருந்தின் விருந்தே! கமண்டல வீணனிட்ட
முடக்கே! புழுவந் துறையிட மே!நல முற்றுமிலாச்
சடக்கே! கருவி தளர்ந்துவிட் டாற்பெற்ற தாயுந்தொடாத்
தொடக்கே! உனைச்சுமந் தேனின்னி னேது சுகமெனக்கே? 36

அழுதாற் பயனென்ன? நொந்தாற் பயனென்ன? ஆவதில்லை;
தொழுதாற் பயனென்ன? நின்னை யொருவர் சுடவுரைத்த
பழுதாற் பயனென்ன? நன்மையுந் தீமையும் பங்கயத்தோன்
எழுதாப் படிவருமோ? சலியாதிரென் னேழைநெஞ்சே! 37

செல்வரைப் பின்சென் றுபசாரம் பேசித் தினந்தினமும்
பல்லினைக் காட்டிப் பரிதவி யாமற் பரானந்தத்தின்
எல்லையிற் புக்குநல் லேகாந்த மாயெனக் காமிடத்தே
அல்லலற் றென்றிருப் பேன்ஆல நீழல் அரும்பொருளே! 38

ஊரீ ருமக்கோ ருபதேசங் கேளும்: உடம்படங்கப்
போரீர்; சமணைக் கழுவேற்று நீற்றைப் புறந்திண்ணையிற்
சாரீர் அனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கி; சகம்நகைக்க
ஏரீ ருமக்கவர் தாமே தருவ ரிணையடியே. 39

நீற்றைப் புனைந்தென்ன? நீராடப் போயென்ன? நீமனமே!
மாற்றிப் பிறக்க வகையறிந் தாயில்லை; மாமறைநூல்
ஏற்றிக் கிடக்கும் எழுகோடி மந்திர மென்னகண்டாய்!
ஆற்றிற் கிடந்தும் துறையறி யாமல் அலைகின்றையே! 40

ஓங்கார மாய்நின்ற வத்துவி லேயொரு வித்துவந்து
பாங்காய் முளைத்த பயனறிந் தாற்பதி னாலுலகும்
நீங்காமல் நீங்கி நிறையா நிறைந்து நிறையுருவாய்
ஆங்கார மானவர்க் கெட்டாக் கனிவந் தமர்ந்திடுமே. 41

விதியார் படைப்பும் அரியார் அளிப்பும் வியன்கயிலைப்
பதியார் துடைப்பும்நம் பாலணு கா;பர மானந்தமே
கதியாகக் கொண்டுமற் றெல்லாந் துயிலிற் கனவெனநீ
மதியா திருமன மே! இது காணன் மருந்துனக்கே. 42

நாய்க்குண்டு தொண்டு; நமக்குண்டு பிச்சை; நமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டு மந்திர பஞ்சாட் சரம்;மதி யாமல்வரும்
பேய்க்குண்டு நீறு; திகைப்புண்டு நின்ற பிறவிப்பிணி
நோய்க்குண்டு தேசிகன் றன்னரு ளேக்கங்க ளேக்குதற்கே. 43

நேமங்கள் நிட்டைகள் வேதங்கள் ஆகம நீதிநெறி
ஓமங்கள் தர்ப்பணஞ் சந்தி செபமந்த்ர யோகநிலை
நாமங்கள் சந்தனம் வெண்ணீறு பூசி நலமுடனே
சாமங்க டோறு மிவர்செய்யும் பூசைகள் சர்ப்பனையே. 44

நானெனத் தனைபுத்தி சொன்னாலுங் கேட்கிலை நன்னெஞ்சமே!
ஏனிப் படிக்கெட் டுழலுகின் றாய்? இனி யேதுமில்லா
வானத்தின் மீனுக்கு வன்றூண் டி லிட்ட வகையதுபோற்
போனத்தை மீள நினைக்கின் றனை; என்ன புத்தியிதே? 45

அஞ்சக் கரமெனுங் கோடரி கொண்டிந்த ஐம்புலனும்
வஞ்சப் புலக்கட்டை வேரற வெட்டி வளங்கள்செய்து
விஞ்சத் திருத்திச் சதாசிவ மென்கின்ற வித்தையிட்டுப்
புன்செய்க் களைபறித் தேன்; வளர்த் தேன்சிவ போகத்தையே. 46

தாயாருஞ் சுற்றமும் பெண்டிருங் கைவிட்டுத் தாழ்ந்திடுநாள்
'நீயா ரியாளுர்?' எனப்பகர் வாரந்த நேரத்திலே
நோயாரும் வந்து குடிகொள்வ ரே; கொண்ட நோயுமொரு
பாயாரும் நீயுமல் லாற்பின்னை யேதுநட் பாமுடலே! 47

ஆயும் பொழுது மயிர்க்கால்க டோறும் அருங்கிருமி
தோயும் மலக்குட்டை யாகிய காயத்தைச் சுட்டுவிட்டாற்
பேயும் நடன மிடுங்கட மாமென்று பேசுவதை
நீயும் அறிந்திலை யோ? பொருள் தேட நினைந்தனையே! 48

பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல
சேணுங் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்
சாணும் வளர்க்க அடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே! 49

வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க்கு
எட்டாத புட்பம் இறையாத தீர்த்தம் இனிமுடிந்து
கட்டாத லிங்கம் கருதாத நெஞ்சம் கருத்தினுள்ளே
முட்டாத பூசையன் றேகுரு நாதன் மொழிந்ததுவே? 50

எருமுட்டை பிட்கின் உதிர்ந்திடுஞ்செல்லுக்கெவரழுவார்?
கருமுட்டை புக்குக் கலுழுகின் றீர்கன துக்கமதாய்ப்
பெருமுட்டுப் பட்டவர் போலழும் பேதையிர் பேத்துகிறீர்
ஒருமுட்டும் விட்டும் அரனும மென்றைக்கும் ஓதுமினே.

மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வும் மனையுஞ்செந்தீ
ஐயாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற அகிலத்துள்ளே
மெய்யாய் இருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்ட வெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே. 52

ஆயாய் பலகலை; ஆய்ந்திடுந் தூய அருந்தவர்பாற்
போயா கிலுமுண்மை யைத்தெரிந் தாயில்லை; பூதலத்தில்
வேயார்ந்த தோளியர் காமவி காரத்தில் வீழ்ந்தழுந்திப்
பேயாய் விழிக்கின் றனைமன மே! என்ன பித்துனக்கே? 53

அடியா ருறவும் அரன்பூசை நேசமும் அன்புமன்றிப்
படிமீதில் வேறு பயனுள தோ? பங் கயன்வகுத்த
குடியான சுற்றமுந் தாரமும் வாழ்வுங் குயக்கலங்கள்
தடியா லடியுண்ட வாறொக்கு மென்றினஞ் சார்ந்திலரே. 54

ஆங்காரப் பொக்கசம்; கோபக் களஞ்சியம்; ஆணவந்தான்
நீங்கா அரண்மனை; பொய்வைத்த கூடம்;விண் ணீடிவளர்
தேங்கார் பெருமதிற் காம விலாசமித் தேகங்கந்தல்;
பாங்காய் உனைப்பணிந் தெப்படி ஞானம் பலிப்பதுவே?

ஒழியாப் பிறவி எடுத்தேங்கி ஏங்கி உழன்றநெஞ்சே!
அழியாப் பதவிக் கவுடதங் கேட்டி: அறுதியனை
மழுமான் கரத்தனை மால்விடை யானை மனத்திலுன்னி
விழியாற் புனல்சிந்தி விம்மி யழுநன்மை வேண்டுமென்றே. 56

நாய்க்கொரு சூலும் அதற்கோர் மருத்துவம் நாட்டிலுண்டோ?
பேய்க்கொரு ஞானம் பிடிபடு மோ? பெருங் காஞ்சிரங்காய்
ஆக்குவ ரார்? அஃ தருந்துவ ரார்? அது போலுடம்பு
தீக்கிரை யாவதல் லாலேதுக் காம்? இதைச் செப்புமினே.

கச்சிற் கிடக்குங் கனதனத் திற்கடைக் கண்கள்பட்டே
இச்சித் திருக்கின்ற ஏழைநெஞ் சே!இம வான்பயந்த
பச்சைப் பசுங்கொடி உண்ணு முலைபங்கர் பாதத்திலே
தைச்சுக் கிடமன மே!ஒரு காலுந் தவறில்லையே. 58

மானார் விழியைக் கடந்தேறி வந்தனன்; வாழ்குருவுங்
கோனாகி யென்னைக் குடியேற்றிக் கொண்டனன்; குற்றமில்லை;
போனாலும் பேறிருந் தாலுநற் பேறிது; பொய்யன்றுகாண் ;
ஆனாலும் இந்த வுடம்போ டிருப்ப தருவருப்பே. 59

சற்றா கிலுந்தன்னைத் தானறி யாய்;தனை யாய்ந்தவரை
உற்றா கிலுமுரைக் கப்பொருந் தாய்!;உனக் கானநிலை
பற்றாய்; குருவைப் பணியாய்; பரத்தையர் பாலிற்சென்றென்
பெற்றாய்? மடநெஞ்ச மே! உனைப் போலில்லை பித்தனுமே. 60

உளியிட்ட கல்லையும் ஒப்பிட்ட சாந்தையும் ஊத்தையறப்
புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகி லேன்;உயர் பொன்னெனவே
ஒளியிட்ட தாளிரண் டுள்ளே யிருத்துவ துண்மையென்று
வெளியிட் டடைத்துவைத் தேனினி மேலொன்றும் வேண்டிலனே.

கல்லா லெறியுண்டுங் காலா லுதையுண்டுங் காளைகையில்
வில்லா லடியுண்டும் முன்னாள் விடமுண்டும் மேலளித்துப்
பல்லாற் புரமெரி யேகம்ப வாணர் பதாம்புயத்தின்
சொல்லாற் செவியினிற் கேளா திருந்ததென் தொல்வினையே.[1] 62

ஒருநான்கு சாதிக்கும் மூவகைத் தேவர்க்கும் உம்பருக்குந்
திருநாளுந் தீர்த்தமும் வேறுள வோ?அத் திசைமுகனால்
வருநாளில் வந்திடும்; அந்தக்கண் ணாளன் வகுப்பொழியக்
குருநாத னாணைகண் டீர்;பின்னை யேதிக் குவலயத்தே?[2] 63

கலிநிலைத் துறை

பாரோ நீரோ தீயோ வளியோ படர்வானோ
ஆரோ நானென் றுய்வுறு கின்றேன் அறிவில்லேன் !
பாரோ நீரோ தீயோ வளியோ படர்வானோ
ஆரோ நானென் றுய்வுறு கின்ற அதுநீயே.[3] 64

1, 2, 3. இச்செய்யுள்கள் சில பிரதிகளிற்காணப்படவில்லை.

எண்சீர் விருத்தம்

நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நன்னிதியந் தேடி
நலமொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடிப்
பூப்பிளக்க வருமேழைப் புற்றீசல் போலப்
புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர்;
காப்பதற்கும் வகையறியீர்; கைவிடவு மாட்டீர்;
கவட்டுத்தால் மரத்தொளையிற் கால்நுழைத்துக் கொண்டீர்
ஆப்பதனை யசைத்துவிட்ட குரங்கதனைப் போல
அகப்பட்டீர் கிடந்துழல அகப்பட்டீர் நீரே. 65

அறுசீர் விருத்தம்

மத்தளை தயிருண் டானும் மலர்மிசை யவனுந் தேடிப்
பித்தனை கொண்ட போதும் வெளிப்படாப் பிரானே! இங்குச்
செய்த்தனைக் கூற வந்த சேந்தனை வேந்த னிட்ட
கைத்தளை நீக்கி யென்முன் காட்டுவெண் காட்டு ளானே! 66

XII

தாயாருக்குத் தகன கிரியை செய்கையிற்பாடிய

நேரிசை வெண்பா

ஐயிரண்டு திங்களா அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி! 1

முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நூறு நாட்சுமந்தே
அந்திபக லாச்சிவனை ஆதரித்துத்— தொந்தி
சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழன்மூட்டு வேன்? 2

வட்டிலிலுந் தொட்டிலிலும் மார்மேலுந் தோள்மேலுங்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து—முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமூட்டு வேன்? 3

நொந்து சுமந்துபெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே—அந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமூட்டு வேன்? 4

அரிசியோ நானிடுவேன் ஆத்தாள் தனக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல்—'உருசியுள்ள
தேனே! அமிர்தமே! செல்வத் திரவியபூ
மானே!' எனவழைத்த வாய்க்கு? 5

அள்ளி யிடுவ தரிசியோ தாய்தலைமேற்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல்—மெள்ள
முகமேல் முகம்வைத்து முத்தாடி, 'என்றன்
மகனே!' எனவழைத்த வாய்க்கு? 6

கலி விருத்தம்

முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே;
பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையில்;
அன்னை யிட்டதீ அடிவ யிற்றிலே;
யானும் இட்டதீ மூள்க மூள்கவே! 7

நேரிசை வெண்பா

வேகுதே தீயதனில் வெந்து பொடிசாம்பல்
ஆகுதே பாவியேன் ஐயகோ!—மாகக்
குருவி பறவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை! 8

வெந்தாளோ, சோணகிரி வித்தகா! நின்பதத்தில்
வந்தாளோ, என்னை மறந்தாளோ,—சந்ததமும்
உன்னையே நோக்கி, உகந்து வரங்கிடந்தென்
றன்னையே யீன்றெடுத்த தாய்? 9

வீற்றிருந்தாள் அன்னை; வீதி தனிலிருந்தாள்;
நேற்றிருந்தாள்; இன்றுவெந்து நீறானாள்;—பாற்றெளிக்க
எல்லீரும் வாருங்கள் ஏதென் றிரங்காமல்;
எல்லாஞ் சிவமயமே யாம். 10

XIII

திருவிடைமருதூர்

மென்று விழுங்கி விடாய்கழிக்க நீர்தேடல்
என்று விடியுமெனக் கென்கோவே! —நன்றி
கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற
மருதா! உன் சந்நிதிக்கே வந்து. 1

பொது

சிற்றம் பலமுஞ் சிவனும் அருகிருக்க
வெற்றம் பலந்தேடி விட்டோமே! —நித்தம்
பிறந்திடத்தைத் தேடுதே பேதைமட நெஞ்சம்
கறந்திடத்தை நாடுதே கண். 2

தோடவிழும் பூங்கோதைத் தோகையுனை யிப்போது
தேடினவர் போய்விட்டார் தேறியிரு! —நாடிநீ
என்னை நினைத்தா லிடுப்பி லுதைப்பேனுன்;
உன்னை நினைத்தா லுதை. 3

வாசற் படிகடந்து வாராத பிச்சைக்கிங்
காசைப் படுவதில்லை அண்ணலே! —ஆசைதனைப்
பட்டிறந்த காலமெல்லாம் போதும்; பரமேட்டி!
சுட்டிறந்த ஞானத்தைச் சொல். 4

திருவொற்றியூர்

கண்டங் கரியதாம்; கண்மூன் றுடையதாம்;
அண்டத்தைப் போல அழகியதாம்; —தொண்டர்
உடலுருகத் தித்திக்கும் ஓங்குபுகழ் ஒற்றிக்
கடலருகே நிற்குங் கரும்பு. 5

ஓடுவிழுந்து சீப்பாயும் ஒன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்
கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன் —கடுவருந்து
தேவாதி தேவன் திருவொற்றி யூர்த்தெருவிற்
போவார் அடியிற் பொடி. 6

வாவியெல்லாந் தீர்த்தம்; மணலெல்லாம் வெண்ணீறு;
காவணங்க ளெல்லாங் கணநாதர்;—பூவுலகில்
ஈதுசிவ லோகம் என்றென்றே மெய்த்தவத்தோர் 7
ஓதுந் திருவொற்றி யூர்.

பொது

நச்சரவம் பூண்டானை நன்ருய்த் தொழுவதுவும்
இச்சையிலே தானங் கிருப்பதுவும்—பிச்சைதனை
வாங்குவதும் உண்பதுவும் வந்துதிரு வாயிலிலே 8
தூங்குவதுந் தானே சுகம்.

இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்னம்
உருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்;—பெருக்க
அழைத்தாலும் போகேன்; அரனே!என் தேகம் 9
இளைத்தாலும் போகேன் இனி.

விட்டுவிடப் போகுதுயிர்; விட்டவுட னேயுடலைச்
சுட்டுவிடப் போகின்ருர் சுற்றத்தார்;—பட்டதுபட்
டெந்நேர முஞ்சிவனை யேத்துங்கள்! போற்றுங்கள்! 10
சொன்னே னதுவே சுகம்.

ஆவியொடு காய மழிந்தாலும் மேதினியிற்
பாவியென்று நாமம் படையாதே!—மேவியசீர்
வித்தார முங்கடும்பும் வேண்டா மடநெஞ்சே! 11
செத்தாரைப் போலே திரி.

திருவாரூர்

ஆரூர ரிங்கிருக்க அவ்வூர்த் திருநாளென்
றூரூர்க டோறு முழலுவீர்!—நேரே
உளக்குறிப்பை நாடாத வூமர்காள்! நீவிர் 12
விளக்கிருக்கத் தீத்தேடு வீர்.

திருக்காஞ்சி

எத்தனையூர் எத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்கள்
எத்தனைபே ரிட்டழைக்க ஏனென்றேன்?—நித்தம்
எனக்குக் களையாற்ருய் ஏகம்பா! கம்பா! 13
உனக்குத் திருவிளையாட் டோ?

திருவையாறு

மண்ணுந் தணலாற, வானும் புகையாற,
எண்ணரிய தாய ரிளைப்பாறப்—பண்ணுமயன்
கையா றவுமடியேன் காலா றவுங்கண்பார்
ஐயா திருவையா று! 14

பொது

இப்பிறப்பை நம்பி யிருப்பையோ நெஞ்சமே!
வைப்பிருக்க வாயில் மனையிருக்கச்—சொப்பனம்போல்
விக்கிப்பற் கிட்டக்கண் மெத்தப்பஞ் சிட்டப்பைக்
கக்கிச்செத் துக்கொட்டக் கண்டு? 15

மேலு மிருக்க விரும்பினையே வெள்விடை யோன்
சீல மறிந்திலையே சிந்தையே!—கால்கைக்குக்
கொட்டையிட்டு மெத்தையிட்டுக் குத்திமொத்தப் பட்டவுடல்
கட்டையிட்டுச் சுட்டுவிடக் கண்டு! 16

ஒன்பதுவாய்த் தோற்பைக் கொருநாளைப் போலவே
அன்புவைத்து நெஞ்சே அலைந்தாயே!—வன்கழுக்கள்
தத்தித்தத் திச்சட்டை. தட்டிக்கட் டிப்பிட்டுக்
கத்திக்குத் தித்தின்னக் கண்டு. 17

இன்னம் பிறக்க இசைவையோ நெஞ்சமே!
மன்னரிவ ரென்றிருந்து வாழ்ந்தவரை—முன்னம்
எரிந்தகட்டை மீதி லிணைக்கோ வணத்தை
உரிந்துருட்டிப் போட்டதுகண் டு? 18

முதற்சங் கமுதூட்டும்; மொய்குழலா ராசை
நடுச்சங்கம் நல்விலங்கு பூட்டும்;—கடைச்சங்கம்
ஆம்போ ததுவூதும்; அம்மட்டோ இம்மட்டோ
நாம்பூமி வாழ்ந்த நலம்? 19

திருக்காளத்தி

பொய்யை யொழியாய்; புலாலைவிடாய்; காளத்தி
ஐயரே என்னுய்; அறஞ்செய்யாய்;—வெய்ய
சினமே ஒழியாய்; திருவெழுத்தைந் தோதாய்;
மனமே! உனக்கென்ன மாண்பு? 20

திருவாரூர்

எருவாய்க் கிருவிரன்மே லேறுபுழுக் கூண்டுக்
கருவாய்க்கோ கண்கலக்கப் பட்டாய்!—திருவாரூர்த்
தேரோடும் வீதியிலே செத்துக் கிடக்கின்றுய்
நீரோடுந் தாரைக்கே நீ. 21

திருவிருப்பையூர்

மாதா வுடல்சலித்தாள்; வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்;
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே!—நாதா!
இருப்பையூர் வாழ்சிவனே! இன்னமோர் அன்னை
கருப்பையூர் வாராமற் கா. 22

திருக்கச்சிக் காரோணம்

அத்தி முதலெறும்பீ றுனவுயிர் அத்தனைக்குஞ்
சித்த மகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா!—மெத்தப்
பசிக்குதையா! பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி
இசிக்குதையா காரோண னே! 2

பொது

எத்தனைநாள் கூடி யெடுத்த சரீரமிவை
அத்தனையு மண்தின்ப தல்லவோ?—வித்தகனுர்
காலைப் பிடித்துமெள்ளக் கங்குல்பக லற்றிடத்தே
மேலைக் குடியிருப்போ மே. 24

எச்சிலென்று சொல்லி இதமகிதம் பேசாதீர்;
எச்சி லிருக்கு மிடமறியீர்—எச்சில்தனை
உய்த்திருந்து பார்த்தால் ஒருமை வெளிப்படும்;பின்
சித்தம் நிராமயமா மே. 25

திருக்குற்ருலம்

காலன் வருமுன்னே, கண்பஞ் சடைமுன்னே,
பாலுண் கடைவாய் படுமுன்னே,—மேல்விழுந்தே
உற்ரு ரழுமுன்னே, ஊரார் சுடுமுன்னே
குற்ருலத் தானையே கூறு. 26

எத்தனைபேர் நட்டகுழி, எத்தனைபேர் தொட்டமுலை,
எத்தனைபேர் பற்றி இழுத்தவிதழ்!—நித்தநித்தம்
பொய்யடா பேசும் புவியின்மட மாதரைவிட்
டுய்யடா வுய்யடா வுய்! 27

'இருப்பதுபொய்; போவதுமெய்,' என்றெண்ணி நெஞ்சே!
ஒருத்தருக்குந் தீங்கினையுன் னாதே;—பருத்ததொந்தி
நம்மதென்று நாமிருக்க நாய்நரிகள் பேய்கழுகு
தம்மதென்று தாமிருக்குந் தான். 28

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே—வித்தகமாய்க்
காதிவிளை யாடியிரு கைவீசி வந்தாலுந்
தாதிமனம் நீர்க்குடத்தே தான். 29

மாலைப் பொழுதில்நறு மஞ்சளரைத் தேகுளித்து
வேலைமினக் கெட்டு விழித்திருந்து—சூலாகிப்
பெற்றாள் வளர்த்தாள் பெயரிட்டாள்; பெற்றபிள்ளை
பித்தானா லென்செய்வாள் பின்? 30

XIV

உடற்கூற்று வண்ணம்

குழிப்புச் சந்தம்

தனதன தான தனதன தான
தந்த தனந்தன தந்த தனந்த
தனன தனந்த தனன தனந்த
தானன தானன தானன தந்த—
தந்ததன தான தனதானனா.

ஒருமட மாது மொருவனு மாகி
இன்பசு கந்தரு மன்பு பொருந்தி
உணர்வு கலங்கி யொழுகிய விந்து
ஊறுசு ரோணித மீது கலந்து
பனியிலோர் பாதி சிறுதுளி மாது

பண்டியில் வந்து புகுந்து திரண்டு
பதும அரும்பு கமடமி தென்று
பார்வைமெய் வாய்செவி கால்கைக ளென்ற
உருவமு மாகி வுயிர்வளர் மாதம்
ஒன்பது மொன்று நிறைந்து மடந்தை
உதரம கன்று புவியில் விழுந்து
யோகமும் வாரமும் நாளும றிந்து
மகளிர்கள் சேனை தரவணை யாடை
மண்பட வுந்தியு தைந்து கவிழ்ந்து
மடமயில் கொங்கை யமுத மருந்தி
ஓரறி வீரறி வாகி வளர்ந்து
ஒளிநகை யூற லிதழ்மட வாரு
வந்துமு கந்திட வந்துத வழ்ந்து
மடியிலி ருந்து மழலைமொ ழிந்து
வாவிரு போவென நாமம் விளம்ப
உடைமணி யாடை யரைவட மாட
உண்பவர் தின்பவர் தங்களொ டுண்டு
தெருவிலி ருந்து புழுதி யளைந்து
தேடிய பாலரொ டோடிந டந்து
—அஞ்சுவய தாகி விளையாடியே, ¼

உயர்தரு ஞான குருவுப தேச
முந்தமி ழின்கலை யுங்கரை கண்டு
வளர்பிறை யென்று பலரும்வி ளம்ப
வாழ்பதி னாறு பிராயமும் வந்து
மயிர்முடி கோதி யறுபத நீல
வண்டிமிர் தண்டொடை கொண்டை புனைந்து
மணிபொனி லங்கு பணிகள ணிந்து
மாகதர் போகதர் கூடி வணங்க
மதனசொ ரூப னிவனென மோக
மங்கையர் கண்டு மருண்டு திரண்டு

வரிவிழி கொண்டு சுழியவெ றிந்து
மாமயில் போலவர் போவது கண்டு
மனதுபொ ருமலவர்பிற கோடி
மங்கல செங்கல சந்திகழ் கொங்கை
மருவம யங்கி இதழமு துண்டு
தேடிய மாமுதல் சேர வழங்கி
ஒருமுத லாகிய முதுபொரு ளாயி
ருந்தத னங்களும் வம்பிலி ழந்து
மதனசு கந்த விதனமி தென்று
வாலிப கோலமும் வேறு பிரிந்து
வளமையு மாறி யிளமையு மாறி
வன்பல் விழுந்திரு கண்களி ருண்டு
வயது முதிர்ந்து நரைதிரை வந்து
வாதவி ரோதகு ரோதம டைந்து
—செங்கையினி லோர்த டியுமாகியே, ½

வருவது போவ தொருமுது கூனு
மந்தியெ னும்படி குந்தி நடந்து
மதியும ழிந்து செவிதிமிர் வந்து
வாயறி யாமல் விடாமல் மொழிந்து
துயில்வரு நேர மிருமல்பொ ருது
தொண்டையு நெஞ்சு முலர்ந்து வறண்டு
துகிலுமி ழந்து சுணையும ழிந்து
தோகையர் பாலர்கள் கோரணி கொண்டு
கலியுக மீதி லிவர்மரி யாதை
கண்டிடு மென்பவர் சஞ்சல மிஞ்ச,
கலகல வென்று மலசலம் வந்து
கால்வழி மேல்வழி சார நடந்து
தெளிவுமி ராமல் உரைதடு மாறி,
சிந்தையு நெஞ்சமு லைந்து மருண்டு
திடமுமு லைந்து மிகவும லைந்து

தேறிந லாதர வேதென நொந்து
மறையவன் வேத னெழுதிய வாறு
வந்தது கண்டமும் என்று தெளிந்து
இனியென கண்ட மினியென தொந்த
மேதினி வாழ்வுநி லாதினி நின்ற
கடன்முறை பேசு மெனவுரை நாவு
றங்கிவி ழுந்துகை கொண்டுமொ ழிந்து
கடைவழி கஞ்சி யொழுகிட வந்து
பூதமு நாலு சுவாசமு நின்று
—நெஞ்சுதடு மாறி வருநேரமே, 3/4

வளர்பிறை போல எயிறுமு ரோம
முஞ்சடை யுஞ்சிறு குஞ்சியும் விஞ்ச
மனதுமி ருண்ட வடிவுமி லங்க
மாமலை போல்யம தூதர்கள் வந்து
வலைகொடு வீசி யுயிர்கொடு போக
மைந்தரும் வந்து குனிந்தழ நொந்து
மடியில்வி ழுந்து மனைவிபு லம்ப
மாழ்கின ரேயிவர் காலம றிந்து
பழையவர் காணு மெனுமய லார்கள்
பஞ்சுப றந்திட நின்றவர் பந்தர்
இடுமென வந்து பறையிட முந்த
வேபிணம் வேக விசாரியு மென்று
பலரையு மேவி முதியவர் தாமி
ருந்தச வங்கமு வுஞ்சில ரென்று
பணிதுகில் தொங்கல் களபம ணிந்து
பாவக மேசெய்து நாறுமு டம்பை
வரிசைகெ டாம லெடுமென வோடி
வந்திள மைந்தர் குனிந்து சுமந்து
கடுகிந டந்து சுடலைய டைந்து
மானிட வாழ்வென வாழ்வென நொந்து

விறகிடை மூடி யழல்கொடு போட
வெந்துவி ழுந்து முறிந்துநி ணங்கள்
உருகியெ லும்பு கருகிய டங்கி
ஓர்பிடி நீறுமி லாதவு டம்பை
—நம்புமடி யேனை யினியாளுமே! 1

XV

முதல்வன் முறையீடு

கண்ணிகள்

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

மூலம் அறியேன்; முடியும் முடிவறியேன்;
ஞாலத்துட் பட்டதுயர் நாட நடக்குதடா! 1
அறியாமை யாமலத்தால் அறிவுமுதற் கெட்டனடா!
பிறியா வினைப்பயனாற் பித்துப் பிடித்தனடா! 2
தனுவா தியநான்குந் தானாய் மயங்கினண்டா!
மனுவாதி சத்தி வலையிலகப் பட்டனடா! 3
மாமாயை யென்னும் வனத்தில் அலைகிறண்டா!
தாமா யுலகனைத்துந் தாது கலங்கிறண்டா! 4

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

மண்ணாசைப் பட்டேனை மண்ணுண்டு போட்டதடா!
பொன்னாசை பெண்ணாசை போகேனே யென்குதே! 5
மக்கள்சுற் றத்தாசை மறக்கேனே யென்குதே!
திக்கரசா மாசையது தீரேனே யென்குதே! 6
வித்தைகற்கு மாசையது விட்டொழியே னென்குதே!
சித்துக்கற்கு மாசையது சிதையேனே யென்குதே! 7
மந்திரத்தி லாசை மறக்கேனே யென்குதே!
சுந்தரத்தி லாசை துறக்கேனே யென்குதே! 8

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

கூட்டுவர்க்கத் தாசை கழலேனே யென்குதே!
செட்டுதனி லாசை சிதையேனே யென்குதே! 9

மாற்றுஞ் சலவை மறக்கேனே யென்குதே!
சோற்றுக் குழியுமின்னுந் தூரேனே யென்குதே! 10
ஐந்து புலனும் அடங்கேனே யென்குதே!
சிந்தை தவிக்கிறதுந் தேறேனே யென்குதே! 11
காமக் குரோதங் கடக்கேனே யென்குதே!
நாமே யரசென்று நாடோறு மெண்ணுதே! 12

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

அச்சமாங் காரம் அடங்கேனே யென்குதே!
கைச்சுமின்னு மானங் கழலேனே யென்குதே! 13
நீர்க்குமிழி யாமுடலை நித்தியமா யெண்ணுதே!
ஆர்க்கு முயராசை யழியேனே யென்குதே! 14
கண்ணுக்குக் கண்ணெதிரே கட்டையில்வே கக்கண்டும்
என்றுந் திரமா யிருப்போமென் றெண்ணுதே! 15
அநித்தியத்தை நித்தியமென் றுதரவா யெண்ணுதே!
தனித்திருக்கே னென்குதே தனைமறக்கே னென்குதே! 16

கன்னி வனநாதா! கன்ன வனநாதா!

நரகக் குழியுமின்னும் நான்புசிப்பே னென்குதே!
உரகப் படத்தல்குல் உனைக்கெடுப்பே னென்குதே! 17
குரும்பை முலையுங் குடிகெடுப்பே னென்குதே!
அரும்பு விழியுமென்ற னுவியுண்பே னென்குதே! 18
மாத ருருக்கொண்டு மறலிவஞ்ச மெண்ணுதே!
ஆதரவு மற்றிங் கரக்கா யுருகிறண்டா! 19
கந்தனை யீன்றருளும் கன்னி வனநாதா!
எந்த விதத்தில்நான் ஏறிப் படருவண்டா! 20

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புலர்ந்தநாள் போதாதோ?
கல்லாய் மரமாய்க் கழிந்தநாள் போதாதோ? 21
கிரியாய்க் கீடமாய்க் கெட்டநாள் போதாதோ?
நீரியாய் ஊர்வனவாய் நின்றநாள் போதாதோ? 22
பூதமொடு தேவருமாய்ப் போனநாள் போதாதோ?
வேதனைசெய் தானவராய் வீந்தநாள் போதாதோ? 23

அன்னை வயிற்றில் அழிந்தநாள் போதாதோ?
மன்னவனாய் வாழ்ந்து மரித்தநாள் போதாதோ? 24
கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!
தாயாகித் தாரமுமாய்த் தாழ்ந்தநாள் போதாதோ?
சேயாய்ப் புருடனுமாய்ச் சென்றநாள் போதாதோ? 25
நோயுண்ண வேமெலிந்து நொந்தநாள் போதாதோ?
பேயுண்ணப் பேயாய்ப் பிறந்தநாள் போதாதோ? 26
ஊனவுடல் கூன்குருடாய் உற்றநாள் போதாதோ?
ஈனப் புசிப்பில் இளைத்தநாள் போதாதோ? 27
பட்ட களையும் பரிதவிப்பும் போதாதோ?
கெட்டநாள் கெட்டேனென்று கேளாதும் போதாதோ?
கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!
நில்லாமைக் கேயழுது நின்றநாள் போதாதோ?
எல்லாரு மென்பார மெடுத்தநாள் போதாதோ? 29
காமன் கணையாற் கடைபட்டல் போதாதோ?
ஏமன் கரத்தா லிடியுண்டல் போதாதோ? 30
நான்முகன் பட்டோலை நறுக்குண்டல் போதாதோ?
தேன்றுளபத் தானேமி தேக்குண்டல் போதாதோ? 31
உருத்திரனார் சங்காரத் துற்றநாள் போதாதோ?
வருத்த மறிந்தையிலை; வாவென் றழைத்தையிலை. 32
கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!
பிறப்பைத் தவிர்த்தையிலை; பின்னாகக் கொண்டையிலை;
இறப்பைத் தவிர்த்தையிலை; என்னென்று கேட்டையிலை
பாச மெரித்தையிலை; பரிதவிப்பைத் தீர்த்தையிலை;
பூசிய நீற்றைப் புனையென் றளித்தையிலை. 34
அடிமையென்று சொன்னையிலை; அக்கமணி தந்தையிலை;
விடுமுலகம் போக்கியுன்றன் வேடம் அளித்தையிலை. 35
உன்னில் அழைத்தையிலை; ஒன்றாக்கிக் கொண்டையிலை;
நின்னடியார் கூட்டத்தில் நீயழைத்து வைத்தையிலை. 36
கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

ஓங்கு பரத்துள் ஒளித்தவடி யார்க்கடியான்
ஈங்கோ ரடியா னெமக்கென் றுரைத்தையிலே. 37
நாமந் தரித்தையிலே; நாவெழிய நின்றையிலே;
சேம அருளிலெனைச் சிந்தித் தழைத்தையிலே. 38
முத்தி யளித்தையிலே; மோனங் கொடுத்தையிலே;
சித்தி யளித்தையிலே; சீராட்டிக் கொண்டையிலே. 39
தவிர்ப்பைத் தவிர்த்தையிலே; தானுக்கிக் கொண்டையிலே;
அவிப்பரிய தீயாமென் ஆசை தவிர்த்தையிலே. 40

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

நின்ற நிலையில் நிறுத்தியெனை வைத்தையிலே;
துன்றுங் கரணமொடு தொக்கழியப் பார்த்தையிலே. 41
கட்டவுல கக்காட்சிக் கட்டொழியப் பார்த்தையிலே;
நிட்டையிலே நில்லென்று நீநிறுத்திக் கொண்டையிலே. 42
கடைக்கண் அருள்தாடா! கன்னி வனநாதா!
கெடுக்கும் மலமொருக்கிக் கிட்டிவரப் பாரேடா! 43
காதல் தணியேனே? கண்டு மகிழேனே?
சாதல் தவிரேனே? சங்கடந்தான் தீரேனே? 44

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

உன்னைத் துதியேனே? ஊர்நாடி வாரேனே?
பொன்னடியைப் பாரேனே? பூரித்து நில்லேனே? 45
ஓங்காரப் பொற்சிலம்பின் உல்லாசம் பாரேனே?
பாங்கான தண்டை பலபணியும் பாரேனே? 46
வீரகண் டாமணியின் வெற்றிதனைப் பாரேனே?
சூரர்கண்டு போற்றுமந்தச் சுந்தரத்தைப் பாரேனே? 47
இடையில் புலித்தோல் இருந்தநலம் பாரேனே?
விடையில் எழுந்தருளும் வெற்றியினைப் பாரேனே? 48

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

ஆனை யுரிபோர்த்த அழகுதனைப் பாரேனே?
மானைப் பிடித்தேந்தும் மலர்க்கரத்தைப் பாரேனே? 49

மாண்டார் தலைபூண்ட மார்பழகைப் பாரேனோ?
ஆண்டார் நமக்கென் றறைந்து திரியேனோ? 50
கண்டங் கறுத்துநின்ற காரணத்தைப் பாரேனோ?
தொண்டர் குழுவில்நின்ற தோற்றமதைப் பாரேனோ? 51
அருள்பழுத்த மாமதியாம் ஆனனத்தைப் பாரேனோ?
திருநயனச் சடையொளிருஞ் செழுங்கொழுமைபாரேனோ?

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

செங்குமிழின் துண்டம்வளர் சிங்காரம் பாரேனோ?
அங்கனியை வென்ற அதரத்தைப் பாரேனோ? 53
முல்லை நிலவெறிக்கு மூரலொளி பாரேனோ?
அல்லார் புருவத் தழகுதனைப் பாரேனோ? 54
மகரங் கிடந்தொளிரும் வள்ளைதனைப் பாரேனோ?
சிகர முடியழகுஞ் செஞ்சடையும் பாரேனோ? 55
கங்கையொடு திங்கணின்ற காட்சிதனைப் பாரேனோ?
பொங்கரவைத் தான்சடையிற் பூண்டவிதம் பாரேனோ?

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

சரக்கொன்றை பூத்த சடைக்காட்டைப் பாரேனோ?
எருக்கறுகூ மத்தையணி யேகாந்தம் பாரேனோ? 57
கொக்கிறகு சூடிநின்ற கொண்டாட்டம் பாரேனோ?
அக்கினியை யேந்திநின்ற ஆனந்தம் பாரேனோ? 58
தூக்கிய காலுந் துடியிடையும் பாரேனோ?
தாக்கு முயலகன்மேல் தாண்டவத்தைப் பாரேனோ? 59
வீசு கரமும் விகசிதமும் பாரேனோ?
ஆசை யளிக்கும் அபயகரம் பாரேனோ? 60

கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

அரிபிரமர் போற்ற அமரர் சயசயெனப்
பெரியம்மை பாகம்வளர் பேரழகைப் பாரேனோ? 61
சுந்தர நீற்றின் சொகுசுதனைப் பாரேனோ?
சந்திர சேகரனைத் தயவுசெய்தல் பாரேனோ? 62

கெட்டநாள் கெட்டாலுங் கிருபையினிப் பாரேடா!
பட்டநாள் பட்டாலும் பதமெனக்குக் கிட்டாதோ? 63
நற்பருவ மாக்குமந்த நாளெனக்குக் கிட்டாதோ?
எப்பருவ முங்கழன்ற ஏகாந்தங் கிட்டாதோ? 64
கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

வாக்கிறந்து நின்ற மவுனமது கிட்டாதோ?
தாக்கிறந்து நிற்குமந்தத் தற்சுத்தி கிட்டாதோ? 65
வெந்துயரைத் தீர்க்குமந்த வெட்டவெளி கிட்டாதோ?
சிந்தையையந் தீர்க்குமந்தத் தேறலது கிட்டாதோ? 66
ஆன அடியார்க் கடிமைகொளக் கிட்டாதோ?
ஊனமற வென்னை யுணர்த்துவித்தல் கிட்டாதோ? 67
என்னென்று சொல்லுவண்டா! என்குருவே கேளேடா!
பின்னை யெனக்குநீ யல்லாற் பிறிதிலையே! 68
கன்னி வனநாதா! கன்னி வனநாதா!

அன்ன விசாரமது அற்றவிடங் கிட்டாதோ?
சொன்ன விசாரந் தொலைந்தவிடங் கிட்டாதோ? 69
உலக விசாரம் ஒழிந்தவிடங் கிட்டாதோ?
மலக்குழுவின் மின்னார் வசியாதுங் கிட்டாதோ? 70
ஒப்புவமை பற்றோ டொழிந்தவிடங் கிட்டாதோ?
செப்புதற்கு மெட்டாத் தெளிந்தவிடங் கிட்டாதோ? 71
வாக்கு மனாதீத அகோசரத்திற் செல்லவெனைத்
தாக்கு மருட்குருநின் றாளிணைக்கே யான்போற்றி! 72

XVI

அருட்புலம்பல்

குறள் வெண்செந்துறை

ஐங்கரனைத் தெண்டனிட்டேன்
அருளடைய வேண்டுமென்று
தங்காமல் வந்தொருவன்
தற்சொருபங் காட்டியெனை. 1
கொள்ளைப் பிறப்பறுக்கக் கொண்டான் குருவடிவம்;
கள்ளப் புலனறுக்கக் காரணமாய் வந்தாண்டி! 2

ஆதாரம் ஓராறும் ஐம்பத்தோர் அட்சரமும்
சூதான கோட்டையெலாஞ் சுட்டான் துரிசறவே. 3
மெத்த விகாரம் விளக்கும் பலபலவாம்
தத்துவங்க ளெல்லாந் தலைகெட்டு வெந்ததடி! 4
என்னோ டுடன்பிறந்தார் எல்லாரும் பட்டார்கள்;
தன்னந் தனியே தரித்திருக்க மாட்டேண்டி! 5
எல்லாரும் பட்ட களம் என்று தொலையுமடி?
சொல்லி யழுதாற் றுயரமெனக் காறுமடி! 6
மண்முதலாம் ஐம்பூதம் மாண்டுவிழக் கண்டேண்டி!
விண்முதலாம் ஐம்பொறிகள் வெந்துவிழக் கண்டேண்டி!
நீக்காப் புலன்களைந்தும் நீருக வெந்ததடி!
வாக்காதி ஐவரையும் மாண்டுவிழக் கண்டேண்டி! 8
மனக்கரணம் அத்தனையும் வகைவகையே பட்டழிய
இனக்கரணத் தோடே எரிந்துவிழக் கண்டேண்டி! 9
ஆத்துமத் தத்துவங்கள் அடுக்கழிய வெந்ததடி!
போற்றும்வகை எப்படியோ போதம் இழந்தானே? 10
வித்தியா தத்துவங்கள் வெந்துவிழக் கண்டேண்டி!
சுத்தவித்தை ஐந்தினையுஞ் சுட்டான் துரிசறவே. 11
மூன்று வகைக்கிளையும் முப்பத் தறுவரையும்
கான்றுவிழச் சுட்டுக் கருவே ரறுத்தாண்டி! 12
குருவாகி வந்தானோ, குலமறுக்க வந்தானோ,
உருவாகி வந்தானோ, உருவழிக்க வந்தானோ? 13
கேடுவரு மென்றறியேன் கெடுமதிகண் தோற்ருமல்
பாடுவரு மென்றறியேன் பதியாண் டிருந்தேண்டி! 14
எல்லாரும் பட்டகளம் இன்னவிட மென்றறியேன்;
பொல்லாங்கு தீர்க்கும் பொறியிலியைக் கண்டேண்டி! 15
உட்கோட்டைக் குள்ளிருந்தார் ஒக்க மடிந்தார்கள்;
அக்கோட்டைக் குள்ளிருந்தார் அறுபதுபேர் பட்டார்கள்.
ஒக்க மடிந்ததடி! ஊடுருவ வெந்ததடி!
கற்கோட்டை யெல்லாங் கரிக்கோட்டை யாச்சுதடி. 17

தொண்ணூற் றறுவரையுஞ் சுட்டான் துரிசறவே;
கண்ணேறு பட்டதடி கருவேர் அறுத்தாண்டி! 18
ஓங்காரங் கெட்டதடி! உள்ளதெல்லாம் போச்சுதடி!
ஆங்காரங் கெட்டதடி! அடியோ டறுத்தாண்டி! 19
நரையாங் குடிலைமுதல் தட்டுருவ வெந்ததடி!
இரையு மலத்திடும்பை எவ்லாம் அறுத்தாண்டி! 20
முன்னை வினையெல்லாம் முழுதும் அறுத்தாண்டி!
தன்னை யறியவே தானொருத்தி யானேண்டி; 21
என்னையே நானறிய இருவினையும் ஈடழித்துத்
தன்னை யறியத் தலமெனக்குச் சொன்னாண்டி! 22
தன்னை யறிந்தேண்டி! தனிக்குமரி யானேண்டி!
தன்னந் தனியே தனியிருக்கும் பக்குவமே! 23
வீட்டில் ஒருவரில்லை; வெட்டவெளி யானேண்டி!
காட்டுக் கெறித்தநிலா கனவாச்சே கண்டதெலாம்! 24
நகையாரோ கண்டவர்கள்? நாட்டுக்குப் பாட்டலவோ?
பகையாரோ கண்டவர்கள்? பார்த்தாருக் கேச்சலவோ?
இந்நிலைமை கண்டாண்டி! எங்கும் இருந்தாண்டி!
கன்னி அழித்தாண்டி! கற்பைக் குலைத்தாண்டி! 26
கற்புக் குலைத்தமையும் கருவேர் அறுத்தமையும்
பொற்புக் குலைத்தமையும் போதம் இழந்தமையும். 27
என்ன வினைவருமோ இன்னமெனக் கென்றறியேன்;
சொன்னசொல் லெல்லாம் பலித்ததடி சோர்வறவே! 28
கங்குல்பக லற்றிடத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தாண்டி!
பங்கம் அழித்தாண்டி! பார்த்தானைப் பார்த்திருந்தேன். 29
சாதியிற் கூட்டுவரோ? சாத்திரத்திற் குள்ளாமோ?
ஓதி யுணர்ந்ததெல்லா முள்ளபடி யாச்சுதடி! 30
என்னகுற்றஞ் செய்தேனோ எல்லாருங் காணாமல்!
அன்னைசுற்றமெல்லாம் அறியாரோ அம்புவியில்? 31
கொன்றாரைத் தின்றேனோ, தின்றாரைக் கொன்றேனோ,
எண்ணாதெல் லாமெண்ணும் இச்சை மறந்தேனோ! 32

சாதியிற் கூட்டுவரோ, சமயத்தோர் எண்ணுவரோ?
பேதித்து வாழ்ந்ததெல்லாம் பேச்சுக்கிட மாச்சுதடி! 33
கண்டார்க்குப் பெண்ணலவோ? காணுர்க்குக் காமமடி!
உண்டார்களுண்டதெலா மூணல்லா துண்பர்களோ? 34
கொண்டவர்கள் கொண்டதெல்லாங் கொள்ளாதார் கொள்ளு
[வரோ?
விண்டவர்கள் கண்டவரோ, கண்டவர்கள் விண்டவரோ?
பண்டாய நான்மறைகள் பாடும் பரிசலவோ?
தொண்டாய தொண்டருளந் தோற்றி ஒடுங்குமதோ? 36
ஓத எளிதோ? ஒருவர் உணர்வெளிதோ?
பேதமற எங்கும் விளங்கும் பெருமையன்காண்! 37
வாக்கும் மனமுங் கடந்த மனோலயன்காண்!
நோக்க அரியவன்காண்! நுண்ணியரின் நுண்ணியன்காண்!
சொல்லுக் கடங்கான்காண்! சொல்லிறந்துநின்றவன்காண்
கல்லுள் இருந்த கனலொளிபோல் நின்றவன்காண்! 39
சுட்டிறந்த பாழதனிற் சுகித்திருக்கச் சொன்னவன்காண்!
ஏட்டி லெழுத்தோ எழுதினவன் கைப்பிழையோ? 40
சும்மா இருக்கவைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்;
அம்மா பொருளிதென அடைய விழுங்கினண்டி! 41
பார்த்த இடமெல்லாம் பரமாகக் கண்டேண்டி!
கோத்த நிலைகுலைத்த கொள்கை யறியேண்டி! 42
மஞ்சனம் ஆட்டி மலர்பறித்துச் சார்த்தாமல்,
நெஞ்சுவெறும் பாழானேன் நின்றநிலை காணேண்டி! 43
பாடிப் படித்திருந்தும் பன்மலர்கள் சார்த்தாமல்,
ஓடித் திரியாமல் உருக்கெட்டு விட்டேண்டி! 44
மாணிக்கத் துள்ளொளிபோல் மருவி இருந்தாண்டி!
பேணித் தொழுமடியார் பேசாப் பெருமையன்காண்! 45
அன்றுமுதல் இன்றளவும் அறியாப் பருவமதில்
என்றும் பொதுவாய் இருந்த நிராமயன்காண்! 46
சித்தவிகா ரத்தாலே சின்மயனைக் காணமல்
புத்தி கலங்கிப் புகுந்தேன் பொறிவழியே! 47

பத்தி அறியாமற் பாழிற் கவிழ்ந்தேனடி !
ஒத்தவிடம் நித்திரையென் றுரைத்து மிருந்தேனடி ! 48
செத்தாரை யொத்தேனடி ! சிந்தை தெளிந்தேனடி !
மற்றுரு மில்லையடி மறுமாற்றங் காணேனடி ! 49
கல்வியல்ல, கேள்வியல்ல, கைகாட்டுங் காரணங்காண் !
எல்லையள வற்றதடி ! எங்கும் நிறைந்ததடி ! 50
வாசா மகோசரத்தை மருவியிடங் கொண்டானடி !
ஆசுச மில்லாணடி! அறிவுக் கறிவாணடி ! 51
பத்துத் திசைக்கும் அடங்காப் பருவமடி !
எத்திசைக்கும் எங்கும் இடைவிடாத் தேகமடி ! 52
இத்திக்க வூறுமடி சித்த முடையார்க்குப்
பத்திக் கடலுட் பதித்தபரஞ் சோதியடி ! 53
உள்ளுணர்வாய் நின்றவர்தம் உணர்வுக் குணர்வாணடி !
எள்ளளவும் உள்ளத்திலே ஏறிக் குறையாணடி ! 54
தூருந் தலையுமிலான் ; தோற்றம் ஒடுக்கமிலான் ;
ஆரும் அறியாமல் அகண்டமாய் நின்றானடி ! 55
எத்தனையோ அண்டத் திருந்தவர்கள் எத்தனைபேர் ?
அத்தனைபே ருண்டாலும் அணுவுங் குறையாணடி ! 56
வாக்கு ம்மனமு ம்வடிவுமிலா வான்பொருள்காண் !
போக்கும் வரவுமிலான் பொருவரிய பூரணன்காண் ! 57
காட்சிக் கெளியான்காண்! கண்டாலுங் காணான்காண்!
மாட்சிமனம் வைத்தார்க்கு மாணிக்கத் துள்ளொளிகாண் !
வாழ்த்தி அவனை வழிபட்டால் மன்னுயிர்கள்
தோற்ற அரியான்காண் ! சொல்லிறந்த சோதியன்காண் !
ஐயம் அறுத்தவனை ஆராய்வா ருண்டானால்,
வையகத்தே வந்து மலர்ப்பாதம் வைத்திடுவான். 60
அணுவுக்கும் மேருவுக்கும் அகம்புறமாய் நின்றான்காண் !
கணுமுற்றும் ஞானக் கரும்பின் தெளிவான்காண் ! 61
எந்நாளும் இந்நாளும் இப்படியாய் அப்படியாய்ச்
சொன்னாலுங் கேளான்காண் ! சோத்திரத்திற் கொள்ளான்காண் !

ஆத்தாளுக் காத்தாளாம்; அப்பனுக்கும் அப்பனுமாம்;
கோத்தார்க்குக்கோத்தநிலை கொண்ட குணக்கடல்காண்!
இப்போ புதிதோடி? எத்தனைநாள் உள்ளதடி?
அப்போதைக் கப்போ தருளறிவுந் தந்தாண்டி! 64
பற்றற்ருர் பற்ருகப் பற்றி யிருந்தாண்டி!
குற்றம் அறுத்தாண்டி! கூடி யிருந்தாண்டி! 65
வெட்ட வெளியிலெனை மேவி யிருந்தாண்டி!
பட்டப் பகலிலடி பார்த்திருந்தா ரெல்லோரும். 66
வாழ்வான வாழ்வெனக்கு வந்ததடி வாழாமல்;
தாழாமற் ருழ்ந்தேண்டி சற்றுங் குறையாமல். 67
பொய்யான வாழ்வெனக்குப் போதுமெனக் காணேண்டி!
மெய்யான வாழ்வெனக்கு வெறும்பாழாய் விட்டதடி! 68
கன்னி யழித்தவனைக் கண்ணுரக் கண்டேண்டி!
என்னியல்பு நானறியேன், ஈதென்ன மாயமடி? 69
சொல்லாலே சொல்லுதற்குச் சொல்லவாய் இல்லையடி!
எல்லாருங் கண்டிருந்து மிப்போ தறியார்கள். 70
கண்மாயம் இட்டாண்டி! கருத்தும் இழந்தேண்டி!
உண்மாய மிட்டவனை யுருவழியக் கண்டேண்டி! 71
என்னசொல்லப் போறேனுன் இந்த அதிசயத்தை!
கன்னி யிளங்கமுகு காய்த்ததடி கண்ணுர. 72
ஆர்ந்தவிடம் அத்தனையும் அருளா யிருக்குமடி!
சார்ந்தவிட மெல்லாம்சவ் வாது மணக்குதடி! 73
இந்த மணமெங்கும் இயற்கைமண மென்றறிந்தே
அந்தச் சுகாதீதத் தருட்கடலில் மூழ்கினண்டி! 74
இரும்புநிறை நீர்போல எனைவிழுங்கிக் கொண்டாண்டி!
அரும்புநிறை வாசனைபோ லன்றே யிருந்தாண்டி! 75
அக்கினி கற்பூரத்தை அறவிழுங்கிக் கொண்டாற்போல்
மக்கினம் பட்டுள்ளே மருவி யிருந்தாண்டி! 76
கடல்நீரும் ஆறும்போற் கலந்துகரை காணேண்டி!
உடலு முயிரும்போல் உட்கலந்து நின்ருண்டி! 77

பொன்னுமுரை மாற்றும்போற்பொருவரிய பூரணன்காண்
மன்னுமனு பூதியடி மாணிக்கத் துள்ளொளிபோல். 78

கங்குகரை யில்லாண்டி! கரைகாணுக் கப்பலடி!
எங்குமள வில்லாண்டி! ஏகமாய் நின்றாண்டி! 79

தீவகம் போலென்னைச் சேர்ந்தபர சின்மயன்காண்!
பாவகமொன் றில்லாண்டி!பார்த்திடமெல்லாம்பரன்காண்

உள்ளார்க்கும் உள்ளாண்டி!ஊருமில்லான் பேருமில்லான்;
கள்ளப் புலனறுக்கக் காரணமாய் வந்தாண்டி! 81

அப்பிறப்புக் கெல்லாம் அருளாய் அமர்ந்தாண்டி!
இப்பிறப்பில் வந்தா னிவனுகு மெய்ப்பொருள்காண்! 82

நீரொளிபோ லெங்கும் நிறைந்த நிராமயன்காண்!
பாரொளிபோ லெங்கும் பரந்த பராபரன்காண்! 83

நூலால் உணர்வரிய நுண்மையினும் நுண்மையன்காண்!
பாலாறு சர்க்கரைபோற் பரந்தபரி பூரணன்காண்! 84

உளக்கண்ணுக் கல்லா தூன்கண்ணுல் ஒருமதோ?
விளக்குச் சுடரொளிபோல் மேவி யிருந்தாண்டி! 85

கல்லு ளிருந்த கனலொளிபோற் காரணமாய்ப்
புல்லி யிருந்தும் பொருவரிய பூரணன்காண்! 86

பொற்பூவும் வாசனைபோற் போதம் பிறந்தார்க்கு;
கற்பூவும் வாசனைபோற் காணுக் கயவருக்கு. 87

மைக்குழம்பும் முத்தும்போல் மருவிமற வாதவர்க்கு!
கைக்குட் கனியாகுங் கருவறுத்த காரணர்க்கு. 88

பளிங்கிற் பவளமடி பற்றற்ற பாவலர்க்கு;
கிளிஞ்சிலை வெள்ளியென்பார் கிட்டாதார் கிட்டுவரோ?

ஏட்டுக் கடங்காண்டி! எழுத்திற் பிறவாண்டி!
காட்டில் நரிகளெல்லாம் நற்புரவி செய்தாண்டி! 90

பஞ்சப் பிரளயத்து மிஞ்சி யிருப்பாண்டி!
நஞ்சு பொதிமிடற்றுன் நயனத் தழல்விழியான். 91

அகங்காக்கும் புறங்காக்கும் அளவிலா அண்டமுதல்
செகங்காக்குங் காணுத் திசைபத்துங் காக்குமடி! 92

பேசாப் பிரமமடி! பேச்சிறந்த பேரொளிகாண்!
ஆசாபா சங்கள் அணுகாத பேரொளிகாண்! 93
தேச மிறந்தவன்காண்! திசையிறந்த தெண்கடல்காண்!
ஊசி முனையூன்ற இல்லா வுறுபொருள்காண்! 94
சிப்பியில் முத்தொளிகாண்! சின்மயநோக் கில்லார்க்கே
அப்பி லொளிபோல் அமர்ந்த அரும்பொருள்காண்! 95
ஆலாம் விருட்சமடி! அளவிலாச் சாகையடி!
மேலாம் பதங்கள்விசும் பூடுருவு மெய்ப்பொருள்காண்! 96
வங்கிசமேல் லாங்கடந்து மருவா மலர்ப்பதங்காண்!
அங்கிசமா யெங்கும் ஆய்ந்த அரும்பொருள்காண்! 97
நாமநட்ட மானதடி! நவிலவிட மில்லையடி!
காமனைக்கண் ணாலெரிக்கக் கனல்விழித்த காரணன்காண்!
கொட்டாத செம்பொனடி! குளியாத் தரளமடி!
எட்டாத கொம்பிலடி ஈப்புகாத் தேனமுதம்! 99
காணிப்பொன் னாணியுடன் கல்லுரைமாற் றின்னதென்றே
ஆணியுடன் கூட்டி யடங்கலிட்டுக் கொண்டாண்டி! 100
அளவிறந்த அண்டத்தார் அத்தனைபே ருண்டாலும்
பிளவளவுந் தான்சற்றும் பேசாப் பிரமமடி! 101
கன்னெஞ்சி னுள்ளே கழுநீலம் பூத்தாற்போல்
என்னெஞ்சி னுள்ளே யிணையடிகள் வைத்தாண்டி! 102
வேதப் புரவியடி! விரைந்தோடி யும்மறியார்;
காதற்ற ஞானமடி! காண்பார் கருத்துடையோர். 103
பாச வினையைப் படப்பார்த்த பார்வையுடன்
நேசத்தைக் காட்டியவன் நில்லென்று சொன்னாண்டி! 104
ஓசை யொடுங்குமிடம் ஓங்காரத் துள்ளொளிகாண்!
பேசா திருக்கும் பிரமமிது வென்றாண்டி! 105
சின்மய நன்னோக்காற் சிற்சொரூபங் காட்டியெனைத்
தன்மயமா யாக்கியே தானவனாய் நின்றாண்டி! 106
தானென்னைப் பார்த்தாண்டி! தன்னைத்தா னல்லாமல்
நானென்ன சொல்லுவண்டி! நவில்விட மில்லையடி! 107

இன்றிருந்து நாளைக் கிறக்கிறபே ரெல்லாரும்
என்றும்பரி பூரணத்தி லினிதிருக்கச் சொன்னாண்டி! 108
பார்க்கி லெளிதலவோ? பற்றற்ற பற்றலவோ?
ஆர்க்கு மிடங்காட்ட அவனிதனில் வந்தாண்டி! 109
இத்தனை காலமடி இறந்து பிறந்ததெல்லாம்
இத்தனையு மில்லையடி! இரும்பிலுறை நீரானேன். 110
எக்காலம் பட்டதடி இறந்து பிறந்ததெல்லாம்?
அக்கால மெல்லாம் அழுந்தினேன் நானரகில். 111
காலங் கழிந்ததடி! கர்மமெல்லாம் போச்சுதடி!
நாலு வகைக்கருவும் நாமநட்ட மாச்சுதடி! 112
முப்பாழுக் கப்பால் முதற்பாழ் முழுமுதலாய்
இப்போது வந்தான்காண்! எனைவிழுங்கிக் கொண்டான்காண்! 113
பாலின்கண் நெய்யிருந்தாற் போலப் பரஞ்சோதி
ஆலிங்க னஞ்செய் தறவிழுங்கிக் கொண்டாண்டி! 114
தெத்தபட மானேண்டி! தீயிரும்பில் நீரானேன்;
ஒத்தவிடம் நித்திரையென் றோது முணர்வறிந்தேன். 115
ஒப்பும் உவமையுமற் றோதவரி தாயபொருள்
இப்பூவி னிற்குருவே யென்னவந்தோன் தாள்வாழி! 116
ஒப்பாரி சொல்லிடினும் உவமை பிழைத்திடினும்
முப்பாழுங் கற்றுணர்ந்தோர் முன்னோர் பொறுத்தருள்வார். 117

XVII

இறந்த காலத்திரங்கல்

குறள் வெண்செந்துறை

வார்த்தைத் திறமில்லா மனிதருக்குப் புன்சொல்லாஞ்
சாத்திரங்கள் சொல்லிச் சதிரிழந்து கெட்டேனே! 1
மெத்தமெத்தச் செல்வாக்கில் வேறு மருளடுத்துத்
தத்தித் தலைகீழாய்த் தானடந்து கெட்டேனே! 2
வழக்கத் தலங்களினு மண்பெண்பொன் னாசையினும்
பழக்கந் தவிராமற் பதியிழந்து கெட்டேனே! 3

ஆணி பொருந்தும் அரும்பூமி யத்தனையுங்
காணி நமதென்று கனம்பேசிக் கெட்டேனே! 4
ஆசார மில்லா அசட ருடன்கூடிப்
பாசாங்கு பேசிப் பதியிழந்து கெட்டேனே! 5
குருமார்க்க மில்லாக் குருட ருடன்கூடிக்
கருமார்க்கத் துள்ளே கருத்தழிந்து கெட்டேனே! 6
ஆலம் அருந்தும் அரன்பெருமை யெண்ணுமல்
பாலர்பெண்டிர் மெய்யென்று பதியிழந்து கெட்டேனே!
பிணவாச முற்ற பெருங்காயம் மெய்யென்று
பணவாசை யாலே பதியிழந்து கெட்டேனே! 8
கண்ட புலவர் கனக்கவே தான்புகழ
உண்ட வுடம்பெல்லா முப்பரித்துக் கெட்டேனே! 9
எண்ணிறந்த சென்மம் எடுத்தும் சிவபூசை
பண்ணிப் பிழையாமற் பதியிழந்து கெட்டேனே! 10
சிற்றெறும்பு சற்றுந் தீண்டப் பொறாவுடம்பை
உற்றுருக்க வுஞ்சுடவும் ஒப்பித்து மாண்டேனே! 11
தன்னுடம்பு தானே தனக்குப் பகையாமென்
றெண்ணுமுணர் வில்லாம லின்பமென்று மாண்டேனே!
தோலெலும்பும் மாங்கிசமுந் தொல்லன்னத் தால்வளரும்
மேலெலும்புஞ் சுற்றமென்று வீருப்பாய் மாண்டேனே!
போக்கு வரத்தும் பொருள்வரத்துங் காணுமல்
வாக்கழிவு சொல்லி மனமறுகிக் கெட்டேனே! 14

XVIII

நெஞ்சொடு புலம்பல்

தரவு கொச்சகம்

மண்காட்டிப் பொன்காட்டி மாய விருள்காட்டிச்
செங்காட்டி லாடுகின்ற தேசிகனைப் போற்றுமல்,
கண்காட்டும் வேசியர்தங் கண்வலையிற் சிக்கிமிக
அங்காடி நாய்போல் அலைந்தனையே நெஞ்சமே! 1

புட்பா சனவணையிற் பொற்பட்டு மெத்தையின்மேல்
ஒப்பா அணிந்தபணி யோடாணி நீங்காமல்,
இப்பாய்க் கிடத்தி இயமனுயிர் கொள்ளுமுன்னே
முப்பாழைப் போற்றி முயங்கிலையே நெஞ்சமே! 2

முப்பாழும் பாழாய் முதற்பாழ் வெறும்பாழாய்
அப்பாழுக் கப்பானின் றுடுமதைப் போற்றுமல்,
இப்பாழாம் வாழ்வைநம்பி யேற்றவர்க்கொன் றீயாமல்
துப்பாழாய் வந்தவினை சூழ்ந்தனையே நெஞ்சமே! 3

அன்னம் பகிர்ந்திங் கலைந்தோர்க் குதவிசெயுஞ்
சென்ம மெடுத்துஞ் சிவனருளைப் போற்றுமல்,
பொன்னும் மனையுமெழிற் பூவையரும் வாழ்வுமிவை
இன்னுஞ் சதமாக எண்ணினையே நெஞ்சமே! 4

முற்றொடர்பிற் செய்த முறைமையால் வந்தசெல்வம்
இற்றைநாட் பெற்றேமென் றெண்ணாது பாழ்மனமே!
அற்றவர்க்கு மீயாமல் அரன்பூசை ஓராமல்
கற்றவர்க்கு மீயாமற் கண்மறைந்து விட்டனையே! 5

மாணிக்க முத்து வயிரப் பணிபூண்டு
ஆணிப்பொன் சிங்கா தனத்தி லிருந்தாலும்
காணித் துடலைநமன் கட்டியே கைப்பிடித்தால்
காணிப்பொன் கூடவரக் காண்கிலமே நெஞ்சமே! 6

கற்கட்டு மோதிரநற் கடுக்கனரை ஞாண்பூண்டு
திக்கெட்டும் போற்றத் திசைக்கொருத்த ரானாலும்
பற்கிட்ட ஏமனுயிர் பந்தாடும் வேளையிலே
கைச்சட்டங் கூட..வரக் காண்கிலமே நெஞ்சமே! 7

முன்னம்நீ செய்ததவம் முப்பாலுஞ் சேருமன்றிப்
பொன்னும் பணிதிகளும் பூவையுமங் கேவருமோ?
தன்னைச் சதமாகச் சற்குருவைப் போற்றுமல்
கண்ணற்ற அந்தகன்போற் காட்சியற்றாய் நெஞ்சமே! 8

பையரவம் பூண்ட பரமர் திருப் பொற்றாளைத்
துய்ய மலர்பறித்துத் தொழுது வணங்காமல்,
கையில் அணிவளையுங் காலிலிடும் பாடகமும்
மெய்யென் றிறுமாந்து விட்டனையே நெஞ்சமே! 9

மாதுக் கொருபாகம் வைத்தவரன் பொற்றாளைப்
போதுக் கொருபோதும் போற்றி வருந்தாமல்,
வாதுக்குத் தேடியிந்த மண்ணிற் புதைத்துவைத்தே
ஏதுக்குப் போகநீ யெண்ணினையே நெஞ்சமே! 10

அஞ்சருளைப் போற்றி யைந்துபுல னைத்துறக்க
நெஞ்சே யுனக்கு நினைவுநான் சொல்லுகிறேன்:
வஞ்சகத்தை நீக்கி மறுநினைவு வாராமல்
செஞ்சரணத் தாளைச் சிந்தைசெய்வாய் நெஞ்சமே! 11

அற்புதமா யிந்தவுட லாவி யடங்குமுன்னே
சற்குருவைப் போற்றித் தவம்பெற்று வாழாமல்,
உற்பத்தி செம்பொன் உடைமைபெரு வாழ்வைநம்பிச்
சற்பத்தின் வாயிற் றவளைபோ லானேனே! 12

உற்றார் பெற்றார் உடன்பிறப்பார் பிள்ளைகளார்
மற்று ரிருந்தாலென்? மாளும்போ தாதவுவரோ?
கற்று இழந்தவிளங் கன்றதுபோ லேயுருகிச்
சிற்றுகிச் சிற்றின்பஞ் சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே! 13

வீடிருக்கத் தாயிருக்க வேண்டுமனை யாளிருக்கப்
பீடிருக்க வூணிருக்கப் பிள்ளைகளுந் தாமிருக்க
மாடிருக்கக் கன்றிருக்க வைத்த பொருளிருக்கக்
கூடிருக்க நீபோன கோலமென்ன கோலமே! 14

சந்தனமுங் குங்குமமுஞ் சாந்தும் பரிமளமும்
விந்தைகளாய்ப் பூசிமிகு வேடிக்கை யொய்யாரக்
கந்தமலர் சூடுகின்ற கன்னியருந் தாமிருக்க
எந்தவகை போனுயென் றெண்ணிலையே நெஞ்சமே! 15

சோற்றுத் துருத்தி கடியவினைக் குள்ளான
ஊற்றைச் சடலத்தை யுண்டென் றிறுமாந்து
பார்த்திரங்கி யன்னம் பசித்தோருக் கீயாமல்,
ஆற்றுவெள்ளம் போல அளாவினையே நெஞ்சமே! 16

நீர்க்குமிழி வாழ்வைநம்பி நிச்சயமென் றேயெண்ணிப்
பாக்களவாம் அன்னம் பசித்தோர்க் களியாமல்,
போர்க்குளெம தூதன் பிடித்திழிக்கு மப்போது
ஆர்படுவா ரென்றே யறிந்திலையே நெஞ்சமே! 17

சின்னஞ் சிறுநுதலாள் செய்த பலவினையால்
முன்னந்த மார்பில் முளைத்த சிலந்திவிம்மி
வன்னந் தளதளப்ப மயங்கிவலைக் குள்ளாகி
அன்னம் பகிர்ந்துண்ண அறிந்திலையே நெஞ்சமே! 18

ஓட்டைத் துருத்தி யுடையும் புழுக்கூட்டை
ஆட்டுஞ் சிவசித்த ரருளை மிகப் போற்றியே
வீட்டைத் திறந்து வெளியையொளி யாலழைத்துக்
காட்டும் பொருளிதென்று கருதிலையே நெஞ்சமே! 19

ஊன்பொதிந்த காயம் உளைந்த புழுக்கூட்டைத்
தான்சுமந்த தல்லால்நீ சற்குருவைப் போற்றாமல்,
கான்பரந்த வெள்ளங் கரைபுரளக் கண்டேகி
மீன்பரந்தாற் போலே விசாரமுற்றாய் நெஞ்சமே! 20

உடக்கை ஒருக்கி உயிரை யடைத்துவைத்த
சடக்கைச் சதமென்று சார்ந்தங் கிறுமாந்தை!
உடக்கைத் தகர்த்தே உயிரையெமன் கொள்கையிலே
அடக்கமாய் வைத்தபொரு ளங்குவர மாட்டாதே! 21

இத்திக்குந் தேனைத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதை
முத்திக்கு வித்தான முப்பாலைப் போற்றாமல்,
பற்றிப் பிடித்தியமன் பாசத்தாற் கட்டும்வண்ணம்
சுற்றி யிருக்கும்வினை சூழ்ந்தனையே நெஞ்சமே! 22

அஞ்செழுத்தாய் எட்டெழுத்தாய் ஐம்பத்தோ ரட்சரமாய்ப்
பிஞ்செழுத்தாய் நின்ற பெருமானைப் போற்றுமல்,
வஞ்சகமா யுற்றமுலை மாதர்வலைக் குள்ளாகிப்
பஞ்சரித்துத் தேடிப் பாழுக் கிறைத்தோமே! 23

அக்கறுகு கொன்றைதும்பை அம்புலியுஞ் சூடுகின்ற
சொக்கர் திருத்தாளைத் தொழுது வணங்காமல்,
மக்கள்பெண்டிர் சுற்றமுடன் வாழ்வைமிக நம்பியன்பாய்
எக்கா லமுமுண்டென் றெண்ணினையே நெஞ்சமே! 24

ஆண்ட குருவின் அருளை மிகப்போற்றி
வேண்டுங் கயிலாய வீட்டுவழி பாராமல்,
பூண்டகுழல் மாதுநல்லார் பொய்மாய்கைக் குள்ளாகித்
தூண்டில் அகப்பட்டுத் துடிகெண்டை யானேனே! 25

ஏணிப் பழுவாம் இருளையறுத் தாளமுற்றும்
பேணித் தொழுங்கயிலைப் பேறுபெற மாட்டாமல்,
காண அரும்பொருளாய்க் கண்கலக்கப் பட்டடியேன்
ஆணியற்ற மாமரம்போ லாகினனே நெஞ்சமே! 26

கோத்துப் பிரகாசங் கொண்டுருகி அண்டமெல்லாம்
காத்தப் படியே கயிலாயஞ் சேராமல்,
வேற்றுருவப் பட்டடியேன் வெள்ளம்போ லுள்ளுருகி,
ஏற்றுங் கழுவில் இருந்தபிணம் ஆனேனே! 27

நிலைவிட் டுடலையுயிர் நீங்கி அகலுமுன்னே
சிலைதொட்ட வேடனெச்சில் தின்றுனைச் சேராமல்[1]
வலைபட் டுழலுகின்ற மான்போற் பரிதவித்துத்
தலைகெட்ட நூலதுபோற் றட்டழிந்தாய் நெஞ்சமே! 28

முடிக்குமயிர்ப் பொல்லா முழுக்குரம்பை மின்னரின்
இடைக்கும் நடைக்கும் இதங்கொண்ட வார்த்தைசொல்லி
அடிக்கொண்ட தில்லைவனத் தையனே! நாயனையேன்
விடக்கை யிழந்த மிருகமது வானேனே! 29

[1]கண்ணப்ப நாயனுர் வரலாறு பார்க்க.

பூவாணர் போற்றும் புகழ்மதுரைச் சொக்கரது
சீர்பாதம் போற்றிச் சிவலோகஞ் சேராமல்,
தாவாரந் தோறுந் தலைபுகுந்த நாய்போல
ஆகாத நெஞ்சமே! அலைந்து திரிந்தாயே! 30

பத்தெட்டாய் ஈரைந்தாய்ப் பதின்மூன் றிரண்டொன்றாய்
ஒத்திட்டு நின்றதோர் ஓவியத்தைப் போற்றாமல்,
தெத்திட்டு நின்ற திரிகண்ணிக் குள்ளாகி
வித்திட்டாய் நெஞ்சே! விடவும் அறியாயே! 31

அஞ்சு முருவாகி யைம்மூன் றுமெட்டுமொன்றாய்
மிஞ்சி யிருந்த விளக்கொளியைப் போற்றாமல்,
பஞ்சிலிடு வன்னியைப்போற் பற்றிப் பிடியாமல்,
நஞ்சுண்ட கெண்டையைப்போல் நானலைந்துகெட்டேனே!

ஊன முடனே யுடையும் புழுக்கூட்டை
மானமுட னேசுமந்து மண்ணுலகில் மாளாமல்,
ஆனதொரு பஞ்சவர்க ளாண்டிருந்த தேசம்விட்டுப்
போனது போலேநாம் போய்ப்பிழைத்தோ மில்லையே! 33

ஊறா யிறைக்கின்ற வுப்பிருந்த பாண்டத்தை
நாறாமல் நாறி நழுவும் புழுக்கூட்டை
வீறாம் புரத்தை விரும்புகின்ற தெப்படியென்
றாறாத நாட்டில் அகன்றிருந்தே னில்லையே! 34

அரிய அரிதேடி அறியா ஒருமுதலைப்
பரிவுடனே போற்றும் பரஞ்சுடரைப் போற்றாமல்,
கரியபெரு வாழ்வைநம்பிக் காமத் தழுந்தியே
அரிவாயிற் பட்ட நரியதுபோ லானேனே! 35

தந்திரத்தை யுன்னித் தவத்தை மிகநிறுத்தி,
மந்திரத்தை யுன்னி மயங்கித் தடுமாறி,
விந்துருகி நாதமாம் மேலொளியைக் காணாமல்
அந்தரத்தே கோலெறிந்த அந்தகன்போ லானேனே! 36

விலையாகிப் பாணனுக்கு[1] வீறடிமைப் பட்டதுபின்
சிலையார்கை வேடனெச்சிற்[2] றின்றானைப் போற்றாமல்,
அலைவாய்த் துரும்பதுபோ லாணுவத்தி னுலழுங்கி,
உலைவாய் மெழுகதுபோ லுருகினையே நெஞ்சமே! 37

XIX

பூரணமாலை

குறள் வெண்செந்துறை

மூலத் துதித்தெழுந்த முக்கோணச் சக்கரத்துள்
வாலைதனைப் போற்றாமல் மதிமறந்தேன் பூரணமே! 1
உந்திக் கமலத் துதித்துநின்ற பிரமாவைச்
சந்தித்துக் காணமற் றட்டழிந்தேன் பூரணமே! 2
நாவிக் கமல நடுநெடுமால் காணமல்,
ஆவிகெட்டு யானு மறிவழிந்தேன் பூரணமே! 3
உருத்திரனை யிருதயத்தி லுண்மையுடன் பாராமல்,
கருத்தழிந்து நானுங் கலங்கினேன் பூரணமே! 4
விசுத்தி மகேசுரனை விழிதிறந்து பாராமல்,
பசித்துருகி நெஞ்சம் பதறினேன் பூரணமே! 5
நெற்றி விழியுடைய நிர்மல சதாசிவத்தைப்
புத்தியுடன் பாராமற் பொறியழிந்தேன் பூரணமே! 6
நாதவிந்து தன்னை நயமுடனே பாராமல்,
போத மயங்கிப் பொறியழிந்தேன் பூரணமே! 7
உச்சி வெளியை யுறுதியுடன் பாராமல்,
அச்சமுட ஞனு மறிவழிந்தேன் பூரணமே! 8
மூக்கு முனையை முழித்திருந்து பாராமல்,
ஆக்கைகெட்டு நானு மறிவழிந்தேன் பூரணமே! 9
இடைபிங் கலையின் இயல்பறிய மாட்டாமல்,
தடையுடனே யானுந் தயங்கினேன் பூரணமே! 10

---

[1] பாணபத்திரன் [2] கண்ணப்ப நாயனார்.

ஊனுக்குள் நீநின் றுலாவினதைக் காணாமல்,
நானென் றிருந்து நலமழிந்தேன் பூரணமே! 11
மெய்வாழ்வை நம்பி விரும்பிமிக வாழாமல்,
பொய்வாழ்வை நம்பிப் புலம்பினேன் பூரணமே! 12
பெண்டுபிள்ளை தந்தைதாம் பிறவியுடன் சுற்றமிவை
உண்டென்று நம்பி உடலழிந்தேன் பூரணமே! 13
தண்டிகைப்பல் லாக்குடனே சகலசம் பத்துகளும்
உண்டென்று நம்பி யுணர்வழிந்தேன் பூரணமே! 14
இந்த வுடலுயிரை எப்போதுந் தான்சதமாய்ப்
பந்தமுற்று நானும் பதமழிந்தேன் பூரணமே! 15
மாதர் பிரபஞ்ச மயக்கத்தி லேவிழுந்து
போத மயங்கிப் பொறியழிந்தேன் பூரணமே! 16
சரியைகிரி யாயோகந் தான்ஞானம் பாராமல்,
பரிதிகண்ட மதியதுபோற் பயனழிந்தேன் பூரணமே! 17
மண்பெண்பொன் னாசை மயக்கத்தி லேவிழுந்து
கண்கெட்ட மாடதுபோற் கலங்கினேன் பூரணமே! 18
தனிமுதலைப் பார்த்துத் தனித்திருந்து வாழாமல்,
அனியாய மாய்ப்பிறந்திங் கலைந்துநின்றேன் பூரணமே! 19
ஈராறு தன்கலைக்குள் இருந்துகூத் தாடினதை
ஆராய்ந்து பாராம லறிவழிந்தேன் பூரணமே! 20
வாசிதனைப் பார்த்து மகிழ்ந்துனைத்தான் போற்றாமல்,
காசிவரை போய்த்திரிந்து காலலுத்தேன் பூரணமே! 21
கருவிகள்தொண் ணூற்றாறிற் கலந்துவிளை யாடினதை
இருவிழியாற் பாராமல் ஈடழிந்தேன் பூரணமே! 22
உடலுக்குள் நீநின் றுலாவினதைக் காணாமல்
கடமலைதோ றுந்திரிந்து காலலுத்தேன் பூரணமே! 23
எத்தேச காலமும்நாம் இறவா திருப்பமென்று
உற்றுனைத்தான் பாராமல் உருவழிந்தேன் பூரணமே! 24
எத்தனைதாய் தந்தை யிவர்களிடத் தேயிருந்து
பித்தனா யானும் பிறந்திறந்தேன் பூரணமே! 25

பெற்றலுத்தார் தாயார் பிறந்தலுத்தேன் யானுமுன்றன்
பொற்றுணைத்தாள் தந்து புகலருள்வாய் பூரணமே! 26
உற்ருர் அழுதலுத்தார்; உறன்முறையார் சுட்டலுத்தார்;
பெற்றலுத்தார் தாயார்; பிறந்தலுத்தேன் பூரணமே! 27
பிரமன் படைத்தலுத்தான்; பிறந்திறந்து நானலுத்தேன்;
உரமுடைய அக்கினிதா னுண்டலுத்தான் பூரணமே! 28
எண்பத்து நானூரு யிரஞ்செனன முஞ்செனித்துப்
புண்பட்டு நானும் புலம்பினேன் பூரணமே! 29
என்னை யறியாம லெனக்குள்ளே நீயிருக்க,
உன்னை யறியாமல் உடலிழந்தேன் பூரணமே! 30
கருவாய் உருவாய்க் கலந்துலகெ லாம்நீயாய்
அருவாகி நின்ற தறிகிலேன் பூரணமே! 31
செம்பொற் கமலத் திருவடியைப் போற்ருமல்,
பம்பைகொட்ட ஆடும் பசாசானேன் பூரணமே! 32
எனக்குள்ளே நீயிருக்க, உனக்குள்ளே நானிருக்க,
மனக்கவலை தீர வரமருள்வாய் பூரணமே! 33
எழுவகைத் தோற்றத் திருந்துவினை யாடினதைப்
பழுதறவே பாராமற் பயனழிந்தேன் பூரணமே! 34
சாதிபே தங்கள் தமையறிய மாட்டாமல்
வாதனையால் நின்று மயங்கினேன் பூரணமே! 35
சூலமொன்ருய் நீபடைத்த குறியையறி யாமலியான்
மலபாண்டத் துள்ளிருந்து மயங்கினேன் பூரணமே! 36
அண்டபிண்ட மெல்லாம் அணுவுக் கணுவாய்நீ
கொண்ட வடிவின் குறிப்பறியேன் பூரணமே! 37
சகத்திரத்தின் மேலிருக்குஞ் சற்குருவைப் போற்ருமல்,
அகத்தினுடை யானுவத்தா லறிவழிந்தேன் பூரணமே!
ஐந்து பொறியை அடக்கியுனைப் போற்ருமல்,
நைந்துருகி நெஞ்சம் நடுங்கினேன் பூரணமே! 39
என்னைத் திருக்கூத்தால் இப்படிநீ யாட்டுவித்தாய்,
உன்னை யறியா துடலழிந்தேன் பூரணமே! 40

நரம்புதசை தோலெலும்பு நாற்றத்துக் குள்ளிருந்து
வரம்பறிய மாட்டாமல் மயங்கினேன் பூரணமே! 41
சிலந்தியுடை நூல்போற் சிவசெந்துக் குள்ளிருந்த
நலந்தனைத்தான் பாராமல் நலமழிந்தேன் பூரணமே! 42
குருவாய்ப் பரமாகிக் குடிலைசத்தி நாதவிந்தாய்
அருவா யுருவான தறிகிலேன் பூரணமே! 43
ஒளியாய்க் கதிர்மதியாய் உள்ளிருளாய் அக்கினியாய்
வெளியாகி நின்ற வியனறியேன் பூரணமே! 44
இடையாகிப் பிங்கலையாய் எழுந்த சுழுமுனையாய்
உடலுயிராய் நீயிருந்த வுளவறியேன் பூரணமே! 45
மூலவித்தாய் நின்று முளைத்துடல்தோ றும்மிருந்து
கால னெனவழிக்குங் கணக்கறியேன் பூரணமே! 46
உள்ளும் புறம்புமா யுடலுக்குள் நீயிருந்த
தெள்ளளவும் நானறியா திருந்தேனே பூரணமே! 47
தாயாகித் தந்தையாய்த் தமர்கிளைஞர் சுற்றமெல்லாம்
நீயாகி நின்ற நிலையறியேன் பூரணமே! 48
விலங்குபுள்ளூர் வனஅசரம் விண்ணவர்நீர்ச் சாதிமனுக்
குலங்களெழு வகையினின்ற குறிப்பறியேன் பூரணமே! 49
ஆணாகிப் பெண்ணாய் அலியாகி வேற்றுருவாய்
மாணாகி நின்ற வகையறியேன் பூரணமே! 50
வாலையாய்ப் பக்குவமாய் வளர்ந்துகிழந் தானாகும்
பாலையாய் நின்ற பயனறியேன் பூரணமே! 51
பொய்யாய்ப் புவியாய்ப் புகழ்வா ரிதியாகி
மெய்யாகி நின்ற வியனறியேன் பூரணமே! 52
பூவாய் மணமாகிப் பொன்னாகி மாற்றாகி
நாவாய்ச்சொல் லான நயமறியேன் பூரணமே! 53
முதலாய் நடுவாகி முப்பொருளாய் மூன்றுலகாய்
இதமாகி நின்ற இயலறியேன் பூரணமே! 54
ஊனாய் உடலுயிராய் உண்ணிறைந்த கண்ணொளியாய்த்
தேனாய் ருசியான திறமறியேன் பூரணமே! 55

வித்தாய் மரமாய் விளைந்தகனி காய்பூவாய்ச்
சித்தாகி நின்ற திறமறியேன் பூரணமே! 56
ஐவகையும் பெற்றுலக அண்டபகி ரண்டமெல்லாந்
தெய்வமென நின்ற திறமறியேன் பூரணமே! 57
மனமாய்க் கனவாகி மாய்கையாய் உள்ளிருந்து
நினைவாகி நின்ற நிலையறியேன் பூரணமே! 58
சத்தி சிவமிரண்டாய்த் தான்முடிவி லொன்றாகிச்
சித்திரமாய் நின்ற திறமறியேன் பூரணமே! 59
பொறியாய்ப் புலனாகிப் பூதபே தப்பிரிவாய்
அறிவாகி நின்ற அளவறியேன் பூரணமே! 60
வானிற் கதிர்மதியாய் வளர்ந்துபின்னொன் றானதுபோல்
ஊனுடலுக் குள்ளிருந்த வுயிர்ப்பறியேன் பூரணமே! 61
பொய்யும் புலையுமிகப் பொருந்திவீண் பேசலன்றி
ஐயோ வுனையுரைக்க அறிகிலேன் பூரணமே! 62
நிரந்தரமா யெங்கும் நின்றுவிளை யாடினதைப்
பரமதுவே யென்னப் பதமறியேன் பூரணமே! 63
கொல்வாய்; பிறப்பிப்பாய்; கூடவிருந் தேசுகிப்பாய்;
செல்வாய் பிறர்க்குள்; செயலறியேன் பூரணமே! 64
வாரிதியாய் வையமெல்லா மன்னுமண்ட பிண்டமெல்லாஞ்
சாரதியாய் நின்ற தலமறியேன் பூரணமே! 65
வித்தாய் மரமாய் வெளியாய் ஒளியாய்நீ
சத்தா யிருந்த தரமறியேன் பூரணமே! 66
தத்துவத்தைப் பார்த்துமிகத் தன்னை யறிந்தறிவால்
உய்த்துனைத்தான் பாராம லுய்வாரோ பூரணமே! 67
ஒன்று யுயிராய் உடல்தோறும் நீயிருந்தும்
என்று மறியார்க ளேழைகள்தாம் பூரணமே! 68
நேற்றென்றும் நாளையென்றும் நினைப்புமறப் பாய்படைத்து,
மாற்றமாய் நின்ற வளமறியேன் பூரணமே! 69
மனம்புத்தி சித்தம் மகிழறிவாங் காரமதாய்
நினைவாந் தலமான நிலையறியேன் பூரணமே! 70

உருப்பேத மின்றி யுயர்ந்தசத்த பேதமதாய்க்
குருபேத மாய்வந்த குணமறியேன் பூரணமே! 71
சட்சமய பேதங்கள் தான்வகுத்துப் பின்னுமொரு
உட்சமய முண்டென் றுரைத்தனையே பூரணமே! 72
முப்பத்தி ரண்டுறுப்பாய் முனைந்துபடைத் துள்ளிருந்த
செப்படி வித்தைத் திறமறியேன் பூரணமே! 73
என்னதான் கற்றாலென்? எப்பொருளும் பெற்றாலென்?
உன்னை யறியாதார் உய்வரோ பூரணமே! 74
கற்றறிவோ மென்பார் காணார்க ளுன்பதத்தைப்
பெற்றறியார் தங்களுக்குப் பிறப்பறுமோ பூரணமே! 75
வானென்பார் அண்டமென்பார் வாய்ஞான மேபேசித்
தானென்பார் வீணர்; தனையறியார் பூரணமே! 76
ஆதியென்பார் அந்தமென்பார் அதற்குள்நடு வாயிருந்த
சோதியென்பார் நாதத் தொழிலறியார் பூரணமே! 77
மூச்சென்பார் உள்ளமென்பார் மோனமெனு மோட்சமென்பார்;
பேச்சென்பார் உன்னுடைய பேரறியார் பூரணமே! 78
பரமென்பார் பானுவென்பார் பாழ்வெளி யாய்நின்ற
வரமென்பார் உன்றன் வழியறியார் பூரணமே! 79
எத்தனை பேரோ எடுத்தெடுத்துத் தானுரைத்தார்;
அத்தனைபேர்க் கொன்றான தறிகிலேன் பூரணமே! 80
நகார மகாரமென்பார் நடுவே சிகாரமென்பார்
வகார யகாரமென்பார் வகையறியார் பூரணமே! 81
மகத்துவமாய்க் காம மயக்கத்துக் குள்ளிருந்து
பகுத்தறிய மாட்டாமற் பயனழிந்தேன் பூரணமே! 82
உண்மைப் பொருளை உகந்திருந்து பாராமற்
பெண்மயக்கத் தாலே பிறந்திறந்தேன் பூரணமே! 83
வாயார வாழ்த்தி மகிழ்ந்துனைத்தான் போற்றாமல்
காய மெடுத்துக் கலங்கினேன் பூரணமே! 84
சந்திரனை மேகமது தான்மறைத்த வாறதுபோற்
பந்தமுற யானுமுனைப் பார்க்கிலேன் பூரணமே! 85

செந்தாம ரைத்தாளைத் தினந்தினமும் போற்றுமல்,
அந்தரமாய் நின்றங் கலேந்தேனுன் பூரணமே! 86
நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையற்ற காயமிதைத்
தாரகமென் றெண்ணிநான் தட்டழிந்தேன் பூரணமே! 87
நெஞ்ச முருகி நினைந்துனைத்தான் போற்றிநெடு
வஞ்சகத்தைப் போக்க வகையறியேன் பூரணமே! 88
எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் நிறைந்திருந்த
துள்ள மறியா துருகினேன் பூரணமே! 89
மாயாப் பிரபஞ்ச மயக்கத்தி லேவிழுந்தே
ஓயாச் சனன மொழித்திலேன் பூரணமே! 90
பூசை யுடன்புவன போகமெனும் போக்கியத்தால்
ஆசையுற்றே நானு மறிவழிந்தேன் பூரணமே! 91
படைத்து மழித்திடுவாய் பார்க்கிற்பிர மாவெழுத்தைத்
துடைத்துச்சிரஞ் சீவியாய்த் துலங்குவிப்பாய் பூரணமே!
மந்திரமாய்ச் சாத்திரமாய் மறைநான்காய் நீயிருந்த
தந்திரத்தை நானறியத் தகுமோதான் பூரணமே! 93
அல்லாய்ப் பகலாய் அனவரத காலமெனுஞ்
சொல்லாய்ப் பகுத்த தொடர்பறியேன் பூரணமே! 94
நரகஞ் சுவர்க்கமென நண்ணுமிரண் டுண்டாயும்
அரகரா வென்ப தறிகிலேன் பூரணமே! 95
பாவபுண் ணியமென்னும் பகுப்பாய்ப் படைத்தழித்திங்
காவலையுண் டாக்கிவைத்த அருளறியேன் பூரணமே! 96
சாந்தமென்றுங் கோபமென்றுஞ் சாதிபே தங்களென்றும்
பாந்தமென்றும் புத்தியென்றும் படைத்தனையே பூரணமே! 97
பாச முடலாய்ப் பசுவதுவுந் தானுயிராய்
நேசமுடன் நீபொருளாய் நின்றனையே பூரணமே! 98
ஏதிலடி யாரிரங்கி யிகத்தினில் வந்துன்றன்
பாதமதில் தாழப் பரிந்தருள்வாய் பூரணமே! 99
நானேநீ நீயேநான் நாமிரண்டு மொன்றனால்
தேனின் ருசியதுபோற் றெவிட்டாய்நீ பூரணமே! 100

முடிவிலொரு சூனியத்தை முடித்துநின்று பாராமல்
அடியிலொரு சூனியத்தி லலேந்தேனே பூரணமே! 101
பூரண மாகேனைப் புத்தியுட னோதினர்க்குத்
தாரணியில் ஞானந் தழைப்பிப்பாய் பூரணமே! 102

XIX

ஞானம்—100

காப்பு:

நேரிசை வெண்பா

நண்பான நெஞ்சுக்கே ஞானத்தால் நல்லபுத்தி
வெண்பாவாய் நூறும் விளம்பவே—பண்பாக்
ககனப் பதமுறவக் கன்ம மருகக்
ககனகதிர் வேல்முருகன் காப்பு.

நெஞ்சுடனே தாம்புலம்பி நீலநிறத் தாளீன்ற
குஞ்சரத்தை யாதரித்துக் கும்பிட்டால்—கஞ்சமுடன்
காமமுதல் மும்மலத்தின் கட்டறுத்து ஞானமுடன்
பூமிதனில் வாழ்வரெப்போ தும். 1

எப்போ திறைவன் எழுத்தைவிட்டுத் தப்புவோம்?
எப்போ தெழுத்திரண்டை ஏத்துவோம்?—எப்போது
காமன் வலையறுப்போம்? காரொளியைக் கண்டுநெஞ்சே!
ஏமன் வலையறுப்ப தென்று? 2

என்றும் பயமறவே ஈரெழுத்தும் ஓரெழுத்தாய்
நின்றசிவ லிங்கத்தை நெஞ்சே!கேள் :—உண்டுறங்கித்
தேசமெல்லாம் நின்றசைந்த தீயெழுத்தே லிங்கங்காண்
ஆசைவிந்தே ஆவுடை. யாள். 3

ஆவுடையா ளோடிருந்தேன் அருளானந் தம்பெறவே
கோவுடையாள் நின்றதினங் கூடியே—பூவுடையாள்
கட்டழகி யைத்தான் கடந்து பெருவெளியில்
இட்டமுடன் நெஞ்சே! இரு. 4

இருவினைக்கு ளாகாதே என்னுடைமை எண்ணாதே
பெருகுசினங் கொண்டுபினற் றாதே—மருவுமலக்
கள்ளமெல்லாம் விட்டுக் கரைந்து கரைந்துருகி
உள்ளுணர்ந்து நெஞ்சேபார் ஒன்று. 5

ஒன்றும் அறியாதே ஓடி அலையாதே
சென்று மயங்கித் திரியாதே—நின்ற
நிலைபிரியா தேநெடிய நெஞ்சே! கொடிய!
புலைவினையு மாற்றும் பொருள். 6

பொருளுடைமை நம்பாதே பொய்வாழ்வை நத்தி
இருளுறவை நம்பி இராதே—பொருளுறவு
கொண்டறிவி னாலே குறித்து வெளியதனைக்
கண்டுபிடித் தேறுநெஞ்சே! காற்று. 7

காற்றுடனே சேர்ந்து கனலுருவைக் கண்டவழி
மாற்றி யினிப்பிறக்க வாராதே—ஏற்றபடி
ஓடி அலையாதே ஓங்காரத் துள்ளொளியை
நாடியிருப் போம்மனமே! நாம். 8

நானென்ன தென்றுவினை நாடி அலையாதே
தானவனே யென்று தரியாய்நீ;—என்மனமே!
வீணாவல் கொள்ளாதே மேலாம் பழம்பொருளைக்
காணாவல் கொள்ளாய் கருத்து. 9

கருத்துவே றாகாதே கண்டிடத்தோ டாதே
விரித்துப் பலவேடம் மேவாப்—பெருத்ததொரு
சஞ்சலத்தை விட்டுச் சலமறிந்து காண்மனமே!
அஞ்செழுத் தாலொன் பது. 10

ஒன்பதுவாய்க் கூட்டை யுறுதியென்று நம்பாதே
ஐம்புல னையென் றணுகாதே—இன்பமுடன்
சிற்பரத்தி னுள்ளே தெளிந்தபர மானந்தத்
துட்பொருளே மெய்யென் றுணர். 11

மெய்யுணர்ந்து பாரா விரிந்தகன்று போகாதே,
அய்யன் திருவிளையாட் டாநெஞ்சே!—செய்யதோர்,
ஆணெழுத்தும் பெண்ணெழுத்து மாகி நடுநின்ற
காணும் பொருளுரைக்குங் கல். 12

கல்லான நெஞ்சே! கவலைக் கருத்தாகிப்
பொல்லாப் பவக்கடலில் போகாதே—எல்லாம்
செலக்குமிழி யென்றுநினை; செம்பொனம்ப லத்தைக்
கலக்கமறப் பார்த்தே கரை. 13

கரைதெரியா இன்பக் கடலில்மூழ் காதே
வரைகடந்த வாழ்வைநத் தாதே—உரையிறந்த
ஓசைவிந்து வேமனமே! உற்றசபை யாலறிந்து
நேசமுள்ள பாக்கியத்தி லில். 14

பாக்கியத்தைக் கண்டு பரிந்து மகிழாதே
தாக்குமிடி வந்தால் சலியாதே—நோக்குமே
ஒருத்தன் றிருவிளையாட் டென்றுணரு நெஞ்சே!
கருத்தாலே நின்று கருது. 15

கருதாதே மங்கையர்கள் காமவலைக் கேங்கி
உருகாதே நெஞ்சே! ஒருவன்—இருகாலைக்
காத்தயர்ந்து சேர்த்துக் கனலைக்கண் காட்டினகண்
போற்றிப்பார் ஒத்தநல்ல பொன். 16

பொன்னாசை மண்ணாசை பூங்குழலா ராசையெனச்
சொன்னாசை யென்றறிந்து சோராதே—எந்நாளும்
ஈசன் அமைத்தாங் கிருக்குங்கா ணிம்மூன்றும்
பாசமது நெஞ்சே பரிந்து. 17

பரிந்து திரியாதே பார்வினைக்கஞ் சாதே
அறிந்துருகிச் சிந்தித் தலையேல்—வருந்தி
நடந்துசித்ர நாடியிலே நாதமறி நெஞ்சே!
உடைந்திடு முன்னே உடம்பு. 18

உடம்பழிந்த பின்மனமே! ஒன்றுங் கிடையா
துடம்பழியு முன்கண் டுணரா—துடம்பிற்
கருநிறத்தைச் சேர்ந்து கருமலைச்சிற் றற்றுப்
பருகு கலைமதியப் பால். 19

பாலிருக்கும் தோல்தனத்தைப் பாராதே மங்கையர்கள்
காலிடுக்கை நத்திக் கரையாதே—கோலெடுத்து
வீர மறலி வருமுன் வினையறுக்கும்
பாரவழி யின்னருளைப் பார். 20

பார்த்தவிட மெல்லாம் பரமென் றிருமனமே!
காற்றனல்மண் நீர்வெளியாம் கண்டவெல்லாம்—மாத்திரண்ட
ஐம்புலனு நில்லா ஆசைகளும் நில்லாவே
என்புடலும் நில்லா தினி. 21

இனியசுகம் ஐம்புலனென் றெண்ணுதே நெஞ்சே!
இனிய சுகமற வாதே—இனியசுகம்
கண்டதெல்லா மெவ்வுலகு காணுத இவ்வுலகில்
நின்றதோ நில்லாத தோ? 22

நில்லாமல் ஓடுகின்ற நெஞ்சே! நிலையில்லா
எல்லாம் பகையா யிருக்குங்காண்—பொல்லாக்
கருக்குழியி லேபிறந்த கன்மவினை யானுல்
திருக்கறுக்க வேண்டுந் தினம். 23

தினந்தினைப்போ தாகிலுந்தான் தீதறநில் லாமல்
இனம்பிரிந்த மான்போல் இருந்தாய்—தினந்தினமும்
ஓங்காரத் துள்ளொளியை யுற்றுணர்ந்து நீமனமே!
ஆங்கார அச்சம் அறு. 24

அச்சத்தால் ஐம்புலனும் ஆங்காரத் தால்மேய்ந்த
கச்சத்தா னிச்சயமாய்க் கள்ளாதே—மெச்சத்தான்
அண்டமெல்லாம் ஊடுருவ ஆகாச முங்கடந்து
நின்ற நிலைதான் நிலை. 25

நிலையறிந்து நில்லாமல் நீபாவி நெஞ்சே!
அலைமதிபோ லேதினமு மானாய் ;—கலையறிந்து
மாரனையுங் கூற்றினையும் மாபுரத்தை யும்புகைத்த
வீரனைத் தேட விரும்பு. 26

விரும்பித் தனித்தனியே மெய்யுணரா தேமாய்
இரும்புண்ட நீர்போலே ஏகும்—கரும்பதனைத்
தின்றாலல் லோதெரியும் நெஞ்சே! நின் ஐம்புலனை
வென்றாலல் லோவெளிச்ச மாம்? 27

வெளிச்சமில்லா வீடே விளக்கேற் றினதாக்
களிசிறந்து நின்றதைக்கா நெஞ்சே!—வெளிச்சமற,
தொண்ணூற் றறுதத் துவமொன்றாய்த் தோன்றுங்காண்
எண்ணிலிவை காணா திருட்டு. 28

இருட்டனைய மாய்கையா லெவ்வுலகுந் தாய
பொருட்டனையே மூடைம் புலனால்—திருட்டுமன
வண்டருடன் கூடாதே வாழ்மனமே! நாமிருவேம்
கண்டுகொள்வேம் காணா தது. 29

காணா ததைக்கண்டால் கண்டதெல்லாங் காணாது
வீணாவல் கொண்டுள் மெலியாதே—நாணாதே
இந்திரியத் தோடு மிணங்காதே பாவிநெஞ்சே!
செஞ்சொல்மறை அக்கரத்தைத் தேடு. 30

தேடியணைந்து திரு வக்கரத்தைச் சென்றுவெளி
நாடினால் நெஞ்சே! நலம்பெறலாம் ;—வாடியே
பொல்லாப் புவிகாணப் போகமதை நம்பாதே!
எல்லாம் வெயில்மஞ்ச ளே. 31

மஞ்சனைய கூந்தல் மடவாரைக் கண்டுருகும்
பஞ்சமல நெஞ்சே! பகரக்கேள் :—மஞ்சள்
மயங்காணும் இந்தவுடல் மாயவாழ் வெல்லாம்
அயன்கா ணழிகூத் திரம். 32

சூத்திரத்தா லாடும் சுழுமுனையைத் தான்திறந்து
பார்த்திருந்தால் வாராது பாவமெலாம் ;—சூத்திரத்தைப்
பாராம லேயிருந்து பாவிமன மேபிறக்க
வாராம லேயிருக்க வா. 33

வாசி தனைப்பிடித்து வன்கனலோ டேசேர்த்துச்
சீசி யெனவே திரியாமல்—மாசி
இருளா னதைச்சேர்ந் திருந்தாயே நெஞ்சே!
பொருளா னதைமறந்து போட்டு. 34

போட்டுவிக்கும் பொல்லாப் புழுச்சொரியும் நாய்விடக்கே
கூட்டங் குலைந்து குலைந்திடுமுன்—காட்டித்
தாழ்வுறாய் நெஞ்சே! தராதரமா யெங்கும்
மூழ்வா னதையுயிர்போம் முன். 35

முன்னே யயனெழுதும் மூன்றுவினை கண்டுழன்று
பின்னுந் தெரியலையே பேய்மனமே!—தன்னை
அறியா திருந்தால் அவனறி வானோ!
குறியான புத்தியென்றே கொள். 36

கொள்ளைக்குட் பட்டுக் குடிகேட ரோடிருந்து
கள்ளக் கருத்தால் கருதாதே—மெள்ளமெள்ள
ஆய்ந்தாய்ந்து பார்த்துநீ ஆறுறுக் கப்பாலே
தேர்ந்தாய்ந்து பார்த்துத் தெளி. 37

தெளிந்தநீர் பட்டமுதம் சேர்ந்தால் தெளியா
தெளிந்தநீர் காட்டா தவைபோல்—தெளிந்தால்
சகல பொருள்தோற்றும் தாழ்வுறு தொன்றும்
பகலிரவில் லாத பதி. 38

பதிபசுபா சங்களையும் பற்றி யுருவப்
பதிதனிலே தங்கிப் பலரும்—கதிபெறவே
வீணுமோ நெஞ்சேகேள் வேதாந்தத் துட்பொருளைக்
காணுமலாமோ கணக்கு? 39

கணக்கறியா மாயக் கருவிகர ணாதிப்
பிணக்கறியா மற்பேதை நெஞ்சே !—இணக்கம்
அறிந்திணங்க வேண்டும் அருள்வெளியி னுள்ளே
செறிந்தவிந்து நாதத்தைச் சேர். 40

சேராதே மாய்கைதனை ; சேர்ந்து கருக்குழியைப்
பாராதே நெஞ்சே ! பதையாதே ;—சீரான
சித்திரத்தைப் பார்த்துத் தினமனமே சித்திரத்தில்
உத்திரத்தைக் கொள்ளா யுகந்து. 41

உகந்துகந்து நெஞ்சமே ! ஓரெழுத்தி னாலே
அகந்தனையே சுத்திபண்ணி யாய்ந்து—முகந்து
குடியாம லாமோ ? குலவுமல மான
மிடியா னதுதீர வேண்டு. 42

வேண்டுந் திரவியமும் மேலுயர்ந்து பள்ளியெல்லாம்
ஆண்ட திரைநாடு மம்பலமும்-மாண்டுபெருங்
காடுயர்ந்தா ரேமனமே! கண்டாயோ மாயனயன்
தேடரிய ஈசன் செயல் ? 43

செயமாகா நெஞ்சே! திருட்டுமலக் கோட்டைப்
பயமறவே வெட்டிப் பரப்பி—நயமான
வாசியினால் சுட்டு மதிமயங்கக் கண்டிருப்போம்
பேசியநாம் பேசாம லே. 44

பேசாத ஞானப் பெருமைக் கிடப்பதுதான்
ஆசாபா சங்களில்லா தார்க்கல்லோ ?—கூசாமல்
தேசமெல்லாம் ஓடித் திரிகின்றா யேமனமே!
ஆசாபா சங்களும்நீ யாய். 45

பாசங் களைந்து பதியி லிருந்துகொண்டு
பேசரிய காலைப் பிடித்திருக்க—நேசமுடன்
நாமிருவ ருங்கூடி நாதாந்த ஞானத்தைத்
தாமொருவ னாயிருக்கத் தங்கு. 46

தங்கு நெடுவெளியில் சாலங் களுங்கடந்து
எங்குநான் ருனு யிருக்காமல்—மங்கு
கருவானுய் நெஞ்சே! கரிக்கால தூதன்
வருவானே யென்ன வகை ? 47

என்னவகை செய்தோம் எமதூதன் வந்தக்கால்
பின்னேயென் ஒட்டானே பேய்நெஞ்சே !—சொன்ன
படியேகேள் தூதன் பரிந்துவரு முன்னே
அடிதேடிக் கொண்டே அமர். 48

அமரும் மனம்புத்தி யாங்கார மேசித்
தமறும் பொழுதுவே ருனேர்—அமரும்
கோவென் றுரைத்தநமன் கொண்டுபோம்போதறிவு
வாவென்ருல் நெஞ்சேவா ராது. 49

வாராது நெஞ்சே! மயக்கம் வருமுன்னே
வேரா னதைப்பிடித்து மேலேறிப்—பாராமல்
பொய்யிலே நில்லாதே புத்திகெடா தேயிருந்தால்
மெய்யிலே நின்றறிவோம் மெய். 50

மெய்யாறு வீடுகளாய் மேலாம் படைவீடாய்
ஐயாறு மாறும் அறுபதாய்-மெய்யாகக்
கண்டதெல்லாம் நான்காண்; காணு ததைத்தேடிக்
கண்டுருகி நெஞ்சே கனி. 51

கனியருந்த மாட்டாமல் காயருந்து கின்ருய்
கனிருசிபோ லாகுமோ காய்தான்?—இனியதுகேள் :
நானும்நீ யுங்கனிகாண்; நடுவிருந்த தேருசிகாண்;
தேனும்பா லும்போல் சிவன். 52

சிவதலங்க ளைத்தேடிச் சியெழுத்த றுத்துச்
சிவதலங்க ளைத்தேடிச் சேரா—தவதவங்கள்
பண்ணுதே நெஞ்சேகேள்: பாரவினை வந்தக்கால்
எண்ணுதே அஞ்சியேங்கா தே. 53

ஏங்காதே நெஞ்சே!கேள்: எவ்வினைகள் வந்தாலும்
ஏங்காதே சற்றும் இளையாதே;—தாங்காமல்
கொண்டவனும் செத்தவனும் கூட்டத்தா னும்வந்தான்
இன்றுகுறித் துண்மையிதென் றெண். 54

எண்ணரிய நெஞ்சே!இனியநற் பாலதனை
அன்னந்தண் ணீர்நீக்கி யேயருந்து—தன்மைபோல்
துன்பங் களைந்து தூயவெளி யூடுருவாய்
இன்பங் களைச்சேர்ந் திரு. 55

சேர்ந்திருவோ ரும்பாலும் தேனும்போ லேகலந்து
வார்ந்ததிலே யுள்ளுரிசி வாங்காமல்—போங்காலம்
வைத்தமறக் காலன் வருவானே வந்தக்கால்
எய்த்திடுவா னெஞ்சே! எவன்? 56

எவனிருந்து நெஞ்சே! எதிர்ப்பாரு முண்டோ
கவனம்ற நின்று கருதின்—புவனமெல்லாம்
வித்துயிரெல் லாங்கழண்டு விண்ணுடைந்த தேமனமே!
மற்றுடலை யுண்கிறதே மண்! 57

மண்ணெழுந்தும் நீரெழுந்தும் வாய்வெழுந்துந் தீயெழுந்தும்
விண்ணெழுந்துங் கூடியொரு வீடாகி—நண்ணரிய
மாயமெல்லா முண்டாக்கி வைத்தான்காண் நெஞ்சே!இக்
காயமெல்லாம் நானுக் கரு. 58

கருவழிந்தால் வித்தையில்லாக் காரணம்போல் நெஞ்சே!
கருவழிந்தெல் லாம்கண்ட தெல்லாம்—கருதித்
திரியாதே நெஞ்சே!சிவன்செயலே யல்லால்
மதியாரில் லாதக்கால் வந்து. 59

வந்துதவும் நாதாந்த வாசனைக்கண் டேவணங்கித்
தந்திரமாய்ச் சென்று தரியாமல்—அந்தரத்தில்
விட்டபட்டம் போலலைந்து வெவ்வினையி னுல்மனமே!
தட்டுகெட்டுப் போகாதே தான். 60

தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை யோடுநெஞ்சே!
வானம் பிளந்து வழிகூடின்—நானுமதில்
நீயு மொருநிழலில் நின்றங் கிளைப்பாறித்
தோயுமதி தானே தொடங்கு. 61

தொடங்கு வினையறுத்துச் சுற்றமெலா நீத்தே
அடங்கு மிடத்திலடங் காமல்—கிடந்து
பருந்தெடுத்த குஞ்சாய்ப் பதைத்தாய் மனமே!
அருஞ்சரத் தம்மதன டி. 62

மதனசரத் தால்மனமே! வையம் மயங்கி
விதனத் துறலலால்வே றில்லை—மதனுலே
தத்துச் சுகத்தைநத்தித் தானலைய வேண்டாகாண்
மெத்த சுகத்தை வெறுத்து. 63

வெறுத்துவெருக் கொண்டதுபோல் வீணிலே நெஞ்சே!
பொறுத்த மயக்கிற்போ காதே—குறித்தடுத்துத்
தேடியே வாசிதனைச் சேர்ந்து கலந்தபொருள்
கூடினு லாமே குணம். 64

குணங்கள் பலவிதமாய்க் கொள்ளாதே நெஞ்சே!
வணங்குங் குணமாக வந்து—வணங்கியே
மண்டலமெ லாங்கடந்து மாவீட்டை நீதிறந்து
கண்டெடுத்துக் கொள்வாய் கனம். 65

கனதனத்து மாதர் கழிகாதல் கொண்டே
வினையார் நகைக்குருக வேண்டா—தினமனமே!
சோதித்தா னல்லால் சுபகா ரியமாகப்
போதித்தால் கொள்விலையோ புத்தி? 66

புத்திதரும் வித்தைதரும் பொல்லாப்பில் லாமல்நெஞ்சே!
சித்திமுத்தி பேரின்பம் சேர்ந்திடலாம்;—நித்தநித்தம்
தானந்த மானதொரு சற்குருவோ டேபழகி
ஆனந்த முண்டிருந்தக் கால். 67

காலவழிச் சென்று கருப்பைக் குழிக்குக்கீழ்
மூலமற்ற நல்வழியே மூழ்கின்றி—மாலை
இருட்டறுத்துப் போடாமல் என்பாவி நெஞ்சே !
திருட்டுவித்தை செய்கிறாய் சென்று. 68

சென்று சிவனடியில் சேர்ந்த பெரும்பாம்பு
ஒன்றுமிக வாசியைத்தான் ஓட்டாமல்—நன்றாய்
நிலையாக நில்லா தலைவாய் மனமே !
அலைவாயி னில்துரும்ப தாய். 69

தாய்தந்தை பெண்டுபிள்ளை தானென் றிரங்கிநித்தம்
காய்பறிக்கி றாயே கனியிருக்க !—தாய்தந்தை
எத்தனைபேர் பெற்றாரோ என்மனமே! நாமுந்தான்
எத்தனைபே ரைப்பெற்றோம் இங்கு ? 70

இங்குமங்கு மாய்மனமே! ஈடழிய வேண்டாகாண்;
அங்கம் பொருளா அறிந்துகொண்—டெங்கெங்கும்
நாமே சிவமாக நாடினால் ஞானமொழி
தாமே அருளைத் தரும். 71

அருளில்லா தார்க்கும் அருளறிவங் காமோ ?
அருளறிவு தானேஆ னந்தம்?—அருளறிவு
தேடுவதுங் கூடுவதும் சிந்தையா னந்தமுடன்
நாடுவதுந் தானறிவி னால். 72

நாடிலெழுத் தாறும் நடுவெழுத் தீரைந்தும்
ஓடி யொருபதினா லாகுமே—ஓடாய்நீ
ஓரெழுத்தைக் கண்டுறங்கி உன்னை டுறங்கிநெஞ்சே !
ஓரெழுத்தி லேசென் றுறை. 73

உறைகலத்தி னாய்போலே உள்ளமல மெல்லாம்
அறத்துடைத்து நெஞ்சே அறுதி—நிறைத்துப்
புளியம் பழத்தோடு போலிருக்க வேண்டும்
களியழியும் காலத்துக் கே. 74

காலங் கழித்துக் கடைவாயில் பாலுறுமுன்
வேலங் கனைய விழிமடவார்—ஏலக்
குழியில்வைத்து மாரடித்துக் கூப்பிடுமுன் மாய்கைக்
கழியெடுத்துப் போடுமுன்கண் ணால். 75

கண்ணாலே ஞானம் கருதாமல் நெஞ்சே! நீ
எண்ணாத மாய்கையெல்லா மெண்ணுகிருய்—நண்ணுய்கேள்
பார்க்கவேண் டுந்தனையும் பத்தரைமாற் றுத்தங்கம்
ஆக்கப்போ காதோஉன் ணல்? 76

உன்னாலே நெஞ்சமே! ஊழ்வினை வந்தாலும்
எந்நாளும் பாம்பின்வாய்த் தேரைபோல்—முன்னால்
அம்பிட்டுப் போகாதே ஆனந்த மெய்விளக்கு
நம்பி துணைக்குமுற்றும் நம்பு. 77

நம்பினுன் றன்னை நடுவணையி லேயிருந்து
கும்பிடா தார்க்குங் குறையுண்டோ?—நம்பிப்
பளிங்கொளிபோல் நெஞ்சே! பரந்திடலா மெங்கும்
விளங்கனலோ டேசேரு மே. 78

ஏமன்வரு முன்நெஞ்சே! எவ்வினையு மேவென்று
சாம நடுவதனில் சார்ந்ததிலே—சேமமுடன்
காலனையும் வென்றுசில காமனையும் வென்றுபின்பு
பாலிக்க லாமதுநாம் பார். 79

பாரயனும் மாலும் பரவவரு ருத்திரனும்
காரணைய வாரணத்தைக் கான்கண்டு—சீராய
நக்கத் திடைநடுவே நற்ககனப் பொற்பதியில்
சொற்கனகத் தற்பதியில் தோன்று. 80

தோன்றுமே யெல்லாச் சுகமுற் றதில்மனமே!
தோன்றுமே ஆனந்தச் சுந்தரர்பின்—தோன்றும்
அட்சரச்சு ருக்கிநெடு மக்கரப்பெ ருக்கமுடன்
உச்சரித்து ரைக்கிறவுண் மை. 81

உண்மை யிதுகாண்; ஒளியிருந்த வீடதுகாண்;
உண்மை சிவனிருக்கும் ஊருகாண்; — உண்மை
கருமை ஒளியேழ் கதியுள் பதங்கள்
மருவுதங்கி நீவருந்து மாறு. 82

வருந்தும் பொழுதுகாண் மாயையாய் நெஞ்சே!
வருந்தும் குணமாக வந்து—வருந்தும்
இருவினைத்தொ டக்கறும் ஏழ்வகைப்பி றப்பாம்
கருமலத்தி ருக்கறுங் காண். 83

காண்மனமே! சத்திசிவம் ஒன்றான காரணத்தை;
காண்மனமே மாலயனுங் காணரிதை;—காண்மனமே!
செம்பொன்னி னம்பலத்துள் சேருஞ்செஞ் சொல்லென்றும்,
அம்பலத்தில் ஆடுநட னம். 84

நடனமது பார்மனமே! நயனத் திடையே
நடனமது நாலாம் பதங்காண்—நடனம்
பதிமதிவித் தாய்மனமே! பலகதிவித் தாயெனவே
அதிவிதசித் தாந்தமா டும். 85

ஆடும் பதிமனமே! அம்பலத்தைச் சுட்டுநடம்
ஆடும் பரமகுரு ஆனந்தம்— ஆடுகின்ற
கூத்தனைக் கூற்றிற்ற கூத்தபிரா னையசுத்தம்
நீத்தவனைச் சித்தம்வைத்து நில். 86

நில்லு நிலவறமாய் நேசமுட னேபதியில்
நில்லு பிறவியற நீநெஞ்சே!—நில்லு
கனல்மதியும் கார்மிடறும் கதிரும் மதியும்
புனலொடுசெஞ் சடையும்போற் றி. 87

போற்றித் தினமனமே! பொல்லாக் குலங்கள்விட்டுக்
காற்றுங் கனலுங் கருத்தொன்றாய்ப்—பார்த்தறிவால்
சுத்தமலப் பித்தையற்றுச் சுற்றஒழி சுற்றிலுற்றுச்
சத்தமறித் துற்றதிலே தங்கு. 88

தூங்குநீ சென்று சதாசிவத்தி லேமனமே!
மங்குங் கருக்குழிக்குள் வாராமல்—தங்கும்
கருவும் புனலும் கதியும் கெதியும்
விதியும் திருத்தான் வெளி. 89

வெளியில் வெளியாகி விண்ணவன் றுனய்
வெளியி லொளியா யிருக்க—வெளியிற்
கரியுரித்துப் போர்த்தவனைக் கார்மதிசென் றுனைக்
கருவறுத்துப் பார்த்தலே காண். 90

காணு மனமே! கரிகா லனைவதைத்துக்
காணு முலகமெல்லாம் காணுருவாய்த்—தாணு
மனவிரக மானபுலி மன்றுள் நடனப்
பணவரவின் உற்றபா தம். 91

பாதத்தான் அஞ்செழுத் தானபர மன்சிங்க
நாதத்தா னென்றுநெஞ்சே! நன்முகப்—போதத்தான்
ஆரணத்தி னேடடைந் தண்டமெல்லாம் சுட்டதிரு
நீறணிந்து கொண்டிருநித் தம். 92

நித்தனய் நிர்மலனய் நின்றுலகம் மூன்றுக்கும்
கர்த்தனய் அஞ்செழுத்தின் காரணமாய்ப்—பெற்ற
குருவினிரு பாதங் குளிர நினைநீ
தருமதுபற் றுமனமே தான். 93

தானவனு காவிட்டால் சண்டாள னிற்றடிவான்
தானவனு மங்கே தரிக்கொட்டான்—மானுர்
கலங்கும் கலவிக் கருத்திற்றல் தான்கொடுப்பான்
இலங்கும் அடிதேர்நெஞ் சே! 94

நெஞ்சே! உனக்கு நிலவறமாய்ச் சொன்னவெலாம்
எஞ்சாவென் சொல்லென் றிகழாதே;—நெஞ்சே!
கருத்திச்சை தள்ளிக் கருதென்று செப்பின்
கருத்திச்சை தள்ளுகருத் துள். 95

உள்ளிருந்து நெஞ்சே ! உலவுஞ் சிவகுருவை
வெள்ளெருக்கின் பூச்சூடும் வேணியனை—உள்ளே
மனமுருகப் பார்த்தால் மலைசிலையாச் சென்றால்
உனதறிவால் பார்த்துநீ ஓது. 96

ஓதிநீ நெஞ்சே! கேள் : ஓரெழுத்து மந்திரத்தால்
ஆதியாய் எங்கும் அமர்ந்தானை—ஓதில்
கடிய மிடியும் கடிய பிணியும்
கடியவனு காமல்காக் கும். 97

காக்குந் தினமே கடிய பிறப்பறுத்துக்
காக்கும் பலபிணிநோய் காட்டாமல்—நோக்குமந்தி
வந்து பகல்வெளியில் வாராத மன்மதனை
உந்து மதையுணர்ந்தில் வாழ். 98

வாழுநீ நெஞ்சே! மயங்கித் திரியாதே
ஏழெழுத்துக் கப்பா லிருப்பானை—ஏழை
வருத்தந்தீர்த் தன்பன் மனமதனில் தங்கு
பருத்தரத்தி னத்தைப் பணி. 99

பணிந்து துதிமனமே! பல்லுயிர்கட் கெல்லாம்
அணுவிலணு வாகியிருந் தானைத்—துணிவாய்ப்
பிறவா திருக்கவும் பேரின்ப வாழ்வைத்
திறமாக நம்பிச் செலுத்து. 100

பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்

பட்டினத்தாரின் சீடராகிய

பத்திரகிரியார் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தம் வீடு நாடு முதலியவற்றை அகன்று, எங்குந் திரிந்து ஐயம் ஏற்பதில்லையென்று உறுதி கொண்டு, பத்திரகிரி மன்னரின் ஊருக்குப் புறத்திலுள்ள கணபதி கோவிலையடைந்து, ஞானநிட்டை கூடியிருந்தனர்.

கள்வர் சிலர் பத்திரகிரியரசர் மனையிற் புகுந்து, பொருள்களைக் கவர்ந்து செல்கையில் வழியிலுள்ள கணபதிக்கு ஒன்று செலுத்த நினைத்து, ஓர் இரத்தின ஆரத்தைக் கோவிலுள் வீசி ஏகினர். அவ்வாபரணம் பட்டினத்தார் கழுத்தில் விழ, உதயத்தில் அரண்மனைக் காவலர் அவரைக் கண்டு அவரும் கள்வரைச் சேர்ந்தவரென்று கருதி, அவரை அரசர் முன் கொண்டு போய் விட்டனர். கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் 'சிவ சிவ!' என்றிறைஞ்சிய அடிகளைக் கண்ணுற்ற அரசர், சற்று மயங்கி, அமைச்சரின் மனப்படி ஆக்கினை தருகவென்றிசைக்க, அமைச்சர் அவரைக் கழுவேற்ற நியமித்தனர்.

பட்டினத்தடிகள் காவலருடன் கழுமரத்தை அடைந்து, சற்றும் சலிப்புறுது புன்னகை

கொண்டு, 'என்செயலாவ தியாதொன்றுமில்லை இனித்தெய்வமே!' என்னுஞ் செய்யுளைப் பாட, கழுமரம் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. அது கண்ட காவலர் அரசருக்கறிவிக்க, அரசர் திடுக்கிட்டு, ஓடி வந்து, பட்டினத்தடிகள் பாதத்தில் விழ, அவர் மன்னரின் மனப்பக்குவமறிந்து, கடைக் கண்ணோக்கி, அவரைத் திருவிடைமருதூருக்குச் செல்லப் பணித்து, மீண்டும் சிவ ஸ்தலங்களைத் தரிசித்து, திருவிடைமருதூரையடைந்து, கீழைக் கோபுர வாயிலில் வீற்றிருக்க, பத்திரகிரியரசரும் பல ஸ்தலங்களுந் திரிந்து திருவிடை மருதூரை அடைந்து, குருவைக்கண்டு வணங்கி, அவர் சொற்படி மேலைக்கோபுர வாயிலிலிருந்து பிச்சையேற்று வந்து, குரு நிவேதனஞ் செய்து, மீதிச்சேடத்தை உண்டு யோகமெய்தியிருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்க, பத்திரகிரியாரிடம் ஒரு பெட்டை நாய்க்குட்டி வந்து வாலைக்குழைத்துத் தன் பசி நோயைக் குறிப்பித்து நிற்க, அவர் அதனையறிந்து தமது சேடப் பிரசாதமளிக்க, அது பசியாறி அவருடன் இருந்தது. இதைச் சிவபெருமானறிந்து, பட்டினத்தாரிடஞ்சென்று, அதிக பசியுள்ளவர்போல அபிநயிக்க, பட்டினத் தடிகள், 'யான் கோவணந் தாங்குவதே பார மாவுடையேன்; மேலைக்கோபுர வாயிலிருக் கின்றான் சமுசாரி; அவனண்டை ஏகினால் பசி ஆற்றுவான்,' என, இதைச் செவியுற்ற ஈசனார் மேற்குக் கோபுர வாயிலிலிருந்த பத்திரகிரி யாரையடுத்து, கீழ்த்திசை வாயிலில் இருக்கும் பட்டினத்தடிகள் புகன்றதை உரைக்க, பத்திர கிரியார், 'இவ்வோடும் நாய்க்குட்டியுமோ என்னைச் சமுசாரியாக்கின!' என்று பாத்திரத்தை

எடுத்தெறிய, அப்பாத்திரம் நாயின் சிரசின்மேற் பட, அது மரித்தது. உடனே சிவபெருமான் மறைந்தருள, பத்திரகிரியார் திருப்புலம்பல் முதலிய பல தமிழ்க் கண்ணிகளியற்றியும் சிவயோக மெய்தியுமிருக்க, மரித்த நாய் காசியரசன் மகளாய்ப் பிறந்து, பக்குவமடைந்தது. அதை அரசனறிந்து, புரோகிதரை அழைத்து, 'என் புத்திரிக்குத் தக்க புருடனை நியமிக்க வேண்டும்,' என, அதைக் கேள்வியுற்ற பெண் திடுக்கிட்டு, பிதாவை நோக்கி, 'யானொருவனுக்கு உரியவள் அல்லேன்; திருவிடை மருதூரில் மேலைக்கோபுர வாயிலில் வீற்றிருக்கும் என் குருநாதரிடம் என்னை ஒப்புவிப்பீராக!' என, அரசன் அதிசயித்து, உண்மையை விசாரித்தறிந்து, புத்திரியைப் பத்திரகிரியார்முன் கொண்டு வந்து விட, அவர் நிட்டையிலிருந்து விழித்து நோக்க, அப் பெண், 'அடிமை நாய் மீண்டுந் திருவடியை நாடி வந்தது,' என, யாவுமறிந்த ஞானியாரெழுந்து, அப்பெண்ணின் கரத்தைப்பற்றிச் சென்று, குருவாகிய பட்டினத்தடிகளிடம் விட்டு, 'நும் உச்சிட்டமுண்ட நாய்க்கும் இப்பிறவி நோய் வரலாமோ?' என, பட்டினத்தடிகள், 'அவன் செயலன்றி, ஆவதொன்றில்லை,' என்று, திருவருளை நாடினர். அப்போது அங்கு ஒரு பெருஞ்சோதி தோன்ற, அதில் அப்பெண்ணுடன் பத்திரகிரியார் மறையச் சோதியும் மறைந்தது.

மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்

கண்ணிகள்

முத்திதரும் வேத மொழியாம் புலம்பல்சொல்ல
அத்திமுக வன்றன் அருள்பெறுவ தெக்காலம் ? 1
ஆங்கார முள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்துத்
தூங்காமற் றூங்கிச் சுகம்பெறுவ தெக்காலம் ? 2
நீங்காச் சிவயோக நித்திரைகொண் டேயிருந்து
தேங்காக் கருணைவெள்ளந் தேக்குவது மெக்காலம் ? 3
தேங்காக் கருணைவெள்ளந் தேக்கியிருந் துண்பதற்கு
வாங்காமல் விட்டகுறை வந்தடுப்ப தெக்காலம் ? 4
ஓயாக் கவலையினு லுள்ளுடைந்து வாடாமல்
மாயாப் பிறவி மயக்கறுப்ப தெக்காலம் ? 5
மாயாப் பிறவி மயக்கத்தை யூடறுத்துக்
காயா புரிக்கோட்டை கைக்கொள்வ தெக்காலம் ? 6
காயா புரிக்கோட்டை கைவசமாக் கொள்வதற்கு
மாயா அனுபூதி வந்தடுப்ப தெக்காலம் ? 7
சேயாய்ச் சமைந்து செவிடூமை போற்றிரிந்து
பேய்போ லிருந்துன் பிரமைகொள்வ தெக்காலம் ? 8
பேய்போற் றிரிந்து பிணம்போற் கிடந்துபெண்ணைத்
தாய்போ னினைத்துத் தவமுடிப்ப தெக்காலம் ? 9
கால்காட்டிக் கைகாட்டிக் கண்கள் முகங்காட்டி
மால்காட்டு மங்கையரை மறந்திருப்ப தெக்காலம்? 10
பெண்ணினல்லா ராசைப் பிரமையினை விட்டொழிந்து
கண்ணிரண்டு மூடிக் கலந்திருப்ப தெக்காலம் ! 11
வெட்டுண்ட புண்போல் விரிந்தவல்குற் பைதனிலே
தட்டுண்டு நிற்கை தவிர்வதுவு மெக்காலம் ? 12
ஆறாத புண்ணி லழுந்திக் கிடவாமல்
தேறாத சிந்தைதனைத் தேற்றுவது மெக்காலம்? 13

தந்தைதாய் மக்கள் சகோதரரும் பொய்யெனவே
சிந்தைதனிற் கண்டு திருக்கறுப்ப தெக்காலம்? 14

மன்னுயிரைக் கொன்று வதைத்துண் டுழலாமல்
தன்னுயிர்போ லெண்ணித் தவமுடிப்ப தெக்காலம்? 15

பாவியென்ற பேர்படைத்துப் பாழ்நரகில் வீழாமல்
ஆவியென்ற சூத்திரத்தை அறிவதினி எக்காலம்? 16

உளியிட்ட கல்லும் உருப்பிடித்த செஞ்சாந்தும்
புளியிட்ட செம்பும் பொருளாவ தெக்காலம்? 17

வேடிக்கை யுஞ்சொகுசும் மெய்ப்பகட்டும் பொய்ப்பகட்டும்
வாடிக்கை யெல்லாம் மறந்திருப்ப தெக்காலம்? 18

பட்டுடையும் பொற்பணியும் பாவனையுந் தீவினையும்
விட்டுவிட்டுன் பாதம் விரும்புவது மெக்காலம்? 19

ஆமை வருமாட்கண் டைந்தடக்கஞ் செய்தாற்போல்
ஊமை யுருக்கொண் டொடுங்குவது மெக்காலம்? 20

தண்டிகையுஞ் சாவடியுஞ் சாளிகையும் மாளிகையுங்
கண்டு களிக்குங் கருத்தொழிவ தெக்காலம்? 21

அத்தன் இருப்பிடத்தை ஆராய்ந்து பார்த்துநிதஞ்
செத்த சவம்போற் றிரிவதினி எக்காலம்? 22

ஒழிந்த கருத்தினை வைத் துள்ளெலும்பு வெள்ளெலும்பாய்க்
கழிந்தபிணம் போலிருந்து காண்பதினி எக்காலம்? 23

அற்ப சுகமறந்தே அறிவையறி வாலறிந்து
கொப்பத்தில் வீழ்ந்துகொண்ட கோளறுப்ப தெக்காலம் ? 24

கருப்படுத்தி என்னையமன் கைப்பிடித்துக் கொள்ளாமுன்
உருப்படுத்தி யாள உடன்படுவ தெக்காலம்? 25

தூண்டு விளக்கணையத் தொடர்ந்திருள்முன் சூழ்ந்தாற்போல்
மாண்டு பிழைத்துவந்த வகைதெரிவ தெக்காலம்? 26

தூரியினில் மீன்போற் சுழன்றுமனம் வாடாமல்
ஆரியனைத் தேடி அடிபணிவ தெக்காலம்? 27

எண்ணாறுகமிருந்தும் எய்தாத வீடுபெற
வெண்ணீறு பூசி விளங்குவது மெக்காலம்? 28

அவவேடம் பூண்டிங் கலைந்து திரியாமற்
சிவவேடம் பூண்டு சிறந்திருப்ப தெக்காலம்? 29

அண்டருக்கா நஞ்சருந்தி அம்பலத்தி லாடுசிவன்
தொண்டருக்குத் தொண்டனெனத் தொண்டுசெய்வ தெக்காலம்?

பன்றி வடிவெடுத்துப் பாரிடந்து மால்காணுக்
குன்றில் விளக்கொளியைக் கூறுவது மெக்காலம்? 31

இத்திக்குந் தெள்ளமிர்தைச் சித்தாந்தத் துட்பொருளை
முத்திக்கு வித்தை முதலினைப்ப தெக்காலம்? 32

வேதாந்த வேதமெல்லாம் விட்டொழிந்தே நிட்டையிலே
ஏகாந்த மாக இருப்பதினி யெக்காலம்? 33

மற்றிடத்தைத் தேடியென்றன் வாழ்நாளைப் போக்காமல்
உற்றிடத்தைத் தேடி யுறங்குவது மெக்காலம்? 34

இன்றுளோர் நாளை இருப்பதுவும் பொய்யெனவே
மன்றுளோர் சொல்லும் வகையறிவ தெக்காலம்? 35

கஞ்சா அபினியுடன் கள்ளுண்டு வாடாமற்
பஞ்சாமிர் தத்தைப் பருகுவது மெக்காலம்? 36

செஞ்சலத்தி னூற்றிரண்ட சென்னமோட் சம்பெறவே
சஞ்சலத்தை விட்டுன் சரணடைவ தெக்காலம்? 37

கும்பிக் கிரைதேடிக் கொடுப்பா ரிடந்தோறும்
வெம்பித் திரிகை விடுப்பதினி எக்காலம்? 38

ஆடுகின்ற சூத்திரந்தான் அறுமளவு மேதிரிந்து
போடுகின்ற நாள்வருமுன் போற்றுவது மெக்காலம்? 39

நவசூத் திரவீட்டை நானென் றலையாமல்
சிவசூத் திரத்தைத் தெரிந்தறிவ தெக்காலம்? 40

பரந்து மலசலங்கள் பாயும்புழுக் கூட்டைவிட்டுக்
கரந்துன் அடியிணைக்கீழ்க் கலந்துநிற்ப தெக்காலம்? 41

இம்மைதனிற் பாதகனாய் இருவினைக்கீ டாயெடுத்த
பொம்மைதனைப் போட்டுனைப் போற்றிநிற்ப தெக்காலம்? 42

உப்பிட்ட பாண்டம் உடைந்துகருக் கொள்ளுமுன்னே
அப்பிட்ட வேணியனுக் காட்படுவ தெக்காலம்? 43

சேவை புரிந்து சிவரூபக் காட்சிகண்டு
பாவை தனைக்கழித்துப் பரமடைவ தெக்காலம்? 44
காண்டத்தை வாங்கிக் கருமேகம் மீண்டதுபோல்
பாண்டத்தை நீக்கிப் பரமடைவ தெக்காலம்? 45
சோற்றுத் துருத்திதனைச் சுமந்தலைந்து வாடாமல்
ஊற்றைச் சடம்போட் டுனையடைவ தெக்காலம்? 46
தொடக்கைச் சதமெனவே சுமந்தலைந்து வாடாமல்
உடக்கைக் கழற்றி உனையடைவ தெக்காலம்? 47
எவ்வுயிர்க்கும் தானாய் இருந்த படியிருக்க
மையிருக்கும் நெஞ்சமது மாள்வதினி எக்காலம்? 48
சூரனெரிய நால்வேதங் கூப்பிட்டுங் காணாத
பரம ரகசியத்தைப் பார்த்திருப்ப தெக்காலம்? 49
புல்லாய் விலங்காய்ப் புழுவாய் நரவடிவாய்
எல்லாப் பிறப்பி னிருளகல்வ தெக்காலம்? 50
சினமாண்டு பேசும் செயல்மாண்டு நான்மாண்டு
மனமாண்டு முத்திநிலை வந்தடைவ தெக்காலம்? 51
புருவத் தலைவரொடும் புல்கியின்பங் கொள்வதற்குத்
தெரிவைப் பருவம்வந்து சிக்குவது மெக்காலம்? 52
தெரிவையுறும் பக்குவத்தின் சீராட்டெல் லாமறிந்து
குருவையறிந் தேநினைத்துக் கும்பிடுவ தெக்காலம்? 53
வம்படிக்கும் மாதருடன் வாழ்ந்தாலும் மன்னுபுளி
யம்பழமும் ஓடும்போல் ஆவதினி எக்காலம்? 54
பற்றற்று நீரிற் படர்தா மரையிலைபோல்
சுற்றத்தை நீங்கிமனந் தூரநிற்ப தெக்காலம்? 55
சல்லாப லீலையிலே தன்மனைவி செய்தசுகம்
சொல்லாரக் கண்டெனக்குச் சொல்வதினி எக்காலம்? 56
மருவும் அயற்புருடன் வருநேரங் காணாமல்
உருகுமனம் போலெனுளம் உருகுவது மெக்காலம்? 57
தன்கணவன் றன்சுகத்திற் றன்மனம்வே றானதுபோல்
என்கருத்தி லுன்பதத்தை ஏற்றுவது மெக்காலம்? 58

கூடிப் பிரிந்துவிட்ட கொம்பனையைக் காணாமல்
தேடித் தவிப்பவன்போல் சிந்தைவைப்ப தெக்காலம்? 59
எவனத்தின் மோகம் எப்படியுண் டப்படிபோல்
கவனத் தியானம் கருத்துவைப்ப தெக்காலம்? 60
கண்ணு லருவி கசிந்துமுத்துப் போலுதிர
எண்ணுப் பரம்பொருளை எண்ணுவது மெக்காலம்? 61
ஆகம் மிகவுருக அன்புருக என்புருகப்
போக வநுபூதி பொருந்துவது மெக்காலம்? 62
நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்ற வாழ்வைவிட்டுன்
பேரின்பக் கருணைவெள்ளம் பெருக்கெடுப்ப தெக்காலம்?
அன்பை யுருக்கி அறிவையதன் மேற்புகட்டித்
துன்பவலைப் பாசத் தொடக்கறுப்ப தெக்காலம்? 64
கருவின் வழியறிந்து கருத்தைச் செலுத்தாமல்
அருவி விழிசொரிய அன்புவைப்ப தெக்காலம்? 65
தெளியத் தெளியத் தெளிந்தசிவா னந்தத்தேன்
பொழியப் பொழியமனம் பூண்டிருப்ப தெக்காலம்? 66
ஆதார மூலத் தடியிற் கணபதியைப்
பாதார விந்தம் பணிந்துநிற்ப தெக்காலம்? 67
மண்விளைந்த ராச்சியத்தில் வளைந்திருந்த வேதாவைக்
கண்வளைத்துப் பார்த்துள்ளே கண்டிருப்ப தெக்காலம்? 68
அப்புப் புரநடுவே அமர்ந்திருந்த விட்டுணுவை
உப்புக் குடுக்கையுள்ளே உணர்ந்தறிவ தெக்காலம்? 69
மூன்று வளையமிட்டு முளைத்தெழுந்த வெண்ணெருப்பில்
தோன்றும் உருத்திரனைத் தொழுதுநிற்ப தெக்காலம்? 70
வாயுவறு கோணமதில் வாழும் மகேச்சுரனைத்
தோயும்வகை கேட்கத் தொடங்குவது மெக்காலம்? 71
வட்டவழிக் குள்ளே மருவுஞ் சதாசிவத்தைக்
கிட்டவழி தேடிக் கிருபைசெய்வ தெக்காலம்? 72
உச்சிக் கிடைநடுவே ஓங்குங் குருபதத்தை
நிச்சயித்துக் கொண்டிருந்து நேர்வதினி எக்காலம்? 73

பாராகிப் பார்மீதிற் பஞ்சவன்னந் தானுகி
வேருகி நீமுளைத்த வித்தறிவ தெக்காலம்? 74
கட்டறுக்க வொண்ணுக் கருவிகர ணுதியெல்லாஞ்
சுட்டறுத்த நிட்டையிலே தூங்குவது மெக்காலம்? 75
கள்ளக் கருத்தையெல்லாங் கட்டோடு வேரறுத்திங்
குள்ளக் கருத்தை யுணர்ந்திருப்ப தெக்காலம்? 76
அட்டகா சஞ்செலுத்தும் அவத்தைச்சட லத்துடனே
பட்டபா டத்தனையும் பகுத்தறிவ தெக்காலம்? 77
அறிவுக் கருவியுட னவத்தைபடும் பாட்டையெல்லாம்
பிறிவு படநிறுத்திப் பெலப்படுவ தெக்காலம்? 78
பூதம் பொறிகரணம் போந்தவிந்து நாதமுமாய்ப்
பேதம் பலவிதமும் பிரித்தறிவ தெக்காலம்? 79
தோன்ருசை மூன்றுந் தொடர்ந்துவந்து சுற்ருமல்
ஊன்ருசை வேரையடி யூடறுப்ப தெக்காலம்? 80
புன்சனனம் போற்றுமுன்னே புரியட்டம் போகிலினி
என்சனன மீடேறு மென்றறிவ தெக்காலம்? 81
நட்ட நடுவினின்று நற்றிரோ தாயியருள்
கிட்ட வழிகாட்டிக் கிருபைசெய்வ தெக்காலம்? 82
நானேநா னென்றிருந்தால் நடுவினின்ற கட்டழகி
தானே வெளிப்படுத்தித் தருவளென்ப தெக்காலம்? 83
அடர்ந்த மனக்காட்டை அஞ்செழுத்தாம் வாளாலே
தொடர்ந்து தொடர்ந்துவெட்டிச் சுடுவதினி எக்காலம்?
ஐந்து பொறிவழிபோய் அலையுமிந்தப் பாழ்மனத்தை
வெந்து விழப்பார்த்து விழிப்பதினி எக்காலம்? 85
இனமாண்டு சேர்ந்திருந்தோ ரெல்லாருந் தாமாண்டு
சினமாண்டு போகவருள் சேர்ந்திருப்ப தெக்காலம்? 86
அமையா மனமமையும் ஆனந்த வீடுகண்டங்
கிமையாமல் நோக்கி யிருப்பதினி எக்காலம்? 87
கூண்டுவிட்டுஞ் சீவன்மெள்ளக் கோட்டாவி கொண்டாற்போல்
மாண்டுவிடு முன்னேநான் மாண்டிருப்ப தெக்காலம்? 88

ஊனிறைந்த காய முயிரிழந்து போகுமுன்னம்
நானிறந்து போகவினி நாள்வருவ தெக்காலம்? 89

கெட்டு விடுமாந்தர் கெர்விதங்கள் பேசிவந்து
சுட்டுவிடு முன்னென்னைச் சுட்டிருப்ப தெக்காலம்? 90

தோலேணி வைத்தேறித் தூரநடந் தெய்க்காமல்
நூலேணி வைத்தேறி நோக்குவது மெக்காலம்? 91

வாயோடு கண்மூடி மயக்கமுற்று நில்லாமல்
தாயோடு விண்கூடித் தழுவிநிற்ப தெக்காலம்? 92

நாசினியெ லாநடந்து காலோய்ந்து போகாமல்
வாசி தனிலேறி வருவதினி யெக்காலம்? 93

ஓலிபடருங் குண்டலியை உன்னியுணர் வாலெழுப்பிச்
சுழிமுனையின் முள்திறந்து தூண்டுவது மெக்காலம்? 94

இடைபிங் கலைநடுவே இயங்குஞ் சுழுமுனையில்
தடையறவே நின்று சலிப்பறுவ தெக்காலம்? 95

மூல நெருப்பைவிட்டு மூட்டிநிலா மண்டபத்தில்
பாலை யிறக்கியுண்டு பசியொழிவ தெக்காலம்? 96

ஆக வெளிக்குள்ளே அடங்காப் புரவிசெல்ல
ஏக வெளியி லிருப்பதினி எக்காலம்? 97

பஞ்சரித்துப் பேசும் பலகலைக்கெட் டாப்பொருளில்
சஞ்சரித்து வாழுந் தவம்பெறுவ தெக்காலம்? 98

மலமுஞ் சலமுமற்று மாயையற்று மானமற்று
நலமுங் குலமுமற்று நானிருப்ப தெக்காலம்? 99

ஓடாம லோடி உலகைவலம் வந்துசுற்றித்
தேடாம லென்னிடமாய்த் தெரிசிப்ப தெக்காலம்? 100

அஞ்ஞானம் விட்டே அருண் ஞானத் தெல்லைதொட்டு
மெய்ஞ்ஞான வீடுபெற்று வெளிப்படுவ தெக்காலம்? 101

வெல்லுமட்டும் பார்த்து வெகுளியெலாம் விட்டகன்று
செல்லுமட்டுஞ் சிந்தை செலுத்துவது மெக்காலம்? 102

மேலாம் பதந்தேடி மெய்ப்பொருளை யுள்ளிருத்தி
நாலாம் பதந்தேடி நான்பெறுவ தெக்காலம்? 103

எண்ணுத தூரமெல்லாம் எண்ணியெண்ணிப் பாராமல்
கண்ணுடிக் குள்ளொளிபோற் கண்டறிவ தெக்காலம்? 104
என்னை அறிந்துகொண்டே எங்கோமா னேடிருக்கும்
தன்மை யறிந்து சமைந்திருப்ப தெக்காலம் ? 105
ஆருதா ரங்கடந்த ஆனந்தப் பேரொளியைப்
பேருகக் கண்டுநான் பெற்றிருப்ப தெக்காலம் ? 106
ஆணவ மாயத்தா லழிந்துடலம் போகாமுன்
காணுதலா லின்பமுற்றுக் கண்டறிவ தெக்காலம் ? 107
மும்மலமுஞ் சேர்ந்து முளைத்தெழுந்த காயமிதை
நிர்மலமாய்க் கண்டுவினை நீக்கிநிற்ப தெக்காலம் ? 108
முன்னை வினைகெடவே மூன்றுவகைக் காட்சியினல்
உன்னை வெளிப்படுத்தி உறுவதினி எக்காலம் ? 109
கண்ணினொளி பாய்ந்ததுவுங் கருத்தறிந்து கொண்டதுவும்
விண்ணினொளி கண்டதுவும் வெளிப்படுவ தெக்காலம் ?
கனவுகண்டாற் போலெனக்குக் காட்டிமறைத் தேயிருந்த
நினைவைப் பரவெளிமேல் நிறுத்துவது மெக்காலம் ? 111
ஆரென்று கேட்டதுவும் அறிவுவந்து கண்டதுவும்
பாரென்று சொன்னதுவும் பகுத்தறிவ தெக்காலம் ? 112
நினைக்கும் நினைவுதொறும் நிறைந்தபரி பூரணத்தை
முனைக்குமேற் கண்டுகண்ணில் முத்துதிர்ப்ப தெக்காலம் ? 113
முப்பாழும் பாழாய் முதற்பாழுஞ் சூனியமாய்
அப்பாழும் பாழாய் அன்புசெய்வ தெக்காலம்? 114
ஓயென் றெழுந்து தெளிந்துநின்ற வான்பொருளை
நீயென்று கண்டு நிலைபெறுவ தெக்காலம்? 115
வவ்வெழுத்தும் மவ்வெழுத்தும் வாளாகுஞ் சிவ்வெழுத்தும்
அவ்வெழுத்தி னுள்ளே அடக்கிநிற்ப தெக்காலம்? 116
எழுத்தெல்லாம் மாண்டிறந்தே ஏகமாய் நின்றதிலே
அழுத்தமாய்ச் சிந்தையைவைத் தன்புகொள்வ தெக்காலம் ? 117
அருவாய் உருவாகி ஆதியந்த மாகிநின்ற
குருவாகி வந்தெனையாட் கொண்டருள்வ தெக்காலம் ?

நானென் றறிந்தவனை நானறியாக் காலமெல்லாந்
தானென்று நீயிருந்த தனையறிவ தெக்காலம் ? 119
என்மயமாய்க் கண்டதெல்லாம் எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தபின்பு
தன்மயமாய்க் கொண்டதிலே சார்ந்துநிற்ப தெக்காலம் ?
ஒளியி லொளியாம் உருப்பிறந்த வாறதுபோல்
வெளியில் வெளியான விதமறிவ தெக்காலம் ? 121
ஒளியிட்ட மெய்ப்பொருளை உள்வழியி லேயடைத்து
வெளியிட்டுச் சார்த்திவைத்து வீடுறுவ தெக்காலம் ? 122
காந்தம் வலித்திரும்பைக் கரத்திழுத்துக் கொண்டதுபோல்
பாய்ந்து பிடித்திழுத்துன் பதத்தில்வைப்ப தெக்காலம் ? 123
பித்தாயங் கொண்டு பிரணவத்தை யூடறுத்துச்
செத்தாரைப் போலே திரிவதினி எக்காலம் ? 124
அப்பில் உறையுமுப்பும் அரனடியிற் சேர்ந்தோரும்
செப்பிலொன்றாய்த் தோன்றுமெனச் செப்புவதும் எக்காலம் ? 125
ஆதி கபிலர்சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே
சாதிவகை யில்லாமற் சஞ்சரிப்ப தெக்காலம் ? 126
சூதுங் களவுந் தொடர்வினையுஞ் சுட்டிடக்காற்
றாதுந் துருத்தியைப்போட் டுனையடைவ தெக்காலம் ?
ஆசை வலைப்பாசத் தகப்பட்டு மாயாமல்
ஓசைமணித் தீபத்தி லொன்றிநிற்ப தெக்காலம் ? 128
கல்லாய் மரமாய்க் கயலாய்ப் பறவைகளாய்ப்
புல்லாய்ப் பிறந்தசென்மம் போதுமென்ப தெக்காலம் ?
தக்கும்வகைக் கோர்பொருளும் சாராம லேயினைவில்
பக்குவமாய் நின்னருளைப் பார்த்திருப்ப தெக்காலம் ? 130
தூரோட சைந்து சுழன்றுவருந் தத்துவத்தை
வேரோ டறுத்து விளங்குவது மெக்காலம் ? 131
பாக நடுமாறிப் பயந்தெழுந்த சித்திரத்தை
ஏக நடுமூலத் திருத்துவது மெக்காலம் ? 132
ஓரின்பங் காட்டும் உயர்ஞான வீதிசென்று
பேரின்ப வீடுகண்டு பெற்றிருப்ப தெக்காலம் ? 133

காரணமாய் வந்தென் கருத்தில் நிறைந்ததெல்லாம்
பூரணமா கக்கண்டு புகழ்ந்திருப்ப தெக்காலம் ? 134
ஆயுங் கலைகளெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்ததற்பின்
நீயன்றி யொன்றுமிலா நிசங்காண்ப தெக்காலம்? 135
சூறியாகக் கொண்டு குலமளித்த நாயகனைப்
பிறியாமற் சேர்ந்து பிறப்பறுப்ப தெக்காலம் ? 136
மத்தடுத்து நின்று மருளாடு வார்போலே
பித்தடுத்து நின்னருளைப் பெற்றிருப்ப தெக்காலம் ? 137
சாவாமல் செத்திருந்து சற்குருவின் பொன்னடிக்கீழ்
வேவாமல் வெந்திருக்க வேண்டுவது மெக்காலம் ? 138
என்னை யறியாம லிருந்தாட்டுஞ் சூத்திரிநின்
றன்னை யறிந்து தவம்பெறுவ தெக்காலம் ? 139
உள்ள மறியா தொளித்திருந்த நாயகனைக்
கள்ள மனந்தெளிந்து காண்பதினி எக்காலம் ? 140
வாசித்துங் காணமல் வாய்விட்டும் பேசாமல்
பூசித்துந் தோன்ருப் பொருள்காண்ப தெக்காலம் ? 141
பன்னிரண்டு காற்புரவி பாய்ந்துசில்லந் தட்டாமல்
பின்னிரண்டு சங்கிலிக்குட் பிணிப்பதினி யெக்காலம் ? 142
நாட்டுக்கா லிரண்டும்விட்டு நடுவுக்கா லூடேபோய்
ஆட்டுக்கா லிரண்டினுள்ளே அமர்ந்திருப்ப தெக்காலம் ?
பாற்பசுவை ஓட்டிப் பதியில்வந்து சீராட்டிக்
காற்பசுவை ஓட்டியதிற் கட்டிவைப்ப தெக்காலம்? 144
பலவிடத் தேமனத்தைப் பாயவிட்டுப் பாராமல்
சிலவறையி னூடேபோய் நேர்படுவ தெக்காலம் ? 145
காமக் கடல்கடந்து கரையேறிப் போவதற்கே
ஓமக் கனல்வளர்த்தி யுள்ளிருப்ப தெக்காலம் ? 146
உதயச் சுடர்மூன்றும் உள்வீட்டி லேகொளுத்தி
இதயத் திருநடன மினிக்காண்ப தெக்காலம் ? 147
வேதாந்த பேதமெல்லாம் விட்டேறி யேகடந்து
நாதாந்த மூல நடுவிருப்ப தெக்காலம் ? 148

பட்டமற்றுக் காற்றிற் பறந்தாடுஞ் சூத்திரம்போல்
வெட்ட வெளியான விசும்பறிவ தெக்காலம்?
அட்டாங்க யோகமதற் கப்பாலுக் கப்பாலாய்க்
கிட்டாப் பொருளதனைக் கிட்டுவது மெக்காலம்? 150
ஒட்டாம லொட்டிநிற்கும் உடலுமுயி ரும்பிரித்தே
எட்டாப் பழம்பதிக்கிங் கேணிவைப்ப தெக்காலம்? 151
பாசத்தை நீக்கிப் பசுவைப் பதியில்விட்டு
நேசத்தி னுள்ளே நினைந்திருப்ப தெக்காலம்? 152
ஆசார நேய அனுட்டான மும்மறந்து
பேசாமெய்ஞ் ஞானநிலை பெற்றிருப்ப தெக்காலம்? 153
பல்லாயி ரங்கோடிப் பகிரண்ட மும்படைப்பே
அல்லாது வேறிலையென் றறிவதினி எக்காலம்? 154
ஆதிமுத லாகிநின்ற அரியென்ற அக்கரத்தை
ஓதி யறிந்துள்ளே உணர்வதினி எக்காலம்? 155
சாத்திரத்தைச் சுட்டுச் சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்
சூத்திரத்தைக் கண்டு துயரறுப்ப தெக்காலம்? 156
அல்லும் பகலுமென்றன் அறிவையறி வாலறிந்து
சொல்லும் முறைமறந்து தூங்குவது மெக்காலம்? 157
இயங்குஞ் சராசரத்தில் எள்ளுமெண்ணெ யும்போல
முயங்குமந்த வேத முடிவறிவ தெக்காலம்? 158
ஊனாகி யூனில் உயிராகி எவ்வுலகுந்
தானாகி நின்ற தனையறிவ தெக்காலம்? 159
என்னைவிட்டு நீங்காமல் என்னிடத்து நீயிருக்க
உன்னைவிட்டு நீங்கா தொருப்படுவ தெக்காலம்? 160
இன்னதென்று சொல்லவொண்ணா எல்லையற்ற வான்பொருளைச்
சொன்னதென்று நானறிந்து சொல்வதினி எக்காலம்? 161
மனத்தையொரு வில்லாக்கி வான்பொறியை நாணாக்கி
எனதறிவை அம்பாக்கி எய்வதினி எக்காலம்? 162
என்னை இறக்கவெய்தே என்பழியை யீடழித்த
உன்னை வெளியில்வைத்தே ஒளித்துநிற்ப தெக்காலம்?

கடத்துகின்ற தோணிதனைக் கழைகள்குத்தி விட்டாற்போல்
நடத்துகின்ற சித்திரத்தை நானறிவ தெக்காலம்? 164
நின்றநிலை பேராமல் நினைவிலொன்று சாராமல்
சென்றநிலை முத்தியென்று சேர்ந்தறிவ தெக்காலம்? 165
பொன்னும்வெள்ளி யும்பூண்ட பொற்பதத்தை யுள்ளமைத்து
மின்னு மொளிவெளியே விட்டடைப்ப தெக்காலம்? 166
கூட்டிலடை பட்டபுழுக் குளவியுருக் கொண்டதுபோல்
வீட்டிலடை பட்டருளை வேண்டுவது மெக்காலம்? 167
கடலில் ஒளித்திருந்த கனலெழுந்து வந்தாற்போல்
உடலில் ஒளித்தசிவம் ஒளிசெய்வ தெக்காலம்? 168
அருணப் பிரகாசம் அண்டமெங்கும் போர்த்ததுபோல்
கருணைத் திருவடியிற் கலந்துநிற்ப தெக்காலம்? 169
பொன்னிற் பலவிதமாம் பூடணமுண் டானதுபோல்
உன்னிற் பிறந்ததுன்னில் ஒடுங்குவது மெக்காலம்? 170
நாயிற் கடைப்பிறப்பாய் நான்பிறந்த துன்பமற
வேயிற் கனலொளிபோல் விளங்குவது மெக்காலம்? 171
சூரிய காந்தியொளி சூழ்ந்துபஞ்சைச் சுட்டதுபோல்
ஆரியன் தோற்றத் தருள்பெறுவ தெக்காலம்? 172
இரும்பிற் கனல்மூட்டி இவ்வுருப்போய் அவ்வுருவாய்க்
கரும்பிற் சுவைரசத்தைக் கண்டறிவ தெக்காலம்? 173
கருக்கொண்ட முட்டைதனைக் கடலாமை தானினைக்க
உருக்கொண்ட வாறதுபோல் உனையடைவ தெக்காலம்?
வீடுவிட்டுப் பாய்ந்து வெளியில் வருவார்போல்
கூடுவிட்டுப் பாயுங் குறிப்பறிவ தெக்காலம்? 175
கடைந்தவெண்ணெய் மோரிற் கலவாத வாறதுபோல்
உடைந்து தமியேன் உனைக்காண்ப தெக்காலம்? 176
இருளை ஒளிவிழுங்கி ஏகவுருக் கொண்டாற்போல்
அருளை விழுங்குமிருள் அகன்றுநிற்ப தெக்காலம்? 177
மின்னெழுந்து மின்னொடுங்கி விண்ணில் உறைந்தாற்போல்
என்னுணின்ற தென்னுள்ளே யானறிவ தெக்காலம்? 178

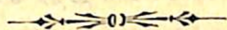
கண்ட புனற்கடத்திற் கதிரொளிகள் பாய்ந்தாற்போல்
கொண்ட சொருபமதைக் கூர்ந்தறிவ தெக்காலம்? 179
பூணுகின்ற பொன்னணிந்தாற் பொன்சுமக்கு மோவுடலை ?
காணுகின்ற என்கருத்திற் கண்டறிவ தெக்காலம் ? 180
செம்பிற் களிம்புபோற் சிவத்தை விழுங்கிமிக
வெம்பிநின்ற மும்மலத்தை வேறுசெய்வ தெக்காலம் ?
ஆவியுங் காயமும்போல் ஆத்துமத்தில் நின்றதனைப்
பாவி யறிந்துமனம் பற்றிநிற்ப தெக்காலம்? 182
ஊமன் கனுக்கண் டுரைக்கறியா இன்பமதை
நாமறிந்து கொள்வதற்கு நாள்வருவ தெக்காலம்? 183
சாகாச் சிவனடியைத் தப்பாதார் எப்போதும்
போகா உடலகன்று போவரென்ப தெக்காலம் ? 184
நிட்டை தனைவிட்டு நினைவறிவு தப்பவிட்டு
வெட்ட வெளியில் விரவிநிற்ப தெக்காலம் ? 185
வெட்டவெளி தன்னில் விளைந்த வெறும்பாழைத்
திட்டமுடன் கண்டு தெளிவதினி எக்காலம் ? 186
எங்கும் பரைவடிவாய் என்வடிவு நின்வடிவாய்க் –
கங்குல்பக லின்றியுனைக் கண்டிருப்ப தெக்காலம்? 187
உண்டதுவும் மாத ருடன்கூடிச் சேர்ந்தின்பங்
கண்டதுவு நீயெனவே கண்டுகொள்வ தெக்காலம் ? 188
ஈமென்று கேட்டதுவும் என்னுள்ளே நின்றதுவும்
ஓமென்று சொன்னதுவும் உற்றறிவ தெக்காலம்? 189
சத்தம் பிறந்திடமுந் தன்மயமாய் நின்றடமுஞ்
சித்தம் பிறந்திடமுந் தேர்ந்தறிவ தெக்காலம் ? 190
போக்கும் வரவும் புறம்புமுள்ளு மாகிநின்றும்
தாக்கும் ஒருபொருளைச் சந்திப்ப தெக்காலம்? 191
நானெனவும் நீயெனவும் நாமிரண்டு மற்றொன்றாய்
நீயெனவே சிந்தைதனில் நேர்படுவ தெக்காலம்? 192
அறிவையறி வாலறிந்தே அறியும் அறிவுதனில்
பிறிவுபட லில்லாமல் பிடிப்பதினி எக்காலம் ? 193

நீடும் புவனமெல்லாம் நிறைந்துநின்ற சித்திரமாய்
ஆடுந் திருக்கூத்தை அறிவதினி எக்காலம்? 194
தித்தியென்ற கூத்தும் திருச்சிலம்பி னோசைகளும்
பத்தியுடன் கேட்டுப் பணிவதினி எக்காலம்? 195
நயனத் திடைவெளிபோய் நண்ணும் பரவெளியில்
சயனித் திருந்து தலைப்படுவ தெக்காலம்? 196
அருவி மலைநடுவே ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில்
திருவிளையா டற்கண்டு தெரிசிப்ப தெக்காலம்? 197
மீனிரம்ப வுண்டுகக்கி விக்கிநின்ற கொக்கதுபோல்
தேனிரம்ப வுண்டு தெவிட்டிநிற்ப தெக்காலம்? 198
பொல்லாத காயமதைப் போட்டு விடுக்குமுன்னே
கல்லாவின் பால்கறப்பக் கற்பதினி எக்காலம்? 199
வெட்டவெளிக் குள்ளே விளங்குஞ் சதாசிவத்தைக்
கிட்டிவரத் தேடக் கிருபைசெய்வ தெக்காலம்? 200
பேரறிவி லேமனத்தைப் பேராம லேயிருத்தி
ஓரறிவி லெந்நாளும் ஊன்றிநிற்ப தெக்காலம்? 201
அத்துவிதம் போலுமென்றன் ஆத்துமத்தின் உள்ளிருந்து
முத்திதர நின்ற முறையறிவ தெக்காலம்? 202
நானின்ற பாசமதில் நானிருந்து மாளாமல்
நீநின்ற கோலமதில் நிரவிநிற்ப தெக்காலம்? 203
எள்ளுங் கரும்பும் எழில்மலரும் காயமும்போல்
உள்ளும் புறம்புநின்ற துற்றறிவ தெக்காலம்? 204
அன்னம் புனலைவகுத் தமிர்தத்தை உண்பதுபோல்
என்னைவகுத் துன்னை இனிக்காண்ப தெக்காலம்? 205
அந்தரத்தில் நீர்பூத் தலர்ந்தெழுந்த தாமரைபோல்
சிந்தைவைத்துக் கண்டு தெரிசிப்ப தெக்காலம்? 206
பிறப்பும் இறப்புமற்றுப் பேச்சுமற்று மூச்சுமற்று
மறப்பும் நினைப்புமற்று மாண்டிருப்ப தெக்காலம்? 207
மன்னும் பரவெளியை மனவெளியில் அடைத்தறிவே
என்னு ளொருநினைவை எழுப்பிநிற்ப தெக்காலம்? 208

ஆசைகொண்ட மாதர் அடைகனவு நீக்கியுன்மேல்
ஓசைகொண்டு நானும் ஒடுங்குவதும் எக்காலம்? 209
தன்னுயிரைக் கொண்டு தான்பிரிந்த வாறதுபோல்
உன்னுயிரைக் கொண்டிங் கோங்குவது மெக்காலம்? 210
சேற்றிற் கிளைநாட்டுந் திடமாம் உடலையினிக்
காற்றிலுழல் சூத்திரமாய்க் காண்பதினி யெக்காலம்? 211
என்வசமுங் கெட்டிங் கிருந்தவச மும்மழிந்து
தன்வசமுங் கெட்டருளைச் சார்ந்திருப்ப தெக்காலம்? 212
தன்னை மறந்து தலத்து நிலைமறந்து
கன்மம் மறந்து கதிபெறுவ தெக்காலம்? 213
என்னையென்னி லேமறந்தே இருந்தபதி யும்மறந்து
தன்னையுந்தா னேமறந்து தனித்திருப்ப தெக்காலம்? 214
தன்னையுந்தா னேமறந்து தலைவாசற் ருழ்போட்டே
உன்னைநினைந் துள்ளே உறங்குவது மெக்காலம்? 215
இணைபிரிந்த போதலறி இன்பமுறும் அன்றிலைப்போல்
துணைபிரிந்த போதருள் நூல் தொடர்ந்துகொள்வ தெக்காலம்? 216
ஆட்டமொன்று மில்லாமல் அசைவுசற்றுங் காணமல்
தேட்டமற்ற வான்பொருளைத் தேடுவது மெக்காலம்?
முன்னைவினை யாலறிவு முற்ருமற் பின்மறைந்தால்
அன்னை தனைத்தேடி அமுதுண்ப தெக்காலம்? 218
கள்ளுண் டவர்போற் களிதருமா னந்தமதால்
தள்ளுண்டு நின்ருடித் தடைபடுவ தெக்காலம்? 219
நானென்ற ஆணவமுந் தத்துவமுங் கெட்டொழிந்தே
ஏனென்ற பேச்சுமிலா திலங்குவது மெக்காலம்? 220
நானவனுய்க் காண்பதெல்லாம் ஞானவிழி யாலறிந்து
தானவனுய் நின்று சரணடைவ தெக்காலம்? 221
தானந்த மில்லாத தற்பரத்தி னூடுருவி
ஆனந்தங் கண்டே அமர்ந்திருப்ப தெக்காலம்? 222
உற்ற வெளிதனிலே உற்றுப்பார்த் தந்தரத்தே
மற்ற மறமாய்கை மாள்வதினி எக்காலம்? 223

ஏடலர்ந்த பங்கயமும் இருகருணை நேத்திரமுந்
தோடணிந்த குண்டலமுந் தோன்றுவது மெக்காலம்? 224
ஐயாறும் ஆறும் அகன்று வெறுவெளியில்
மையிருளில் நின்றமனம் மாள்வதினி எக்காலம்? 225
காட்டும் அருள்ஞானக் கடலிலன்புக் கப்பல்விட்டு
மூட்டுகரு ணைக்கடலில் மூழ்குவது மெக்காலம்? 226
நானுரோ நீயாரோ நன்றும் பரமான
தானுரோ என்றுணர்ந்து தவமுடிப்ப தெக்காலம்? 227
எவரெவர்க ளெப்படிக்கண் டெந்தப் படிநினைத்தார்,
அவரவருக் கப்படிநின் றுயென்ப தெக்காலம்? 228
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிதருமா னந்தமதை
நெற்றிக்கு நேர்கண்டு நிலைப்பதினி எக்காலம்? 229
விளங்குகின்ற தாரகையை வெய்யோன் மறைத்தாற்போல்
களங்கமற வுன்காட்சி கண்டறிவ தெக்காலம்? 230
என்னையே யானறியேன் இந்தவண்ணஞ் சொன்னதெல்லாம்
முன்னையோர் கைக்கொள்ள முன்பணிவ தெக்காலம்? 231
மாயத்தை நீக்கி வருவினையைப் பாழாக்கிக்
காயத்தை வேருக்கிக் காண்பதுனை எக்காலம்? 232
அஞ்சுகரத் தானை அடியிணையைப் போற்றி செய்து
நெஞ்சிற் பொருந்தி நிலைபெறுவ தெக்காலம்? 233

பாம்பாட்டி சித்தர் பாடல்

கண்ணிகள்

தெளிந்து தெளிந்துதெளிந் தாடுபாம் பே! சிவன்
சீர்பாதங் கண்டுதெளிந் தாடு பாம்பே!
ஆடுபாம் பே! தெளிந் தாடுபாம் பே! சிவன்
அடியிணை கண்டோமென் றாடு பாம்பே! 1

நீடுபதம் நமக்கென் றுஞ் சொந்த மென்றே
நித்தியமென் றேபெரிய முத்தி யென்றே
பாடுபடும் போதுமாதி பாதம் நினைந்தே
பன்னிப்பன்னிப் பரவிநின் றாடு பாம்பே! 2

பொன்னிலொளி போலவெங்கும் பூர ணமதாய்ப்
பூவின் மணம் போலத்தங்கும் பொற்பு டையதாய்
மன்னும்பல உயிர்களில் மன்னிப் பொருந்தும்
வள்ளலடி வணங்கிநின் றாடு பாம்பே! 3

எள்ளிலெண்ணெய் போலவுயி ரெங்கு நிறைந்த
ஈசன்பத வாசமலர் எண்ணி யெண்ணியே
உள்ளபடி அன்புபத்தி ஓங்கி நிற்கவே
ஒடுங்கிய டங்கித்தெளிந் தாடு பாம்பே! 4

அண்டபிண்டந் தந்தவெங்கள் ஆதி தேவனை
அகலாம லேநினைத்தே அன்பு டன்பணிந்
தெண்டிசையும் புகழ்ந்திட ஏத்தி யேத்தியே
ஏகமன மாகநாடி யாடு பாம்பே! 5

சோதிமய மானபரி சுத்த வத்துவைத்
தொழுதழு தலற்றித்தொந் தொந்தோ மெனவே
நீதிதவ றாவழியில் நின்று நிலையாய்
நினைந்துநி னைந்துருகி யாடு பாம்பே! 6

அருவாயும் உருவாயும் அந்தி யாயும்
அந்தமாயும் ஒளியாயும் ஆகம மாயும்
திருவாயுங் குருவாயுஞ் சிவ னுயும்
செறிந்தவத் துவைப்போற்றி யாடு பாம்பே! 7

சுட்டிக்காட்ட ஒண்ணுதபாழ்ச் சூனி யந்தன்னைச்
சூட்சமதி யாலறிந்து தோட மறவே
எட்டிப்பிடித் தோமென்ரு னந்த மாகப்பை
எடுத்து விரித்துநின் ருடு பாம்பே! 8

எவ்வுயிரும் எவ்வுலகும் ஈன்று புறம்பாய்
இருந்து திருவிளையாட் டெய்தி யும்பின்னர்
அவ்வுயிரும் அவ்வுலகும் ஆகியு நின்ற
ஆனந்த வெள்ளங்கண் டாடு பாம்பே! 9

குரு வணக்கம் :

சாற்றுமுடல் பொருளாவி தத்த மாகவே
தானம்வாங்கி நின்றவெங்கள் சற்கு ருவினைப்
போற்றிமனம் வாக்குக்காயம் மூன்றும் பொருந்தப்
புகழ்ந்துபு கழ்ந்துநின் ருடு பாம்பே! 10

பொய்ம்மதங்கள் போதனைசெய் பொய்க்கு ருக்களைப்
புத்திசொல்லி நன்னெறியிற் போக விடுக்கும்
மெய்ம்மதந்தான் இன்னதென்று மேவ விளம்பும்
மெய்க்குருவின் பதம்போற்றி ஆடு பாம்பே! 11

வேதப்பொருள் இன்னதென்றும் வேதங் கடந்த
மெய்ப்பொருளைக் கண்டுமனம் மேவி விரும்பிப்
போதப்பொருள் இன்னதென்றும் போதனை செய்யும்
பூரணசற் குருதாள்கண் டாடு பாம்பே! 12

உள்ளங்கையிற் கனிபோல உள்ள பொருளை
உண்மையுடன் காட்டவல்ல உண்மைக் குருவைக்
கள்ளமனந் தன்னைத்தள்ளிக் கண்டு கொண்டன்பாய்க்
களித்துக்க ளித்துநின் ருடு பாம்பே! 13

அங்கையிற்கண் ணாடிபோல ஆதி வத்துவை
அறிவிக்கும் எங்களுயி ரான குருவைச்
சங்கையறச் சந்ததமுந் தாழ்ந்து பணிந்தே
தமனியப் படமெடுத் தாடு பாம்பே! 14

காயம்நிலை அழிகையைக் கண்டு கொண்டுபின்
கற்புநிலை யுள்ளிற்கொண்டு.....க் கால மும்வாழும்
தூயநிலை கண்டபரி சுத்தக் குருவின்
துணையடி தொழுதுநின் றாடு பாம்பே! 15

கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுங் கொள்கை யுடைய
குருவின் வல் லபமெவர் கூற வல்லவர்?
வீடுபெறும் வகையைமேன் மேலுங் காட்டும்
மெய்க்குருவைப் பணிந்துநின் றாடு பாம்பே! 16

அட்டதிக்கும் அண்டவெளி யான விடமும்
அடக்கிய குளிகையோ டாடி விரைவாய்
வட்டமிட்டு வலம்வரும் வல்ல குருவின்
மலரடி தஞ்சமென் றாடு பாம்பே! 17

கற்பகாலம் கடந்தாதி கர்த்தா வோடுங்
கடமழி யாதுவாழுங் கார ணக்குரு
பொற்பதமே தஞ்சமென்று போற்று தல்செய்து
பூரணச் சிந்தையோ டாடு பாம்பே! 18

வச்சிரத்திற் கோர்பழுது வாய்க்கு மாயினும்
வல்லுடம்புக் கொருகுறை வாய்த்தி டாது
மெச்சுகட முள்ளவெங்கள் வேத குருவின்
மெல்லடி துதித்துநின் றாடு பாம்பே! 19

பாம்பினது சிறப்பு:

நாதர்முடி மேலிருக்கும் நாகப் பாம்பே!
நச்சுப்பையை வைத்திருக்கும் நல்ல பாம்பே!
பாதலத்திற் குடிபுகும் பைகொள் பாம்பே!
பாடிப்பாடி நின்றுவிளை யாடு பாம்பே! 20

வளைபுகும் போதேதலை வாங்கும் பாம்பே!
 மண்டலமிட் டுடல்வளை வண்ணப் பாம்பே!
தளைக்கஞ்சி நின்றிடுஞ் சத்தியப் பாம்பே!
 தலையெடுத் தேநீவிளை யாடு பாம்பே! 21

கூற்றமற்ற சிவனுக்குக் குண்டல மானாய்;
 கூறுந்திரு மாலினுக்குக் குடையு மானாய்;
கற்றைக்குழல் பார்வதிக்குக் கங்கண மானாய்;
 கரவாமல் உளங்களித் தாடு பாம்பே! 22

மண்டலத்தைத் தாங்குமிக வல்லமை கொண்டாய்;
 மாயனுக்குப் படுக்கைக்கு வண்ணப் பாயானாய்;
கண்ட படை நடுங்கிடக் காட்சியும் பெற்றாய்;
 கண்ணேசெவி யாகக்கொண்டாய் ஆடு பாம்பே! 23

சந்திரனைச் சூரியனைத் தாவித் தீண்டினாய்;
 சங்கரனுக் காபரணந் தானு மாகினாய்;
மந்திரத்துக் கடங்கினாய் மண்டல மிட்டாய்;
 வளைந்து வளைந்துநின் றாடு பாம்பே! 24

சித்தர் வல்லபம் :

எட்டுநாகந் தம்மைக்கையா லெடுத்தே யாட்டுவோம்;
 இந்திரனார் உலகத்தை இங்கே காட்டுவோம்;
கட்டுக்கடங் காதபாம்பைக் கட்டி விடுவோம்;
 கடுவிடந் தனைக்கக்கி யாடு பாம்பே! 25

ஆதிசேடன் ஆயினுமெம் மங்கை யினாலே
 ஆட்டிவிடு வோமெங்கள் ஆக்கி னைக்குள்ளே;
நீதியோடு மடங்கியே நின்றிடச் செய்வோம்;
 நின்றநிலை தவறாம லாடு பாம்பே! 26

தூணைச்சிறு துரும்பாகத் தோன்றிடச் செய்வோம்;
 துரும்பைப்பெருந் தூணாகத் தோற்றச் செய்குவோம்;
ஆணைப்பெண்ணும் பெண்ணையாணும் ஆகச் செய்குவோம்;
 ஆரவாரித் தெதிராய்நின் றாடு பாம்பே! 27

எட்டுமலை களைப்பந்தாய் எடுத்தெ றிகுவோம்;
ஏழுகட லையுங்குடித் தேப்ப மிடுவோம்;
மட்டுப்படா மணலையும் மதித்து விடுவோம்;
மகாராசன் முன்புநீநின் றாடு பாம்பே! 28

மண்டலமுற் றுமெங்கையால் மறைத்து விடுவோம்;
வானத்தையு மேவில்லாக வளைத்து விடுவோம்;
தொண்டருக்குச் சூனியஞ் சொல்லிக் காட்டுவோம்;
தோன்றலுக்கு முன்புநீநின் றாடு பாம்பே! 29

மூண்டெரியும் அக்கினிக்குள் மூழ்கி வருவோம்;
முந்நீருள் இருப்பினும் மூச்ச டக்குவோம்;
தாண்டிவரும் வன்புலியைத் தாக்கி விடுவோம்;
தார்வேந்தன் முன்புநீநின் றாடு பாம்பே! 30

செப்பரிய மூன்றுலகுஞ் செம்பொன் னாக்குவோம்;
செங்கதிரைத் தண்கதிராய்ச் செய்து விடுவோம்;
இப்பெரிய உலகத்தை இல்லாமற் செய்வோம்;
எங்கள்வல்ல பங்கண்டுநீ யாடு பாம்பே! 31

வேதன்செய்த சிருட்டிகள்போல் வேறு செய்குவோம்;
வேதனையு மெங்கள்கீழே மேவச் செய்குவோம்;
நாதனுடன் சமமாக நாங்களும் வாழ்வோம்;
நாங்கள்செய்கை யாமிதுவென் றாடு பாம்பே. 32

அறுபத்து நாலுகலை யாவு மறிந்தோம்;
அதற்குமே லொருகலை யான தறிந்தோம்;
மறுபற்றுச் சற்றுமில்லா மனமு முடையோம்;
மன்னனே யாசானென் றாடு பாம்பே! 33

சிறுபுலி யானையாளி சிங்க முதலாய்ச்
சிற்றடிக்குக் குற்றேவல் செய்யச் சொல்லுவோம்;
வீறுபெருங் கடவுளை எங்க ளுடனே
விளையாடச் செய்குவோமென் றாடு பாம்பே! 34

சித்தர் சம்வாதம் :

வாசுகியை ஒருபக்கம் மன்ன நிறுத்தி
மகத்தான பதுமனை மறுபக் கம்வைத்தே
தேசுலவு தக்கனைத்தன் திக்கினிற் சேர்த்துச்
செய்யபது மனைக்கொள்ளும் சித்த ஞரே! 35

அனந்தனை யொருபக்க மாக நிறுத்தி
அதன்பக்கங் குளிகனை யண்டச் சேர்த்துக்
கனங்கொண்ட கார்க்கோடகன் காணக் காட்டுங்
கடுஞ்சங்க பாலனைத்தான் சித்த ஞரே! 36

அட்ட திக்குஞ் சக்கரங்க ளாகக் கீறி
அக்கோண நிலைகளி லக்கரஞ் சேர்த்துத்
திட்டமுடன் மந்திரத்தைச் செபித்து நில்லும்
சித்தந்தடு மாருதீர் சித்த ஞரே! 37

அட்ட திக்குஞ் சக்கரங்க ளமைத்து விட்டோம்;
அவ்வவற்றிற் சக்கரங்க ளமைத்து விட்டோம்;
எட்டுநாக மிருக்கின்ற இடத்தில் விட்டோம்;
இனியென்ன செய்வம் சொல்லும் சித்த ஞரே! 38

நடுவாக ஆதிசேடன் றன்னை நாட்டும்;
நான்குதிக்கும் மந்திரித்த நீறு தூவும்;
கடுவிடங் கக்கவேடக் கட்செ விகளைக்
கையிலெடுத் தாடுங்கள் சித்த ஞரே! 39

பொருளாசை விலக்கம் :

நாடுநகர் வீடுமாடு நற்பொரு ளெல்லாம்
நடுவன்வ ரும்பொழுது நாடி வருமோ?
கூடுபோன பின்பவற்றுற் கொள்பய னென்னே?
கூத்தன்பதங் குறித்துநின் ருடு பாம்பே! 40

யானைசேனை தேர்பரி யாவு மணியாய்
    யமன்வரும் போதுதுணை யாமோ அறிவாய்;
ஞானஞ்சற்று மில்லாத நாய்கட் குப்புத்தி
    நாடிவரும் படிநீநின் றாடு பாம்பே! 41

மாணிக்கமா மணிமுடி வாகு வலயம்
    மார்பிற்றுலங்கும் பதக்கங்கள் மற்றும் பணிகள்
ஆணிப்பொன்முத் தாரமம்பொன் அந்தக் கடகம்
    அழிவான பொருளெனநின் றாடு பாம்பே! 42

மாடகூட மாளிகைகள் வண்ண மண்டபம்
    மதில்சூழ்ந்த அரண்மனை மற்று முள்ளவை
கூடவாரா வென்றவந்தக் கொள்கை யறிந்தோர்
    குலவாமல் வெறுப்பாரென் றாடு பாம்பே! 43

மலைபோன்ற செம்பொற்குவை வைத்தி ருப்பவர்
    மறலிதான் வருகையில் வாரிச் செல்வரோ?
அலையாமல் அகத்தினை அத்தன் பால்வைத்தோர்
    அழியாரென் றேநீதுணிந் தாடு பாம்பே! 44

பஞ்சணையும் பூவணையும் பாய லும்வெறும்
    பாழ்ச்சுடு காடதிலே பயனைப் பெறுமோ?
மஞ்சள்மணம் போய்ச்சுடு நாறு மணங்கள்
    வருமென்று தெளிந்துநின் றாடு பாம்பே! 45

முக்கனியுஞ் சர்க்கரையும் மோத கங்களும்
    முதிர்சுவைப் பண்டங்களும் முந்தி யுண்டவாய்
மிக்கவுயிர் போனபின்பு மண்ணை விழுங்க
    மெய்யாகக் கண்டோமென் றாடு பாம்பே! 46

வண்ணப்பட்டும் வாசனையும் வாய்த்த கோலமும்
    வண்கவிகை ஆலவட்டம் மற்றுஞ் சின்னமும்
திண்ணமுடன் யமபுரஞ் செல்லுங் காலத்தில்
    சேரவர மாட்டாவென் றாடு பாம்பே! 47

மக்கள்பெண்டிர் சுற்றமரு மக்கள் மற்றவர்
மாளும்போது கூடவவர் மாள்வ தில்லையே!
தக்கவுல கனைத்தையுந் தந்த கர்த்தனைத்
தாவித்தாவித் துதித்துநின் றாடு பாம்பே! 48

கானலைமான் நீரெனவே கண்டு செல்லல்போல்
காசினிவாழ் வினைமூடர் கண்டு களிப்பார்;
மேனிலைகண் டார்கள்வீணாய் வீம்பு பேசிடார்;
மெய்யன்பதம் நாடுவாரென் றாடு பாம்பே! 49

பெண்ணாசை விலக்கம்:

வெயில்கண்ட மஞ்சள்போன்ற மாத ரழகை
விரும்பியே மேல்விழுந்து மேவு மாந்தர்
ஒயில்கண்டே இலவுகாத் தோடுங் கிளிபோல்
உடல்போனால் ஓடுவாரென் றாடு பாம்பே! 50

செண்டுமுலை வண்டுவிழி கொண்ட தோகையைச்
சித்தப்பால் விழுங்கியே சீயென் றெறுத்தோம்;
குண்டுகட்டெ ருமையேறுங் கூற்றுப் பருந்தைக்
கொன்றுதின்று விட்டோநாமென் றாடு பாம்பே! 51

வட்டமுலை யென்றுமிக வற்றுந் தோலை
மகமேரு என்றுவமை வைத்துக் கூறுவார்;
கெட்டநாற்ற முள்ளயோனிக் கேணியில் வீழ்ந்தார்
கெடுவரென் றேநீதுணிந் தாடு பாம்பே! 52

மலஞ்சொரி கண்ணைவடி வாளுக் கொப்பாக
வருணித்துச் சொல்வார்மதி வன்மை யில்லாதார்;
குலநலம் பேசுகின்ற கூகை மாந்தர்கள்
கும்பிக்கே யிரையாவரென் றாடு பாம்பே! 53

சிக்குநாறுங் கூந்தலையே செழுமை மேகமாய்ச்
செப்புவார்கள் கொங்கைதனைச் செப்புக் கொப்பதாய்:
நெக்குநெக்கு ருகிப்பெண்ணை நெஞ்சில் நினைப்பார்
நிமலனை நினையாரென் றாடு பாம்பே! 54

நாறிவரும் எச்சில்தனை நல்லமு தென்றும்
நண்ணுஞ்சளி நாசிதனை நற்கு மியென்றும்
கூறுவார்கள் புத்தியில்லாக் கூகை மாந்தர்கள் ;
கோனிலையை யறியாரென் றூடு பாம்பே! 55

மயிலென்றுங் குயிலென்றும் மாணிக்க மென்றும்
மானேயென்றுந் தேனேயென்றும் வானமுதென்றும்
ஒயிலான வன்னமயிற் கொத்தவ ளென்றும்
ஓதாமற் கடிந்துவிட் டாடு பாம்பே! 56

மின்னற்கொடி யென்றுஞ் சோதி விளக்க மென்றும்
மெல்லியென்றும் வல்லியென்றும் மேனகை யென்றும்
கன்னற்கட்டி யென்றுஞ்சீனிக் கற்கண் டென்றும்
கழறுமற் கடிந்தோமென் றூடு பாம்பே! 57

பூவையென்றும் பாவையென்றும் பொன்னே யென்றும்
பூந்திருவே என்றுமென்றன் பொக்கிட மென்றும்
கோவையென்றுங் கோதையென்றுங் கோகில மென்றும்
கூறுமற்று றந்தோநாமென் றூடு பாம்பே! 58

மலக்குடம் மீதினிலே மஞ்சள் பூச்சென்றும்
மல்கும்புழுக் கூட்டின்மேல் வண்ணத் தோலென்றும்
சலக்குழிக் குள்ளேநாற்றஞ் சார்ந்த சேறென்றும்
தானறிந்து தள்ளினோமென் றூடு பாம்பே! 59

சரீரத்தின் குணம்:

ஊத்தைக் குழிதனிலே மண்ணை யெடுத்தே
உதிரப்பு னலினிலே யுண்டை சேர்த்தே
வாய்த்தகுய வனரவர் பண்ணும் பாண்டம்
வறையோட்டுக்கு மாகாதென் றூடு பாம்பே! 60

இருவர்மண் சேர்த்திட ஒருவர் பண்ண
ஈரைந்து மாதமாய் வைத்த சூளை
அருமையா யிருப்பினு மந்தச் சூளை
அரைக்காசுக் காகாதென் றூடு பாம்பே! 61

பரியாசம் போலவே கடித்த பாம்பு
பலபே ரறியவே மெத்த வீங்கிப்
பரியார மொருமாது பார்த்த போது
பையோடே கழன்றதென் றுடு பாம்பே! 62

சீயுமல முஞ்செறிசெந் நீரும் நிணமுஞ்
சேர்ந்திடுதுர் நாற்றமுடைக் குடம துடைந்தால்
நாயுநரி யும்பெரிய பேயுங் கழுகும்
நமதென்றே தின்றிடுமென் றுடு பாம்பே! 63

நீரிலெழும் நீர்க்குமிழி நிலைகெ டல்போல
நில்லாதுடல் நீங்கிவிடும் நிச்சய மென்றே
பாரிற்பல வுயிர்களைப் படைத்த வன்றனைப்
பற்றவேநீ பற்றித்தொடர்ந் தாடு பாம்பே! 64

நாறுமீனைப் பலதரம் நல்ல தண்ணீரால்
நாளுங்கழு வினுமதன் நாற்றம் போமோ?
கூறுமுடல் பலநதி யாடிக் கொண்டதால்
கொண்டமலம் நீங்காதென் றுடு பாம்பே! 65

காய்த்தமர மதுமிகக் கல்ல டிபடும்;
கன்மவினை கொண்டகாயம் கண்டனை பெறும்;
வாய்த்ததவ முடையவர் வாழ்பவ ரென்றே
வத்துத்திரு வடிதொழு தாடு பாம்பே! 66

பேசரிய நவவாயிற் பீற்றல் துருத்தி
பெருங்காற்றுள் புகுந்ததாற் பேச்சுண் டாச்சே!
ஈசனிலை அறியாருக் கிந்தத் துருத்தி
எரிமண்ணிற் கிரையாமென் றுடு பாம்பே! 67

மரப்பாவை போலவொரு மண்ணுருச் செய்து
வளமான சீவனென்னுஞ் சூத்திரம் மாட்டித்
திரைக்குள்ளி ருந்தசைப்போன் தீர்ந்த பொழுதே
தேகம்விழு மென்றுதெளிந் தாடு பாம்பே! 68

தசநாடி தசவாயு சத்த தாது
சார்ந்தமரக் கப்பலது தத்தி விழுமே;
இசைவான கப்பலினை ஏக வெள்ளத்தில்
எந்நாளும் ஓட்டத்துணிந் தாடுபாம்பே! 69

அகப்பற்று நீக்கல்:

தாமரையி னிலையிலே தண்ணீர் தங்காத்
தன்மைபோலச் சகத்தாசை தள்ளி விட்டெங்கும்
தூமணியாய் விளங்கிய சோதி பதத்தைத்
தொழுது தொழுதுதொழு தாடு பாம்பே! 70

கள்ளங்கொலை காமமாதி கண்டித் தவெல்லாம்
கட்டறுத்து விட்டுஞானக் கண்ணைத் திறந்து
தெள்ளிதான வெட்டவெளி சிற்சொ ரூபத்தைத்
தேர்ந்துபார்த்துச் சிந்தைதெளிந் தாடு பாம்பே! 71

சொல்லும்புளி யம்பழத்தின் தோடு போலவே
சுற்றத்திருந் தாலுமவர் தொந்தங் களற்று
நில்லுமன மேநீபர நின்ம லத்திலே
நின்றுணை தான் வெறும்பாழென் றாடு பாம்பே! 72

சேற்றிற்றிரி பிள்ளைப்பூச்சி சேற்றை நீக்கல்போல்
தேசத்தோ டொத்துவாழ்வார் செய்கை கண்டபின்
சாற்றுபர வெளிதனைச் சாரும் வழியே
தானடக்க வேணுமென் றாடு பாம்பே! 73

எண்ணெய்க்குந் தண் ணீர்க்குந்தொந்தம் இல்லா வாறுபோல்
எப்போதும் இப்புவியி லெய்த வேண்டும்;
கண்ணுக்குக்கண் ணனவொளி கண்டு கொள்ளவே
கட்டறுத்து வாழ்ந்திடநின் றாடு பாம்பே! 74

கக்கிவிட்ட சோறுகறி கந்தமூ லங்கள்
கண்களுக்கு சுத்தமான காட்சி போலவே
சிக்கிக்கொண்ட சகத்தினைச் சீயென் றெறுத்துச்
சீர்பாதங் காணத்தெளிந் தாடு பாம்பே! 75

கோபமென்னும் மதயானை கொண்ட மதத்தைக்
கூர்கொள்யுத்தி அங்குசத்தாற் கொன்று விட்டோங்காண்;
தீபமென்னுஞ் சிற்சொரூபச் செய்ய பொருளைச்
சேர்ந்துறவு கொண்டோமென் றூடு பாம்பே! 76

நித்தியமென் னுமலையில் நின்று கொண்டோம்யாம்;
நினைத்தபடி யேமுடித்து நின்மல மானோம்;
சத்தியமா யெங்கள்கடந் தானழி யாதே
சந்ததமும் வாழ்வோமென் றூடு பாம்பே! 77

மனமென்னுங் குதிரையை வாக னமாக்கி
மதியென்னுங் கடிவாளம் வாயினிற் பூட்டிச்
சினமென்னுஞ் சீனியின்மேற் சீரா யேறித்
தெளிவிடஞ் சாரிவிட் டாடு பாம்பே! 78

ஆசையென்னுஞ் செருப்பின்மேல் அடியை வைத்தே
ஆங்கார முட்காட்டை அறவே மிதித்தே
காசையெனுந் தூர்க்குணத்திற் கனலைக் கொளுத்திக்
காலாகாலங் கடந்தோமென் றூடு பாம்பே! 79

காலனெனுங் கொடிதான கடும்ப கையைநாம்
கற்பமெனும் வாளினாலே கடிந்து விட்டோம்;
தாலமதிற் பிறப்பினைத் தானும் கடந்தோம்
தற்பரங் கண்டோமென் றூடு பாம்பே! 80

தேனில்வீழ்ந்த ஈயைப்போலச் சிந்தை குலைந்து
திகையாமற் சிற்சொரூப தெரிச னைகண்டு
வானிற்பறந் திடச்சூத வான்ம ணிதீர்ந்து
வாயிற்போட் டேகநின் றூடு பாம்பே! 81

தூக்கியகற் பாதங்கண்டேன் சோதியுங் கண்டேன்;
சுத்தவெளிக் குள்ளேயொரு கூத்தனைக் கண்டேன்;
தாக்கிய சிரசின்மேல் தைத்த பாதம்
சற்குருவின் பாதமென் றூடு பாம்பே! 82

ஆலடிப் பொந்தினிலே வாழ்ந்த பாம்பே!
அரசடிப் பொந்தினிலே புகுந்து கொண்டாய்;
வாலடி தன்னிலே பார்த்துப் பார்த்து
வாங்கியே தூங்கிநின் றாடு பாம்பே! 83

நாலு தெருவினிலே நாலு கம்பம்
நடுத்தெரு விளிலேயோர் பொன்னுக் கம்பம்
போலும் விளங்குபொன் னுக் கம்பத்தி னுக்கே
பூமாலை சூட்டியேநின் றாடு பாம்பே! 84

ஆழிபெயர்ந் தாலுமேரு மட்டே யலையும்
அடியோடு பெயர்ந்தாலு மன்றிக் கால
ஊழிபெயர்ந் தாலுமதி யுண்மைப் படிக்கே
உறுதி பெயராதுநின் றாடு பாம்பே! 85

வாயுவினை யிரையாக வாங்கி யுண்டே
வருடிக்கு நீரினை வாயுள் மடுத்தே
தேயுபிறை குளிர்காய்ந்து வெட்ட வெளியில்
திகைப்பறச் சேர்ந்துநின் றாடு பாம்பே! 86

மாசில்கதி வளையிலே மண்டல மிட்டே
மதியான பெரும்பட மடலை விரித்தே
ஆசில்பரா பரமான ஆதி பாதத்தை
அடுத்தடுத் தேதுதித் தாடு பாம்பே! 87

காடுமலை நதிபதி காசி முதலாய்க்
கால்கடுக்க ஓடிற்பலன் காண லாகுமோ?
வீடுபெறும் வழிநிலை மேவிக் கொள்ளவே
வேதாந்தத் துறையினின் றாடு பாம்பே! 88

எள்ளளவும் அன்பகத்தில் இல்லா தார்முத்தி
எய்துவது தொல்லுலகில் இல்லை யெனவே
கள்ளப்புலன் கட்டறுத்துக் கால காலனைக்
கண்டு தொழுதேகளித் தாடு பாம்பே! 89

சூரியனைக் கண்டபனி தூர வோடல்போல்
சொந்தபந்தஞ் சிந்தபரி சுத்த தலத்தில்
ஆரியனைக் கண்டுதரி சித்தே யன்புடன்
அகலாபற் பற்றித்தொடர்ந் தாடு பாம்பே! 90

காந்தம்வலி யிரும்புபோல் காசில் மனத்தைக்
காட்சியான வத்துவுடன் கலக்கச் சேர்த்துச்
சாந்தமுடன் தோண்டியும் தாம்பும் போலச்
சலியாமற் றொடர்ந்துநின் றாடு பாம்பே! 91

உளியிட்ட கற்சிலையில் உண்டோ வுணர்ச்சி?
உலகத்தின் மூடர்களுக் குண்டோ வுணர்ச்சி?
புளியிட்ட செம்பிற்குற்றம் போமோ? அஞ்ஞானம்
போகாது மூடருக்கென் றாடு பாம்பே! 92

திரளான போரிலூசி தேடல் போல்முத்தி
சிக்காது தேசாசார தேசிகர் தம்மால்
அருளான மூலகுரு வையர் செயலால்
ஆனந்தங் கண்டோமென் றாடு பாம்பே! 93

எட்டுச்சுரைக் காய்கறிக்கிங் கெய்தி டாதுபோல்
எண்டிசைதி ரிந்துங்கதி யெய்த லிலையே!
நாட்டுக்கொரு கோயிற்கட்டி நாளும் பூசித்தே
நாதன்பாதங் காணார்களென் றாடு பாம்பே! 94

தன்னையறிந் தொழுகுவோர் தன்னை மறைப்பார்;
தன்னையறி யாதவரே தன்னைக் காட்டுவார்;
பின்னையொரு கடவுளைப் பேண நினையார்
பேரொளியைப் பேணுவாரென் றாடு பாம்பே! 95

பாலிற்சுவை போலுமெங்கும் பாய்ந்த வொளியைப்
பற்றுப்பொன் பற்றவைத்த பான்மை போலே
காலிற்சுழு முனைநின்று கண்டு கொண்டு
களித்துக் களித்துநின் றாடு பாம்பே! 96

தேக்கெடுத்தே ஓடும்வானத் தேனை யுண்டபின்
தேகபந்தம் கொண்டனமித் தேச வாழ்வினை
ஒக்காளமென் றெண்ணிமிகு மோகை யுடனீ
உள்ளந் தெளிந்துநின் றாடு பாம்பே! 97

சதுர்வேதம் ஆறுவகைச் சாத்தி ரம்பல
தந்திரம் புராணங்கலை சாற்று மாகமம்
விதம்வித மானவான வேறு நூல்களும்
வீணான நூல்களேயென் றாடு பாம்பே! 98

சமயபேதம் பலவான சாதி பேதங்கள்
சகத்தோர்க்கே யல்லாதுசற் சாதுக் களுக்கோ?
சிமயத்தி லேறினபேர் சித்த மாறுமோ?
சித்தர்சித் தாந்தந்தேர்ந் தாடு பாம்பே! 99

பூசைசெய்த தாலேசுத்த போதம் வருமோ?
பூமிவலஞ் செய்ததனாற் புண்ணிய முண்டோ?
ஆசையற்ற காலத்திலே ஆதி வத்துவை
அடையலா மென்றுதுணிந் தாடு பாம்பே! 100

மூலவேர றிந்துகொண்டால் மூன்று லகமும்
முன்பாகவே கண்டுநித்ய முத்தி சேரலாம்;
சாலவேர றிந்ததாலே தான்பய னுண்டோ?
சகத்தைப்பொய் யென்றுதெளிந் தாடுபாம்பே! 101

சகத்தனாதி யென்றிடாது தான னாதியாற்
சமைந்ததென் றுரைப்பார்கள் சத்தை யறியார்;
மகத்துவ நிலைகற்ப வன்மை யல்லாது
மற்றும்வன்மை யில்லையேயென் றாடு பாம்பே! 102

ஆயிரத்தெட் டிதழ்வீட்டி லமர்ந்த சித்தன்
அண்டமெல்லாம் நிறைந்திடும் அற்புதச் சித்தன்
காயமில்லா தோங்கிவளர் காரணச் சித்தன்
கண்ணுளொளி யாயினனென் றாடு பாம்பே! 103

நாற்பத்துமுக் கோணநிலை நாப்ப ணதாக
நாடுமக்க ரச்சொரூப நாய கன்றனை
மேற்படுத்திக் கொண்டாலந்த மேலு லகெலாம்
மெல்லடிக்குத் தொண்டேயாமென் றுடு பாம்பே! 104

கண்ட வர்கள் ஒருக்காலும் விண்டி டார்களே ;
விண்டவர்கள் ஒருக்காலும் கண்டி டார்களே ;
கொண்டகோல முள்ளவர்கள் கோனிலை காணார் ;
கூத்தாடிக்கூத் தாடியேநீ யாடு பாம்பே ! 105

ஆறுகலைக் குச்சுக்குள்ளே ஆடு மொருவன்
அயல்வீடு போகுமுன்னே அரண்கோ லிக்கொள்ளு;
வேறுபட்டால் அவன்றனை மீட்ட லரிதே ;
மேவுமுன்னே விடாதுகொண் டாடு பாம்பே! 106

எண்ணரிய புண்ணியங்கள் எல்லாஞ் செய்துமென்
ஏகனடி நெஞ்சமதி லெண்ணு விடிலே?
பண்ணரிய தவப்பயன் பத்தி யில்லையேற்
பாழ்படு மென்று துணிந் தாடு பாம்பே ! 107

எவ்வுலகுஞ் சொந்தமதாய் எய்தும் பயனென்
எங்களாதி பதாம்புயம் எண்ணுக் காலையில் ?
இவ்வுலக வாழ்வுதானு மின்றே யறுமென்
றெண்ணிக்கர்த்தன் அடிநினைந் தாடு பாம்பே! 108

மணக்கோலங் கொண்டுமிக மனம கிழ்ந்துமே
மக்கள்மனை சுற்றத்தோடு மயங்கி நின்றாய்;
பிணக்கோலங் கண்டுபின்னுந் துறவா விட்டால்
பிறப்புக்கே துணையாமென் றுடு பாம்பே ! 109

பிறப்பையும் இறப்பையும் அறுத்து விடயான்
பெருமருந் தொன்றுசொல்வேன் பெட்பு டன்கேளாய் :
திறப்புடன் மனப்பூட்டுஞ் சிந்தைக் கதவும்
திறந்திடும் வகையறிந் தாடு பாம்பே ! 110

இறந்தவர் ஐவரவர் இட்ட மானவர்
எய்தும்அவ ரிறந்தாரென் றெல்ல வர்க்குஞ்சொல்;
மறந்தவர் ஒருவரென்றே மண்ணினி லுள்ளோர்
வகையறிந் திடவேநின் றுடு பாம்பே! 111

எண்சீர் விருத்தம்

ஆகார முதலிலே பாம்ப தாக
ஆனந்த வயலிலே படம்வி ரித்தே
ஊகார முதலிலே யொத்தொ டுங்கி
ஓடி வகாரத்தி னுவை நீட்டிச்
சிகாரங் கிடந்ததோர் மந்தி ரத்தைச்
சித்தப்பி டாரனுர் போதஞ் செய்ய
மாகாரப் பிறப்பையும் வேர றுத்து
மாயபந்தங் கடந்தோமென் றுடு பாம்பே! 112

தந்திரஞ் சொல்லுவார் தம்மை யறியார்;
தனிமந்தி ரஞ்சொல்லுவார் பொருளை யறியார்;
மந்திரஞ் செபிப்பார்கள் வட்ட வீட்டினுள்
மதிலினைச் சுற்றுவார் வாயில் காணுர்;
அந்தரஞ் சென்றுமே வேர்பி டுங்கி
அருளென்னும் ஞானத்தால் உண்டை சேர்த்தே
இந்த மருந்தினைத் தின்பி ராகில்
இனிப்பிறப் பில்லையென் றுடு பாம்பே! 113

களிமண்ணி னுலொரு கப்பல் சேர்த்தே
கனமான பாய்மரங் காண நாட்டி
அளிப்புலந் தன்னையே சுக்கா னுக்கி
அறிவென்னு மாதாரச் சீனி தூக்கி
வெளியென்னும் வட்டத்தே யுள்ள டக்கி
வேதாந்தக் கடலினை வெல்ல வோட்டித்
தெளிவுறு ஞானியா ரோட்டுங் கப்பல்
சீர்பாதஞ் சேர்ந்ததென் றுடு பாம்பே! 114

உள்ளத்துக் குள்ளேயே யுணர வேண்டும்;
உள்ளும் புறம்பையு மறிய வேண்டும்;
மெள்ளக் கனலை யெழுப்ப வேண்டும்;
வீதிப் புனலிலே செலுத்த வேண்டும்;
கள்ளப் புலனைக் கடிந்து விட்டுக்
கண்ணுக்கு மூக்குமேற் காண நின்று
தெள்ளு பரஞ்சோதி தன்னைத் தேடிச்
சீர்பாதங் கண்டோமென் றாடு பாம்பே! 115

ஓங்காரக் கம்பத்தின் உச்சி மேலே
உள்ளும் புறம்பையு மறிய வேண்டும்;
ஆங்காரக் கோபத்தை யறுத்து விட்டே
ஆனந்த வெள்ளத்தைத் தேக்கிக் கொண்டே
சாங்கால மில்லாமற் றுணு வோடே
சட்ட திட்ட மாய்ச்சேர்ந்து சாந்த மாகத்
தூங்காமல் தூங்கியே சுகம டைந்து
தொந்தோம் தொந்தோமென் றாடு பாம்பே! 116

விரகக் குடத்திலே பாம்ப டைப்போம்;
வேதாந்த வெளியிலே விட்டேயாட்டுவோம்;
கரணங்க ளைப்பிடுங்கி இரைகொ டுப்போம்;
காலக் கடுவெளிநின் றூட்டு விப்போம்;
துரகந் தனிலேறித் தொல்லுல கெங்கும்
சுற்றிவலம் வந்துநித்ய சூட்சங் காண்டும்;
உரையற்ற மந்திரஞ் சொல்லி மீட்போம்;
ஒருநான்கும் பெற்றோமென் றாடு பாம்பே! 117

காயக் குடத்திலே நின்ற பாம்பைக்
கருணைக் கடலிலே தியங்க விட்டு
நேயச் சுழுமுனை நீடு பாய்ச்சி
நித்யமான வத்துவை நிலைக்க நாடி

மாயப் பெருவெளி தன்னி லேறி
மாசற்ற பொருளினை வாய்க்கத் தேடி
ஆயத் துறைகடந் தப்பாற் பாழின்
ஆனந்தஞ் சேர்ந்தோமென் றாடு பாம்பே! 118

மூலத் தலத்திலே நின்ற கருத்தை
முற்றுஞ் சுழுமுனை தன்னி லூடே
மேலத் தலத்திலே விந்து வட்டம்
வேலை வழியிலே மேவி வாழும்
பாலத் திருத்தாய்க் கருணை யதனுல்
பரகதி ஞானசொ ரூப மாகி
ஆலச் சயனத்து மாலுட னின்றே
ஆனந்தஞ் சேர்ந்தோமென் றாடு பாம்பே! 119

புலனைந்து வீதியில் வையாளி பாயும்
புரவி யெனுமனத்தை ஒருமைப் படுத்தி
மலபந்த வுலகங் கடந்த தாலே
மன்னுகுரு பாதத்தி னிலையை நாடித்
தலமைந்து பூலோகங் கடந்த தாலே
சந்திர மண்டிலமுங் கடந்த தாகும்;
அலமந்து பூலோகக் கடலை நீக்கி
ஆனந்த மாகிநின் றாடு பாம்பே! 120

குருவென்றும் ஆசானி னுருவெ டுத்துக்
குறியான ஞானந்துப் பாக்கி யாக்கி
அருளென்னு மருளையே யுண்டை யாக்கி
ஆனந்த மாகவே யதைக்க டந்தே
மருவென்னு மாதர்மன நெறியைத் தொட்டு
வாங்காம லெரிந்திட நெட்டை யிட்டுப்
பருவனைக் குள்ளேயே பட்ட தென்றே
பற்றுனைப் பற்றிநின் றாடு பாம்பே! 121

கன்னன் குகையிலே கான்ம றிப்போம்;
கருமா னுலையிலே தீயை மூட்டுவோம்;
சொன்னூர் தலையிலே பொன்னை யாக்குவோம்;
சுருதி யருங்கல்வி ஒப்பஞ் செய்வோம்;
மின்னார்கள் பாசத்தை விட்டே யெரிப்போம்;
மெய்ப்பொருட் குறிகண்டு விருப்பை யடைவோம்;
பன்னுதே பன்னுதே சும்மா விருந்து
பராபரஞ் சேர்ந்தோமென் றூடு பாம்பே! 122

சாதிப் பிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்;
சந்தை வெளியினிலே கோலை நாட்டுவோம்;
வீதிப் பிரிவினிலே விளையா டிடுவோம்;
வேண்டாத மனையினி லுறவு செய்வோம்;
சோதித் துலாவியே தாங்கி விடுவோம்;
சுகமான பெண்ணையே சுகித்தி ருப்போம்;
ஆதிப் பிரமர்கள் ஐந்து பேரும்
அறியார்க ளிதையென் றூடு பாம்பே! 123

நெட்டெழுத் ததனிலே நிலைபி டித்து
நீங்கா வெழுத்திலே வாலை முறுக்கி
விட்டவ் வெழுத்திலே படம்வி ரித்து
விண்ணின் வழியிலே மேவி யாடிப்
பட்ட வெழுத்தையும் பதிந்தி ருப்போம்
பன்னிரண் டாமெழுத்திற் பன்னிக் கூடித்
திட்டமுட னெமக்கருள் தேசிக னூர்தம்
சீர்பாதஞ் சேர்ந்தோமென் றூடு பாம்பே! 124

ஊசித்துளைக் குடத்தினிற் பாம்பை யடைப்போம்;
உலகெலாஞ் சுற்றியே யுலாவி வருவோம்;
மாசுள்ள பிறவியை மறந்தி ருப்போம்;
மனமொத்த வெளியிலே விட்டே யாட்டுவோம்;

மாசுப் புலன்களை இரைகொ டுப்போம்;
மனமுற்ற உச்சியி லேறி யாடுவோம்;
பேசு மெழுத்தையும் விழுங்கி விடுவோம்;
பிறப்பிறப் பற்றோமென் றாடு பாம்பே! 125

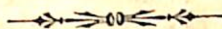
ஆணிக் குடத்திலே பாம்ப டைப்போம்;
அக்கினிக் கோட்டைமே லேறப் பார்ப்போம்;
மாணிக்கத் தூணின்மேல் விட்டே யாட்டுவோம்;
மனம்வாக்குக் காயத்தை இரைகொ டுப்போம்;
நாணிக் கயிற்றையும் அறுத்து விடுவோம்;
நமனற்ற நாதன்பதம் நாடியே நிற்போம்;
ஏணிப் படிவழிகண் டேறி விடுவோம்;
யாருமிதை யறியாரென் றாடு பாம்பே! 126

வடக்குங் கிழக்குமாக நூலை யிழைப்போம்;
மற்றுஞ் சுழலிலே பாவு பூட்டுவோம்;
நடக்கும் வழியினிலே யுண்டை சேர்ப்போம்;
நடவா வழியினிலே புடைவை நெய்வோம்;
குடக்குக் கரையினிலே கோலைப் போடுவோம்;
கொய்ததை யெங்குமே விற்று விடுவோம்;
அடக்கியே யேகத்துள்ளே வைக்கவும் வல்லோம்;
ஆதிபதங் கண்டோமென் றாடு பாம்பே! 127

சூத்திரக் குடத்திலே பாம்பை யடைப்போம்;
சுழுமுனைக் குள்ளேயே சுகித்தி ருப்போம்;
பாத்திரங் கொண்டுமே பலியி ரப்போம்;
பத்தெட்டு மூன்று படிகடந்தோம்;
ஊத்தைச் சடத்தினைப் புடமே யிடுவோம்;
உளவ னெமக்குநல் லுறுதி சொல்லப்
பார்த்துரை யிதன்மெய் பலிக்க வெண்ணிப்
பதனம் பதனமென் றாடு பாம்பே! 128

மவ்வக் குடத்திலே பாம்ப டைப்போம்;
மணிவட்ட வாசியை வாரி யுண்போம்;
வவ்வக் குடங்களைத் தள்ளி விடுவோம்;
வக்கிர சொப்பனந் தாண்டி விடுவோம்;
பவ்வ வெளியிலே விட்டே யாட்டுவோம்;
பஞ்ச கருவியைப் பலிகொ டுட்போம்;
சிவ்வுரு வாகியே நின்றே மென்றே
சீர்பாதங் கண்டுதெளிந் தாடு பாம்பே! 129

இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்

காப்பு

கலி விருத்தம்

ஆதி யந்தமில் லாதவ னாதியைத்
தீது றும்பவந் தீப்படு பஞ்சுபோல்
மோது றும்படி முப்பொறி யொத்துறக்
காத லாகக் கருத்திற் கருதுவாம்.

தாண்டவராயக்கோனார் கூற்று :

கண்ணிகள் :

எல்லா வுலகமு மெல்லா வுயிர்களும்
எல்லாப் பொருள்களு மெண்ணரிய
வல்லாள னாதி பரம சிவனது
சொல்லா லாகுமே கோனாரே ! 1

வானியல் போல வயங்கும் பிரமமே
சூனிய மென்றறிந் தேத்தாக்கால்
ஊனிய லாவிக் கொருகதி யில்லையென்
றோர்ந்துகொள் ளுவீர்நீர் கோனாரே! 2

முத்திக்கு வித்தான மூர்த்தியைத் தொழுது
முத்திக் குறுதிகள் செய்யாக்கால்
சித்தியும் பத்தியுஞ் சத்தியு முத்தியுஞ்
சேரா வாகுமே கோனாரே ! 3

தொல்லைப் பிறவியின் தொந்தமுற் றறவே
சோம்பலற் றுத்தவஞ் செய்யாக்கால்
எல்லையில் கடவு ளெய்தும் பதமுமக்
கில்லையென் றெண்ணுவீர் கோனாரே ! 4

ஆரண மூலத்தை அன்புட னேபர
மானந்தக் கோலத்தைப் பண்புடனே
பூரண மாகவே சிந்தித்து மெய்ஞ்ஞானப்
போதத்தைச் சார்ந்திரும் கோனாரே ! 5
காலா காலங் கடந்திடு சோதியைக்
கற்பனை கடந்த அற்புதத்தை
நூலாற் பெரியவர் சொன்ன நுண் பொருளை
நோக்கத்திற் காண்பது கோனாரே ! 6
சொல்லருஞ் சகள நிட்கள மானதைச்
சொல்லினாற் சொல்லாமல் கோனாரே !
அல்லும் பகலு மகத்தி லிருத்திடில்
அந்தகன் கிட்டுமோ கோனாரே ! 7
சூரியன் வாள்பட்ட துய்ய பனிகெடுந்
தோற்றம்போல் வெவ்வினை தூள்படவே
நாரியி டப்பாகன் தாணெஞ்சிற் போற்றியே
நற்கதி சேர்ந்திடும் கோனாரே ! 8
மும்மலம் நீக்கிட முப்பொறிக் கெட்டாத
முப்பாழ் கிடந்ததா மப்பாழைச்
செம்மறி யோட்டிய வேலை யமயத்துஞ்
சிந்தையில் வைப்பீரே கோனாரே ! 9
பஞ்ச விதமாயச் சஞ்சலம் பறக்கப்
பற்றற நின்றதைப் பற்றியன்பாய்
நெஞ்சத் திருத்தி யிரவு பகலுமே
நேசித்துக் கொள்ளுவீர் கோனாரே ! 10

நாராயணக்கோனார் கூற்று :

தரவு கொச்சகம்

சீரார் சிவக்கொழுந்தைத் தெள்ளமுதைச் செந்தேனைப்
பாராதி வான்பொருளைப் பஞ்சவுரு வானவொன்றைப்
பேரான விண்ணொளியைப் பேரின்ப வாரிதியை
நேராக எந்நாளும் நெஞ்சிருத்தி வாழ்வேனே. 11

கண்ணுள் கருமணியைக் கற்பகத்தைக் காஞ்சனத்தைப்
பெண்ணுருவப் பாதியனைப் பேசரிய முப்பொருளை
விண்ணின் அமுதை விளக்கொளியை வெங்கதிரைத்
தண்ணளியை யுள்ளில்வைத்துச் சாரூபஞ் சாருவனே. 12

கண்ணிகள் :

மனமென்னும் மாடடங்கிற் றுண்ட வக்கோனே !-முத்தி
வாய்த்ததென் றெண்ணேடா தாண்ட வக்கோனே ! 13
சினமென்னும் பாம்பிறந்தாற் றுண்டவக்கோனே!-யாவுஞ்
சித்தியென்றே நினையேடா தாண்ட வக்கோனே ! 14
ஆசையெனும் பசுமாளின் தாண்ட வக்கோனே !-இந்த
அண்டமெல்லாங் கண்டறிவாய் தாண்ட வக்கோனே ! 15
ஓசையுள்ள டங்குமுன்ன தாண்ட வக்கோனே !-மூல
ஓங்காரங் கண்டறிநீ தாண்ட வக்கோனே ! 16
மூலப் பகுதியறத் தாண்ட வக்கோனே !-உள்ளம்
முளைத்தவேர் பிடுங்கேடா தாண்ட வக்கோனே ! 17
சாலக் கடத்தியல்பு தாண்ட வக்கோனே !-மலச்
சாலென்றே தேர்ந்தறிநீ தாண்ட வக்கோனே ! 18
பற்றே பிறப்புண்டாக்குந் தாண்ட வக்கோனே !-அதைப்
பற்று தறுத்துவிடு தாண்ட வக்கோனே ! 19
சற்றே பிரமத்திச்சை தாண்ட வக்கோனே !-உன்னுள்
சலியாமல் வைக்கவேண்டுந் தாண்ட வக்கோனே ! 20
அவித்தவித்து முளையாதே தாண்ட வக்கோனே !-பத்தி
அற்றவர் கதியடையார் தாண்ட வக்கோனே ! 21
செவிதனிற்கே ளாதமறை தாண்ட வக்கோனே !-குரு
செப்பில்வெளி யாமல்லவோ தாண்ட வக்கோனே ! 22

கட்டளைக் கலித்துறை

மாடும் மனைகளும் மக்களுஞ் சுற்றமும் வான்பொருளும்
வீடும் மணிகளும் வெண்பொன்னுஞ் செம்பொன்னும் வெண்கலமும்
காடுங் கரைகளுங் கல்லாம் பணியுங் கரிபரியும்
தேடும் பலபண்டம் நில்லா ; சிவகதி சேர்மின்களே ! 23

நேரிசை வெண்பா

போகம்போம் போக்கியம்போம் போசனம்போம் புன்மைபோம்
மோகம்போம் மூர்க்கம்போம் மோசம்போம் — தாகம்போம் ;
வேதமுத லாகமங்கள் மேலான தென்றுபல்கால்
ஓதுபிர மத்துற்றக் கால். 24

தாண்டவராயக்கோன் கூற்று :

தாந்தி மித்திமி தந்தக்கோ னரே!
தீந்தி மித்திமி திந்தக்கோ னரே!
ஆநந்தக் கோனரே! — அருள்
ஆநந்தக் கோனரே!

ஆயி ரத்தெட்டு வட்டமுங் கண்டேன்;
அந்தவட் டத்துள்ளே நின்றதுங் கண்டேன்;
மாயிரு ஞாலத்து நூற்றெட்டும் பார்த்தேன்;
மந்த மனத்துறுஞ் சந்தேகந் தீர்த்தேன். (தாந்)

அந்தக் கரணமெ னச்சொன்ன லாட்டையும்
அஞ்ஞான மென்னு மடர்ந்தவன் காட்டையும்
சந்தத் தவமென்னும் வாளினல் வெட்டினேன்
சாவா திருந்திடக் கோட்டையுங் கட்டினேன். (தாந்)

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனு மைந்தாட்டை
வீறுஞ் சுவையொளி யூறோசை யாங்காட்டை
எய்யாம லோட்டினேன் வாட்டினே னட்டினேன்
ஏக வெளிக்குள்ளே யோக வெளிக்குள்ளே. (தாந்)

பற்றிரண் டும்மறப் பண்புற்றேன் நண்புற்றேன்
பாலையு முட்கொண்டேன் மேலையாங் கட்கண்டேன்
சிற்றின்பம் நீக்கினேன் மற்றின்பம் நோக்கினேன்
சிற்பரஞ் சேர்ந்திட்டேன் தற்பரஞ் சார்ந்திட்டேன். (தாந்)

அண்ணாக்கை யூடே யடைத்தே யமுதுண்ணேன்
அந்தரந் தரத்தை யப்பொழுதேயெண்ணேன்
விண்ணுளு மொழியை மேவிப்பூ சைபண்ணேன்
மெய்ஞ்ஞான மொன்றன்றி வேறேயொன் றைநண்ணேன். (தா)

மண்ணாதி பூதங்க ளைந்தையுங் கண்டேனே
மாயா விகாரங்கள் யாவையும் விண்டேனே
விண்ணொளி மொழியை மெய்யினுட் கொண்டேனே
மேதினி வாழ்வினை மேலாக வேண்டேனே. (தாங்)

வாக்காதி யைந்தையும் வாகாய்த் தெரிந்தேனே
மாலயசம் பந்தங்க ளைந்தும் பிரிந்தேனே
நோக்கரு யோகங்க ளைந்தும் புரிந்தேனே
நுவலுமற் றைந்தியோக நோக்கம் பரிந்தேனே. (தாங்)

ஆறா தாரத்தெய் வங்களை நாடு
அவர்க்கும் மேலான ஆதியைத் தேடு
கூறான வட்டவா னந்தத்திற் கூடு
கோசமைந் துங்கண்டு குன்றேறி யாடு. (தாங்)

நாராயணக்கோனார் கூற்று:

ஆதி பகவனையே பசுவே!
அன்பாய் நினைப்பாயேல்
சோதி பரகதிதான் பசுவே!
சொந்தம தாகாதோ?
எங்கும் நிறைபொருளைப் பசுவே!
எண்ணிப் பணிவாயேல்
தங்கும் பரகதியில் பசுவே!
சந்ததஞ் சாருவையே.
அல்லும் பகலுநிதம் பசுவே!
ஆதி பதந்தேடில்
புல்லும் மோட்சநிலை பசுவே!
பூரணங் காண்பாயே.
ஒன்றைப் பிடித்தோர்க்கே பசுவே!
உண்மை வசப்படுமே;
நின்ற நிலைதனிலே பசுவே!
நேர்மை யறிவாயே.

எல்லா மிருந்தாலும் பசுவே !
ஈசர் அருளிலையேல்
இல்லாத் தன்மையென்றே பசுவே !
எண்ணிப் பணிவாயே.
தேவனு தவியன்றிப் பசுவே !
தேர்ந்திடில் வேறென்றில்லை
ஆவிக்கு மாவியதாம் பசுவே !
அத்தன் திருவடியே.
நாயினும் அன்பனன்றோ பசுவே !
சத்திக்குள் ளானவன்றான் ?
நேய முடையவர்பால் பசுவே !
நீங்கா திருப்பானே.
முத்திக்கு வித்தானோன் பசுவே !
மூலப் பொருளானோன்
சத்திக் குறவானோன் பசுவே !
தன்னைத் துதிப்பாயே.
ஐயன் திருப்பாதம் பசுவே !
அன்புற்று நீபணிந்தால்
வெய்ய வினைகளெல்லாம் பசுவே !
விட்டோடுங் கண்டாயே.
சந்திர சேகரன்றுள் பசுவே !
தாழ்ந்து பணிவாயேல்
இந்திரன் மான்முதலோர் பசுவே !
ஏவல் புரிவாரே.
கட்புலன் காணவொண்ணுப் பசுவே !
கர்த்தன் அடியிணையை
உட்புலன் கொண்டேத்திப் பசுவே !
உன்னத மேய்வாயே.

சூட்டியுங் காணவொண்ணுப் பசுவே!
சூனிய மானவத்தை
ஓட்டிப் பிடிப்பாயேல் பசுவே!
உன்னை நிகர்ப்பவர்யார்?
தன் மனந் தன்னாலே பசுவே!
தானுவைச் சாராதார்
வன்மர மொப்பாகட் பசுவே!
வையத் துறைவாரே.
சொல்லென்னு நற்பொருளாம் பசுவே!
சோதியைப் போற்ருக்கால்
இல்லென்று முத்திநிலை பசுவே!
எப்பொரு ளுஞ்சொலுமே.

பலரொடு கிளத்தல்:

குறள்வெண் செந்துறை

கண்ணுள் மணியைக் கருதிய பேரொளியை
விண்ணின் மணியை விளக்கொளியைப் போற்றீரே. 47
மனம்வாக்குக் காயமெனும் வாய்த்தபொறிக் கெட்டாத
தினகரனை நெஞ்சமதிற் சேவித்துப் போற்றீரே. 48
காலமூன் றுங்கடந்த கதிரொளியை யுள்ளத்தாற்
சாலமின் றிப்பற்றிச் சலிப்பறவே போற்றீரே. 49
பாலிற் சுவைபோலும் பழத்தில் மதுப்போலும்
நூலிற் பொருள்போலும் நுண்பொருளைப் போற்றீரே. 50
மூவர் முதலை முக்கனியைச் சர்க்கரையைத்
தேவர் பொருளைத் தெள்ளமுதைப் போற்றீரே. 51
தூய மறைப்பொருளைச் சுகவா ரிதியமிர்தை
நேய முடனுறு நிலைபெறவே போற்றீரே. 52
சராசரத் தைத்தந்த தனிவான மூலமென்னும்
பராபரத் தைப்பற்றிப் பவமறவே போற்றீரே. 53

மண்ணாதி பூதமுதல் வகுத்ததொரு வான்பொருளைக்
கண்ணாரக் காணக் கருத்திசைந்து போற்றீரே. 54

பொய்ப்பொருளை விட்டுப் புலமறிய வொண்ணாத
மெய்ப்பொருளை நாளும் விருப்புற்றுப் போற்றீரே. 55

எள்ளிற்றை லம்போல எங்கும் நிறைபொருளை
உள்ளிற் றுதித்தே யுணர்வடைந்து போற்றீரே. 56

நெஞ்சொடு கிளத்தல் :

பூமியெல்லா மோர்குடைக்கீழ்ப் பொருந்தவர சாளுதற்குக்
காமியம்வைத் தாலுனக்குக் கதியுளதோ கன்மனமே! 57

பெண்ணாசை யைக்கொண்டு பேணித் திரிந்தக்கால்
விண்ணாசை வைக்க விதியிலையே கன்மனமே! 58

மேயும் பொறிகடமை மேலிடவொட் டார்க்குவினை
தேயுமென்றே நல்வழியிற் செல்லுநீ கன்மனமே! 59

பொன்னிச்சை கொண்டு பூமிமுற் றும்திரிந்தால்
மன்னிச்சை நோக்கம் வாய்க்குமோ கன்மனமே! 60

பொய்யான கல்விகற்றுப் பொருண்மயக்கங் கொள்ளாமல்
மெய்யான ஞானக்கல்வி விரும்புவாய் கன்மனமே! 61

பேய்க்குரங்கு போலப் பேருலகி லிச்சைவைத்து
நாய்நரிகள் போலலைந்தால் நன்மையுண்டோ கன்மனமே!

இரும்பையிழுக் குங்காந்தத் தியற்கைபோற் பல்பொருளை
விரும்பினதால் அவைநிலையோ? விளம்புவாய் கன்மனமே!

கற்பநிலை யாலலவோ கற்பகா லங்கடத்தல்?
சொற்பநிலை மற்றநிலை சூட்சங்காண் கன்மனமே! 64

தேக மிழப்பதற்குச் செபஞ்செய்தென் தவஞ்செய்தென்?
யோகமட்டுஞ் செய்தாலென்? யோசிப்பாய் கன்மனமே!

சாகா திருப்பதற்குத் தான்கற்ற கல்வியன்றோ
வாகான மெய்க்கல்வி? வகுத்தறிநீ கன்மனமே! 66

அறிவொடு கிளத்தல் :

எல்லாப் பொருள்களையு மெண்ணப் படிபடைத்த
வல்லாளன் றன்னை வகுத்தறிநீ புல்லறிவே! 67

கட்புலனுக் கெவ்வளவுங் காணு திருந்தெங்கும்
உட்புலனுய் நின்றவொன்றை உய்த்தறிநீ புல்லறிவே! 68

விழித்திருக்கும் வேளையிலே விரைந்துறக்க முண்டாகும்
செழித்திலங்கும் ஆன்மாவைத் தேர்ந்தறிநீ புல்லறிவே!

மெய்யிலொரு மெய்யாகி மேலாகிக் காலாகிப்
பொய்யிலொரு பொய்யாகும் புலமறிநீ புல்லறிவே! 70

ஆத்துமத்தின் கூருன அவயவப்பேய் உன்னுடனே
கூத்துப் புரிகின்ற கோளறிவாய் புல்லறிவே! 71

இருட்டறைக்கு நல்விளக்காய் இருக்குமுன்றன் வல்லமையை
அருட்டுறையில் நிறுத்திவிளக் காகுநீ புல்லறிவே! 72

நல்லவழியிற் சென்று நம்பதவி யெய்தாமல்
கொல்வழியிற் சென்று குறுகுவதேன் புல்லறிவே! 73

கைவிளக்குக் கொண்டு கடலில்வீழ் வார்போல
மெய்விளக்குன் னுள்ளிருக்க வீழ்குவதேன் புல்லறிவே!

வாசிக்கு மேலான வான்கதியுன் னுள்ளிருக்க
யோசிக்கு மேற்கதிதான் உனக்கரிதோ புல்லறிவே! 75

அன்னையைப்போ லெவ்வுயிரும் அன்புடனே காத்துவரும்
முன்னவனைக் கண்டு முத்தியடை புல்லறிவே! 76

சித்தத்தொடு கிளத்தல் :

கண்ணிகள்

அஞ்ஞானம் போயிற்றென்று தும்பீபற-பர
மாநந்தங் கண்டோமென்று தும்பீபற!
மெய்ஞ்ஞானம் வாய்த்ததென்று தும்பீபற-மலை
மேலேறிக் கொண்டோமென்று தும்பீபற! 77

அல்லல்வலை யில்லையென்றே தும்பீபற-நிறை
ஆணவங்க ளற்றேமென்றே தும்பீபற!
தொல்லைவினை நீங்கிற்றென்றே தும்பீபற-பரஞ்
சோதியைக் கண்டோமெனத் தும்பீபற! 78

ஐம்பொறி யடங்கினவே தும்பீபற-நிறை
அருவே பொருளாமெனத் தும்பீபற!
செம்பொருள்கள் வாய்த்தனவே தும்பீபற-ஒரு
தெய்விகங் கண்டோமென்றே தும்பீபற! 79

மூவாசை விட்டோமென்றே தும்பீபற-பர
முத்திநிலை சித்தியென்றே தும்பீபற!
தேவாசை வைத்தோமென்று தும்பீபற-இந்தச்
செகத்தை யொழித்தோமென்று தும்பீபற! 80

பாழ்வெளியை நோக்கியே தும்பீபற-மாயைப்
பற்றற்றே மென்றேநீ தும்பீபற!
வாழ்விட மென்றெய்தோந் தும்பீபற-நிறை
வள்ளனிலை சார்ந்தோமே தும்பீபற! 81

எப்பொருளுங் கனவென்றே தும்பீபற-உல
கெல்லாம் அழியுமென்றே தும்பீபற!
அப்பிலெழுத் துடலென்றே தும்பீபற-என்றும்
அழிவில்லா தாதியென்று தும்பீபற! 82

குயிலொடு கிளத்தல் :

கரணங்கள் ஒருநான்கு மடங்கினவே-கெட்ட
காமமுதல் ஓராறும் ஒடுங்கினவே;
சரணங்கள் ஒருநான்குங் கண்டனமென்றே-நிறை
சந்தோட மாகவே கூவுகுயிலே! 83

உலகமோக் காளமாமென் றேதுகுயிலே-எங்கள்
உத்தமனைக் காண்பரிதென் றேதுகுயிலே!
பலமதம் பொய்ம்மையேயென் றேதுகுயிலே-எமு
பவமகன் றிட்டோநாமென் றேதுகுயிலே! 84

சாதனங்கள் செய்தவர்கள் சாவார்குயிலே-எல்லாத்
தத்துவங்கள் தேர்ந்தவர்கள் வேவார்குயிலே!
மாதவங்கள் போலும்பலன் வாயாகுயிலே-மூல
மந்திரங்கள் தான்மகிமை வாய்க்குங்குயிலே! 85

எட்டிரண்ட றிந்தோர்க்கிட ரில்லைகுயிலே-மனம்
ஏகாம லிற்கிற்கதி யெய்துங்குயிலே!
நட்டணையைச் சார்ந்தறிந்து கொள்ளுகுயிலே-ஆதி
நாயகனை நினைவில்வைத் தோதுகுயிலே! 86

மயிலொடு கிளத்தல் :

ஆடுமயி லேநட மாடுமயிலே-எங்கள்
ஆதியணி சேடனைக்கண் டாடுமயிலே!
கூடுபோகு முன்னங்கதி கொள்ளுமயிலே-என்றுங்
குறையாமல் மோனநெறி கொள்ளுமயிலே! 87
இல்லறமே யல்லலாமென் றாடுமயிலே-பத்தி
இல்லவர்க்கு முத்திசித்தி இல்லைமயிலே!
நல்லறமே துறவறங் காணுமயிலே-சுத்த
நாதாந்த வெட்டவெளி நாடுமயிலே! 88
காற்றாணைப் போன்மனத்தைக் காட்டுமயிலே-வரும்
காலனையுந் தூரத்தி லோட்டுமயிலே!
பாற்றா டுருவவே பாயுமயிலே-அகப்
பற்றுச்சற்று மில்லாமற் பண்ணுமயிலே! 89

அன்னத்தொடு கிளத்தல் :

குறள் வெண்செந்துறை

சிறுதவளை தான்கலக்கிற் சித்திரத்தி னிழல்மறையும்
மறுவாயைத் தான்கலக்கின் மதிமயங்கும் மடவனமே! 90
காற்றின் மரமுறியுங் காட்சியைப்போல் நல்லறிவு
தூற்றிவிடி லஞ்ஞானந் தூரப்போம் மடவனமே! 91
அக்கினியாற் பஞ்சுபொதி அழிந்திட்ட வாறேபோல்
பக்குவநல் லறிவாலே பாவம்போம் மடவனமே! 92
குளவிபுழு வைக்கொணர்ந்து கூட்டிலுருப் படுத்தல்போல்
வளமுடைய வன்மனத்தை வசப்படுத்து மடவனமே! 93
அப்புடனே யுப்புச்சேர்ந் தளவுசரி யானதுபோல்
ஒப்புறவே பிரமமுட னொன்றிநில்லு மடவனமே! 94
காய்ந்த இரும்புநிறங் காட்டுதல்போல் ஆத்துமத்தை
வாய்ந்திலங்கச் செய்து வளம்பெறுநீ மடவனமே! 95

புல்லாங்குழலூதல் :

கண்ணிகள்

தொல்லைப் பிறவி தொலைக்கார்க்கு முத்திதான்
இல்லையென் றூதுகுழல்-கோனே !
இல்லையென் றூதுகுழல். 96

இந்திர போகங்கள் எய்தினுந் தொல்லையென்
றந்தமா யூதுகுழல்-கோனே !
அந்தமா யூதுகுழல். 97

மோன நிலையினில் முத்தியுண் டாமென்றே
கானமா யூதுகுழல்-கோனே !
கானமா யூதுகுழல். 98

நாய்போற் பொறிகளை நாநாவி தம்விட்டோர்
பேயரென் றூதுகுழல்-கோனே !
பேயரென் றூதுகுழல். 99

ஓடித் திரிவோர்க் குணர்வுகிட் டும்படி
சாடியே யூதுகுழல்-கோனே !
சாடியே யூதுகுழல். 100

ஆட்டுக்கூட் டங்களை அண்டும் புலிகளை
ஓட்டியே யூதுகுழல்-கோனே !
ஓட்டியே யூதுகுழல். 101

மட்டிக் குணமுள்ள மாரீச நாய்களைக்
கட்டிவைத் தூதுகுழல்-கோனே !
கட்டிவைத் தூதுகுழல். 102

கட்டாத நாயெல்லாங் காவலுக் கெப்போதும்
கிட்டாவென் றூதுகுழல்-கோனே !
கிட்டாவென் றூதுகுழல். 103

பெட்டியிற் பாம்பெனப் பேய்மன மடங்க
ஓட்டியே யூதுகுழல்-கோனே !
ஓட்டியே யூதுகுழல். 104

எனதென் றும் யானென் றும் இல்லா திருக்கவே
தனதாக வூதுகுழல்-கோனே !
தனதாக வூதுகுழல். 105

அற்ற விட மொன்றே யற்றதோ டுற்றதைக்
கற்றதென் றூதுகுழல்-கோனே !
கற்றதென் றூதுகுழல். 106

பால் கறத்தல் :

சாவா திருந்திடப் பால்கற-சிரம்
தன்னி லிருந்திடும் பால்கற ;
வேவா திருந்திடப் பால்கற-வெறு
வெட்ட வெளிக்குள்ளே பால்கற. 107

தோயா திருந்திடும் பால்கற-முனைத்
தொல்லை வினையறப் பால்கற ;
வாயா லுமிழ்ந்திடும் பால்கற-வெறு
வயிறுர வுண்டிடப் பால்கற. 108

நாறு திருந்திடும் பால்கற-நெடு
நாளு மிருந்திடப் பால்கற ;
மாறு தொழுகிடும் பால்கற-தலை
மண்டையில் வளரும் பால்கற. 109

உலகம் வெறுத்திடும் பால்கற-மிக
ஒக்காள மாகிய பால்கற ;
கலசத்தி னுள்விழப் பால்கற-நிறை
கண்டத்தி னுள்விழப் பால்கற. 110

ஏப்பம் விடாமலே பால்கற-வரும்
ஏமன் விலக்கவே பால்கற ;
தீப்பொறி யோய்ந்திடப் பால்கற-பர
சிவத்துடன் சாரவே பால்கற. 111

அண்ணுவின் மேல்வரும் பால்கற-பேர்
அண்டத்தி லூறிடும் பால்கற ;
விண்ணூட்டி லில்லாத பால்கற-தொல்லை
வேதனை கெடவே பால்கற. 112

கிடை கட்டுதல் :

இருவினையாம் மாடுகளை ஏகவிடு கோனே !-உன்
அடங்குமன மாடொன்றை யடக்கிவிடு கோனே ! 113
சாற்றரிய நைட்டிகரே தற்பரத்தைச் சார்வார்-நாளும்
தவமவமாக் கழிப்பவரே சனனமதில் வருவார். 114
அகங்கார மாடுகண்மூன் றகற்றிவிடு கோனே!-நாளும்
அவத்தையெனும் மாடதைநீ யடக்கிவிடு கோனே ! 115
ஒருமலத்தன் எனுமாட்டை ஒதுக்கிக்கட்டுக் கோனே !-உடன்
உறையுமிரு மலந்தனையு மோட்டிக்கட்டுக் கோனே ! 116
மும்மலத்தன் எனுமாட்டை முறுக்கிக்கட்டுக் கோனே !-மிக
முக்கால நேர்மையெல்லாம் முன்பறிவாய் கோனே ! 117
இந்திரியத் திரயங்களை இறுக்கிவிடு கோனே !—என்றும்
இல்லையென்றே மரணங்குழ லெடுத்தூது கோனே ! 118
உபாதியெனும் மூன்றுருட்டை ஓட்டிவிடு கோனே !—உனக்
குள்ளிருக்குங் கள்ளமெல்லாம் ஓடிப்போங் கோனே ! 119
முக்காய மாடுகளை முன்னங்கட்டுக் கோனே !-இனி
மோசமில்லை நாசமில்லை முத்தியுண்டாங் கோனே ! 120
கன்மபல மாடுகளைக் கடக்கட்டுக் கோனே!-மற்றக்
கன்மத்திர யப்பசுவைக் கடையிற்கட்டுக் கோனே ! 121
காரணக்கோ மூன்றனையுங் கால்பிணிப்பாய் கோனே !-நல்ல
கைவசமாஞ் சாதனங்கள் கடைப்பிடிப்பாய் கோனே !

வேறு:

பிரமாந்த ரத்திற் பேரொளி காணெங்கள் கோனே !-வாய்
பேசா திருந்து பெருநிட்டை சாரெங்கள் கோனே ! 123
சிரமதிற் கமலச் சேவை தெரிந்தெங்கள் கோனே !-முத்தி
சித்திக்குந் தந்திரஞ் சித்தத் தறியெங்கள் கோனே ! 124
விண்ணூடி வத்துவை மெய்யறி விற்கா ணுங் கோனே !-என்றும்
மெய்யேமெய் யிற்கொண்டு மெய்யறி விற்செல் லுங் கோனே ! 125

கண்ணாடி யின்னுள்ளே கண்டுபார்த் துக்கொள்ளுகோனே-ஞானக்
கண்ணன்றிக் கண்ணாடி காணவொண் ணாதெங்கள் கோனே! 126

சூனிய மானதைச் சுட்டுவார் எங்குண்டு கோனே!-புத்தி
சூக்கும மேயதைச் சுட்டுமென் றெண்ணங்கொள் கோனே! 127

நித்திய மானது நேர்படி லேநிலை கோனே!-என்றும்
நிற்குமென் றேகண்டு நிச்சயங் காணெங்கள் கோனே! 128

சத்தியும் பரமுந் தன்னுட் கலந்ததே கோனே!-நிட்டை
சாதிக்கி லிரண்டுந் தன்னுள்ளே காணலாங் கோனே! 129

மூகைபோ லிருந்து மோனத்தைச் சாதியெங் கோனே-பர
மூல நிலைகண்டு முட்டுப் பிறப்பறு கோனே! 130

அகப்பேய்ச்சித்தர் பாடல்

கண்ணிகள்

நஞ்சுண்ண வேண்டாவே அகப்பேய் !
நாயகன் தாள்பெறவே ;
நெஞ்சு மலையாதே அகப்பேய் !
நீயொன் றுஞ் சொல்லாதே.

பராபர மானதடி அகப்பேய் !
பரவையாய் வந்ததடி ;
தராதல மேழ்புவியும் அகப்பேய் !
தானே படைத்ததடி.

நாத வேதமடி அகப்பேய் !
நன்னடங் கண்டாயோ ?
பாதஞ் சத்தியடி அகப்பேய் !
பரவிந்து நாதமடி.

விந்து நாதமடி அகப்பேய் !
மெய்யாக வந்ததடி ;
ஐந்து பெரும்பூதம் அகப்பேய் !
அதனிட மானதடி.

நாலு பாதமடி அகப்பேய் !
நன்னெறி கண்டாயே ;
மூல மானதல்லால் அகப்பேய் !
முத்தி யல்லவடி.

வாக்காதி யைந்தடியோ அகப்பேய் !
வந்த வகைகேளாய் :
ஒக்கம தானதடி அகப்பேய் !
உண்மைய தல்லவடி.

சத்தாதி யைந்தடியோ அகப்பேய்!
சாத்திர மானதடி ;
மித்தையு மாகுமடி அகப்பேய்!
மெய்யது சொன்னேனே.

வசனாதி யைந்தடியோ அகப்பேய்!
வண்மையாய் வந்ததடி ;
தெசநாடி பத்தேடி அகப்பேய்!
திடனிது கண்டாயே.

காரண மானதெல்லாம் அகப்பேய்!
கண்டது சொன்னேனே ;
மாரணங் கண்டாயே அகப்பேய்!
வந்தவி தங்களெல்லாம்.

ஆறு தத்துவமும் அகப்பேய்!
ஆகமஞ் சொன்னதடி ;
மாருத மண்டலமும் அகப்பேய்!
வந்தது மூன்றடியே.

பிருதிவி பொன்னிறமே அகப்பேய்!
பேதைமை யல்லவடி
உருவது நீரடியோ அகப்பேய்!
உள்ளது வெள்ளையடி.

தேயு செம்மையடி அகப்பேய்!
திடனது கண்டாயே ;
வாயு நீலமடி அகப்பேய்!
வான்பொருள் சொல்வேனே.

வான மஞ்சடியோ அகப்பேய்!
வந்தது நீகேளாய் ;
ஊனம தாகாதே அகப்பேய்!
உள்ளது சொன்னேனே.

அகார மித்தனையும் அகப்பேய்!
அங்கென் றெழுந்ததடி;
உகாரங் கூடியடி அகப்பேய்!
உருவாகி வந்ததடி.

மகார மாயையடி அகப்பேய்!
மலமது சொன்னேனே;
சிகார மூலமடி அகப்பேய்!
சிந்தித்துக் கொள்வாயே.

வன்னம் புவனமடி அகப்பேய்!
மந்திர தந்திரமும்;
இன்னமுஞ் சொல்வேனே அகப்பேய்!
இம்மென் று கேட்டாயே.

அத்தி வரைவாடி அகப்பேய்!
ஐம்பத்தோ ரட்சரமும்
மித்தையாங் கண்டாயே அகப்பேய்!
மெய்யென் று நம்பாதே.

தத்துவ மானதடி அகப்பேய்!
சகலமாய் வந்ததடி;
புத்தியுஞ் சொன்னேனே அகப்பேய்!
பூத வடிவலவோ?

இந்த விதங்களெல்லாம் அகப்பேய்!
எம்மிறை யல்லவடி;
அந்த விதம்வேறே அகப்பேய்!
ஆராய்ந்து காணுயோ?

பாவந் தீரவென்றால் அகப்பேய்!
பாவிக்க லாகாதே;
சாவது மில்லையடி அகப்பேய்!
சற்குரு பாதமடி.

எத்தனை சொன்னாலும் அகப்பேய் !
என் மனந் தேறுதே !
சித்து மசித்தும்விட்டே அகப்பேய் !
சேர்த்துநீ காண்பாயே.

சமய மாறுமடி அகப்பேய் !
தம்மாலே வந்தவடி ;
அமைய நின்றவிடம் அகப்பேய் !
ஆராய்ந்து சொல்வாயே.

ஆறுறு மாகுமடி அகப்பேய் !
ஆகாது சொன்னேனே ;
வேறே யுண்டானால் அகப்பேய் !
மெய்யது சொல்வாயே.

உன்னை யறிந்தக்கால் அகப்பேய் !
ஒன்றையுஞ் சேராயே ;
உன்னை யறியும்வகை அகப்பேய் !
உள்ளது சொல்வேனே.

சரியை யாகாதே அகப்பேய் !
சாலோகங் கண்டாயே ;
கிரியை செய்தாலும் அகப்பேய் !
கிட்டுவ தொன்றுமில்லை.

யோக மாகாதே அகப்பேய் !
உள்ளது கண்டக்கால் ;
தேக ஞானமடி அகப்பேய் !
தேடாது சொன்னேனே.

ஐந்தலை நாகமடி அகப்பேய் !
ஆதாயங் கொஞ்சமடி ;
இந்த விடந்தீர்க்கும் அகப்பேய் !
எம்மிறை கண்டாயே.

இறைவ னென்றதெல்லாம் அகப்பேய் !
எந்த விதமாகும் ?
அறைய நீகேளாய் அகப்பேய் !
ஆனந்த மானதடி.

கண்டு கொண்டேனே அகப்பேய் !
காதல் விண்டேனே ;
உண்டு கொண்டேனே அகப்பேய் !
உள்ளது சொன்னயே.

உள்ளது சொன்னலும் அகப்பேய் !
உன்னலே காண்பாயே ;
கள்ளமுந் தீராதே அகப்பேய் !
கண்டார்க்குக் காமமடி.

அறிந்து நின்றலும் அகப்பேய் !
அஞ்சார்கள் சொன்னேனே ;
புரிந்த வல்வினையும் அகப்பேய் !
போகாதே யுன்னைவிட்டு.

ஈசன் பாசமடி அகப்பேய் !
இவ்வண்ணங் கண்டதெல்லாம் ;
பாசம் பயின்றதடி அகப்பேய் !
பரமது கண்டாயே.

சாத்திர சூத்திரமும் அகப்பேய் !
சங்கற்ப மானதெல்லாம்
பார்த்திட லாகாதே அகப்பேய் !
பாழ்பலங் கண்டாயே.

ஆறு கண்டாயோ அகப்பேய் !
அந்த வினைதீர ?
தேறித் தெளிவதற்கே அகப்பேய்!
தீர்த்தமு மாடாயே.

எத்தனை காலமுந்தான் அகப்பேய் !
யோக மிருந்தாலென் ?
முத்தனு மாவாயோ ? அகப்பேய் !
மோட்சமு முண்டாமோ ?

நாச மாவதற்கே அகப்பேய் !
நாடாதே சொன்னேனே ;
பாசம் போனாலும் அகப்பேய் !
பசுக்களும் போகாவே.

நாண மேதுக்கடி அகப்பேய் !
நல்வினை தீர்ந்தக்கால் ?
காண வேணுமென்றால் அகப்பேய் !
காணக் கிடையாதே.

சும்மா இருந்துவிடாய் அகப்பேய் !
சூத்திரஞ் சொன்னேனே ;
சும்மா இருந்தவிடம் அகப்பேய் !
சுட்டது கண்டாயே.

உன்றனைக் காணாதே அகப்பேய் !
ஊனுள் நுழைந்தாயே !
என்றனைக் காணாதே அகப்பேய் !
இடத்தில் வந்தாயே !

வான மோடிவரில் அகப்பேய் !
வந்தும் பிறப்பாயே !
தேனை யுண்ணாமல் அகப்பேய் !
தெருவோ டலைந்தாயே.

சைவ மானதடி அகப்பேய் !
தானாய் நின்றதடி ;
சைவ மில்லையாகில் அகப்பேய் !
சலம்வருங் கண்டாயே.

ஆசை யற்றவிடம் அகப்பேய்!
ஆசாரங் கண்டாயே;
ஈசன் பாசமடி அகப்பேய்!
எங்ஙனஞ் சென்றாலும்.

ஆணவ மூலமடி அகப்பேய்!
அகாரமாய் வந்ததடி;
கோணு முகாரமடி அகப்பேய்!
கூடப் பிறந்ததுவே.

ஒன்று மில்லையடி அகப்பேய்!
உள்ள படியாச்சே;
நன்றிலை தீதிலையே அகப்பேய்!
நாணமு மில்லையடி.

சும்மா இருந்தவிடம் அகப்பேய்!
சுட்டது சொன்னேனே;
எம்மாய மீதறியேன் அகப்பேய்!
என்னையுங் காணேனே!

கலைக ளேதுக்கடி? அகப்பேய்!
கண்டார் நகையாரோ?
நிலைக ளேதுக்கடி? அகப்பேய்!
நீயார் சொல்வாயே.

இந்த மிர்தமடி அகப்பேய்!
இரவி விடமோடி
இந்து வெள்ளையடி அகப்பேய்!
இரவி சிவப்பாமே.

ஆணல பெண்ணலவே அகப்பேய்!
அக்கினி கண்டாயே;
தாணுவு மிப்படியே அகப்பேய்!
சற்குரு கண்டாயே.

என்ன படித்தாலும் அகப்பேய் !
எம்முரை யாகாதே ;
சொன்னது கேட்டாயே அகப்பேய் !
சும்மா இருந்துவிடு.

காடும் மலையுமடி அகப்பேய் !
கடுந்தவ மானுலென் ?
வீடும் வெளியாமோ ? அகப்பேய் !
மெய்யாக வேண்டாவோ?

பரத்தில் சென்றாலும் அகப்பேய் !
பாரிலே மீளுமடி ;
பரத்துக் கடுத்தவிடம் அகப்பேய் !
பாழது கண்டாயே.

பஞ்ச முகமேது அகப்பேய் !
பஞ்சு படுத்தாலே ?
குஞ்சித பாதமடி அகப்பேய் !
குருபாதங் கண்டாயே.

பங்க மில்லையடி அகப்பேய் !
பாத மிருந்தவிடம் ;
கங்கையில் வந்ததெல்லாம் அகப்பேய் !
கண்டு தெளிவாயே.

நானற நின்றவிடம் அகப்பேய் !
சைவங் கண்டாயே ;
ஊனற நின்றவர்க்கே அகப்பேய் !
ஊனமொன் றில்லையடி.

சைவம் ஆருக்கடி ? அகப்பேய் !
தன்னை யறிந்தவர்க்கே ;
சைவ மானவிடம் அகப்பேய் !
சற்குரு பாதமடி.

பிறவி தீரவென்றால் அகப்பேய் !
பேதகம் பண்ணாதே ;
துறவி யானவர்கள் அகப்பேய் !
சும்மா இருப்பார்கள்.

ஆர லைந்தாலும் அகப்பேய் !
நீயலை யாதேயடி ;
ஊர லைந்தாலும் அகப்பேய் !
ஒன்றையும் நாடாதே.

தேனாறு பாயுமடி அகப்பேய் !
திருவடி கண்டவர்க்கே ;
ஊனாறு மில்லையடி அகப்பேய் !
ஒன்றையும் நாடாதே.

வெள்ளை கறுப்பாமோ ? அகப்பேய் !
வெள்ளியுஞ் செம்பாமோ ?
உள்ள துண்டோடி அகப்பேய் !
உன்னை கண்டாயே.

அறிவுள் மன்னுமடி அகப்பேய் !
ஆதார மில்லையடி ,
அறிவு பாசமடி அகப்பேய் !
அருளது கண்டாயே.

வாசியி லேறியடி அகப்பேய் !
வான்பொருள் தேடாயோ ?
வாசியி லேறினாலும் அகப்பேய் !
வாராது சொன்னேனே.

தூராதி தூரமடி அகப்பேய் !
தூரமு மில்லையடி ;
பாராமற் பாரடியோ அகப்பேய் !
பாழ்வினை தீரவென்றால்.

உண்டாக்கிக் கொண்டதல்ல அகப்பேய்!
உள்ளது சொன்னேனே ;
கண்டார்கள் சொல்வாரோ அகப்பேய்!
கற்பனை யற்றதடி.

நாலு மறைகாணு அகப்பேய்!
நாதனை யார்காண்பார்?
நாலு மறைமுடிவில் அகப்பேய்!
நற்குரு பாதமடி.

மூல மில்லையடி அகப்பேய்!
முப்பொரு ளில்லையடி ;
மூல முண்டானால் அகப்பேய்!
முத்தியு முண்டாமே.

இந்திர சாலமடி அகப்பேய்!
எண்பத் தொருபதமும் ;
மந்திர மப்படியே அகப்பேய்!
வாயைத் திறவாதே.

பாழாக வேணுமென்றால் அகப்பேய்!
பார்த்ததை நம்பாதே ;
கேளாமற் சொன்னேனே அகப்பேய்!
கேள்வியு மில்லையடி.

சாதி பேதமில்லை அகப்பேய்!
தானாகி நின்றவர்க்கே ;
ஓதி யுணர்ந்தாலும் அகப்பேய்!
ஒன்றுந்தா னில்லையடி.

சூழ வானமடி அகப்பேய்!
சுற்றி மரக்காவில்
வேழம் உண்டகனி அகப்பேய்!
மெய்யது கண்டாயே.

நானு மில்லையடி அகப்பேய் !
நாதனு மில்லையடி ;
தானு மில்லையடி அகப்பேய் !
சற்குரு வில்லையடி.

மந்திர மில்லையடி அகப்பேய் !
வாதனை யில்லையடி ;
தந்திர மில்லையடி அகப்பேய் !
சமய மழிந்ததடி.

பூசை பசாசமடி அகப்பேய் !
போதமே கோட்டமடி ;
ஈசன் மாயையடி அகப்பேய் !
எல்லாமு மிப்படியே.

சொல்ல லாகாதே அகப்பேய் !
சொன்னுலுந் தோடமடி ;
இல்லை யில்லையடி அகப்பேய் !
ஏகாந்தங் கண்டாயே.

தத்துவத் தெய்வமடி அகப்பேய் !
சதாசிவ மானதடி ;
மற்றுள்ள தெய்வமெல்லாம் அகப்பேய் !
மாயை வடிவாமே.

வார்த்தை யல்லவடி அகப்பேய் !
வாசா மகோசரத்தே
ஏற்ற தல்லவடி அகப்பேய் !
என்னுடன் வந்ததல்ல.

சாத்திர மில்லையடி அகப்பேய் !
சலனங் கடந்ததடி ;
பார்த்திட லாகாதே அகப்பேய் !
பாவனைக் கெட்டாதே.

என்ன படித்தாலென் ? அகப்பேய் !
ஏதுதான் செய்தாலென் ?
சொன்ன விதங்களெலாம் அகப்பேய் !
சுட்டது கண்டாயே.

நன்னை யறியவேணும் அகப்பேய் !
சாராமற் சாரவேணும் ;
பின்னை யறிவதெலாம் அகப்பேய் !
பேயறி வாகுமடி.

பிச்சை யெடுத்தாலும் அகப்பேய் !
பிறவி தொலையாதே ;
இச்சை யற்றவிடம் அகப்பேய் !
எம்மிறை கண்டாயே.

கோல மாகாதே அகப்பேய் !
குதர்க்க மாகாதே ;
சால மாகாதே அகப்பேய் !
சஞ்சல மாகாதே.

ஒப்பனை யல்லவடி அகப்பேய் !
உன்னுணை சொன்னேனே ;
அப்புட னுப்பெனவே அகப்பேய் !
ஆராய்ந் திருப்பாயே.

மோட்சம் வேண்டார்கள் அகப்பேய் !
முத்தியும் வேண்டார்கள் ;
தீட்சை வேண்டார்கள் அகப்பேய் !
சின்மய மானவர்கள்.

பாலன் பிசாசமடி அகப்பேய் !
பார்த்தக்கால் பித்தனடி ;
கால மூன்றுமல்ல அகப்பேய் !
காரிய மல்லவடி.

கண்டது மில்லையடி அகப்பேய்!
கண்டவ ருண்டானால்
உண்டது வேண்டடியோ அகப்பேய்!
உன்னுணை சொன்னேனே.

அஞ்சையு முண்ணாதே அகப்பேய்!
ஆசையும் வேண்டாதே ;
நெஞ்சையும் விட்டுவிடு அகப்பேய்!
நிட்டையிற் சாராதே.

நாதாந்த வுண்மையிலே அகப்பேய்!
நாடாதே சொன்னேனே ;
மீதான சூதானம் அகப்பேய்!
மெய்யென்று நம்பாதே.

ஒன்றோ டொன்றுகூடில் அகப்பேய்!
ஒன்றுங் கெடுங்காணே ;
நின்ற பரசிவமும் அகப்பேய்!
நில்லாது கண்டாயே.

தோன்றும் வினைகளெலாம் அகப்பேய்!
சூனியங் கண்டாயே ;
தோன்றுமற் றோன்றிவிடும் அகப்பேய்!
சுத்த வெளிதனிலே.

பொய்யென்று சொல்லாதே அகப்பேய்!
போக்கு வருத்துதானே
மெய்யென்று சொன்னக்கால் அகப்பேய்!
வீடு பெறலாமே.

வேத மோதாதே அகப்பேய்!
மெய்கண்டோ மென்னாதே ;
பாதம் நம்பாதே அகப்பேய்!
பாவித்துப் பாராதே.

குதம்பைச்சித்தர் பாடல்

கண்ணிகள்

வெட்ட வெளிதன்னை மெய்யென் றிருப்போர்க்குப்
பட்டய மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
பட்டய மேதுக்கடி ? 1

மெய்ப்பொருள் கண்டு விளங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குக்
கற்பங்க ளேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
கற்பங்க ளேதுக்கடி ! 2

காணமற் கண்டு கருத்தோ டிருப்பார்க்கு
வீணாசை யேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
வீணாசை யேதுக்கடி ? 3

வஞ்சக மற்று வழிதன்னைக் கண்டோர்க்குச்
சஞ்சல மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
சஞ்சல மேதுக்கடி ? 4

ஆதார மான அடிமுடி கண்டோர்க்கு
வாதாட்ட மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
வாதாட்ட மேதுக்கடி ? 5

நித்திரை கெட்டு நினைவோ டிருப்போர்க்கு
முத்திரை யேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
முத்திரை யேதுக்கடி ? 6

தந்திர மான தலந்தனில் நிற்போர்க்கு
மந்திர மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
மந்திர மேதுக்கடி ? 7

சத்திய மான தவத்தி லிருப்போர்க்கு
உத்திய மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
உத்திய மேதுக்கடி ? 8

நாட்டத்தைப் பற்றி நடுவணை சேர்வோர்க்கு
வாட்டங்க ளேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
வாட்டங்க ளேதுக்கடி ? 9

முத்தமிழ் கற்று முயங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குச்
சத்தங்க ளேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
சத்தங்க ளேதுக்கடி ? 10

உச்சிக்கு மேற்சென் றுயர்வெளி கண்டோர்க்கு
இச்சிப்பிங் கேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
இச்சிப்பிங் கேதுக்கடி ? 11

வேகாமல் வெந்து வெளியொளி கண்டோர்க்கு
மோகாந்த மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
மோகாந்த மேதுக்கடி ? 12

சாகாமற் றுண்டித் தனிவழி போவோர்க்கு
ஏகாந்த மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
ஏகாந்த மேதுக்கடி ? 13

அந்தரந் தன்னி லசைந்தாடு முத்தர்க்குத்
தந்திர மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
தந்திர மேதுக்கடி ? 14

ஆனந்தம் பொங்கி அறிவோ டிருப்பார்க்கு
ஞானந்தா னேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
ஞானந்தா னேதுக்கடி ? 15

சித்திரக் கூத்தைத் தினந்தினங் காண்போர்க்குப்
பத்திர மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
பத்திர மேதுக்கடி ? 16

முக்கோணந் தன்னில் முளைத்தமெய்ஞ் ஞானிக்குச்
சட்கோண மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
சட்கோண மேதுக்கடி ? 17

அட்டதிக் கெல்லாம் அசைந்தாடும் நாதர்க்கு
நட்டணை யேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
நட்டணை யேதுக்கடி ? 18

முத்திபெற் றுள்ளம் முயங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குப்
பத்திய மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
பத்திய மேதுக்கடி ? 19

அல்லலை நீக்கி அறிவோ டிருப்பார்க்குப்
பல்லாக் கேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
பல்லாக் கேதுக்கடி ? 20

அட்டாங்க யோகம் அறிந்தமெய்ஞ் ஞானிக்கு
முட்டாங்க மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
முட்டாங்க மேதுக்கடி ? 21

வேகம் அடக்கி விளங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
யோகந்தா னேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
யோகந்தா னேதுக்கடி ? 22

மாத்தானை வென்று மலைமே லிருப்போர்க்குப்
பூத்தான மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
பூத்தான மேதுக்கடி ? 23

செத்தாரைப் போலத் திரியுமெய்ஞ் ஞானிக்குக்
கைத்தாள மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
கைத்தாள மேதுக்கடி ? 24

கண்டாரை நோக்கிக் கருத்தோ டிருப்பார்க்குக்
கொண்டாட்ட மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
கொண்டாட்ட மேதுக்கடி ? 25

காலனை வென்ற கருத்தறி வாளர்க்குக்
கோலங்க ளேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
கோலங்க ளேதுக்கடி ? 26

வெண்காய முண்டு மிளகுண்டு சுக்குண்டு
உண்காய மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
உண்காய மேதுக்கடி ? 27

மாங்காய்ப்பா லுண்டு மலைமே லிருப்போர்க்குத்
தேங்காய்ப்பா லேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
தேங்காய்ப்பா லேதுக்கடி ? 28

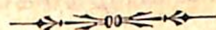
பட்டணஞ் சுற்றிப் பகலே திரிவார்க்கு
முட்டாக் கேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
முட்டாக் கேதுக்கடி ? 29

தாவார மில்லை தனக்கொரு வீடில்லை
தேவார மேதுக்கடி !—குதம்பாய் !
தேவார மேதுக்கடி ? 30

தன்னை யறிந்து தலைவனைச் சேர்ந்தோர்க்குப்
பின்னாசை யேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
பின்னாசை யேதுக்கடி ? 31

பத்தாவுந் தானும் பதியோ டிருப்பார்க்கு
உத்தார மேதுக்கடி ?—குதம்பாய் !
உத்தார மேதுக்கடி ? 32

கடுவெளிச்சித்தர் பாடல்

ஆனந்தக்களிப்பு

பல்லவி :

பாபஞ்செய் யாதிரு மனமே!-நாளைக்
கோபஞ்செய் தேயமன் கொண்டோடிப் போவான்.

சரணங்கள் :

1. சாபங் கொடுத்திட லாமோ?-விதி
தன்னைநம் மாலே தடுத்திட லாமோ?
கோபந் தொடுத்திட லாமோ?-இச்சை
கொள்ளக் கருத்தைக் கொடுத்திட லாமோ? பாபஞ்

2. சொல்லருஞ் சூதுபொய் மோசம்-செய்தாற்
சுற்றத்தை முற்றாய்த் துடைத்திடும் நாசம்
நல்லபத் திவிசு வாசம்-எந்த
நாளும் மனிதர்க்கு நன்மையாய் நேசம். பாபஞ்

3. நீர்மேற் குமிழியிக் காயம்;-இது
நில்லாது போய்விடும் நீயறி மாயம்;
பார்மீதில் மெத்தவும் நேயம்-சற்றும்
பற்று திருந்திடப் பண்ணு முபாயம். பாபஞ்

4. நந்த வனத்திலோ ராண்டி-அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
கொண்டுவந் தானொரு தோண்டி;-மெத்தக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி! பாப

5. தூடண மாகச்சொல் லாதே;-தேடுஞ்
சொத்துக்க ளிலொரு தூசும்நில் லாதே;
ஏடணை மூன்றும்பொல் லாதே;-சிவத்
திச்சைவைத் தாலெம லோகம்பொல் லாதே. பாபஞ்

6. நல்ல வழிதனை நாடு ;-எந்த
நாளும் பரமனை நத்தியே தேடு ;
வல்லவர் கூட்டத்திற் கூடு ;-அந்த
வள்ளலை நெஞ்சினில் வாழ்த்திக்கொண் டாடு. பாபஞ்

7. நல்லவர் தம்மைத்தள் ளாதே ;-அறம்
நாலெட்டில் ஒன்றேனும் நாடித்தள் ளாதே ;
பொல்லாங்கில் ஒன்றுங்கொள் ளாதே ;-கெட்ட
பொய்ம்மொழிக் கோள்கள் பொருந்தவிள் ளாதே. பாபஞ்

8. வேத விதிப்படி நில்லு ;-நல்லோர்
மேவும் வழியினை வேண்டியே செல்லு ;
சாத நிலைமையே சொல்லு ;-பொல்லாச்
சண்டாளக் கோபத்தைச் சாதித்துக்கொல்லு. பாபஞ்

9. பிச்சையென் றேன்றுங்கே ளாதே;-எழில்
பெண்ணாசை கொண்டு பெருக்கமா ளாதே ;
இச்சைய துன்னையா ளாதே-சிவன்
இச்சைகொண் டவ்வழி யேறிமீ ளாதே. பாபஞ்

10. மெய்ஞ்ஞானப் பாதையி லேறு ;-சுத்த
வேதாந்த வெட்ட வெளியினைத் தேறு ;
அஞ்ஞான மார்க்கத்தைத் தூறு ;-உன்னை
அண்டினேர்க் கானந்த மாம்வழி கூறு. பாபஞ்

11. மெய்க்குரு சொற்கட வாதே ;-நன்மை
மென்மேலுஞ் செய்கை மிகவடக் காதே ;
பொய்க்கலை யால்நட வாதே ;-நல்ல
புத்தியைப் பொய்வழி தனில்நடத் தாதே. பாபஞ்

12. கூட வருவதொன் றில்லை;-புழுக்
கூடெடுத் திங்ஙன் உலைவதே தொல்லை ;
தேடரு மோட்சம தெல்லை;-அதைத்
தேடும் வழியைத் தெளிவோரு மில்லை. பாபஞ்

13. ஐந்துபேர் சூழ்ந்திடுங் காடு-இந்த
ஐவர்க்கும் ஐவர் அடைந்திடும் நாடு
முந்தி வருந்திநீ தேடு;-அந்த
மூலம் அறிந்திட வாமுத்தி வீடு. பாபஞ்

14. உள்ளாக நால்வகைக் கோட்டை-பகை
ஓடப் பிடித்திட்டால் ஆளலாம் நாட்டை ;
கள்ளப் புலனென்னுங் காட்டை-வெட்டிக்
கனலிட் டெரித்திட்டாற் காணலாம் வீட்டை. பா

15. காசிக்கோ டில்வினை போமோ?-அந்தக்
கங்கையா டில்கதி தானுமுண் டாமோ?
பேசுமுன் கன்மங்கள் சாமோ?-பல
பேதம் பிறப்பது போற்றினும் போமோ? பாபஞ்

16. பொய்யாகப் பாராட்டுங் கோலம்-எல்லாம்
போகவே வாய்த்திடும் யார்க்கும்போங் காலம் ;
மெய்யாக வேசுத்த சாலம்-பாரில்
மேவப் புரிந்திடில் என்னனு கூலம்? பாபஞ்

17. சந்தேக மில்லாத தங்கம்-அதைச்
சார்ந்துகொண் டாலுமே தாழ்விலாப் பொங்கம் ;
அந்தமில் லாதவோர் துங்கம்-எங்கும்
ஆனந்த மாக நிரம்பிய புங்கம். பாபஞ்

18. பாரி லுயர்ந்தது பத்தி;-அதைப்
பற்றின பேர்க்குண்டு மேவரு முத்தி ;
சீரி லுயரட்ட சித்தி-யார்க்குஞ்
சித்திக்கு மேசிவன் செயலினல் பத்தி. பாபஞ்

19. அன்பெனும் நன்மலர் தூவிப்-பர
மானந்தத் தேவின் அடியிணை மேவி
இன்பொடும் உன்னுட லாவி-நாளும்
ஈடேற்றத் தேடாய்நீ இங்கே குலாவி. பாபஞ்

20. ஆற்றறும் வீடேற்றங் கண்டு-அதற்
கான வழியை யறிந்துநீ கொண்டு
சீற்றமில் லாமலே தொண்டு-ஆதி
சிவனுக்குச் செய்திடிற் சேர்ந்திடுங் கெண்டு. பாப

21. ஆன்மாவா லாடிடு மாட்டந்-தேகத்
தான்மா அற்றபோதே யாமுடல் வாட்டம்;
வான்கதி மீதிலே நாட்டம்-நாளும்
வையி லுனக்கு வருமேகொண் டாட்டம். பாபஞ்

22. எட்டு மிரண்டையும் ஓர்ந்து-மறை
எல்லா முனக்குள்ளே ஏகமாய்த் தேர்ந்து
வெட்ட வெளியினைச் சார்ந்து-ஆனந்த
வெள்ளத்தின் மூழ்கி மிகுகளி கூர்ந்து. பாபஞ்

23. இந்த வுலகமு முள்ளு-சற்றும்
இச்சைவை யாமலே யெந்நாளுந் தள்ளு;
செந்தேன்வெள் ளம்மதை மொள்ளு;-உன்றன்
சிந்தைதித் திக்கத் தெவிட்டவுட் கொள்ளு. பாபஞ்

24. பொய்வேதந் தன்னைப்பா ராதே;-அந்தப்
போதகர் சொற்புத்தி போதவா ராதே:
மைவிழி யாரைச்சா ராதே;-துன்
மார்க்கர்கள் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்துசே ராதே. பாப

25. வைதோரைக் கூடவை யாதே;-இந்த
வையம் முழுதும்பொய்த் தாலும்பொய் யாதே;
வெய்ய வினைகள்செய் யாதே;-கல்லை
வீணிற் பறவைகள் மீதிலெய் யாதே. பாபஞ்

26. சிவமன்றி வேறேவேண் டாதே;-யார்க்குந்
தீங்கான சண்டையைச் சிறக்கத்தூண் டாதே;
தவநிலை விட்டுத்தாண் டாதே;-நல்ல
சன்மார்க்க மில்லாத நூலைவேண் டாதே. பாபஞ்

27. பாம்பினைப் பற்றியாட் டாதே;-உன்றன்
பத்தினி மார்களைப் பழித்துக்காட் டாதே ;
வேம்பினை யுலகிலூட் டாதே;-உன்றன்
வீறுப்புத் தன்னை விளங்கநாட் டாதே. பாபஞ்

28. போற்றுஞ் சடங்கைநண் ணுதே;-உன்னைப்
புகழ்ந்து பலரிற் புகலவெண் ணுதே ;
சாற்றுமுன் வாழ்வையெண் ணுதே;-பிறர்
தாழும் படிக்குநீ தாழ்வைப்பண் ணுதே. பாபஞ்

29. கஞ்சாப் புகைபிடி யாதே;-வெறி
காட்டி மயங்கியே கட்குடி யாதே ;
அஞ்ச வுயிர்மடி யாதே;-பத்தி.
அற்றவஞ் ஞானத்தி னூல்படி யாதே. பாபஞ்

30. பத்தி யெனுமேனி நாட்டித்-தொந்த
பந்தமற் றவிடம் பார்த்ததை நீட்டிச்
சத்திய மென்றதை யீட்டி-நாளுந்
தன்வச மாக்கிக்கொள் சமயங்க ளோட்டி. பாபஞ்

31. செப்பரும் பலவித மோகம்-எல்லாஞ்
சீயென் றொறுத்துத் திடங்கொள் விவேகம் ;
ஒப்பறும் அட்டாங்க யோகம்-நன்ருய்
ஓர்ந்தறி வாயவற் றுண்மைசம் போகம். பாபஞ்

32. எவ்வகை யாகநன் னீதி-அவை
எல்லா மறிந்தே யெடுத்துநீ போதி ;
ஒவ்வாவென் றபல சாதி-யாவும்
ஒன்றென் றறிந்தே யுணர்ந்துற வோதி. பாபஞ்

33. கள்ளவே டம்புனை யாதே;-பல
கங்கையி லேயுன் கடம்நனை யாதே ;
கொள்ளைகொள் ளநினை யாதே;-நட்புக்
கொண்டு புரிந்துநீ கோள்முனை யாதே. பாபஞ்

34. எங்குஞ் சயபிர காசன்-அன்பர்
இன்ப இருதயத் திருந்திடும் வாசன்
துங்க அடியவர் தாசன்-தன்னைத்
துதிக்கிற் பதவி அருளுவன் ஈசன். பாபஞ்

பூரணனந்தர் அருளிச்செய்த

சிவயோகசாரம்

சிறப்புப்பாயிரம்

அவையடக்கம்:

'**கனக வரை**' என்னும் புருவத்திடை நடனஒலி கேட்டானந்திக்கும் எந்தைமார்களே, உங்கள் பாதபங்கயங்கட்கு அனந்த வந்தனம்! அறிவிற்சிறியேன் குரு முகமாய் ஹிந்துஸ்தானியால் உணர்ந்த ராஜயோக மார்க்கத்தைப் பல நூல்களிலுள்ள அரும்பொருளொடு '**சிவயோக சாரம்**' என வரைதலுற்றேன். நீரைப்பிரித்துப் பாலைக் கொள்ளும் அன்னத்தைப் போலக் குற்றந்தவிர்த்துக் குணத்தைக் கொள்ளக் கோருகிறேன்.

அறுசீர் விருத்தம்

ஏத முற்ற பேதையேன் இயம்பு மிந்த யோகநூல்
பேத மற்ற போதமுற்றோர் பேசு வார்க ளாசையால்;
வேத ணேப்பட் டுழலு வாரிம் மெய்யுணராப் பொய்யரிப்
பூத லத்தி லுள்ளதீது; புதுமை யன்று புலவிர்காள்!

நீர்வளம் முதலியவைகளால் சிறப்புற்றோங்கும் உத்தர தேசங்களில் **பஞ்சாபு** என்னும் பாஞ்சால தேசத்தில் அவதரித்தவராய், ஜீவேசுவர பேதாபேதமுணர்ந்து நித்தியானுபவம் செய்யும் பரம யோகீந்திரராய், ஸ்ரீஜனகாம்ஸபூதரான **உதாசி பாபா நானக்குக் குரு** பரம்பரையினர் அனேக வருட காலமாக அனுபவித்து வரும் ராஜயோகக் கிரமத்தை அச்சங்கத்திலொருவரும் ஞான சிரேஷ்டரும் தயாளகுண பரிபூரணருமான **குருசரண் தாஸ் பாபாஜி** அவர்களால் இந்துஸ்தானி பாஷையிலுபதேசிக்கப் பெற்று, ஸ்ரீமத்நாராயண தேசிகர் நியமனத்தினுல் இந்தத்

தக்ஷிண தேசத்திலுள்ள சகல வருணாச்சிரமிகளும் உய்யும்பொருட்டுத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து, உபநிஷத்துகளிலும், யோக வாசிஷ்டம், பாதஞ்சலியம், அடயோகம் முதலியவைகளிலுமுள்ள அரும்பொருளைச் சேகரித்துச் **'சிவயோக சாரம்'** என நற்பெயரமைத்து இது வெளியிடலாயிற்று.

இந்நூலைச் சாங்கோபாங்கமாக உணரும் புண்ணியோத்கிருஷ்டர், **அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம்** என்னும் அஷ்டமா சித்திகளை அடைவரென்பது திண்ணம்.

குரு வணக்கம் :

எண்சீர் விருத்தம்

ஆரணசாத் திரமனைத்தும் உணர்ந்து சீடர்
அவித்தையெலாம் அகற்றியருள் புரியும் ஞான
பூரணனு யெழுந்தெளியேற் குபதேசித்துப்
பூரணா னந்தனென நாமந் தந்த
நாரணதே சிகனுமென் குருநா தன்றன்
நளினமல ரடியிணையைச் சிரமேற் கொண்டு
தாரணியிற் சிவயோக சார மென்னுந்
தகைபெறுமிந் நூலடியேன் சாற்ற லுற்றேன்.

காப்பு :

நேரிசை வெண்பா

துவராடை யுள்ளோருந் தூயுடையா ருய்வான்
சிவயோக சாரமெனச் செப்ப—நவையில்புகழ்
கொண்டபர வைந்துகரக் கோனின் னடிகட்குத்
தண்டனிட் டேனருளைத் தா.

ஆசிரியன் நிலை :

இந்த ராஜ யோகத்தை அப்பியசிக்கும் ஆசிரியன், தெளிந்த ஆத்தும ஞானியாய், அடுத்தவர்களை ஆதரித்

துப் போதிக்கத் தக்கவனுயிருக்கவேண்டும். அதாவது, சின்முத்திரையாகிய மௌன நிலை ஈதென்றும், அதைக் கைவல்லியப்படுத்துவதற்குரிய ஆசனம் முதலிய விதிகள் இவையென்றும், சாம்பவி முதலிய மகா முத்திரை இன்னவையென்றும், குண்டலி சத்தி ஈதென்றும், அதை விழிப்பிக்கும் மார்க்கம் ஈதென்றும், இதுவே சிவராஜ யோகமென்றும், இந்த யோகம் செய்யத்தக்கவர் பெறத்தக்க நாதாந்தம் இதுவென்றும், இஃது வசமுற்ருல் ஒரு மயக்கந்தோன்றுமென்றும், அது நீங்கும் வரையில் நின்ருல் அருள் தரிசனம் உதயமாமென்றும், அவ்வனுபவம் கிடைக்கில் காண்பானுதிகள் இறக்குமென்றும், அங்ஙனம் இறக்கின் மனம் அசையாதிருக்குமென்றும், அப்போது அந்நாதாந்தத்தில் பஞ்சாக்ஷர முதலியவைகள் தோன்ருதொடுங்குமென்றும், இத்தன்மைப்பட்ட சுவானுபவ சாக்ஷாத்காரத்தை உணர்ந்த ஆத்தும ஞானுசாரியனுய் இருக்கவேண்டும்.

மாணுக்கன் நிலை :

உத்தம ஜென்மமாயும், வித்தைக்கு உடையவனுயும், சாந்த சற்குணமுடையவனுயும், பற்றில்லாதவனுயும், காம சங்கற்பம் இல்லாதவனுயும், கோபத்தை வென்றவனுயும், சத்திய தருமத்தை விரும்பினவனுயும், குரு பணி விடையில் பிரியமுள்ளவனுயும், மாதாபிதாக்களை உபசரிப்பவனுயும், தனது கிருகத்திலிருப்பவனுயும், நல்லொழுக்கமுடையவனுயும், சற்சீடனென்னும் பக்குவமுடையவனுயுமுள்ள மாணுக்கனே இவ்விராஜ யோகத்துக்கு அதிகாரியென்று சொல்லப்படுவான்.

இத்தன்மைப்பட்ட நற்சீடன், சாக்ஷாத்காரத்தை உணர்ந்த ஞானுசாரியனைக் கண்டடுத்து, அவன் திருவடிகளில் பணிந்து, அவன் மனங் களிகூரும்படி நடந்து, உடல் பொருளாவி மூன்றும் அச்சற்குருவின் திருவடியில்

தத்தஞ்செய்து, அவன் அநுக்கிரகிக்கும் திருவடித் தீக்ஷையையும் பிராணுயாமத்துக்குரிய மூலமந்திரத்தில் முதல் வாகியத்தையும், இந்தயோகத்தின் விதிகளையும் உபதேசிக்கப்பெற்று, குருவின் சன்னிதியிலிருந்து, சற்குரு சொல்லாமற்சொல்லும் முதல் வாக்கியத்தை உன்னுமல் உன்னி யோக சாதனை செய்து வருங்காலையில் சுவானுபவத்தின் கண் அடையாநின்ற சம்சயங்களனைத்தும் தீரும்படி அவ்வாசிரியனிடத்தில் விண்ணப்பம் அடிக்கடி செய்து கொண்டு, அந்தச் சங்கற்பம் நசிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

பிராண வாயுவின் நிலை :

மாணுக்கன் ஆரம்பத்தில் கவனிக்கவேண்டும் விதிகள் யாவையெனில், அவை சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் மூன்று நாடிகளின் நடைகளென்னப்படும்.

மூன்று கலையின் சுவாசத்தினுலுண்டாகும் சத்தத்தைக் கண்டறிய வேண்டும்.

அச்சத்தத்துக்கு '**அஜபா**' என்பது பெயராம்.

அந்தச் சத்தத்தைக் கண்டு பிடிக்கச் சில விதிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன: வாயுக்கள் மூன்று; அவை இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்பன. இடைகலை என்பது இட நாசியிலும், பிங்கலை என்பது வல நாசியிலும், சுழுமுனை என்பது இரண்டு நாசியிலும் வரவும் போகவுமிருக்கிற சுவாசம். இதற்கு அஜபா என்பது பெயராம். இடைகலை என்பது சந்திரனும், பிங்கலை என்பது சூரியனும், சுழுமுனை என்பது அக்கினியுமாம்.

அன்றியும், இடைகலையானது, சுக்கிலபட்சமாகிற அமாவாசையின் பிரதமை முதல் மூன்று நாளைக்குக் காலையில் தொடர்ச்சியாய் வரவேண்டும்.

சதுர்த்தி முதல் மூன்று நாளைக்குப் பிங்கலை நடக்க வேண்டும்.

இதே மாதிரியாகச் சுக்கிலபட்சம் முழுமையும் மூன்று நாளைக்கு இடைகலையும் மூன்று நாளைக்குப் பிங்கலையுமாய் நடக்க வேண்டும்.

இவ்வண்ணமாகச் சுக்கில பட்சத்தில் சந்திரகலை வாராவிடில், அவனுக்குத்தேகம் அசவுக்கியப்பட்டுக் கவலை மேலிடுமென்றறிக. அதைச் சரிப்படுத்த வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றிப் பின் வரும் வாக்கியத்திற்காண்க :

கிருஷ்ண பக்ஷம், அதாவது பௌர்ணமி, பிரதமை முதல் மூன்று நாட்களும் பிங்கலை நடக்க வேண்டும்.

பின் மூன்று நாளைக்கும் இடைகலை நடக்கவேண்டும்.

இத்தன்மையாய் இரண்டு கலைகளும் மும்மூன்று நாளைக்கொருமுறை மாறிமாறி நடக்க வேண்டும்.

இதை மாணக்கன் குறிப்பாகத் தினம் தினம் கவனிக்க வேண்டும்.

சுழுமுனை கூடுவது கஷ்டமானதால், அதைச் சாக்கிரதையாய் அப்பியசித்துப் பழகல் வேண்டும்.

மாணுக்கனுக்கு முக்கிய வேலை, இடைகலையும் பிங்கலையும் திதிக்குத் தவறி நடந்தால், அதை மாற்ற வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றிக்குரு மூலமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுதலே.

இடைகலையின் பலன் :

இடைகலை நடக்குங்காலம் தாகம், ஜல விருத்தி, தீர்மானம் செய்ய, வேலை செய்ய, நகை செய்ய, நகை அணிந்துகொள்ள, அன்னிய தேசத்திலிருந்து யாத்திரை போக, வீடு சத்திரம் கோவில் கட்ட, தருமஞ்செய்ய, சாமான் சேகரஞ்செய்ய, கிணறு குளம் வெட்ட, கலியா

ணம் செய்ய, வஸ்திரம் கட்ட, வைத்திய சாஸ்திர அப்பி யாசம் மருந்து கற்பங்கள் முதலியவை செய்ய, சினேகித ரைக் காண, வியாபாரஞ்செய்ய, தானியம் இருப்புச் செய்ய, வீட்டிற்குக் குடி போக, விதை விதைக்க, சமா தானஞ் செய்ய, அன்னிய பாஷை அப்பியாசஞ்செய்ய, உப தேசஞ்செய்ய, பலனைப்பற்றி யாத்திரை போக, யானை குதிரை ஏறு வேட்டைக்குப் போக, எஜமானுக, ஆடல் பாடல் கற்க, ஒரு புதிய ஊருக்குப் போக, பந்துக்களைக் காண ஆகிய நடவடிக்கைகளுக்குப் பயன்படும்.

இடைகலையானது சரிவர நடந்தால், தேகம் சௌக் கியமாயிருக்கும். இதில் ஆகாசத்தின் அமிசமிருக்கு மானுல், முன் சொன்ன நடவடிக்கைகளுள் ஒன்றும் செய் யக்கூடாது. இரவாய் இருந்தாலும், பகலாய் இருந்தா லும், மேற்சொன்ன வேலைகளை இடைகலையில் நடத்த வேண்டும்.

பிங்கலையின் பலன் :

வல நாசியில் உண்டாகிற பிங்கலையில், அதாவது சூரியநாடிக் காலத்தில், கஷ்டமான வேலை எதுவும் அப்பிய சிக்க, எவ்விதக் கொடூரமான செய்கையும் செய்ய, போஜ னம் செய்ய, மலம் கழிக்க, போகம் செய்ய, கடல் யாத் திரை போக, சண்டை செய்ய, படை எடுக்க, கஷ்டமான சாஸ்திரம் கற்க, குதிரை முதலாகிய நாற்கால் ஜீவன்களை வாங்க விற்க, மட்டமான மலை ஏற, குதிரை மல் யுத்தம் முதலாகிய பழக்கம் செய்ய, ஆறு குளம் கடல் முதலாகிய இடங்களில் நீந்த, உலோகங்களைக் குறித்த சாஸ்திரங்க ளைப் படிக்க, பாடம் எழுத, பணம் வாங்கக் கொடுக்க, எஜ மானத்துவமான வேலை பார்க்க, அரசனைக் காண, இரண வைத்தியத்திற்கு மருந்து செய்ய, கடினமான ஆகாரம் ஜீரணிக்க முயற்சி செய்யலாம்.

சுழுமுனையின் பலன் :

சுழுமுனை நாடி, இரண்டு நாசியிலும் வருஞ் சுவாசம் அதை அதன் நடவடிக்கைக் காலத்திலேதான் அறியலாம்.

ஒரு கணத்தில் இட நாசியிலும் ஒரு கணத்தில் வல நாசியிலும் வரும் வாயுவானது, இரண்டு நாசியில் வரும் போது சுழுமுனையாம்.

இந்தச் சுழுமுனை நடக்கும் காலத்தில் உலக நடவடிக்கைகளை நிறுத்திவிட வேண்டும். தவறி நடந்தால் அபஜயமாம்.

எண்ணத்துக்கு விரோதமாய் நடக்கும் இந்த வாயுவின் காலத்தில் ஆத்துமத்தியானமும் பூசையும் செய்யலாம்.

இந்த வாயு நடக்குங்காலத்திலேதான் சுவாசபந்தனம் செய்யக்கூடும்.

இந்தச் சுவாசம் கட்டுவதனால் மனத்திற்கும் தேகத்திற்கும் இன்பம் உண்டாகின்றது.

நாடிகளின் நிலை :

முதல் ஆதாரமாகிய மூன்று நாடிகளைப்பற்றியும் விவரமாகச் சொல்லுவோம் :

மனிதர்களுக்கு எழுபத்திராயிரம் நாடி நரம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவை இருபத்து நான்கு. இவை எப்போதும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளைக் குண்டலி சத்தி என்று **ஆதி நாதர்** அருளிச்செய்திருக்கின்றனர்.

குண்டலி சத்தி மத்திய ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது. பத்து நாடிகள் மேலாகவும், பத்து நாடிகள் கீழாகவும், இரண்டு நாடி ஒரு பக்கத்திலும், இரண்டு நாடி மற்றொரு பக்கத்திலும் இருக்கின்றன.

இந்தக் குண்டலி சத்தியானது, பாம்பைப்போலச் சுற்றிக்கொண்டு சவாதிஷ்டானத்திற்கு மேலாகவும், மணி பூரகத்திற்குக் கீழாகவுமிருக்கின்றது.

இந்த இருபத்து நான்கு நாடிகளுள் பத்து நாடிகளை முக்கியமாக எடுத்திருக்கின்றனர்.

இந்தப் பத்து நாடிகளில் முன் சொல்லிய மூன்று நாடிகளை முக்கியமாயெடுத்திருக்கின்றபடியால், அவற்றுள் இடைகலையானது தேகத்தின் இடப்பாகத்திலும், பிங்கலையானது தேகத்தின் வலப் பாகத்திலும், சுழுமுனையானது தேகத்தின் மத்தியிலுமிருக்கின்றன.

இக்குண்டலி சத்தியைப்பற்றி விவரமாகப் பின்னே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆசன விதிகள் :

பத்திரம், வீரம், பதுமம், கோமுகம், குக்குடம் ஆகிய ஐந்தும் ஞான சாதனத்துக்குரிய ஆசனமாகும்.

இவற்றுள் பதுமாசனமாவது, இரண்டு தொடைகளில் இரண்டு பாதங்களையும் செவ்வையாக வைத்து உட்காருதல்.

இது சகல பாவங்களையும் நாசம் செய்வதாகும்.

இதை மான்தோல், புலித்தோல், வெண் துகில், சித்திராசனம், தர்ப்பை இவைகளின் மேலிருந்து அனுபவிக்கலாம்.

இதில் இடை, வயிறு, கண்டம், தலை சமனாய் ஸ்தம்பத்தைப்போல நிமிர்ந்திருக்க வேண்டும்.

அன்றியும், வடமுகம் நோக்கித் தக்ஷிணாமூர்த்தமாயெழுந்தருளியிருக்க வேண்டும்.

ஆத்துமஞான குருவின் சன்னிதிக்கு நேராய் உட்கார வேண்டும்.

இதைச் சுவஸ்திகா ஆசனம் என்பர். கிருகஸ்தருக்குப் பதுமாசனமும், சன்னியாசிகளுக்குச் சித்தாசனமும், ஹடயோக தீபிகையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இரேசக பூரக லக்ஷணம் :

பிராண வாயுவின் அசைவு எதுவோ, அதுவே சித்தத்தின் அசைவென்று, மேலான புத்திமான்கள் பிராணனது சலனத்தை ஜெயித்தலில் முயல்கிருர்கள். ஆகையால், ராஜஸ தாமஸ குணங்களை நீக்கி, சாத்துவிக குணத்தோடு பிராணுயாமம் செய்யவேண்டும். பிராணுயாமத்தில் வெளி வாயுவை உட்கொள்வது, **பூரகமாம்**; அவ்வாயுவை நிறுத்துவது, **கும்பகமாம்**. கும்பித்த வாயுவை வெளிப்படுத்துவது, **இரேசகம்** எனப்படும். இதுவே பிராணுயாம அங்கமாகிய இரேசக பூரக லக்ஷணம்.

சூரிய நாடியாகிய பிங்கலையால் பிராணனை இழுத்து, மெள்ள மெள்ள வயிற்றை நிரப்ப, விதிப்படி பந்த பூர்வமாகிய கும்பகம் செய்து, மறுபடியும் சந்திர நாடியாகிய இடைகலையால் இரேசிக்க வேண்டும்.

சந்திரநாடி சூரியநாடிகளுள் எந்த நாடியால் பூரிக்கிருனே, அதனுலேயே இரேசித்து நிரோதித்தலால், வேர்வை நடுக்கம் முதலியவை உண்டாகும். அதுவரையில் கும்பித்து எதனுல் பூரகஞ் செய்யப்பட்டதோ, அதற்கன்னியமான நாடியால் மெள்ள மெள்ள இரேசிக்க வேண்டும். வேகமாய் இரேசித்தால், பலக்குறைவு உண்டாகும். எதனுல் இரேசகம் செய்யப்பட்டதோ, அதனுலேயே பூரகம் செய்யலாம். இடைகலையால் பிராணனைப் பூரித்துக் கும்பிக்கப்பட்ட பிராணனை, மற்றப் பிங்கலையால் இரேசிக்க வேண்டும். பிங்கலையால் வாயுவைப் பூரித்துக் கும்பித்த வாயுவை இடைகலையால் இரேசிக்க வேண்டும். இவ்வண்ணம் சந்திரனுல் பூரித்துக் கும்பித்து, சூரியனுல் இரேசிக்க வேண்டும்; சூரியனுல் பூரித்துக் கும்பித்து,

சந்திரனுல் இரேசிக்க வேண்டும். இவ்விதம் சூரிய சந்திர நாடிகளின் அப்பியாசத்தைத் தினமும் விஸ்தரிக்க வேண்டும். இதனுல், நாடிகள் மூன்று மாசத்திற்குமேல் சுத்தமாகின்றன.

அஜபாவின் நிலை :

இந்த யோகத்துக்குரிய ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் பதுமாசனமிட்டுட்கார்ந்து, உடனே அஷ்டகந்த தூபம் இட வேண்டும். இந்த யோகத்திற்காக ஏற்படுத்திய அறையானது, மிக நலமாய் இருக்க வேண்டும். தான் தனியே இருக்க வேண்டும். இதில் சொல்லிய நான்கு காலங்களில் எந்தக்காலமாவது வைத்துக்கொண்டு, அப்பியாசப்படுத்த வேண்டும்.

இடைகலையானது எப்போதும் வல நாசியிலும் ஹம் ஸம் எனவேயிருக்கும். ஹம்ஸமென்பது ஆத்துமாவின் பெயராகும். முதலில் வெளியே வருகிற சுவாசத்தின் சத்தமாகிய '**ஹம்**' என்பதையும் உள்ளே போகிற சுவாசத்தின் சத்தமாகிய '**ஸம்**' என்பதையும் கண்டறிய வேண்டும். இந்த ஹம்ஸம் என்கிற சத்தத்தைக் கண்டறிந்தவன், இந்த அப்பியாசத்தில் முதற்படி தெரிந்தவன். இம்மாணுக்கன் எப்போதும் உலக ஆசையையும் குடும்பமாகிய கட்டையும் நிவர்த்திக்க வேண்டும். ஒரே காலத்தில் நீக்கக் கூடாது. ஏனெனில், ஒரு வருஷ காலம் வரையில் மனக் கலக்கமும் பல விதக் கவலையும் நேரிடுமாகையால், நாளுக்கு நாள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீக்க வேண்டும்.

மாணுக்கன் கூடிய அளவு மனத்தை ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும்.

இதே மாதிரியாகத் தன் சுவாசத்தைக் குறித்து, அதனுல் உண்டாகும் ஹம்-ஸம் என்ற சத்தத்தைக் கண்டறிய வேண்டும். இப்படி அப்பியசித்து மூன்று நாடி

களின் குணத்தையும் ஹம்-ஸம் என்ற சத்தத்தையும் கண்டறிந்தவுடன் தத்துவத்தை அறிய வேண்டும்.

மூன்று நாடிகளைக் கண்டறியாமல், பஞ்சதத்துவத்தை ஆரம்பிக்கக் கூடாது. இந்த யோக அப்பியாசி ஜீரண சத்தியை உணர்ந்து தேகத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டும்; அதாவது, அரிசி கோதுமை பச்சைப்பயறு துவரை உழுந்து கம்பு கேழ்வரகு நெய் பால் தயிர் மோர் முதலியவற்றை உபயோகிக்க வேண்டும். இந்த யோகி அரை வயிறு அன்னமும், கால் வயிறு ஜலமும் சாப்பிட வேண்டும். ஏனெனில், உள் வாயு மற்ற ஒரு பாகத்தில் சஞ்சரிக்க வேண்டுமென்றுணர்க.

புளிப்பு, இனிப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு முதலியவை அதிகமாகச் சேர்க்கக்கூடாது. இத்தன்மைப்பட்ட யோகி சன்னியாசியாக வேண்டுவதில்லை. எல்லாக் கிருகஸ்தரும் செல்வர்களும் ஏழைகளும் ஜாதி பேத நிற வித்தியாசம் பார்க்க வேண்டுவதில்லை. எவர்கள் திரிகரண சுத்தமாக இந்த யோகத்தைச் செய்வார்களோ, அவர்களுக்கு இது சித்தியாகும் என்பது நிச்சயம்.

ஒருவன் பதினெட்டு வயதில் இந்த யோகம் அப்பியசித்தானால், ஐம்பதாவது வயதில் அந்தக் கேசரி முத்திரையை அடைவான். இத்தன்மையான யோகி மது மாமிசங்களைக் கண்டிப்பாய் நீக்கியிருப்பதன்றி, ராஜஸ தாமஸ குணங்களற்று, தத்துவத்தைக்கொண்டு சுறுசுறுப்பாக அப்பியசித்து, அதி தீவிர பக்குவியாய் வாழ்வன்.

பஞ்ச தத்துவ நிலை :

இனி, சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரத் தியானத்தின் ஆதாரமாகிய பஞ்ச தத்துவங்களைக் குரு சம்பிரதாயத்தால் அறிய வேண்டுவதும், அந்தப் பஞ்ச தத்துவங்களின்

குறிப்புகளின் விவரணமுங் கூறப்படும். அதாவது, முன் சொன்ன மூன்று நாடிகளின் குணங்களையும் சுத்தமாக அறிந்துகொண்டு, ஒன்றை ஒன்றில் மாற்றிக் குண்டலினியை அடையாமல் தத்துவங்களை அப்பியசிக்கலாகாது.

முதலிற்சொல்லியிருக்கிற நாடிகளைத் தன்வசப்படுத்திக்கொள்ளாமல், யோகி தத்துவங்களைக்குறித்து ஆரம்பிக்கக்கூடாது. போஜனம், மலம் கழித்தல், போகஞ் செய்தல் இவை மூன்றுஞ் சூரிய நாடியில் செய்யவேண்டுபவை. தாகம் ஜல விருத்தி இவைகளை இடைகலையில் செய்ய வேண்டும்.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களும் மூன்று நாடிகளில் நிமிஷத்திற்கு ஒரு முறை மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. இந்தத் தத்துவங்களைக் கண்டறிவதற்குரிய வகையைக் கூறுவோம்:

எவர்கள் இந்த மூன்று வாயுக்களை அப்பியசித்திருக்கிறார்களோ, அவர்களே இந்த யோகத்திற்குரியவர்கள். இந்த உலகம் பஞ்ச பூதத்தால் கிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது கண்டுகொள்பவர்க்கு ஆயுள் விருத்தியாகும். அப்படிப்பட்டவர்கள், பூஜை முதலாகிய உபசாரங்கள் செய்யப்பெற்று மேலாவார்கள்.

இந்த ஐந்து தத்துவங்களும் சத்திய லோகம், பூலோகம், மிருத்திய லோகம் முதலாகிய இடங்களில் வியாபித்திருக்கின்றன. இவைகட்கு அன்னியமாக ஒரு வஸ்துவும் ஏற்படாது.

இப்பஞ்ச தத்துவத்தைக் கண்டறிவதற்கு விவரம் சொல்லுவோம்:

(1) தத்துவங்களின் நடை; (2) சுவாசத்தினால் தத்துவங்களை அறிதல்; (3) சுவாசத்தில் தத்துவத்

தின் அடையாளம்; (4) தத்துவங்களின் நிறம்; (5) தத்துவங்களின் சுவை; (6) சுவாசத்தின் அளவு; (7) தத்துவங்களின் அசைவு; (8) தத்துவங்களின் பலன்.

இந்த எட்டு விதங்களினுல் பஞ்ச தத்துவத்தைக் கண்டறிய வேண்டும்.

மாணுக்கன் எந்த வாயுவில் எந்தத் தத்துவம் நடக்கிறதோ, அதனைக் கண்டறிய வேண்டும். மேலும், முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களைச் **சண்முகி முத்திரை**யால் மூடிக்கொண்டு, தினந்தினம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அப்பியசிக்க வேண்டும். அதிகமாக அப்பியசித்தால், அசௌக்கியம் நேரிடும். குரு எவ்வளவு பிரமாணஞ் சொல்லுவாரோ, அவ்வளவுதான் நடக்க வேண்டும்.

(1) இந்தச் சண்முகி முத்திரையை மூடிக்கொண்டு அப்பியசிக்குங் காலத்தில் மஞ்சள் நிறம் தோன்றினுல், பிருதிவி என்றும்; வெண்ணிறம் தோன்றினுல், அப்பு என்றும்; சிவப்பு நிறம் தோன்றினுல், தேயுவென்றும்; பச்சை நிறம் தோன்றினுல், வாயுவென்றும்; கறுப்பு நிறம் தோன்றினுல், ஆகாயமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(2) மாணுக்கன் கண்ணுடியைத் தனக்கு முன்னுல் வைத்துக்கொண்டு, அதன்மேல் சுவாசத்தை விட்டால், அது நாற்சதுரமாய் இருந்தால், பிருதிவி என்றும்; அரையுருண்டை வடிவமாய் இருந்தால், அப்புவென்றும், முக்கோணமாய் இருந்தால், தேயுவென்றும்; அறுகோண உருண்டை வடிவமாயிருந்தால், வாயுவென்றும்; சிறு புள்ளிகள் மாதிரியாயிருந்தால், ஆகாயமென்றும் அறிய வேண்டும்.

(3) மாணுக்கன் சுவாசம் விடும்போது சுவாசம் நேராகப் போனுல், பிருதிவி; கீழாகப்போனுல், அப்பு;

மேலாகப் போனால், தேயு; ஒழுங்கீனமாய்ப் போனால், வாயு; அடங்கிப்போனால், ஆகாசமென்று அறிய வேண்டும்.

(4) பிருதிவி, மஞ்சள்; அப்பு, வெண்மை; அக்கினி, சிவப்பு; வாயு, பச்சை, ஆகாயம், கறுப்பு என இவைகளைக் கண்டறிய வேண்டும்.

உணரும் விவரம் :

ஒவ்வொரு வண்ணமுள்ள குண்டுகள் ஐந்தைத் தனக்குப் பின்னால் வைத்துக்கொண்டு பதுமாசனத்தில் உட்கார்ந்து, தனது எண்ணத்தைக் கூட்டி, நிஷ்டையிலிருந்து கொண்டு, பஞ்ச தத்துவத்தில் எதையாகிலும் ஒன்றை நினைத்துப்பின்னால் இருக்கிற குண்டுகளில் ஒன்றை எடுப்பானாகில், அது தான் எண்ணிய நிறம் போல இருந்தால், இதை அறிந்தவன் ஆகிறான். இவ்வண்ணமே ஒவ்வொரு குண்டையும் எடுப்பானானால், முற்றுமுணர்ந்தவனாகிறான்.

(5) தித்திப்பு, பிருதிவி; துவர்ப்பு, அப்பு; புளிப்பு, தேயு; உவர்ப்பு வாயு; ஆகாயம் கார்ப்பாகும்.

(6) சுவாசம் 12 அங்குலம் நீண்டால், பிருதிவி; 16 அங்குலம் நீண்டால், அப்பு; 4 அங்குலம் நீண்டால், தேயு; 8 அங்குலம் நீண்டால், வாயு; மூக்கினுள்ளாகவே இருந்தால், ஆகாயம்.

(7) அசையாத வேளை, பிருதிவி; அசையும் வேளை, அப்பு; கஷ்டமான வேளை, தேயு; துஷ்ட வேளை, வாயு; பூசை வேளை, ஆகாயம்.

(8) பிருதிவி தத்துவத்தில் ஆரம்பிக்கும் வேலை, கண்டிப்பாக இலாபத்தில் முடியும். ஜல தத்துவத்தில் அசையும்படியான வேலைகள் செய்யத் தக்கவை. ஏனென்றால், ஏதாவது ஒரு முடிவான வேலையை ஆரம்பித்தால், சீக்கிரத்தில் முடிந்துவிடும்.

அக்கினி, வாயு, ஆகாயம் ஆகிய இந்த மூன்று தத்துவத்தில் எந்த வேலையை ஆரம்பித்த போதிலும் அது அபஜெயமாகவேமுடியும். ஆகையால், மாணுக்கன் இவைகளை எந்தக் காலத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமோ, அந்தக் காலத்தில் தத்துவத்தை அறிந்து உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

இந்தத் தத்துவத்தில் புத்தியைச் சரியாகச்செலுத்த வேண்டும். ஏனெனில், வியாதி முதலாகிய ஹிம்சைகள் வரவொட்டாமலும் பல விதக் குணமில்லாமலும், நிரோதத்தை ஒரே குணமாக இருந்து பார்க்க வேண்டும்.

பிராணுயாம நிர்ணயம்:

அதாவது, முன்சொன்ன பிராணுயாமத்தின் பிரமாணத்தையுணர்த்துதல்; அதாவது, அருணோதய முதல் மூன்று நாழிகை வரையிலும் மத்தியானத்திலும், அஸ்தமிக்கிறதற்கு முன்னும் பின்னுமாக இரு முகூர்த்தமும், அர்த்த ராத்திரியிலும், பிரதி தினம் நான்கு முறை செய்ய வேண்டும். காலம் ஒன்றுக்கு 80 பிராணுயாமம் வரையிலும் நன்ருய் அப்பியசிக்க வேண்டும்.

முகூர்த்தமென்பது, இரண்டு நாழிகையளவுள்ளதாம். நான்கு முறை செய்தால், தினந்தோறும் 320 பிராணுயாமமாகின்றன.

ஒரு புருஷன் அப்பியசிக்க வேண்டுமாஞல், காலையில் 60ம், மத்தியானத்தில் 40ம், சாயங்காலத்தில் அர்த்த ராத்திரியில் 20ம் ஆக மெள்ளமெள்ளப் பிராணுயாமம் செய்யவேண்டும்.

அது கைவல்லியப்படும்போது முதலில் வேர்வையும், இரண்டாவது நடுக்கமும், மூன்ருவது தவளைக் கத்தும், அப்பியாசத்தால் பதுமாசனத்திலிருக்கையில் பூமியி

னின்று ஆகாயத் தெழுப்புதலும் உண்டாகுமென்பது குரு நாதரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

கிருகஸ்தாசிரமிகளுக்கு உபயோகம்: இந்தப் பிராணயாமம் கிருகஸ்தனுக்குப் பாப சுத்தியின்பொருட்டும், யோகிகளுக்கு யோக சித்தியின்பொருட்டுமாம். கிருகஸ்தன் சங்கத்தை விட்டு ஏகாந்தத்திலிருந்து அப்பியாசம் செய்ய வேண்டும். அதன் பின் ஆகாரத்தின்பொருட்டு வெளியே சங்கத்தில் பிரியமுடையவன் போல வியவகரிக்க வேண்டும். கருமத்தால் உண்டான யாவும் கருமத்தின்படியிருக்கின்றன; நிமித்த காரணமாக இவற்றைச் செய்வதில் ஒருக்காலும் தோஷமில்லை.

நல்ல விவேகி இந்த யோகத்தை அனுசரிப்பானயின், அவன் அவசியம் சித்தியடைவான். இதிற் சம்சயமில்லை. அவன் புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு, தேகாபிமானத்தை நீக்கி, கிருகத்திலிருந்தே முத்தியை அடைவான். அந்த யோகியானவன் லோக சங்கிரகம் லோக பரிபாலனமாகிய தனது காரியத்தில் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்யினும், அப்புண்ணிய பாவங்களினுல் பற்றப்படான்; கிடைத்ததில் சந்தோஷமுடையவனுயும்,உள்ளே கொஞ்சமும் பற்றில்லாதவனுயும், கால வரம்பு இடவரம்பு நடை வரம்பு என்னும் சகல வரம்புகளும் உள்ளவனுயும், யோக சாதனத்தில் பொருந்தியிருப்பான். யோகக்கிரியைகளோடு கூடிய கிருகஸ்தனுக்கு ஈஸ்வர வாக்கியமாகிய பிரணவத்தின் சத்தத்தால் சித்தியுண்டாகும். ஆனுல், அவன் அதைச் செவ்வையாக அப்பியசிக்க வேண்டும்.

உதாரணம்:—'கிருகஸ்தன் புத்திர தாராதிகளால் நிரம்பியவனுய் வீட்டில் இருந்துகொண்டு, அகப்பற்றில்லாமல் யோக மார்க்கத்தில் தன்னிடத்தில் சித்தியின் அடை

யாளங்களைக் கண்ட பிறகு எனது ஆஞ்ஞையைச் சாதித்துக் கிரீடிப்பன்,' என்று **சிவசங்கிதையும்** கிருகஸ்தனுக்குச் சித்தி உண்டாகுமென்று சாதிக்கின்றது.

மாத்திரை :

ஆரம்பத்தில் ஒரு மனிதன் ஜாக்கிரத்தில் விடும் சுவாசம் வெளிப்பட்டு உள்ளே போகிறதெவ்வளவோ, அவ்வளவு பிராணாயாமத்தின் மாத்திரையாகும். அனுபவத்தின் பின் ஒரு புருஷன் நித்திரை செய்யும்போது சுவாசம் எவ்வளவு காலம் போய்த் திரும்புகிறதோ, அவ்வளவு காலம் பிராணாயாமத்தின் மாத்திரை எனப்படும்.

மாணுக்கன் அப்பியாச காலத்தில் பால் நெய் முதலியவற்றோடு கூடிய உணவை உண்பது சிலாக்கியம். அப்பியாசம் திடமான காலத்தில் அப்படிப்பட்ட நியமம் வேண்டுவதில்லை என்றும், பிராணாயாமம் ரேசக பூரக கும்பக மாத்திரைகளென்றும், 'பிராணன்' என்பதுதன் தேகத்தில் ஜீவித்திருக்கும் வாயுவென்றும், 'ஆயாமம்' என்பது அந்த வாயுவைத் தடுப்பதென்றும், **நாரதீயத்திலும் சௌரவ புராணத்திலும்** சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இரேசக பூரக கும்பக பேதத்தால் மூன்று விதமாயும் மூன்று வர்ணமாயும் இருப்பதால், பிரணவமே பிராணயாமமெனப்படும். பதுமாஸனத்திலிருக்கும் புருஷன், நாசி நுனியில் சந்திரபிம்பப் பிரகாசங்களால் விரிந்த அகார மூர்த்தியானது இரத்தாங்கமுடையது; அன்னவாகனி தண்டங் கரத்தில் உடைய வாலையுமாகி, காயத்திரியாகின்றது; உகார மூர்த்தியானது, வெண்ணிற அங்கமுடையது; கருடவாகனி, எல்வர்ணமுடையது; சக்கரத்தைக் கரத்திலுடையது; சாவித்திரியாகின்றது. மகா மூர்த்தியானது, கருமையான அங்கமுடையது; இடபவாகனி, வயது சென்றதும் சூலந்தரித்ததுமாகிய சரஸ்வதி

யாகின்றது; அகாராதி மூன்றிற்கும் காரணம், பரஞ்சோதியாகிய ஏகாக்ஷர பிரணவமாகிறதென்று தியானிக்க வேண்டும்.

இடையினுல் வெளிவாயுவை மாத்திரையளவுபூரித்து, அகாரத்தைச் சிந்தித்து, பூரித்த வாயுவை 64 மாத்திரை அளவு கும்பித்து, உகாரத்தையே தியானித்து, கும்பித்ததைப் பிங்கலையால் 32 மாத்திரையளவு இரேசித்து, மகாமூர்த்தியைத் தியானிக்க வேண்டும்.

அன்றியும், பூரகம் பன்னிரண்டு ஓங்காரமாகவும், கும்பகம் பதினாறு ஓங்காரமாகவும், இரேசகம் பத்து ஓங்காரமாகவும் செய்ய வேண்டும். இது பிராணுயாம அப்பியாசமெனப்படும். பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் மூவரும் பூரக கும்பக இரேசகங்களுக்கு அதி தேவதைகளென்று சொல்லப்படுவர்.

முன் சொல்லிய குண்டலி சத்தியைச் சொல்லுகிறோம்: அதாவது, நித்திரை செய்யுங் குண்டலியானது குருப்பிரசாத மூன்றும் வாக்கியத்தால் எப்போது விழிக்கின்றதோ, அப்போது சகல பதுமங்களும் ஆறு சக்கரங்களும் பிரம கிரந்தி, விஷ்ணு கிரந்தி, உருத்திர கிரந்தி என்னும் மூன்று கிரந்திகளும் பேதத்தை அடைகின்றன.

அப்போது '**சூனிய பதவி**' என்னுஞ் சுழுமுனையிற் பிராண வாயு இராச மார்க்கமாக அனுசரிக்கப்படுகின்றது.

சுகமாகப் போக்குச் சம்பவித்தால், சித்தம் நிராலம்ப நிர்விஷயமாகின்றது; சித்தம் நிராலம்பமாகுங்கால் காலனை வஞ்சிக்கக்கூடும்.

சுழுமுனையென்றும், சூனிய பதவியென்றும், பிரமரந்திரமென்றும், மகமேருவென்றும், பெருவழியென்றும், மயானமென்றும், சாம்பவி மத்தியபாகமென்றும் சொல்வ

தால், இந்தக் குண்டலி பேதத்தினுலேயே ஷட்சக்கர பேதமுதலியவை உண்டாகின்றமையால், முழு முயற்சியோடு பிரமரந்திரத்தின் சச்சிதானந்த லக்ஷணப் பிரமத்தை அடைவதற்குபாயமாகிய சுழு முனையின் வாயிலை முகத்தால் மூடிக்கொண்டு நித்திரை செய்யும் ஈஸ்வரியாகிய குண்டலியை விழிப்பிக்க மகா முத்திரை முதலியவற்றைச் செவ்வையாக அனுசரிக்க வேண்டும்.

இந்தக் குண்டலி சத்தியானது கந்தத்தின் மேல்பாகத்தில் யோகிகளுக்கு மோக்ஷத்தின்பொருட்டும், மூடர்களுக்குப் பந்தத்தின்பொருட்டுமாகத் தூங்குகின்றது. சகல யோக தந்திரங்களுக்கும் குண்டலி சத்தி ஆதிக்கியமாய் இருப்பதால், அக்குண்டலி சத்தியை எவன் அறிகிருனே, அவன் யோக வித்துவான் என்றும், யோகிகள் தூங்கும் குண்டலியை விழிக்கச் செய்கிறவர்களென்றும் அடயோக தீபிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

குண்டலி ஸ்தான நிலை :

மூலாதாரத்தில் பொருந்தும் உட்பாகமாகிய அக்குண்டலியைச் சூரியனுல் பூரிக்க வேண்டும். குதத்திற்கு இரண்டங்குலம் மேலும், இலிங்கத்திற்கு இரண்டங்குலங் கீழுமாகிய தேசத்தின் மத்தியானது சரீர நடுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

கந்த ஸ்தானம் மனிதர்களுக்குத் தேகமத்திய மூலாதாரத்தினின்றும் ஒன்பதங்குலத்தின் மேல் நான்கு அங்குல அகலமும் நீளமும் உள்ளதாய், முட்டை போன்ற வடிவுள்ளதாய், துவக்குத் தோல் முதலியவற்றுல் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குதத்திற்கு இரண்டங்குலமேல் தேகமத்திய பாகம் ஓர் அங்குலத்திலிருந்து ஒன்பதங்குலம் வரை கந்த ஸ்தானமாம்.

ஆகப் பன்னிரண்டு அங்குலப் பிரமாணம், அதாவது ஒரு ஜாண். எழுபத்திராயிரம் நாடிகளின் பலத்தைச் சோதிக்க வேண்டுமாயின், அதற்குச் சத்தி சலனமாகிய குண்டலி அப்பியாசமின்றி வேறு சுத்தி செய்யும் உபாய மில்லை.

இந்த மத்திய நாடியாகிய சுழு முனையானது, யோகி களுக்குத் திடப்பியாசம் சுவஸ்திகா பங்கயாசனங்களா லும் பிராணாயாமத்தாலும், மகா முத்திரை முதலிய முத் திரைகளாலும் சௌக்கியமுண்டாக்குகின்றது. ஆகிலும், சமாதியினால் அன்னிய விர்த்தி நிரோதிக்கலாகாது. ஏகாக்கிர தன்மையால் மனத்தைத் தாரணை செய்து அப்பியசித்து நிலைபெறச்செய்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

ஏனென்றால், ராஜயோகமின்றி பரம புருஷார்த்த பலன் சித்தியாமையால், வாயுவின் கும்பக முத்திரை விதானமாகிய சகல விதிகளையும் மனத்தோடு அப்பிய சிக்க வேண்டும். புத்திமான்கள் வாயுவின் விதிக்கு அன் னியமாகிய விஷயத்தில் மனோ விர்த்தியைச் செலுத்த லாகாது. எவர் யோகிகளின் குருபரம்பரையாகிய சம்பிர தாயத்தால் வந்த சாம்பிரதாக்கியமாகிய மகாமுத்திரை முதலியவற்றின் உபதேசத்தைத் தருகின்றாரோ அவரே ஸ்ரீ குரு. அவரே சகல குருக்களுக்கும் சிரேஷ்டரானவர். அவரே பிரபு. அவரே சாக்ஷாத் பிரத்தியக்ஷ ஈஸ்வரர் என்றும் சொல்லப்படுவர்.

அன்றியும், அக்கினி மண்டலம் நாபியின் கீழ்ப்பாகத் திலிருக்கின்றது. அது மனிதர்களுக்குத் தேகத்தின் மத்தி யில் பொன்னிறமுள்ளதாய், முக்கோணமாய் இருக்கின் றது. அக்குண்டலியை எழுப்பும் விதமாவது: சூரிய உதய காலத்திலும் அஸ்தமன காலத்திலும் தினந்தோறும் இரண்டு முகூர்த்தம் பேதிக்க வேண்டும். சூரியனால் பூரித்

துச் சந்திரனுல் இரேசிப்பதால், அபானனும் அக்கினியை அடைந்து, உஷ்ண சொரூபத்தால் பிராணனை அடைகின்றது.

அக்கினியின் உஷ்ணத்தால் செவ்வையாகத் தகிக்கப் படுகின்றதால் தூங்குகின்ற குண்டலி சத்தி நன்ருய் விழிப்புடையதாகின்றது; தண்டத்தால் அடிபட்ட சர்ப்பத்தைப்போல நிஸ்வாசத்தைச் செய்து நிமிர்ச்சி அடைகின்றது; அதன் பின் பிலத்திற் பிரவேசித்த பாம்பைப் போலச் சுழுமுனையினுள் பிரவேசிக்கின்றது.

ஒரு புருஷன் சலனம் செய்து மூலஸ்தானத்திலிருந்து குண்டலியை மேலே கொண்டு வருவானுயின், அவன் மேற்சென்று அமிர்தத்தை அடைவான். இந்தக் குண்டலி சத்தியை வாலைப்பிடித்து எழுப்பினுல் நித்திரையை விட்டு மேலே எழும்புகின்றது. இதைக் குரு முகமாக அறிய வேண்டும்.

அமிர்த நிலை :

சிகையின் மத்தியில் பரமாத்துமா பொருந்தியிருப்பதால், மேருவைப்போல உயர்ந்திருக்கும் சுழுமுனையினது மேல் பாகத்தின் மத்தியில் சோம ஜலம் ஒழுகிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் துவாரமான சந்திரமண்டலத்தினின்று சரீரத்திற்குச் சாரம் ஒழுகுகின்றது.

ஒழுகும் சந்திர அமிர்தத்தின் சுவை கார்ப்பு, உவர்ப்பு, இவற்றிற்குச் சமானமாய் உள்ளதாயும், தேன், நெய், பால்களைப் போல இரசமுடையதாயுமானுல், அப்போது அவனுக்குக் காயசித்தி ஆகின்றது. அந்தச் சந்திராமிர்தமென்னும் சத்தை எவன் பானம் பண்ணுகிருனே, அந்த யோகி வியாதியில்லாதவனுய்த் தாமரைத் தண்டு போல மிருதுவான சரீரமுடையவனுய், வெகு காலம் ஜீவித்திருப்பான்.

சுவாசாங்குலப் பிரமாண நிலை :

இந்த மனித ஜன்மத்துக்குச் சாதாரணமாய்ச் சுவாசம் உள்ளே பத்தங்குலமும், வெளியில் பன்னிரண்டங்குலமும் போகும்; இதுவல்லாமல், நடக்கும்போது 24 அங்குலமும்,ஓடும்போது 42 அங்குலமும்,போகஞ்செய்யும்போதும் தூங்கும்போதும் 50, 60 அங்குலமும் போகும். சாப்பிடும் போதும், வாந்தியாகும் போதும் 18 அங்குலம் ஓடும்; சாதாரணமாய் 12 அங்குலம் ஓடும். ஆகையால், இந்தச் சுவாசத்தை யோக அப்பியாசிகள் கவனிக்க வேண்டும். இவ்வளவு நீளமாகப் போகிற சுவாசத்தைத் தன்னால் கூடிய அளவு சிறிது சிறிதாகக் குறைக்க வேண்டும்.

அது ஏனென்றால், இந்த மனித ஜன்மத்திற்குக் கலைகளாகிய சுவாசம் 12 அங்குலம் ஓடி, 4 அங்குலம் கழித்து, 8 அங்குலந்தான் நின்ற இடத்தில் நோக்கும். இப்படிச் சாதாரணமாக 4 அங்குலம் கழிந்ததனால், 120 வயதாகின்றது. மக்கள் படிப்படியாகச் சுவாசத்தைப் பந்தனம் பண்ணுவதனால் நீண்ட ஆயுளை உடையவர்களாய் இருப்பார்கள்.

சாதாரணமாய் மனிதர்களுக்கு உண்டாகிய சுயபுத்தி போதாது. ஆகையால், அனுபவமுடைய யோகிகளின் புத்தியைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால், துன்பம் நேரிடும். இந்த மூன்று வாயுக்களையும், பஞ்ச தத்துவங்களையும், சுவாசத்தையும் குணிக்க அறிந்து கொண்டால், வரப்போவதைச் சொல்லலாம். தைரியத்தினால் சுறுசுறுப்பாய் மாணுக்கன் இந்த ராஜ யோகத்தை அப்பியசிப்பானாகில், இரண்டு மூன்று வருஷத்தில் அறியப்படுகிறான்.

மரண நிலை அறிதல் :

இடைகலை அல்லது பிங்கலையில் ஓர் இராத்திரி சுவாசம் முழுவதும்இடைவிடாமல் நடந்தால்,அம்மனிதன்மூன்

று வருஷத்தில் மரணமடைவான். இதே மாதிரியாகப் பிங்கலை யில் மாறுதலில்லாமல் இரண்டு இராத்திரி இரண்டு பகல் இடைவிடாமல் நடக்கும் மனிதனுக்கு மரணம் இரண்டு வருஷத்தில் நேரிடும். இடை விடாமல் ஒரு நாசியில் சுவா சம் மூன்று நாளைக்கு நடக்கும் மனிதனுக்கு ஒரு வருஷத் தில் மரணம் நேரிடும். இராத்திரி முழுதும் இடைகலையும் பகல் முழுதும் பிங்கலையும் இடை விடாமல் நடக் கும் மனிதனுக்கு ஆறு மாதத்தில் மரணம் நேரிடும். பிங் கலை தொடர்ச்சியாக இடைவிடாமல் ஒரு பாகம் நடக்கும் மனிதனுக்குப் பதினைந்து தினத்தில் மரணம் நேரிடும். இடைகலையானது இதே மாதிரியாக ஒரு மாதம் நடந் தால், இந்த விதிப்பிரகாரம் முடியும்.

புருவத்தைப்பார்த்தால் தெரியாதவர்களுக்கு ஒன் பது நாளிலும், காது கேளாதவர்களுக்கு ஏழு நாளிலும், நக்ஷத்திரம் தெரியாதவர்களுக்கு ஐந்து நாளிலும், மூக்கு நுனி தெரியாதவர்களுக்கு மூன்று நாளிலும், இரண்டு கண் களையும் கையால் அமுக்கினால் தண்ணீர் வாராதவர்களுக் குப் பத்து நாளிலும் மரணம் நேரிடும் என்பது குரு வாக்கி யம்.

யோகிகளுக்கு மேலே கூறிய அடையாளங்கள் நேரிட் டால், உடனே வாயுவைச் சோதித்து, அதைச்சரிப்படுத் திக்கொள்ளுந்தன்மை உண்டு.

யோகிகளுக்கு மரணம் நேரிடுவது கஷ்டம். யோகி கள் அப்பியாசத்தால் வாயுக்களையும் தத்துவங்களையும் உணர்ந்து, முத்திரையைப் பின் தொடருவார்கள்.

பிறகு கேசரி முத்திரை எவ்வளவு காலம் ஜீவித் திருக்க வேண்டுமோ, அவ்வளவு காலம் ஜீவித்திருப்பார் கள். இந்த யோகிகள் மூன்று வாயுக்களையும் தத்துவங் களையும் அதிகமாகக் கவனித்து ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும்.

சாதாரணமாய் மனிதர்களுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசம் நடக்கும் பக்ஷத்தில் 120 வருஷம் ஜீவித்திருக்கலாம்.

இப்போது மனிதர்கள் அறுபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசத்துக்கு மேல் விடுகிறார்கள். எப்படியெனில், ஓடுவதனாலும், நடப்பதனாலும், தூங்குவதனாலும், போகம் செய்வதனாலும் சுவாசம் அதிகரிப்பதனால், இந்த நூற்றிருபது வயதுக்குக் குறைவு நேரிடுகின்றது.

சாதாரணமாய் மனிதர் விடும் சுவாசம் எவ்வளவு குறையுமோ, அவ்வளவு வயது ஏறி வரும். திடீரென்று சுவாசத்தைக் கட்டக்கூடாது.

மக்கள் அதிக விரைவாக ஓடக்கூடாது; அதிகம் சாப்பிடக்கூடாது; வேகமாய் நடக்கக்கூடாது; அதிக போகம் செய்யக்கூடாது.

இந்த விதிகளுள் ஒன்றும் தவறக்கூடாது. தவறி நடப்பார்களானால், அதிக கஷ்டநஷ்டமடைவார்கள்.

சாம்பவியின் முத்திரை :

உள்ளாதாரமுதல் பிரமரந்திரம் வரையிலுள்ள சக்கரங்களுள் தன்னாற்கொள்ளப்பட்ட சக்கரத்தில் லக்ஷியமும், தேகத்திற்கு வெளிப்பிரதேசத்தில் மூடுதலும் திறத்தலும் இல்லாத திருஷ்டி பார்வையுமாக இருத்தல் எதுவோ, அது சாம்பவி முத்திரையாம்.

அது இருக்கு முதலிய வேதங்களிலும் சாங்கிய பதஞ்சலி முதலிய யோக சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சாம்பவிக்கு வெளித் திருஷ்டியும், கேசரிக்கு உள் திருஷ்டியும், சாம்பவிக்கு இருதயப் பார்வையும், கேசரிக்குப் புருவநடுப் பார்வையுமாம். ஸ்ரீ சாம்பவிக்கும்

கேசரிக்கும் ஸ்தான பேதமுண்டு. சித்தம் லயானந்தமானால், பேதமில்லையென்பது கருத்து.

ஸ்ரீ சாம்பவி முத்திரையால் ஸ்திரமனமுடையவனாய் நாசி நுனிப் பாகத்தில் வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியையுடையவனாய் நிஷ்பந்தத்தன்மையாலும் தேகேந்திரிய மனங்களின் நிற்சலனத் தன்மையாலும், சந்திர சூரியர்களை லயமாக்குகிறவனாய்ப் பிராண சஞ்சாரத்தை ஸ்தம்பிக்கிறவன் எவனோ, அவனே அதுவிதுவென்று சொல்லக்கூடாத பதமாகிய ஆத்தும சொரூபத்தில் நிலைத்தவனாகிறான்.

கேசரி முத்திரை:

இட வல நாடிகளுள்ள வாயு எந்த மத்திய தேசத்தில் செல்லுகிறதோ, அத்தேசத்தில் கேசரி முத்திரை ஸ்திரமுடையதாகின்றது. இதில் ஐயமில்லை. சூனியத்தில் பிராணன் ஸ்திரமாதலே வாயுவை விழுங்குதலெனப்படும்.

சந்திர சூரியர்களென்னும் இடைகலை பிங்கலைகளின் மத்தியில் நிராலம்பமாகிய உள் ஆகாயத்திலிருக்கும் ஆகாயங்களின் சமுதாயத்தில் செவ்வையாய்ப் பொருந்தி இருப்பது எதுவோ, அம்முத்திரையே கேசரி முத்திரை என்னப்படும்.

இதன் அப்பியாசம்: முன்னமே சுழுமுனையைப் பிராணனால் பூரிக்க வேண்டும்.

அப்போது நிச்சயிக்கப்பட்ட கேசரி முத்திரை உண்டாகிறது.

புருவமத்தி சிவமென்னும் சுக வடிவமாகிய பரமாத்துமாவின் ஸ்தானமாம்.

சிவத்தில் ஒடுங்கவேண்டும். எவன் மனத்தை நிராலம்பமாக்கி ஒன்றையும் சிந்தியாதிருக்கின்றானோ, அவனே கேசரி முத்திரையை உணருவான். எவன் பிரமகாய விரத்

தியைப் பர வைராக்கியத்தால் விடுகிறுனே, அவனே உள்ளும் வெளியும் இருக்கும் ஆகாயத்தில் கடத்தைப்போல நிற்பான். இது நிச்சயம்.

ஒருவன் தேகத்தினுள்ளும் வெளியுமுள்ள வாயுவைத் தனக்குள் கேசரியில் எப்படி இலயமாக்குகிறுனே, அப்படியே தேகத்திலிருக்கும் வாயுவையும் இலயமாக்குவான். இதில் ஐயமில்லை. அன்றியும், பிராணனது ஸ்தானத்தில் சித்தத்தோடு ஸ்திரத்தன்மையும் அடைவான். வேறு ஒன்றையும் சிந்தியான். அப்போது சொரூபத்தில் நிலைத்தலாகிய ஜீவன் முத்தனுவது திண்ணம்.

அஜபா காயத்திரியின் நிலை :

பூரக ரேசகம் செய்யுங்கால் (ஹம்ஸம் ஸோஹம் என்று, நேராகவும் தலைகீழாகவும் பிரகாசிக்கின்றன.

அஜபா மந்திரத்தினுல் தத்துவமசி என்னும் மகா வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜீவப்பிரம ஐக்கியம் அடிக்கடி சிந்திக்கப்படுகிறது.

இந்த **ஸோ** என்னும் அஜபா காயத்திரியை ஈஸ்வர நாமத்தைப்போல ஜெபிப்பது, சித்த சுத்திக்கு ஹேதுவாகும். வெகு காலம் வரையில் ஜெபம் செய்யின், விருத்தி அந்தர்முகப்படும்.

அப்போது சுவாசம் வெளிப்படுங்கால், சகாரமாகிறதை (**'ஸோ'** என்னும் சுவாசத்தை) உட்கொள்ளுங்கால், அகாரத்தை **'ஹம்'** என்றே தியானிக்க வேண்டும். இந்த அகாரம் மறுபடியும் உட்செல்லுகின்றபடியால், **'ஹம்ஸம், ஹம்ஸம்'** என்றே மஹா மந்திரத்தை ஜீவன் எப்போதும் ஜெபிக்கிருன். குரு வாக்கியத்தினுல் இந்த மந்திரத்தின் ஜெபம் சுழுமுனையில் விபரீதமாயுண்டாகிறது.

அது **'ஸோஹம், ஸோஹம்'** என்றடையப்படுகின்றது. சகாரம் 'கேசரி' எனப்படுகின்றது; த்வம் பத

மென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது; அகாரம் பரமேசுவரனுகிறுன்.

தற்பதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சகாரத்தைத் தியானிக்கும் ஆன்மா நிச்சயமாய் அகாரமே ஆகிறுன் என்பதை **யோகபீஜம், யோக சூடாமணி உபநிஷத்து, யோகதத்துவ உபநிஷத்து** முதலியவற்றுல் காண்க.

இது அஜபா காயத்திரியாம். இதை முக்கியமாகப் பிரவர்த்தியுடையவன் எவனே, அவன் அதிகாரியாவன். அது சோபாதிக தியானமாம்.

இவற்றினின்றும் சகாரம், அகாரமென்னும் மெய்யெழுத்துகளை அடக்கி, எஞ்சி நிற்கும் **'ஓம்'** என்னும் அக்ஷரத்தைத் தியானித்தால், நிருபாதிகமாம். **'ஓம், ஸோஹம்'** என்னும் இவ்விரண்டு சத்தங்களும் பிரத்தியேகாத்துமாவோடு பின்னமாகிய பிரமமென்னும் ஒரே அர்த்தமுடையன. சுத்தமாய் இருத்தலால், நிருபாதிகமாயினும், 'ஓம்' என்னும் அக்ஷரத்தில் சகார அகாரமென்னும் உபாதிகளைச் சேர்த்தலால், 'ஸோஹம்' என்னும் சத்தமுண்டாகிறது.

ஆகையால், சோபாதிகமெனப்படுவது, **விசார சாகரம், பதார்த்த மஞ்சூஷரம்** முதலிய நூல்களிலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

நாதானுசந்தானம்:

இந்த நாதானுசந்தானத்தை முதலில் அப்பியசிக்கும் மாணக்கன், சுரராஜ குமார வைரி ரந்தரத்தில் தனது கை விரல்களிரண்டினுல் நிரோதித்து உள்ளே படரவும் சமுத்திரம் போன்ற திரமான நாதத்தைச் சீக்கிரமாகக் கோருகிறுன். அதனுல், எவனுக்குச் செவ்வையாயெழும்பிய நாதமும் வாயுவும் சுத்தமாய் ஜெயிக்கப்பட்டவைகளாகின்ற

னவோ, அந்த மகா குஞ்ஞைதயமுள்ளவனுக்கு அணிமாதி குணங்களும் அளவிறந்த புண்ணியமும் உண்டாகின்றன என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சுரராஜன் இந்திரன். அவன் குமாரன் அர்ச்சுனன். அவன் வைரி கர்ணன், அந்தக்கரண ரந்தரத்தில் என்பது பொருளாம். **'அனுகதம்'** என்னும் நாத வெளியிலுண்டாகும் சுரோத்திர துவக்காதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகிய தொனி சூழ்கின்றது. இந்த நாத அப்பியாசி ஒரு பட்சத்தில் சகல சித்த சஞ்சலங்களையும் ஜயித்து, நிஜானந்தமுடையவனுகிருன்.

முதலில் அப்பியசிக்குங்கால் சமுத்திரம்போலும பேரி முதலிய வாத்தியம்போலும் நாநாவிதமாகிய நாதம் கேட்கப்படும்; பின் நாதானுசந்தானம் நிவிர்த்தியாகுங்கால் சூட்சும சூட்சுமமாகக் கேட்கப்படும். ஆதியில் வாயு பிரமரந்திரத்திற் செல்லுங்காலத்து, சமுத்திரம், சச்சரம், மேகம், பேரிகை, கனக தப்பட்டை என்பவற்ருல் உண்டாகும் சத்தத்தைப் போன்ற நாதமும், அப்படியே பிரமரந்திரத்தில் வாயு ஸ்திரப்பட்ட பின், மத்தளம், சங்கு, கண்டா மணி, காகளம் என்பவற்ருல் உண்டாகும் சத்தத்தைப் போன்ற நாதமும், அந்தத்தில் பிராணன் பிரமரந்திரத்தில் மிகவும் ஸ்திரமான பின் கிண்கிணி, வேணு, வீணை, தந்திரி, வண்டு என்பனவற்றின் சத்தங்களைப் போன்ற நாதங்களும், இன்னும் நாநா விதமான நாதங்களும் தேகத்தின் மத்தியில் உள்ளனவாகக் கேட்கப்படும். மேகம், பேரி முதலியவற்ருலுண்டாகிய பெருஞ்சத்தங்கள் கேட்கப்படினும், அவற்றுள் சூட்சுமத்திலும் சூட்சுமமாகிய நாதத்தையே சிந்திக்க வேண்டும். சூட்சுமமாகிய நாதம் நெடுநேரமிருப்பதால், சித்தம் நெடுநேரம் ஸ்திரமுடையதாய் நிலைக்கும்.

கன நாதத்தை விட்டுச் சூட்சுமத்திலும், அல்லது சூட்சுமத்தை விட்டுக் கனநாதத்திலுமாக இரம்மிப்பதாயிருக்கினும், கனசூட்சுமமென்னும் இரண்டிலொரு நாதத்தைக் கொள்ளுதல் தள்ளுதல் கூடாது. ஏனெனில், அப்படிக்கொள்ளலும், ராஜச குண இயல்பாதலால், அவ்வித ராஜசகுணத்தை வரவொட்டாமல், சுத்த சாத்துவிக குண செய்கையான சூட்சும நாதத்தில் மனத்தைச் செலுத்த வேண்டும்.

அஃதேனெனில், நாதங்களில் இரம்மிக்கும் மனமே, சமாதியையடையும் என்பது கருத்து. அதாவது, மலர்ந்த புஷ்ப ரசத்தைக் குடிக்கும் வண்டு, கந்தத்தை விரும்பாதது போல, சூட்சும நாதத்தில் சித்தம் நிலைக்கவேண்டும். சப்தாதி விஷயமாகிய உத்தியானத்தில் சஞ்சரிக்கும் மனமென்னும் மதயானையை அடக்குதலில் இந்த அனுகதத்தொனியானது, கூரிய அங்குசம் போன்ற வலியுடையதென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வாசியையடக்கி அடையும் பலன் :

இந்த யோக அப்பியாசிகள், சூரிய சந்திர கலைகளில் பிராண வாயு செல்லுங்கால், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்கு தத்துவங்கள் வந்து விலகும். அப்போது அப்பிராண வாயு ஆகாய தத்துவத்தில் அடையும். அச்சமயம் சுவாசம் குறைந்து வரும். அக்காலத்துச் சுவாச பந்தனம் செய்யக்கூடும்.

அப்போது ஓர் அங்குலம் குறைந்தால், இவ்வுலகத்திச்சையில் நின்று சுவாதீனப்படுவான். இரண்டங்குலம் குறைந்தால், மனம் ஆனந்திக்கப்பட்டு ஞானச்செல்வமுண்டாகும். மூன்றங்குலம் குறைந்தால், விவேகியாவான். நாலங்குலம் குறைந்தால், தூர தேசத்தில் நடக்கும் நடவடிக்கைகளைச் சொல்லப்படுவான். ஆறங்குலம் குறைந்

தால், ஆகாசத்திலுள்ள சகலமும் கண்டுணர்வான். ஏழங்குலங் குறைந்தால், சரீரம் காய சித்தி பெறுவான். எட்டங்குலம் குறைந்தால், அணிமாதி சித்திகளை அடைவான். ஒன்பதங்குலம் குறைந்தால், நவகண்டங்களில் சஞ்சரிப்பான். பத்தங்குலம் குறைந்தால், ஒரு தேகத்தை விட்டு மற்றொரு தேகத்தில் பிரவேசிப்பான். பதினோர் அங்குலம் குறைந்தால், தனது ஆன்மாவைக் கண்டு வசனிப்பான். பன்னிரண்டங்குலம் அடங்கும் சுவாசமானது, உதித்த இடத்திலேயே சுழன்றுகொண்டிருக்கிறபடியால், அந்த பரமயோகி நெடுங்காலம் அன்ன பானாதிகளை நீக்கி, அவாவற்றிருப்பான். சமாதியிலுட்கார்ந்து மாணாக்கன் இடைகலையைப் பிங்கலையிலும், பிங்கலையை இடைகலையிலும் மாற்றக் கற்றுக்கொண்ட பின், பகல் முழுவதும் இடைகலையிலும், இரவில் அதை அடைத்துவிட்டுப் பிங்கலையிலும் நடத்தப்படுவான்.

இதற்காகப் பழம்பருத்தியிற் கொஞ்சம் சுத்தம் பண்ணி வைத்துக்கொண்டு, இடைகலை நடத்த வேண்டியிருந்தால் வல நாசியிலும், பிங்கலை நடத்தவேண்டியிருந்தால் இட நாசியிலும் அடைத்துவிட வேண்டும். இப்படிச் சரிவர நடந்தால், மனிதர்கள் நூற்றிருபது வயது ஜீவித்திருக்கலாம்.

மற்றச் சங்கதிகளைச் சிந்திக்கும் பக்ஷத்தில் யோகிகளுக்கு வயதே இல்லை.

எந்த விதிகள் எப்படியிருந்தாலும், இந்த விதிகள் யாவும் கிருகஸ்தர்களுக்காகவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இதை அப்பியாசிகள் எப்போதும் இவ்விதிப்பிரகாரம் நடத்துவார்கள். அப்போது தேக சௌக்கியமும், நீண்ட ஆயுளும், மன ஒடுக்கமும், சித்த சாந்தியும் உடையவர்களாய் இருப்பார்கள்.

மனோலய நிலை:

பிராண வாயு சுழுமுனையாகிய மத்திய நாடியிற் செல்லுங்கால், அந்தக்கரணம் சூனிய தேச கால வஸ்து பரிச்சேதமில்லாத பிரமத்தில் பிரவேசிக்கின்றது. அப்போது சித்த நிரோதமுள்ள யோக வித்தானவன், பிராரத்தத்தோடு சகல கருமங்களையும் நிர்மூலமாக்குகிறான். எது வரையில் பிராணனும் இந்திரியங்களும் ஜீவித்திருக்கின்றனவோ, அதுவரையில் மனத்தில் ஞானம் எப்படி உண்டாகும்? பிராணன் மனம் என்னும் இவ்விரண்டையும் எவன் லயமாக்குகிறானோ, அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

பிராண மனோலயங்களில்லாதவன், எவ்விதத்திலும் மோக்ஷமடையான். நல்ல ஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டு சுழுமுனையென்னும் மத்திய நாடியை நன்றாய்ப் பேதிக்கும் தன்மையைக் குரு முகமாய் அறிந்து, பிராண வாயுவை மத்தியிற்செலுத்துவதாகிய பிரமரந்திரத்தில் நிரோதித்தல் வேண்டும். இப்படி அப்பியசித்தால், பிராணனது அசைவிற்கு க்ஷயம் வரும். அப்போது மனம் மிகவும் சாந்தியையடைகின்றது. அக்காலம் நிர்வாணம் மிஞ்சுகின்றது.

சூரியனும் சந்திரனும் இராப்பகல் வடிவமாகிய காலத்தைப் புசிப்பவர்களாயிருக்கிறார்கள். இது ரகசியமாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டரைக்கடிகை சூரியனோடுங்கால் பகலென்றும், சந்திரனோடுங்கால் இரவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எப்போது சுழுமுனை மார்க்கத்தால் வாயு பிரமரந்திரத்தில் ஒடுங்குகின்றதோ, அப்போது இராப்பகல் வடிவமாகிய காலமில்லாமையால், அச்சுழுமுனை காலத்தைப் புசிப்பதாய் இருக்கின்றது.

எந்த யோகியால் பிராண வாயு கட்டப்படுகின்றதோ, அந்த யோகியால் மனமும் கட்டப்படுகின்றது. எவனுல் மனம் கட்டப்படுகின்றதோ, அவனுல் பிராணனும் கட்டப்படும்.

மனம் பிராணன் என்னும் இரண்டுள் ஒன்றைக் கட்டினுல், மற்ருென்றுங் கட்டப்படும். ஆதலால், மனம் ஒடுங்காத வரையில் வாசனை நசியாது. வாசனை நசியாத வரையில் சித்தம் நசியாது. சித்தம் நசியாத வரையில் தத்துவ ஞானம் உண்டாகாது.

இவற்றுள் (மனம் பிராணனென்னும் இரண்டனுள்) ஒன்று நசித்தால், மற்ருென்றும் நாசமாம். ஒன்றின் பிரவிர்த்தியால் மற்ருென்றும் பிரவிர்த்தியாகின்றது. இவ்விரண்டும் லயமானுல், மோட்ச சித்தி உண்டாகும்.

மனம் ஸ்திரப்பட்டால் பிராணன் ஸ்திரமாகும். சுரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு மனம் நாதனுகிறது. மனத்திற்குப் பிராணன் நாதனுகிறது. பிராணனுக்கு மனோலயம் நாதனுகிறது. அம்மனோலயம் நாதத்தை ஆசரித்திருக்கின்றது.

அதாவது, மனம் நாதத்தில் ஒடுங்குகின்றது. சுவாச நிசுவாசங்கள் நஷ்டமாகிறதும், சத்தாதி விஷயக் கிரகணம் நஷ்டமாகிறதும், சேஷ்டைகள் நீங்குகிறதும், விகாரங்களில்லாததும் மனோலயமேயாம். மனோலயம் எதுவரையில் ஆகவில்லையோ, அதுவரையில் இந்திரிய விஷயங்கள் ஜயமாகா. இந்திரிய விஷயங்கள் ஜயமாகா வரையில் எனதென்பது எப்படி நீங்கும்? எனதென்பது நீங்காத வரையில் யானென்னும் அகந்தை எப்படி நீங்கும்? யானென்னும் அகந்தை நீங்காத வரையில் மனச்சுத்தம் எப்படி ஆகும்? மனம் சுத்தமாகாத வரையில் அபரோக்ஷ ஞானம் எப்படி உதயமாகும்? அபரோக்ஷ ஞானம் உதய

மாகாத வரையில் பிரம சைதன்னியம் சமாதியின்கண் எப்படிப்புலப்படும்? பிரம சைதன்னியம் சமாதியின்கண் புலப்படாத வரையில் திட.ஞானம் எப்படி உதயமாகும்? திடஞானம் பெற்ற மகான்களுக்குத் துவிதமேது? பேதமேது? மாய்கையேது? பந்தமேது? ஜன்மமேது? அப்போது அந்த யோகி ஜன்மரகிதனுகின்ருன்.

ஆகையால், இந்த யோகத்தை அனுஷ்டிக்கும் பக்குவமுடைய முமூக்ஷுக்கள் முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டுவது யாதெனில், வாசி யோகத்தையன்றி மற்ற ஹடயோகம், கௌட யோகம், அம்பிகா யோகம் முதலிய யோகங்களால் சாட்சாத்காரத்தை அடைய இயலாதென்பதை உணரவேண்டும். அஃதெப்படியெனில், ஒருவன் கௌசனையால் விசாலமான விண்ணை மூடுவது போலாகும். இந்த வாசி யோகமெனில் அப்படியன்று. கண் மூட, விண் மறையுமென்பதாம். ஆகையினுல், இந்த யோகத்தை அனுஷ்டித்தவர்கள், இந்த நூலை வாசித்தவர்கள், வாசிக்கக் கேட்டவர்கள் மனம் இவ்வாசியை நாடுவதால், சித்தம் நிலைத்து, ஞானம் உதயமாய், அணிமாதி சகல ஐஸ்வரியங்களும் அடைந்து, ஜீவன் முத்தர்களாய், நிரதிசயானந்தத்தில் சதா காலமும் நிலைத்து வாழ்வார்கள் என்பது குரு வாக்கியம்.

கலி விருத்தம்

வாழ்க நாரண தேசிகர் வானருள்!
வாழ்க அன்னவர் மாணவர் யாவரும்!
வாழ்க இந்நூல் படிப்பவர் கேட்பவர்!
வாழ்க இந்தச் சிவயோக சாரமே!

சட்டை முனி ஞானம்

பூசை செய்யும் முறை

எண்சீர் விருத்தம்

காணப்பா பூசைசெய்யும் முறையைக்கேளாய் :
கைம்முறையாய்ச் சுவடிவைத்துப் பூசை செய்வார்
பூணப்பா சிலபேர்தான் தீபம் வைத்துப்
புகழாகப் பூசைசெய்வார் பெண்ணை வைத்தும்;
நாளப்பா சக்கரத்தைப் பூசை செய்வார்
நம்முடைய பூசையென்ன மேருப் போலே
ஓதப்பா நாற்பத்துமுக் கோணம் வைத்தே
உத்தமனே ! பூசைசெய்வார் சித்தர் தாமே. 1

தானென்ற மேருவைத்தான் பூசை செய்வார்
சாபமிட்டால் அண்டரண்டம் தியா வேகும்;
தேனென்ற மேருவுக்குத் தீட்சை வேண்டும்;
சிறுபிள்ளை யாமொருவன் தீண்டப் போகா ;
வானென்ற மேருவைத்தான் பூசை செய்தோர்
வாய்திறந்தே உபதேசம் சொன்ன ராகிற்
கோனென்ற வாதசித்தி கவன சித்தி
கொள்ளையிட்டான் அவன்சீடன் கூறி னனே. 2

கூறியதோர் வாலையின்மூன் றெழுத்தைக் கேளாய்:
குறியறிந்து பூசைசெய்து பின்பு கேளாய்;
மாறியதோர் திரிபுரையெட் டெழுத்தைக்கேளாய்;
மைந்தனே ! இவளைநீ பூசை பண்ணத்
தேறியதோர் புவனைதனின் எழுத்தைக் கேளாய்;
திறமாகப் புவனையைநீ பூசை பண்ணு;
ஆறியதோர் யாமளையா றெழுத்தைக் கேளாய்;
அவளுடைய பதம்போற்றிப் பூசை பண்ணே. 3

பண்ணியபின் யாமளையைந் தெழுத்தைக் கேளாய் ;
பண்பாகத் தீட்சையைந்தும் முடிந்த பின்பு
வண்ணியதோர் வாசியென்ற யோகத் துக்கு
மைந்தனே வைத்துப்ராணு யாமந் தீரும் ;
கண்ணியதோர் இத்தனையும் அறிந்திருந்தாற்
காயசித்தி விக்கினங்கள் இல்லை யில்லை ;
உண்ணியதோர் உலகமென்ன சித்த ரென்ன
உத்தமனே விட்டகுறை எடுக்கும் காணே.

அகஸ்தியர் ஞானம்

I

எண்சீர் விருத்தம்

சத்தியே பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்
சகலவுயிர் சீவனுக்கு மதுதா னுச்சு;
புத்தியினு லறிந்தவர்கள் புண்ணி யோர்கள்
பூதலத்திற் கோடியிலே யொருவ ருண்டு;
பத்தியினுல் மனமடங்கி நிலையில் நிற்பார்
பாழிலே மனத்தைவிடார் பரம ஞானி;
சுத்தியே யலைவதில்லைச் சூட்சஞ் சூட்சம்
சுழியிலே நிலையறிந்தால் மோட்சந் தானே. 1

மோட்சமது பெறுவதற்குச் சூட்சஞ் சொன்னேன்:
மோகமுடன் பொய்களவு கொலைசெய் யாதே;
காய்ச்சலுடன் கோவத்தைத் தள்ளிப் போடு;
காசினியிற் புண்ணியத்தைக் கருதிக் கொள்ளு;
பாய்ச்சலது பாயாதே; பாழ்போ காதே,
பலவேத சாத்திரமும் பாரு பாரு;
ஏச்சலில்லா தவர்பிழைக்கச் செய்த மார்க்கம்
என்மக்கா ளெண்ணியெண்ணிப் பாரீர் நீரே. 2

பாரப்பா நால்வேதம் நாலும் பாரு;
பற்றுசை வைப்பதற்கோ பிணையோ கோடி;
வீரப்பா ஒன்றென்றுக் கொன்றை மாறி
வீணிலே யவர்பிழைக்கச் செய்த மார்க்கம்;
தேரப்பா தெருத்தெருவே புலம்பு வார்கள்
தெய்வநிலை ஒருவருமே காணுர் காணுர்;
ஆரப்பா நிலைநிற்கப் போரு ரையோ!
ஆச்சரியங் கோடியிலே யொருவர் தானே. 3

ஒருவனென்றே தெய்வத்தை வணங்க வேணும்,
உத்தமனாய்ப் பூமிதனி லிருக்க வேணும்;
பருவமதிற் சேறுபயிர் செய்ய வேணும்;
பாழிலே மனத்தைவிடான் பரம ஞானி;
திரிவார்கள் திருடரப்பா கோடா கோடி;
தேசத்திற் கள்ளரப்பா கோடா கோடி;
வருவார்க ளப்பனே அனேகங் கோடி
வார்த்தையினால் பசப்புவார் திருடர் தாமே. 4

தானென்ற தானேதா னென்றே தெய்வம்;
தகப்பனுந் தாயுமங்கே புணரும் போது
நானென்று கருப்பிடித்துக் கொண்டு வந்த
நாதனைநீ எந்நாளும் வணங்கி நில்லு;
கோனென்ற திருடனுக்குந் தெரியு மப்பா
கோடானு கோடியிலே யொருவ னுண்டு;
ஏனென்ற மனத்தாலே யறிய வேணும்
என்மக்காள் நிலைநிற்க மோட்சந் தானே. 5

மோட்சமது பெறுவதற்குச் சூட்சங் கேளு;
முன்செய்த பேர்களுடன் குறியைக் கேளு;
ஏய்ச்சலது குருக்களது குலங்கள் கேளு;
எல்லாருங் கூடழிந்த தெங்கே கேளு;
பேச்சலது மாய்கையப்பா வொன்று மில்லை;
பிதற்றுவா ரவரவரும் நிலையுங் காணார்;
கூச்சலது பாளையந்தான் போகும் போது
கூட்டோடே போச்சுதப்பா மூச்சுத் தானே. 6

மூச்சொடுங்கிப் போனவிடம் ஆருங் காணார்;
மோட்சத்தின் நரகாதி யிருப்புங் காணார்;
வாச்சென்றே வந்தவழி யேற்றங் காணார்;
வளிமாறி நிற்குமணி வழியுங் காணார்;

வீச்சப்பா வெட்டவெளி நன்றாய்ப் பாரு;
வேதங்கள் சாத்திரங்கள் வெளியாய்ப் போச்சே;
ஆச்சப்பா கருவுதனில் அமைத்தாற் போலாம்;
அவனுக்கே தெரியுமல்லா லறிவாய்ப் பாரே. 7

பாரப்பா வுலகுதனிற் பிறவி கோடி;
படைப்புகளோ பலவிதமாய்க் கோடா கோடி;
வீரப்பா அண்டத்திற் பிறவி கோடி;
வெளியிலே யாடுதப்பா வுற்றுப் பாரு;
ஆரப்பா அணுவெளியி லுள்ளே நீதான்
ஆச்சரியம் புழுக்கூடு வலேமோ தப்பா
கூரப்பா அண்டத்திற் பிண்ட மாகும்
குணவிய்வா ஞனக்காற் சத்திய மாமே. 8

சத்தியமே வேணுமடா மனித னுனல்;
சண்டாளஞ் செய்யாதே தவறி டாதே;
நித்தியகர் மம்விடாதே நேமம் விட்டு
நிட்டையுடன் சமாதிவிட்டு நிலேபே ராதே;
புத்திகெட்டுத் திரியாதே; பொய்சொல் லாதே;
புண்ணியத்தை மறவாதே; பூசல் கொண்டு
கத்தியதோர் சள்ளிட்டுத் தர்க்கி யாதே
கர்மியென்று நடவாதே கதிர்தான் முற்றே. 9

அகஸ்தியர் ஞானம்

II

அறுசீர் விருத்தம்

மனமது செம்மை யானல் மந்திரஞ் செபிக்க வேண்டா;
மனமது செம்மை யானல் வாயுவை வுயர்த்த வேண்டா;
மனமது செம்மை யானல் வாசியை நிறுத்த வேண்டா;
மனமது செம்மை யானல் மந்திரஞ் செம்மை யாமே. 1

உயர் ஞானம் :

எண்சீர் விருத்தம்

உண்ணும்போ துயிரெழுத்தை வுயர வாங்கி
உறங்குகின்ற போதெல்லா மதுவே யாகும்;
பெண்ணின்பா லிந்திரியம் விடும்போ தெல்லாம்
பேணிவலம் மேல்நோக்கி அவத்தில் நில்லு;
திண்ணுங்கா யிலைமருந்து மதுவே யாகும்;
தினந்தோறும் அப்படியே செலுத்த வல்லார்
மண்ணூழி காலமட்டும் வாழ்வார் பாரு;
மறலிகையில் அகப்படவு மாட்டார் தாமே. 2

தனி ஞானம் :

ஒண்ணுன உச்சிவெளி தாண்டி நின்று
உமையவளுங் கணபதியு முந்தி யாகி
விண்ணொளியாம் அம்பரம்ஓம் அவ்வும் உவ்வும்
விதித்தபரம் ஒருவருக்கு மெட்டா தப்பா!
பண்ணுன உன்னுயிர்தான் சிவம தாச்சு,
பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டோன் விண்டு வாச்சு;
கண்ணுன கணபதியைக் கண்ணில் கண்டால்
கலந்துருகி யாடுமடா ஞானம் முற்றே. 3

தனி ஞானம்

விந்துநிலை தனியறிந்து விந்தைக் கண்டால்
    விதமான நாதமது குருவாய்ப் போகும்;
அந்தமுள்ள நாதமது குருவாய்ப் போனால்
    ஆதியந்த மானகுரு நீயே யாவாய்;
சந்தேக மில்லையடா புலத்தி யன்னே!
    சகலகலை ஞானமெல்லா மிதற்கொவ் வாவே;
முந்தாநாளுள் இருவருமே கூடிச் சேர்ந்த
    மூலமதை யறியாட்டால் மூலம் பாரே. 4

மூலமதை யறிந்தக்கால் யோக மாச்சு;
    முறைமையுடன் கண்டக்கால் வாத மாச்சு;
சாலமுடன் கண்டவர்முன் வசமாய் நிற்பார்;
    சாத்திரத்தைச் சுட்டெறிந்தா லவனே சித்தன்;
சீலமுள்ள புலத்தியனே! பரம யோகி
    செப்புமொழி தவறாமல் உப்பைக் கண்டால்
ஞாலமுள்ள எந்திரமாஞ் சோதி தன்னை
    நாட்டினால் சகலசித்தும் நல்கும் முற்றே. 5

அகஸ்தியர் ஞானம்

III

எண்சீர் விருத்தம்

பாரப்பா சிவன்விட்டுப் பொகும் போது
பாழ்த்தபிணங் கிடக்குதென்பார் : உயிர்போச் சென்பார் ;
ஆரப்பா அறிந்தவர்கள்? ஆரும் இல்லை ;
ஆகாய சிவத்துடனே சேரு மென்பார் ;
காரப்பா தீயுடன்தீச் சேரு மென்பார் ;
கருவறியா மானிடர்கள் கூட்ட மப்பா !
சீரப்பா காமிகள்தா மொன்ருய்ச் சேர்ந்து
தீயவழி தனைத்தேடிப் போவார் மாடே. 1

மாடுதா ஞனுலும் ஒருபோக் குண்டு ;
மனிதனுக்கோ அவ்வளவுந் தெரியா தப்பா !
நாடுமெத்த நகரமென்பார் ; சொர்க்க மென்பார் ;
நல்வினையோ தீவினையோ எண்ண மாட்டார் ;
ஆடுகின்ற தேவதைகள் அப்பா! கேளு :
அரியதந்தை யினஞ்சேரு மென்றுந் தோணுர் ;
சாடுமெத்த பெண்களைத்தான் குறிப்பா யெண்ணித்
தளமான தியில்விழத் தயங்கி ஞரே. 2

தயங்காமற் பிழைப்பதற்கே இந்த ஞானம் ;
சார்வாகப் பாராட்டும் ஞானம் வேறே ;
மயங்குதற்கு ஞானம்பார் முன்ஞேர் கூடி
மாட்டினர் கதைகாவ்ய புராண மென்றும்
இயலான ரசந்தனிலீப் புகுந்தாற் போலும்
இசைத்திட்டார் சாத்திரங்க ளாறென் றேதான் ;
வயலான பயன்பெறவே வியாசர் தாமும்
மாட்டினர் சிவஞருத் தரவி ஞலே. 3

உத்தார மிப்படியே புராணங் காட்டி
உலகத்தில் பாரதம்போல் கதையுண் டாக்கிக்
கர்த்தாவைத் தானென்று தோண வொட்டாக்
கபடநா டகமாக மேதஞ் சேர்த்துச்
சத்தாக வழியாகச் சேர்ந்தோர்க் கெல்லாஞ்
சதியுடனே வெகுதர்க்கம் பொருள்போற் பாடிப்
பத்தாகச் சைவர்க்கொப் பனையும் செய்து
பாடினர் சாத்திரத்தைப் பாடி னரே. 4

பாடினதோர் வகையேது? சொல்லக் கேளு :
பாரதபு ராணமென்ற சோதி யப்பா !
நீடியதோர் ராவணன்தான் பிறக்க வென்றும்
நிலையான தசரதன்கை வெல்ல வென்றும்
நீடியவோ ரரசனென்றும் முனிவ ரென்றும்
நிறையருள்பெற் றவரென்றுந் தேவ ரென்றும்
ஆடியதோர் அரக்கரென்றும் மனித ரென்றும்
பாடினர் நாள்தோறும் பகையாய்த் தானே. 5

சூழிந்திடுவார் பாவத்தா லென்று சொல்லும்
கட்டியநால் வேதமறு சாத்தி ரங்கள்
அழிந்திடவே சொன்னதல்லால் வேறொன் றில்லை;
அதர்மமென்றுந் தர்மமென்றும் இரண்டுண் டாக்கி
ஒழிந்திடுவா ரென்றுசொல்லிப் பிறப்புண் டென்றும்
உத்தமனாய்ப் பிறப்பனென்று முலகத் தோர்கள்
தெளிந்திடுவோர் குருக்களென்றுஞ் சீட ரென்றும்
சீவனத்துக் கங்கல்லோ தெளிந்து காணே. 6

அகஸ்தியர் ஞானம்

IV

எண்சீர் விருத்தம்

பூரணமே தெய்வமென உரைத்தா ரையா!
 பூரணத்தை யின்னதென்று புகல வேண்டும்
காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; நினைவாய்க் கேளு:
 கலையான பதினாறும் பூரணமே யாகும்;
மாரணமா மூலகத்தில் மதிம யங்கி
 மதிகெட்டுப் பூரணத்தை யிகழ்ந்தா ரையா!
வாரணத்தை மனம்வைத்துப் பூரணத்தைக் காத்தால்
 வாசியென்ற சிவயோக வாழ்க்கை யாச்சே. 1

ஆச்சப்பா இந்தமுறை பதினெண் பேரும்
 அயன்மாலும் அரனோடுந் தேவ ரெல்லாம்
மூச்சப்பா தெய்வமென்றே யறியச் சொன்னார்;
 முனிவோர்கள் இருடியரிப் படியே சொன்னார்;
பேச்சப்பா பேசாமல் நூலைப் பார்த்துப்
 பேரான பூரணத்தை நினைவாய்க் காரு;
வாச்சப்பா பூரணத்தைக் காக்கும் பேர்கள்
 வாசிநடு மையத்துள் வாழ்வார் தாமே. 2

தானென்ற பெரியோர்க ளுலகத் துள்ளே
 தாயான பூரணத்தை யறிந்த பின்பு
தேனென்ற அமுதமதைப் பானஞ் செய்து
 தெவிட்டாத மவுனசிவ யோகஞ் செய்தார்;
ஊனென்ற வுடலைநம்பி யிருந்த பேர்க்கே
 ஒருநான்கு வேதமென்றும் நூலா றென்றும்;
நானென்றும் நீயென்றும் சாதியென்றும்
 நாட்டினா ருலகத்தோர் பிழைக்கத் தானே. 3

பிழைப்பதற்கு நூல்பலவுஞ் சொல்லா விட்டால்
　　பூரணத்தை யறியாம லிறப்பா ரென்றும்
உழைப்பதற்கு நூல்கட்டிப் போடா விட்டால்
　　உலகத்திற் புத்திகெட்டே யலைவா ரென்றும்
தழைப்பதற்குச் சாதியென்றும் விந்து வென்றும்
　　தந்தைதாய் பிள்ளையென்றும் பாரி யென்றும்
உழைப்பதற்குச் சொன்னதல்லாற் கதிவே றில்லை;
　　உத்தமனே யறிந்தோர்கள் பாடி னாரே. 4

பாடினா ரிப்படியே சொல்லா விட்டால்
　　பரிபாடை யறியார்க ளுலக மூடர்;
சாடுவார் சிலபேர்கள் பலநூல் பார்த்துத்
　　தமைமறந்து படுகுழியில் விழுவார் சாவார்;
வாடுவார் நாமமென்றும் ரூப மென்றும்
　　வையகத்திற் கற்செம்பைத் தெய்வ மென்றும்
நாடுவார் பூரணத்தை யறியார் மூடர்;
　　நாய்போலே குலைத்தல்லோ வொழிவார் காணே. 5

காணாமல் அலைந்தோர்கள் கோடா கோடி
　　காரணத்தை யறிந்தோர்கள் கோடா கோடி;
வீணாகப் புலம்பினதா லறியப் போமோ?
　　விஞ்ஞானம் பேசுவதும் ஏதுக் காகும்?
கோணாமற் சுழுமுனையில் மனத்தை வைத்துக்
　　குருபாத மிருநான்கில் நாலைச் சேர்த்து
நாணாம லொருநினைவாய்க் காக்கும் போது
　　நாலுமெட்டு மொன்றாகும் நாட்டி யூதே. 6

ஊதியதோ ரூதறிந்தா லவனே சித்தன்;
　　உத்தமனே பதினாறும் பதியே யாகும்;
வாதிகளே யிருநான்கும் பதியின் பாதம்
　　வகைநான்கு முயிராகும் மார்க்கங் கண்டு

சோதிபரி பூரணமும் இவைமூன் றுந்தான்
  தூங்காமற் றூங்கியங்கே காக்கும் போது
ஆதியென்ற பராபரையு மரனு மொன்ருய்
  அண்ணுக்கின் வட்டத்துள் ளாகும் பாரே. 7

பாரப்பா வுதயத்தி லெழுந்தி ருந்து
  பதருமற் சுழுமுனையில் மனத்தை வைத்துக்
காரப்பா பரிதிமதி யிரண்டு மாறிக்
  கருவான சுழுமுனையி லுதிக்கும் போது
தேரப்பா அண்ணுக்குள் நின்றுகொண்டு
  தியங்காமற் சுழுமுனைக்குள் ளடங்கும் பாரு;
சீரப்பா பதினறில் எட்டும் நான்கும்
  சிதருமல் மூன்றுமொன்ருய்ச் சேர்ந்து போமே. 8

ஒன்ருன பூரணமே யிதுவே யாச்சு;
  உதித்தகலை தானென்று மிதுவே யாச்சு;
நன்ருகத் தெளிந்தவர்க்கு ஞானஞ் சித்தி
  நாட்டாமற் சொன்னதனுல் ஞான மாமோ?
பன்ருன வாதிகுரு சொன்ன ஞானம்
  பரப்பிலே விடுக்காதே பாவ மாகும்;
திண்டாடு மனத்தோர்க்குக் காணப் போகா;
  தெளிந்தவர்க்குத் தெரிவித்த வுகமை தானே. 9

உகமையின்னஞ் சொல்லுகிறே னுலகத் துள்ளே
  உவமையுள்ள பரிகாசம் நனிபே சாதே:
பகைமைபண்ணிக் கொள்ளாதே; வீண்பே சாதே;
  பரப்பிலே திரியாதே; மலையே ருதே;
நகையாதே சினங்காதே யுறங்கி டாதே;
  நழுகாதே சுழுமுனையிற் பின்வாங் காதே;
செகமுழுதும் பரிபூரண மறிந்து வென்று
  தெளிந்துபின் புலகத்தோ டொத்து வாழே. 10

வாழாம லுலகம்விட்டு வேடம் பூண்டு
வயிற்றுக்கா வாய்ஞானம் பேசிப் பேசித்
தாழ்வான குடிதோறு மிரப்பான் மட்டை;
தமையறியாச் சண்டாளர் முழுமா டப்பா!
பாழாகப் பாவிகளின் சொற்கே ளாதே;
பதறுதே வயிற்றுக்கா மயங்கி டாதே;
கேளாதே பேச்செல்லாங் கேட்டுக் கேட்டுக்
கலங்காதே யுடலுயிரென் றுரைத்தி டாதே. 11

உடலுயிரும் பூரணமும் மூன்று மொன்றே;
உலகத்திற் சிறிதுசனம் வெவ்வே றென்பார்;
உடலுயிரும் பூரணமு மேதென் றக்கால்
உத்தமனே பதினறு மொருநான் கெட்டும்
உடலுயிரும் பூரணமும் அயன்மா லீசன்;
உலகத்தோ ரறியாமல் மயங்கிப் போனர்;
உடலுயிரும் பூரணடி முடியு மாச்சே;
உதித்தகலை நிலையறிந்து பதியில் நில்லே. 12

பதியின்ன இடமென்ற குருவைச் சொல்லும்
பரப்பிலே விள்ளாதே தலைரண் டாகும்
விதியின்ன விடமென்று சொல்லக் கேளு;
விண்ஞான விண்ணுக்கு ளண்ணாக் கப்பா!
மதிரவியும் பூரணமுங் கண்வாய் மூக்கும்
மகத்தான செவியோடு பரிச மெட்டும்
பதியவிடஞ் சுழுமுனையென் றதற்குப் பேராம்;
பகருவார் சொர்க்கமும்கை லாச மென்றே. 13

கைலாசம் வைகுந்தந் தெய்வ லோகம்
காசிகன்யா குமரியென்றுஞ் சேது வென்றும்
மயிலாடு மேகமென்றும் நாகமென்றும்
மாய்கையென்றும் மின்னலென்றும் மவுன மென்றுந்

துயிலான வாடையென்றும் சூட்ச மென்றும்
சொல்லற்ற இடமென்றும் ஒடுக்கம் என்றும்
தயிலான பாதமென்றும் அடிமுடி என்றும்
தாயான வத்துவென்றும் பதியின் பேரே. 14

பேருசொன்னேன்; ஊர்சொன்னேன்; இடமும் சொன்னேன்;
பின்கலையும் முன்கலையும் ஒடுக்கம் சொன்னேன்;
பாருலகிற் பலநூலின் மார்க்கஞ் சொன்னேன்;
பலபேர்கள் நடத்துகின்ற தொழிலும் சொன்னேன்;
சீருலகம் இன்னதென்று தொட்டுச் சொன்னேன்;
சித்தான சித்தெல்லாம் சுருக்கிச் சொன்னேன்;
நேருசொன்னேன் வழிசொன்னேன் நிலையுஞ் சொன்னேன்;
நின்னுடம்பை இன்னதென்று பிரித்துச் சொன்னேன். 15

பிரித்துரைத்தேன் சூத்திரமீ ரெட்டுக் குள்ளே
பித்தர்களே! நன்றாகத் தெரிந்து பார்க்கில்
விரித்துரைத்த நூலினது மார்க்கஞ் சொன்னேன்;
விள்ளாதே இந்தநன்னூ லிருக்கு தென்று
கருத்துடனே அறிந்துகொண்டு கலைமா றாதே
காரியத்தை நினைவாலே கருத்திற் கொள்ளு;
சுருதிசொன்ன செய்தியெல்லாம் சுருக்கிச் சொன்னேன்;
சூத்திரம்போற் பதினாறும் தொடுத்தேன் முற்றே. 16

திருவள்ளுவர் ஞானம்

காப்பு:

எண்சீர் விருத்தம்

அண்டபிண்டம் நிறைந்துநின்ற அயன்மால் போற்றி !
அகண்டபரி பூரணத்தின் அருளே போற்றி !
மண்டலஞ்சூழ் இரவிமதி சுடரே போற்றி !
மதுரதமி ழோதும்அகத் தியனே போற்றி !
எண்டிசையும் புகழுமென்றன் குருவே போற்றி !
இடைகலையின் சுழுமுனையின் கமலம் போற்றி !
குண்டலிக்குள் அமர்ந்துநின்ற குகனே போற்றி !
குருமுனியின் தாளிணையெப் போதும் போற்றி !

கட்டளைக் கலித்துறை

அன்னை யெனுங்கர்ப்ப மதனில்வந் தும்மதி லேயிருந்தும்
நன்னய மாய்ப்பத்துத் திங்களு நானகத் தேயிருந்தேன் ;
என்ன அதிசயங் காணிவ் வுலகி லேயமைந்த
உன்னத மெல்லா மமைத்தேன் உண்மையைக் காண்கிலரே ! 1

அம்புவி தன்னி லேயுதித் தாய்ந்தறி பாடைதன்னை
வம்புல கத்தார் வசியமாய்க் கைப்பிடித் தேபிரிந்து
கும்பி தனிலே யுழன்றுமக் குண்டலி பொற்கமலம்
நம்பி யிருந்தேன் சிலநாள் ரகசியங் காண்கிலனே ! 2

தரவு கொச்சகம்

அண்டரண்ட வான்புவியும் ஆகமத்தி னுட்பொருளும்
கண்டிதமா யான்விளங்குங் காயமதி லேயறியும்
வண்டரெனை நீசனென்ற வாறுதனை யேயொழித்தேன் ;
விண்டரக சியந்தன்னை விளக்கமது காண்கிலரே. 3

வையமதி லேயுதிக்கு மாண்பர்களே யுங்களுயிர்
மெய்யென் றிருந்தசைவு வெளிப்படுவ தென்னவிதம் ?
அய்யமில்லா வாழ்ந்துலகி லாண்மையாய்ப் பூண்டமதிப்
பொய்யெனுமிவ் வாழ்க்கையது போகுஞ்சுடு காடுளதே. 4

கட்டளைக் கலித்துறை

வீடான மூலச் சுழிநாத வீட்டில் விளங்கும்விந்து
நீடாழி லோகந் தழைத்துப் பெருகி நின்றிலகுந்
தேடாத ழித்த பொருளான பொக்கிடந் தேடியென்ன?
காடான நாடு சுடுகாடு சேர்வதுங் கண்டிலரே! 5

எழுவகைத் தோற்றமும் நால்வகை யோனியி லெய்திடினும்
பொழியச் சுரோணிதம் நாதவிந் துப்பொருள் போதகத்தால்
கழியக் கழியக் கடலுயிர் தேய்பிறை கண்டுமிருந்
தழியப் பெருந்தரை யெந்நா ளிருந்தும் அனித்தியமே! 6

எந்நா ளிருந்தென்ன முன்னா ளனுப்படி யிந்தவுடல்
தன்னா லழிவதுந் தானறி யாதெனத் தந்தைவிதி
உன்னா லழிவது முடலுயிர் காய மொழிவதுங்கண்
டந்நா ளனுப்படி கண்டு மிருந்தறி யாதவரே! 7

யோனிக்கு ளாசை யொழியா தனித்திய முங்களுயிர்;
தேனிக்கு ளின்பஞ் சுகாதீத மோவருஞ் சிற்றின்பத்தில்
ஊனற்றுக் காய முடலற்றுப் போம்பொழு தொன்றறியா
ஈனர்க்குச் சொர்க்கஞ் சுடுகா டொழிய இனியில்லையே! 8

நேரிசை வெண்பா

இந்தவுடல் காயம் இறந்துவிடு மிவ்வுலகில்
வந்தவழி தானறியா வாழ்க்கையோ—இந்தவுடல்
அற்பக் குழியி லரவ மிருப்பதெனும்
கற்பகத்தை யாண்டிடுமோ காண். 9

ஞானமறிந் தோர்க்கு நமனில்லை நாள்தோறும்
பானமதை யுண்டு பசியினால்—ஞானமது
கண்டா லுடலுயிருங் காயம் வலுவாகும்
உண்டா லமிர்தரச முண். 10

சுழியறியார்க் கென்ன சுகமறியார்க் கென்ன
வழியறியார்க் கென்னெய்து மாறு—சுழியறியா
மூலமறிந் தவ்வழியில் முத்தியடை யார்க்குநமன்
காலனவர்க் கேமரணங் காண். 11

வேத மறைஞான மெய்யுணர்வு தானுகில்
நாதனரு ளால்பதவி நாடுமே-வேதமறை
நாலு பொருளுள் நற்பொருளின் ஆறறியப்
பாலுமது நெய்யெனவும் பார். 12

முதலிருந்த வூழ்வினையை முப்பாழைச் சுட்டுப்
பதரு மதிபாடு பட்டேன்-முதலிருந்
நல்வினையுந் தீவினையு நாடாம லூம்பிறந்து
வல்வினையிற் போக்கிவிட்டேன் வாழ்வு. 13

காயசித்தி யாலெனது கன்மவினை போக்கியபின்
மாயசித்தி மூலசுழி வாய்க்குமே;-காயசித்தி
மூலப் புளியால் முதல்தீட்சை யாச்சுதினிக்
காலமென்னி ரண்ட ரண்டில் காண். 14

கல்லுப்பின் வாருங் கருத்தறியா துண்டுமனு
வல்வினைக்குள் ளாகி மரணமார்-கல்லுப்பு
வெள்ளைக்கல் லுப்பு வெகுவிதமாய் வந்தாலும்
உள்ளமதி லுண்டென்றே உன். 15

என்றுமிந் துப்பாரும் எண்சா ணுடலிருக்கக்
கண்டுமறி யாததென்ன காரணமோ?-என்றுமதி
வாரி யமுரியதை வன்னிவிட்டுக் காய்ச்சியபின்
வீரியமா யானுணரு மெய். 16

உப்பின் கசடுதான் ஊறலது மாறினதால்
முப்புசுன்ன மாவதற்கு முன்னமே-உப்பதனுல்
கற்பாந்தங் கோடி காய மிதுவலுத்துச்
செற்பாயும் வாசியில்தேகம். 17

அஞ்சுபஞ்ச பூதம் அறிந்தால் அனித்தியம்போம்
அஞ்சு வசப்படுவ தாண்டதலில்-அஞ்சினையும்
கண்டறி வோர்ஞானக் காட்சி யதினினைவு
விண்டறிய லாமே விதி. 18

எண்சாணுந் தேக மெடுத்தாலென் னுண்டையே
பெண்சாரல் நீக்கியே பேரின்பம்-கண்காணத்
தேக மொழியாமல் சித்தி பெறுஞானம்
யோகசித்தி பூசைவிதி யுன். 19

அழுகணி சித்தர் பாடல்

கலித்தாழிசை

மூலப் பதியடியோ மூவிரண்டு வீடதிலே
கோலப் பதியடியோ குதர்க்கந் தெருநடுவே
சாலப் பதிதனிலே தணலாய் வளர்ந்தகம்பம்
மேலப்பதிதனிலே என்கண்ணம்மா!
விளையாட்டைப் பாரேனோ! 1

எண்சாண் உடம்படியோ ஏழிரண்டு வாயிலடி
பஞ்சாயக் காரரைவர் பட்டணமுந் தாலிரண்டு
அஞ்சாமற் பேசுகிறாய் ஆக்கினைக்குத் தான்பயந்து
நெஞ்சார நில்லாமல் என்கண்ணம்மா!
நிலைகடந்து வாடுறண்டி! 2

முத்து முகப்படியோ முச்சந்தி வீதியிலே
பத்தாம் இதழ்பரப்பிப் பஞ்சணையின் மேலிருத்தி
அத்தை யடக்கிநிலை ஆருமில்லா வேளையிலே
குத்து விளக்கேற்றி என்கண்ணம்மா!
கோலமிட்டுப் பாரேனோ! 3

சம்பா அரிசியடி சாதஞ் சமைத்திருக்க
உண்பாய்நீ யென்றுசொல்லி உழக்குழக்கு நெய்வார்த்து
முத்துப்போ லன்னமிட்டு முப்பழமுஞ் சர்க்கரையுந்
தித்திக்குந் தேனமிர்தம் என்கண்ணம்மா!
தின்றுகளைப் பாறேனோ! 4

பைம்பொற் சிலம்பணிந்து பாடகக்கால் மேல்தூக்கிச்
செம்பொற் கலையுடுத்திச் சேல்விழிக்கு மையெழுதி
அம்பொற் பணிபூண் டறுகோண வீதியிலே
கம்பத்தின் மேலிருந்தே என்கண்ணம்மா!
கண்குளிரப் பாரேனோ! 5

எட்டாப் புரவியடி யீராறு காலடியோ
விட்டாலும் பாரமடி வீதியிலே தான்மறித்துக்
கட்டக் கயிறெடுத்துக் கால்நாலுஞ் சேர்த்திறுக்கி
அட்டாள தேசமெல்லாம் என்கண்ணம்மா!
ஆண்டிருந்தா லாகாதோ! 6

கொல்லன் உலைபோலக் கொதிக்குதடி யென்வயிறு!
நில்லென்று சொன்னால் நிலைநிறுத்தக் கூடுதில்லை!
நில்லென்று சொல்லியல்லோ நிலைநிறுத்த வல்லார்க்குக்
கொல்லென்று வந்தநமன் என்கண்ணம்மா!
குடியோடிப் போகானோ! 7

ஊற்றைச் சடலமடி உப்பிருந்த பாண்டமடி;
மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுதில்லை;
மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுமென்றால்
ஊற்றைச் சடலம்விட்டே என்கண்ணம்மா!
உன்பாதஞ் சேரேனோ! 8

வாழைப் பழந்தின்றால் வாய்நோகு மென்றுசொல்லித்
தாழைப் பழந்தின்று சாவெனக்கு வந்ததடி;
தாழைப் பழத்தைவிட்டுச் சாகாமற் சாகவல்லோ
வாழைப் பழந்தின்றால் என்கண்ணம்மா!
வாழ்வெனக்கு வாராதோ! 9

பையூரி லேயிருந்து பாழூரி லேபிறந்து
மெய்யூரில் போவதற்கு வேதாந்த வீடறியேன்;
மெய்யூரிற் போவதற்கு வேதாந்த வீடறிந்தால்
பையூரும் மெய்யூரும் என்கண்ணம்மா!
பாழாய் முடியாவோ! 10

மாமன் மகளடியோ மச்சினியோ நானறியேன்!
காமன் கணையெனக்குக் கனலாக வேகுதடி!
மாமன் மகளாகி மச்சினியும் நீயானால்
காமன் கணைகளெல்லாம் என்கண்ணம்மா!
கண்விழிக்க வேகாவோ! 11

அந்தரத்தை வில்லாக்கி ஐந்தெழுத்தை யம்பாக்கி
மந்திரத்தே ரேறியல்லோ மான்வேட்டை யாடுதற்குச்
சந்திரருஞ் சூரியருந் தாம்போந்த காவலத்தே
வந்துவிளை யாடியல்லோ என்கண்ணம்மா!
மனமகிழ்ந்து பார்ப்பதென்றோ! 12

காட்டானை மேலேறிக் கடைத்தெருவே போகையிலே
நாட்டார் நகைமறிது நகைபுரியப் பார்ப்பதென்றோ!
நாட்டார் நகைமறித்து நகைபுரியப் பார்த்தாலுங்
காட்டானை மேலேறி என்கண்ணம்மா!
கண்குளிரக் காண்பேனோ! 13

உச்சிக்குக் கீழடியோர் ஊசிமுளை வாசலுக்குள்
மச்சுக்கு மேலேறி வானுதிரந் தானெடுத்துக்
கச்சை வடம்புரியக் காயலூர்ப் பாதையிலே
வச்சு மறந்தல்லோ என்கண்ணம்மா!
வகைமோச மானேண்டி! 14

மூக்கால் அரும்பெடுத்து மூவிரண்டாய்த் தான்தூக்கி
நாக்கால் வளைபரப்பி நாற்சதுர வீடுகட்டி
நாக்கால் வளைபரப்பி நாற்சதுர வீட்டினுள்ளே
மூக்காலைக் காணாமல் என்கண்ணம்மா!
முழுதுந் தவிக்கிறண்டி! 15

காம மலர்தூவக் கருத்தெனக்கு வந்ததடி;
பாம வலிதொலைக்கப் பாசவலி கிட்டுதில்லை;
பாம வலிதொலைக்கப் பாசவலி நிற்குமென்றால்
காம மலர்மூன்றும் என்கண்ணம்மா!
கண்ணெதிரே நில்லாவோ! 16

தேங்காயந் தோன்றாமல் சாணகலக் கொல்லைகட்டி
வெங்காய நாற்றுவிட்டு வெகுநாளாய்க் காத்திருந்தேன்!
வெங்காயந் தின்னாமல் மேற்றோலைத் தின்றலவோ
தங்காயந் தோணாமல் என்கண்ணம்மா!
சாகிறண்டி சாகாமல்! 17

பற்றற்ற நீரதிலே பாசி படர்ந்ததுபோல்
உற்றுற்றுப் பார்த்தாலும் உன்மயக்கந் தீரவில்லை!
உற்றுற்றுப் பார்த்தாலும் உன்மயக்கந் தீர்ந்தக்கால்
பற்றற்ற நீராகும் என்கண்ணம்மா!
பாசியது வேருமோ! 18

சுற்ருரும் மற்ருருந் தொண்ணூற்ருெ டாறதிலே
உற்ருரும் பெற்ருரும் ஒன்றென்றே யானிருந்தேன்;
உற்ருரும் பெற்ருரும் ஊரைவிட்டுப் போகையிலே
சுற்ருரு மில்லாமல் என்கண்ணம்மா!
துணையிழந்து நின்றதென்ன? 19

கண்ணுக்கு மூக்கடியோ காதோர மத்திமத்தில்
உண்ணுக்கு மேலேறி உன்புதுமை மெத்தவுண்டு
உண்ணுக்கு மேலேறி உன்புதுமை கண்டவர்க்குக்
கண்ணுக்கு மூக்கடியோ என்கண்ணம்மா!
காரணங்கள் மெத்தவுண்டே! 20

சாயச் சரக்கெடுத்தே சாதிலிங்கந் தான்சேர்த்து
மாயப் பொடிகலந்து வாலுழுவை நெய்யூற்றிப்
பொட்டென்று பொட்டுமிட்டாள் புருவத் திடைநடுவே
இட்ட மருந்தாலே என்கண்ணம்மா!
இவ்வேட மானேண்டி! 21

பாதாள மூலியடி பாடாணந் தான்சேர்த்து
வேதாளங் கூட்டியல்லோ வெண்சாரை நெய்யூற்றிச்
செந்தூர மையடியோ செகமெலாந் தான்மிரட்டித்
தந்த மருந்தாலே என்கண்ணம்மா!
தணலாக வேகுறண்டி! 22

கள்ளர் பயமெனக்குக் கால்தூக்க வொட்டாமல்
பிள்ளை யழுதுநின்ருல் பெற்றவட்குப் பாரமடி
பிள்ளை யழுவாமல் பெற்றமனம் நோகாமல்
கள்ளர் பயமெனக்கே என்கண்ணம்மா!
கடுகளவு காணேதோ! 23

பட்டணத்தை யாளுகின்ற பஞ்சவர்கள் ராசாக்கள்
விட்டுப் பிரியாமல் வீரியங்கள் தாம்பேசி
விட்டுப் பிரிந்தவரே வேறு படுங்காலம்
பட்டணமுந் தான்பரிபோய் என்கண்ணம்மா!
படைமன்னர் மாண்டதென்ன! 24

ஆகாப் புலையனடி அஞ்ஞானந் தான்பேசிச்
சாகாத் தலையறியேன் தன்னறிவு தானறியேன்;
வேகாத காலறியேன் விதிமோச மானேனடி!
நோகாமல் நொந்தல்லோ என்கண்ணம்மா!
நொடியில்மெழு கானேனடி! 25

தாயைச் சதமென்றே தந்தையரை ஒப்பென்றே
மாயக் கலவிவந்து மதிமயக்க மானேனடி!
மாயக் கலவிவிட்டு மதிமயக்கந் தீர்ந்தக்கால்
தாயுஞ் சதமாமோ என்கண்ணம்மா!
தந்தையரு மொப்பாமோ! 26

அஞ்சாத கள்ளனடி ஆருமற்ற பாவியடி!
நெஞ்சாரப் பொய்சொல்லும் நேயமில்லா நிட்டூரன்!
கஞ்சா வெறியனடி கைசேத மாகுமுன்னே
அஞ்சாதே யென்றுசொல்லி என்கண்ணம்மா!
ஆண்டிருந்தா லாகாதோ! 27

உன்னை மறந்தல்லோ உளுத்த மரமானேன்?
தன்னை மறந்தார்க்குத் தாய்தந்தை யில்லையடி!
தன்னை மறக்காமற் றுயாரு முண்டானால்
உன்னை மறக்காமல் என்கண்ணம்மா!
ஒத்திருந்து வாழேனே! 28

காயப் பதிதனிலே கந்தமூ லம்வாங்கி
மாயப் பணிபூண்டு வாடூஞ் சரக்கெடுத்தே
ஆயத் துறைதனிலே ஆராய்ந்து பார்க்குமுன்னே
மாயச் சுருளோலை என்கண்ணம்மா!
மடிமேல் விழுந்ததென்ன! 29

சித்திரத்தைக் குத்தியல்லோ சிலையை எழுதிவைத்து
உத்திரத்தைக் காட்டாமல் ஊரம்பலமானேன்;
உத்திரத்தைக் காட்டியல்லோ ஊரம்பலமானால்
சித்திரமும் வேருமோ என்கண்ணம்மா!
சிலையுங் குலையாதோ! 30

புல்லரிடத்திற்போய்ப் பொருள்தனக்குக் கையேந்திப்
பல்லை மிகக்காட்டிப் பரக்க விழிக்கிறன்டி!
பல்லைமிகக் காட்டாமல் பரக்க விழிக்காமல்
புல்லரிடம் போகாமல் என்கண்ணம்மா!
பொருளெனக்குத் தாராயோ! 31

வெட்டுண்ட சக்கரத்தால் வேணதனமளித்துக்
குட்டுண்டு நின்றேண்டி கோடிமனு முன்னாலே
குட்டுண்டு நில்லாமற் கோடிமனு முன்னாக
வெட்டுண் பிணிநீக்கி என்கண்ணம்மா!
விழித்துவெளி காட்டாயோ! 32

நந்தீஸ்வரர் பூஜா விதி

எண்சீர் விருத்தம்

கேளப்பா ஓம்ஸ்ரீ கங்கென் றுந்தான்
    கெடியாக மூலத்தில் கும்பித் தக்கால்
வாளப்பா பழங்தெங்கவல் வடைகள் தோசை
    வளமாவிக் கினர்க்குப்புட்ப பரிம ளங்கள்
நாளப்பா மனமடங்கித் தோத்ரஞ் செய்து
    நலமான விக்கினரைப் பூசித் தக்கால்
ஆளப்பா ஆசீர்வா தங்க ளீவார்
    அப்பனே விக்கினரைப் பூசை செய்யே! 1

செய்யப்பா விக்கினர்தம் பூசை சொன்னேன் ;
    செயமான சண்முகவன் பூசை கேளு :
வையப்பா சங்வங்மங் சரவ ணாய
    வளமாக அனுகதத்தில் பூசை பண்ணு ;
வையப்பா புட்பபரி மளங்கள் கொண்டு
    மைந்தனே தூபநை வேத்யங் காட்டி ;
கையப்பா கனகசபை யதிலே பூசி ;
    கண்மணியே சண்முகத்தை வரங்கள் கேளே. 2

காணப்பா ஆசார பூசை சொன்னேன் ;
    கண்மணியே சிவபூசை சொல்லக் கேளு :
வாணப்பா நமசிவய கிம் ஆம் என்று
    வளமாகப் பூரணத்தி லிருத்திக் கொண்டே
ஆணப்பா தூபதீப நைவேத் யத்தோ
    டப்பனே சதாசிவத்தைத் தோத்தி ரஞ்செய் ;
மாணப்பா நீகேட்ட தெல்லா மீவார் ;
    மைந்தனே சிவத்தினுடை மகிமை தானே. 3

நானான சிவத்தினுடைப் பூசை சொன்னேன்;
தன்மையுள்ள சத்தியுடைப் பூசை கேளு:
வானான இம்மென்றுங் கும்பகத்தில்
வட்டிவள மாகவொரு மனமாய் நின்று
ஆனான கதம்பகத் தூரி புட்பம்
அப்பனே பால்பழங்கள் வத்து வைத்து
மானான தேவியைத்தான் தோத்தி ரித்து
மைந்தனே சாட்டாங்கச் சரணம் பண்ணே. 4

பண்ணப்பா என்னவம்மா வென்று கேளு:
பலவிதமாய் நீதொடுத்த வெல்லாம் மெய்யாம்;
அண்ணப்பா வென்றவளே சொன்னாற் போதும்;
அப்பனே யட்சரத்திற் பலிக்கும் பாரு;
வன்னப்பா சத்தியுடைப் பூசை சொன்னேன்;
வளமான சிவத்தினுடைப் பூசை சொன்னேன்;
கண்ணப்பா விண்ணுபூசை சொல்லக் கேளு:
கண்மணியே மங்நங்சிங் கென்றே ஏத்தே. 5

ஏத்தப்பா புட்பபரி மளங்கள் சார்த்தி
என்மகனே கதம்பகத் தூரி சார்த்து;
வாத்தப்பா சங்கீதத் தூடனே பூசி
வளமான விண்ணுவுக்குப் பூசி பூசி;
போற்றப்பா மனமடங்கிப் பத்தி யாகப்
போற்றவே விண்ணுவவர் கேட்ட தீவார்;
ஆற்றப்பா விட்டுணுவின் பூசை சொன்னேன்;
அரகரா செகமுகவன் பூசை கேளே: 6

இரேசக பூசை:

பாரப்பா ரேசகத்தின் பூசை கேளு:
பண்பான ரேசகத்தின் ஆமென் றேத்தி
ஆரப்பா நைவேத்யங் கும்பகஞ்செய்
தப்பனே ரேசகத்தில் மனத்தை நாட்டு;

வாரப்பா மனமதுரே சகமே யாச்சு;
வளமான ரேசகந்தான் வசிய மாச்சு;
நாரப்பா ரேசகத்தின் பூசை சொன்னேன்;
நலமான பூரகத்தின் பூசை கேளே: 7

பூரக பூசை:

கேளப்பா மணிபூர கத்தில் மைந்தா!
கெடியாக இம்மென்று கும்பித் தேத்து;
வாளப்பா வகையாக நின்று கொண்டு
வளமான பூரகத்திற் றோத்ரம் பண்ணி
வாளப்பா வேண்டியவாம் வரங்கள் கேளு;
வளமாக விண்ணுவர மீவார் பாரு;
ஆளப்பா பூரகத்தின் பூசை சொன்னேன்;
அப்பனே கும்பகத்தின் பூசை யாமே. 8

கும்பக பூசை:

ஆமப்பா கும்பகத்துள் உம்மென் நாடி
அப்பனே மனத்தைக்கும் பகத்தில் வைத்து
வாமப்பா பூசைநை வேத்யஞ் செய்து
வளமான கும்பகத்தை மனத்தால் வேண்டிக்
காமப்பா கும்பகத்தை வரங்கள் கேளு;
கண்மணியே வேண்டுவர மீவா ரையா!
நாமப்பா சூரியன்றன் பூசை கேளு:
நலமாக மங்நுசிங் கென்று சொல்லே. 9

சூரிய பூசை:

சொல்லப்பா சூரியகும் பகமே செய்து
சொற்பெரிய பூசைநை வேத்யஞ் செய்தே
அல்லப்பா சாட்டாங்க சரணஞ் செய்தே
அப்பனே தோத்திரஞ்செய் கும்ப கத்தை;

மல்லப்பா அட்டசவு பாக்ய மீவார்;
அகத்தியர்தாம் கும்பகத்தில் வரங்க ளீவார்;
வல்லப்பா சூரியன்றன் பூசை சொன்னேன்;
வளமான சந்திரன்றன் பூசை கேளே: 10

சந்திர பூசை:

கேளப்பா யங்நுநங் கென்று கும்பி,
கெடியாகப் பால்பழம்பா யாசம் வைத்தே
ஆளப்பா தூபதீப நைவேத் யஞ்செய்
தப்பனே சந்திரனைத் தோத்தி ரித்து
வாளப்பா சோடசசந் திரனில் நின்று
வளமான சந்திரனை வரங்கள் கேளு;
நாளப்பா வேணவர மீவா ரையா!
நலமான சந்திரன்றன் மகிமை பாரே. 11

சனி பூசை:

பாரப்பா சனிபூசை சொல்லக் கேளு:
பண்பான வங்கென் றுஞ் சங்கென் றுந்தான்
நாரப்பா மேருவிலே முந்திக் கொண்டு
நலமாகத் தோத்திரித்துப் பூசை செய்நீ;
வாரப்பா தூபநை வேத்யத் தோடு
வளமாகத் தோத்திரித்துப் பானஞ் செய்து
ஆரப்பா வேணவரங் கேட்டுக் கொண்டே
அப்பனே யட்சணத்தி லீவார் காணே. 12

இராம தேவர் பூஜா விதி

எண்சீர் விருத்தம்

ஆதியென்ற மணிவிளக்கை அறிய வேணும்;
அகண்டபரி பூரணத்தைக் காண வேணும்;
சோதியென்ற துய்யவெளி மார்க்க மெல்லாஞ்
சுகம்பெறவே மனோன்மணியென் னுத்தாள் தன்னை
நீதியென்ற பரஞ்சோதி ஆயி பாதம்
நிற்குணத்தி னின்றநிலை யாருங் காணார்;
வேதியென்ற வேதாந்தத் துள்ளே நின்று
விளங்குவதும் பூசையிது வீண்போ காதே. 1

போகாமல் நின்றதோ ரையா நீதான்
பூரணத்தி னுனகலை ஐந்தும் பெற்றே
ஆகாம லானந்த வல்லி யாலே
அடிமுடியி னடுவாசி யாறுக் குள்ளே
வாகாமல் வாலையுடை மூலத் தாலே
வழிதோன்றும் மூன்றெழுத்தை யுரைக்க வேணும்;
சாகாமல் சாகுமடா இந்த மூலஞ்
சவட்டம் நடுக்கோண்முக் கோண மாமே. 2

மூக்கோண மூசுழிதற் கோண மாகி
முதலான மூலமணி வாலை தன்னில்
நாற்கோண நாலுவரை நயந்து காக்க
நாயகியாள் பரஞ்சோதி நாட்ட முற்றுத்
திக்கோணத் திக்குதிசை யிருந்த மாயம்
தெரிந்திடவே யுரைத்திட்டேன் விவர மாக;
தாக்கோண விட்டகுறை வந்த தென்றால்
தனியிருந்து பார்த்தவனே சித்த னாமே. 3

சித்தான மூன்றெழுத்துச் செயலாஞ் சோதி
சீரியவை யுங்கிலியும் சவ்வு மாகி
முத்தான லட்சவுரு செபிக்கச் சித்தி
முற்றிடுமே யெதிரியென்ற பேய்கட் குந்தான்
வித்தான வித்தையடா முட்டும் பாரு;
விரிவான முகக்கருவு மூன்று கேளு:
சத்தான அதன் கருவும் சிலையில் வைத்துச்
சதுரான விதிவிவர மறியக் கேளே: 4

கேளப்பா பலிகொடுத்துப் பூசை செய்து
கிருபையுள்ள வுருவேற்றித் திட்ட மாக
வாளப்பா சுடுகாட்டின் சாம்பல் தன்னில்
வளமாகப் புதைத்துவிடு நடுச்சா மத்தில்;
ஆளப்பா அடியற்று மரண மாகி
ஆண்டிருந்த தவசுநிலை தான்கு லைந்து
காணப்பா கண்மணியே! வீழ்வான் பாவி;
கறைதெரியச் சொல்லுகிறே னின்னம் பாரே. 5

இன்னமின்னங் கண்முன்சோ தனையு மாகும்;
ஈடேற வேணுமென்று லிதனிற் சூட்சம்
அன்னமின்னு அகிற்கட்டை தேவ தாரம்
அறிவுடைய முளைசீவிச் சிங்கை யோதி
வன்னமின்னூர் பேர்சொல்லி நசியென் றேதான்
வலுவான நூற்றெட்டு வுருவும் போடு;
சன்னமின்னு மரத்தடியி லிருந்து கொண்டு
சதிராக ஆணிகொண் டடித்தி டாயே. 6

அடித்தமுளை பிடுங்கிவைத் திறுக்கிப் போடு
ஆனந்த வுருக்குலைந்து பட்டுப் போகும்;
தொடுத்தமுதல் நாலாநாள் கண்டு தானுந்
தொகைமுடிந்து வாச்சுதடா விந்தப் போக்கு

விடுத்தபின்பு விடமேறிக் கருவிப் போகும்;
விரித்துரைத்தேன் பூட்டிதுவே வீண்போ காது.
தடுத்துவிடு நகரத்தி லடித்துப் பாரு
தட்டழிந்து உயிர்முதலாய்ச் சேத மாமே. 7

ஆமப்பா அடிதரிசிங் களத்தி லானால்
அதிசயங்காண் கண்டவர்க்கே யடைக்க லம்போம்;
வீமப்பா வெளிதிறந்து சொன்னேன் பாரு ;
விளையாட்டே யில்லையடா விந்தப் போக்கு;
சோமப்பா சுத்தியுடன் தலையும் மூழ்கிச்
சுருக்கெனவே தியானிப்பா யாத்தாள் மூலம்
தாமப்பா சத்தியமே சொன்னேன் பாரு;
தவறாது ராமனுடை வாக்யந் தானே. 8

தானென்ற மூலமுடன் சித்தி பண்ணு ;
தனதான நாற்றெட்டுக் குள்ளே சித்தி
ஆனென்ற அண்டர்பதி யெட்டு மாடும் ;
அறுபத்து நால்மூலி யெல்லா மாடும் ;
கோனென்ற கோடிசித்துக் கணத்தி லாடுங்
குணமாக ரேவதிநாட் செய்ய நன்று,
வானென்ற அட்டமியிற் செய்ய நன்று ;
வளர்பிறையில் செய்தவனே யோகி யாமே. 9

யோகியா யாவதற்கீ துனக்குச் சொன்னேன் ;
ஓகோகோ முன்னுரைத்த மூலத் தாலே
யோகிகளா யேகாந்த வல்லி யாட்கிங்
கேட்டிலே யெழுதினதால் எல்லா மாச்சு;
தாகிகளா தாயுடைய கிருபை யாலே
தவமாகும் மவமாகும் சுபமுண் டாகும்:
மோகிகளாய் மூலபூசா விதிபத் தாலே
முத்திபெறச் சித்திவிளை பத்து முற்றே. 10

கொங்கண நாயனுர் அருளிச்செய்த

வாலைக்கும்மி

காப்பு

விநாயகர் துதி :

பின் முடுகு வெண்பா

கல்விநிறை வாலைப்பெண் காதலியென் றேதுகின்ற
செல்வியின்மேற் கும்மிதனைச் செப்புதற்கே-நல்விசய
நாதனின்சொல் வேதனஞ்சு போதன்மிஞ்சி மானகஞ்ச
பாதம்வஞ்ச நெஞ்சினில்வைப் பாம். 1

கும்மி

சத்தி சடாதரி வாலைப்பெண் ணுமந்த
உத்தமி மேற்கும்மிப் பாட்டுரைக்க
வித்தைக் குதவிய வொற்றைக்கொம் பாம்வாலை
சித்தி விநாயகன் காப்பாமே. 2

சரஸ்வதி துதி :

சித்தர்கள் போற்றிய வாலைப்பெண் ணுமந்தச்
சத்தியின் மேற்கும்மிப் பாட்டுரைக்கத்
தத்திமி தோமென ஆடுஞ் சரஸ்வதி
பத்தினி பொற்பதங் காப்பாமே. 3

சிவபெருமான் துதி :

எங்கும் நிறைந்தவள் வாலைப்பெண் ணும்மாலின்
தங்கையின் மேற்கும்மி பாடுதற்குக்
கங்கை யணிசிவ சம்புவாஞ் சற்குரு
பங்கயப் பொற்பதங் காப்பாமே. 4

சுப்பிரமணியர் துதி:

ஞானப்பெண் ணுமருள் சோதிப்பெண் ணுமாதி
வாலைப்பெண் மேற்கும்மி பாடுதற்கு
மானைப்பெண் ணுக்கிய வள்ளிக் கிசைந்திடும்
மால்முரு கேசனுங் காப்பாமே. 5

விஷ்ணு துதி:

ஆண்டிப்பெண் ணும்ராச பாண்டிப்பெண் ணும்வாலை
அம்பிகை மேற்கும்மி பாடுதற்குக்
காண்டீப னும்பணி பூண்டவன் வைகுந்தம்
ஆண்டவன் பொற்பதங் காப்பாமே. 6

நந்தீசர் துதி:

அந்தரி சுந்தரி வாலைப்பெண் ணுமந்த
அம்பிகை மேற்கும்மி பாடுதற்குச்
சிந்தையில் முந்திநல் விந்தையாய் வந்திடும்
நந்தீசர் பொற்பதங் காப்பாமே. 7

நூல்:

தில்லையில் முல்லையி லெல்லையு ளாடிய
வல்லவள் வாலைப்பெண் மீதினிலே
சல்லாபக் கும்மித் தமிழ்ப்பா டவரும்
தொல்லை வினைபோக்கும் வாலைப்பெண்ணே! 8

மாதா பிதாகூட இல்லாமலேவெளி
மண்ணும்விண் ணுமுண்டு பண்ணவென்று
பேதைப்பெண் ணுமுதல் வாலைப்பெண் ணென்று
புகுந்தா ளிந்தப் புவியடக்கம். 9

வேதமும் பூதமுண் டானது வும்வெளி
விஞ்ஞான சாத்திர மானதுவும்
நாதமுங் கீதமுண் டானது வும்வழி
நான்சொல்லக் கேளடி வாலைப்பெண்ணே! 10

மூந்தச் செகங்களுண் டானதும்முதல்
தெய்வமுந் தேவருண் டானதுவும்
விந்தையாய் வாலையுண் டானதும்ஞான
விளக்கம் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 11

அரிக்கு முந்தின தவ்வெழுத்தாம்; பின்னும்
அரிக்குள் நின்றதும் அஞ்செழுத்தாம்;
தரிக்கும் முந்தின தஞ்செழுத்தாம் வாசி
பரிக்குள் நின்றது மஞ்செழுத்தாம். 12

ஆதியி லைந்தெழுத் தாயினள் வாலைப்பெண்
ஐந்தெழுத் துமென்று பேரானள்;
நாதியி னூமை யெழுத்திவள் தானல்ல
ஞான வகையிவள் தானுனள். 13

ஊமை யெழுத்தே யுடலாச்சு மற்றும்
ஓமென் றெழுத்தே யுயிராச்சு;
ஆமிந் தெழுத்தை யறிந்துகொண் டுவிளை
யாடிக் கும்மி யடியுங்கடி. 14

செகம்ப டைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம் பின்னும்
சீவன் படைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம்;
உகமு டிந்தது மஞ்செழுத் தாம்பின்னும்
உற்பன மானது மஞ்செழுத்தாம். 15

சாத்திரம் பார்த்தாலுந் தானுமென்ன வேதந்
தானுமே பார்த்திருந் தாலுமென்ன?
சூத்திரம் பார்த்தல்லோ ஆளவேணு மஞ்சு
சொல்லை யறிந்தல்லோ காணவேணும்? 16

காணுது கிட்டாதே எட்டாதே அஞ்சில்
காரிய மில்லையென் றேநினைத்தால்;
காணுதுங் காணலா மஞ்செழுத் தாலதில்
காரிய முண்டு தியானஞ்செய்தால். 17

ஆயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள் ளேயறி
வாயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள்ளே;
வாயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள் ளேயிந்த
வாலையு மைந்தா மெழுத்துக்குள்ளே. 18

அஞ்செழுத் தானதும் எட்டெழுத் தாம்பின்னும்
ஐம்பத்தோர் அட்சரந் தானச்சு;
நெஞ்செழுத் தாலே நினையா மலந்த
நிசந்தெரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 19

ஏய்க்கு தேய்க்கு தஞ்செழுத் துவதை
எட்டிப் பிடித்துக்கொ ளிரண்டெழுத்தை;
நோக்கிக்கொள் வாசியை மேலாக வாசி
நிலையைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 20

சிதம்பர சக்கரந் தானறி வாரிந்தச்
சீமையி லுள்ள பெரியோர்கள்;
சிதம்பர சக்கர மென்றால் அதற்குள்ளே
தெய்வத்தை யல்லோ அறியவேணும்? 21

மனமு மதியு மில்லாவி டில்வழி
மாறுதல் சொல்லியே யென்னசெய்வாள்?
மனமு றுதியும் வைக்கவே ணும்பின்னும்
வாலை கிருபையுண் டாகவேணும். 22

இனிவெ ளியினிற் சொல்லா தேயெழில்
திமட்டு திந்த வரிவழிக்கே
கனிமொ ழிச்சியீர் வாருங்கடி கொஞ்சங்
கருவைச் சொல்லுவேன் கேளுங்கடி: 23

ஊத்தைச் சடலமென் றெண்ணா தேயிதை
உப்பிட்ட பாண்டமென் றெண்ணாதே;
பார்த்த பேருக்கே ஊத்தையில் லையிதைப்
பார்த்துக்கொள் உன்ற னுடலுக்குள்ளே. 24

உச்சிக்கு நேராயுண் ணாவுக்கு மேல்நிதம்
வைத்த விளக்கும் எரியுதடி ;
அச்சுள்ள விளக்கு வாலைய டியவி
யாம லெரியுது வாலைப்பெண்ணே ! 25

எரியு தேஅறு வீட்டினி லேயதில்
எண்ணெயில் லையமிழ் தண்ணீரில்லை ;
தெரியுது போக வழியுமில் லைபாதை
சிக்குது சிக்குது வாலைப்பெண்ணே ! 26

சிலம்பொ லியென்னக் கேட்கும டிமெத்த
சிக்குள்ள பாதை துடுக்கமடி ;
வலம்புரி யச்சங்க மூது மடிமேலே
வாசியைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே ! 27

வாசிப் பழக்க மறியவே ணுமற்று
மண்டல வீடுகள் கட்டவேணும் ;
நாசி வழிக்கொண்டு யோகமும் வாசியும்
நாட்டத்தைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே ! 28

முச்சுட ரான விளக்கினுள் ளேமூல
மண்டல வாசி வழக்கத்திலே
எச்சுட ராகி யந்தச் சுடர்வாலை
இவள்விட வேறில்லை வாலைப்பெண்ணே ! 29

சூடாமல் வாலை யிருக்கிற தும்பரி
சுத்த சிவனுக்குள் ளானதனுல்
வீடாமல் வாசிப் பழக்கத்தைப் பாருநாம்
மேல்வீடு காணலாம் வாலைப்பெண்ணே ! 30

மேல்வீடு கண்டவன் பாணியடி விண்ணில்
விளக்கில் நின்றவன் வாணியடி
தாய்வீடு கண்டவன் ஞானிய டிபரி
தாண்டிக் கொண்டான்பட் டாணியடி. 31

அத்தியி லேகரம் பத்தியி லேமனம்
புத்தியி லேநடு மத்தியிலே
நெற்றி சதாசிவ மென்றுசொன் னேனுன்றன்
நிலைமையைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 32

அழுத்தி லேசொல்லஞ் செழுத்தி லேநானும்
வழுத்தி னேன்ஞானப் பழத்திலே
கழுத்தி லேமகேஸ் வரனு முண்டுகண்
கண்டு பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 33

அஞ்சிலே பிஞ்சிலே வஞ்சிய ரேநிதம்
கொஞ்சி விளையாடும் வஞ்சியரே!
நெஞ்சிலே ருத்திரன் குடிருப் பானவன்
நேருட னுமடி வாலைப்பெண்ணே! 34

தொந்தியி லேநடுப் பந்தியி லேதிடச்
சிந்தையி லேயுந்தி யுள்ளறனுடன்
உந்தியில் விண்ணுவுந் தாமிருப் பாரிதை
உண்மையாய்ப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 35

ஆலத்தி லேயிந்த ஞாலத்தி லேவருங்
காலத்தி லேயனு கூலத்திலே
மூலத்தி லேப்ரமன் தானிருந் துவாசி
முடுக்கிறான் பிண்டம் பிடிக்கிறானே. 36

தேருமுண் டைஞ் ஞாறும் ஆணியுண் டேஅதில்
தேவரு முண்டுசங் கீதமுண்டே
ஆருண்டு பாரடி வாலைத்தெய் வம்மதில்
அடக்கந் தானடி வாலைப்பெண்ணே! 37

ஒன்பது வாயில்கொள் கோட்டையுண் டேஅதில்
உள்ளே நிலைக்கார ரஞ்சுபேராம்;
அன்புட னேபரி காரர்க ளாறுபேர்
அடக்கந் தானடி வாலைப்பெண்ணே! 38

இந்த விதத்திலே தேகத்தி லேதெய்வம்
இருக்கையில் புத்திக்க றிக்கையினால்
சந்தோட வாலையைப் பாராமல் மனிதர்
சாகிற தேதடி வாலைப்பெண்ணே! 39

நகார திட்டிப்பே ஆனத னல்வீடு
வான வகார நயமாச்சு;
உகார முச்சி சிரசாச் சேஇதை
உற்றுப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 40

வகார மானதே ஓசையாச் சேஅந்த
மகார மான து கர்ப்பமாச்சு;
சிகார மான து மாய்கையாச் சேஇதைத்
தெளிந்து பாரடி வாலைப்பெண்ணே; 41

ஓமென்ற அட்சரந் தானுமுண் டதற்குள்
ஊமை யெழுத்து மிருக்குதடி;
நாமிந்தெ ழுத்தை யறிந்துகொண் டோம்வினை
நாடிப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 42

கூட்டாத காளையைக் கட்டவே ணுமாசை
வெட்டவே ணும்வாசி யொட்டவேணும்;
எட்டாத கொம்பை வளைக்கவே ணுங்காய
மென்றைக்கி ருக்குமோ வாலைப்பெண்ணே! 43

இருந்த மார்க்கமாய்த் தானிருந் துவாசி
ஏற்காம லேதான டக்கவேணும்;
திரிந்தே ஓடி யலைந்துவெந் துதேகம்
இறந்து போச்சுதே வாலைப்பெண்ணே! 44

பூத்த மலராலே பிஞ்சுமுண் டே அதில்
பூவில்லாப் பிஞ்சு மனேகமுண்டு;
மூத்த மகனாலே வாழ்வுமுண் டுமற்ற
மூன்றுபே ராலே அழிவுமுண்டு. 45

கற்புள்ள மாதர் குலம்வாழ்க நின்ற
கற்பை யளித்தவ ரேவாழ்க !
சிற்பர னைப்போற்றிக் கும்மிய டிகுரு
தற்பர னைப்போற்றிக் கும்மியடி. 46

அஞ்சி னிலேரண் டழிந்ததில் லையஞ்
சாறிலே யுநாலொ ழிந்ததில்லை ;
பிஞ்சிலே பூவிலே அஞ்சுவ தாம்அது
பேணிப் போடலாம் வாலைப்பெண்ணே ! 47

கையில்லாக் குட்டையன் கட்டிக்கிட் டானிரு
காலில்லா நெட்டையன் முட்டிக்கிட்டான் ;
ஈயில்லாத் தேனெடுத் துண்டுவிட் டானது
இனிக்கு தில்லையே வாலைப்பெண்ணே ! 48

மேலூரு கோட்டைக்கே ஆதர வாய்நன்றாய்
விளங்கு கன்ன னூர்ப் பார்தையிலே
காலூரு வம்பலம் விட்டத னாலது
கடுந டையடி வாலைப்பெண்ணே ! 49

தொண்டையுள் முக்கோணக் கோட்டையி லேயிதில்
தொத்திக் கொடிமரம் நாட்டையிலே
சண்டை செய் துவந்தே ஓடிப்போ னாள்கோட்டை
வெந்து தணலாச்சு வாலைப்பெண்ணே ! 50

ஆசை வலைக்குள் அகப்பட்ட தும்வீடு
அப்போதே வெந்தே அழிந்திட்ட தும்
பாச வலைவந்து மூடிய தும்வாலை
பாதத்தைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே ! 51

அன்ன மிருக்குது மண்டபத் தில்விளை
யாடித் திரிந்ததே ஆண்புலியும் ;
இன்ன மிருக்குமே யஞ்சுகி ளியவை
எட்டிப் பிடிக்குமே மூன்றுகிளி. 52

தோப்பிலே மாங்குயில் கூப்பிடு தேபுது
மாப்பிள்ளை தான்வந்து சாப்பிடவும்
ஏய்க்கு மிப்படி யஞ்சா ருந்தை
இருந்து விழிப்பது பாருங்கடி.. 53

மீனு மிருக்குது தூரணி யிலின்தை
மேய்ந்து திரியுங் கலசாவல்;
தேனு மிருக்குது போரையிலே யுண்ணத்
தெவிட்டு தில்லையே வாலைப்பெண்ணே! 54

காக மிருக்குது கொம்பிலே தான்கத
சாவ லிருக்குது தெம்பிலேதான்;
பார்க்க வெகுதூர மில்லை யிதுஞானம்
பார்த்தால் தெரியுமே வாலைப்பெண்ணே! 55

கும்பிக் குளத்திலே யம்பல மாமந்தக்
குளக்க ருவூரில் சேறுமெத்த;
தெம்பி லிடைக்காட்டுப் பாதைக ளாய்வந்து
சேர்ந்ததா ராய்ந்துபார் வாலைப்பெண்ணே! 56

பண்டுமே ஆழக் கிணற்றுக்குள் ளேரண்டு
கெண்டை யிருந்து பகட்டுதடி;
கண்டிருந் துமந்தக் காக்கையு மேயஞ்சு
கழுகு கொன்றது பாருங்கடி. 57

ஆற்றிலே யஞ்சு முதலை யடியரும்
புற்றிலே ரண்டு கரடியடி;
கூற்றனு மூன்று குருடன டிபாசங்
கொண்டு பிடிக்கிறான் வாலைப்பெண்ணே! 58

முட்டை யிடுகு தொருபற வைமுட்டை
மோசம் பண்ணு தொருபறவை;
வட்டமிட் டாளூர் கண்ணியி லிரண்டு
மானுந் தவிக்குது வாலைப்பெண்ணே! 59

அட்டமா வின்வட்டம் பொட் டலி லேரண்டு
அம்புலி நிற்குது தேர்மேலே
திட்டமாய் வந்து அடிக்குதில் லை தேகம்
செந்தண லானதே வாலைப்பெண்ணே! 60

முக்கோண வட்டக் கிணற்றுக்குள் ளேமூல
மண்டல வாசிப் பழக்கத்திலே
அக்கோண வட்டச் சக்கரத் தில்வாலை
அமர்ந்தி ருக்கிறாள் வாலைப்பெண்ணே! 61

இரண்டுகா லாலொரு கோபுர மாம்நெடு
நாளா யிருந்தே அமிழ்ந்துபோகும்;
கண்டபோ துகோபு ரமிருக் கும்வாலை
காணவு மெட்டாள் நினைக்கவொட்டாள். 62

அஞ்சு பூதத்தை யுண்டுபண் ணிக்கூட்டி
ஆரா தாரத்தை யுண்டுபண்ணிக்
கொஞ்சு பெண்ணை யுண்டுபண் ணிவாலை
கூட்டுறாள் காலனை மாட்டுகிறாள். 63

காலனைக் காலா லுதைத்தவ ளாம்வாலை
ஆலகா லவிட முண்டவளாம்;
மாவாச் செகத்தைப் படைத்தவ ளாமிந்த
மானுடன் கோட்டை யிடித்தவளாம். 64

மாதாவாய் வந்தே அமுதந்தந் தாள்மனை
யாட்டியாய் வந்து சுகங்கொடுத்தாள்;
ஆதர வாகிய தங்கையா னாள்நமக்
காசைக் கொழுந்தியு மாமியானாள். 65

சிரித்து மெல்லப் புரமெரித் தாள்வாலை
செங்காட்டுச் செட்டியைத் தானுதைத்தாள்;
ஒருத்தி யாகவே சூரர்த மைவென்றாள்
ஒற்றையாய்க் கஞ்சனைக் கொன்றுவிட் டாள். 66

இப்படி யல்லோ இவள்தொழி லாமிந்த
ஈனு மலடி கொடுஞ்சூலி ;
மைப்படுங் கண்ணியர் கேளுங்கடி அந்த
வயசு வாலை திரிசூலி. 67

கூத்தி பெரிதோ யுறைபெரி தோவிவள்
கண்ணு பெரிதோ முகம்பெரிதோ ?
சத்தி பெரிதோ சிவம்பெரி தோநீதான்
சற்றே சொல்லடி வாலைப்பெண்ணே ! 68

அன்னம் பெரிதல்லால் தண்ணீர் பெரிதல்ல
அப்படி வாலை பெரிதானல்
பொன்னு பெரிதல்லால் வெள்ளி பெரிதல்ல
பொய்யாது சொல்கிறேன் கேளுங்கடி. 69

மாமிச மானு லெலும்புமுண் டுசதை
வாங்கி யோடு கழன்றுவிடும் ;
ஆமிச மிப்படிச் சத்தியென் றேவிளை
யாடிக் கும்மி அடியுங்கடி. 70

பண்டு முளைப்ப தரிசியே யானலும்
விண்டுமி போனல் விளையாதென்று
கண்டுகொண் டுமுன்னே அவ்வைசொன் னளது
வுண்டோ வில்லையோ வாலைப்பெண்ணே ! 71

மண்ணுமில் லாமலே விண்ணுமில் லைகொஞ்சம்
வாசமில் லாமலே பூவுமில்லை ;
பெண்ணுமில் லாமலே யாணுமில் லையிது
பேணிப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே ! 72

நந்த வனத்திலே சோதியுண் டுநிலம்
நத்திய பேருக்கு நெல்லுமுண்டு ;
விந்தையாய் வாலையைப் பூசிக்க முன்னளில்
விட்ட குறைவேணும் வாலைப்பெண்ணே ! 73

வாலையைப் பூசிக்கச் சித்தரா னார்வாலைக்
  கொத்தாசை யாய்ச்சிவ கர்த்தரானார் ;
வேலையைப் பார்த்தல்லோ கூலிவைத் தாரிந்த
  விதந்தெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே ! 74

வாலைக்கு மேலான தெய்வமில் லைமானங்
  காப்பது சேலைக்கு மேலுமில்லை ;
பாலுக்கு மேலான பாக்யமில் லைவாலைக்
  கும்மிக்கு மேலான பாடலில்லை. 75

நாட்டத்தைக் கண்டா லறியலா குமந்த
  நாலாறு வாசல் கடக்கலாகும் ;
பூட்டைக் கதவைத் திறக்கலா கும்மிது
  பொய்யல்ல மெய்யடி வாலைப்பெண்ணே ! 76

ஆணும்பெண் ணுங்கூடி யானத னுற்பிள்ளை
  ஆச்சுதென் றேநீரும் பேசுகின் றீர் ;
ஆணும் பெண் ணுங்கூடி யானதல் லோபேதம்
  அற்றொரு வித்தாச்சு வாலைப்பெண்ணே ! 77

இன்றைக் கிருப்பதும் பொய்யல்ல வேவீடே
  என் வாழ்க்கை யென்பதும் பொய்யல்லவே ;
அன்றைக் கெழுத்தின் படிமுடி யும்வாலை
  ஆத்தாளைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே ! 78

வீணாசை கொண்டு திரியா தேயிது
  மெய்யல்ல பொய்வாழ்வு பொய்க்கூடு
காணாத வாலையைக் கண்டுகொண் டாற்காட்சி
  காணலா மாகாய மாளலாமே. 79

பெண்டாட்டி யாவதும் பொய்யல்ல வோபெற்ற
  பிள்ளைக ளாவதும் பொய்யல்லவோ ?
கொண்டாட்ட மான தகப்பன்பொய் யேமுலை
  கொடுத்த தாயும் நிசமாமோ ? 80

தாயும்பெண் டாட்டியுந் தான்சரி யேதன்யம்
 தாமே யிருவருந் தாங்கொடுத்தார் ;
காயும் பழமுஞ் சரியா மோஉன் றன்
 கருத்தைப் பார்த்துக்கொள் வாலைப்பெண்ணே ! 81

பெண்டாட்டி மந்தைமட்டும்வரு வாள்பெற்ற
 பிள்ளை மசானக் கரையின்மட்டும் ;
தெண்டாட்டுத் தர்மம் நடுவினி லேவந்து
 சேர்ந்து பரகதி தான்கொடுக்கும் 82

பாக்கிய மும்மகள் போக்கிய மும்ராச
 யோக்கிய மும்வந்த தானுக்கால்
சீக்கிரந் தருமஞ் செய்யவேண் டுங்கொஞ்சந்
 திருப்ப ணிகள்மு டிக்கவேண்டும். 83

திருப்பணி களைமு டித்தோ ருஞ்செத்துஞ்
 சாகாத பேரி லொருவரென்றும்
அருட்பொ லிந்திடும் வேதத்தி லேயவை
 அறிந்து சொன்னுளே வாலைப்பெண்ணே ! 84

மெத்தை தனிலே படுத்திருந் துநாமும்
 மெல்லிய ரோடு சிரிக்கும்போது
யுத்தகா லன்வந்து தான்பிடித் தால்நாமும்
 செத்த சவமடி வாலைப்பெண்ணே ! 85

ஏழை பனுதிக ளில்லையென் றுலவர்க்
 கிருந்தா லன்னங் கொடுக்கவேண்டும் ;
நாளையென் றுசொல்ல லாகா தேயென்று
 நான்மறை வேத முழங்குதடி. 86

பஞ்சை பனுதி யடியாதே யந்தப்
 பாவந் தொலைய முடியாதே ;
தஞ்சமென் றோரைக் கெடுக்கா தேயார்க்கும்
 வஞ்சனை செய்ய நினையாதே. 87

கண்டதுங் கேட்டதுஞ் சொல்லாதே கண்ணில்
காணாத வுத்தரம் விள்ளாதே;
பெண்டாட்டிக் குற்றது சொல்லாதே பெற்ற
பிள்ளைக் கிளப்பங் கொடுக்காதே. 88

சிவன்ற னடியாரை வேதிய ரைச்சில
சீர்புல ஞானப் பெரியோரை
மவுன மாகவும் வையா தேயவர்
மனத்தை நோகவும் செய்யாதே. 89

வழக்க ழிவுகள் சொல்லா தேகற்பு
மங்கையர் மேல்மனம் வையாதே;
பழக்க வாசியைப் பார்த்துக்கொண் டுவாலை
பாதத்தைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே! \ 90

கூடிய பொய்களைச் சொல்லாதே பொல்லாக்
கொலைக ளவுகள் செய்யாதே;
ஆடிய பாம்பை யடியா தேயிது
அறிவு தானடி வாலைப்பெண்ணே! 91

காரிய ளுகினும் வீரியம் பேசவும்
காணு தென் றவ்வை சொன்னுளே;
பாரினில் வம்புகள் செய்யா தேபுளிப்
பழம்போ லுதிர்ந்து விழுந்தானே. 92

காசார் கள்பகை செய்யா தேநடுக்
காட்டுப் புலிமுன்னே நில்லாதே;
தேசாந்தி ரங்களுஞ் செல்லா தேமாய்கைத்
தேவடி யாள்தனம் பண்ணுதே. 93

தன்வீ டிருக்க அசல்வீடு போகாதே
தாயார் தகப்பனை வையாதே;
உன்வீட்டுக் குள்ளேயே யூக மிருக்கையில்
ஓடித் திரிகிருய் வாலைப்பெண்ணே! 94

சாதி பேதங்கள் சொல்லுகி றீர்தெய்வம்
தானென் றுருவுடல் பேதமுண்டோ?
ஓதிய பாலதி லொன்றாகி யதிலே
உற்பத்தி நெய்தயிர் மோராச்சு. 95

பாலோடு முண்டிடு பூனையு முண்டது
மேலாகக் காணவுங் காண்பதில்லை;
மேலந்த வாஞ்சையைத் தள்ளிவிட் டுள்ளத்தில்
வேண்டிப் பூசையைச் செய்திடுங்கள். 96

கோழிக் கறுகாலுண் டென்றுசொன் னேன்கிழக்
கூனிக்கு மூன்றுகா லென்றுசொன்னேன்;
கூளிக்கிரண் டெழுத் தென்றுசொன் னேன்முழுப்
பானைக்கு வாயில்லை யென்றுசொன்னேன். 97

ஆட்டுக் கிரண்டுகா லென்றுசொன் னேனம்
மானைக்குப் பானைக்கு நிற்குமேல்சூல்
மாட்டுக்குக் காலில்லை யென்றுசொன் னேன்கதை
வகையைச் சொல்லடி வாலைப்பெண்ணே! 98

கோயிலு மாடும் பறித்தவ னுங்கன்றிக்
கூற்று மேகற் றிருந்தவனும்
வாயில்லாக் குதிரை கண்டவ னுமாட்டு
வகைதெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 99

இத்தனை சாத்திரந் தாம்படித் தோர்செத்தார்
என்று உலகத்தோர் தாம்சிரிப்பார்:
செத்துப்போய்க் கூடக் கலக்கவேண் டுமவன்
தேவர்க ளுடனே சேரவேண்டும். 100

உற்றது சொன்னக்கா லற்றது பொருந்தும்
உண்டோ உலகத்தி லவ்வைசொன்னாள்;
அற்றது பொருந்து முற்றது சொன்னவன்
அவனே குருவடி வாலைப்பெண்ணே! 101

பூரண நிற்கும் நிலையறி யான்வெகு
பொய்சொல்வான் கோடிமந் திரஞ்சொல்வான்
காரண குருஅ வனுமல் லவிவன்
காரிய குருபொ ருள்பறிப்பான். 102

எல்லா மறிந்தவ ரென்றுசொல் லியிந்தப்
பூமியி லேமுழு ஞானிபென்றே
உல்லாச மாக வயிறு பிழைக்கவே
ஓடித் திரிகிறார் வாலைப்பெண்ணே! 103

ஆதிவா லைபெரி தானு லும்மவள்
அக்காள் பெரிதோ சிவன்பெரிதோ!
நாதிவா லைபெரி தானு லும்மவள்
நாயக னல்ல சிவம்பெரிது. 104

ஆயுசு கொடுப்பாள் நீரிழி வுமுதல்
அண்ட ரது மற்ற வியாதியெல்லாம்
பேயும் பறந்திடும் பில்லிவி னுடியில்
பத்தினி வாலைப்பெண் பேரைச்சொன்னால். 105

நித்திரை தன்னிலும் வீற்றிருப் பாளெந்த
நேரத்தி லும்வாலை முன்னிருப்பாள்;
சத்துரு வந்தாலும் தள்ளிவைப் பாள்வாலை
உற்றகா லனையுந் தானுதைப்பாள். 106

பல்லாயிர ங்கோடி யண்ட.மு தல்பதி
னுன்கு புவனமும் மூர்த்திமுதல்
எல்லாந் தானய்ப் படைத்தவ ளாம்வாலை
எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போல் நின்றவளாம். 107

தேசம் புகழ்ந்திடும் வாலைக்கும் மித்தமிழ்
செய்ய எனக்குப தேசஞ்செய்தாள்
நேசவான் வீரப் பெருமாள் குருசாமி
நீள்பதம் போற்றிக்கொண் டாடுங்கடி. 108

ஆறு படைப்புகள் வீடு கடை—ருத்ர
அஞ்செழுத் துக்கும் வகையறிந்து
கூறு முயர்வல வேந்த்ரன் துரைவள்ளல்
கொற்றவன் வாழக்கொண் டாடுங்கடி. 109

ஆடுங்கள் பெண்டுக ளெல்லோ ருமந்த
அன்பான கொங்கணர் சொன்னதமிழ்
பாடுங்கள் சித்தர்க ளெல்லோ ரும்வாலை
பாதத்தைப் போற்றிக்கொண் டாடுங்கடி. 110

சித்தர்கள் வாழி சிவன்வா ழிமுனி
தேவர்கள் வாழி ரிடிவாழி
பத்தர்கள் வாழி பதம்வா ழிகுரு
பாரதி வாலைப்பெண் வாழியவே! 111

உரோம ரிஷி ஞானம்

எண்சீர் விருத்தம்

மூலவட்ட மானகுரு பாதங் காப்பு;
முத்திக்கு வித்தான முதலே காப்பு;
மேலவட்ட மானபரப் பிரமங் காப்பு!
வேதாந்தங் கடந்துநின்ற மெய்யே காப்பு;
காலவட்டந் தங்கிமதி யமுதப் பாலைக்
கண்டுபசி யாற்றிமனக் கவடு நீக்கி
ஞாலவட்டஞ் சித்தாடும் பெரியோர் பாதம்
நம்பினதா லுரோமனென்பேர் நாயன் றுனே. 1

கண்ணாடி சிலமூடித் தனுப்பி னுலே
கருவதனை யறியாமல் மாண்டு போனுன்
விண்ணாடிப் பாராத குற்றம் குற்றம்
வெறுமண்ணாய்ப் போச்சுதவன் வித்தை யெல்லாம்;
ஒண்ணுன மவுனமென்றே யோகம் விட்டால்
ஒருபோதுஞ் சித்தியில்லை! வாதந் தானும்
பெண்ணூர்தம் ஆசைதன்னை விட்டு வந்தால்
பேரின்ப முத்திவழி பேசு வேனே. 2

பேசுவேன் இடைகலையே சந்த்ர காந்தம்;
பின்கலைதா னுதித்த னுதி யாச்சு;
நேசமதாம் நடுவிருந்த சடந்தான் நீங்கி
நீங்காம லொன்றுனு லதுதான் முத்தி;
காதலாய்ப் பார்த்தோர்க்கிங் கிதுதான் மோட்சம்;
காணுத பேர்க்கென்ன காம தேகஞ்
சோதனையாய் இடைகலையி லேற வாங்கிச்
சுழுமுனையில் கும்பித்துச் சொக்கு வீரே. 3

வாங்கியந்தப் பன்னிரண்டி னுள்ளே ரேசி
வன்னிநின்ற விடமல்லோ சூர்யன் வாழ்க்கை?
ஓங்கியிந்த இரண்டிடமு மறிந்தோன் யோகி;
உற்றபர மடிதானே பதினா ருகும்;
தாங்கிநின்ற காலடிதான் பன்னி ரண்டு;
சார்வான பதினாறில் மெள்ள வாங்கி
ஏங்கினதைப் பன்னிரண்டில் நிறுத்தி யூதி
எழுந்தபுரி யட்டமடங் கிற்றுப் பாரே. 4

பாரையா குதிரைமட்டம் பாய்ச்சல் போச்சு;
பரப்பிலே விடுக்காதே சத்தந் தன்னை
நேரையா இரண்டிதழி னடுவே வைத்து
நிறைந்தசதா சிவனாரைத் தியானம் பண்ணு;
கூரையா அங்குலந்தா னாலுஞ் சென்றால்
குறிக்குள்ளே தானடக்கிக் கொண்ட தையா!
ஆரையா உனக்கீடு சொல்லப் போறேன்!
அருமையுள்ள என்மகனென் றழைக்க லாமே. 5

அழைப்பதுவும் நல்லபிள்ளை யானால் நன்றே;
ஆகாத சீடர்களைச் சேர்த்தல் தோடம்;
பிழைப்பதற்கு வழிசொன்னால் பார்க்க மாட்டான்
பெண்டாட்டி மனங்குளிரப் பேசு மாடு:
உழைப்பதற்குச் செனனமெடுத் தானே யல்லால்
உதவிதனக் கெவ்வளவு முண்டோ வில்லை;
இளப்பமிவன் பேச்சையடிக் கடிதா னாகு
மேதுக்குச் சொல்லுகிறே மினிமேல் தானே. 6

மேலென்ன இருக்கையிலும் நடக்கும் போதும்
வேறுரையால் சாரங்கள் விடாம லேற்று
நாலென்ன எட்டென்ன வெல்லா மொன்று
நவயான அட்டாங்க மப்பிய சித்துக்

காலென்னப் பிராணுய முன்னே செய்யில்
கணக்காகப் பூரகங்கும் பகமே நாலு
கோலென்ன ரேசகந்தா னென்று மூன்று
குறையாமற் சரபீசங் கூட்டித் தீரே. 7

கூட்டியே பழகினபின் சரபீ சத்தில்
குறையாமல் சாதித்தால் பிரம ரந்த்ரம்
காட்டுவிக்கு மல்லால்விழிக் குறியி னுலே
கண்மூக்கு மத்தியிலே கண்டு பாரு ;
மூட்டுவிக்கு மாதார மாறுந் தானே
மூலவட்டக் கணபதிநான் முகத்தோன் மாயன்
தாட்டிகமா மணிப்பூரங் கையன் வட்டந்
தணலான ருத்திர னுந் தலை லு மாமே. 8

தணலாகும் விசுத்தியறு கோண வட்டஞ்
சதாசிவனர் வட்டமல்லோ குருபீ டந்தான் ;
மனையான பதியினிலே குறித்துப் பார்க்க
மதயமுதல் கரிகொண்டு தூங்குந் தூங்குங்
கனலேறிக் கொண்டிருந்தா லெல்லா முண்டு ;
காற்றைவெளி விட்டக்கால் கரும தீதான்
புனலூறும் வழிபாதை யிந்த மார்க்கம்
பொல்லாத துரோகிக்குப் பொய்யா மன்றே? 9

செலுத்துவது முண்ணாக்கி லண்ணாக் கையா!
சென்றேறிப் பிடரிவழித் தியானந் தோன்றும் ;
வலுத்ததடா நாலுமுனக் கமுத மாச்சு ;
மவுனமென்ற நிருவிகற்ப வாழ்க்கை யாச்சு ;
சொலித்திருக்கும் பன்னிரண்டி லிருத்தி யூது
சோடசமாம் சந்த்ரகலை தேய்ந்து போச்சு ;
பலித்ததடா யோகசித்தி ஞான சித்தி
பருவமாய் நாடிவைத்துப் பழக்கம் பண்ணே. 10

மூடாமல் சிறிதுமனப் பாடம் பண்ணி
முழுதுமவன் வந்ததுபோல் பிரசங் கித்து
வீடேதிங் குடலேது யோக மேது
வீண்பேச்சாச் சொல்லியல்லோ மாண்டு போனர்?
காடேறி மலையேறி நதிக ளாடிக்
காய்கிழங்கு சருகுதின்று காமத் தீயால்
சூடேறி மாண்டவர்கள் கோடா கோடி
சொருபமுத்தி பெற்றவர்கள் சுருக்க மாச்சே. 11

சொருபமுத்திக் கடையாள மேதென் றக்கால்
சுடர்போலே காணுமடா தூல தேகம்;
அருபமுத்தி யிடமல்லோ பிரம ஞானம்
அபராட்ச மென்றுசொல்லுஞ் சிரவ ணந்தான்
பருபதத்தை அசைப்பனெனச் சிற்றெ றும்பின்
பழங்கதைபோ லாச்சுதிந்த யோகம் விட்டால்
வெறுங்கடத்தி லீப்புகுந்த வாறு போலே
வேதாந்த மறியாத மிலேச்சர் தாமே. 12

ஓமென்ற கெட்டபுத்தி மாணு கேளே:
உலகத்தில் மானிடர்க்காம் ஆண்டு நூறே;
ஆமென்றே இருபத்தோ ராயி ரத்தோ
டறுநூறு சுவாசமல்லோ ஒருநா ளைக்குப்
போவென்று போனதனுல் நாள்கு றைந்து
போச்சுதுபோ காவிட்டால் போவ தில்லை;
தாமொன்று நினைக்கையிலே தெய்வ மொன்று
தானினைந்த தன்மையல்லோ விதிகள் தாமே? 13

திருமூலநாயனர் ஞானம்

எண்சீர் விருத்தம்

அடியாகி யண்டரண்டத் தப்பா லாகி
அகாரமெனு மெழுத்ததுவே பாத மாகி
முடியாகி நடுவாகி மூலந் தன்னில்
முப்பொருளுந் தானாகி முதலு மாகிப்
படியாய்முப் பாழற்றுப் படிக்கு மப்பாற்
படிகடந்த பரஞ்சோதிப் பதியு மாகி
அடியாகு மூலமதே அகார மாகி
அவனவளாய் நின்றநிலை யணுவ தாமே. 1

அதுவாகி யவனவளா யெல்லா மாகி
அடிநடுவு முடிவாகி யகண்ட மாகிப்
பொதுவாகிப் பல்லுயிர்க ளனைத்துக் கெல்லாம்
புகலிடமா யெப்பொருட்கு மூல மாகி
மதுவாகி வண்டாகிச் சுவையு மாகி
மலராகி மணமாகி மதிக்க வொண்ணு
அதுவாகும் அகாரமதே மூல மாகி
அண்டமெல்லாந் தாங்கிநின்ற அம்மூ லம்மே. 2

மூலமெனு மாதார வட்டந் தானே
முச்சுடரு முக்கோண மூன்று நாடிச்
சீலமெனுஞ் சிவலிங்க பாத தீர்த்தந்
திருவடியுந் திருமேனி நடமு மாகும்
கோலமுட னண்டமெல்லாந் தாங்கிக் கொண்டு
கொழுந்துவிட்ட கம்பமதாய் மேலே நோக்கி
ஆலமுண்ட கண்டமெலாந் தானாய் நின்ற
அகாரமுதல் அவ்வெழுத்தை அறிந்து பாரே. 3

அறிந்ததுவுந் தற்பரமே அகார மாகும்;
அறிவுடைய உகாரம்சிற் பரம தாகும்;
பிறந்ததுவு மூலகமேலாஞ் சமயந் தானும்;
பேதமெனுங் கருவிவகை யெல்லா மாகும்;
அறிந்ததுவும் அகாரமெனும் பாதந் தன்னை;
அடிமுடியென் றனுதினமு மறிந்து நோக்கே. 4

நோக்கமுடன் மூலமெனும் பாதந் தன்னை
நுண்பொருளாஞ் சிற்பரத்தி னூடே நோக்குந்
தீர்க்கமுட னாதார வகையுந் தாண்டித்
திருநயனம் நாசிநெற்றி நடுவே பார்த்துப்
போக்கறிந்திங் கிந்தநிலை நோக்க வல்லார்
புரிசடையோன் தன்னுடைய புதல்வ ராவார்;
ஆக்கமுட னருட்சுடர்போற் குருவைத் தானே
அனுதினமும் நோக்கிநிற்பார் ஆசா னமே. 5

ஆசானு மீசானு மொன்றே யாகும்;
அவனவளு மொன்ருகும்; அதுதா னகும்;
பேசாத மந்திரமு மிதுவே யாகும்;
பேரொளியின் வடிவாகும்; பேரு மாகும்;
நேசாருங் கலைகளெலாந் தானே யாகும்;
நிலையான ஓங்கார பீட மாகும்;
ஈசானை ஆசானைக் காணும் பேர்க்கிங்
கின்பமுடன் கயிலாச மெய்த லாமே. 6

எய்தரிய பரசிவத்தின் மூலந் தன்னில்
இருசுடரு முதித்தொடுங்கு மிடமே யென்று
மெய்தொழியுஞ் சுழுமுனையே கம்ப மாகி
மெய்ப்பொருளாஞ் சோதியென மேவி நிற்கும்;
இவ்வகையே மூலமெனும் பாதந் தன்னை
இருநேர மற்றிடத்தே யிறைஞ்சிக் காணே. 7

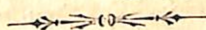
காண்பதுதான் பேரொளியின் காட்சி யாகும்;
காணரிய பொருளாகுங் காட்டும் போதே
ஆண்பெண்ணாய் அலியாகி அடியு மாகி
அப்பாலைக் கப்பாலாய் அமர்ந்த சோதி
வீண்பயிலும் வேதமெல்லாந் தேடிக் காணு
வெறும்பாழ தாகியே மேவி நின்றார்
சேண்பயிலும் செகசோதி மூலந் தன்னைத்
தேடரிய பாதமென்றே தெளிந்து நோக்கே. 8

தெளிவரிய பாதமது அகார மாகிச்
சிற்பரமுந் தற்பரமுந் தானே யாகி
அழிவரிய சோதியது தானே யாகி
அடிநடுவு முடியாகி யமர்ந்து நின்று
மொழிவரிய முதலாகி மூல மாகி
முச்சுடருந் தானாகி முடிந்த சோதி
சுழியினிலே முனையாகிக் கோப மாகிச்
சொல்லரிய வெழுத்தென்றே தொகுத்துப் பாரீர். 9

தொகுப்பதுதாம் மந்திரங்கள் கருவி நூல்கள்
சொல்லரிய தத்துவங்கள் தம்மை யெல்லாம்
வகுத்துடனே யிவற்றையெலாங் கண்டு நீங்கி
வாகான உடலுயிரை வகையாற் கண்டு
பகுப்புடனே சேராமற் பாதந் தன்னைப்
பரகதிக்கு வழியெனவே பற்றிக் கொண்டு
விகற்பமிலா மூலமதில் நின்ற சோதி
மேலான பாதமென்றே மேவி நில்லே. 10

மேவியதோர் சற்குருவின் பாதந் தன்னை
மெய்ஞ்ஞான மென்றதனை மேவிக் கொண்டு
ஆவியுடல் காயமெல்லா மறிந்து பார்த்தே
அத்தனார் வடிவமென்றே அறிந்து கொண்டு
பாவனையு மானவெல்லாம் விட்டு நீங்கிப்
பகலிரவு மற்றிடத்தே கருத்தை வைத்துச்
சிவனையுஞ் சிவந்தனையு மொன்றாய்த் தானே
திருமூலர் பாதமொன்றித் திடமாய்க் காணே. 11

கருவூரார் பூஜா விதி

காப்பு

எண்சீர் விருத்தம்

தெளிவுதனில் தெளிவுதரு மருவுங் காணும் ;
சென்னத்திலே சிவமயமுஞ் சேரத் தோணும்;
வழியதனில் நல்லவழி ஞானங் கூடும்;
மகத்தான வேதாந்தஞ் சித்தி காட்டும் ;
ஒளிவுதனி லொளிவுதரு முறுதி சொல்வார்
உற்பனத்தி லுற்பனமா யுறுதி தோணும்;
வெளியதனில் வெளியாகி நாதத் துள்ளே
விளங்கிநின்ற வாலைப்பெண் ணுதி காப்பே !

நூல்:

ஆதியந்தம் வாலையவ ளிருந்த வீடே.
ஆச்சரியம் மெத்தமெத்த அ.துதான் பாரு;
சோதியந்த நடுவீடு பீட மாகிச்
சொகுசுபெற வீற்றிருந்தாள் துரைப்பெண் ணுத்தாள் ;
வீதியந்த ஆறுதெரு அமர்ந்த வீதி
விளையாடி நின்றதிரு மாளி கண்டாய் ;
பாதிமதி சூடியே யிருந்த சாமி
பத்துவய தாகுமிந்த வாமி தானே. 1

வாமியிவள் மர்மம்வைத் துப் பூசை பண்ண
மதியுனக்கு வேணுமடா அதிக மாக ;
காமிவெகு சாமிசிவ காமி ரூபி
காணரிது சிறுபிள்ளை கன்னி கன்னி
ஆமிவளை யறிந்தவர்கள் சித்தர் சித்தர்
அறிந்தாலு மனமடக்க மறிய வேணும்;
நாமிவளைப் பூசைபண்ண நினைத்த வாறு
நாட்டிலே சொல்லவென்றால் நகைப்பார் காணே. 2

காணப்பா இவளுடைய கற்பு மெத்த
கண்டவர்க்குப் பெண்ணரசு நானே யென்பாள்;
ஊணப்பா வமிர்தமிவ ளூட்டி வைப்பாள்;
உள்வீட்டுக் குள்ளிருந்து மேலே யேறப்
பூணப்பா மனமுறைந்து வாவா வென்பாள்;
புத்திரனே யென்மகனே யென்று சொல்லி
வேணப்பா வேணதெல்லாந் தருவே னென்பாள்;
வேதாந்த சூட்சமெலாம் விளங்குந் தானே. 3

தானென்ற வாலையிவள் ரூபங் காணச்
சமர்த்துண்டோ ஆண்பிள்ளை தானு முண்டோ?
பானென்ற வாமத்துக் குள்ளே யப்பா
பராபரையாள் பலகோடி விதமு மாடித்
தேனென்ற மொழிச்சியிவள் சித்தர்க் கெல்லாஞ்
சிறுபிள்ளை பத்துவய துள்ள தேவி;
ஊனென்ற வுடலுக்குள் நடுவு மாகி
உத்தமியாள் வீற்றிருந்த வுண்மை தானே. 4

உண்மையிவள் நாணமில்லா திருந்த வீடே
ஊருக்குள் நடுவீடே உற்றுப் பாரு;
செம்மையாய்க் கண்டவர்க ளுண்டோ அப்பா!
செககால வித்தையிவ ளாடும் வித்தை;
உண்மையடா பஞ்சவண்ண மாகி நின்ற
உலகதனி லலைந்தவர்கள் கோடா கோடி
நின்மலமாய்க் கண்டவர்கள் சொல்லா ரப்பா!
நேசமுட னெனக்குரைத்த நிசங்கண் டேனே. 5

கண்டதொரு பூரணத்தின் மகிமை கேளு:
கால்மேலுந் தலைகீழும் நடுவு மாகி
அண்டரொடு முனிவர்களுங் கண்டு போற்ற
ஆதவனு மம்புலியு மதிலே நின்று

தொண்டுபண்ணு மவர்களிலே நாலு பேர்கள்
சுகர்பெறலா மென்றுசொன்ன வாசல் நாலு
கொண்டவர்கள் கண்டுவந்த தொண்ணூற் ருறு
கொள்கையெனக் காத்திருந்த குறிப்பைப் பாரே. 6

பார்த்தவர்கள் செய்தொழிலும் மனமும் வேருய்ப்
பலநூலைப் படித்துப்படு குழியில் வீழ்வார்;
ஏற்றபடி மனம்போனுற் புத்தி போச்சே;
ஏழைமதி போகாதே; என்தாய் பாதம்
போற்றுதற்கே ஐவரையு மனத்தி லொன்ருய்ப்
புத்திசித்த மோர்நிலையில் நிறுத்தி வாசம்
பூத்தமல ரெடுத்துதிருப் பாதம் போற்றப்
பொறியைந்து கருவிகர ணுதி போமே. 7

போச்சுதடா மனமாய்கை வீறு போச்சு;
பொறிலயந்து கருவிகர ணுதி போச்சு;
ஏச்சுதட ா வென்றுமன மிறக்க லாச்சு;
எனக்கொருவ ரிணையில்லை யென்ற பேச்சு
வாய்ச்சுதடா மனமடங்க வங்கென் ருேர்சொல்;
வாய்பேசா மவுனத்தை யதிலே சேர்க்கக்
காய்ச்சுதட ா பூத்தமலர் கருத்தை யூன்று
கனியாகு மக்கலியைக் கண்டு கொள்ளே. 8

கொள்ளுதற்கிங் கின்னமொரு குறிப்பைக் கேளு:
கோடியிடி மின்முழங்குங் கண்ணை மூடு;
விள்ளுதற்கு மனமடங்காப் பூதங் காணும்;
விள்ளாதே யுள்ளபடி சிங்கென் ருேர்சொல்
விள்ளவுமே யுபாயமதால் நடுவே நில்லு;
வேகமெல்லா மொடுங்குமடா சத்தம் போச்சு;
கள்ளரைப்போல் மயங்காதே மவுனத் தூன்று;
கண்ணிணையுந் திறக்காதே கருதிப் பாரே. 9

பாரேது புனலேது அனலு மேது?
பாங்கான காலேது ? வெளியு மாகும்
நாரேது பூவேது வாச மேது?
நல்லபுட்பந் தானேது பூசை யேது?
ஊரேது பேரேது சினமு மேது?
ஓகோகோ அதிசயந்தா னென்ன சொல்வேன் !
ஆறேது குளமேது கோயி லேது?
ஆதிவத்தை யறிவதனு லறிய லாமே. 10

ஆமெனவும் ஊமெனவு மிரண்டுங் கூட்டி
அப்பனே ஓமென்ற மூன்று மொன்ருய்
நாமெனவுந் தாமெனவு மொன்றே யாகும்;
நல்லவர்க ளறிவார்கள் ; காமி காணுன் ;
வாமம்வைத்துப் பூசைபண்ண இந்த மார்க்கம்
வந்தவர்க்குச் சத்திசிறு பிள்ளை வாலை
சோமநதி யமுதமுண்ண வாவா வென்பாள்;
சுகமுனக்குப் பரமசுக மருள்செய் வாளே. 11

செய்குவாய் பூசையது செய்யும் போது
செய்குறிகள் தவருமல் நடக்க வேண்டும்;
உய்குவாய் பெண்ணரவம் கடியா வண்ணம்;
ஊமையென்ற நடுத்தீயை யதிகங் கொண்டால்
பைகுவாய் அரவுவிடம் பொசுங்கிப் போகும்;
பங்கமுனக் கில்லையடா அங்க மீதில்
ஐகுவா யுள்ளடங்கிப் பேச்சை விட்டே
அழைத்திடவே யஞ்சுமது கொஞ்சுங் காணே. 12

காணுத காட்சியெல்லாங் கண்ணிற் காணும்
கலங்காதே மெய்ம்மயக்கம் மெத்த வாகும்;
பூணுத பணிபூண்டு சிறுபெண் ணுகப்
போதமெனும் பொருள்பறிக்க வருவாள் கண்டாய்;

வாணுளை மடக்கியிவள் ரூபங் கண்டு
மயங்காதே மவுனத்தில் நில்லு நில்லு;
கோணுத முக்கோணக் குறியைப் பாரு;
கூசாதே கண்கூசுங் கூசுங் காணே. 13

கூச்சமற்றுப் பார்க்கையிலே இருள்போல் மூடும்;
கொள்ளிகொண்டு கொளுத்தியதை வெளிச்சம் போடு;
வாய்ச்சமர்த்துப் பேசாதே மவுனத் தூன்று;
வாவாவென் றேநீயும் வருந்திக் கூவச்
சூட்சமது விருந்தவிட ஞ் சொல்ல லாமோ?
சொல்லுதற்கு வாய்விட்டுச் சொல்ல லாமோ?
தாய்ச்சமர்த்துப் பாராதே தாயைப் போற்று;
சற்குருபோ லுற்பனத்தைத் தாய்சொல் வாளே. 14

சொல்வதற்கிங் கிவளையலால் சுகம்வே றுண்டோ?
சூட்சமெல்லா மிவளைவிடச் சூட்ச முண்டோ?
நல்லவர்க்கு நடுவில்வினை யாடும் வல்லி
நாதவிந் தோங்கார நிலையுங் காட்டி
வல்லவர்க்கும் வல்லவளும் நானே யென்பாள்;
வரமவர்க்கு வேணதெல்லாம் வழங்கும் ரூபி;
புல்லருக்கிங் காயுதமும் புல்லே யாகும்;
புத்திகெட்ட லோபிகட்குப் புகலொ ணுதே. 15

புகலுவார் வேதமெல்லாம் வந்த தென்று
பொய்பேசிச் சாத்திரங்கள் மிகவுங் கற்றே
அகலுவார் பெண்ணுசை விட்டோ மென்றே;
அறிவுகெட்டே ஊர்தோறுஞ் சுற்றிச் சுற்றிச்
சகலமுமே வந்தவர்போல் வேடம் பூண்டு
சடைமுடியுங் காசாயந் தன்னைச் சாற்றி
இகலுமன மடங்காமல் நினைவு வேருய்
எண்ணமெலாம் பெண்ணுசை பூசை தானே. 16

பூசையது செய்வமென்று கூட்டங் கூடிப்
புத்திகெட்டுக் கைம்முறையின் போக்கை விட்டுப்
பாசையது மிகப்பேசிப் பாட்டும் பாடிப்
படிப்பார்கள் மந்திரத்தின் பயனைக் காணார்;
ஆசையிலே பெண்ணாசை மயக்கத் தாலே
அங்கிருந்த வாமத்தைப் பங்கு போட்டுப்
பேசையிலே மனம் வேறாய் நினைப்பான் பாவி
புரட்டுருட்டாய் நினைவுதப்பிப் பேசு வானே. 17

பேச்சென்றால் வாய்ச்சமர்த்தாய்ப் பேசிப் பேசிப்
பின்னுமுன்னும் பாராமல் மதமே மீறி
நீச்சென்றும் நினைப்பென்றும் ஏதுங் காணார்
நிர்மூட ரனேகவித சாலங் கற்றே
ஆச்சென்றா லதனாலே வருவ தேது?
ஆத்தாளைப் பூசித்தோ னவனே சித்தன்;
மூச்சென்ன செய்யுமடா நரகிற் றள்ளும்;
மோசமது போகாதே மூக்கால் பாரே. 18

மூக்காலும் பொருந்துமென்று சொன்ன போதே
மோசமில்லை சூட்சமது மொழிந்து கூடும்;
தக்காமற் போனபே ரனேக ருண்டு;
சமர்த்தறிந்தா லவன்வாமி யவனே சித்தன்;
எக்காலும் நடந்திருநீ காலு முன்னி
இருந்தடங்கி யுள்ளிருந்து வெளியிற் போன
அக்காலைக் காணும லலைந்தே யோடி
அழிந்துகெட்டுப் போனவர்கள் அறிந்து கொள்ளே.

அறிந்தகுறி யடையாளங் காண வேண்டும்;
அக்குறியிற் சொக்கிமனந் தேற வேண்டும்;
அறிந்தவன்போ லடங்கிமன மிறக்க வேண்டும்;
அலகையது வழிபாதை அறிய வேண்டும்;

மறைந்தவரை நிறைந்தவரை நீதான் காண
மயக்கத்தைக் கண்டுனையு மதிக்க வேண்டும்;
நிறைந்தமதி குறைந்தவகை அறிய வேண்டும்;
நிச்சயத்தை யறிவார்க்கு முத்தி தானே. 20

முத்திதரு மென்றுமனம் புத்தி யற்று
மோசமது போகாதே பாசங் கையில்
சித்தமதில் சந்திரனை நிறுத்திக் கொண்டு
செந்தீயி லுன் தீயை நடுவில் வாங்கிச்
சுத்தியுடன் ஆதியந்த மனத்தில் வைத்துச்
சொல்லாத மந்திரத்தின் தீயை முட்டி
நித்யமல ரர்ச்சனைசெய் பாதம் போற்றி
நீயுமதி மதியுமதி லதிக மாமே. 21

மதிபெருகுங் கதிபெருகும் வாதம் வாதம்
வருந்தாதே யந்தமுறை யாகா தப்பா!
நிதிபெருகு மிவள்குறியே வாத மாகும்;
நிர்மூட ரறியாமல் வகாரம் பேசி
நதிகள்தனை யறியாமல் சலத்தில் மூழ்கி
நானேநா னென்றுவாய் மதங்கள் பேசி
உரியபொரு ளுள்ளதெல்லாஞ் சுட்டுச் சுட்டே
உட்பொருளைப் பாராம லழிந்திட் டாரே! 22

இட்டகுறி நாதவிந்து ரூபங் காண
இயலறியாச் சண்டாளர் சுட்டு மாய்வார்;
விட்டகுறை வந்ததென்றால் தானே யெய்தும்;
விதியில்லார்க் கெத்தனைதான் வருந்தி னாலும்
பட்டுமன மாய்தலல்லால் வேறொன் றில்லை;
பத்தியிலார்க் குரைத்துமனம் பாழ்போக் காதே;
திட்டமதாய்ப் பாணம் வைத்துத் தேவி பூசை
சீர்பெற்றோர் பதினெட்டுச் சித்தர் தாமே. 23

எட்டிரண்டு மொன்றுமது வாலை யென்பார்;
இதுதானே பரிதிமதி சுழுனை யென்பார்;
ஒட்டிமுறிந் தெழுந்ததுமுக் கோண மென்பார்;
உதித்தெழுந்த மூன்றெழுத்தை யறியா ரையோ!
கொட்டுமொரு தேளுருவாய் நிற்கும் பாரு;
கூட்டமிட்டுப் பாராதே குறிகள் தோன்றும்;
சுட்டசுடு காடுமது வெளியு மாகும்;
சொல்லுதற்கு வாய்விளங்காச் சூட்சந் தானே. 24

சூட்சமிவள் வாசமது நிலைத்த வீடு;
சொல்லுதற்கே எங்குமாய் நிறைந்த வீடு;
தேசமதில் போய்விளங்கு மிந்த வீடு;
சித்தாந்த சித்தரவர் தேடு வீடு;
ஓசைமணிப் பூரமதி லுதிக்கும் வீடு;
ஓகோகோ அதிசயங்க ளுள்ள வீடு;
ஆசுகவி மதுரமது பொழியும் வீடு;
அவனருளுங் கூடிவிளை யாடும் வீடே. 25

வீடுமது தலைவாசல் அதுமேல் வாசல்;
வெளியான சுழிக்கதவு அடைக்கும் வாசல்;
தேடுகிற மூவருமே வணங்கும் வாசல்;
திறமான பன்னிருவர் காக்கும் வாசல்;
ஆடுகிற புலியாகி நின்ற வாசல்;
அரகர சிவசிவா வாசி வாசல்;
கூடுகிற முக்கோணப் பரங்க ளாகிக்
குறுகுமதி பெருகுமதி கூறுண் ணுதே. 26

ஒண்ணுகி இரண்டாகி விளைவு மாகி
உத்தமியா ளுட்கருத்தை யறியப் போமோ?
தின்னுத விடக்கெடுத்துத் தின்னச் சொன்னுள்;
செத்தசவம் போலிருந்து செபிக்கச் சொன்னுள்;

பண்ணாத பணக்கோடிப் பண்ணி வைத்தாள்;
பார்த்திருந்து கழுத்தறுக்கப் பார்த்தாள் பாவி!
எண்ணாது மெண்ணிமனம் பங்கி நாளும்
எனக்கபய மேதெனவே யெழுந்திட் டேனே. 27

எழுந்திட்ட திவள்பார்த்துத் தொடர்ந்து கூடி
என்னையுமே யிழுத்துமடி பிடித்துக் கொண்டு
கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்தெரியு மனலை மூட்டிக்
குடிகேடி சத்துருப்போல் கூச்ச லிட்டாள்;
அழுதேனே முந்தியிலி யந்த வூரில்
அரகரா துணையெனக்கே யாரு மில்லை;
எழுந்திட்டா ரெல்லோரு மோடிப் போனார்;
என்னசெய்வேன் தனித்திருந்தே ஏங்கி னேனே! 28

ஏங்கினேன் சுடழிந்தேன் வீடும் அற்றேன்;
என்னைத்தான் கண்டவர்கள் சீசீ யென்னத்
தூங்கினேன் காலறிந்து மடக்க மாட்டேன்;
துணையெனக்கு யாருமில்லை சூழ்ச்சி யாக
வாங்கினேன் காலறிந்து மடக்க வேண்டும்;
வகையான வெனக்கொருத்தி யுறுதி சொன்னாள்;
தேங்கினேன் முன்னுமவள் பின்னு மாகத்
திடமெனக்குச் சொன்ன திந்தத் தெளிவு தானே. 29

தெளிவதற்குச் சூட்சமிது தெளிவாய்ப் பாரு;
சிவனிருந்து விளையாடுந் தெருவைப் பாரு;
மொழிவதற்கிந் நூலைவிட வேறொன் றில்லை;
முன்னாதி யந்தமொடு நடுவுஞ் சொன்னோம்;
சுழியதற்குள் சுழியிருந்த சூட்சம் சொன்னோம்;
சொல்லாத மவுனமுதற் கருவுஞ் சொன்னோம்;
ஒளிபிறக்கு முறுதியிந்த வுறுதி சொன்னோம்;
உற்பனமாய்ப் பார்த்தவர்கள் சித்தர் தாமே. 30

சங்கரனுர் திருவுளம் மகிழ்ந்து
உமாமகேஸ்வரிக்கு அருளிச்செய்த

ஞான சர நூல்

மூலமும் உரையும்

காப்பு:

நேரிசை வெண்பா

வாழ்த்துவாம் உள்ளம் வருவிப்பாம் நெஞ்சமுன்பிற்
சூழ்த்துவாம் மென்மேல் துதிசெய்வாம் - தாழ்த்த
பரநூலை முற்றும்பா லித்தருள் கூட்டுஞ்
சரநூலை யோதமுன்னேன் தாள்.

நாமகள் துதி:

உமைமாதுக் கீசன் உரைத்தசர நூலில்
அமையாப் பொருளும் அமையும் எமையாள்
புவிமடந்தை பூமடந்தை போதமெய்ஞ் ஞானக்
கவிமடந்தை யிக்கலைக்கோர் காப்பு.

அவையடக்கம்:

செய்ய மனந்துணிந்து சீர்முன்னோர் சொற்சரநூல்
ஐயமற வோத அருள்புரியைங் கையரென்றன்
முன்னிற்பா ரென்று மொழிந்தேன்போற் கற்றுணர்ந்தோர்
மன்னிப்பா ரென்று மனு.

நூற்பயன் :

எண்சீர் விருத்தம்

'சந்திரபா னிலக்கணமுங் கோளும் நாளும்
தயங்கியபக் கங்கரணம் யோகம் வாரம்
வந்துசொல்லுஞ் சோதிடத்தை அறியா தார்கள்
மனநினைவால் அறியும்வகை யுளதோ?' என்ன,
'இந்தவுடல் உயிர்நிலையை அறியா தாருக்
கியாமறிய இயம்பும்வகை யாதோ என்னிற்
பைந்தொடியே! யாம்சொல்லுஞ் சரநூல் தன்னைப்
பரிந்துநீ பாரென்று பரமன் சொல்வான் :

(இ-ள்.) 'சந்திரன், சூரியன், கோள், நாள், பக்ஷம், கரணம், யோகம், வாரம் இவை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சோதிட இலக்கணத்தை அறியாதவர்கள், தத்தம் மன நினைவினாலே அறிந்துகொள்ளும் மார்க்கம் உள்ளதோ? உண்டாயின், அருளிச்செய்ய வேண்டும்,' என்று உமையவள் கேட்க, சங்கரனார், 'அழகிய வளையல்கள் பூண்ட கைகளையுடைய பெண்ணே, யாஞ்சொல்லுஞ் சரநூலாகிய இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பரிவுடன் பார்ப்பாயாக; பார்க்கில், நன்கு உணர்வை,' என்று சொல்லுகிறார் (எ-று.) 1

சொல்லாரும் நெடுங்கயிற்றின் வருண மான
சுரத்தினாற் றுவக்கெனுமாச் சிரமந் தன்னில்
நல்லாரு மூக்கணாங் கயிறு கோத்து
நலந்தீங்காய் வருகின்ற நஞ்சூட் கொண்டு
பொல்லாத காலப்பாம் புண்டு மிழ்ந்து
பூதலத்திற் பிறந்திறந்து போவ ரேனும்
எல்லாரும் யாஞ்சொல்லுஞ் சரநூல்* தன்னை
இகழாதார் சுரர்;மூங்கர் இகழ்வோர் தாமே.

---

* 'சரம்' என்பன, காற்று, மனம், சிவன், சுவாசம், மூச்சு, பிராணன், ஆவி, உயிர், உயிர்ப்பு இவை முதலாகச் சொல்லப்பட்டவை.

(இ-ள்.) சொல்லப்பட்ட நாற்புரி கூடிய நீண்ட கயிற்றைப்போலப் பரம்பரையாய் விருத்தியாகி வருகின்ற பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திராதி வருணச்சிரமம் பெற்ற இந்த மானிட தேகத்தில் இச்சரம் நாசிகையின் வழியாய் நின்று, எருதுக்கு ஒரு மூக்கணாங்கயிறிருந்து ஆட்டுவிப்பது போல, நன்மை தீமையென்னும் நஞ்சினை யூட்டுவிக்கும். அப்படிப்பட்ட நஞ்சினை ஊட்டக்கொண்டு, கொடிய காலனென்னும் பாம்பானது உண்ணவும் உமிழவுந் தாமுட்பட்டு இருவினைக்கிலைசந்தவராய்ப் பிறந்தும் இறந்தும் போவார்கள். ஆயினும், நான் சொல்லி வருஞ் சரநூலை இகழாமல் குரு முகாந்திரத்தில் அறிந்து அனுபவித்து, அந்நெறியில் நிற்பவர் யாவரேனும், ஒருங்கே தேவராவர். அப்படியறியமாட்டாதவர்கள், ஊமைகளுக்குச் சரியாவார்கள் (எ-று.) 2

சரம் பார்க்க ஆசன விதி:

மூங்கிற்பாய் மிடி;கல்லு நோய்;மண் துக்கம்;
முரிபலகை நன்மையிலை ; முடைந்த புல்லு
நீங்கிவிடுங் கீர்த்தி;தழை மனந டுக்கம் ;
நிகரில்கலைத் தோல்ஞானம்; நிறைபு லித்தோல்
ஓங்கியசெல் வம்;வீடு முன்கு சைப்புல்;
ஒளிர்தூசு நன்மை; உயர் படந்தா னென்று
தூங்கியதூக் கம்போக்கும் நன்மை யாகத்
துலங்கியவா தனத்திருந்து தோகை! சொல்வாம் :

(இ-ள்.) மயில்போன்றவளே, மூங்கில் தடுக்கு ஆசனம், வறுமை; கல், வியாதி; மண், (ஆதனமில்லாமல் வெறு மணலில் உட்கார்ந்து கொள்ளுதல்) துக்கம்; உடைந்த அல்லது அறுபட்ட பலகை மணை நன்மையில்லை; கோரைப் பாய் முதலிய புற்பாய்கள், கீர்த்தி நாசம்; பச்சிலைத் தழை, மனநடுக்கம்; மான் தோல், ஞானம்; புலித் தோல், செல்வம்; தர்ப்பாசனம், மோக்ஷம்; வெள்ளை

வஸ்திரம், தீமையில்லை; சித்திராசனம் அல்லது இரத்தின கம்பளம், நன்மை. இவைகளில் நன்மையாய் விளங்கும் ஆதனத்திலிருந்து சரம் பார்க்க வேண்டும். மற்றுஞ் சொல்லுகிறோம்; கேள் (எ-று.) 3

சரம் பார்க்கும் மார்க்கம்

சொல்லியவா தனங்கள்பல; அவற்றுள் நன்றில்
துய்யபங்க யாதனமா யிருந்து தோன்றும்
அல்லலறுத் தேகமன மாக்கி ஒட்டி
யாணபந்த பிராணயா மங்கள் பண்ணி,
எல்லையிலுந் தியின்கிழா மெழுத்தைப் பற்றி
எழுபத்தீ ராயிரநா டியிலீ ரைந்து
நல்லனவாம்; அதில்மூன்று நாடி யோடும்;
நலந்த ரும்பே ரவ்வெழுத்தை நவ்வி! பாரே.

(இ-ள்.) மான்போலுங் கண்களையுடைய பெண்ணே, முன் கூறப்பட்ட ஆசனங்கள் பலவுண்டு. அவற்றுள் தீங்கில்லாத ஓர் ஆசனத்திற்பதுமாசனமென்னப்பட்ட அங்கமாயிருந்து (பார்க்கும்போது), மனத்துக்கு மிகவும் நினைவினால் அல்லல் வரும். அப்படி வரும் அல்லல்களை நீக்கி, வேறு நினைவில்லாமல், ஒரே மனமாக்கி, ஒட்டியாண பந்தம் என்று சொல்லும் பிராணயாமஞ் செய்து, அதன் மேற்பார்க்கில், எல்லையில்லாத திருவருளுக்கிடமாகிய உந்தியின்கீழிருக்குமெழுத்தைத் தொடங்கி, எழுபத்திராயிரம் நாடிகள் இந்தத் தேகத்திலுண்டானவை தெரியும். அந்நாடிகளுள் பத்து நாடிகள் நல்லனவாம். அப்பத்து நாடிகளுள் மூன்று நாடி நல்லன. அம்மூன்றின் வழியாய்த் தான் சரம் எளிதிற்காண ஓடும். இவையறியப் பெரிதாகிய நன்மையினை அளிக்கும் அவ்வெழுத்தைப் பார் (எ-று.) 4

குறிப்பு:—இதன் விவரத்துக்கு மற்றும் வருவனவற்றுள் 35-ஆம் கவியைப் பார்க்க.

நவ்விவிழி யாய்! இதய கமலந் தன்னில்
நன்றாக அசுவையுயிர் நடக்கும் போதுஞ்
செவ்வையுடன் மீளும்போ திருபத் தோரா
யிரத்தறுநூ றதுசெப்பி லொருநா ளாகும்.
அவ்வியல்மூ லாதாரஞ் சுவாதிட் டானம்
மணிபூரம் அனுகதம்வி சுத்தி ஆஞ்ஞை
பவ்வமற யாஞ்சொல்லுஞ் சரநூல் தன்னைப்
பார்ப்பவரே பராபரத்தின் பயன்பார்ப் பாரே.

(இ-ள்.) மான் போலும் விழிகளையுடைய பெண்ணே, இருதய கமலத்தின் வழி ஊடுருவிக்கொண்டு யாதொரு தீங்குமில்லாமல் அசுவையுயிரென்னப்பட்ட இச்சரம், நாசிகையின் வழியாய்ப் போகும்போது (4 அங்குலங்கள் போக மற்றவை) செவ்வையாய்த் திரும்பி வரும்போதும் (கணித்துப்பார்க்கில்) இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு தரம் நடக்கும். அது 60 நாழிகை சேர்ந்த ஒரு நாளாகும். அப்பரிசெல்லாம் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனுகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்று சொல்லப்பட்ட பரநிலையின் பரிசுதான் (அங்கிருந்து உண்டாயின எனுங் கருத்து.) இதனைக் காணும்வழி யாதெனில், யான் சொல்லுஞ் சரநூலை மயக்கமறப் பார்ப்பதுதான். அப்படிப் பார்ப்பவர், பரமாகவும் அபரமாகவும் விளங்குகின்ற ஒரு வஸ்துவினாலுண்டாகும் பிரயோசனத்தை அறிந்துகொள்வர் (எ-று.)
5

சந்திரர், சூரியர், சுழுமுனை இலக்கணமும் யாத்திரைப் பலனும்:

பார்க்கிலிடை யிடமதுவே திங்க ளாகும்;
பகலவனும் பிங்கலையே வலம தாகும்;
ஏற்கவுரை சுழுமுனைதா னடுவாம் அங்கி;
இடையான சந்திரனே அமுத மாகும்;
தீர்க்கமுடன் பொருள்விளக்கும் கரிய வண்ணம்;
திரராசி யாமவனே செப்புங் காலை;
வேற்றடங்கண் மடமாதே! விரும்பிக் கேளாய்:
விரிவாக இவையனைத்தும் விளங்கச் சொல்வாம்:

(இ-ள்.) வேல்போலுங் கண்ணிணையுடையபெண்ணே, ஆராய்ந்து பார்க்கில், 'இடைகலை'என்பதுவே இடப்பக்க நாசியில் வருஞ் சுவாசம்; அதுவே 'சந்திரகலை' என்னப் படும். 'பிங்கலை' என்பதுவே வலப்பக்க நாசியில் வருஞ்சுவாசம்; அதுவே 'சூரியகலை' என்னப்படும். யாவ ருக்கும் ஒக்கச் சொல்லுங்காலத்தில், சுழுமுனை என்பது நடுவாகும் அக்கினி என்னப்படும்; பின்னும் அந்தச் சந் திரனைச் சொல்லுமிடத்தில், அமுதம் தீர்க்கமாக, எப் பொருள்களையும் உண்டாக்குவன். நிறங் கறுத்த தன் ராசியில் திரராசி, மற்றுமுண்டாகிய அனைத்தும், பரிஷ் காரமாகச் சொல்ல, நீ விருப்பமுற்றுக் கேட்பாயாக (எ-று.) 6

குறிப்பு:—அச்சுழுமுனை இரண்டு நாசிகையிலும் பரவியோடும். அதற்குப் பூரணம் என்பது பெயர்.

இதுவும் அது:

சொல்லுங்காற் கதிரவனுஞ் சகவி யாபி;
சுத்தநிறம் வெண்மைசர ராசி யாகும்;
கொல்லுமெலாக் கருமங்கள் கொடிய வன்னி;
கூறுங்கால் நிறஞ்சிவப்பாம் உபய ராசி;
நல்லவிடை தெரிந்துணரிற் றிங்கள் பெண்ணும்;
நலம்பயில்பிங் கலைகதிரோன் புருட னுகும்;
செல்லுமிரு பதின்காத வழிக்கப் பாலாந்
திசைக்கிடமாய்ச் செல்வலமூர் சேரக் கேளே:

(இ-ள்.) சூரியனுடைய குணங்குறிகளைச் சொல்லு மிடத்து, அந்தச் சூரியன் உலகத்தில் வியாபகமுற்றவன்; பரிசுத்தமான வெண்மை நிறத்தையுடையவன்; ராசியில் சரராசி. சுழுமுனையென்னும் அக்கினியைச் சொல்லவென் ருல், சகல கருமங்களையும் அழிக்கும்; பொல்லாது; நிறம் அக்கினி; சிவப்பு ராசியில் மேற்சொல்லிய இரண்டு ராசி யுங் கூடியது. இன்னமும் நன்ருய்த் தெரிந்து பார்க்கில்,

இடைகலையென்று சொல்லப்பட்ட சந்திரன் பெண்பால்; பிங்கலையென்று சொல்லப்பட்ட அந்தச் சூரியன் ஆண்பால். சுழுமுனையெனப்பட்ட அந்த உபய ராசியானது அஃறிணைப்பால் அல்லது அலியாகும். அன்றியும், இருபதின்காத வழிக்கு மேற்பட்ட தொலைவான தேசத்துக்குப் போகும்போது, சந்திரகலை ஓடும்போது புறப்பட்டுச் சூரியகலை ஓடும்போது அத்தேசத்தில் போய்ச் சேரவேண்டும். இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள்: (எ-று.) 7

சந்திரனிலக்கணமும் அச்சந்திரன் நடக்கும்போது இன்னவை செய்யலாம் என்பதும்:

கேட்கிலிடந் தூதாடை யணிபொன் பூணல்
கிளருமணம் அடிமைகொளல் கிழ்நீர் கிண்டல்
வாழ்க்கைமனை யெடுத்தல்குடி புகுதல் விற்றல்
மன்னவரைக் காணலுண்மை மருவல் சாந்தி
வேட்கைதெய்வப் பதிட்டைசுரம் வெறுட்புத் தீர்த்தல்
வித்தைபெறல் தனம்புதைத்தல் மிகவும் ஈதல்
நாட்கமல மலர்முகத்தாய்! நரகந் தீர்த்தல்
நன்றேயா மிவையெல்லாம் நயந்து பாரே.

(இ-ள்.) அன்று மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலு முகத்தினையுடைய பெண்ணே, 'சந்திரகலை இடநாசிகையில் நடக்கும்பொழுது எந்தெந்தக்காரியங்களைச் செய்யலாம்?' என்று வினவினால், அந்த இடைகலையில் ஒருவரைத் தூதனுப்புதல், தானே தூது போதல், புதிய வஸ்திரந் தரித்தல், ஆபரணாதிகள் பூண்டுகொள்ளல், விவாகஞ் செய்துகொள்ளுதல் (தாலி கட்டல்), ஒருவனை அடிமையாகப் பெற்றுக்கொள்ளல், கிணறு குளம் ஏரி முதலியன வெட்டுதல், வாழும் வீடு மனை வாங்குதல், ஒரு வீட்டிற் குடி போதல், ஒரு வஸ்துவை விற்றல், நூதனமாய் அரசலரைக் காணல், தனக்கு ஒரு படி மேற்பட்டவரானாலுஞ் சரி, தான் உண்மையாகிய வஸ்துவைச் சார்தல்,

சாந்தி கழித்தல், இஷ்ட தெய்வப் பிரதிஷ்டை செய்தல், சுரந்தீர்த்தல், வெறுப்புத்தீர்த்தல் (ஒருவனைச் சமாதானஞ் செய்தல்), கல்வி கேட்டுக்கொள்ளுதல், தனந்தானிய முதலிய ஆஸ்தி சேர்த்து வைத்தல், தியாகங் கொடுத்தல், பாப விமோசனஞ் செய்தல் ஆகிய இவையெல்லாம் நன்மையாகும். மற்றக்காரியங்கள் மத்திமம் என்றறிக (எ-று.)

குறிப்பு :—இன்னமும் இதிற்செயலறியவென்ருல், 47-ஆங் கவியையும், 48-ஆங் கவியையும் பார்க்க.

சூரியனிலக்கணமும், சூரியன் நடக்கும்போது இன்னவை செயலாகும் என்பதும் :

பார்க்கில்வலம் உபதேசம் வித்தை சேவை
படையோட்டல் பயிர்செட்டுக் களவு சூது
பேர்க்கவொணு வழக்குக்கரி பரிதே ரூர்தல்
பிறங்குமெழுத் திடுதல்சங் கீதம் பாடல்
வார்த்தைபகை பங்கங்கோள் பசாசு தீர்த்தல்
மந்திரஞ்சா தித்தல்மருந் துணலு றங்கல்
கோத்தபுன லாடல்கொல் விடங்கள் தீர்த்தல்
கொடும்பிணிதம் பனபோகங் குறிக்குங் காலே.

(இ-ள்.) 'வல நாசிகையில் சரமோடும்போது எவை செய்யத்தக்கவை?' என்று விசாரித்துப் பார்க்கும்போது, குருவுபதேசம் பெறல், தாமொருவருக்கு உபதேசம் பண்ணல், வித்தை பாராயணஞ் செய்தல், வித்தை ஒருவருக் கோதல், ஒருவனை வணங்கல், எதிரியின் படை துரத்தல், பயிர் விளைத்தல், வியாபாரஞ் செய்தல், திருடல், சூதாடல், ஒருவனுலுந் தீர்த்தற்கரிதாகிய வழக்குப்பேசல், யானை குதிரை தேர் இவைகளிலேறிச் சவாரி போதல், விளங்கி வரும்படியான எழுத்தெழுதல், சங்கீதம் பாடல், பேசத் தொடங்கல், பகைமையுண்டாக்கல், ஒருவனைப் பங்கம் பண்ணல், கோள் சொல்லுதல், பசாசு ஓட்டுதல், மந்திர

நிட்டை சாதித்தல், மருந்து சாப்பிடுதல், போசனம் புசித்தல், நித்திரை செய்தல், ஸ்நானஞ் செய்தல், கொல்லுதற்கேதுவாகிய விஷங்களை நிவர்த்தி செய்தல், கொடிய வியாதியைத் தீர்த்தல், தம்பனயோக சாதனஞ் செய்தல், இவைகளையெல்லாங் குறித்தனுபவித்துப் பார்க்கில் நன்மையாகும் (எ-று.) 9

குறிப்பு:—மற்றிச்சூரிய சந்திரர் இருவருக்கும் விவரத்திற்கு 46-ஆங் கவியையும், 48-ஆங் கவியையும் பார்க்க.

சுழுமுனை பூரண சூனிய பலன்:

காலிரண்டு மொத்தக்காற் சமாதி நன்றாம்;
கருதியதொன் றாகாது; காணு காணு;
சீலமிகுந் தவமுடையாய்! நன்மை இல்லை;
தீயனவா குங்கருமஞ் சேரக் கூடும்:
சாலநிறை பூரணத்தில் வழக்கு வாது
தர்க்கம்போ ரரங்கமன்னர் தம்மைக் காண்டல்
மூலமறுஞ் சூனியத்தி னிறுத்தில் வெல்வன்;
முயல்வதெல்லாங் கயல்விழியாய்! முயல லாமே.

(இ-ள்.) சேல் மீன்போலும் கண்களையுடைய பெண்ணே, 'சுழுமுனையாய் இரண்டு சரமும் ஒத்தோடுகையில் என்ன செய்யலாம்?' என்றால், சமாதி யோகஞ்செய்தல் (கருவி கரணங்களோயச் சும்மாவிருத்தல்), நன்மை; நினைத்த காரியம் ஒன்றேனுமாகாது. அப்போது ஒருவன் வந்து, 'இப்பொருள் அகப்படுமா?' என்றால், அஃது அகப்படாது. சீலம் பொருந்திய தவமுடைய பெண்ணே, இந்தச் சுழுமுனை நடக்கும்போது நன்மையே இல்லை; கெட்ட காரியங்களெல்லாம் பலிக்கும். இது இங்ஙனம் நிற்க, (சரம்) மூக்கில் எந்தப்புழையில் ஓடுகின்றதோ, அந்தப்பக்கம் பூரணமென்றும், சரம் ஓடாத பக்கம் சூனியமென்றும் பேர் பெறும். இப்படியான குறைவில்லாத பூரண பக்கத்தில் நின்று வழக்குப் பேசுகிறவர்களை, தர்க்கம் பண்ணு

கிறவர்களை, சண்டை பண்ணுகிறவர்களை ஒருவன்போய்க் காணும் அரசனை (அல்லது) தனக்கு மேற்பட்டவனை, இவ்வாறு கூறப்பட்டவர்களை இதனால் காணலா மென்று ஒரு சாட்சியும் இல்லாதபடி சரமோடாத பக்கமாகிய சூனிய பக்கத்தில் நிறுத்தினால், பூரண பக்கத்திலிருக்கின்றவன் வெல்வன். அல்லாமலும், ஒரு வன், இப்படிப்பட்டவர்களைத் தனக்குச் சரமோடாத சூனிய பக்கத்தில் நிறுத்தினால், அவன் பேச்சே மேலாய், வெல்வன். எவ்வெவற்றை எவ்வெவ்வாறு நாட்டமுற்று அறிய வேண்டுமோ, அவ்வவ்வாறேயறியலாம் (எ-று.) 10

யாத்திரை பிரயாணம் போகும்போது சரம் இசைவு பிசகா இருந்தால் அதற்கு உபசாந்தம்:

முயலுங்காற் பூரணத்தி லிடத்தி ரண்டு
  முன்வலமேல் மூன்றடிபோம் மொழியும் யாத்ரை;
கயலடருங் கண்மடவாய்! கருமம் முற்றும்
  கருதுவடக் குங்கிழக்கும் இடத்தே போகில்
இயலுமொரு பகையுண்டாம்; மீள மாட்டார்;
  இசைந்தவலந் தெற்குமேற் கேகவென்னிற்
புயலடரும் புனல்புகுந்து மரண மாவார்;
  புணர்முலைக்கச் சிறுமிடையாய்! போற்றிக் காணே.

(இ-ள்.) கச்சினால் இறுகி நெருங்கிய தனங்களையும் இப்போதுதான் அற்றுப்போவது போலத் தோன்று கின்ற இடையினையுமுடைய பெண்ணே, பின் 19-ஆங் கவியில் சொல்லியபடி, மேற்றிசையும் தென்றிசை யும் சந்திரன்றிசை; வடக்கும் கிழக்கும் சூரியன் றிசை. இஃது இங்ஙனம் நிற்க. சொல்லப்பட்ட யாத்திரை போக நாடியவன், சந்திரனில் சந்திர திசையே போக வேண்டும்; சூரியனில் சூரிய திசையே போக வேண்டும்; அல்லாமலும், முன் ஏழாங்கவியிற் சொல்லியபடி, இருபதின் காத வழிக்கப்புறமான தலங் களுக்கும் சந்திரனில் புறப்பட்டுச் சூரியனில் ஊர் போய்ச்

சேரவேண்டும். அப்படிச்சேரத் தருண பேதமாய்ச் சரமும் இசைவு பிசகாய் மாறியோடினால், (அதற்கு உபசாந்தம் யாதெனில்) சூரியகலையிற் போக வேண்டிய திக்கின் யாத்திரைக்குச் சந்திரகலையாயிருந்தால், அந்தச் சந்திரன் சுவாசத்தை ஏறவுள்ளே இழுத்துப் பூரணமாக்கி, இந்தக் காலையே இரண்டுதரம் முன்னிட்டு வைத்துப் பின்பு, சுதாவாய் நடந்து வழியில் சிறிது தூரம் நிற்காமல் போக வேண்டும். (இது சாந்தி.) சந்திரன் பலன் கெட்டுப் போகும்; தீமையில்லை. சந்திரகலையிற்போக வேண்டிய திசையின் யாத்திரைக்குச் சூரிய கலையாயிருந்தால், சூரியன் சுவாசத்தை ஏறவுள்ளே யிழுத்து, அக்காலையே மூன்றடி முன்னிட்டு வைத்துப் பின்பு சுதாவாய் நடந்து, வழியில் சிறிது தூரம் நிற்காமல் போக வேண்டும். (இது சாந்தி.) சூரிய பலன் கெட்டுப்போகும்; தீமையில்லை; போகிற காரியம் ஜெயமாகும். இப்படியல்லாமல், வடக்குத்திசையும், கிழக்குத்திசையும் சந்திரன் நடக்கும்போது (யாத்திரை) போனால், போகிறவிடத்தில் ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்பட்டுப் போவர்; திரும்ப மாட்டார். மேற்குத்திசையும், தெற்குத்திசையும் சூரியகலை பாயும் போது யாத்திரை போனால், சலத்தினால் அல்லது மழையினால் இறந்து போவர். இதை நீ விசுவாசித்துப்பார் (எ-று) 11

ஒருவனுக்கு நன்மை தீமை சொல்லும் மார்க்கம் :

காணவொரு கருமத்தைக் குறித்து வந்தோன்
கருதியமுன் னும்மிடமும் மேலும் இந்து
பேணுவல முங்கீழும் பின்னும் வெய்யோன்
பேசியசொல் லெழுத்திரட்டை சோம னாகும்;
மாணுமெழுத் தொற்றையேற் கதிரோ னாகும்;
மதிக்குமவன் பூரணத்தில் வந்து கேட்கிற்
பூணவுரைத் தனவெல்லாம் நன்றே யாகும்;
பொல்லாது சூனியத்திற் புகலு வோர்க்கே.

(இ-ள்.) 'நாம் விழையுங் காரியம் நன்றோ தீதோ, கண்டறிவோம்!' என்று வந்தவன், முன் 10-ஆங் கவியிற் சொல்லியபடி சூரியகலை நடக்கும் போது, அவன் அப்பூரண பக்கமாகவே இருந்தானாகில், அவன் பொருந்தச் சொன்ன காரியங்களெல்லாம் அவனுக்குச் சித்திக்கும். அப்படியல்லாமல், வலப்பக்கத்தில் நின்றாலும், சரம் பார்க்கிறவன் மேலிருக்க வந்தவன் கீழிருந்து கேட்டாலும், நேர் நேரே பின்னிருந்து கேட்டாலும், அச்சூரிய கலைக்குரிய பலிதமே சொல்க. சந்திரகலை நடக்கும்போது அவன் அப்பூரண பக்கமாகவேயிருந்து வினவினானாகில், அவன் சொன்ன காரியங்களெல்லாம் அவனுக்குப் பலிக்கும். அப்படியில்லாமல் இடப் பக்கத்தில் நின்றாலும், நேர் நேரே முன்னே நின்றாலும், மேலிடத்திலிருந்தாலும், அச்சந்திர கலைக்குரிய குணமே சொல்க. இது தவிர, சரம் ஓடாத சூனிய பக்கத்தில் நின்று கேட்பானானால், அவன் கேட்ட காரியம் பொல்லாதாகும்; பலிக்க மாட்டாதென்க. அல்லாமலும், அவன் முதல் வாய் திறந்து சொன்ன வார்த்தையின் எழுத்தை எண்ணிப்பார்த்து, ஒற்றைப்பங்காகில், சூரியனுடைய குணஞ்சொல்க; இரட்டையாகில், சந்திரனுடைய குணஞ்சொல்க. மேல் கீழ் என்றது, மெத்தை வீட்டையும், கிணறு முதலிய பள்ளக்குழிகளையும் குறித்ததென்றறிக. 'இப்படியாக, 5, 6 வகையிற் சொல்லியிருக்கின்றதே! இவையெல்லாம் ஏககாலத்தில் ஒத்திருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஏதாவது ஒன்றைப் பார்த்துச் சொல்லலாம்,' என்பது கருத்து. மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க. இன்னமும் விரித்துச் சொல்லுமளவில், சந்திரனுடைய திசையும் பக்கமும், அது பூரணமானாலுஞ் சரிதான், கிஞ்சித்து மத்திமம். சூரியனுடைய திசையும் பக்கமும், அது சூனியமானாலுஞ் சரிதான், திரணமாயினும் நன்மையுண்டேயல்லது வியர்த்தமாகாது. இதற்குப் பிரமாணமாக, 6-ஆங் கவியிலும் 7-ஆங் கவியிலும் சந்

திரனைத் திரராசியென்று செப்பியிருப்பதனையறிக. இக் கவிகளில் உரி, பண்பு, அல்லது அடைமொழிகளைச் சோர விடாமல் பதவுரையாய்ச் சொல்லி வருவோமென்றால், விரிவுரைக்கு இசைவுபட்டுவருவதரிது; ஆயினும், அவ்வுரிகளை மாத்திரம் சேர்த்துக்கொண்டுவருவோமென்றால்,ஒரு பெண்ணானவள் தன் புருஷனுக்கு அமளியிற் சம்போக காலத்தில் கால் கை படுதல் முதலிய கற்புடைமை தவறுதல் கூடாதென்று அங்கும் அவைகளை இருக்கக் காண்பிக்கப் புகுவாள். புகுந்தால், அச்சதிபதிகள் கொண்ட கருத்து ஒருமித்துத் தடையின்றி நிறைவேறுமோ? நிறைவேறாதது போல, இங்கும் விகாரமில்லாமல் உரை புணர்வு மாட்டாதாதலால், சமயோசிதமாய் நேர் படுத்தவும் நிராகரிக்கவுமாயிற்று. 12

இதுவும் அது :

முன் 10-ஆம் கவியிற்சொல்லிய பூரண சூனியங்களின் விகற்பம்:

கேடென்றேன் பறிகொடுத்தோன் நஞ்சு தின்றேன்
  கிடையினிற் சாவென்றேன் கிளர்நோய் கொண்டோன்
பாடொன்று மில்லை ;சூ னியத்தே யாகிற்
  பலித்துவிடும்; பூரணத்திற் பகர்ந்த வெல்லாம்
ஆடும்பை யரவன்ன அல்கு லாளே !
  அடுத்தொருவன் வந்ததிசை சோமனாகி
நீடுஞ்சொல் இரவியாய் நிற்கு மாகில்
  நினைத்தமொழி யாகாது ; நின்று பாரே.

(இ-ள்.) ஆடும் பையரவு அன்ன அல்குலையுடைய பெண்ணே, ஒருவன் வந்து, 'நானின்னதனால் கெட்டுப் போனேன்,' என்றாலும், 'நானின்னதைப் பறி கொடுத்தேன்,' என்றாலும், 'விடங்கடித்தது அல்லது விடமுண்டேன்,' என்றாலும், 'இதோ படுக்கையிற்றானே பிராணன் போகின்றது!' என்றாலும், அல்லது இவை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அபாய குணங்குறிகள் எவையாயினுஞ்

சரி, சரம் ஓடாத சூனிய பக்கமாய் வந்து நின்முனுகில், 'ஒரு வருத்தமுமில்லை ; நிவர்த்தியாகிப் போகும்,' என்க. அப்படியல்லாமல், சரம் ஓடுகிற பக்கமாகிய பூரண பக்கத்தில் வந்து நின்று சொல்லுவானுகில், வந்தவன் எப்படி எப்படிச் சொன்னுனே, அப்படியப்படியே லபித்துப் போகும். பறி போன போருள் வாராது ; நஞ்சு மீளாது ; படுக்கையில் நோயாளி தேறுன். அன்றியும், சூனியத்தில் எவனுவது வந்து எதையாவது சொன்னுனுகில், அஃது ஒரு காலத்தில் அபத்தமான வார்த்தையானுலுமாகும். பூரணத்திற்சொன்ன சொல் உண்மையாயிருக்கும். இது வல்லாமலும், வந்தவனுடைய திசையையும், 12-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி எழுத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கில், அவன் திசை சந்திரன் கூருகவும், முதற்சொன்ன சொல் சூரியன் கூருகவுமிருந்தால், மேற்சொல்லிய காரியங் களுக்குக் கிஞ்சித்து மத்திமமாயினும், முழு மோசமன்று ; இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன் ; கேள்: (எ-று.) 13

கருப்பக்குறி :

கேட்டவனு ருயிர்தன்னி லேறி நிற்றல்
கிளர்கையி லுயிருளவை பிடித்து நிற்றல்
வாட்ட மற வருமதனை யிடத்திற் பெண்ணும் ;
வலமாகி நின்றுரைத்தால் மைந்த னுகும் ;
ஈட்டமில்சூ னியத்துரைக்கிற் கேடே யாகும் ;
இருஞ்சுழுனை மேலுரைக்கில் அலியே யாகும் ;
நாட்டுமொழி சூனியம்பூ ரணத்தே யாகி
நடுக்கமுடன் மகவுயிர்க்கக் கிடைக்கும் அன்றே.

(இ-ள்.) ஒருவன் கருப்பத்தைக் குறித்துக் கேட்குங் காலத்தில், வந்தவன் ஒரு சீவன்மேல் ஏறிக்கொண்டிருந் தானுனுலும், உயிருள்ள யாதொன்றைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தானுனுலும், ஒரு சீவனைத் தொட்டு நின்று னுனுலும், அவன் நின்ற பக்கம் வலமாகில், அதிலும்பூரண

மானுற்ருன் ஆண் பிள்ளை பிறக்குமென்க; இடமாகில், பூரணமானுற்ருன் பெண்ணென்க. அப்படிப்பூரண பக்கமல்லாமல் சூனிய பக்கமாயிருந்து எதனைத் தொட்டு நின்ருலும் சும்மா நின்ருலும், வலமாகில் ஆண்தான்; இடமாகில், பெண்தான். ஆனல், பிறக்கிற பிள்ளை சாகும். அப்போது சரம் பார்க்கிறவனுக்குச் சுழுமுனையாயிருந்தால், பிள்ளை ஆணுருவினதல்லாமலும், பெண்ணுருவினதல்லாமலும், அலியாகுமென்க. இப்படியாக வந்தவன் முன் வலத்தில் நின்று அவன் வந்த காரியத்தைச் சொல்லிக்கொண்ட பின் இடத்தில் வந்து நிற்கில், தாய் வயிற்றிலிருக்கிற பிள்ளை வருத்தப்பட்டுப் பின்பு பிறக்குமென்க (எ-று.) அன்றே-அசை.

14

கருப்பக்குறியும் போர் வெல்லும் குறியும்:

கிடக்கின்ற மைந்தனுஞ்சூ னியத்திற் கேடாம்;
கெடாதிருவர் பொருவதுசூ னியத்தி லோது;
வடுக்கின்ற மொழியின்முதற் சொன்னேன் தோற்பன்;
மருவியபூ ரணத்தின்பின்பு சொன்னேன் தோற்பன்;
நடக்கின்ற சுழுமுனையில் வேட்ட பேர்கள்
நட்பாகும்; வலத்தியங்க நடப்போன் வெல்வன்;
இடத்தியங்கி லந்தடிபோ யெதிர்த்தோன் வெல்வன்;
இருஞ்சுழுனை நிற்கிலிட ரில்லை பாரே.

(இ-ள்.) முன் கவியில் சூனியத்திற்கேட்ட பிள்ளை மரிக்குமென்ருலும், போர் வழக்கு வாதைக் குறித்து ஒருவன் வந்து இன்னவன் இன்னவன் எவன் வெல்வானென்ருல், வந்தவன் சூனிய பக்ஷத்திலிருந்து சொன்னுனகில், முன் சொல்லப்பட்ட பெயரையுடையவன் தோற்பன். பூரணமாகில், பின்பு சொல்லப்பட்ட பெயரையுடையவன் தோற்பன். அப்போது சரம் பார்க்கிறவனுக்குச் சுழுமுனை நடந்தால், அவ்விருவரும் ஒருமித்துப்போவர். இதல்லாமலும், சண்டை வாது வழக்கு நேர்கிறவனுக்கு

அப்போது சூரிய கலையாயிருந்தால் வெல்வன்; சந்திரகலை யாயிருக்கிறவன் தோற்பன். சுழுமுனையாகில், ஒருமித்துப் போவர். அப்படிச் சந்திரகலை நடக்கப்பெற்றவன் முன் 11-ஆங் கவியிற் சொல்லியபடி சரத்தை உள்ளிழுத்துப் பூரணமாக்கி அச்சரம் நடக்கிற காலையே முன்னிட்டு ஐந் தடி போய்ப் பின்பு நேர் நடந்தால் வெல்வன் (எ-று.) 15

சரத்தின் ஸ்பரிசம் :

பார்க்குங்கா லிடமெனினும் வலமு மொக்கும்
    பஞ்சபூ தத்தியக்கம் பகருங் காலை
சாற்றியதண் டுடன்சேரிற் பிருதிவி யாகும்;
    தப்பாமல் அப்பினுக்குத் தாழ வோடும்;
மேற்றிசையை நோக்கியெழும் அங்கி வாயு
    மெய்யுணர்ந்தோர் புறத்தோடும் மேன்மை குன்று
நீர்த்துறையா நாற்றிசையுஞ் சிதறி யோடில்
    நெடுவானென் றுரைத்திடுநீ நிலத்து ளோர்க்கே.

(இ-ள்.)(இடைகலைபிங்கலைசுழுமுனை என்றுசொல்லப் பட்ட இம்மூன்று கலைகளையும் இவற்றின் பயன்களனுப வத்தையும் பரீக்ஷித்துப்) பார்க்குங்காலத்தில் ஒத்து வரும் அந்தந்த நாடிகளுக்குள் பஞ்ச பூதியங்கள் நடப்பதுண்டு. அவற்றைத் தேர்ந்தறிந்து அனுபவிப்பதே அரியதாகும். யாதெனில், மூக்கிலிருந்து வருகிற சரம் அம்மூக்குத் தண் டைச் சார்ந்து வந்தால், பிருதிவியின் கூறென்றறிக; கீழ் நோக்கியோடில், அப்புவின் கூறென்றறிக; மேலாகப் பாய்ந்தால், தேயுவின் கூறென்றறிக; அத்தண்டிற்கு நேரா கிய மற்றொரு புறத்தைச் சார்ந்து வீசினால், வாயுவின் கூறென்றறிக. இப்படி நான்கு பக்கங்களுள் ஒரு பக்க மல்லாமல் அந்நான்கு பக்கமும் கலந்து நடந்தால், அஃது ஆகாயத்தின் கூறென்றறிந்து, உலகத்துள்ளவர்களுக்குச் சொல்க. (இப்பஞ்ச பூதியம் இடத்திற்கும் வலத்திற்கும் ஒன்றுதான் எ-று.) 16

சரத்தின் வடிவமும் நிறமும் ரகசியமும் :

நிலம்பொன்மை யிரதநெடுங் கோண நான்காம்
நீளம்பன் னிருவிரலாம் நீர்தான் வெண்மை
இலகுபிறை வடிவுகண்டந் துவர்த்தி ருக்கும்
எட்டிரண்டு விரலோடு மெரிதான் செம்மை
நலங்கொண்ட முக்கோணம் அழற்சி மேலாய்
நாலிரண்டு விரலோடு நளிர்கா னீலம்
துலங்குபுளி யறுகோண மொருபக் கத்தில்
துய்யநால் விரலோடுஞ் சொல்லுங் காலே.

(இ-ள்.) பஞ்சபூதிய சரம் நடப்பதை இன்னமெப்படிக் கண்டு தெளியலாமெனில், பிருதிவி சரம் பொன்மை; அப்புச்சரம் வெண்மை; தேயுச்சரம் செம்மை; வாயுச் சரம் கருமையாயிருக்கும். (அப்போது கண்டத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியாகுமெனில்) பிருதிவிக்குக் கண்டந் தித்திக்கும்; அப்புவிற்குத் துவர்க்கும்; தேயுவுக்கு உவர்க்கும், அல்லது அழற்சியாயிருக்கும்; வாயுவுக்குப் புளிக்கும். (எவ்வடிவாயிருக்குமெனில்) பிருதிவி எண்கோணம்; அப்பு எட்டுநாள் பிறைபோல இருக்கும்; தேயு முக்கோணம்; வாயு அறுகோணம். அன்றியும், அவை ஓடுகின்ற நீட்சியைச் சொல்லுங்கால், பிருதிவி 12 அங்குலம்; அப்பு 16 அங்குலம்; தேயு 8 அங்குலம்; வாயு 4 அங்குலமென்றறிக. இதல்லாமலும், இக்கவியில் இரதமென்று தனியே போட்டபடியினுல், முதல் இரசமாகவே வைத்துக் கொள்ளலாயிற்று. உலகத்தவருக்குச் சொல்லுங்காலத்தில் இப்பேதங்களை அவர்களறிவது அரியதென்று ஒரு பூதியத்திற்குநான்குகுறிசொல்லியிருக்கின்ருர். ஒன்றில்லாவிட்டாலும் மற்றொன்றிலாவது தெரிய வேண்டும் (எ-று.)

அப்பூதியம் நடக்கையில் செய்கருமங்களின் குணகுணம் :

சொல்லியவான் வடிவதுதான் வட்ட மாகும்;
துய்யதொரு விரஞசி யெல்லாஞ் சுற்றும்;
ஒல்லைநிறம் படிகம்கைப் பிரதம் வாயும்
ஓடிவரும் பூதங்கட் குளதோ சொல்க;

மல்லல்நில நீர்க்குமிகு பயனுஞ் செந்தீ
மத்திமமாம் பகர்காலும் வானுந் தீதாம்;
பல்வளையாய்! சரம்பார்ப்போன் தன்னைப் போற்றிப்
பாசிலையென் றுேதியிட்டுப் பணிந்து பாரே.

(இ-ள்.) பல வளையல்களைத் தரித்த கரத்தையுடைய பெண்ணே, ஆகாய பூதியம் நடக்கும்போது நிறம் படிகம்; இரசம் கண்டங்கசக்கும்; வடிவு, வட்டம்; நீட்சி, ஓரங்குலம். இப்படியாகப் பூதியங்களின் குணுகுணங்களைச் சொல்லவெனில், பிருதிவிக்கும், அப்புவுக்கும் உத்தமம்; தேயு, மத்திமம்; வாயுவும் ஆகாசமும் தீதாம். சரம் பார்த்துக்குறிசொல்லுகிறவனுக்குத்தாம்பூலம் முதலானவைகள் கொடுத்து உபசாராதிகள் செய்து பின்பு கேள் (எ-று.)

[இஃது இங்ஙனம் நிற்க. முன் 7, 8-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி சூரியசந்திரகலையிற் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்கும் இக்கவியை அனுசரிக்க வேண்டும். 48, 49-ஆங் கவியைப் பார்க்க வேண்டும். அதிலும் சரம் பார்க்கிறவன் தாம்பூலந் தரித்துக்கொள்ளுகையில் வினவிக் கேட்கிறவனுக்குஞ் சொல்லுகிறவனுக்கும் நன்கு ஒருவன் பேரைக் குறித்து வினவில், அவனுக்குரியவைகளைக் கூறுகின்றுர்:]

பாராகும் முதுகுநீர் கால தாகும்;
பைந்தழல்மா ரனிலங்கை படர்வான் சென்னி;
பேராமல் வினவினபோ துதித்த பூதம்
பேர்படைத்த இடங்களிலே பிழையில் லாமல்
ஏராகும் பூரணமாம் பக்கந் தன்னில்
ஏறிவெட்டுங் கோல்படுத லிசைந்த தெல்லாம்
கூராழி மால்வந்து விலக்கி னுலும்
குறையாமல் வடுப்படுங்காண் குறிக்குங் காலே.

(இ-ள்.) முன் 15-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி இருவரைச் சுட்டிக் காட்டாமலும், சூனிய பக்கத்திலிராமலும், பூரணபக்கமாயிருந்து சண்டைக்குப் போகிறவன் என்னுவானெனில், ஆயுதங்களினுல் காயம்பட்டு வருவா

னென்று சொல்க; அதிலும், அப்போது பிருதிவி நடந்தால், முதுகில் படுமென்க; அப்புவாகில், காலில்; தேயு, மார்பு; வாயு, கை; ஆகாயமாகில், தலையில் படுமெனச் சொல்க. விஷ்ணு தேவன் வந்து விலக்கினாலும் தப்பித்துக்கொண்டு வரமாட்டானென்க (எ-று.) 19

இந்த இந்தப் பூதியத்துக்கு இந்த இந்த ஆயுதம் எடுத்துப் போக; இவ்விடத்தில் நிற்கவென்பது :

கால்மூலை தொடங்கியழல் மூலை யேறக்
கயிறெனவே கீறிமதி கதிரோ னாகிக்
கோல்மேற்குந் தெற்குமாய் நிலமாக் கொள்க;
கொழுங்கதிரோன் கிழக்குவடக் காகக்கொள்க;
சேல்போலும் நெடுங்கண்ணாய்! புவிக்குக் கத்தி;
சேர்ந்தசலம் வாள்; அழற்குச் சிலை;கா லுக்கு
மேற்றண்டாம்; வானுக்கா யுதங்கல்; அந்த
அந்தநிலத் திற்பொருதல் வெற்றி யாமே.

(இ-ள்.) சேல் மீன் போலும் கண்களையுடைய பெண்ணே, மேற்கூறியபடி சமர் செய்யவேண்டிய வாயு மூலை தொடங்கி அக்கினி மூலையளவாக ஒரு கயிறு பிடித்தாற்போலச் சரியாய்ப் பாவனை செய்து, அதன் மேற்கையும் தெற்கையும் சந்திரன் கூறுகவும், வடக்கையுங் கிழக்கையுஞ் சூரியன் கூறுகவுங் கொண்டு, போர் செய்கிறவனுக்கு அப்போது சூரியகலை இயங்கில், தான் அச்சூரியன் திசையிற்றானே நின்று எதிரியைச் சந்திரன் றிசையில் நிறுத்திச் சமர் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்கையில் சந்திரனானுஞ்சரி, சூரியனானுஞ்சரி, எடுத்தெறியும் ஆயுதங்கள் எவையெனில், பிருதிவியாகில், கத்தி; அப்புவாகில், வாள்; தேயுவாகில், வில்; வாயுவாகில், தண்டு; ஆகாயமாகில்,கல். இப்படியாகஅந்த அந்த ஆயுதங்களேந்தி விதிப்படி அந்தந்த நிலத்தில் நின்று சண்டை செய்தால் வெற்றியடைவன் (எ-று.) 20

நோய்க்குறி :

ஆகியநோய் புருடர்க்குப் புருடர் கேட்கில்
ஆறுமென்க மாதருக்கு மாதர் கேட்கில்;
சோகமிலிம் முறைதப்பிற் பொல்லா தென்க;
தொலையாது நாட்சென்று மீளு மென்க;
தோகைசில நாட்செலுநீர் கடுகு மீளும்;
சுடுதழல்நாள் மூன்றுதப்பிற் றுஞ்சப் பண்ணும்;
ஏகிடுங்கா ளிரண்டின் மிகுந்தாற் கொல்லும்;
எழில்வான மன்றுதப்பி லிறக்கும் பின்னே.

(இ-ள்.) புருடன் கொண்ட பிணிக்காகப் புருடனே வந்து சரம் பார்க்கிறவனைக் கண்டு, 'இந்நோய் இலகுவாகுமா?' என வினவிலும் அந்நோய் இலகுவாகும். சரம் பார்க்கிறவனுக்கு வலப்பக்கத்தில் நின்று கேட்கிலும், நிவர்த்தியாகும்; ஐயமில்லை. ஸ்திரீ கொண்ட நலிக்காக ஸ்திரீயே வந்து வினவினுலுங் குணமாகும். வந்தவள் அவனுக்கு இடப்பக்கத்தில் நின்று கேட்கில், மீளும்; சந்தேகமில்லை. (முன் பதின்மூன்ருங்கவியிற் சொல்லியபடி சூனிய பக்கமாகவே இருந்தாலுமுத்தமம்). இப்படியல்லாமல், ஆணுக்குப் பெண் வந்தாலும், பெண்ணுக்கு ஆண் வந்தாலும், அவ்வியாதி தீர்வது துர்லபம். அன்றியும், ஒருவன் வலப்பக்கத்தினின்று குறி கேட்டுக்கொண்டே இடப்பாகத்தில் வந்து நின்ருலும், ஒருத்தி இடப்பக்கத்தினின்று குறிகேட்டுக்கொண்டே வலப்பக்கத்தில் வந்து நின்ருலும், நோய் போக்குக் கடினம். ஆயினும், மெல்லென நாட்சென்று சொஸ்தப்படும். அப்படியப்படியே சரியாய் வந்து கேட்கில், அவன் நோய் நீங்குமென்க. அதிலும் 'எப்போது தீரும்?' எனில், அந்நேரம் பூதியம் பிருதிவியாகில், சிலநாட்செல்லுமென்க; அப்புவாகில், விரைவிலென்க; அக்கினியாகில், மூன்று நாட்களில் விமோசனமென்க. மிகுந்தாற் கொல்லும். வானமாகில்,

அன்றைக்கே நோய் பிரிந்து காணும்; மிஞ்சில், மறுநாள் மரிக்குமென்க (எ-று.) 21

[இதன் முன் கவியிற்சொல்லிய இயல்பும், அதன் மேற்கவிகளிற் செப்பிய பூதியங்களின் குணமும், முன் 9-ஆம் கவியிற்கூறியபடி சரம் பார்க்கிறவன் ஓரிடத்துக்குப் போக வேண்டுவது இத்தருணமென்பதும், பேச வேண்டுவது இத்தருணமென்பதுங் கூறுகின்றார்:]

இறக்குமுபயந்தனக் கைந்து நாளில்
　　ஏகினக்காற் சாவில்லை யிதுவுண் மையே;
பிறக்குமொரு பூதத்தி லைந்து பூதம்
　　பிரிந்தோடு மதுவுடனே பேசக் கேட்டுச்
சிறப்புடைய பயனறிவ தெல்லாம் நூலின்
　　செயலதனுல் தேவர்களுந் தெரிய மாட்டார்;
நிறக்குமதிக் கிருந்தழைத்தால் வந்து கேட்டால்
　　நீள்வெயிலாச் செல்சொல்க நினைந்து கேளே.

(இ-ள்.) இதற்கு முன் கவியிற்கூறிய பூதியங்களின் இயற்கையாகிய குணங்களுக்குரியவை சொல்லக்கூடாது. அதற்கு முன் 10-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி சுழுமுனை நடக்கில், ஆகுமென்பது ஆகாது; ஆகாதென்பது ஆகும். அதுபோல இப்போதும் ஒருவன் நோயைக் குறித்துக் கேட்கும்போது சுழுமுனை நடந்தால், அந்நோயாளி ஐந்துதினங்களுள் மரிப்பன். அப்படி மரிக்காமல் தப்பினுல், அவனுக்கினி ஒரு விபத்து வருமளவுஞ்சாகான். இது மெய்ம்மை. அன்றியும், முன் 14-ஆங் கவியிற் சொல்லிய வண்ணம் ஒரு பக்கமோடுகிற சரத்தில் ஐந்து வகைப்பட்ட பூதியங்களுண்டு. அப்பூதியம் ஒவ்வொன்றிற்குள் ஐந்து பிரிந்து நடப்பனவுண்டு. அவை எவையெனில், பிருதிவியிற் பிருதிவி, பிருதிவியிலப்பு, பிருதிவியிற்றேயு, பிருதிவியில் வாயு, பிருதிவியில் ஆகாயம். இப்படி இவ்வைந்துக்குள் ஐந்தாயோடும். இதனையும் மற்றிந்நூற்பயன் யாவையும் குரு முகாந்தரத்திலறிந்துகொள்வதல்லால், தேவர்களே

யானாலும், தனியே சுருதியைக்கொண்டு குருவைத் தள்ளிச் சுயானுபவத்தால் இந்நூலைக்கொண்டே அறிவது கூடாது. அல்லாமலும், சரம் பார்க்கிறவனை ஒருவன் வந்தழைத்தால், அவன் சூரியகலை இயங்கும்போதே போக வேண்டும்; பேசுவதானாலும் சூரியன் இயங்கும்போதே பேசவேண்டும். மற்றப்படி கூடாது. மிஞ்சி நடக்கில், மத்திமமென்றறிக. இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன்; மனம் உவந்துகேள் (எ-று.) 22

முன் 16-ஆம் கவியில் சொல்லிய பூதிய சரங்களின் இயல்பு:

கேளிதனை நிலநீருங் குணமே யாகும்;
கெர்ப்பமெனி லாணுருங் கிளர்ந்தா ராயின்
நாளின்மிகு லாபங்கள் சாந்தி போக்கு
நன்றாகு மங்கிதனி லரங்கம் வெல்லும்;
வாளமரிற் பொல்லாது; கெர்ப்பங் கேடாம்;
வாயுவெனிற் பெண்ணாகும் மற்போர் தோற்கும்:
நீள்விசும்பில் தனுவித்தை யோகந் தானும்
நீடுமிக கெர்ப்பமெனில் அலியாய் வீயும்.

(இ-ள்.) பெண்ணே, கருத்துற்றுக் கேட்பாயாக: முன் 16-ஆங் கவியிற் சொல்லிய பூதிய சரங்களினியல்பு கூறுமிடத்தில், பிருதிவியும் அப்பும் நன்மைகளையே தருவன. இதன்பின் 33-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி ஐந்து நாழிகைக்கு மிஞ்சி நடக்கையில் இவ்விரண்டு பூதியங்கள் அதிகமாக நடந்தால், இலாபமுண்டு. வேண்டில் 18-ஆங் கவியையும் பார்க்க. ஈதிங்ஙனம் நிற்க. முன் 14-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி ஒரு பிராணியைக் கைப்பற்றாமலும் அதன்மேலூர்ந்து நில்லாமலுந் தனியே வந்து சூனியத்தில் நில்லாமல் பூரணத்தில் நின்று, கெர்ப்பக்குறி கேட்டால், அப்போது சரம் பிருதிவியாவது அப்பாவது நடந்தால், ஆண் பிள்ளை பிறக்குமென்க. 6-ஆம் கவியிற் சொல்லியபடி சாந்தி பண்ணுதல், போக்குக்கழித்தல் செய்யவேண்

டும். அங்ஙனஞ் சொல்லிய கலையில் இவ்விரண்டு பூதியங்களில் ஏதாவது நடக்கும்போது செய்தால், பலிக்கும். இதன்றித் தேயு பூதியம் நடக்கையில் போரரங்கம் புரியில் வெல்லும். அப்போரில் வாளெடுத்தால் மத்திமமாம். அப்போது கெர்ப்பத்தைக்கேட்டால், அஃது அழிந்து போகும். வாயு நடக்கையிற் கெர்ப்பம் பெண்ணுமென்க; மற்போர் தோல்வியடையும். ஆகாயமாகில், விற்சமர் ஜெயிக்கும். இப்போரிலக்கணஞ் செப்பிய 20-ஆங் கவியையும் 18-ஆங் கவியையும் 10-ஆங் கவியையும் பார்க்க. 9-ஆங் கவியிற்சொல்லிய யோகம் புரிய நன்மை. ஆகாயச்சரம் நடக்கையில் கெர்ப்பங்கேட்டால், அலியாய்ப் பிறக்கும்; பிறந்ததுமிறக்கும் என்க (எ-று.) 23

[திதி வார நட்சத்திர காலசர பலன் முன் 4-ஆங் கவியிலும் 35-ஆங் கவியிலுஞ் சொல்லியபடி பிராதக் காலத்திற் சரம் பார்க்க வேண்டிய கிரமத்தில் விசேஷமாய்ப்பார்க்க வேண்டுவது :]

வீயாத பிரதமைமுன் விளங்கும் பக்கம்
விரவிவரும் முப்பதினும் மும்மூன் றுக
மாயாது வருஞ்சோமன் இடம தாக
வருகின்ற அருக்கனுக்கும் வலம தாகச்
சாயாது புதன்வெள்ளி திங்கள் மூன்றுந்
தப்பாது சந்திரனுஞ் சாற்றுங் காலே;
தேயாது கதிர்செவ்வாய் சனிவி யாழஞ்
செங்கதிரோன் தினமென்று தேறு நீயே.

(இ-ள்.) முன் 4-ஆங் கவியிலும் பின் 35-ஆங் கவியிலுஞ் சொல்லியபடி பிராதக்காலத்தில் சரம் பார்க்கவேண்டிய கிரமத்திலும் விசேடமாய்ப் பார்க்க வேண்டுவதெதுவெனில், பொழுது விடிய 5 நாழிகை இருக்கையில் எழுந்து, மேல் 4-ஆங் கவியிற் சொல்லியபடி சரம் பார்க்கும்போது வளர்பிறைப்பிரதமைக்கும், துவிதியைக்குந்திரிதியைக்கும் சந்திரகலையுதித்து நடக்கவேண்டும். இப்படி

இம்மூந்நான்கு பன்னிரண்டும் போக, தேய்பிறையில் பிர தமைக்குந் துவிதியைக்குந் திரிதியைக்குஞ் சூரியகலை உதித்து நடக்க வேண்டும். பொழுது விடிய 5 நாழிகை இருக்கையிலுதித்த சரம், மற்ற ஐந்து நாழிகையுங் கலங் காது ஓடவேண்டும். திதி யோக வாரங்களிலெவை நிகழ வேண்டுமெனில், ஞாயிற்றுக்குஞ் செவ்வாய்க்குஞ் சனிக் கும் விழாத்திற்கும் சூரியகலை உதித்தோடவேண்டும். திங் களுக்கும் புதனுக்கும் வெள்ளிக்குஞ் சந்திரனுதித்தோட வேண்டும். இப்படி உதிக்குஞ் சரம், எந்தப் பூதியத்தில் உதிக்கவேண்டுமெனில், பின் 45-ஆங் கவியைப் பார்க்க வேண்டும். இதில் பூதியங்கள் அதிகமாய்க் கதித்தோடில், பயன்கள் என்னவாமெனில், முன் 23-ஆங் கவியிற்றெரி யும். அன்றியும், இதன் விவரம் 33-ஆங் கவியிற் காண்க (எ-று.) 24

[நட்சத்திரங்களுககு நடக்க வேண்டிய கால சரம் இதன் மேற் கவியிற்கூறிய வாரங்களுக்குரியனவாகிச் சரிவரில் இடரில்லை ; பிழைக்கில், இன்ன இன்ன நிகழும் என்பது:]

தேறிடுநீ யொன்பதுநாள் பூர மாதி
சிறந்தரோ கிணிசதய முத்திரட் டாதி
கூறிடுஞ்செங் கதிரோனு ளாகக் கொள்க ;
கூறுநாள் அடையமதிக் கென்று கொள்க;
வீறிடுஞ்செங் கதிர்பிழைக்கி னேய்கா ரிக்கு
மிடித்திடுமண் டலஞ்செய்யும் வெம்போர் சாவாய்
பாறிடும்பொன் பிழைக்கின்மன்னர் கேடாம் புந்தி
பதிக்கதிபன் கெடுமிஃது கிளைஞர் போக்கே.

(இ-ள்.) பெண்ணே, திதி வாரமென்று இரண்டு வேறுபாடாய்க் கூறினேனென்று தயங்கவேண்டுவதில்லை. விவரம், மேற்கவிகளிற்றானே சொல்லியிருப்பதனைக் காண்க. இவ்விரண்டனுள் கீழ் வரும் நட்சத்திர பல னாகிய மூன்றனுள்ளும் ஏதேது கஷ்டமோ அதிலும், ஏதேது இஷ்டமோ அதிலும் தெரிந்து வீக்கந்தூக்கம்

நோக்கிப் பார்ப்பதென்று காண்க. கண்டு தேறியிரு. அந் நட்சத்திரங்களுக்கு நடக்க வேண்டிய கால சரம் ஏதெனில், பூரம், உத்திரம், அஸ்தம், சித்திரை, ஸ்வாதி, விசாகம், அனுஷம், கேட்டை, மூலம், உரோகிணி, சதயம், உத்திரட்டாதி இப்பன்னிரண்டிலுஞ் சூரியன் நடக்க வேண்டுமெனக்கொள்க. மற்றப் பதினைந்திலுஞ் சந்திரன் நடக்கவேண்டும். அல்லாமலும், மேற்கவியிற்கூறிய வாரங்களுக்குரியனவாகிய கால சரங்களில் ஞாயிறு தப்பினால், வியாதி; சனி, வறுமை; செவ்வாய், சண்டை, சாவு; வியாழன், தன் மன்னனுக்குக் கேடாம்; புதன், அவ்வூரதிகாரிக்குக்கேடு; திங்கள், சுற்றத்தாருக்குக் கேடு வரும். (தன் மன்னனென்பதும் அவ்வூரென்பதும், சரம் பார்ப்பவனுக்குரியனவாம்.) வெள்ளியின் பலன் கவியிற்காண்க. சனி, வறுமையுடன் தன் கையிலிருப்பதும் போகும். பொன் பிழைக்கில் மன்னர்கேடாமென்பதில், தன் தாதாவிற்கு வருத்தம் வரில் தனக்கு எப்படிப் பொருள் வரும்? வாராது. பதிக்கதிபன் கெடுமென்பதில், அவனிவனால் பறி கொடுக்கப்பட்டானென வரும் (எ-று.) 25

[இதில் மேற்கவியிற் கூறுத வெள்ளி பிழைக்கில் நிகழ்வன இவையெனவும், மற்றதன்மேற்கூறிய திதி பிழைக்கில் நிகழ்வன இவையெனவுங் கூறுகின்றார்:]

போக்கரிய புகர்பிழைக்கில் ஊர்விட் டேகல்
பொருந்தியதோர் மெய்ங்நோதல் புணர்ந்தோர் சாதல்
ஆக்கமதி லிடராம்முற் பக்கந் தன்னில்
அருங்கலகம் இரண்டாகில் அர்த்த நாசம்;
ஊக்கமுடன் மூன்றதனிற் போக்குண் டாகும்;
உரைத்தநான் கிற்கிளைஞர்க் குறுநோ யுண்டாம்;
தேக்கியவைந் திற்றேச மலையும்; ஆறிற்
செகத்தரசன் கெடும் ஏழிற் சேரும் நோவே.

(இ-ள்.) வெள்ளி தப்பில், தான் வசிக்கும் பதியை விட்டு ஒழிந்து போதலாகவேனும், அவ்வெல்லையை விட்டு

மற்ருரெல்லையைப்போய் மிதிப்பதாக வேனும் வரும், தேக நலி வரும். தன் மனைவிக்குச் சாவு வரும். (சாவென்பதில் சண்டை பிணக்கு நோய் முதலிய வருத்த மாதலையும் சதிபதிகளுக்குப் பொருத்தம் போதலையுங் காண்க.) நூலாசிரியர் புணர்ந்தோர் சாதலென்றும் சாமுடி வரைக்கும் வருத்தம் வருமென்றுந் துணிந்து கூறினமை யால், நன்மையே தவருக, அட்டமாசித்தி மட்டும் பெருகு மென்ற கருத்துக்கண்டு இதன்மேற்கவியில் கூறியது காண்க. மற்றதனிற் சொல்லியபடி ஊருக்கும் மன்னனுக் கும் அதிகாரிக்கும் வந்தாலும் வரும். இதன்றி, வளர் பிறைக்காலத்தில் பிரதமை தப்பில், யாதேனுமிடர் வரு வது. துவிதியை, கலகம்; திரிதியை, பொருட்சேதம்; சதுர்த்தி, போக்குண்டாகும். (சகல வித நஷ்டத்துக்குங் காண்க.) பஞ்சமி, பந்துக்களுக்கு வியாதி; சஷ்டி, அத் தேசத்தாருக்கும் அரசனுக்கும் வருத்தம், சப்தமி, நலி. அரசனுக்குந் தேசத்தாருக்குமேயுண்டு, தனக்கில்லை யென்று ஏமாறியிருத்தல் கூடாது. தன்னுலே அவர் களுக்கு வருத்தம் வந்ததென்று அவதூருன பொச்சாப் பினுலாவது தான் வருத்தப்பட வருமென்ற விவரம் மேற் கவியிற்றுனே செப்பியிருப்பதனைக் காண்க (எ-று.) 26

திதி பிழைக்கில் நிகழ்வன இவையென்பதும்
சந்திரசூரியர் இயல்பும்:

நோவுடனே சாவாமெட் டாகில்; மற்றை
நுவலாத பக்கமுமிம் முறையே கொள்க;
தாவில்வெங் கதிரதனின் மதிய முண்டாஞ்
சந்திரனுள் வெங்கதிருந் தப்பா துண்டாம்;
ஓவரிய இவர்களையே உணரும் போதில்
உற்றசரங் குருமுகத்தா லுணர்ந்து கொள்க;
தேவர்பிரா னுரைத்தருள உமையாள் கேட்ட
செவ்வியிதன் முறைமைதனைத் தெளிந்து தேறே.

(இ-ள்.) அஷ்டமி பிழைக்கில், நோவுஞ்சாவும் வரும். வளர்பிறை இங்ஙனமிருக்கத் தேய்பிறைக்கும் இம் முறையே கொள்வது. இதல்லாமலும், சூரியனுக்குள் சந்திரனும் சந்திரனுக்குள் சூரியனும் ஒன்றுக்குளொன்று கரந்து தோன்றுவதுமுண்டாம். உமையவளே தன் சுய வல்லமையினால் தெரிந்துகொள்ள வல்லவளல்லவளாகிப் பின் சங்கரனருளினால் தெரிந்துகொள்ளத் தக்க சிறப்பினதாகில், இந்நூலை யார்தான் தம்மாற்றாமே தெரிந்துகொள்வர்? தெரிந்துகொள்ளமாட்டார். ஆதலால், குருவருளினாற் றெளிக (எ-று.)

27

[மேற்கவிகளிற்கூறிய சரம் பிழைக்கில், இடர் வரும்; வந்தாலும், அதற்கு உபசாந்தம் கூறுகின்றார் :]

தெளிகதிர்சேய் மூன்றடியாந் தெற்கு மந்தன்
    செம்பொன்மூன் றடிமேற்குத் திங்கள் வெள்ளி
இளகியநா லடிவடக்குப் புந்தி முன்போல்
    இரட்டையடி கிழக்கிரவி யெழுதல் முன்னே
வளமுடனே பூரணபக் கத்திற் சென்று
    வந்திருந்து நமைநினைந்து வழுத்தல் செய்தே
உளமகிழ்ந்து போகிலெல்லாம் பலிக்குந் துன்பம்
    உண்டாகா தவையனைத்தும் உணர்ந்து தேறே.

(இ-ள்) பெண்ணே, 'மேற்கவியிற்சொல்லியபடி கால் சரஞ் சரிப்பட்டு வருமோ, வாராதோ! ஊழ்வினைப் படிக்கல்லவோ நடக்கும்! அதை நம்முடைய வசமாக்கல் இலேசோ!' எனத் தளர்வுற்றிருக்க வேண்டுவதில்லை. சரம் பார்க்கிறவன் முன் கவிகளிற்சொல்லியபடி பிராதக் காலத்தில் அருணோதயத்திற்றான் முன்னெழுந்து, ஞாயிறு செவ்வாய்க் கிழமைகளுக்குத் தென்புறமாய் மூன்றடி மண் 11-ஆங் கவியிற்சொல்லியபடி சரத்தைப் பூரணமாக்கி அக்காலையே முன்னிட்டுக் கொண்டு போகவும்; சனி வியாழன்களுக்கு மூன்றடி மேற்கே போகவும்; திங்

கள், வெள்ளிக்கு நாலடி வடக்கே போகவும்; புதனுக்கு இரண்டடி கிழக்கே போகவும்; இப்படியாகப் போய் வந்து, ஒரு திவ்வியமாகிய ஆதனத்திலிருந்து, என்னை நினைத்துத் துதி செய்து, பின்னெழுந்து எங்கே சென்றாலும் அல்லது எங்கேயிருந்தாலும், முன் கவிகளிற்கூறிய துன்பங்களுள் யாதும் அடராது (எ-று.) 28

[இதில் மேற்கவிகளிற்கூறிய ஒரு வாரத்திற்குச் சரந்தப்பில் இன்னவையாமெனவும், ஏழு நாட்களுஞ் சரி வரில் இன்னவையாம் எனவுங் கூறுகின்றார்:]

தேறுநீ யிவையெல்லாஞ் செவ்வி தாகச்
　செங்கதிரோன் தன்னாளிற் றிங்க ளோடி
மாறிவருங் கதிரவனுஞ் சோம நாளில்
　மறிந்தோடி வருங்கிழமை யேழு மாறிற்
கூறுபட வுடலுயிர்விட் டேகு மென்க;
　குணமாகு மிக்கிழமை கோணா தோடில்;
சீறிவருங் காலனையும் செயிட்பர் மற்றச்
　சித்தயோ கத்துநிலை சித்தி யாமே.

(இ-ள்.) இவையெல்லாந் தேர்ந்தறி. சூரியன் நடக்க வேண்டிய் நாளிற் சந்திரன் நடந்து, சந்திரன் நடக்க வேண்டிய நாளிற் சூரியன் நடந்து, இப்படியாக மாறுபட்டு, ஒரு வாரம் முழுதும் நடந்தால், மரித்துப்போவன். அப்படியல்லாமல், கிழமை ஏழுந் தவறாமல், மேற்கண்ட நாழிகையுங் கோணாமல், திக்கு நோக்கிச் செல்வதுடன் பிராணாயாமமும் மாறாமல் நிகழ்ந்து வருமாகில், இயமன் அடரான்; பிராணனுக்கழிவில்லை; சீவன் முத்தனாய் வாழ்ந்திருப்பன்; அஷ்டமாசித்தியு மவனுக்குச் சித்திக்கும் (எ-று.) 29

குறி சொல்லும் மார்க்கம்:

சித்தமுட னிரேசகத்தில் வந்து கேட்டாற்
　செப்பியவப் பொருள்களெல்லாந் தீதே யாகும்;
உத்தமமாம் பூரகத்தில் வந்து கேட்டால்
　உரைத்தபொருள் அத்தனையும் உண்மை யாகும்;

மெத்தியகும் பகத்துரைக்கில் நன்றேயாகும்;
வேண்டாரை ரேசகத்தில் விளியப் பார்க்க;
வைத்தமலம் வாயுநீர் கழிபோ தென்னின்
மாற்றலர்தாங் கெடுவரிது மாறி லாதே.

(இ-ள்.) சரம் பார்க்கிறவன் ரேசகஞ் செய்போதில் வந்து கேட்டால், கேட்ட காரியஞ்சித்தியாது; பூரகத்திலென்னில், நன்மை; அவன் சொல்லுகிறதுமுண்மையாயிருக்கும். கும்பகஞ்செய் காலத்திலாகில், நற்காரியம் சித்திக்கும். மலம், சலம், வாயு கழியும் போதானால், பகைவர் கெட்டுப்போவர். இன்னம் இதற்கு விவரம் குரு முகாந்தரத்திற்றெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அல்லாமற்றெரியாது (எ-று.) 30

சனி வியாழன் பலன்:

மாறிவளரும்பக்கங் குறையும் பக்கம்
மதிநாடி கதிர்நாடி வளர்பொன் ஞேடிற்
பேறுமிக வுண்டாகும் பிராண னிற்கும்
பின்புரைத்த காரியங்க ளெல்லா மேழாய்க்
கூறுகின்ற சனிநாளிற் பகலி ராவிற்
குலவுசரம் வலமிடத்திற் கோணு தோடின்
நாறுமலர்ப் பெருந்திருவே! சொன்ஞே மிந்த
ஞாலமெங்கும் புகழ்பெறவே நடக்கு மென்றே.

(இ-ள்.) மணமலரைச் சூடிய பெருந்திருவனையவளே, வளர்பிறை வியாழத்திற்குச் சந்திரனும் தேய்பிறை வியாழனுக்குச் சூரியனும் தப்பாமல் நடந்துகொண்டே வந்தால், சிறந்த பேறுண்டாகும். ஜீவன் முத்தனுய்த் தளர்வின்றி வாழ்வான். இதல்லாமல், சனிக்கிழமைக்கு இரவிலும் பகலிலும் சந்திர சூரிய சரங்கள் மாறுபாடில்லாமல் நடக்க வேண்டும். நடந்தால், இவ்வுலகமெங்கும் மெச்சத்தக்க கீர்த்தி வந்துறும். மற்றும் முன் கால சரஞ்சொல்லிய கவியை நோக்க வேண்டும் (எ-று.) 31

குறி சொல்லும் மார்க்கம் :

நடப்புடைய ஒருவனெங்கென் ெருவன் கேட்கில்
நானிலத்தில் அகத்திருப்பன்; நன்னீர் முற்றம்;
அடக்குமமு வாகிலுள்ளூர்; வாயு வேற்றூர்;
அம்பரமேல் மலையேறற் றுயில லாகும்;
விடப்போனுன் புவிக்குநிலை; நீர்க்கு மீண்டான்;
வெவ்வழற்கு வருகின்ருன்; வெயில்கா லுக்கு
மடற்குழலாய்! ஊர்வந்தான்; வான மாகில்
வருவனொரு நாழிகையில் மாறி லாளே!

(இ-ள்.) மடற்குழலாய், மாறுபாடில்லாதவளே, ஒருவன் வந்து, 'இன்னுனெங்கே யிருக்கிருன்?' எனில், அப்போது சரம்பிருதிவியாகில், வீட்டுக்குள்ளிருக்கிருன்; அப்புவாகில், முற்றத்திலிருக்கிருன்; தேயுவாகில், அக்கிராமத்தெல்லைக்குள்ளே தானேயிருக்கிருன்; வாயுவாகில், எல்லைக்கப்புறப்பட்டான்; ஆகாயமாகில், மலையேறுகிருன் அல்லது தூங்குகின்ருன் என்று சொல்ல வேண்டும். இதுவிடப் புறத்தேசம் போனவனைக் குறித்துக் கேட்ட போது பூதியமைந்தில் முதலாகில், அவ்வூரிலேதானே நிலையாயிருக்கிருன்; இரண்டாகில், திரும்பி வருகிருன்; மூன்ருகில், திரும்பினவன் நில்லாமல் நடந்து வருகிருன்; நான்காகில், அவனிருக்குமூருக்குள் வந்தான்; ஐந்தாகில், ஒரு நாழிகைக்குள் வந்து வீடு சேர்வானென்று சொல்ல வேண்டும் (எ-று.) 32

இச்சரம் மனத்துடன் லயப்பட்டால் இன்னவையாமென்பது:

மாறிவரு வாயுமனே வலயந் தன்னில்
மயக்கவுயிர் சித்திநிற்க அதுதா னிற்கும்:
கூறுசம யங்கூற்ருற் பயமு மில்லை;
குறித்திருமண் ஒன்றரைநா ழிகையாக் கொள்க;
தேறுபுனற் கொன்றேகால்; வன்னிக் கொன்று;
சீவன்முக்கால் வானமரை; சிறந்த நாடி
பாறுமைந்து நாழிகைக்குள் வரினற் குன்றிற்
பழுதுபடு முடம்பிலிது பற்றிப் பாரே.

(இ-ள்.) இடப் பக்கத்திலும் வலப் பக்கத்திலும் ஒன்றைவிட்டொன்று மாறிமாறி நடக்கும் இச்சரமானது, தேகத்தினூடே லயப்பட்டுப்போகுமேயானால், பிராண னுக்கழிவில்லை. அப்படி லயப்பட்டு நிற்கில், மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களுக்கும் வேலையில்லை. அவை அசைவற் றிருப்பனவாகும். பின்பு மற்றெச்சமயத்தாராலும் பய மில்லை; யமனாலும் பயமில்லை. முன் சொன்னபடி இடப் பக்கமும் வலப்பக்கமும் மாறியோடுஞ்சரம் ஒவ்வொரு பக் கத்தில் எந்நேரந்தரித்து நடக்குமென்னில், ஐந்து நாழிகை யாம். அதிலும் பூதியங்களின் கூறுக்கெவ்வாறு பகுப்ப தெனில், மண்ணில் ஒன்றரை நாழிகையும், நீரில் $1\frac{1}{4}$ம், நெருப்பில் 1ம், காற்றில் $\frac{3}{4}$ம், வெளியில் $\frac{1}{2}$ம் ஆக நிறைந் தோடும். இப்படியாகிய பூதியங்கள் கூறு கொண்ட ஐந்து கடிகைகளும் ஒவ்வொரு பக்கத்திற்குச் சரியாய்ச் சிதையாதோடவேண்டும். இதைவிடக் குறைந்தாலும் வளர்ந்தாலும் தேக நலியாம். சரம் லயப்படும் வழிதேட வேண்டும். தேடில், முன் கண்ட பயனுண்டாம். இல்லை யேல், நாடியொன்றுக்கு ஐந்து நாழிகையும் பூதியங்களி னளவே சிதறாமல் நடப்பிக்க வேண்டும். அதுவுமின் றெனில், தேகநலியே வரும் (எ-று.) 33

தத்தம் வாழ்நாட்பிரமாணமறியும் அயன சங்கற்பம் :

பற்றினுஞ் சொன்னபடி அயனம் முன்னாட்
பாலொருபோ துண்டுபரி சுத்த னாகி
மற்றைநா ளுத்தரமாம் அயனந் தன்னில்
மாறியிடந் தனிலோடும் வலந்தெற் காகும்;
பெற்றதொரு நாழிகைதா னைந்து நூறும்
பெறுங்கடிகை தனிற்குறையிற் பிராண நாசம்;
உற்றெருமா நாழிகைச்கோ ராண்டு தாமும்;
உமையே! நான் சொன்னகணக் குண்மை தானே.

(இ-ள்.) 'சரம் பார்க்கிறவனுக்குச் சென்ற நாட்கள் போக, மற்றும் நின்ற நாட்கள் எவ்வளவோ?' என்னுங் கருத்துக்கொண்டு பார்த்துத் தெளியுமாறு யாதெனில், அயன சரமாம். அதனைப் பார்ப்பது எவ்வாறெனில், தைமாதமுதற்றேதியில் உத்தராயண காலம்; ஆடிமாத முதற்றேதியில் தக்ஷிணாயன காலம்; இவ்வயன காலத்திற்கு முன்னாள் பகலில் ஒரு பொழுதன்னமுண்டு, தத்துவங்களைப் பரிசுத்தமாக்கித் தேகம்மெலிவதனால் மனத்துக்கும் மற்ற வாயுவாதி காரணங்களுக்கும் வருமிடையூற்றினை ஒருவி, தைமாதமுதற்றேதியில் பொழுது விடிய ஐந்துநாழிகையிருக்கையில் பார்க்கும்போது சரம் வாரம், திதி, நட்சத்திரங்களைத்தள்ளி இடப்பக்கத்திலுதித்த முன் கவிகளிற் சொல்லியபடி ஐந்து நாழிகைகளுஞ் சிதறாமல் ஓடுவதனைப் பார்க்க வேண்டும். இது போக, ஆடிமாத முதற்றேதியில் இதே பிரகாரமாய்ப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது சரம் வலப்பக்கத்திலோடும். அப்படியோடிய சரம் முற்கூறிய வண்ணம் ஐந்து நாழிகைகளுஞ் சிதறாமலோடினால், சரம் பார்க்கிறவன் தான் செய்யும் பிராணாயாமவுதவியினால் அன்று தொட்டு வரும் நூறு வருஷ காலம் வாழ்ந்திருப்பன். இதுவன்றிக் குறைந்தால், அவ்வைந்து நாழிகையை நூற்றெருமா ஐந்தாக நூறுக்கிக் குறைந்த நாழிகை ஒருமாவோ, இரண்டு மாவோ, அல்லது அதன் மேற்குறைகைப்பட்டவையோ, அதற்கு ஒவ்வொரு வருஷத்தைக் கூட்டிப்பார்த்து, குறைந்த ஒவ்வொரு மா நாழிகையின்மேல் கணக்காக்கிக்கொள்ள வேண்டும். முழுவதுமே தப்பிச் சரம் இடத்திற்கு வலமாகவும் வலத்திற்கு இடமாகவும் ஓடினால், அவனுக்கு க்ஷீணகாலமென்றறிக (எ-று.) 34

போசன விதி:

உண்பவனுக் கப்புவிட மதிக்கு வெய்ய
உவர்த்தல்நகைத் தல்நகர்த்த லுண்க முன்னே
பண்பயில்செங் கதிர்க்குநெய்பால் புளித்தல் கன்னல்
பாகுடனே துவர்த்தனமு னுண்டு பார்க்க

நண்பனம வயிற்றிற்குச் சோறு பாதி
நன்னீர்கால் காற்றுக்கா லாக நல்கிக்
கண்பயினு டிகள்சுத்தி பண்ணித் தூபங்
காட்டிமலர் சூட்டியிருள் கழியுங் காலே.

(இ-ள்.) முன் கவியிற்சொல்லியபடி சரம் பார்க்கிறவன் சூரியகலையியங்கி வருகிறமட்டும் போஜனமில்லாமல் மற்றதனுக்காகக் காக்கவேண்டுவதில்லை; சந்திரன் நடக்கும்போதுஞ் சாப்பிடலாம். எப்படியெனில், உஷ்ணமான பண்டங்களும், உப்பு, கசப்பு, காரமாகிய பண்டங்களும் வைத்துக்கொண்டு தாகபானத்தை நிறுத்தியுண்ணவேண்டும். சொல்லியபடியே சூரியன் நடக்கில் நெய், பால், புளித்தல், தித்தித்தல், துவர்த்தலாகிய பண்டங்களுடனே சாப்பிடலாம். தாகபானமும் அப்போதே செய்யலாம். சந்திரனுக்கு அப்போது கூடாதாயினும், பின்பு சூரியன் நடக்கில் சாப்பிட வேண்டும். இது மாறினாலும், ஆத்திரத்தினாலும் அவாவினாலுஞ் சூரியனுக்காகக் காத்திராமல் அடுத்தடுத்துச் சந்திரனிற்றானே தின்றுகொண்டு வந்தாலும் நலியாம். இப்படியாகச் சாப்பிடுகிறதாயினும், அவ்வுணவு வயிற்றிற்குப் பாதிதானாகும்; மிஞ்சலாகாது. மற்றப் பாதிக்குச் சலம் காலாகக் கொள்ள வேண்டும்; கொண்டு, தசநாடிகளையும் பிராணாயாம முன்னிலையில் சுத்தி செய்து, ஏகாக்கிர சித்தனாய்ச் சரம் பார்க்க வேண்டும் (எ-று.) 35

சரத்தை ஏறவொட்டாமலும் குறையவொட்டாமலும்
தன் வசப்படுத்திக்கொள்ளும் மார்க்கம்:

காலகொண்டு கணக்கறிவார்க் கியாதுந் தப்பா;
கருதியவெல் லாமுடியுங் காண்போர்க் கெல்லாம்;
மேல்கொண்ட புவியுடனே அப்பு வன்னி
விளங்கியகால் வானமுடன் வினவு வார்க்குப்

பால்கொண்ட மொழியாளே! பவனங் கட்டிப்
பற்றியவா ருதாரம் பரிசு பார்த்துச்
சால்கின்ற முதல்நாடி தன்னுள் நின்ற
தபனன்மதி செந்தழலாந் தன்மை பாரே.

(இ-ள்.) பால் போலும் இனிய சொல்லையுடைய பெண்ணே, 'சரம் பார்க்கிறவனுக்கு அனுபவம் இந்நூற் சொல்லியபடி வருமோ? மற்றவ்விதிப்படி பிறழாது போஜன முறைமையும் வந்தொத்துக்கொள்ளுமோ? மிகி னுங் குறைவாயினும் நோய் செய்யுமோ? எளிதிற் சரிப் பட வாராதோ? வாராதெனில் தானெப்படி நன்கடை வன்?' என வினவுவார்களுக்கு எவ்வாருய் நன்றெனவுந் தீதெனவும் ஊழறிந்தெடுத்தோதுவன் என்று ஐயமுற வேண்டுவதில்லை. சரம் பார்ப்பான் பரம் பார்ப்பானென் பது போலச் சரத்தைக் கணக்கின்படியறிந்து பார்க்கிற வனுக்கு எந்தக் காரியமானுலுந் தப்பிப்போகாது; அவ னைக் கண்ட பேர்களுக்கும் நினைத்த காரியமெல்லாம் முடி யும். அதெப்படியெனில், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாகிய பஞ்ச பூதியங்களின் கூறு கூடிய வாயுவி னைப் பாழ் போகாமல் மனவறிவுடனே கட்டி ஆராதா ரத்திலுள்ள பரிசினையறிந்து, தசநாடிகளுக்கும் முதல்நாடி யாகிய பிராண நாடியினின்று, மற்றங்கிருந்து உதித்தோ டுஞ் சந்திரன் சூரியன் அக்கினி என்னும் இம்மூன்றி னுடைய குணங்களையும் பார்த்தால், கைக்கனி போல இலேசிற்றெரிய வரும் (எ-று.) 36

[சரம் பார்க்கிறவனுக்கு நன்மை தீமை மரண காலமறியும்படி சாயா புருஷ தரிசனம் கூறுகின்றுர் :]

பாரிலொத்த நிலத்தகல்வான் களங்க மற்றுல்
பத்தடிக்கு ஐந்தடியாம் பருவந் தன்னிற்
சீரியமெய் நிழல்கழுத்துக் கைகால் சென்னி
சிமிட்டிப்பார்த் திமையாமற் றிகழ்வான் பார்க்கில்

கூருருவம் பொன்கண்டாற் செல்வம் வெள்ளை
குறைவிலுயிர்; செம்மையுயி ரிளைக்கும் குற்றம்;
காருருநோய்; ஆறுபிறை கைகால் குன்றின்;
கம்குறையின் முப்பிறையிற் காட்டுஞ் சாவே.

(இ-ள்.) பூமியிலே மேடுபள்ளமில்லாத இடத்தில் ஆகாயத்தில் மேகமறைவில்லாமல் வெயில் காயும்போது தன்னிழல் ஐந்து நீளமுதல் பத்தடிக்குட்பட்ட தருணத்தில் தான் அந்நிழல் முகமாய் நின்று கைகளிரண்டையுந் தொங்கவிட்டுக் கண்களிமையாமல் அந்நிழலைக் கழுத்து, கைகள், கால்கள் இவ்வுறுப்புகளுளொன்றைப் பார்த்து அப்படியே இமையாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்தால் அங்கே அவனுருவம் தோன்றும். அவனுருவம் பொன்னிறமாயிருந்தால் அவனுக்குச் செல்வம் வரும்; வெண்மையெனில் பிராணபயமில்லை; ஆயுள் வளரும்; செம்மையாகில், ஆயுள் தேயும்; அதற்கொரு குறைவு வரும்; கருமையேல், நலி. இதுவிட அவ்வுருவில் கைகளாவது கால்களாவது தோன்ருமலிருந்தால், ஆறு மாதங்களுள் மரணம். இதுவன்றித் தலையே காணுமல் கவந்தமாய்த் தோன்றினுல், மூன்று மாதத்தில் மரணம். அல்லாமலுஞ் சந்திரனிலுமிப்படியே பார்ப்பதுமுண்டு. இந்தச் சாயா புருஷ தெரிசனத்தை விடாமல் பன்னிரண்டு வருஷம் பார்த்துக் கொண்டே வந்தால். தன் முன்னிற்கும் அந்நிழல் தன்னுடன் பேசும். பேசினுல், அதன் முகாந்தரமாய் அஷ்டமாசித்தியையும் பெறலாகும்; பெறுவதன்றிப் பின்னுஞ் சில நாட்களில் அந்நிழல் ஓராளுருவாகித் தன்னுடனே திரியும்; படுத்தால் தானும் படுக்கும்; எழுந்தால், உடன் எழும், இவனுக்கு வரும் நன்மை தீமைகளை முன்னதாக உணர்த்தும். இன்னமும் இப்படிப்பட்ட அனேக அற்புதங்கள் விளக்குமென்று பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள் (எ-று.)

மரண இலக்கணம்; வில்லுருவின் பயன்:

காட்டியகால் நிழல்தனக்கு முன்பின் னாகக்
கடிபுனல்வாய் கொண்டகல்வான் களங்க மற்றால்,
பூட்டியநீர் துகள்பிறக்க உமிழ்ந்தால் வானில்
பொருந்தியவில் ஐந்துருவாய்ப் பொலிந்து தோன்றும்;
ஈட்டியவில் லுருவுளதேல் ஆண்டு வாழ்வன்,
இதுமுறியில் அவ்வாண்டி லிறந்து போவன்;
கோட்டியவில் லுருமுறிய அணங்கு தோன்றிற்
கொண்டுபோம் பிறையாறிற் குறித்துக் கூறே.

(இ-ள்.) வானிற் களங்கமில்லாமல் சூரியன் எறிக்கையில் மரநிழல் வீட்டுத் தாழ்வார நிழல் இப்படிப்பட்ட யாதொரு நிழல் தனக்கு முன்னிருக்கச் சரம் பார்க்கிறவன் பின்னின்று வாய் நிறைய நீர் கொண்டு அந்த நிழலருகில் துகள் பரந்து அணுப்போலப் பறக்க ஒரே சரமாய் உமிழ்ந்து, அத்துகளைப் பார்த்தால், அதில் இந்திர தனுசு அமைந்து, வர்ணங்களுடனே தோன்றும்; தோன்றினால், பார்க்கிறவனுக்கு அன்று முதல் ஒரு வருஷமட்டுஞ் சாவில்லை; இல்லையேல், அது வரும். வருவதிலும், அவ்வில் நிறமாறி அங்ஙனே ஒரு பெண்ணுருத்தோன்றினால், ஆறு மாதங்களிலிறப்பன் (எ-று.) 38

சந்திரசூரியரைப் பார்க்கும் இலக்கணம்:

கூறிகொள்நிறை மதியங்குறை மதியந் தன்னிற்
குலவியதோர் செப்பகலில் கோநெய் யைவிட்
டெறிகின்ற மதிக்கதிரைப் பகலைப் பார்த்தால்
இயல்வெண்செம் பொன்பசுமை கருமை யென்னின்
நெறிகொண்ட வுயிர்வாழ்வு கெடல்நோய் சாவு
நிரல்நிரையே யறிவிதனிற் றெற்கும் மேற்கும்
அறியும்வடக் குடன்கிழக்கு நடுக்குறைந்தால்
அறுதிங்கள் மூன்றொன்று நாட்பத் தழிவே.

(இ-ள்.) ஒரு செப்பு அகலில் பசுவின் நெய்யை உருக்கி விட்டு, அதிற்பூரண சந்திரனை அல்லது அமாவாசையின் போது சூரியனைப் பார்த்தால், அதிற்றோன்று கிற சந்திரன் அல்லது சூரியன், வெண்மை செம்மையெனில், வாழ்வுண்டாம்; பொன்மையாகில், கேடு; பசுமையானால், நோய்; கருமையோ, சாவு வரும். அதிலும் அப்படிச் சாகிறவனுக்குக் காலமெப்போதெனில், தென்புற வட்டங்குறைந்தால், ஆறு மாதம்; வடபுறம் மூன்று மாதம்; கீழ்ப்புறம் ஒரு மாதம்; நடுவே தொள்ளையாயிருந்தால், பத்துநாள் (எ-று.) 39

(நிறைமதியம்—பௌரணை; குறைமதியம் — அமாவாசை.)

சரீரப்பழுது முதலான மரண இலக்கணம் :

அழிந்திடுங்கை கால்நெற்றி கன்னந் தம்மில்
அடர்ந்ததுடிப் புறவாண்டு திங்க ளாறு
மொழிந்ததிங்கள் மூன்றுநாள் பத்தி லாவி
முடிந்துவிடும்; இதுவொழியச் செவியி லோசை
ஒழிந்திடின் ஏழுகண்ணி லொளிதா னைந்தாம்;
உயர்ந்தமணம் மூன்றிரண்டில் உரைவே றானால்
கழிந்திடுநல் லுயிரென்று கருதி யீசன்
கழலிணையைப் போற்றில்வினை கழிந்து போமே

(இ-ள்.) கை, கால், நெற்றி, கன்னம் இவை அடர்ந்து துடித்தால், மரணகாலம் வந்ததென்றறிக. அதிலும், கை துடிக்கில் ஒரு வருஷம்; கால் ஆறு மாதம்; நெற்றி மூன்று மாதம், கன்னம் பத்துநாள் என்று கொள்ள வேண்டும். இதுவொழியக் காது கேளாவிட்டால், ஏழு நாளில் மரணம்; கண் பார்வை மழுங்கினால், ஐந்து நாள்; மூக்கில் கந்தம் போனால், மூன்று நாள்; வாய் குழறிப் பேச்சழிந்தால், இரண்டு நாள். இதையறிந்து கடவுளுடைய பாதங்களை நினைத்துப் போற்றி செய்தால், வினையென்பதிராது அங்ஙனே கலந்து போதலுமாகும் (எ-று.) 4

உசுவாச நிசுவாசங்களின் பயன் :

போம்வாயு சிவம்உள்ளே ; புகுதற் சத்தி ;
போகில்விடம் ; புகிலமுதம் ; புகன்ற வெல்லாம்
ஆம்வாயு புகிற்போகி லல்ல வாகும் ;
அடங்கில்விடங் கெடும்;போகி லகலு மப்பால்;
தேமேவு சத்தியிரண் டொற்றை யீசன் ;
செவியிற்போ வார்வருவர் சரமீள் வாகில்
ஓமேவு முயிர்போகில் நோயாம் ; மற்ற
துட்புகிலோ யாகாமெய் யுரைத்தோம் நாமே.

(இ-ள்.) உசுவாசம், நிசுவாசம் அல்லது ரேசக பூரக காலபலனைச் சொல்லுமிடத்தில், உடலை விட்டுப் போகிற வாயுவே சிவம் ; உட்புகுவது சத்தி ; சரம் வெளிப்பட்டுப் போவதெல்லாம் விடமுண்பதற்குச்சரி ; சரம் உட்பட்டுப் போவதெல்லாம் அமுதமுண்பதற்குச் சரி ; சரம் உள்ளே போகும்போது ஒருவன் சொன்னது அல்லது நினைந்த காரியம் ஆகும் ; வெளி கொள்ளுகையில் ஆகாது. அந்த வாயு கும்பகத்தடங்கினால், உண்ட விடம் கெடுமெனச்சரி ; அடங்கியது நடு நாடி வழி போமாகில், பாவமென்பதில்லை. இதன்றி, ஒருவன் வந்து குறி கேட்கையில் அவன் முதற் சொன்ன சொல்லின் எழுத்தை எண்ணிப்பார்க்கில், ஒற்றையாகில் சிவன் கூறென்றும், இரட்டையாகில் சத்தி கூறென்றுங் கொள்ள வேண்டும். சரம் வெளியே போகும் போது ஒருவன் வந்து, ' இன்னான் போவானோ ?' எனில், போவான் வாரான் ; உட்புகுகையில் வருவான். சரம் போகும்போது வருவானோவென்றும், புகும்போது போவானோவென்றும் மாறுபட்டு வினவில், சரிப்படாது ; போகும்போது போவானேயல்லது வாரான் ; புகும் போது வருவானேயல்லது போகான். சரம் போகும் போது நோய் தீருமோ என்னில் தீராது ; புகும்போது தீருமென்க (எ-று.)

குறி சொல்லவும் போர் புரியவும் மார்க்கம் :

உரைத்தொருவன் நிறைகுறைவி லுறத்தீ தாகும்;
உயிரில்புறத் துறைந்துநிறை யுறமத் திமமாம்;
நிரைத்துநிறை பக்கத்தினின் றிடினன் மையாம்;
நிறைமதியந் தனிலேகில் நேர்ந்தி டும்போர் ;
வரைத்தசெழுங் களம்வேட்ட வலவன் தோற்பன் ;
வாகான சந்திரனேல் வெல்ல மாட்டான் ;
விரித்தகதி ரினிலேவெங் களத்தில் வெட்ட
மேனியிலும் வடுப்படான் வெல்வான் றுனே.

(இ-ள்.) குறி கேட்க வந்த ஒருவன், தன் காரியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே முன்னர்ப் பூரணத்தில் வந்தாலும், பின்னர்ச் சூனியத்தில் வந்துவிடுவானுகில், அக்காரியம் தீதாம். முன்பு சூனியத்தில் நின்று பின்பு பூரணத்தில் வருவானெனில், மத்திமம். இவ்விரண்டு மாறுபாடில்லாமல், வந்தவன் கதழாமல் பூரண பக்கத்திற்றுனேயிருந்து தான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லி முடித்துவிடுவானெனில், அக்கருமம் நன்கினிதாம் என்றறிக. போர்க்குறியைச் சொல்லுமிடத்து, சந்திரகலை இயங்கும்போது சென்று சூரியன் இயங்கும்போது களத்தினேறில், எதிரி எப்படிப்பட்டவனுனலும் தோற்பன். இப்படியல்லாமல், சந்திரனியங்கும்போது புறப்பட்டுச் சந்திரனிற்றுனே போர் கலக்கில், தோற்பன். இது நிற்க. சூரியனிற்றுனே புறப்பட்டு அச்சூரியனிற்றுனே போரில் வெல்வதினுலும் தன் மேலொரு படை படாமல் வென்று வருவான் (எ-று.)

42

போர் வெல்லும் மார்க்கம் :

வெல்வனமர் இருவர்பே ரெழுத்து மெண்ணின்
மிகுமெழுத்துள் அ இ உ எ ஒ என்னும்
நல்லெழுத்துள் ஆ ஈ ஊ ஏ ஓ கூட்டி
நலந்திகழ்பா லன்குமரன் அரசன் விருத்தன்

சொல்லும்பேர் முதலெழுத்தி லுயிரெ ழுத்தைத்
துலங்கியவத் தானந்துக ளறவே கூட்டில்
எல்லைமுதற் ருனவெழுத் துடையோன் வெல்வன்;
இறுவனவ ராலிரட்டை யெழுத்தோன் ருனே.

(இ-ள்.) அ, ஆ; இ, ஈ; உ, ஊ; எ, ஏ; ஒ, ஓ—இவற்றுள் முதலாவது பாலன்கூறெனவும், இரண்டாவது குமரன் கூறெனவும், மூன்ருவது அரசன் கூறெனவும், மற்ற இரண்டும் விருத்தன் கூறெனவும் கொள்ள வேண்டும். இதில் சண்டைக்காரனுடைய பேரில் முதலெழுத்தைப் பார்க்கும்போது ஆவொலியேல் ஆவுடனேயும், ஈயொலியேல் ஈயுடனேயும், ஊ ஒலியேல் ஊவுடனேயும், ஏயொலியேல் ஏயுடனேயும், ஓவொலியேல் ஓவுடனேயுங் கூட்டிக் கொண்டு, அவர்களை இவ்வெழுத்துக்களின்படி பாலன், குமரன், அரசன், விருத்தனுக்கி; பாலன், குமரனையும் அரசனையும் வெல்வானெனவும்; விருத்தன், மற்றவர்களால் படுவானெனவுஞ் சொல்ல வேண்டும். அதிலும், எ-ஏ-ஒ-ஓ விருத்தன் கூறு; இவ்விரண்டெழுத்துக்களைக் கொண்டவன் அவர்களாற்படுவான் (எ-று.) 43

கருப்பக்குறியின் முறை:

இரட்டையாம் உபயத்திற் கேட்ட பிள்ளை;
இனியபூ ரணத்திலாண்; சூனி யம்பெண்;
மருக்குழலா ளிடத்துயிரை விடியற் காலம்
மகிணன்வலத் துயிரதனல் வாங்க நட்பாம்;
தரிக்குநிலம் புதன்;வெய்யோன் அப்பு; மந்தன்
சந்திரன்தீ; வியாழஞ்சேய் தண்கால்; வெள்ளி
நெருக்கியவம் பரம்;பூதங் கிழமை யிந்த
நெறிநிற்கின் நன்மைமிக நிகழுந் தானே.

(இ-ள்.) முன் சொன்ன கருப்பக்குறிகளுமல்லாமல், இதுவுமொன்றெனக் காண்க; யாதெனில், உபய சரங்கள் நடக்கும்போது கேட்கப்பெற்ற பிள்ளை, இரட்டைப்

பேறெனலாம். எப்பக்கமாயிருக்கினும், பூரண பக்கம் ஆண்; சூனிய பக்கம் பெண். ஆனாலும், மேற்கவிகளிற் சொல்லிய பயன்றானகுமெனக் கொள்க. இது நிற்க. வைகறைப்பொழுதில் மனைவிக்குச் சரம் இடப் பக்கத்தில் நடந்து, ஆணுக்கு வலத்தில் நடந்தால், அதை அம்மகிணன் அவ்வலச்சரத்தாற்றானே வாங்கி உட்கொள்ளும் அப்பியாசஞ் செய்துகொண்டு வருவானெனில், மனைவி அவன் வயமாவாள்; பிறன் முகம் நோக்குங்கருத்து விழையாள். அப்படி வாங்குவது பன்னிரண்டு தரம் வாங்கியுட் கொள்க என்றுஞ் சொல்லுவார்கள். அதல்லாமலும், வார சரங்கள் எங்கெந்தப் பூதியங்களில் உதிக்க வேண்டுமெனில், புதன், பிருதிவியில்; ஞாயிறு, அப்பில்; சனியுந் திங்களும், தேயுவில்; வியாழமுஞ் செவ்வாயும், வாயுவில்; வெள்ளி, ஆகாயத்தில் உதிக்க வேண்டும். உதிக்கில், அவ் வாரஞ் சரியாய் நடந்து, அதனால் வரும் நன்மைகள் மிகு பலனை விளைவிக்கும் (எ-று.)

44

இன்னதற்கு மூலம் இன்னதென்பது:

நிகழ்புவிக்கு மூலம்நீர் வாயு சீவன்
நெறிதாது கனல்விண்ணும் நினைக்குங் காலே;
புகழுடனே பூதத்திற் குளவே சொல்க
பொருவில்சர ராசிவெய்யோன் புதுவெண் டிங்கள்
மகிழ்கொள்திர ராசியாம் உபய ராசி
மறங்கிளருஞ் சுழுமுனையாம் வாரந் தோறும்
பகுதல்படர் துயர்பலிக்கு நிலைமை தன்னைப்
பங்கயவா தனத்திருந்து பரிந்து பாரே.

(இ-ள்.) பிருதிவிக்கு மூலம்-அ-வ-வா; சீவன்-க; ஆ-தாது. இப்படி நிரல் நிரையே ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாய் வரும். அவை விளங்க இங்ஙனம் விவரமாய்ச் சொல்லவில்லையாயினும், இதனையும், சர ராசியெனப் பட்ட சூரியனையும், திரராசியாகிய சந்திரனையும், உபய

ராசியாகிய சுழுமுனையையும், மற்றவற்றின் பயன் முதலிய கூறுபாட்டையும் பங்கயாசனத்திலிருந்து பரிவுற்றுச் சிவ யோகஞ் செய்தாலல்லது நன்குணர்தலரிது. உயிர் பாழ் போகாது சீவன் முத்தனாதலுக்கு அது மார்க்கம். இல்லை யேல், அவம் போகுமென்றறிக (எ-று.) 45

மூன்று நாடிகளின் முறைமை:

பாரிதனைக் கதிர்மதிதான் வாழ்வு கேடு
பண்டைநிலை யிம்மூன்றும் பரிந்து கேட்கில்
மேரடருஞ் செல்வம்வரும் வெய்யோ னாகில்;
வெண்மதியங் கேடாகும்; விரைந்து வாயு
திரமிகு சுழுமுனைதா னாகில் முன்பிற்
சிறுகாலும் பெருகாது; தேவ ரானோர்
போரருகில் வருமெலினு மதியில் வாரார்;
பொங்கியசெங் கதிர்வருவர் புகன்றோம் நாமே.

(இ-ள்.) நாம் சொன்ன இச்சரநூலைப் பரிவுடன் பார்ப்பாயாக. சூரியன் சந்திரன் சுழுமுனையென்னுமிம் மூன்று நாடிகளுள்ளும் வாழ்வு, கேடு, நிலைமையென்கிற மூன்று கரும நிதானப் பலன்களைக் கேட்குமிடத்தில், சூரியனாகில், நன்மையையும் மிகுந்த செல்வத்தையுமடை-வார்கள்; சந்திரனாகில், கேடு முதலிய கண்ணியக்குறை வாகும்; சுழுமுனையாகில், முன் உள்ளபடி ஏறாமல் குறை யாமல் நிறைவாகும். அன்றியும், தேவாதி தேவர்களாலே வசீகரிக்கப்பட்டவனாகிலும், ஜெயாபஜெயத்தின் முன் னிலையில் வருவோமென்று உறுதியாகச் சொல்லினுஞ் சந் திரனே அதிகமாக இயங்கிடில், வாரார்; சூரியனே அதி கப்படில் வருவாரென்று காண்க (எ-று.) 64

உபசாந்தம்:

நாமுரைத்த தொகையளவுஞ் சூர்ய னோடாம்;
நன்மதிய மேல்வாயு நடக்கு மாகில்;
தாமிளைத்தல் கிளையிளைத்தல் பொருள்கே டாதல்
சத்துருவுண் டாதலிவை தப்பா வாகும்;

போமிடத்தில் மதியாகில் சரத்தைப் போக்கிப்
பொருந்துமடி யிரட்டித்துப் போக நன்றும்;
தேமருவு கதிராகில் உயிருள் வாங்கித்
திகழும்வலக் காலொற்றிச் செல்ல நன்றே.

(இ-ள்.) முன் சொன்னபடி சந்திரனே அதிகமாய் நடந்தால், நமக்குக்கேடு வருவதல்லாமலும், பந்துக்களுக்கு மதுவே வரும்; சத்துருக்கள் தோன்றி வருவது தப்பாது சந்திரனிற் போகவேண்டிய காரியமல்லாத காரியார்த்தமாய்ப் போகும்போது சந்திரன் நடந்தால், சரத்தை நீள வெளி விட்டு அப்பக்கக் காலையே இரண்டு மூன்றடி முந்தி வைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும். சூரியனிற் போக வேண்டிய காரியமல்லாத காரியார்த்தமாய்ப் போகும்போது சூரியன் நடந்தால், அச்சரத்தையேற வுள்ளே வாங்கி, அவ்வலக்காலை முன்னிட்டுக்கொண்டு போகவேண்டும். அப்படிப்போனால், போங்காரியம் நன்று (எ-று.) 47

சந்திரகலையில் நடக்கும் பூதியங்கள் :

செல்லுமதி தனிலேதே சஞ்ச ரிக்கச்
சிவாலயங்கள் மதிற்செய்தல் இல்லங் கட்டல்
நல்லமுடி சூட்டல்குடி புகுதல் போக்கு
நயந்துமரம் வைத்தன்று; நளிர்நீர் தன்னில்
ஒல்லைநறு வாவிகுளஞ் சோலை வைக்க
உழவிரைக்க மணமுளதே லுவக்க லாகும்;
நல்லழலில் தீப்பிணியாம்; காற்றி லானை
நற்பரிதே ரோட்டாகும் நாவா யோட்டே.

(இ-ள்.) சந்திரகலையில் பிருதிவி நடந்தால், சிவாலயம் மதிள், வீடு கட்டல்; குடி புகுதல், போக்கு, சாந்தி கழித்தல், மரம் வைத்தல், இவை நன்றும்; அப்புவாகில், குள முதலிய எடுத்தல், சோலை வைத்தல், நிலத்தை உழுதல், விதைத்தல், விவாகஞ் செய்தல், நன்றும்; தேயுவாகில்,

பிணி தீர்த்தலாம்; வாயுவாகில், குதிரை தேர், கப்பல், ஓட்டலாம் (எ-று.) 48

இதுவுமது :

ஓட்டியவா னிற்செபிக்க விற்போர் செய்ய
உள்ளபிங் கலைக்குமொக்கும் ஈதே செல்க;
நாட்டுமதி வெங்கதிரோ னிற்கிலந்த
நாடிகளிற் பூரணச்சேர் நன்றே யாகும்;
ஈட்டுதிசை பிடித்தவைகள் செயல்கள் ஆண்பெண்
இயங்கிடலுஞ் சூனியபூ ரணமெ ழுத்தும்
வாட்டமற மதித்தெண்ணி நிருமித் தற்கு
வல்லவனே சரம்பார்க்க வல்லன் நன்றே.

(இ-ள்.) ஆகாயத்தில் மந்திரஞ்செபிக்க விற்போர் செய்ய நன்று. இது சூரியகலைக்குமொக்கும். இது நிற்க. சந்திரன்றிசையானாலும் அல்லது சந்திரனேயானாலும் சூரியனேயானாலும், வந்தவன் பூரண பட்சத்தில் நின்றால், அவன் வந்த காரியம் நன்றாம்; இது போக, திசை, ஆண், பெண், சூனியம், பூரணம், எழுத்து இவை முதலாய்ச் சொல்லப்பட்ட இச்சர நூலின் நுட்பப்பொருள்களைக் கண்டு, இஃது இன்னதென்றும் அஃது இன்னதென்றும் நிரூபிக்க வல்லவன், சரம் பார்க்க வல்லவன்; அல்லாதவ னல்லாதவனென்றறிக (எ-று.) 49

சரம் பார்ப்பார் இயல்பு :

நன்றான மறைவல்லோர் குலமா னாலென்?
நாமுரைத்த சரநூலின் நடைதப் பாமல்
என்றாரும் பார்ப்பவரே பூமி தேவர்
இசைந்தமா னிடப்பிறப்பி னின்பங் கொள்வர்;
குன்றாத மாபறவை யெறும்பு தாரு
கொடிமருந்தி னளவறிந்து கொண்டு வாழ்ந்து
பொன்றாத தெய்வீகம் பொருந்து வார்கள்;
புகுதுவார் புன்பிறப்பிற் புகலா தாரே.

(இ-ள்.) நல்ல பிராமண குலத்தவராய்ப் பிறந்தாலும், என்னும் ? அல்லது இழிந்த குலத்தவராய்ப் பிறந்துமென்னும்? இச்சரநூலுணர்ந்து இதன் நடை தப்பாமல் பார்ப்பவரே பிராம்மணராவர். சராசரங்களினுடைய தன்மைகளை அறிந்தவராக இப்பூமியின்கண் இவரே தேவரென யாவராலும் பூசிக்கப்பட்டு வாழ்ந்து பரம்பொருளிற் சாயுச்சியமடைவர். பார்க்கமாட்டாதவர் இழிந்த குலத்தினராய்ப் புன்பிறப்புப் பிறந்துகொண்டிருப்பார்கள் (எ-று.) 50

புன்பிறப்பிற் பிறக்கினுஞ்சற் குருமு கத்தாற்
பொருந்தியவிச் சரநூலைப் புகலக் கேட்டு
நன்குணர்ந்து நெறிநடப்பான் யாவ னேனும்
நாமவனென் றிரண்டில்லை நன்ருய்க் கேட்கின்
மின்பிறக்குஞ் செந்தழலை அடுத்த வெல்லாம்
மிக்கதழல் வடிவான விதமே போலத்
தன்பிறப்பி லினிப்பிறவான் அவமே சாகான்
சடைமேனும் அணிந்தசந் திரனேப் பானே.

(இ-ள்.) இழிந்த குலத்திற் பிறந்தவனானாலும், குருமுகாந்தரமாய் இச்சரநூலைச் சொல்லக்கேட்டு இதனை உணர்ந்து இவ்வழி நடப்பவன் யாவனானாலும், அவன் யாமேயாவான் ; வேற்றுமையில்லை. நெருப்புத் தன்னை அடைந்தவற்றையுந் தன்னுருவாக்கிக்கொள்ளும் இயல்பு போல, அவன் யாமே; அவன் அவமாய்ப் பிறந்திறவான் ; இன்னம் விசேஷமாய்ச் சொல்லுகையில், சடாபாரத்தில் நாமணிந்திரானின்ற சந்திரன் போன்று எம் முடிமேல் வீற்றிருப்பான் (எ-று.) 51

சிவானந்த போதம்

காப்பு :

நேரிசை வெண்பா

சிவானந்த போதமாஞ் சித்திமுத்தி தந்து
பவானந்த மானவினை பாழாம்-நவானந்த
ஈசனே தானாகும் என்வடிவுத் தாளிணையைப்
பாசமுடன் முன்றொழுவான் பார். 1

தியாகரருள் போதஞ் சிவசுந் தரன்சொல்
தயாபரியென் றுய்வடிவந் தானும்-செயாவெனவே
பொய்யா விநாயகனும் பொற்குருவாஞ் சண்முகனும்
அய்யாவு மென்னுள்ளே யாம். 2

முத்திபெறு மென்னெஞ்சு மூர்க்கருட னேயிணங்கிச்
சிந்தந் ததும்பிச் சிதறாமல்-முத்தனும்
பட்டினத்தார் சாட்சி பகுத்தறித லிந்நூலைத்
தொட்டவர்க்கு முண்டாஞ் சுகம். 3

பணியுறுத்த லாகப் பரபோகங் கொண்டு
துணிவுறுத்த நெஞ்சுக்குச் சொல்லின்-அணியாய்ப்
படபடென்னும் நெஞ்சம் பகருசிவா னந்தத்
திடமுறுவார் தாமே சிவம். 4

சிங்கா தனமுடைய செல்வ அடியார்கள்
தங்காற் சிரமேற் றரித்திட்டேன்-பொன்கால்
ஏற்றிப் புகழ்ந்தன்பா லிந்நூலென் புன்கவியால்
சாற்றத் துணிந்தேன் சரண். 5

நாற்பயன் :

அறுசீர் விருத்தம்

அறிவதனை மனங்கேட்கச் சிவானந்த
போதத்தை அறிய நன்றாய்
நெறியுடைய முத்தர்கள் தன் திருவடியிற்
பணியவருள் நிலைக்கக் காட்டிக்
குறியுடனே அனுபவித்து வழியடைந்து
கதிபெறவே கூற வென்றும்
பிரிவறவே வாழ்ந்துசிவப் பேரானந்
தம்பெருகப் பேசு மிந்நூல். 6

துதிகள் :

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் துதி :

நிறைந்தபரி பூரணமாய் நிற்குணமாய்
நிர்மலமாய் நித்த னாகித்
துறந்தமன முடையோற்குந் துரியனுமா
யதீதனுமாய்ச் சோதி யாகிக்
கறந்தமுலைப் பாலாகிப் பாலிலுள்ள
ருசிகாட்டுங் கர்த்த னாகிச்
சிறந்தகுரு மாணிக்கச் சுவாமிகளை
யெம்முளத்திற் றொழுதல் செய்வாம். 7

சமயாசாரியர் மூவர் துதி :

இசைக்குருகிப் பரந்தானே யெழுந்தருளி
வேண்டியதோ ரின்பந் தந்து
மிசைக்குளவா யெதிர்த்தவரை மதித்திடாச்
சிவசமய மேலாய்ச் செய்து
திசைக்குளவோர் புகழ்ந்தேத்தச் சிவாலயத்திற்
றேவாரஞ் சிறக்க வோதிப்
பசைக்கருதி யருள்பெருகு மூவரிணை
மலரடியிற் பணிகின் றேனே. 8

பசவண்ணர் அல்லமாப்பிரபு துதி :

பத்திநிலை தவறுமற் கிருபையுமே
வழுவாமற் பாரின் மீதே
உத்திசிவ கணேசருக்குப் போதமுற்றுப்
பூசைசெய்தே யுகந்து ஞானத்
தத்துவமே யுணர்ந்தசிவந் தானாகும்
பசவண்ணர் சாட்சாத் கார
முத்திதரும் அல்லமாப் பிரபீச 9
ரிருவர் தாள்முடிக்கொள் வோமே.

மருத்துமலைத் தேசிகர் துதி :

பன்னுமறை சாத்திரங்கள் ஆகமங்கள்
விரிந்தநூற் பலத்திற் சென்றே
உன்னுகின்ற மனத்தாலே பிறப்பிறப் பாம்
நோய்பலவற் றுற்றிடாமற்
பொன்னுடைய அம்பலவர் கழல்பணியச்
சிந்தையுற்றுப் பூசை செய்ய
என்னதென்றே எனையாண்ட மருத்துமலைத் 10
தேசிகன்றாள் இறைஞ்சு வோமே.

நூல் :

அறிவுக்கும் மனத்துக்கும் வாக்கு வாதம் :

அறிவு கூறுதல் :

ஆன நெஞ்சமே! இமைப்பொழு தாகிலும்
அலைவறுத் திருந்தாயோ?
போன நாளிலே நடந்தது மிருந்ததும்
புதுமைக ளறியாயோ?
ஈன மாகிய கவலையை நீக்கியைம்
பொறியினி லிணங்காமல்
தான மொத்துநான் சொல்மொழி கேட்டுநீ
சரியென்று மகிழ்வாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஏதேது! விபரீதமாய் இருக்கிறதே! இமைப்பொழு தாகிலும் பிரியாமலிருந்த நீ இப்போதென்னை அன்னியமாகக் குறித்துச்சொற்படி கேட்கச் சொன்னதும் சந்தோஷமாயிற்று! ஆகிலும், உதவியான காரியமாக இருப்பிற் கேட்க வேண்டுந்தானே! ஆதலாற் சொல்க,' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

முத்திபெறும் அழகான நெஞ்சகமே! பணியறுத்தல்
மொழியக் கேள்நீ :
சத்துசித்தா னந்தபரா பரமேநற் கதியென்றுஞ்
சார்ந்தி டாமல்
முத்தர்களும் ஓதிவைத்த நூலதனை யாராய
முனைந்தி டாமற்
பத்திநிலை நில்லாமற் சிந்தனையு மோயாமற்
பார்ப்ப தென்னே!

மனம் கேட்டல் :

'ஆயின், யாதோ பரத்தைச் சாரவில்லையெனவும், நூலினுட்பொருளையறிந்து முனை கொள்ளவில்லையெனவும், பத்தி நிலையில் நிற்கவில்லையெனவும், சிந்தனைகளை அறுக்கவில்லையெனவும் சொல்கிறவற்றை எக்காலத்திலும் யானறியாதவனாய் இருக்கிறேன். இஃதந்தரங்கப் பாஷையாய் இருக்கின்றது. மாடு, மக்கள், பெண்டிர், சுற்றம், வாழ்நாள் முதலியனவே பொருளென்று உன்னியிருந்த எனக்கிப்போது திடீரென்று நான்கு வகையில் சிந்திக்கச் சொன்னாய். ஸ்பஷ்டமாகப் புலப்படுமாறு புகல்க,' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

பாக்கள் அறிவு சொல்வன ; வசனம் மனம் கேட்பது.

அறிவு கூறுதல் :

மாடும் மக்களுஞ் சுற்றமும் பெண்டிரும் மாளிகை யுடன்வாழ்வும்
நாடு ராச்சிய மாண்டிடும் புகழ்ச்சியும் நமவென்றே தேகத்தின்
ஊடு சென்றுநீ எனதுடல் யானென வுழன்றலுத் திடுநெஞ்சே !
வீடு விட்டுயி ரேகிடும் போதினில் வினைவழி நுழைந்தாயே.

மனம் கேட்டல் :

'தேகத்தினுள்ளே புகுந்து; மாடு, மக்கள், சுற்றம், பெண்டிர், உயர்வாழ்வு, தேசாதிபத்தியப்புகழ்ச்சி முதலியவை சதமென்று, 'தேகம் நான், எனது' என்று பாராட்டி உழலுகிறாயென்றும், முடிவு காலத்தில் வினை வழியிலே உயிரை நுழைக்கிறாயென்றுஞ் சொல்லுகிறாய். நீ இதுகாறும் கூட இருந்தாயா, இல்லையா? இதுகாறும் யாதும் புகலாதிருந்தவாறென்னை? இப்போது இங்ஙனஞ் சொல்லுதற்குக் காரணமென்னை?' என்று மனங் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

கேணி நெஞ்சமே ! உன்னிள வயதிலே கிடந்துலைந் தனைமுன்னுள்
வீணிலேபல செனனமு மெடுத்ததின் நீமெலிந் திடும்போதே
ஊணிலேனெனை யானறி யாமலே யுத்தமர் நோக்கத்தாற்
காணு மிப்படி மானிட தேகமுங் கண்டதும் அறிவாயே.

மனம் கேட்டல் :

'அனேகம் தேகத்திற்பிறந்து பிறந்திறக்கின்றதாகவுஞ்சொன்னாய்; அவற்றுளிம்மானிடதேகம் அருமையாகப் பெரியோர் கிருபாநோக்கத்தாற் கிடைத்ததாகவுஞ்சொன்னாய் ; அது தெரியும்படிக்குச்சொல்,' என மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

வேறு :

நாலுவகை யோனியிலும் எழுவகையின்
தோற்றத்தும் நளின மாக
மேலுகந்த மானிடந்தா னெடுப்பவே
அருமையாய் மெய்ய னாகிப்

பாலுபோல் மனமுடைத்தாய்ப் புண்ணியமே
மிகுந்துபவங் கீழாய்த் தள்ளி
நாலுணர்வ தருமைநெஞ்சே ! இருவினையி
லொருவினையை நொறுக்கித் தானே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், மானிட தேகம் எடுப்பதருமையென்று சொன்னாய்; அதிலும் மெய்யனாகிக் கள்ளமற்றுப் பாவம் போக்கிப் புண்ணியம் மிகுந்து நாலுணர்வது அருமை யென்றுங் காட்டுகிறாய். அப்படியானால், மானிட தேகத் திலேதானே பல விதமாய் அருமையாகிய தேகமுண்டோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

மனிதரிலும் பறவையுண்டு விலங்குண்டு
கல்லுண்டு மரமு முண்டு;
மனிதரிலும் நீர்வாழுஞ் சாதியுண்ட
னேககுல மனித ருண்டு;
மனிதரிலும் மனிதருண்டு; வானவரு
மனிதராய் வருவ துண்டு;
மனிதரிலே பிறப்பறுக்க வந்ததே
அருமையென வகுத்தார் முன்னோர்.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், தேகமெடுப்பது எவ்விதம் ? வினையென்பது ஒன்றோ, இரண்டோ? இவற்றில் சகாய வினையெது ? வினை வழியாய்த் தேகமெடுக்கிறது யாராலே ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

எழுவகையின் தோற்றமாய்க் கடந்தோறும்
பலவிதமாய் இன்ப முற்றே
பழுதறவே தேகம்வரும் பேய்மனமே !
நீசெய்த பண்பி னாலே;

உழிதருமிக் காலத்தும் ஒழியாம
　　லிருவினையா லுகந்து நிற்கும்;
கழிதருமிவ் விருவினையி லொருவினையை
　　நோக்குவது கடினந் தானே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், என்னாலே வினையுண்டாகிறதென்றும், வினையினாலே தேகமெடுக்கிறதென்றும் சொன்னாய்: வினை வழியாய்ப் பல யோனிதோறும் எப்படிப் புகுந்து ஜனனமரணமுண்டாகின்றன?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

மனம்வாக்குக் காயத்தான் மருவுஞ் செய்கை
　　மலர்மணம்போ லுறுசன்ம மயக்கத் தாலே
இனமாக்கும் பிறவியினி லிழுத்துக் கொண்டே
　　எத்தனையோ சன்மத்தி லிறக்கச் செய்யும்
தனவாக்காய்ப் பிரமாவுஞ் சிருட்டி செய்யத்
　　தான்றானே வளர்ந்திந்தத் தரணி மீதே
இனமாக்கு வெம்பாசந் தன்னிற் சிக்கி
　　இறந்தார்கள் பிறந்தார்க ளின்னம் நெஞ்சே !

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், பிறந்தாலுமிறந்தாலும், வேதாகம சாத்திரச் சொற்படி நடந்தால், தேவேந்திர பதவி பிரமபட்டமுதலானவை அடையலாமென்று சொல்லுகிறார்களே ? அது சுகமல்லவோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

அறுசீர் விருத்தம்

முந்த சன்மமாம் புண்ணிய மிகுந்திடின்; முக்கிய முண்டாகும்;
பிந்த சன்மமாம் பாவமே மிகுந்திடிற் பெரியதோர் துயராகும்;
அந்த ரண்டையு மறுத்திடி லொளிதரும் அரன்கழற் றுணையாகும்;
பந்த மானதோர் புராணமும் வேதமும் படைத்ததை யறிவாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், மும்மூர்த்திகள் பட்டமாயிருந்தாலும் தேவேந்திர புகழ்ச்சி பெற்றாலும், பின்னும் பூலோகத் திலே பிறப்பதுண்டோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

வாழும் மாலயன் உருத்திரன் இந்திரன்
வானவ ராஜுலும்
சூழும் மாயுகம் பிரளயந் தன்னிலுஞ்
சுகமுடன் வாழ்ந்தாலும்
தாழு மானதொல் லுலகில்வந் துறுவர்கள் ;
தரணியோர் புகழ்ந்தேத்த
வீழும் நெஞ்சமே ! அரனடி சேர்ந்திடில்
வினைக்குழி யழுந்தாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், வேதாகம புராண சாஸ்திரங்களுண்டாக்கி வைத்தார். அவற்றாலே என்ன பிரயோஜனம் ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

நரசன் மந்தனை யெடுத்துமப் பவத்தினில் நழுவிடா திவ்வணமே
திரம தாகவே யீசனுத் தரவினிற் செய்வர்புண் ணியமென்றே
வரமு டைத்தநல் வியாசருஞ் செய்தவர் வழங்கிடு மதனாலே
பரவ டியையுறு முத்தர்க ளிருவினைப் பற்றறப் பார்த்தாரே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், ஒருவர் செய்கிற பாவபுண்ணியம் ஒருவருக்கு உண்டென்கிறது எவ்விதம்?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

ஒருவர்செய்த பாவபுண்ய மொருவ ருக்கிங்
குண்டென்று சொல்லுகின்ற வூமை நெஞ்சே!
தருகுமவ ரவருயிர்க்குத் துணையார்? சொல்வாய்:
தந்தைதாய் பெண்டுபிள்ளை துணையு மாமோ?
வருகுமந்த வியாதிகளும் வினைதா னல்லோ?
மக்கள்பெண்டு தந்தைதாய் வாங்கிக் கொண்டு
திருகுமவர் பின்னொருவர்க் கீந்த துண்டோ?
திருட்டாந்தங் கண்டுநீ தெளிந்தி டாயே.

மனம் கேட்டல் :

'அப்படியானால், புராணங்களிலே ஒருவர் செய்த பாவபுண்ணியம் மற்றொருவருக்கு உண்டென்று பொய் சொல்லவேண்டியதென்ன?' என்று மனம் கேட்க அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

பாசபந்த மானதொரு மூடர்க் கிந்தப்
பற்றுதல்வை யாவிட்டால் நம்ப மாட்டார்;
ஆசைகொண்டு செய்யார்கள் விகாதஞ் செய்வார்;
அதனாலே பொருத்தம்வைத்துச் சொன்ன தல்லால்,
நேசமிது போலவே பகைத்தார் பாருள்
நீங்கினால் வேறுகதி நிலத்தோர்க் குண்டோ?
மோசமிது நம்பாதே நெஞ்சே! கேளாய்:
முனைந்தவர்க்குச் செய்தபலன் முடியுந் தானே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், ஒருவருக்கொருவர் நன்மை தீமைக் கூட்டுற வில்லையே? அப்படியிருக்க, ஒரு குடும்பத்திலேயுள்ள பந்து ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பிறவற்றிற்கு இடங் கொடாமல் உள்ளுக்குள்ளே அநேக விகற்பத்தோடு

மனம் பேதித்து வாழ்கிறார்களே! எந்தப் பற்றுதலை கொண்டு ஒன்றுபோல இருக்கிறார்கள்?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

பெண்ணாலும் பொன்னாலும் பூமி யாலும்
 பெருக்கவே யிச்சைகொண் டொன்றுக் கொன்று
தின்னார்க ளுறவாடிச் செத்தா ரல்லாற்
 சேர்ந்துமன மொன்றாகிச் சிறந்திட் டாரோ?
கண்ணாலே பார்த்துநீ சுகங்கண் டாயோ?
 கவலைக்கே யாளாகிக் கருத்தி ழந்து
புண்ணாகிப் பிறப்பிறப்பிற் புகுந்திட் டாய்நீ
 பூமலர்த்தாள் துணையென்று புகழ்வாய் நெஞ்சே!

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், வினை வழியே உயிர் இத்தேகத்தை விட்டு இனிமேல் தேகமெடுக்கிறது எந்தத் தேகமோ, அதைத் தெரியும்படி இத்தேகத்தை விடும்போது யாதொரு குறியுண்டோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

நேரிசை வெண்பா

தேகந் தனிற்பொறியுஞ் சீராம் புலன்கரணம்
ஆகந் துறக்குமப்போ தந்நேரம்—போகந்தான்
எவ்விடத்துச் சென்றதோ ஏற்குங் கடவடிவம்
அவ்விடத்தை நன்று யறி.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், வினைப்பயனுமறிந்தேன்; இந்த அருமை யாகிய மானிட தேகம் வந்ததும் அறிந்தேன்; வேதாகம புராண சாத்திரங்களது கட்டுப்பாடுமறிந்தேன்; பிறப் பிறப்பென்கிற விவரமுமறிந்தேன்; வினை வழியே தேக

மெடுக்கிறதென்னும் விவரத்தையும், என்னுல் வினையுண்டாகிறதென்பதையும் அறிந்தேன்; ஒருவருக்கொருவர் நன்மை, தீமை, உதவியில்லையென்பதுமறிந்தேன்; ஒரு குடும்பத்திலே பல மக்கள் ஒருங்கு கூடி வாழ்கிற பந்தத்தையும் அறிந்தேன்; எல்லாமுள்ளபடி ஒத்துக் கொண்டேன்; அரனது திருவடி நிழலை அடைகிறதே சுகமென்று ஆசை கொண்டேன். இத்தனை நாளாக என்னை நம்பியிருந்த குடும்பத்தாரெல்லாரும் இளைஞர்களாய் இருக்கிறபடியினுலே, அவர்களை விட்டுவிட்டால் வேறு கதியின்றி அவர்கள் வருந்துவார்களாதலால், அவர்கள் பக்குவகால பரியந்தமிருந்து காக்கவேண்டுமென்று பரிதாபப்படுகின்றமையால், அதற்கொரு வயணஞ்சொல்லுக,' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

எண்சீர் விருத்தம்

அவரெல்லாம் இருக்கவிப்போ துன்னை யேமன்
அழைத்துவிடி லியாதுசெய்வாய் அழகு நெஞ்சே!
இவர்களுக்குப் பிழைக்கும்வகை திரும்பி வந்தே
ஏதுவாய் முடிப்பதுண்டோ? எண்ணிப் பாராய்;
தவறிநீ கடம்விட்டுப் போகும் போது
தாம்கூட மாண்டாரோ பிழைப்பில் லாமல்?
அவரவர்க்குச் சிவன்றுணையென் றெண்ணி டாமல்
ஐயத்தா லிப்படியே அலைவுற் ருயே!

மனம் கேட்டல்:

'ஆனுல், அறியலானேன்; இனிமேற் பாசபந்தத்தில் வீழ்வேனே? திருவடியை அடையாமலிருப்பேனே? ஆனுல் இன்னுங் கொஞ்சகாலம் பொறுத்துத்தான் திருவடியை அடைவதற்கு ஏது பண்ணிக்கொள்ளக் கூடாதோ? இப்போதுதானே துணிந்துகொள்ள வேண்டுமோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

காயமன வாக்குதான் தளர்ந்த போது
கருத்தழிந்தே யுறுதியற்றுப் பாசம் மீறி
நேயபந்த மாய்கையினிற் பற்றிக் கொண்டால்
நெற்றிக்கண் படைத்தவர்தாம் நிலைப்பிப் பாரோ?
மாயபந்த மானவிந்தக் காயந் தானும்
வல்லமையோ? எத்தனைநாள் வாழு மோசொல்;
காயமது நிலையல்ல வென்று முன்னோர்
கண்ணிநொளி மழுங்குமுன்னே கதியுற் றாரே.

மனம் கேட்டல் :

'அப்படியானால், சாலவும் அச்சங்கொண்டேன்! இனித் திருவடி அடைவதற்குப் போந்த வழி சொல்,' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

நேரிசை வெண்பா

முந்துபரி பூரணமாய் முத்தி யடைந்தவர்கள்
சிந்தைமகிழ்ந் தோதுஞ் சிவநூலை—உந்தியுந்திப்
பார்த்தறிநீ நன்றாய்ப் பகுத்துப் பகுத்துநெஞ்சே!
சேர்த்தறிநீ யென்வசத்திற் செல்.

மனம் கேட்டல் :

'அப்படியே சொல்லுகிற சில நூல்களைப் பார்த்தேன்; திருவள்ளுவ நாயனார் முப்பால் வைத்துக் குறள் சொன்னதிலே,

'துறந்தார்க்குந் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வா னென்பான் துணை.'

என்று சொற்றனர். 'அஃதென்னகொல்?' என மனம் வினவ, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

அறுசீர் விருத்தம்

யாவர் இருக்கும் நிலையதனை அவர்க்கே அதனி னிலையமர
மூவர் முதலாம் ரிடியோர்க்கும் முழுக்கத் துறந்தோர் காமியர்க்குந்
தேவ ரீர்க்குந் திறமுதலாய்ச் சிறக்கக் காட்டுங் கண்ணொளிபோல்
நாவி லிருந்தே அஞ்சனமாய் நவின்ற மொழியென் னுயகமே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், முத்தி நிலையை மாத்திரம் தனிமையிற்பேசு கின்ற நூல்தான் எவ்விதமாகச் சொல்லும்?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

நேரிசை வெண்பா

தேகம் எடுத்ததுவுஞ் சிந்தை யுடைத்ததுவும்
போகசமு சாரத்திற் புக்கதுவும்—தாகமது
கொண்டு தவிர்த்ததுவுங் கூறுங் கனவெனவே
கண்டுசொல்லும் நூலதனைக் காண்.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனல், அந்த நூலும் பார்த்தேன் ; அதிலுள்ள பொருளைச் சங்கையற இப்படியிருக்குமென்று தெரிந்து கொண்டாற்போதுமோ?' என்று அதி வினயத்துடன் மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல்:

எண்சீர் விருத்தம்

அறிவுக்கே சாட்சிகொண்டு நூலைப் பேசி
அங்கத்தைத் தானழித்தே அகத்தை நோக்கிக்
குறிவைத்த படியிருந்து மெய்யைப் பொய்யாக்
குற்றமென்றே பொய்யைத்தான் பொய்யாய்க் கண்டு
நெறியுற்றே இருவினையும் நீக்கிப் போட்டு
நேசமுடன் ஈசனுடன் பாசம் வைத்துப்
பிறிவற்றே ஒன்றுகி வாழ லாகும்;
பேதித்துப் போகாதே பேணிக் கூடே.

மனம் கேட்டல் :

'அந்தப்படிதானே அனுபவிக்கிறதா, அல்லது மற்றொருவருடைய சகாயமும் வேண்டியிருக்குமா?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

அறுசீர் விருத்தம்

புகர்ச்சமய மாகின்ற பலசமயந்
தன்னிலே புகுந்தி டாமல்
அகச்சமய மாகின்ற சிவசமயத்
திச்சைக்கே யகப்பட் டால்நீ
மிகப்பெரிதாம் புத்தியைநீ படைத்திருந்தும்
பெரியோரை மேவி டாமல்
தகப்படவே பிறவியென்ற நோய்க்குள்ளே
சிக்கித்தான் தளர்வ தேனோ?

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், பெரியவர்களைச் சாரவும் வேண்டுமோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது.

அறிவு கூறுதல் :

பெரியோரைச் சாராமல் அவர்களுக்கே
அன்புசெய்து பேசி டாமல்
துரியமா மதீதத்தில் சிவபூசை
செய்யாமல் சுற்றிச் சுற்றி
அரியயனுங் காணாத பரமசிவ
மென்றதையு மறிந்தி டாமல்
சரியென்று வினைப்பயனுங் கொண்டதுவே
கோலமாய்ச் சாதித் தாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், தெளிந்த பெரியவர்களுக்கு ஜகத்திலே பிரயோஜனமில்லையே! அவர்கள் எவ்விடத்தில் இருப்பார்

களோ! அவர்களைக் கண்டு தரிசிக்கலாமோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

வேறு

தெளிந்த துறவி இகந்தனிலே தேகப் பிராரத் துவப்படிக்குப்
பொழிந்தே கரணத் தனுபோகப் புவனத் திருந்து மெச்செயலும்
ஒழிந்து சிந்தை தெளிவுற்றே ஒன்றே சிவமென் றிருப்பார்கள்
இழந்த பேரும் அவரைக்கொண் டேறு வார்கள் இகத்தோரே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், இகத்தில் சஞ்சரிக்கிறதனால் பெரியவர்களுக்கு இடர் வாராதோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

கருவி யகன்றிவ் வுலகத்தைக் கனவென் றிருக்கக் கருத்ததனுள்
உருவைக் கண்டொப் புவமையற்றே யுள்ளும் புறம்பு மொன்றாகிக்
குருவைப் பணிந்து பூரணத்தில் குலாவு மடியார் சகந்தனிலே
மருவப் பொருந்தி வாழ்ந்தாலும் மாசற் றிருப்பார் வல்லவரே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், விபரீதம் மிகுந்து வந்ததானால், அதை நீக்கிக்கொள்ள வல்லமையுண்டோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

மூந்த இருந்த அஞ்ஞான மூட மான சத்தியையும்
பந்த மறவே துணிந்துபரா பரனைத் தினமுங் கைக்கொண்டு
சிந்தை தெளிந்தே குருபரனைச் சிவமென் றெண்ணுந் துணிவதனால்
தொந்தம் அறுத்துச் சிவானந்தச் சோதி யதுவாய்ச் சுகிப்பாரே.

மனம் கேட்டல்:

'அப்பேர்ப்பட்ட பெரியவர்கள் எந்தச் சாதியாயிருந்தாலும் தொண்டுபடலாகுமோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

சாதி பேதந் தனைக்குறித்துத் தயங்கி மயங்கித் தளராதே!
சாதி யாவ தெவரறிவர் ? சருவ வுடலு மொன்றுச்சே ;
சாதி யாவ ரெவரென்னில் தன்னை யறிந்து சிவமான
சாதி பெரிய சாதியென்று சாற்றும்மறைகள்; சத்தியமே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், பெரியவர்களைச் சாதி பிரித்துச் சொல்லு கிறதனாலே குற்றமுண்டோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

ஞானம் பதியா இழிகுலத்தோர் நாட்டிப் பிரித்தே சாதிதன்னை
ஈனசாதி யாரென்றே இகழ்ந்தார் முத்தர் பத்தரையும் ;
ஆன பெரியோர் தங்களையும் அவரி லொன்றாய்க் குறித்துக்கொண்
டீன முரைத்தே யருநரகி லிழிந்து போனா ரிகத்தோரே.

மனம் கேட்டல் :

'இப்பேர்ப்பட்ட பெரியவர்கள் ஜகத்தோர் இகழத் தக்கவராகத் திரிவானேன்? ஜகத்தோரிகழுவானேன்? இதனால் யாருக்குத் துன்பம், யாருக்கு இன்பம் ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

பெரியோரைப் பித்தரென வுலகத் தோர்கள்
பேயரென்ன இகழ்வதென்ன பிரித்துக் கேளாய் :
திரிவார்க ளிச்சைபடி சகத்தோர் பார்த்துத்
தீவினையும் நல்வினையும் திரட்டிக் கொள்வார் ;
சரிவாச்செ ன்றிருவினையு மொழித்துப் போட்டுச்
சச்சிதா னந்தமென்ற பதத்திற் சார்ந்து
துரியாதீ தப்பொருளைப் பெற்று மந்தச்
சுயஞ்சோதி யாகியே சுகமுற் றாரே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், பெரியவர்கள் இரு வினையும் ஜகத்தோருக்கு ஒப்பித்துச் சுகம் பெற்றார்களே! அவர்களை இகழ்ந்த உலகத்தாரென்ன லாபம்பெற்றார்கள்?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

பெரியோரை இகழ்ந்தவர்கள் பெற்ற லாபம்
பேசக்கேள் நெஞ்சமே! பெருமை யாகப்
பரியேறிப் போனவன்றான் தீயில் வீழ்ந்து
பதைத்துப்போய் அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கூட்டி
நரிவாயில் பொருள்பறிக்கு மின்பம் போல
நகைத்திகழ்ந்தே எரிவாயின் நரகம் புக்கு
விரிவான எழுநரகில் விழுந்தி ளைத்து
மெலிந்திடுவா ரென்றுமறை வீசுந் தானே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், பெரியவர்கள் மகத்துவம் இப்படியென்றும் அறியலானேன்; அப்படிப்பட்ட மகாத்துமாக்கள் தெரிசனங் கண்டுகொள்ளுகிறதற்கு மார்க்கமுண்டோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

அறுசீர் விருத்தம்

குற்ற மேதுங் குறியாமல் குணமும் பலவாய் விரியாமல்
ஒத்துப் பொறிகள் புலனைந்தும் உறவாய் நீயு முகந்திதனைப்
பத்தும் பதன மாகத்தான் பட்சம் மிகவும் வைத்துரைத்தாற்
சித்த மதனைச் சிவமாக்குஞ் சீவா னந்த போதமிதே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், எவர்களிடத்திலும் சாத்திரத்தின் கேள்வி கேட்டுத்தெரியும்படி செய்துகொள்ளுகிறதுதானோ, அவர்களாக்கினைக்கு உட்பட்டுத் தொண்டுபண்ண வேண்டுமோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

ஐயமின்றி யுடல்பொருளும் ஆவி மூன்றும்
ஆண்டவனே யுன்னவென் றளித்துப் பின்னும்
துய்யகுரு நாதனுக்கே அடிமை யாகிச்
சொன்னபடி கேட்பதற்கே தொண்ட னாகி
மெய்யனென்றே அவர்மனமுங் களிக்கும் மட்டும்
வேண்டினதோர் சோதனைக்கு மிதத்தி டாமல்
செய்யதிரு மலரடியிற் காத்தி ருந்தார்
செவியதனி லுபதேசம் செய்வார் தாமே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், வெகு பிரயாசையாய் இருக்கும்போல இருக்கிறதே! சாத்திரக் கேள்வி மாத்திரங் கேட்டுக்கொண்டு யுத்தியினாலே அனுபவித்து முத்தியடையக்கூடாதோ? குரு சமுகத்தில் தொண்டுபட்டுதான் முத்தியடைய வேண்டுமோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

இருவினையுஞ் சமமடைந்தே யெழுந்து வந்த
என்குருவாம் மாணிக்க ஈச னார்க்கும்
குருவடிவாய் அம்பலவ ருபதே சித்த
குறிப்பைத்தான் அறியாயோ குருட்டு நெஞ்சே!
மருவுமிந்த வுடலுக்கு ளுடலைக் காட்டி
வாக்குக்கு வாக்கருளி மனமு மொத்துத்
திருவடியில் அடையகுரு முகூர்த்தம் அல்லாற்
சிவானந்த போதமுந்தான் தெளிந்தி டாதே.

மனம் கேட்டல் :

'அப்படியானால், ஞானசாரியரிடத்தில் அனுக்கிரகம் பெற்றுக்கொண்டால் போதாதோ? சாத்திரமும் பார்க்க வேண்டுமோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

சேறுபோல் தளதளென அலேபூமிக்குள்
திடமான கம்பத்தை நாட்டினக்கால்
மாறுகொண்டு விழுந்திடுமென் றதனுற் சுற்றி
மணற்கல்லேக் கெட்டித்து முறைக்கு மாபோல்
கூறுகின்ற சாத்திரத்தின் காட்சி தந்து
குலேந்திடாத் திடமுற்றுக் குறித்து நின்று
வீறுகொண்டு நெஞ்சே! நீ அனுப வத்தால்
மெய்ஞ்ஞான வீடதனில் விளங்கு வாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், சாத்திரம் தெரியாத பேர்கள் சற்குருவினிடம் உபதேசம் பெற்றுச் சாதித்து அனுபவமடைந்த பேர்கள் பெற்ற காட்சி நூலிலுள்ள பொருளுக்கு ஒத்துக்கொள்ளுமோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவுகூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

உறுதிகொண்ட பிள்ளேயென்ருல் ஆசான் வைத்த
உபதேசங் கேட்டளவி லுறுதி கொண்டே
இருதயத்தில் நாட்டினது நழுவி டாமல்
எப்போதும் குருபத்தி தவறி டாமல்
மறுகவலே சாராம லூன்றப் பெற்ருல்
வழங்குநூல் பேசுகின்ற வன்மைக் கொக்கும்
கிருபைதரும் முத்தியே அடைய லாகும்
கிட்டினவர்க் கேதுகுறை ? கேடில் நெஞ்சே !

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், ஞானுனுபவம் ஒருவர் பெற்றிருந்தால், பெருதவர்கள் அந்த அனுபவத்தைச் சொல்லென்றும் காட்டென்றும் சொன்னுல், அவர்களுக்கு ஒத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லலாமோ ? அப்படி இப்படியென்றுங் காட்டலாமோ ? ஆகிலும், மெய்ப்பொருளின் பிரகாசத்தைப் பேசினுல், மனமொத்துக் களிப்பார்களோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

ஒருவர் தின வொருவர்சொரிந் துற்ற போதே
உற்றவர்க்கோ சொரிந்தவர்க்கோ வுற்றுப் பாராய்;
மருவுமந்தச் சொப்பனத்திற் கண்ட காட்சி
மகிழ்ந்தவர்க்கோ கேட்டவர்க்கோ மதித்துப் பாராய்;
உருசியுடன் அறுசுவைகொண் டுண்ட வர்க்கோ
உவகையுடன் கண்டவர்க்கோ வூன்றிப் பாராய்;
தெரிசனமுங் கண்டுசிந்தை யற்ற பேர்க்குச்
சிவஞானம் அவரவர்க்கே தெளியுந் தானே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், மெய்ப்பொருளினுடைய பிரகாசம் அவரவர்கள் கண்டு களிக்கப்பட்டதுதானே?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

நீதானே அறிந்தல்லோ நிலைக்க வேண்டும்?
நிட்டூரர் சொல்லுகின்ற நெறியிற் சென்றால்
போதாது போதாது; பொந்துக் குள்ளே
புலியிருக்கு மென்னவதிற் புகுந்து பார்த்தால்
வேதாள மென்றதொரு மயக்கந் தீரும்
மெய்யடியார் மனங்களிக்க மேவி வாழ்வான்
வாதாடி முத்தர்களை விட்டி டாதே
மனமே! நீ யுள்ளபடி வணங்கு வாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், தனித்தனியே சுகமடைவதாயிருக்க, பெரியவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடிக்கொண்டு ஆனந்தம் மிகுந்து உறவாடுகின்றார்களே! அஃதெவ்விதக் காரணம் பற்றி?' என மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

மறப்பான மூன்றுடலும் இழந்த முத்தர்
மனவெளியாம் பெருவெளியில் மருவ லாலே
துறப்பான ஆகாச மொன்றுந் தன்னில்
சூரியன் றன் பிரகாசத் தோற்றம் போலச்
சிறப்பாகத் தேகத்தி லிருந்த முத்தர்
திருட்டியினுற் கலந்தொன்றுய்த் தியானிப் பார்கள் ;
மறைப்பான தில்லைநெஞ்சே ! கண்ம ணிக்குள்
வன்னியொளி மருவுமந்த வண்மை பாரே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், சாத்திரம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான மென்று சாற்றுகின்றதே ! அவற்றுள் முன் சொல்லிய முத்தொழிலுஞ்செய்து முடிந்த பின்னரன்ருே ஞானம் அறியவேண்டும் ? அப்போதன்ருே ஞானசாரியர் கிருபா கடாட்சம் வேண்டுவது ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

சரியைமுதல் முத்தொழிலுஞ் செய்கின் ருேர்கள்
சாயுச்சிய முத்திரையைப் பணிய வேண்டும் ;
உருசியுடன் அமுதளித்துப் பாத பூசை
உண்மையுட னுபசாரஞ் செய்ய வேண்டும் ;
பரிசைகொண்டு சோதித்து நிந்தை சொல்லிப்
பகைத்துவிடின் நசித்திடுவர் ; பலனே பாழாம் ;
விரிவுகொண்டு மயங்காதே உற்றுப் பாராய் ;
வீணருடன் கேள்விவிட்டு மெய்ம்மை பாரே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், அவ்வளவு மகத்துவம் இருக்கிறபடியினுலே அம்முத்தொழிலினது இலாபமுஞ் சுளுவிலே முடித்துக் கொள்ளலாகாதோ ?' என மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

சாயுச்சிய முத்திரையை அடுத்துக் காத்துச்
சங்கையற்றுத் திருவுளத்துப் பாங்குக் கொத்தால்
நீயுச்சிய மாகவென்று கிருபை நோக்கில்
நேரான முத்தொழிலி லிலாபம் நேர்ந்து
மாயுச்சிய மாகவே அம்ப லத்தான்
மலரடிக்கே அன்பாகச் செல்வாய் நெஞ்சே!
பாயுச்சிய மாகவே பெற்றோ ருண்டு
பராபரத்தை அடைந்ததன் பண்பிஃ தாமே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், இத்தகைய அனுபவத்தை இல்லறத்தினின்று பெற்றுளார் எவரேனுமுண்டுகொல்லோ? அன்றேல், துறவறம் பூண்டு, சந்நியாசியாய்ப் பற்பல விரத வைராக்கியமும் சர்வ சங்க நிவர்த்தியுஞ் செய்து, ஜெகத் சஞ்சாரத்தை விட்டகன்று, ஆரணிய சஞ்சாரமுற்று வருபவர்களின் ஞானமென்னும் அறிவு பிரகாசமாகி ஸ்பஷ்டப்பட்டுளரோ? இவர்களிலுந் தன் மனத்துட்குடிகொண்ட அஞ்ஞானாந்தகாரத்தையோட்டும் வன்மையிலராகி, மூடராதலுமுண்டோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல்:

சன்னியாசி யானவருள் மூட ருண்டு;
சமுசாரஞ் செய்பவருள் ஞானி யுண்டு;
முன்னாலே ஏதுவாம் பிராரத் வங்கள்
மூட்டிவிட்டு ஞானிக்கு முறைதப் பாது
பின்னாலே இருவினையுந் தொடரச் செய்து
பெற்றிடுவார் ஆசான்றன் கிருபை கொண்டு
பின்னுபின் னங்களா லென்றெண் ணாதே
பெருஞ்சோதி முத்திரையைப் பேணிக் கூடே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், இல்லறத்திலேயிருந்தும் ஞானம் பெற்றுக் கொள்ளலாமென்கிறது சுலுவாய் இருக்கிறதே! உலகத்தி லுள்ள பலரும் ஞானுசிரியரிடத்து அனுக்கிரகம் பெற்றுக் கொண்டு முத்தியை அடைவது அருமையாயிருக்கிறதே ! அதிலென்ன பிரயாசை ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

யாவர்களும் பெரியோரை அடுத்துக் காத்தே
அவரடிக்கே பணிந்துமிக அன்பு செய்தே
ஆவலுடன் பன்னிரண்டு வருடங் காத்தும்
அப்போது பக்குவத்தை அறச்சோ தித்துத்
தேவர்முதல் மூவர்களுந் தேடிக் காணுத்
திருவடியும் முடிநடுவுந் தெரிசிக் கத்தான்
நாவதனு லுபதேசஞ் செய்வார் நெஞ்சே!
நல்லறிவால் வெகுபூசை நவின்ற தாமே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், புண்ணியம் மிகுந்து, சிவாசார பத்தி, நேயம், சிவார்ச்சனை வெகு காலஞ்செய்து, பின்னே நல்லறிவு பிர காசித்திருக்கும் பேர்களுக்குப் பெரியவர்கள் தரிசனம் கிட்டும். அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் ஆசான் திருவுளத்துப் பாங்குக்கொத்து நடந்து பரகதியடைவார்கள் என்று சொன்னதும் அறியலானேன். ஆகிலும், பெரியவர்களை அடுத்து, அவர்கள் திருவுளத்துக்குப் பாங்குபோல நடந்து, தீக்ஷையும் பெற்றுக்கொண்டு, சாத்திரத்திலுள்ள பூட்டை அனுபவத்துக்கும் ஒப்பும்படி தெரியவுங் கேள்விப்பட்டுக் கொண்டு ஆசாரியரைக் கவனியாமல், மதங்கொண்டு ஆசாரியர் திருவடி சூட்ட மகிழ்ச்சியில்லாமலும், பூரண தீக்ஷையாகாமலும், தட்டிப்போகிறதுண்டோ ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல்:

அடியருக்குத் தொண்டாவ தருமைநெஞ்சே!
அவரவர்க்கு விட்டகுறை அடுத்த காலம்
பிடியாம லிருப்பாரோ? தொட்டுக் கொள்வார்;
பேதைமைக ளாலுலகப் பிணக்கு வந்து
குடியாகும் அதனாலே நழுவிப் போவார்
குற்றமறச் சற்குருவைக் குறிக்கச் சொல்லும்
விடியாத காலத்தி லிருளே யாகும்
விடிந்தபின்பு கண்ணுக்கு வெளிச்ச மாமே.

மனம் கேட்டல்:

'நீ உலக விபரீதம் வருகிறதாகவும், அதனாலே ஆசானை விட்டு நழுவும்போது ஆசானைக் குற்றமாகக் குறித்துக்கொண்டு போகிறதாகவும் சொன்னாய். அறியலானேன். ஆகிலும், இவ்வளவிலே நழுவினாலும், இன்னொரு தேகம் புண்ணியம் மிகுந்த மானிடமாயெடுத்து சடுதியிலே விட்ட குறை முடியும்படி ஞான சாத்திரியார் கிருபையடைந்து, முத்தியடைவார்களோ?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

இவ்வளவுந் தொட்டேகும் போது மீண்டும்
இகபோக விபரீதம் வந்தா லுந்தான்
அவ்வளவுந் தான்குருவின் திருவு ளத்துக்
கன்புதவ றாமலே அகன்று னாகில்
தெவ்வளவாய் விட்டகுறை தாக்குஞ் சேர்க்குந்
தேசிகனைக் குற்றமென்னில் தெளிந்து மேலாம்
நவ்வளவா யிழிந்துவிடும்; பின்னு மந்த
ஞானகுருத் துரோகமுற்று நரகெய் வாரே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், ஞானாசாரியரிடத்தில் ஒத்தாற்போலிருந்து தெரிந்துகொண்டு, ஞானகுருத்துரோகிதானே தான்

தெளிந்தவன் போலப் பேசுகிறனே! உலகத்தார்களுஞ் சிலபேர்கள் அதைக் கேட்டு மயங்கி, ஒத்து வணங்குகிறார்களே! அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன இலாபங் கிடைக்கும்?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

புலித்தோலைப் பசுவுரித்துப் போர்த்துக் கொண்டு
புலியென்றாற் புலியாமோ? இன்னங் கேளாய்:
பலிப்பாகப் பெண்போலப் புருடன் வேடம்
பகட்டினால் அவனுருவம் பாவை யாமோ ?
சலிப்பான நரகத்தில் வீழு மாண்பர்
சற்குருவின் றன்னிடத்திற் கற்றுக் கொண்டு
நலிப்பாகப் புலிப்பாயு மியல்பு போல
நானிலத்தோர் வணங்கினதா லீன மாச்சே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், அவன்றானுங் குருத்துரோகியானபடியினாலே எவ்வளவு தெளிவாய்ப்பேசினாலும் முத்தி விலக்கனென்பது சரியே. அவன் நிச்சயவானென்று நேசிக்கிறவர்கட்கு என்ன இலாபம்?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

மரப்பசுவின் முலையதனிற் பாலுண் டாமோ ?
மலடிக்குச் சுதனுடைய மகிழ்ச்சி யுண்டோ ?
தரத்தறியாத் தண்ணீர்ப்பாம் பதன்த லையில்
துலங்குமணி யிரத்தினமுந் தோன்று மோசொல் ;
பரத்தினுடை நிலையதனைக் குருமுன் பாகப்
பதியாத மூடனையே பணிந்த தாலே
விருத்தமே யல்லாம லுதவி செய்ய
மெய்ஞ்ஞான முண்டாமோ? விளம்பு நெஞ்சே!

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், அறியலானேன். பெண்டிர்க்கு ஞானம் வாராதென்றும், புருடர்க்கு மாத்திரம் ஞானமுண்டென்றும் கூறுதல் எதனாலே? அது விளங்குமாறு சொல்க,' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

அஞ்சுகின்ற பெண்ணென்றும் ஆணென் றுந்தான்
அஞ்சுபஞ்ச பூதத்திற் பிரிந்த துண்டோ?
நெஞ்சிலுள்ள வஞ்சகங்கள் வேறு முண்டோ?
நிறம்வேறோ, குணம்வேறோ, நேசம் வேறோ ?
மிஞ்சுகின்ற உயிர்தானும் பெண்ணென் றுண்டோ?
மெய்கண்ட நூலதிலே பிரித்த துண்டோ ?
சஞ்சலத்தாற் சொற்கேட்டு மயங்கி டாதே
சங்கையற முன்னூலைச் சார்ந்து பாரே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், பேதைமையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம், என்று ஒளவையார் கூறியதென்கொல்?' என்று மனம் வினவ, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அறிவொன் றேயாம் ;
ஆனாலும் பேதைகுணம் பெண்ணுக் குண்டு ;
வீணுக்கே எடுத்தசன்மம் அனந்தங் கோடி !
விவேகமுத்தி யடைந்தவர்கள் அவரு ளுண்டு ;
ஊணுக்குத் தேடியுண்டே உறங்கிச் செத்த
உலுத்தருண்டு புருடரிலே யனந்தங் கோடி :
தானுக்கே ஏகசரா சரந்தாம் நெஞ்சே!
சற்குருவுக் கப்படியே சார்ந்து பாரே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனல், அதுவுமறியலானேன். நான் கேட்ட சங்கைக்குச் சரியென்னும்படி சமாதானங்கூறி நன்றாக அரு

மையாய்த் தெளிவுடனே யார் சொல்லப்போகிறூர்கள் ? இனிமேல் நடக்க வேண்டுவதென்ன?' என்று குதூகலங் கொண்டு மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

கூறிவு கூறுதல் :

இன்னமின்னம் பிறவிதனிற் பிறத்தல் நன்றே ?
இனிமேலும் பிறவாம லிருக்கை நன்றே?
உன்னுகின்ற நினைவேது, கருத்தங் கேதோ?
ஓதுகின்ற வாக்கேது, செவிதானேது?
பன்னுகின்ற கலையேது, பண்தா னெங்கே?
பாடுகின்ற சத்தந்தான் தொனித்ததெங்கே ?
முன்னிலையாய் ஞானகுரு மொழிந்த தேது?
முத்திநெறி யாய்மனமே முனைந்து பாரே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனுல், எவ்விதத்திலேயும் பார்க்குமளவில் இந்தக் குடும்பச்சேற்றில் உழைத்துக்கொள்ளுகிறதும், அதற் கொத்தாசையாய் உலகத்தார் சொல்லை விசுவாசமாய் ஒத்துக்கொள்ளுகிறதும் துக்கமேயொழிய, உள்ளபடி குடும்பத்தார் என்மேல் பிரியமாயிருக்கிறதேயில்லை. எப்படியெனில், நான் சில நாள் சம்பாதனையில்லாமலும், தேக சௌக்கியமில்லாமலும், ரோகஸ்தனுய் இருக்கும்போது சர்வத்திர பேர்களும் என்மேல் மனம் சலிப்புற்றிருந்தது கண்டேன்; ஏவல் பணிவிடையில் வெறுப்பானதுங் கண்டேன்; சாலவும் பிரஞ்ஞை தப்பியிருக்கும்போது பெண்டு பிள்ளைகளை எதிர் வீட்டார் ஆஸ்தியைக் கேட்கச் சொன்னதுங் கண்டேன்; அவரவர்களழும்போது ஒப்பாரிசொல்லி அழுகிற வயணமுங் கண்டேன் ; எல்லாம் பொருளை இச்சித்திருப்பதென்பதையும் அறியலானேன்; எனக்கு உரிமையான பேர் ஒருவரையும் காணேன் ; அல்லது சில நாளுழைத்து மக்கள் முதலாகிய பேர் சம்பாதிக்கச்சாமர்த்தியம் வருந்தனையும் உழைத்துப்போட்டு அதன் பின்

சும்மா இருப்போமென்றாலும், என்னிச்சைப்படி நடக்கவு மாட்டாது. அதுவுமறியலானேன். ஆகையால், சத்துருவாகிய இந்தப் பேய்க்கூட்டங்களை விட்டுக் காயம் தளரா முன் சிவன்றிருவடி அடைவதற்கு நீ சொன்னபடி சத்தியமாய் நடப்பேன்,' என்று மனஞ்சொல்ல, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

அறுசீர் விருத்தம்

பொன்னின் நெஞ்சமே! சொற்படி கேட்கவும்
பொருந்தியே நன்றாக
இன்ன மின்னமும் பேதைமை கொள்வையோ?
இல்லறந் தனை விட்டுத்
தன்னைத் தானறியாமலுஞ் சிவனடி
சார்வது மிழந்தக்கால்
பின்னம் பின்னமாய் இரண்டுங்கெட் டானென்றே
பேதைமை கொள்வாயோ?

மனம் கேட்டல் :

'இதனால், நான் தெளிந்த விதத்திலே பேதைமை என்பதிருக்குமிடமுங் காணேன்; சர்வ பணியுமறுத்து விட்டேன்: ஆனால், தெளிவாய்க் கேட்பதற்குத் தெரியும படி செய்யுமுதவி வேண்டும்,' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

சுத்த நெஞ்சமே! சற்குரு மலரடி தொழுவகை கேட்பாயேல்,
பத்த னாகியே மானுபி மானமும் பற்றற விட்டே நீ
குற்ற மேதுமற் றெவ்விடங் காண்கினுங் கூறுடற் களிப்புற்றுப்
பற்று மாகியே திருவடி கதியெனப் பண்புடன் பணிவாயே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், மானுபிமானம் விட்டு, குருவை எவ்விடங் காண்கினும் மனோவாக்குக்காயம் ஒத்து அன்பு களிகூர்ந்து எண்சாண் தேகத்தை இரு கையாக்கி, நன்மலரை அவர்

திருவடிக்குச் சார்த்தி, தீர்க்க தண்டம் பண்ணச் சொன்னாய்; அதிற்சந்தேகமில்லை; இவ்வளவும் இழந்து நான் இதற்கு அஞ்சுவேனோ? அப்படியே செய்வேன். ஆனால், அதிகமாக உலகத்தார் இகழத்தக்கவராகக் குரு மிகுந்த அசங்கிய ரூபமாயிருந்தால் நான் பணியுமளவிலே நிந்திப் பார்களே! அல்லது அவ்வாறிருக்கினும், அப்படிதான் செய்தல் முறைமையோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

குவலயத்தோர் சொல்கின்ற கேள்வி யாலே
கூசுகின்ற நெஞ்சமே! கூறக் கேளாய் :
அவலமாங் கடலுக்கு ளாழு மாண்பர்
அபிமானம் வந்துன்னை அண்டிற் றானால்
சவலையாய் நழுவிடுவாய் முத்தி மார்க்கந்
தான்கிடைப்ப தருமையதைச் சார்ந்தே நீதான்
சிவனடியை யடைவதற்குச் சற்குருத்தாள்
திருவுளத்துக் கொத்தவழி செல்லு வாயே.

மனம் கேட்டல் :

' ஆனால், சற்குருவின் திருவடியில் சரணஞ் செய்வதற்கு மார்க்கமுண்டோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

ஓம்நமசி வாயவென்ற அட்சரத்தை
உச்சிகண் புருவம்வாய் மூக்கு நாசி
தாமதங்க ளில்லாமல் முக்கா லுந்தான்
சற்குருவின் றிருவடியில் தான மூத்தி
நேமமா யிப்படியுஞ் செய்வ துந்தான்
நேரான சரணத்தின் தீட்சை யாகும்;
ஆம்பின்னே யென்றெண்ணி யிருந்தி டாதே
ஐயனுள்ளங் களித்திடவே யாசை வைப்பாய்.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், சரண தீட்சையுமறிந்தேன்; செய்யவுந் துணிந்தேன்; கருத்தில் செய்யும்படி குறித்தால் போதாதோ? காயத்தினாலும் மிகுதியாய் வணங்கிக்கொள்ள வேண்டுமோ?' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

காயமன வாக்கினால் அடைந்த கன்மம்
காயமன வாக்கினாற் கடக்க வேண்டும்;
காயமன வாக்கினா லொன்றொ ளித்தால்
கடமெடுக்க ஏதுவாங் கண்டு பாராய்;
நேயமுள ஐம்புலனாற் சூழ்ந்த துன்பம்
நீக்குதற்கு முறையிதுதான் நிலைத்துப் பார்நீ;
மாயவித்தை யாமென்று நழுவி டாதே
வஞ்சகத்தை நீவிட்டு வணங்கு வாயே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், அப்படியே செய்கிறேன்; இன்னஞ் சற்குரு திருவுளத்துக்குப் பாங்காய் நடக்கும் மார்க்கங்கள் சொல்லுக,' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

வஞ்சனை பொய் சூதுகப டங்கள் நீக்கி
மானவபி மானமுதற் பெருமை நீக்கி
அஞ்சுகின்ற கோபமாங் காரம் நீக்கி
ஆசையதைப் பாதியடி யோடே நீக்கித்
துஞ்சவே சோதித்துப் பார்த்தா லுந்தான்
துணிவாகித் திருவடியே கதியென் றெண்ணித்
தஞ்சமென்றே ஐயனது நிழல்போற் காத்துச்
சரணத்தி னேவல்செய்து தழைத்தி டாயே.

மனம் கேட்டல்:

'அப்படியே தொண்டு செய்கிறதற்கும் ஆளானேன்; எத்தொழிலுமில்லாமல் சர்வ ஆசையுமிழந்து நிரந்தரமா

யிருக்கிற பெரியவர்களிடத்தில் தொண்டுபட்டிருந்தால், வயிற்றுப்பசிக்கு அன்னம் வேண்டியிருக்குமே! அதற்கென்ன வயணம்?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

அறுசீர் விருத்தம்

இச்சையுடன் எத்தனை நாள் இவ்வுலகில்
வாழ்ந்தாலும் இடரே சொல்வார்
நச்சைவரு மிதனாலே தெளிவுற்ற
மனமென்று நல்லோர் சொல்வார்;
சச்சடியை விட்டுவிடு; முப்பொருளை
ஓர்பொருளாய்த் தனித்துப் பாராய்:
பிச்சையென்ன விசாரமென்ன? தலைமேலே
சுமந்துவரப் பெருமா னுண்டே.

மனம் கேட்டல்:

'அப்படியிருக்கச் சிவ சொரூபத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற பேர்கள், ஆசாரத்துக்காகப் பல விதங்களான தொழில் செய்கிறதும், சித்துகள் வித்தைகள் செய்கிறதும், பொய் சொல்லுகிறதும், சிவ சின்ன வேடத்தைக் கபடமாகத் தரித்துக்கொள்ளுகிறதும் என்ன?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

ஆனைமுதல் எறும்புகடைக் கமுதளித்துக்
காக்குமொரு வரனே யல்லால்
சேனைவித மாகவிந்த மானிடர்கள்
செய்வதெல்லாஞ் செகத்தின் மாயை;
ஊனைமுதல் சுமந்தவரார்? உண்டபின்பு
களித்தவரார்? உற்றுப் பார்க்கில்
தேனையுண்டு ருசிகண்ட திருடனைத்தான்
கண்டவர்க்குத் தெரியுந் தானே.

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், அறியலானேன்; பெரியவர்களிடத்தில் பத்தி வைராக்கியத்துடனே நிமிடநேரமாகிலும் பிரியாமல் சரணடைந்து ஏவலுஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு எந்தப் பதவி கிட்டும்?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

வேறு

ஆசான் கிருபை மிகுந்ததனால் அந்த வுடல்போய் மறுவுடலில்
கூசா திருந்துந் தன்னண்டைக் குறைவொன் றில்லா நிறைவாகத்
தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்கத் திருவோ லக்கஞ் சேவிக்க
ஈசா வென்றே மறைபோற்ற எய்தும் பரம பதம்நெஞ்சே !

மனம் கேட்டல் :

'ஆனால், நிழல்போலப் பிரியாமல் சரணத்து ஏவலுஞ் சலியாமற் செய்கிறேன்; ஐயோ! எத்தனை பிறவியோ எடுத்து வந்து நொந்திருக்கிற நான், இன்னுமொரு பிறவி பிறப்பேனோ! முழுதும் பிறவாமலிருக்கிற மார்க்கம் உண்டோ? அதைச் சொல்லுக,' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

உடல்பொருளும் ஆவியுஞ்சற் குருநா தற்கே
உண்மையுடன் உதகத்தால் தாரை வார்த்து
நடமாடு மிம்மூன் று மெனவென் றெண்ணி
நாயகனுஞ் சிவனையே யடிமை யாக்கு;
திடவாக்குத் தவறாமல் நினைத்து நெஞ்சே !
தேகந்தா னொழியளவும் உதவி செய்தால்,
படமாடும் அரவத்தை அணிந்த ஈசன்
பதம்பெறுவாய் உள்ளபடி பகர்ந்திட் டேனே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், நல்லதாயிற்று! இது வரைக்கும் நானே உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுக்குமுடையவனென்று நீ சொன்னபடி கேட்டுச் சருவ சங்கையுமிழந்து நிருவிகாரியாய் என்ன கதியென்று கேட்குமளவிலே சீவனுண்டென்றும், சீவனுக்கு உடல் பொருளாவி தொந்தமென்றும், அவற்றைக் குருவுக்குத் தத்தஞ்செய்து சீவனை அடிமையாக்கி ஆசான் சொற்படி நடந்து சீவசனாகிறதாய்ச் சொன்னாய்; மகா சந்தோஷமாயிற்று! அப்படியே சீடன் முத்தியடைகிறதானால், நானித்தனை பிரயாசைப் படவேண்டியதென்ன? நான்-நீ யார்? இவ்வளவு நான் சந்தேகமற்றுத் தெளிவு கொண்ட இலாபமென்னவாகப் போகிறது?' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல்:

சீவனே நீயாகும்; அறிவும் நீயாம்;
 சிவன்றானே நீயாம்; பரமும் நீயாகும்;
தாவுகின்ற செயலுடனே மனமென் றுன்னைச்
 சாற்றியதோர் நாமமாஞ் சர்வ சங்கை
மேவவே மொழிகிறது முனதால் நெஞ்சே!
 மெல்லமெல்லச் சொற்படியே மேவி னக்கால்
நாவுதனிற் பிரிக்கின்ற பேத மற்று
 நாம்சிவமாய் வாழலாம் நாடிப் பாரே.

மனம் கேட்டல்:

'ஆனால், அறியலானேன். இனி உடல் பொருளாவி மூன்றும் குருவுக்குத் தத்தம் பண்ணச் சொன்னாய்; இந்த மூன்றையுந் தெரியப்படுத்துக,' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது:

அறிவு கூறுதல் :

உடலென்றுற் சடாதார உடலே யாகும்;
உயிரான பிராணனே யாவி யாகும்:
திடமாக இரண்டையுந்தா னெனதென் றுற்ற
சீவனே சிற்றம்பலப் பொருள தாகும்:
அடைவாக இம்மூன்றுங் கொடுத்துத் தன்னை
அடிமையெனச் சத்தியமா யிருந்தால் நெஞ்சே!
இடமான கதிபெறவே உபதேசிப்பார்;
இப்படியே குருபதத்தில் இட்டம் வையே.

மனம் கேட்டல் :

'அப்படியே செய்யலுற்றேன்; இனித் தீட்சையென்பதும், நூலென்பதும், குருசொல்லென்பதும், சாதகமென்பதும், முத்தி வீடு என்பதும் தெரியச்சொல்லுக,' என்று மனம் கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

தீக்கையது நூலாகும்: நூல்விளக்காம்;
திறமான சற்குருசொல் உபாய மாகும்;
தாக்குகின்ற சாதகந்தா னேணி யாகும்;
சபையென்ற வெளிதானே வீட தாகும்;
மார்க்கமென்ற திதுநெஞ்சே! முன்னோர் கூட
வாழ்த்தவரும் இப்படியே மருவிப் பாராய்;
நோக்கையிலே இதிலொன்று நழுவிற் ருனல்
நொந்துநொந்து பிறவியினில் நுழைக்கும் பாரே.

மனம் கேட்டல் :

'எல்லாம் உள்ளபடியென் றறிந்துகொண்டேன்; இனிமேல் சற்குருவினுடைய திருவுளம்மகிழ்ந்து, நான் கடைத்தேறும்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்யும்படி சொல்லுக,' என்று மனங்கேட்க, அறிவு கூறுகின்றது :

அறிவு கூறுதல் :

அப்படியே செய்விப்போம் அழகு நெஞ்சே!
ஆசான்றன் திருவடிக்கே அன்ப தாக
எப்படியா கிலுமுன்னை மாயை கிட்டி
இதம்போலாம் செனனமதற் கிடங்கொ டாதே
செப்படிபோல் வந்ததொரு செனனம் நீங்கிச்
சிவானந்த போதகமாய்த் தெளிவாய் நீயும்;
மைப்படியுங் கண்ணிபங்கன் குருவாய் வந்து
வாதனையைத் தீர்த்திடுவான் வணங்கு வாயே.

பொதுக் கவனிப்பு :

இது வரையிலுஞ் சீவனைப் பின்னிட்டு மனத்தை முன்னிட்டு, சற்குருவைப் பின்னிட்டு, அறிவு முன்னிட்டுக்கொண்டு மனத்தினுடைய பணியறுத்துச் சற்குரு கடாட்சம் பெற்றுக்கொள்ளும் வகை கூறினது. இனி மனத்தைப் பின்னிட்டு ஜீவனை முன்னிட்டு ஜீவனுக்குள் மனமொடுங்கி முத்தியடையத் தக்கதாக அறிவைப் பின்னிட்டுச் சற்குருவை முன்னிட்டு அறிவைச் சீவனுக்குப் போதித்து நீ நானென்று இரண்டில்லாத பரிபூரணமாய் ஆக்கும்பொருட்டுச் சிவனுக்குக் குரு சிவானந்தம் போதிக்கும் மார்க்கம் கூறுகின்றது.

ஜீவன் சொல்லுதல் :

எண்சீர் விருத்தம்

ஆதியே! அந்தமே! அருமை யான
அருட்கடலே! ஐயனே! அகண்ட முற்ற
சோதியே! சொரூபமே! சுகத்தைக் காட்டும்
சுத்தனே! சித்தனே! சுயம்பிற் பொங்கும்
பாதியே! பரமனே! பாரின் மீதே
பரம்போகச் சுந்தரமா யெழுந்து வந்த
நீதியே! என்னுடைய பிறவி நீக்கு
நிச்சயமே திருவடிக்குச் சரணென் றேனே.

குரு சொல்லுதல் :

தீக்கைமுறை யாகவே சரணஞ் செய்த
செல்வனே ! ஞானமென்ற தீரம் பெற்றுப்
பாக்கியமாய் மெய்ப்பொருளைக் கொள்ள வேண்டிப்
பாரினிலே வெகுபேர்கள் பதைத்து வந்தார் ;
பாக்கியத்தாற் சிதறினர் சிலராம் பேர்கள் ;
பாழ்மனத்தாற் சிதறினர் சிலராம் பேர்கள் ;
தாக்கியதோர் சாதகத்தில் தாளா மற்றுந்
தவறுண்டே போயினர் சங்கை யுற்றே.
சங்கையது விட்டாற்போல் தொண்டு பட்டுச்
சாத்திரத்தின் பூட்டுகளைத் தெரிந்து கொண்டு
மங்களமாய்த் தீட்சைதனைப் பெற்று நன்றாய்
வையகத்தின் சுழலினிலே மயங்கிச் சென்று
பங்கமாய் அபிமானத் தொழிலே செய்து
பதுங்கினர் குருமுகத்துக் காகா மற்றுந்
திங்களணி சடையார்தம் பாதஞ் சேராத்
தீவினையில் மெலிந்திட்டார் சிலராம் பேர்கள்.
அப்படியே நீநழுவித் தடத்தை விட்டே
அம்பலத்திற் கேகாமற் காலன் பாசந்
தப்பவகை யறியாமற் பிறவி தன்னிற்
சாருவையோ நிலைகொண்டு சாதிப்பாயோ ?
ஒப்பவே யுடற்பொருளு மாவி மூன்றும்
உதகத்தால் தாரைவிட்டே யுனைநா னென்று
செப்பவுந்தா னவிழந்தே அடிமை யாகிச்
சிந்தையற்றுச் சிவமாகி வாழ்க நீயே.

ஜீவன் சொல்லுதல் :

பாக்கியங்கள் பெறவேண்டிக் குருவ டிக்குப்
பதறியே வந்ததொரு பாரி லுள்ளோர்
வாக்கினல் மனத்தாலுஞ் சாத கத்தின்
வருத்தத்தாற் சிதறினபே ரரா ரையா !

நோக்கினதிற் றவருமப் பிடித்து முத்தி
நுண்ணறிவாற் பூரணத்தை அடைந்த தாரோ?
தாக்கியதோர் மைந்தர்களை யறியச் சொல்லும்
தயாபரனே குருமூர்த்தி சொல்வாய் நாதா!

குரு சொல்லுதல்:

எத்தனையோ மைந்தர்களைப் பெற்றேனப்பா!
எடுத்துரைப்பேன் மதலையே இன்ப மாகப்
பத்திவை ராக்கியமும் நழுவி டாமல்
பாரிலுள்ளோர் தங்களுக்குச் சொந்த மாக
முத்திபெறு மனக்கண்ணும் பிரகா சித்து
மூதறிவால் தத்துவத்தை முழுது மாளச்
சத்துசித்தா னந்தமுமாய்ப் பூர ணத்தைச்
சார்ந்திட்டான் குழந்தையென்ற தங்கந் தானே.
ஆமென்றே வந்தவர்க ளின்ன முண்டிங்
கவரவர்க்குத் திட்சைவைத்தோம் அன்ப தாக
ஓமென்ற முத்திநெறிக் கொவ்வு வாரோ
ஒதுங்கியே பதுங்கியே யோடு வாரோ!
நாமென்ற அகங்கொண்டு நழுவிப் போருர்
நாதனையே தூடித்து நலம்பெ ருமல்
போமென்றே தள்ளவில்லை அவர்கள் தாமே
பொல்லாங்கைக் குறித்தல்லோ போய்விட் டாரே.
நிலைக்கவென்று வந்தவரில் தவறிப் போன
நெஞ்சினரைச் சொல்லக்கேள் நினைவாய் நீயும்:
முலைகருதிக் கைப்பிடித்துப் பாலுண் ணுமல்
மூடத்தால் நானென்னு மகந்தை யுற்றுக்
கலைகருதி நில்லாமல் சாதிக் காமல்
கற்றபொருள் போதுமென்றே பெருமை கொண்டு
கொலைகளவாம் வஞ்சகத்தை விடாமற் ருனே
குலைந்திடான் வைத்யலிங்கன் குரூரன் ருனே.

ஜீவன் சொல்லுதல்:

அப்பனே! மைந்தர்கள்தம் திரத்லதைக் கேட்டேன்
அறிந்திட்டேன் முத்திபெற்றோர்க் கடியேன் ஞனே;
செப்பமாஞ் சரணங்கள் கோடி செய்தேன்;
சிதறினவர் பால்மனமுஞ் செல்ல ஒட்டேன்;
கொப்பெனவே எனையாள இங்கு வந்த
கொற்றவனே! உனைப்போலத் துலக்கங் காணேன்;
இப்பொழுதே யடிமைகொண்டு காக்க வேண்டி
இரங்கியே யருள்புரிவாய் என்றன் கோவே!
அறிவாள ஞகியே பணிய றுத்தே
அச்சங்க ளெல்லாந்தான் அறுத்துப் போட்டுக்
குறியாள ஞகவே துணிந்து வந்த
கொடும்பாவி எனையாளக் கூச்ச மென்ஞே?
தறியாள ஞகின்ற வுலகத் தேதான்
சங்கையது வந்தாலுந் தாள மாட்டேன்!
முறியாள வந்தகுரு நாதா உன்றன்
முகிழ்மலர்த்தாள் கதியென்று முனேந்திட் டேனே.

குரு சொல்லுதல்:

நிலமதனைச் சலத்திஞற் சுத்தி செய்து
நிராமயமாய்க் கணபதியை நாட்டி வைத்துப்
பலமுடைய சோதிமலர் சார்த்தி மிக்க
பரிவான புகைதூபங் காட்டிப் பின்னுந்
தலமுடைய வெளியதனை நிவேத னஞ்செய்
சரணஞ்செய் என்மகனே! உபதே சிப்போம்;
பிலமுடனே இடம்வலமாய்ச் சுற்றி வந்து
பெருவிரலைப் பற்றிக்கொள் பேரின் பத்தே.
அன்புடனே யுடல்பொருளும் ஆவி மூன்றும்
அறுதியாய் அளித்துவிட்டு நீதா னேயா!
தென்புடனே அடிமையெனச் சத்தி யஞ்செய்;
சிதருமல் நில்லப்பா! தீட்சை வைப்போம்;

பின்புன்றன் செவிதானே யோனி யாகப்
பேசுமென்ற னுவுதா னிலிங்க மாச்சே ;
இன்பமுடன் அனுபோகத் திருக்க வென்றே
இருசெவியி லுபதேச மேற்று வேனே.

ஜீவன் சொல்லுதல் :

அப்படியே பஞ்சசத்தி பூசை செய்தேன் ;
அழகாகச் சரணம்பிர காரஞ் செய்தேன் ;
செப்பினதோர் பெருவிரலைப் பற்றிக் கொண்டேன் ;
தேகமுடன் பொருளாவி தத்தந் தந்தேன் ;
ஒப்பதுவா யானுமே யடிமை யானேன் ;
உகமுழுகத் தடைவரினும் அசையா நிற்பேன் ;
தற்பரனே ! தீட்சைசெய்வாய் கருணை வைத்துச்
சற்குருவே ! திருவடியிற் சரணென் றேனே.

குரு சொல்லுதல் :

அறுசீர் விருத்தம்

ஞான மென்பதில் நால்வகை யுண்டவை நாமுரைத் திடக்கேளாய் :
தான முற்றனர் சரியையுங் கிரியையுஞ் சாருமே சிவயோகம் ;
மோன முற்றமெய்ஞ் ஞானமே நான்கதா முடிவதைப் பெறுவாயே,
ஈன மற்றவென் மைந்தனே! உன்னுடை இன்பமே துரைப்பாயே.

ஜீவன் சொல்லுதல் :

தேசிகா! இந்த நால்வகை யென்றவை தெரியவும் உரைத்திட்டால்
மாச மாயின்ப முற்றிருப் பதுதனை மொழிந்திடு கெனக்கேட்பேன் ;
ஆசை யற்றதா யிருந்திடி லுழைத்திட அதிசயங் கொள்வேனன் ;
நேச முற்றதிற் பத்தியே யுரைத்திடில் நிலைத்திடு மையாவே!

குரு சொல்லுதல் :

அங்க சுத்தியும் ஆலயந் தொழுவதுஞ் சரியையென் றறைவார்கள் ;
மங்க ளத்துடன் அட்டமா சித்தியும் வரையுஞ்சக் கரபூசை
பொங்க மானது கிரியையாம்; வாயுவைப் புரண்டிடா திழுத்திட்டுத்
தங்கி நின்றதோர் யோகமென் றிதனையே சாற்றிடும் மறைதானே.

ஞான மேதெனக் கேட்டிடின் தத்துவம்
நானென வுணர்ந்திந்த
ஊனை நானென வுரைத்திதை யகன்றுபின்
ஞெழிவறத் தனைக்கண்டு
மானம் வெட்கமுந் துக்கமுங் கவலையும்
வஞ்சனை தான்போக்கி
ஈன மற்றுநான் சிவமெனத் துணிந்தது
மிழந்தது முடிவாமே.

ஜீவன் கேட்கக் குரு சொல்லுதல்:

இந்த நாளினில் இன்பமுற் றிருக்கையி
லிச்சடம் விழுந்திட்டால்
தொந்த மானதோர் பலனென்ன தெரிந்திடச்
சொல்லுவாய் குருமூர்த்தி!
சொந்த மாகவே கேள்மக னே!மதன்
சுகமதை யறிவிப்போம்;
தந்த னங்களாய் விடாமலே கேட்பது
சரியென மகிழ்ந்தேனே.

சரியை யென்பது குறைவறச் செய்துமே தன்கடம் விழுந்திட்டால்
கிரியை செய்யவே எடுத்திடுங் கடமது கிரியையும் முடிந்தேகில்
உரிசை யாகிய யோகமே செய்யவு முடலெடுத் துழைக்குங்காண்;
பரிகொள் யோகமு முற்றவு முடிந்துடற் பாரினு லுருவாமே.
ஞான மேபெற எடுத்திடும் அவ்வுடல் நழுவிடா துரைத்திட்டால்,
ஈன மாகிய செனனமும் போக்கிடும் ஈசனே தானுகி,
வான முற்றதோர் சச்சிதா னந்தமாய் வாக்குரைக் கெட்டாத
மோனமுற்று தான் எங்குமாய்நிறைந்தது முத்தியென் றுணர்வாய்

ஜீவன் சொல்லுதல்:

அப்ப னே!எனை அடிமையாய்க் கொண்டவோர்
அழகுள்ள குருமூர்த்தி!
தப்ப வேகதி வேறெனக் கில்லைநின்
ருள்து கதியென்றே

ஒப்ப வேசிவ ஞானமும் உணர்ந்திடி
லுகந்ததி லூன்றிக்கொண்
டிப்ப வேபர வீடதி லேகுவன்
ஈசனே! அருள்வாயே.

குரு சொல்லுதல்:

வேறு

தத்துவ மேயுடல் தானெனு மானது தன்னை யறிந்திடுநீ;
சித்தது வாகிப் பிராணனி ரானதில் திரண்டதைக் கண்டிடுநீ;
சுற்றுமே காணுக் கண்மணி யானதைக் கண்டு தெளிந்திடுநீ;
முற்று சிவானந்த போதக மானது முத்தியு மிதுதானே.

எண்சீர் விருத்தம்

அறிவுபோ தகமென்ற நூலைப் பாராய்;
அதற்குமுன்னே உடலறியும் விளக்கம் பாராய்;
பிறிவின்றி மேவின்றி மறைப்பு மின்றிப்
பேரின்ப அமுதமழை பெய்த நூல்தான்
நெறிகொண்ட அந்நூலை நினைந்து பாராய்;
நிலைக்கவே அப்படியே தீட்சை வைப்போம்;
பொறிவிட்டுச் சபைபுகுவாய் புக்கோ வில்லை;
பெரும்பொருளைக் கைக்கொண்டு பிழைத்துக் கொள்ளே.

ஜீவன் சொல்லுதல்:

அப்படியே போதித்த முத்தி பெற்றேன்:
அரியயனுங் காணாத வடிவுங் கண்டேன்;
தப்பியே யிளைக்காமற் பிழைத்துக் கொண்டேன்;
சஞ்சலத்தை இழந்துநான் சுகத்தைப் பெற்றேன்;
ஒப்புவமை சொல்லவொரு வரையுங் காணேன்;
உனைப்போலே தெளிவுரைக்குங் குருவுங் காணேன்;
செப்பவே நாவிழந்தேன் பரமா னந்தத்
தீவிலே சேர்ந்திட்டேன் வாழ்ந்திட் டேனே.
ஞானியென்ற பெயர்களையே கண்டு கொள்ள
நல்லதொரு கண்பெற்றேன்; பேச வென்றால்

ஈனமறச் சொற்கற்றேன் ; சிரவ ணத்தால்
ஏகாந்த பரகவனம் எய்த லானேன் :
மானமற்ற அடியருட ஞசை கொண்டேன் ;
மருவுமுடல் குருவுக்கே வணங்கிப் பெற்றேன் ;
தானமுற்றேன் சிவானந்தந் தனிலே நின்றேன் ;
சச்சிதா னந்தமென்றே தழைத்திட் டேனே.

வாழ்வுமுதற் சம்பத்தை மதித்தி டாமல்
மலைமேலே ஏறின்தோர் பறவை யானேன் ;
தாழ்வுகளாய் உலகோர்சொல் நிந்தை யெல்லாம்
சகாயமென்றே எண்ணிச்சந் தோட மானேன் ;
வீழ்வதரு நரகிலுள்ள மாண்டர்க் கெல்லாம்
வீழாம லேமனிதர் மேலு மானேன் ;
ஏழுலகும் மேலேழும் நானே யானேன் ;
ஏகாந்தத் தீவினிலே இறங்கி னேனே.

குரு சொல்லுதல் :

மைந்தனே ! உனைப்போல ஓடி மெள்ள
வாதனையே தீர்ந்துமதி மயங்கி டாமல்
பந்தமறுத் தேபின்பு குருவைத் தேடிப்
பரமாகி வாழ்ந்தவர்க ளுண்டோ அப்பா !
சிந்தையற்ற பெரியோரை வணங்கிக் கொள்வாய் ;
சிவஞானி தன்னுடனே நேசஞ் செய்தே
என்றன்னைப் பெற்றவனே! அப்பா அப்பா !
எடுத்தணைத்தே அம்பரத்தில் இருப்போம் யாமே.

ஜீவன் சொல்லுதல் :

நேரிசை வெண்பா

மறந்தேனோர் வார்த்தை மகிழ்ஞான மூர்த்தி!
துறந்தே னினித்தெரியச் சொல்வாய்—சிறந்திலகு
பத்திசெய் வோர்க்குப் பலனே ததைக்கெடுக்கும்
குத்திரருக் கென்ன குணம்?

குரு சொல்லுதல்:

எழுசீர் விருத்தம்

எண்ணிலாத் தவங்கள் யாகங்கள் செயினும்
ஈசுர விண்ணுவா லயங்கள்
பண்ணுலாங் கவிதை பாடினும் அனேகம்
பாரினில் வருபல னேது?
கண்ணுலா வியநற் சுருதிமெய்ப் பொருளைக்
கண்டர னடியவர் தமக்கிங்
குண்ணலா மமுத மளித்தவ னடையும்
பலனுரைக் கவுமுடி யாதே.

வேதமா கமசாத் திரபுரா ணங்கள் விரிந்தநூ லறிந்திடா விந்து
நாதமே யுருவாம் அத்விதா னந்த ஞானமே பெற்றிட வேண்டி
ஓதவல் லவர்சத் துச்சித்தா னந்த முற்றநல் லடியவர் தமக்குப்
பாதபூ சனைகளடங்க லுஞ் செய்தார் பலனெம துரைக்கடங் காதே

கட்டளைக் கலித்துறை

அன்ன மளிப்பவ ரைக்கலைப் பாரிவ் வவனிமிசை
இன்ன லவர்க்குப் புரிவார் நினைப்பா ரிகழ்ந்திடுவார்
மன்னவ ராயிருந் தேமரிப் பாரை மறலியினி
என்னென்ன வேதனை செய்தான் முடிவி லியம்பரிதே.

சிவனருள் பெற்றுயர் மேலோர் தமக்குஞ் சிவனையுன்னித்
தவஞ்செயன் பர்க்குஞ் சிவவேடம் பூண்டிடு தன்னியற்கும்
உவந்தே பணிபுரி வார்மே லுலகவ ருண்மையதாய்
அவஞ்செய் தவரை யிகழ்வோ ரடைவர் அருநரகே.

பெரியோர்க்குத் தொண்டுசெய் வாரைத் தடுத்திடும் பேதையரும்
சரியா நடுநிலை சார்ந்தவர்க் கல்லல் சமைப்பவரும்
பரிவான தீட்சைகொண் டாரை மறிக்குமப் பாதகரும்
எரிவாய் நரகத்தி லெண்ணில் துயரி லிருப்பரன்றே.

நேரிசை வெண்பா

இந்நூலைப் பார்ப்போர் எடுப்போர் படிப்பவர்
நன்னூ லெனமனத்தி னுடுவோர்—பொன்னூற்
படியேறித் தாண்டிப் பவசா கரத்தைக்
கடவுளர்க்கு முன்னிற்பர் காண்.

சந்தேக மாதிகளைச் சாராம லேயகற்றிப்
பந்தபா சங்களைப் பாழாக்கும்—இந்தநூல்
எந்நா ளும்மழியா தேகாந்த வீடதனைச்
சொந்தமாக் கும்மெனவே சொல்.

தரவு கொச்சகம்

அரனங் கிரிவாழி ! அம்பிகைதாள் வாழி !
பெருமான் பதம்வாழி ! பின்னைசர ணம்வாழி !
பரமேட்டி யடிவாழி பாரதிபா தம்வாழி !
கரிமுகவன் கழல்வாழி கந்தனடி வாழியவே !

வான்வாழி வானையளி மாத வரும்வாழி !
கோன்வாழி குருவாழி குவலயத் தோர்வாழி !
ஆன்வாழி யமரர்முத லிருடிசித் தர்வாழி !
நான்நீ யெனலகற்று நாதாக்கள் வாழியவே !

Vide page 459

அருணசல குரு அருளிய

நிஜானந்த போதம்

குரு துதி :

நேரிசை வெண்பா

சித்தவிசும் பிற்சத்தந் தேசலருஞ் சாசுவத
வத்துமயஞ் செய்தவன்ருள் வந்தித்து—நித்த
நிருமலப்பே ராரும் நிசானந்த போத
மருமமிசைப் பேனுள் மகிழ்ந்து.

மகான்கள் வணக்கம் :

மனத்துறுசங் கற்பமயமாயா லோகம்
அனைத்துமகண் டாகார மான—தனைத்தவிர
அன்னியமன் றுமெனக்கண் டாரவர்கள் தாள்துகள்நஞ்
சென்னிகொடு சீவிப்பம் சீர்.

சித்தர்கள் வணக்கம் :

பன்னிருசீர் விருத்தம்

சீரார்ந்த துணர்மலியு தளிகன்பண் பட்டவிதி
திகழ்கின்ற பொதிகை முனிவர்
திவ்யகுண போகர்நந் தீசர்புண் ணாக்கீசர்
சிலகரு வூரரெங்கும்
பேரார்ந்த சுந்தரா னந்தர்திரு மூலர்மிகு
பெருமைசேர் கொங்கணமுனி
பிரமமுனி ரோமமுனி வாசமுனி யமலகுரு
பிரமமுனி கமலமுனிவர்

ஏரார்ந்த கோரக்கர் சட்டை-முனி மச்சமுனி
இடைக்காடர் முதலியர்களோ
டின்னமுயர் முத்தருயர் முத்தர்நவ நாதர்புவி
யிவர்மரபி லூற்றபுனிதர்
காரார்ந்த சுந்தரக் கடவுளடி யார்மலர்க்
கண்ணனடி யாரிவர்கடம்
கனமிகுந் திடுவனச பாதமல ரென்றும்
கருத்திலஞ் சலிசெய்குவாம்.

இராயவேலூர் அமுதசித்தர் வணக்கம் :

நேரிசை வெண்பா

செய்யவே லூரமுத சித்தரே ! நாயடியேன்
உய்ய வொருதரநீ ரோதினல்—வையகத்தில்
பொய்யனைத்தும் பாழாகிப் புண்ணியத்துக் காதரவாய்
மெய்யனைத்தும் மேலாகு மே.

போளூர் பிரமம் ஸ்ரீலஸம்பத்திரி
அச்சுத தாசரவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர் விருத்தம்

உருவரு வின்மை யாகி ஒருபொருட் டன்மை யாகித்
திருவரு ணன்மை யாகித் திகழ்நிசா னந்த போதம்
கருவருத் தங்க டந்து கனமுல குய்யச் சொற்ருன்
குருவரு ளுச லன்றன் குறியுள்ள குணக்ஞன் மாதோ.

இராயவேலூர் முனிசிபல் ஆபீசு
இரத்தின முதலியாரவர்கள் இயற்றிய

எண்சீர் விருத்தம்

உலகிலோர் சரநூலின் உண்மை யெல்லாம்
உணர்ந்ததன்மேல் நிசானந்த போதந் தன்னை
நலம்பெறவே யடைவரெனச் சித்தர் சொன்ன
நன்னூலை யாராய்ந்து நயப்பி னேடு

திலதமணி முகம்போலத் தெளிவா யார்க்குந்
தெரிந்திடவே வெளியிட்டான் திருத்த மாகப்
பலகலைகள் உணர்ந்தபண் டிதனு யிந்தப்
பாரிலரு ளுசலப்பேர் படைத்தா னன்றே.

வேறு

உருவாய அன்னமய மாதிபஞ்ச கோசம்
ஒன்றென்றாய் நீங்கியதை யுணர்வறிவு தானாய்,
இருவாத னைகணீங்கிச் சகலகே வலமும்
இராப்பகலில் லாதநிட்டை தனிலிருந்தெப் போதும்
பொருவில்லா நிரதிசயா னந்தமது மேவும்
புண்ணியர்க ளெச்சமய சாதிகளி லேனும்
நிருபாதி கப்பிரம வாரிதியின் மூழ்கும்
நிலைமையரே பிரமகுலம் நிகழ்த்திடவும் தகுமால்.

'நல்லார் பிறர் குற்றம் நாடார் ; நலந்தெளிந்து கல்லார் பிறர்குற்றம் காண்பர்.' ஆதலினாலே, இந்நூல் கண் நோக்குறும் அன்பர்கள் இதிலடங்கிய நன்னிலையுண்மையினை அனுபவம் பெற்று அஷ்ட மூர்த்தமாயும் சத்துசித்தானந்தமாயும் விளங்கும் பெரும்பொருளின் திருவருள் விலாசமுற்று, மார்க்கண்டர் மதியின் கலை சோடசமும் குறைவிலா நிலை பெற்று என்றும் 16 வயது பெற்றது போலச் சிரஞ்சீவிகளாய் இருப்பார்களென்று கருதி, அங்ஙனம் செய்யக் கடவுளை யாம் பிரார்த்திக்கிறோம். 'கற்றதனால் தொல்லை வினை கட்டறுமோ? நல்ல குலம் பெற்றதனால் போமோ பிறவிநோய்?' போகாது; சாதி பேதம், சமய பேதம், பொருள் பேதமெனக் குதர்க்கமொழிகளைப் பாராட்டுவதை நீக்கி, முன்னோர்கள் நின்ற நிலை ஈதென்றுணரும் சித்த சுத்தி பெற்ற மானிடப்பிறவிகளே பிறவியென யாவராலும் புகழப்படும்.

நிஜானந்த போதம்

குறள் வெண்செந்துறை

அறிவான படம்நாலு வாலோ ஒன்றும்
அப்பனே! ஐந்துதலை விரித்தே யாடும்
குறியான நாவதுவும் கூழை கூழை
குறித்துப்பார் கைவசமா யாகும் பாரே.

எண்சீர் விருத்தம்

பூதலத்தில் பலவிதமாய்ப் பேச லான
பெருமையினை ஒருவழியி லிருந்து பார்க்க
மாதலத்தி லறிவுடைய பிள்ளாய்! கேளாய்:
மகத்தான மேருகிரிச் சிகரந் தன்னில்
பாதலத்தும் மீதலத்தும் எங்கு மான
பரம்பொருளா யரும்பொருளாய்ப் பிரகா சிக்கும்
சீதமுறு மதியிரவி சுடரு மாகிப்
பொற்கொடிபோல் காந்தியுறும் பொருளு மாமே. 1

மெய்யான பொருளென்ன சோதி சோதி;
மேவிநின்ற தலமென்ன வன்னி வன்னி;
மெய்யான தலமென்ன அப்பு வப்பு;
மேகாந்த வெளியென்ன வாயு வாயு;
மெய்யான தெய்வமென்ன அண்ட மண்டம்;
மேவிநின்ற இடமென்ன மண்ணு மண்ணு;
மெய்யான தெய்வமென்ன பஞ்ச கர்த்தாள்;
மேவுசடாட் சரமுடிவி லமர்ந்த மூலம். 2

உரைத்திடவே ஓங்காரம் ஒன்றே கோணம்;
ஓங்குமதில் சுழியொன்று நடுயி ராகம்;
வரைத்திடவே யிகாரவட்டந் தனிலே வாசி
வளமாகத் தீர்ந்தபின்பு சுவாச முண்டாம்;

கரைத்திடவே யிடைகலையிங் கலையு மாகிக்
கனத்தபரி வளையம்போல் சுழன்று பொங்கி
அரைத்திடவே சுழுமுனையால் ரேசகபூ ரகமாய்
அமர்ந்துநின்று சுவாசமது கும்ப கத்தில்
உரைத்திடவே ஒன்றுக்கொன் றுதவி யாகி 3
உகங்கோடி காலமதா யுறுதி யாச்சே.

உருதியென்ற ரேசகமும் வன்னி வன்னி;
உண்மையென்ற பூரகமும் அப்புவப்பு;
கருதியென்ன ரேசகத்தால் கும்பித் தக்கால்
கடுகிடென்று சுழன்றுமது யிகாரம் புக்கும்;
வருதியா யிந்தவகை மாசூட் சந்தான்
வளமாகச் சகலமுந்தா னடங்கிப் போச்சு;
மருகாமல் மாய்கைவிட்ட மாண்ப ருக்கு 4
மாசித்தந் தொழிலெல்லா மவர்க்கி டாமே.

வாங்கவே நவக்கிரகம் தன்னால் மைந்தா!
வளமான அனுக்கிரகம் தன்னைக் காணாய்;
தாங்கவே அனுக்கிரகம் விந்து விந்து;
தனதான நவக்கிரகம் நாதம் நாதம்;
பாங்கவே முடியடிதான் அனுக்ரக மாகும்:
பரமான சுற்பமது நவக்கிர கந்தான்
மாங்கவே அனுக்கிரக மிரவி யுச்சம், 5
மைந்தனே! நவக்கிரகம் பகல்தா னுச்சம்.

உச்சமென்ற வளர்பிறைக்கிவ் விதமாய் மைந்தா!
உதகமென்ற தேய்பிறைக்கு நவக்கிரக முச்சம்;
உச்சமென்ற தேய்பிறைக் கனுக்கிரகம் பெண்ணு;
உதகாதி நவக்கிரகம் ஆணு வாணு;
உச்சமென்ற வளர்பிறைக்கனுக் கிரகம் ஆணு;
உண்மையென்ற நவக்கிரகம் பெண்ணு பெண்ணு;
உச்சமென்ற அனுக்கிரகம் நவக்கிரகம் கூடும்
உண்மையெல்லா மரைநொடியி லுரைத்திட் டேனே.

ஈளையென்ற நோய்வந்தால் நாளைப் பார்த்தே
 இறக்கிவிட உபாயத்தை இவிமேற் கேளாய்:
சாளையென்ற கிழமையொடு நட்சத் திரமும்
 சாருந்திதி மூன்றனையும் எண்ணிப் பார்த்து
வேளையென்று மிவன்பேரை வட்டத் திட்டு
 விதித்தபிணி நாள்கட்சி யாக்கிக் கொண்டு
சாளையுமே வாராமே லுருவே சேவி
 தணிந்துவிடு மின்னமிது சைகை கேளே. 7

சைகையென்ன அவன்படுத்த நாள்செவ் வாயே;
 தானுன திங்களைமுன் தாக்கிச் சேவி;
மாய்கையென்ன செவ்வாயைக் கடைசி யாய்வை:
 மையற்ற வாரமுமப் படியே சேவி;
ஏய்கையென்ன மதியிரவி காரி வெள்ளி
 ஏதுகுரு புந்திசெவ்வா யென்று சேவி;
வாய்கையவன் பிணிதணியு மேழா நாளில்
 வாங்குமடா அதுநிற்க வேறே கேளே: 8

வேறென்னப் பரணிக்கு வருமுன் மின்னே
 விளம்படா முன்மொழியி னுபாயம் போல;
கூறென்னக் கார்த்திகையை முன்னே கூறிக்
 குதிரையின்பேர் பிறகுரோ கிணிதொட் டெண்ணு;
மாறென்னப் பரணிதன்னைத் தொடர்ந்தி டாதே;
 மனையடுப்புக் கடையாகத் தரவே தாக்கு;
பேரென்ன மூதொன்ப துக்கு மிந்தப்
 பிரயோகம் சேவிக்கப் பிணிகள் போமே. 9

பிணிபோமே திதிக்குமிந்தப் படியாம் அப்பா!
 பிரயோக மந்திரத்தை இனிமேற் கேளு;
அணியணியாய் வாரம்நாள் நட்சத்தி ரங்கள்
 அடுக்கடுக்கா நீயோதி அவன்நோய் நாமம்

தணியநசி நசியென்னக் கணக்கா லுள்ள
சாத்திரமே யுருவோதி விபூதி போடு
பணியென்னக் கொண்டபதி னைந்து பக்கம்
பத்திரண்டே மூக்கும்நட்ட சத்ர மாமே. 10

ஆமப்பா நாளுக்கே யுருவென் னப்பா!
அப்படியே கிரகபலன் அதுக்கு மாகும்;
போமப்பா திசைபலனப் படியே யாகும்;
பொல்லாத நாள்போச்சுக் கோளும் போச்சு;
ஆமப்பா லக்கினத்தின் பதியா ரூடம்
நட்பாட்சி யுச்சமுரு நவக்ர காதி
ஏமப்பா சாபமது பிடியா தப்பா!
எடுபடுமே வியாதிமுத லெல்லாந் தானே. 11

எல்லாரு மறியவொரு மருந்து கேளு:
எந்தெந்த நோயாளி தனக்கும் செய்ய
வல்லான்மை யவன்படுத்த தலத்தின் மண்ணை
மருந்துடனே முன்சேர்த்து மாப்புக் கூட்டிக்
கொல்லானே எமனையிந்த மண்ணை வாரிக்
கூறிட்ட வைத்தியனே குருவாச் சப்பா!
பொல்லாத பேர்களுக்கு மிம்மார்க் கத்தைப்
புகலாதே பூராய குருவென் றெண்ணே. 12

எண்ணியே கைபார்க்கும் போது நீயும்
இரக்கவா னுனக்கால் பிணிகொண் டோனை
நண்ணியே யவன்தலையில் நடுவே தீயை
நாட்டியதி லாறிட்டு நாசி மூச்சால்
நுண்ணியே மூச்சடக்கி யுருஞ்சிப் போடு
உனக்குவரும் நாய்ச்சலிர்க்கு முபாயம் கேளு:
தண்ணீரில் சுரதிநசி யென்று மூழ்கித்
தானபா னஞ்செய்து தீர்த்துக் கொள்ளே. 13

தீர்த்தமதி லாடிநீ நவக்ர காதி
செபம்செய்து முப்பதுநா ழிகைக்குள் ளாக
வேர்த்துவிடும் முன்தேக காந்தல் போகும்;
விபூதியிலே சதுரமிட்டுப் பிறையும் போடு;
பார்த்திருக்கும் போதல்லோ தானும் நல்ல
பண்டிதமா ருபாயமது பார்மேல் செய்வர் ;
கோத்திரத்தி லுனக்குவெகு புண்ய முண்டாய்
உலகருக்கு மிதுவயணங் கொண்டு செய்யே. 14

கொண்டுவா நிதமுமிந்தப் படிதண் ணீரில்
குறியிட்டு முச்சிரங்கைக் கங்கை நீரை
உண்டுவா பூதியங் கையிற் கீறி
யூட்டினமே யுனக்குவர மாட்டா தப்பா !
முண்டுவா ரவரவரைச் சினேகி யாதே
முகூர்த்தமிட்ட ஏழுநாள் சிலையச் சேரு ;
பண்டுபார் பெரியோரை யடுத்துக் காத்துப்
பரிகாரி பரிபாகி யாவாய் தானே. 15

பிரமன் விண்டு ருத்திரர் மகேசர் சதாசிவமான பஞ்ச மூர்த்திகள் மூலாதார கணபதியோடு ஆறு ஆதாரங்களிருப்பதாக மறை கூறுகின்றது. மண், நீர், அக்கினி, காற்று, ஆகாயம் சர்வ நால்வகை யோனி வடிவச் சீவர்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பன. அனைவருக்கும் நாசியில் உஸ்வாச நிஸ்வாசமாயுலவிவரும் இடைகலை பிங்கலையாக சுழுமுனை ஆதாரத்தில் மாறி நடந்து வரும் சத்தி சிவ சந்திர சூரியரெனும் சுவாசமான வாசியானது நாளொன்றுக்கு 2,11000,600 சுவாசமாய் நடந்து வருகின்றது. அப்படி நடந்து வருவது மனமாகவும் வாசியாகவுமிருப்பதில் நாள் ஒன்றிற்கு 12 வட்டமாயும் சந்திர பாகத்திலும் சூரிய பாகத்திலும் ஐம்பூதப் பிரிவாய்ப் பிரிந்து காட்டுகின்றது. இப்படிக் கலையில் நடக்கும் ஐம்பூதம் அந்தக்கரண வியாபாரத்தால் அறிவைத் தோற்றுவிக்காமல் ஆயுளையும்

க்ஷீணப்படுத்தி, நரை திரை மூப்பை எளிதில் உற்பவம் செய்துவிடுகின்றன.

சத்தியென்ற வடிவேதிங் கொளியாய் நிற்கும்
சர்தகமாம் சிவமேதிங் கொளியாய் நிற்கும்
வெத்தியென்ற வொளிவெளியு ளொன்றிற் ருனல்
வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டு மொன்ருய்
முத்தியென்ற வடிவாகத் தோற்றும் பாரு;
மூதண்ட ரூபமென்கே சரியு மாகும்;
வெத்தியென்ற விந்தையெல்லாம் வெளியாய்ப் போகும்;
வேதமென்ற முடிவதனைப் புகன்றிட்டேனே.

ரூபமென்ருல் ரூபமல்ல; பச்சை யல்ல;
உத்தமனே! மஞ்சளல்ல; வெள்ளை யல்ல;
ரூபமென்ருல் கறுப்பல்;புகை மேக மல்ல;
ஊன்றிப்பார் மனமிதனி லின்ன தென்று;
ரூபமென்ருல் அடியல்ல; முடியு மல்ல;
ஓகோகோ சிவரூபம் நன்ருய்த் தோன்றும்;
ரூபமென்ருல் விளக்கொளியின் பிரகா சம்போல்
உண்மையிதை யறிந்தவனே தலைவ ஞமே.

அறுசீர் விருத்தம்

'பாரி டங்க ளுள்ள தும் பரந்த வான முள்ள தும்
ஓரி டம்மு மன்றியே ஒன்றி நின்ற தொன்றடா!
ஆரி டம்மு மன்றியே அகத்து ளும்பு றத்துளும்
சீரி டங்கள் கண்டவர் சிவன்தெ ரிந்த ஞானியே!'[1]

எண்சீர் விருத்தம்

பாரப்பா! பிராணனெனும் பிராண வாயு
பத்தியுடன் தானியங்கும் வகையைக் கேளு:
நேரப்பா; நடனரவி சுழியிற் ருேன்றி
நின்றுசுத்தி நொடியிற்சிம் மெனவி றங்கிச்

1. சிவவாக்கியர் பாடல், 113.

சாரப்பா! ஓமெனவே மூலா தாரம்;
சார்ந்திருந்து நாபியிலே ஆவென் றெட்டிக்
காரப்பா! சாவென்கதிர் மதியிற் சென்று
கபாலத்தைச் சுற்றிநடு நாசி காணே.

பிராண வாயுவானது தச வாயுவாய்த் தசவிதத் தொழிலை நடத்தி, முடிவில் பிராண வாயுவாய் நிற்கும். மன அசைவால் பிராணாதி வாயுகளுதிப்பு; மன அசைவிலாதிருந்தால், வாயுக்களுக்குத் தொழிலில்லை; மனமாகிய வாசியே மனம்; மனமானது சலம் கனல் வாயு இம் மூன்றும் கூடியது.

'நாலுன மூலமுத லாறு வீடும்
சாக்கிரத்தின் கோட்டையிலே சார்ந்து நிற்கும்
கோனுன பஞ்சகர்த்தா ளிருக்குமிடம்'

என்று இவ்வனுபவங்களை மேலோர் கூறியிருப்பதும் காண்க.

அகவற்பா:

"ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டிக்
கருவிக ளொடுங்குங் கருத்தறி வித்தே
தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்
கடையிற் சுழுமுனைக் கபாலமுங் காட்டிக்
குண்டலி யதனிற் கூடிய வசபை
விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
மூலா தாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக்
காலா லெழுப்பும் கருத்தறி விக்க"

என ஔவையார் கணபதியைப் பிரார்த்தித்திருப்பதால், செனனமெடுத்த ஒவ்வொருவரும் மேற்கண்ட அனுபவத்தைச் சுருதி குருவால் சுவானுபவம் பெற்று வாழ்வதே நற்பயனாகும்.

எண்சீர் விருத்தம்

வகையான வாசியது மனமும் கண்ணும்
மயங்காதே சிவாயமென்று புலம்பி டாதே;
பகையாதே அட்சரங்கள் ஐம்பத் தொன்றும்
பரிபாடை யாயுரைத்த நாம பேதம்;
திகையாதே நாமமென்றட் சரங்க ளென்றும்;
செபியாதே யறிவுகெட்ட மனித ரைப்போல்;
நகையாதே மானிடர்பல் சாதி யென்று;
நம்பாதே நல்வழியின் காலைப் பாரே.

திரிமூர்த்தி தேவர்முதல் மனித ரோடு
சிவயோகம் பெற்றிருந்த மார்க்கந் தன்னைப்
பிரியமுட னென்னைத்தொழுது கேட்ட பிள்ளாய்!
பிங்கலையு மிடைகலையும் மாறும் போதங்
கறிவான சுழுமுனையில் மனத்தை வைத்தே
அசையாம லொருமனமாய்க் காக்கும் போது
குறியான சிவயோகம் சித்தி யாச்சு;
கோடிசென்மம் சித்தரைப்போல் வாழ லாமே.

கட்டளைக் கலித்துறை

'எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமு மெங்குமொன்ருய்,
முட்டித் ததும்பி முளைத்தோங்கு சோதியை மூடரெல்லாம்,
கட்டிச் சுருட்டித்தம் கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில்வையார்
பட்டப் பகலை யிரவென்று கூறிடும் பாதகரே!'[1]

இரேசகம், வன்னி; பூரகம், அப்பு; பிராண வாயு அமிசம், வாசி; தசநாடிகள் இருதயத்தினசைவு, அறிவு; நேத்திரக்கருமணி ஒளிவு; நாசி மூலமாய் வெளி கழிவது, விடம் பொருந்திய சூரியகலை; ஆகாய சந்திர கிரகணங்கள் முன்னிலையில் அமுதம் உள் புகுவது சந்திரகலையென்றும், உள் செல்லும் சுவாசந்தோறும் அமுதம் உள்புகுவது சந்திரகலையென்றும், உள் செல்லும் சுவாசந்தோறும் அமுதம் உள்சென்று உதிரத்தில் கலந்து உதிர சுத்தியும்

1. பட்டினத்தார், பொது, 30.

செய்து சீவனுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றன. இவ்வமுத பலத்தால் தவசிகள் தேகத்தைப் போஷித்து நெடுங்காலமிருப்பதாக மதியமுதம் உட்கொள்ளும்படி செப்பியிருக்கின்றனர். கைலாயமென்னும் சுழுமுனை வீட்டில் ஓங்காரித்துக்கொண்டு தலையெழுத்தாக இருப்பது உணர்வு. அவை அசைவற நிற்கில் சிவமாம்; அசைவுறில், சீவனும்; மூச்சாகவும் பேச்சாகவும் சப்திப்பது சத்தி; இவையே பேசுமெழுத்துப் பேசாவெழுத்தெனப் புகல்வன. பேசுமெழுத்து மனம்; பேசாவெழுத்து வாசி; சாகா வேகா தலைபோகாப் புணர்ப்பென மறை கூறும் வாசியாகிய வாயுவையும், ஆகாய வெளியையும், ஆவியாகிய வன்னியையும், எச்சமய மகான்களும் அடைய வேண்டும்.

கால் என்பது, பிருதிவி; தலையென்பது, ஆகாயம்; மத்தி, அப்பு; உடல், வாயு; உயிர், அக்கினி அறிவு மயமாய் நின்றன.

எண்சீர் விருத்தம்

நானுகித் தான்முடிந்த சூட்சந் தன்னைத்
தரணிதனி லறியாமல் தான்தா னென்றே
ஊனுகி நின்றதிரு வுடலைக் காணுன்
உடலில்நின்ற அட்சரத்தி னுறுதி காணுன்
ஆனுகி நின்றதிரு வாசி காணுன்
அமர்ந்துநின்ற வாசிதிரு நயனங் காணுன்
வானுகி நின்றவடி முடியுங் காணுன்
மதிகெட்டு விதியழிந்து மாளு வானே.

ஆகாய ரவியினிடத்து உஷ்ணக் கிரணமும் மழைக்கிரணமும் பனிக்கிரணமும் உண்டாகியது போல, அறிவினிடத்தில் இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனையென்னு மூன்று கிரணமுமுண்டாயின.

மணி மந்திர ஔஷத பரிகாரமாகிய மூன்றில், ச...மாகிய வாசியின் லக்ஷியம் தெரிந்து, அவ்வனுபவத்

லிருந்து பிணியாளன் வியாதியை நேத்திரத்தால் கண்டு, வாசியினுல் ஆகருஷ்ணம் செய்வதே மணி மந்திர பரிகார மாகும். ஔஷதாதிகளால் வியாதியை நிவர்த்திப்பதா யிருந்தாலும், வைத்தியனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சர அப்பியாசம் வேண்டியிருப்பதால், அதற்குரிய அனுபவி களையடைந்து, இரேசக பூரக கும்பகம் இன்னவையென் றுணர்ந்து அடைதலே நன்மார்க்க நிலையாகும்.

சரியை கிரியை யோக ஞானமாவன: மன்னுயிரும் தன்னுயிர்போல எண்ணுவது சரியை; மனு நீதியும் குரு மொழியும் தப்பாதிருப்பது கிரியை; ஒன்றுமே அலையும் மனமொடுங்குவது யோகம்; எப்போதும் தற்பரமாய் நின்றதுவே ஞானம்.

நான்கு பதமாவன: கடவுள் சிருஷ்டித்த உலகில் வசிப்பதே சாலோக பதம்; கடவுளை எதிரிட்டுப்போற்றி வாழ்தலே சாமீப பதம்; குரோதாதி குணங்களை நீக்கிச் சத்துவ குணமாயிருப்பதே சாரூப பதம்; துவித பாவனை நீக்கி, ஆத்தும விசாரணை செய்து, கடவுளோடு இரண் டறக் கூடி அது தானுய் தானதுவாய் நிற்பதே சாயுச்சிய பதமாகும்.

அஷ்ட கர்மமாவன: பிராணுயாமத்தால் வாசியை வசப்படுத்திக் கடவுள் திருவருள்மீது மோகித்து, நித்தி ரையை நீக்கி, கண் பார்வையைப் பகிர்முகப்படுத்தாமல், ஐம்பொறிகளை வித்துவேஷித்து, நானெனும் அகங்காரத் தைப் பேதித்து, பூரணத்தில் மனத்தை ஐக்கியஞ்செய்து, சஞ்சித வினைகளை மாரணம் செய்வதாகும்.

அஷ்டாங்க யோகமாவன: காமமாகிய இச்சை யைத் தோன்றுமற்செய்து, தக்க ஆதனத்திருந்து, நாம ரூபத்தை நாடும் மனத்தை இருதயாம்பரத்திலிருத்தி, புறவிடயங்களை நீக்கி, விகற்பமில்லாமல் தத்சொரூபத்தை நாடி, வெளி ஒலி தானே தானுய் ஒத்து நிருவிகற்பமாகுத லாம்.

அணிமாதி சித்தியின் விவரம்: அணிமா, சூக்ஷ்ம காரண மகாகாரணசரீரமென்பதில் மகாகாரண சரீரமாய், அணுவிலசைவாக நுழைவது; மஹிமா, விஸ்வ ரூபமாய்த் தோன்றல்; ஹரிமா, அதிக பளுவாயிருத்தல்; லஹிமா தக்கையைப்போல இலேசாய்க் காட்டல்; பிராப்தி, இரவி மதியோரை வசப்படுதல்; பிரகாமியம், பிறர் காயத்தில் நுழைந்து, நினைத்தவரிடம் அக்கணமே தோன்றல்; ஈசத்துவம், பஞ்ச கிர்த்தியத்தொழிலை நடத்துதல்; வசித்துவம், அண்டர் முதலிய அனைவரையும் தன் வசமாய் இருக்கச் செய்தல்.

தேகமைந்தின் விவரம்: அவை இருள் தேகம், மருள் தேகம், சுத்த தேகம், பிரணவ தேகம், ஞான தேகம் என்பன.

இருள் தேகமாவது, ஸ்தூல தேகத்தில் அபானத்தில் மல குற்றம், நாவில் நாடிக்குற்றம், கண்டத்தில் கபக் குற்றம், மேல் மூலத்தில் திரைக்குற்றம், மனத்தில் ஆணவ மலம் பொருந்தி நானெனும் அக்கியான குற்றமாவது.

மருள் தேகமாவது, மாயா சம்பந்தமாய்த் தனக்கு வருவது தெரியாமல் அகங்காரங்கொள்வது.

சுத்த தேகமாவது, கருவி கரணாதிகளிறந்து அறிவு அருள் வடிவாய்ப் பார்வைக்குத் தேகம் தோற்றுவது.

பிரணவ தேகமாவது, தேகம் தோற்றினும் கைக்குப் புலப்படாததும் நிழல் சாயை இல்லாததுமாம்.

ஞான தேகமாவது, கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் அறிவிற்குப் புலப்படுவது.

திருக்கு திருசியமாவன: நாமரூப பிரபஞ்சம், இந்திரியங்களுக்கு விஷயம்; இந்திரியம், கரணங்களுக்கு விஷயம்; கரணங்கள், சீவனுக்கு விஷயம்; சீவன், சீவசாட்சிக்கு விஷயம்; சீவசாட்சி விவேக ஞானத்திற்கு விஷயம்; விவேக ஞானம், பரிபூரண சைதன்னியமென்னும் அறி

வொன்றுக்கும் விஷயமாகாது ; இந்தச் சொரூப நிலேயே தானென்றுணர்ந்து அதுவாய் விளங்குவர் ஞானியர்.

ஞானிகள் தேகசித்தியாதற்குத் தச தீட்சை விவரம் : முதல் தீட்சையில் ரோம துவாரங்கள் வழியாகக் கெட்ட நீர்கள் வியர்வையாய்க் கசியும் ; இரண்டாவதில் முத்தோஷமாகிய வாத பித்த சிலேத்தும தோஷம் நீங்கும்; மூன்ருவதில் பழைய கெட்ட உதிரங்கள் கசியும் ; நாலாவதில் சர்ப்பம் தோலுரிப்பது போலச் சரீரத்தில் தோலுரியும் ; ஐந்தாவதில் சட்டை கழன்று தேகம் சிவந்த நிறமாகப் பஞ்சமூர்த்திகள் கோரியதைத் தருவார்கள் : ஆருவதில் சட்டை கழன்று, சுழுமுனை வாசல் திறந்து, தூர திருஷ்டி தெரியும் ; ஏழாவதில் சட்டை வெளுப்பாய்க் கழன்று, தேகம் தீபம் போலப் பிரகாசிக்கும் ; எட்டாவதில் சடத்தை உயரத்தூக்கும் ; இலாகிரியுமாகும் ; கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் ; ஒன்பதாவதில் தேகம் சூரிய பிரகாசமாய் அஷ்டமா சித்தியும் கைவல்யமாய்த் தேவர் ஏவல் புரிவர் ; பத்தாவதில் தேகம் தீபம் போலப் பிரகாசித்து, தேகத்தை வெட்டக் கத்தியோடும் ; சொரூப சித்தியாம் ; அண்டத்தில் மௌனம் நரை திரை மூப்புப் பிணி மரணம் ஏற்படா.

தவசிகளுக்கு ஆதாரம் வாசி. 'வாசி' என்பது, பிராண வாயு ; இதைக்கொண்டு சகல சித்திகளையும் பெற்றனர். சுடரான சுழுமுனையில் சந்திரன் சேரில், பஞ்ச பூதமும் அறிவும் ஒடுங்கும் ; இரவி சேரில், ஐம்புலனும் அறிவும் பெருகும் ; இரவி மதி ஒன்ருய்க் கூடிச் சுழுமுனையிடம் ஒடுங்கில், அறிவும் தச வாயுவும் ஒடுங்கும். வாசி நடு நிலையிலும், மூலத்திலும், நாபியிலும், கண்டத்திலும், சுழியிடமும் சதா நிற்கப்பெற்றவர்கள்தாம் மெய்ஞ் ஞானிகள்.

சாகாக் காலையும் வேகாத்தலையையும் மணியாடும் கோணத்தையும் ஆசான் முன்னிலையில் தெரிந்து, மும்மூல

மாகிய உந்தி மார்பு நெற்றிக் கண்ணிடமிருப்பர். அமா வாசை அன்னந்தண்ணீரிறங்குமிடம். பருவம் அன்னரசம் பிரிக்குமிடம். நாதமென்பது, தீமலம்; விந்தென்பது வாசி. தீயானது வாசிமீதேறி விளையாடும். சாகாக்கால் வாசி வாயு வேகாத்தலை ஆகாசவெளி போகாப் புனல் ஆவியான வன்னி ஆக மூன்றும் கூடியது நாதமென்றும், பசந்தமண்ணும் தண்ணீருமான இரண்டும் விந்துவென்றும் விளங்கும்.

எழுத்து-3 :
பதி, பசு, பாசம்.
அறிவு-வாசி, சோதி.
ஸ்தூலம்-சரீரம்.
சூக்ஷமம்- ஆவி.
காரணம்-பரம்.
பதி-பரம்.
பசு-வாசி.
பாசம்-கயிறு.
சத்தி-தீ.
சிவம்-வாசி.
பூரணம்-சலம்
அடி-சந்திரன்.
நடு-சுழி.
முடி-சூரியன்.
ரேசகம்-சூரியன்.
பூரகம்-சந்திரன்.
கும்பகம்-சுழுமுனை.
காமப்பால்-ரவி.
கானற்பால்-மதி.
சோமப்பால்-அக்கினி.
சிவாத்மா-மூலத்தீ.
பரமாத்மா-வெளி.
பேசுமெழுத்து மனம்
பேசா எழுத்து-வாசி
அந்தி-சூரியன்.
சந்தி-சந்திரன்,
உச்சி-சுழுமுனை.
விட்டவிடம்- ஆகாய வெளி.
தொட்டவிடம்-வாசி
மூல அனல்-வாசி.
வாசி-பிராணன்.
பிராணம்-தீபம்
தீபம்-யோகம்.

மதம்-3·
சாதி மதம்
பொருள் மதம்
கல்வி மதம்
குலம்-சக்குலம்
சட்டை உரிப்பன 96
தத்துவம் 96
புளியால்-திரை.
உப்பால்-நரை.

துவாரு 10:
சிவத்துவாரு
விகாரத்துவாரு
அங்கத்துவாரு
விசேட சாதி துவாரு
ஆசிரமத் துவாரு
நாமத் துவாரு
சம்ஸ்காரத் துவாரு
வேஷத் துவாரு
கிரிகையாதி துவாரு

மணி-3 :
ரவி-சொரூபமணி.
மதி-கமலனி
சுடர்-அட்டமாசித்தினி.

பூமி-சத்தி.
ஆகாயம்-சிவம்.
சத்தி-உடல்.
சிவம்-உயிர்.
தீபம்-அறிவு.
வாசி-மூல அனல்.
பிராணம்-தீபம்
நந்தி-நேத்திரம்.
மனோன்மணி-மனம்.
புருவமுனை-சொர்க்க வீடு.
பரகதி-துவாதசாந்தம்.
அகாரம்-சத்தம்,
அது-ஆத்மா.
அந்தகாரத்தைத் தியானிக்க அகத் தீசராவர்.
ரவி மதி சுடர் மூன்றும் ஒன்றானால் நவநீத கிருஷ்ணனெனப் புகலும்.
சந்திரனை நோக்க வெட்ட வெளிபோலக் காணும். அது சிவப்தமாகும்.
ரவியைப்பார்க்க இருதயத்தில் ரவிபிரகாசம் தோன்றும். அது சத்திபாதிபமாகும்.

ஸ்தூல தேகத்தைப் போஷிக்க ஆகாரம் கொடுப்பது போல, சூக்ஷ்ம தேகமாகிய ஆவியாகிய வன்னிக்கு ஆகாரம் சந்திரகிரணங்களின் அமுதத்தைக் கொடாததால் மூல அனலுக்கு ஆவி குறைந்து ஆயுள் க்ஷீணப்படுகின்றது.

'குலம்' என்பதும் 'சாதி' என்பதும் முடிவாகப் பார்க்கில், மானிடப் பிறவியில் ஆண் பெண்ணாக விளங்குவதில், கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்யாகிய ஐந்து பாதகத் தொழிலை நிக்கிரகித்துச் சத்துவ குணத்தோடு பாபமெனும் பொருள் யாதோ காரணம் விவரமறிந்தது தானே சூசனையென ஆத்தும விசாரணை செய்து முடிவை நாடி நிற்பவரே மேலாம் குலமெனப்படுவர். காமாதிகளைக் கைக்கொண்டு, நன்று தீதெனத் தெரிந்து நடவாமல், புலால் மது பானங்களையுண்டு, ஊண் உறக்க மைதுனமே பெரும்போகமென வாழ்நாட்களை மிருகாதிகளின் பாவமாயிருந்து கழிப்பவரே கீழ்க்குலமெனப்படுவர். மனத்தை ஒருமை செய்யாமல், காவிகாம்பிர தண்டு கமண்டல விபூதி பூசினும் துவாதச நாமம் தேகத்தில் சார்த்தினும், சதா ஆலயம் புகினும், ஐந்து கால சபதப சந்தியா வந்தனம் புரியினும், யாதொரு பயனுமிராது; தனக்குத் தானே வஞ்சகக் கள்வனவன்.

தரவு கொச்சகம்

"மணிகடல் யானை வார்குழல் மேகம்
அணிவண்டு தும்பி வளைபேரி கையாழ்
தணிந்தெழு நாதங்கள் தாமவை பத்தும்
பணிந்தவர்க் கல்லது பார்க்கவொண் ணாதே."[1]

மானிட சரீரத்தில் தசவித நாதங்களும் பகிர்முக நோக்கில்லாமல் அந்தர் முக நோக்குடையவர்க்கு விளங்கும் சத்தம் ஓசை எனப்படும்; அதுவே நாதமாகும்.

1. திருமந்திரம், 606.

நாதம் ஆகாயத்திலுற்பவம். சத்தம் பிறந்த இடத்தில் சகல கலையுமுதிக்கும். நாத விந்து கலை எனப் புகல்வது நாதமானது பெண்பாலிடமென்றும் விந்தென்பது புருடனிடமிருப்பதென்றும் கூறுவது சகசமாயிருந்தாலும், ஆணிடத்திலும் பெண்ணிடத்திலும் நாத விந்திருப்பது உண்மையாயிருக்கும். இதை அனுபவத்தால் நிச்சயிக்கக் கூடும். குளவியானது கீடமாகிய புழுவை எடுத்துக் கொண்டு போய் மண் கூட்டிலடைத்துச் சிறிய வழி விட்டு, அவ்விடம் குளவியானது தனது வால் முள்ளினுல் பல தரமும் புழுவைக் குத்தி ரீங்காரமான பிரணவ நாதத்தை ஒலிக்க, குளவி குத்திய துன்பத்தைச் சகியாத மகா துன்பத்துடன் நாத ஒலியைக் கேட்டிருந்த புழுவானது, அந்த வடிவம் நீங்கிக் குளவி வடிவம் பெற்றது. அதுபோல, மானிட தேகமுடையவரும் தமக்கு எதிரிட்டிருக்கும் மரண பாதைக்கு மிகப் பயந்து, சதா ஆகாய அமிசமான பிரணவ நாதமின்னதென்று ஆசிரியரிடம் கேட்டு, மனத்தை அதில் இலயப்படுத்தியிருக்க, சூக்ஷம சரீரம் சித்தியாகும்.

நேரிசை வெண்பா

'எஞ்செய லாலெய்து மிவ்விதியு மல்லாது
தஞ்செய லாலுண்டோ தந்தைவிதி-எஞ்செயலோ
முன்னு ளமைந்த மொழிதவ ருதந்நாள்
இந்நா ளமைப்பது மில்.

எனவும்,

'தந்தை விதியல்லோ இந்த விதிகளெல்லாம்?'

எனவும்,

எண்சீர் விருத்தம்

'பாதகங்கள் போமென்றீர் பாவ மென்ன
பரமான என்குருவே! அருளிச் செய்வீர்;
சூதகமாம் நாதத்துள் விந்து பூத்த
சுகம்போல இருந்ததடா! அதுவே பாவம்;

பேதையரைப் பெண்டாமை தினமே செய்து
பிறந்தாயே அவள்வயிற்றுட் செனமித்தேதான்;
மாதாஎன் தாயேகொடும் பாவி நீதான்
மகவாகப் புறப்பட்டால் ஞான மாமோ ?'

ஆதாரமாகிய ஆகாய அமிசத்தில் ஒரு கோடியே ஒன்பது லட்சத்து அறுபதாயிரங்கணமான 50 நாள், 414 நாழிகை, ஆயிரத்தறுநூறு நொடிக்கணக்காய்ப் புருடனிடம் சுக்கிலத்தில்,

தரவு கொச்சகம்

'மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடில்
கோவின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு
மேவிய கூறது ஆயிர மாயினுல்
ஆவியின் கூறுநூ றுயிரத் தொன்றே."[1]
'அணுவில் அணுவினை ஆதிப் பிரானை
அணுவில் அணுவினை ஆயிரங் கூறிட்டு
அணுவில் அணுவை அணுகவல் லார்கட்கு
அணுவில் அணுவை அணுகலு மாமே."[2]
"அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவும்
கணுவற நின்ற கலப்ப துணரார்
இணையிலி யீச னவனெங்கு மாகித்
தணிவற நின்றுன் சராசரத் தானே."[3]

புருடன் சுக்கிலத்தில் அணுவுக்கணுவாய் முன் கண்ட நாளளவாகக் கீட வடிவாய்க் கர்ப்பமிருந்து மோகங்கொண்டு ஸ்திரீயை நினைத்துப் புணர்ந்து ஸ்திரீ சுரோணிதத்தில் சுக்கிலத்திலிருந்து கீடம் சம்பந்தமாகும் முறையான ஆண் பெண்ணும் மவுனமுற்றுல் மோசமில்லை; கருவங்கேதரிக்கும் பாரு. இரு மனமும் ஒருமையுடனிருக்க வேண்டும். அவ்வகை உத்தமப்புணர்ச்சியில் ஸ்திரீயின் மனமானது புருடன் வடிவமீது நோக்கமாயிருக்கவேண்

1. திருமந்திரம், 2011. 2. ஷை 2008. 3. ஷை 2010.

டும்; வேறு ரூபத்தின்மீது மனம் வைக்கலாகாது. ஒன்ருன இருவரும் கூடியேயுற்று உள்ளம் கணவன்றன் மேலுறில் நன்றதான கணவன்றன் உருவமாம். நாடும் காதலிமேலங்நாட்டமுறில் நின்ற தாயுருவே வடிவாயுறும் நேசமாதுலன்போலிருந்தால், வழியன்றியே அவள் முன்னவன் பின்னவனுகு மைந்தன் கூருமெனு நீள்மறை. இவ்வண்ணமாக வடிவம் பொருந்தும். புருடன் கலை சூரியனயிருந்தால், கரு ஆண் வடிவமும், சந்திர கலையாயிருந்தால் பெண் வடிவமும், பிருதிவி, அப்பு தேயு, வாயு பூதியமாயிருக்கில், அவையவைகளுக்குரிய கணக்கின்படி ஆயுளமைவதாயும் இருக்கிறது. அப்படியமைந்த கருவானது, 280 நாள், அல்லது 300 நாள் பெண் வயிற்றில் வளர்ந்து வெளி கண்டது அவ்வகை சென்மித்த சிசு, எழுவிதப் பருவமடையும். அதை ஏழு பிறவி என்றும் புகல்வர். அவையாவன புருடன் ஸ்திரீயை நினைந்து மோகங்கொண்டது, 1; சம்பந்தமுற்றுச் சுரோணிதத்தில் சம்பந்தமானவை, 2; கருப்பையில் வளர்ந்தது, 3; வெளித்தோன்றிய குழந்தைப் பருவம், 4; வாலைப்பருவம், 5; எவ்வன காமாதிகளாலலைவுறும் பருவம், 6; நரை திரை மூப்புப்பிணி மரணப் பருவம், 7. இந்த ஏழு பருவங்களிலும் வடிவமும் குணமும் நடக்கையும் பேதங்களாகவேயிருக்கும் புருடன் ஸ்திரீ இருவருக்கும் மோகவுற்பவ விவரம்.

எண்சீர் விருத்தம்

கேளப்பா மனமான வாயுக் கூடிக்
 கெடியான சித்தமா காயம் பொங்கி
வேளப்பா வாங்கார சிகார மிஞ்சி
 மேவுதற்குப் பெண்மேலே மோக மாகும்;
நாளப்பா ஐந்திற்கும் பலமே தென்ருல்
 நலம்பெறவே சொல்லுகிறேன் நன்ருய்க் கேளு;
தாளப்பா மனத்தோடே வியானன் கூடித்
 தனியான நாதத்தி லபானன் ருனே.

நானென்ற விந்துவினிற் சமானன் கூடும்;
தனியான சித்தத்தில் வியானன் கூடும்;
தானென்ற ஆங்காரங் கெர்ச்சிப் போடு
கலந்துநிற்கும் உதானனப்பா கண்டு கொள்ளு;
வேனென்ற பத்துமொன்ருய் மனமுங் கூடி
மேவியவன் கலந்துவிந்து விழுகும் போது,
மானென்ற மௌனபர வசமே யாவான்
மருவுகின்ற பெண்ணுக்கம் முறைதான் காணே.

ஒன்ருன் விந்துவிலே விட்ட குறை வந்து உருத்தரிக்கும். அவ்வுருவே அவனவளுமாவார் என்றும், தனது நல்வினை தீவினையளவாகப் பெண் கர்ப்பத்தில் தானே பிறவி எடுத்து அனுபவிக்க வேண்டுமென்றும் அனுபவிகள் கூறியது மகாவாக்கியம்.

பிராண வாயு பித்தம் அக்கினி சலத்தில்; அபான வாயு வாதம் மலத்தில்; சமான வாயு அய்யம் சுழி விந்தில்.

தீயும் காற்றும் மலத்தில் சார, வாத வாயுவும் அக்கினியும் காற்றும் ஆகாயத்தில் சாரப் பித்தமுறும்; சகலமும் காற்றும் சுழியில் சார, சிலேற்பனமுறும்.

வாசி மூலவிடம் ஐந்து: நாசி முனை, சகஸ்திரம், பிடரி, நெஞ்சு, மூலம்.

முத்தீயின் விவரம்: குதஸ்தானத்தீயொன்று, ருத்திரஸ்தானத் தீயொன்று, பருவ மையச் சதாசிவ ஸ்தானத்தீயொன்று.

சந்திர சூரிய அக்கினி இடமாவன: மூலத்தில் அக்கினி; மார்பில் சூரியன்; முடியில் சந்திரன்.

உலவுமிடம்: சூரியகலை நடக்கும்போது சுவாசம் பிடரி வழிச்சென்று வரும்; சந்திரகலை நடக்கும்போது 312 பாகமாகிய மூளையில் சென்று வரும்; மந்திரங்கால் மதிமுக்காலென்பது, மந்திரம் சூரியன் கால்: மதி சந்திரன் முக்கால்; அங்குஷ்டப் பிரமாணமென்னும் அகத்தீசர்

ஓர் அங்குலமுள்ள நேத்திர ஸ்தானமிருந்து ஆயிரத் தெட்டுக்கிரணங்கள் பொருந்திப் பகிர்முக நோக்காக யாவும் பார்த்தும் தான் சர்வ சாக்ஷியாய் விளங்கும்.

ஸ்தூல பஞ்சீகரணம் :

பிருதிவியில் பிருதிவி-அஸ்தி.
பிருதிவியில் அப்பு-மாமிசம்.
பிருதிவியில் தேயு-சர்மம்.
பிருதிவியில் வாயு-நரம்பு.
பிருதிவியில் ஆகாயம்-ரோமம்
அப்பினிலப்பு-மூத்திரம்.
அப்பினில் பிருதிவி-உமிழ்நீர்
அப்பினில் தேயு-வியர்வை.
அப்பினில் வாயு-உதிரம்.
அப்பினில் ஆகாயம்-சுக்கிலம்
தேயுவில் தேயு-பசி.
தேயுவில் பிருதிவி-தாகம்.
தேயுவில் அப்பு-நித்திரை
தேயுவில் வாயு-ஆலிசம்.
தேயுவிலாகாயம்-சங்கமம்.
வாயுவில் வாயு-ஓடல்
வாயுவில் பிருதிவி-நடத்தல்
வாயுவில் அப்பு-இருத்தல்
வாயுவில் தேயு-தத்தல்
வாயுவிலாகாயம்-கிடத்தல்
ஆகாயத்திலாகாயம்-மோகம்
ஆகாயத்தில் பிருதிவி-ஆசை
ஆகாயத்தில் அப்பு-துவேஷம்
ஆகாயத்தில் தேயு-பயம்
ஆகாயத்தில் வாயு-வெட்கம்

சூக்ஷ்மபஞ்சீகரணம் :

ஆகாயமுமாகாயமும்-நேத்திரம், அறிவு
ஆகாயமும் வாயுவும்-கண்டம்
ஆகாயமும் தேயுவும்-மார்பு
ஆகாயமுமப்பும்-நாசி; பித்தம்
ஆகாயமும் பிருதிவியும் இருதயம்; அகங்காரம்.
வாயுவும் பிருதிவியும் கூடில் இருதயம் ; பிராணன்.
வாயுவும் அப்பும்-குதம் ; அபானம்.
வாயுவும் தேயுவும்-கண்டம் ; உதானன்.
வாயுவும் வாயுவும் - சர்வ சரீரி, வியானன்.
வாயுவும் ஆகாயமும்-நாபி ; சமானன்
தேயுவும் ஆகாயமும்-செவி
தேயுவும் வாயுவும்-சரீரம்
தேயுவும் தேயுவும்-நேத்திரம்
தேயுவும் அப்பும்-சிங்குவை
தேயுவும் பிருதிவியும்-நாசி
அப்பும் ஆகாயமும்-சத்தம்
அப்பும் வாயுவும்-பரிசம்
அப்பும் தேயுவும்-பார்வை
அப்பும் அப்பும்- இரசம்
அப்பும் பிருதிவியும்-கந்தம்
பிருதிவியும் ஆகாயமும்-வாக்கு
பிருதிவியும் வாயுவும்-பாதம்
பிருதிவியும் தேயுவும்-பாணி
பிருதிவியும் பிருதிவியும்-குதம்
பிருதிவியும் அப்பும்-குய்யம்

ஐவகை உற்பவம் : பிருதிவியினிடம் சராயுசமான வித்துகளாம் புல் பூடு கொடி செடி மரமுதலியவைகள்.

அப்புப் பூதம் : உற்பிஜம். பையினிடமாக மானிடம் பசு ஆடு மிருகாதிகள்.

தேயு பூதம் : சுவேதசம். வியர்வை வெப்பத்தால் ஈ, பேன், கீடம், கம்பளிப்பூச்சி, புழு.

வாயு பூதம் : அண்டசம். முட்டையில் கோழி, வாத்து, பல்லி, ஓணன், சர்ப்பம், கோட்டான், கருடன்.

மந்திர பீசம் : ஆகாயம்; மஹான்களால் சிருஷ்டிக் கப்படும்.

இதில் ஓரறிவுடையவை புல் மரம் செடி; இவை பரிசமறியும்.

ஈரறிவு : சிப்பி, சங்கு; இவை பரிச ரசமறியும்.

மூவறிவு : கறையான், எறும்பு; இவை பரிச ரச கந்தம் அறியும்.

நாலறிவு : தும்பி, வண்டு; இவை பரிச ரச கந்த ரூபம் அறியும்.

ஐயறிவு : பறவை, மிருகங்கள்; இவை சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமறியும்.

ஆறறிவுடைய மானிடர்கள், ஞானமாகிய அறிவும் பொருந்தியவர்கள்.

ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மும்மலமும் நீங்கில், ஆத்துமா அருவோடு கூடிய ஞானமாகும்.

ஒருபாதையுமின்றித் தானுயிருப்பது பிரமம்; பிரமம் மாயையாகிய அவித்தையிற் பிரதிபலித்த போது சீவன்; சீவன் அவித்தையிற் கூடியபோது சுழுத்தி; சுழுத்தி அந்தக்கரணத்தில் கூடில் சொப்பனம்; சொப்பனம் ஐந்து இந்திரியத்தில் கூடில், சாக்கிரம்; சாக்கிரம் 96 தத்துவங் களுடன் கூடில், விவகாரம்.

எண்சீர் விருத்தம்

ஆச்சப்பா தேகமென்ற ஆதாரத்தில்
அவத்தையென்ற அஞ்சையுமே சொல்லக் கேளு:
மூச்சப்பா லலாடத்திற் சாக்கிரந்தா னென்று;
முனையான கண்டத்திற் சொப்பனந்தா னென்று;

நீச்சப்பா மார்பின்கீழ்ச் சுழுத்தி யொன்று;
நிசமான வுந்தியிலே துரிய மொன்று ;
வீச்சப்பா விந்தின்மேல் துரியா தீதம்
விளங்கி நின்ற அவத்தையஞ்சும் கண்டு கொள்ளே.

விரசுகொண்டே ஆடுகிற சக்க ரத்தை
வினயம்கொண்டு பாராமல் வீணாய்ப் போன
பிரசைகளைக் கண்டதனு லேதுண் டப்பா ?
பிலமான மூலமதில் மனத்தை வைத்தே
உரவான வாசியினால் மைந்தா மைந்தா !
ஊடாடும் சக்கரத்தை யுன்னி யாட்டத்
திரமாகச் சீவர்களைக் கதிகொண் டாடும்
தீர்க்கமுடன் கேசரியி லிருந்து பாரே.

கலையான சீவகளை தீபம் போலே
கண்டதடா எண்ணெய்திரி மாண்ட போது ;
கலையான சீவகளை யெங்கே போச்சு?
கனலொளியின் பூரணந்தா னெங்கே போச்சு ?
கலையான கதலிகுலை சாயும் போது
காரணமாய் முன்போலே பின்புண் டாமே;
கலையான சீவகளை பக்கத் தேதான்
கண்வெடித்த கதையாச்சுச் சீவன் காணே.

தானாகித் தான்முடிந்த சூட்சந் தன்னைத்
தரணிதனி லறியாமல் தான்தா னென்றே
ஊனாகி நின்றதிரு உடலைக் காணான்
உடலில்நின்ற அட்சரத்தி னுறுதி காணான்
ஆனாகி நின்றதிரு வாசி காணான் ;
அமர்ந்துநின்ற வாசிதிரு நயனங் காணான்
வானாகி நின்றவடி முடியுங் காணான்
மதிகெட்டு விதியழிந்து மாளு வானே.

மாளுவது மிரண்டுவிதம் மைந்தா கேளாய்:
மகத்தான சீவகளை மாறும் போது
ஆளுவது பூரணமாய் அறிவோ டய்யா !
அடங்குவது பராபரத்தே அமைப்பே யாகும் ;

சூளுவது நோயுடனே பாசம் சூழ்ந்தால்
சுளுவான மதிமயங்கி அலைவான் பாராய் :
காலுநிலை யறியாமல் அலைந்து கெட்டுக்
கானலிலும் நீரினிலும் கரைந்து போமே.

ஆகையால் அந்தக்கரண வியாபாரங்கள் நீக்கி, அந்தர் முக நோக்காய்ப் பேச்சுக்கும் மூச்சுக்கும் மத்தி, கண்ணுக்கும் காதிற்கும் மத்தி, கங்குல்பகலாகுமிடத்திற்கு மத்தி, இரவி மதிக்கு மத்தி, அறிவிற்கும் மனத்திற்கும் நடுநிலையில் நின்றவர்க்கே மெய்ப்போதமுதயமாகும்.

அறுசீர் விருத்தம்

நினைவை நீக்கி நோக்கியிடின் நிமல சொரூபந் தோன்றிவிடும் ;
நினைவை மேவி நோக்கியிடி னிலையில் உலகந் தோன்றிவிடும் ;
நினைவில் உலகம் அறிந்ததுவும் நீங்கிச் சொரூபம் அறிந்ததுவும்
நினைவி னுேக்கிற் ருனில்லை; நிகழு மாயா மோகமதில்.
தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீங்கிற் ருன்விளங்கும் ;
தன்னை மறந்த தேபந்தம்; தன்னை அறிந்த தேமுத்தி ;
தன்னை விடவோர் பொருளில்லை ; தானே பிரம மாயையும்பின்
தன்னை விடவே ருய்விளங்கா தானே யாகி விளங்கிவிடும்.

க்ஷண சிருஷ்டிப் பிரளயம் தின சிருஷ்டிப்பிரளய மாகின்ற நினைத்தலும் மறத்தலும் நித்திரையிலே தன்னையே மறத்தலாகின்றபடி; மரண காலம் எதிரிட்டிருப்பது இன்ன நாள் என்று தெரிந்து, அதற்குள் அடைய வேண்டும் பயனை அடையாத நமது இகபோக சுகமும் ...க்கையும் மனவிகாரமும் யாது பயன்தரும் ?

ஐம்புலனை வென்றவன் வீரமே வீரம். கடவுள் ஒன்றெனத்தெளிந்த பேரறிவே அறிவு. பிறர் ஏவாமல் உண்பதே வூண். தான் சாகாமல் கற்பதே கல்வி. ஆதலால், ஆதி சிருஷ்டி காலமுதல் யோனியாசைகொண்டு, யோனி மூலமாகவே இச்சை கொண்டபடி சென்மித்து வருகிறோம். அவ்வகை யோனி வழியாக அளவிறந்த சென்மங்கள் எடுத்தும், இப்போதாகிலும், 'பிறந்துவிட்டேன்;

இனிப் பிறவாதிருக்க வரந்தரவேண்டும்,' எனப்பட்டினத் துச் சுவாமிகள் கேட்டபடி., இனிப் பிறவி பெரு வண் ணம் பெற வேண்டுமல்லவா? தேகம் நரை திரை மூப் புச்சாக்காடு பெற்று நசிப்பது சித்தம். தேகத்திலிருந்த சத்து எக்காலமும் நசிப்பதில்லை என்றனைவரும் புகல்வது பழமொழியாயிருந்தாலும், அது அனுபவத்தில் சித்தாந்த மாக வேண்டும்.

இப்புவி அத்திப்பழம்போலும் பேரண்டம்; அதற் குள்ளமைந்த வித்துகள் போல்வன சிற்றண்டங்கள். பேரண்டம் ஆயிரத்தெட்டுக்கூடியது ஒரு புவனம்; இவ் வகைகொண்ட புவனம் 2,214 கூடியது ஒரு சாகரம்; சாக ரம் ஏழு கூடியது ஒரு பதம்; இப்படி 814 பதம் கூடிய தைப் பிரபஞ்சமென மேலோர் கூறினர்.

தரவு கொச்சகம்

'தரணி சலம்கனல் கால்தக்க வானம்
அரணிய பானு அருந்திங்க ளங்கி
முரணிய தாரகை முன்னிய ஒன்பான்
பிரணவ மாகும் பெருநெறி தானே.'[1]

அறுசீர் விருத்தம்

சிவம்சத்தி நாத பிந்து சதாசிவம் திகழு மீசன்
உவந்தருள் ருத்தி ரன்மாலயனிவை யொன்றி ஞென்று
பவந்தரும் அருவம் நாலின் உருவம்நல் லுபாய மொன்று
நவந்தரு பேத மாக நாதனே நடிப்ப னென்பர்.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், உகாரநா ரவி, மகார விந்து சந்திரன், ஓங்கார மகம்மேரு சுழுமுனை ஆக அஷ்ட மூர்த்தியாயும் விளங்குபவர் கடவுளென வேதம் கூறும்.

1. திருமந்திரம், 859.

எண்சீர் விருத்தம்

ஆச்சுதே அறிவொன்றின் விசார ணையே
அனைத்தையுமே பார்த்திருந்தே அகண்டந் தன்னில்
கோச்சுதே குருவாய்த்தத் துவங்க ளாகிக்
கொடியதீ வினையுநல் வினையு மாகிப்
போச்சுதே பெண்ணுணய்ப் ப்ரபஞ்ச மாகிப்
புகழரிய நிற்குணநிர் மலமு மாகித்
தீச்சுதே சிவமாகிச் சீவ னாகிச்
செழுஞ்சுடரின் கதிரொளியாய்ச் சிறந்த வாறே.

கட்டளைக் கலித்துறை

'எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமு மெங்குமொன்றாய்
முட்டித் ததும்பி முளைத்தோங்கும் சோதியை மூடரெல்லாம்
கட்டிச் சுருட்டித்தம் கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில்லையார்
பட்டப் பகலை யிரவென்று சொல்லுமப் பாதகரே'

மேலோர் முன் குறித்த வாக்கியங்கள் உண்மையென விளங்குவனவேயாம். ஐயமின்றித் தெய்வவுருத் தியானித்தாலதுவாம்; அருவுருவைத் தியானித்தால் அட்டமூர்த்தியுமாம்; பொய்யா இரண்டையும் தவிர்த்துத் தானாயிருந்திடில், பூரணமாம்; சிவனெதிர்ப் பொருந்துமதுவாயின், மையலுறு மனம் விடயத்தாசையுற்றே அதுவாய் மரண செனனமும் விளைந்தவாறேதென்றேயுணர்ந்து, மெய்யறிவே தானாகப் பாவித்தால் அதுவாய் விளங்குவார் ... ரவரும்; செனியா வீட்டையுமெய்துவாரே.

குறள் வெண்பா

"ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயனின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு."

வாரசரம்: ஞாயிறு, செவ்வாய், சனி வலநாசியில் சூரிய கலையாகவும்; வெள்ளி, திங்கள், புதன் இடநாசியில் சந்திர கலையாகவும்; பூர்வ பக்ஷ குருவாரம் சந்திரகலையும், அமர பக்ஷ குருவாரம் சூரிய கலையுமாகவும்; காலை

4 மணிக்கு நடக்கவேண்டும். அவ்விதம் நடந்தால், தன் காரியங்களனைத்தும் சித்தியாகும். அவ்வகை நடவாமல் பேதமாய்ச் சூரியன் நடக்கவேண்டிய தினம் சந்திரனும் சந்திரன் நடக்க வேண்டிய தினம் சூரியனுமாய் நடந்தால் அடியிற்காணும் பலனாக நடக்கும்:

ஞாயிறு சந்திரன், சளி இருமல்; திங்கள் சூரியன், ச தோஷம், சுற்றத்தார்க்குக் கேடு; செவ்வாய் சந்திரன் சுரம் சண்டை சாவு; புதன் சூரியன், நீரேற்றம், தலை குத்தல், தீங்கு; வளர்பிறை வியாழன் சந்திரன், தேக நோய்; வெள்ளி சூரியன் கண் காது நோய், வெளியூர் பிரயாணம்; சனி சந்திரன், சீதள சன்னியாகும்.

சந்திர சூரியர் இருகலையினும் ஐம்பூதம் நடப்பதுண்டு பிருதிவி நிறம் பொன்மை, தித்திப்பு; அப்பு வெண்மை துவர்ப்பு; தேயு செம்மை, உவர்ப்பு; வாயு கருமை புளிப்பு; ஆகாயம் படிகம், கசப்பு; பூர்வ பக்ஷத்தில் கு பிருதிவி; சுக்கிரன் அப்பு; குரு தேயு; புதன் வாயு; ச ஆகாய பூதியமாகக் கொள்க.

ஞாயிறு ஆந்தையாகிய அப்பும், திங்கள் செவ்வா வியாழன் காசமாகிய தேயுவும், புதன் வல்லூறாகிய பி திவியும், வெள்ளி கோழியாகிய வாயுவும், சனி மயிலாகி ஆகாயமும் பூதியமாக நடக்க மிக உத்தமம்.

பூதியங்கள் பிருதிவி அப்பு நடந்தால் சத்வகுண தேயு ராசதமாகிய கோபமாங்காரம் பெண்ணிச்சை; வா அலைவுறும்; ஆகாயம் பர இச்சையை நாடும். காலை படு கையிலிருந்து எழுந்திருக்கும் போதே சுவாசத்தை உ ளிழுத்துக்கொண்டு எழுந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே டிய காரியங்களுக்குப் போகும்போது இரவியில் பிருதி அப்பு நடக்கச் சென்றால், தாமதத்தில் பலன் சித்திக்கும் படுக்கும்போது இடக்கையைக்கீழ் வைத்து வலக்கை மேலாக வைத்துக் கால் நீட்டிப் படுக்க வேண்டும். அ

வகையில் படுக்கும் போது மனத்தைப் பலவாறு சிந்தனை யில் செல்ல விடாமல், சுவாசமீது செலுத்தியிருக்க வேண் டும். அவ்வகை அப்பியாசம் செய்து வருகையில் சொப்ப னுதி அவஸ்தைகள் நீங்கி, அந்தர்முக விவகாரங்கள் விளங் கும். இவ்வகை நடப்பதுமன்றி, வயிற்றில் ஆகாரமில் லாமலிருக்கும்போது பசி அதிகமாயிருப்பதென்று சொல் வது; அப்போது மேற்கூறியபடி படுத்திருந்து பார்க்கப் பசி எழும்பிய பரமிடம் நன்முகத் தோன்றும். அமா வாசைத்தினக் காலை இரவியை இராகுவும், பருவத்தின் சந்திரனைக் கேதுவும் மறைப்பது போல, நமது இரவி மதியை இராகு கேது சாயை மறைப்பதால், மனத்தை இருளாகிய மாயை மூடியது. சந்திரன் மனத்திடமும் சூரியன் நேத்திரத்திலுமிருப்பதால் இரவியிடம் மதியைச் செலுத்த, மதிக்குக் கிரணங்கள் குறைவுபடாமல், அறிவு உதயமாகும்.

ஆகாயமும் வாயுவும் கலந்திருக்கின்றன. மண்ணும் சலமும் கலந்திருக்கின்றன. அக்கினி மத்தியமாக நின்றது; மாமிச உதிரசலம், ஒன்ருயிருக்கிறது; சரமாகிய வாயு ஆகாய வெளியில் சம்பந்தமாயிருக்கிறது. அக்கினி பொது நிலையாய் நின்றது.

எண்சீர் விருத்தம்

நானென்ற சித்தர்முதல் முனிவர் ரிடிகள்
தன்மயமே தானுகத் தவமே செய்து
ஊனென்ற உடல்வெறுத்துப் பசிய டக்கி
உதித்தகலை வாசியென்ற தார கத்தால்
வானென்ற ஆகாச வெளியில் சென்று
மகத்தான சோதியுடன் சோதி யானுர்;
ஏனென்று வந்ததுவும் சோதி சோதி
எங்கும்சிவ மயமான சோதி தானே.

சோதியென்ற சோதியிலே சோதி யானார்
சூழ்ந்ததடா அண்டமதில் நன்றாய்ப் பாரு;
ஓதியதோர் மந்த்ரகலை சோதி யெல்லாம்
ஒளிவிளக்காய் நின்றதடா அங்கே பாரு;
நீதியுடன் பார்க்கையிலே அண்டந் தன்னில்
நிறைந்துநின்ற நட்சத்ர சோதி யெல்லாம்
ஆதியென்ற நாதாக்கள் காந்தி காந்தி
அண்டமதில் சூழ்ந்ததடா அங்கே பாரே.

ஸ்தூல தேகம் சத்தி, சந்திரராம்; இதில் உயிர் பாகிய உயிர் சூரியர் சிவமாகும்; பிருதிவிகுரு நாசியிடமா வாசனையறிதலும், அப்புச் சுக்கிரர் நாவிடம் சுவையறி லும், தேயு அங்காரகர் நேத்திரமிடம் ரூபமறிதலும், வா புதன் சரீரத்தில் பரிசமறிதலும், ஆகாயம் சனி செவி னிடம் ஆகாய சத்தமறிதலுமாகும். இராகு கேது சாவ யென்றும், அவை குதம் குய்யம் இத்தானமிடமிருப்ப வென்றும் வேதம் புகலும்.

எண்சீர் விருத்தம்

கடினமென்று தள்ளாதே வாசி யோகம்
கண்மூக்கு மத்தியிலே கருதிப் பாரு;
துடிமிகுந்த சுழுமுனையி னூடு தொக்குச்
சூரியனும் சந்திரனும் ஒன்றாய்ப் போகும்;
குடியிருப்புச் சாக்கிரத்தின் கோட்டை யாச்சு;
கோடானு கோடியுகம் வாழ லாச்சு;
நொடிநிமைக்கும் நேரமல்லோ பிரமன் வாழ்க்கை?
நுண்ணிமையாய்ப் பார்த்தறிந்து நடங்கு வாயே.

சாக்கிர பகிர்முக விவகாரங்களிலிருந்து நித்தில சொப்பனத்தில் அநேக விஷயங்களைக்கண்டதாயும், செய் தாயும், சென்றதாயும், நடத்தியதாயும் அனேகமாய் காண்கின்றோம். நித்திரை நீங்கிய பிறகு யாதொரு பயனை யும் அடையாதவர்களாகின்றோம். அவைகளன்றி, ஓ

பெண்ணைக்கூடிச் சம்போகம் செய்ததாகக் காண்கின்ரேம். அப்படிக் கண்டு நித்திரை நீங்கிய பிறகு ஸ்கலிதமான விந்தைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்கின்ரேம்.

இதைப் புத்திமான்கள் அறிவு முன்னிலையில் யூகமாய் யோசிக்க, விந்தின் செயலும் பெருமையும் அறிந்து, அதில் தேறும் அனுபவ சித்தாந்த நிலையில் சதா ஆனந்த பரவசராய் விளங்குவர்; இது வேத சம்மதமாகவிருக்கும்.

தரவு கொச்சகம்

'மாயாள் வசத்தே சென்றிவர் வேண்டிடில்
ஓயா இருபக்கத் துள்வளர் பக்கத்துள்
ஏயாவெண் ணுளின்ப மேற்பனி மூன்றிரண்
டாயா அபரத்து ளாதிநாள் ஆருமே.'[1]

'ஆறைந்து பன்னொன்று மன்றிச் சகமார்க்கம்
வேறன்பு வேண்டுவோர் பூவரிற் பின்னந்தோ
டேறும் இருபத் தொருநா ளிடைத்தோங்கும்
ஆறின் மிகுத்தோங்கும் அக்காலம் செய்யவே.'[2]

'செய்யும் அளவில் திருநான் முகூர்த்தமே
எய்யுங் கலைகாலம் இந்து பருதிகால்
நைய மிடத்தோடி னன்காம நூல்நெறி
செய்க வலமிடந் தீர்ந்து விடுக்கவே.'[3]

'கலந்தநாள் முன்னுள் தன்னிடைக் காதல்
நலத்தக வேண்டிலங் நாரி யுதரக்
கலத்தின் மலத்தைத்தண் சீதத்தைப் பித்தை
விலக்கு வனசெய்து மேலணை வீரே.'[4]

'விழுந்தது லிங்கம்; விரிந்தது யோனி;
ஒழிந்த முதலைந்து மீரைந்தொ டேறிப்
பொழிந்த புனல்பூதம் போற்றுங் கரணம்
ஒழிந்த நுதலுச்சி யுள்ளே யொளித்தே.'[5]

1-3. திருமந்திரம், 1939-41. 4. ஷ 1955 5. ஷ. 455.

'மாத ரிடத்தே செலுத்தினு மவ்விந்து
காதலி னுல்விடார் யோகங் கலந்தவர்;
மாத ருயிராசை கைகொண்டே வாடுவர்
காதலர் போன்றங்ஙன் காதலாஞ் சாற்றிலே.'[1]

மூலாக்கினி, பசித் தீபாக்கினி, கோபாக்கினி, ஸ்திரீ தாபாக்கினி, யோக ஞானக்கினி என்னும் இவற்றுள் ஆதியு மந்தமும் தவிர மற்ற மூன்று அக்கினியும் உற்பவமாய்த் தோன்றலை யாவரும் சரீரத்தில் கண்டிருக்கிறோம்.

தரவு கொச்சகம்

'உரமடி மேதினி யுந்தியி லப்பாம்;
விரவிய தன்மூலை மேவிய கீழங்கி
கருமூலை மீமிசை கைக்கீழிற் காலாம்;
விரவிய கந்தர மேல்வெளி யாமே.'[2]

'சத்தமுஞ் சத்த மனமும் மனக்கருத்
தொத்தறி கின்ற விடமும் அறிகிலர்
மெய்த்தறி கின்ற விடமறி வாளர்க்கு
அத்த னிருப்பிடம் அவ்விடந் தானே.'[3]

'அங்கி மதிகூட வாகும் கதிரொளி;
அங்கி கதிர்கூட வாகும் மதியொளி;
அங்கி சசிகதிர் கூடவத் தாரகை
தங்கி யதுவே சகலமு மாமே.'[4]

'பத்து மிரண்டும் பகலோ னுயர்கலை
பத்தினொ டாறு முயர்கலை பான்மதி
ஒத்தநல் லங்கிய தெட்டெட் டுயர்கலை
அத்திற னின்றமை யாய்ந்துகொள் வீரே.'[5]

மேலாம் பதத்தையளிக்கும் பூரண அக்கினியை நாம் கேவல விடயங்களிற் செலவிட்டு வாழ்நாட்களைக் கேவ

1. ஷை 1961. 2. ஷை 1974 3. ஷை 1973.
4. ஷை 864. 5. ஷை 854.

லப்படுத்துகின்றோம். அவ்வகை செய்யினும், அதனால் அனேக வியாதி அனுபவிக்க நேரிடுகின்றது.

'உண்ணும்போ துயிரெழுத்தா லுயிரை வாங்கி உறங்கு கின்றபோதெல்லா மதுபோலாகும். பெண்ணின்பா லிந் திரியம் விடும்போ தப்பா! பேணியுயிர் மேல்வாங்கு,' என்று மேலோர் செப்பியதை நாம் ஏன் அனுபவத்தில் கொண்டுவரக் கூடாது?

விந்து அதிகமாய்ச் செலவழிப்பதில் பிணி மூப்புச் சாக்காடு எளிதிலடையக்கூடும். ஆகாரத்திற் பிரிந்த அன்ன ரசமானது, உதிரமாய், 7-ஆம் நாள் சுக்கிலமாகின் றதை விரயம் செய்யாமல், மாதத்தில் இரண்டு தரம் ஸ்திரீ பூர்வ காலத்தில் பயன்படுத்தும் தினம் சையோகிப் பதில் அவ்விதம் தரிக்கும் கருச்சிசுவானது, ஆயுள் விர்த்தி யும் தேக திடமும் பெற்றுப் பிணியில்லாமலும் இருக்கும்.

உந்தியிலிருக்கும் உதான வாயுவால் காமம் கண்ட ஸ்தானக் குழியிடமிருந்து சமான வாயுவானது கமலப் பிறை சொலிக்கும் ஸ்தானமடையுமாகில், கபாலசூலையிடி, அசதி, வயிற்றிரைச்சல், பேதி, நாவுலரல் முதலிய வியாதி புருடருக்கும், ஸ்திரீக்கு வயிற்று நோய், தேக வெளுப்பு, சூதக வாய்வு முதலியவும் நேரும்.

எண்சீர் விருத்தம்

ஓமென்ற மூலகண பதியே காப்பு
உண்மையுடன் நடுமனையி லுகந்து நின்றே
ஆமென்ற அமுர்தகலை யுள்கொண் டேதான்
அடங்கவந்த மனோமணியின் கிருபை யாலே
ஊமென்ற வுண்மைதனை மவுன மாக
உருப்பெற்றுக் கருப்பெற்றே யுறுதி பெற்றுத்
தாமென்ற மதிதனையே ரவியில் தாக்கச்
சச்சிதா னந்தமென்ற ஆதி காப்பாம்.

புருவமென்ற சுழுனையிலே மைந்தா கேளு
போதமென்ற அருள்ஞானச் செந்திப் பற்றித்
திருவிருந்த மாளிகையில் தீபங் காணும்
செங்கமலக் கண்ணுலே நன்ருய்ப் பாரு ;
குருவிருந்த இருதயமாம் முக்கோ ணத்தில்
குவிந்துமனக் கண்ணுலே தன்னைப் பார்த்தால்
கருவிருந்த பதியதுதான் மைந்தா மைந்தா !
கண்காணத் தோன்றுமடா கருவைப் பாரே.

விண்ணைப்பார் தன்னைப்பார் மண்ணைப் பாரு ;
மேன்மைபெறு குருவருளை மேவிப் பாரு ;
பெண்ணைப்பார்த் தலையாதே; பெண்தான் தேகம்
பிரியமுடன் தேகமதைப் பேணிப் பார்த்தால்
கண்ணப்பா துலங்குமடா! அந்தக் கண்ணுல்
காணலாஞ் சித்துவெகு கண்ணில் காணும்;
மண்ணப்பா என்றசடந் தன்னைப் பேணு
மாந்தருக்கு மென்னவரும் மண்தா ஞமே.

புரண்டுமனம் நிலையாத பித்த ருண்டு ;
பிராணநிலை யறியாத மூட ருண்டு ;
முரண்டுடனே முரடுகட்டி வளையா ருண்டு ;
மோகமென்ற மாய்கையிலே திரிவா ருண்டு ;
திரண்ட கோள் முனிநுனியை அறியா ருண்டு ;
செகத்திலிப் படியதிகஞ் செப்பப் போமோ ?
அருண்ட கண்ணு மிருண்டகண் ணும் அறியாப் பாவி
அடக்கமென்ற காவியத்தை அறிந்து பாரே.

தன்னிலையைத் தானறியா மூடர் காணும்
சாத்திரத்தின் பயனறியாச் சண்டி மாடு;
கண்ணறிந்து விண்ணொளியைக் கருதிப் பார்க்கக்
கருத்துடனே வாசிநிலை காலைக் காணு ;
எண்ணிறைந்த அட்சரத்தி னியல்பு காணுர் ;
எட்டிரண்டு மறியாமல் ஏக மென்பார் ;
விண்ணிறைந்த ஏகபரா பரந்தான் மைந்தா !
மெய்ஞ்ஞான மானதிரு விளக்குத் தானே.

மகான்கள் வாக்கிய அனுபவத்தைப் பெருமல் வாய் மதமாய்ப் பேசினவர்கள் பெருங்குடலும் சிறு குடலும் புரண்டு மகா துன்பமடைவார்கள். மகான்களைத் தரிசிக்க வேண்டி அந்தர் முகமாய் அடியிற்கண்டபடி தியானிக்க, அவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாய்த் திருவருள் பாலிப்பார்கள்:

செய்ததமிழ் தனையறிந்து பதினெண் பேரைச்
செம்மையுடன் காண்பதற்கு மூலங் கேளு:
சைதன்ய மானதொரு தன்னைப் போற்றிச்
சதாகாலம் ஓம்சிங்ரங் அங்சிங் கென்று
மெய்தவருப் பூரணமா யுருவே செய்தால்
வேதாந்தச் சித்தரைத்தான் வசமாய்க் காண்பாய்;
உய்தமுடன் அவர்களைத்தான் வசமாய்க் கண்டால்
உத்தமனே! சகலசித்துக் குதவி யாமே.

புரியட்டமாவன: சடம், பிரமன் கூறு; உதிரம், மாலின் கூறு; இதில் சூட்சுமமாவன: சிகரம் தீ, சீவன்; வகரம் காற்று, மகேசன்; யகரம் ஆகாயம், சதாசிவம்; விந்துநாதம், சத்தி, சிவன், விராட்டு, பரை ஆக 8. இதன் மீது வெளி பாழ், ஒளி பாழ், வெளியொளி பாழ் இவைகள் கடந்து, உள் மனையாளிடமென்றும் அவ்விடமிருப்பவர் சிவயோகிகளென்றும் மறை கூறும். இவ்வனுபவம் பெறுவது, தக்க ஆசான் கிடைத்தது. அவரது சாயை போல அவருடனிருந்து, சதா அவரால் பெற்ற திருவருள் நோக்கத்தில் நெடுங்காலமிருப்பவர்களுக்கு அம்மையும் பதமாகும். ஆகிலும், அனைத்திற்கும் மனமே முன்னிலைக் காரணமாயிருக்கிறது. மனம் அலைவுறுதிருக்க வேண்டும். மனமானது எப்போதும் ஒன்றை நாடியே நிற்கும். அசைவற்று நிற்கும் சுபாவம் அதற்கில்லை. நன்மார்க்கத்திலேனும் துன்மார்க்கத்திலேனும் செல்லுவது மனமாயிருக்கிறது. மனத்தளவை நிறுத்துவதே நல்லோர் கடமை.

ஔவையார் குறள் :

'தருமம் பொருள்காமம் வீடெனும் நான்கும்
உருவத்தா லாய பயன்.

'ஈச னெனக்கருதி யெல்லா வுயிர்களையும்
நேசத்தால் நீநினைந்து கொள்.

'மெய்ப்பால் அறியாத மூடர்தம் நெஞ்சத்தின்
அப்பாலே நிற்குஞ் சிவம்.

'உடம்பினுற் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம்
திடம்பட ஈசனைத் தேடு.

'தன்னை யறியு மறிவு தனைப்பெறில்
பின்னைப் பிறப்பில்லை வீடு.

'எண்ணிறந்த யோனி பலவாய்ப் பரிந்தெங்கும்
உண்ணிறைந்து நிற்குஞ் சிவம்.

'விண்ணிறைந்து நின்ற சுடர்போலச் சீவர்கள்
கண்ணிறைந்து நிற்குஞ் சிவம்.

'நினைப்பும் மறப்புமில் லாதவர் நெஞ்சந்
தனைப்பிரி யாது சிவம்.

'நரம்பெனும் நாடி யிடையினுக் கெல்லாம்
உரம்பெறும் நாடியொன் றுண்டு.

'உந்தி முதலாகி ஓங்காரத் துட்பொருளாய்
நின்றது நாடி நிலை.

'உந்தியி னுள்ளே ஒருங்கச் சுடர்பாய்ச்சில்
அந்தி யழலுருவ மாம்.

'நாபி யகத்தே நலனுற நோக்கிடில்
சாவது மில்லை யுடம்பு.

'ஆவிபாழ் போகா தடக்கி யிருந்தபின்
ஓவிய மாகு முடம்பு.

'மயிர்க்கால் வழியெல்லாம் மாய்கின்ற வாயு
உயிர்ப்பின்றி யுள்ளே பதி.

'மூலத்திற் றேன்றி முடிவிலிரு நான்காகிக்
கால்வெளியிற் பன்னிரண்டாங் காண்.
'வாசலீ ரைந்து மயங்கிய வாயுவை
ஈசன்றன் வாசலி லேற்று.
'சத்தியாஞ் சந்திரனைச் செங்கதிரோ னூடுருவில்
முத்திக்கு மூலம் அது.
'வாயு வழக்கம் அறிந்து செறிந்தடங்கில்
ஆயுட். பெருக்கமுண் டாம்.
'அசபை யறிந்துள்ளே அழலெழ நோக்கில்
இசையாது மண்ணிற் பிறப்பு.
'ஓசையி னுள்ளே உதிக்கின்ற தொன்றுண்டு
வாசமலர் நாற்றம்போல் வந்து.
'தூரியங் கடந்த சுடரொளியைக் கண்டால்
மரணம் பிறப்பில்லை வீடு.
'அடைத்திட்ட வாசலின் மேல்மனம் வைத்துப்
படைத்தவன் தன்னையே பார்.
'எழுஞ்சுட ருச்சியின் மேல்மனம் வைக்கத்
தொழிலொன் றிலாத சுடர்.
'கண்ணகத்தே நின்று களிதருமே காணுங்கால்
உன்னகத்தே நின்ற வொளி.
'உரைசெயு மோசை உரைசெய் பவர்க்கு
நரைதிரை யில்லை நமன்.
'பேசு மெழுத்துடன் பேசா எழுத்துறில்
ஆசான் பரநந்தி யாம்.
'நின்ற எழுத்துடன் நில்லா எழுத்தினை
ஒன்றுவிக்கி லொன்றே யுளது.
'வாக்கும் மனமும் இறந்த பொருள்காணில்
ஆக்கைக் கழிவில்லை யாம்.
'கூடக மான குறியெழுத்தைத் தானறியில்
வீடக மாகும் விரைந்து.

'பிறந்திட மாலிடம் பேரா திருப்பின்
இறந்திடம் வன்னி யிடல்.

'வலத்தில் சனிக்கே யிராப்பகல் வாயு
செலுத்துப்பே ராது செயல்.

'மயிர்முனையிற் பாதி மனத்தறி வுண்டேல்
அயிர்ப்புண்டங் காதி நிலை.

'உறக்கம் உணர்வு பசிகொடப் பட்டால்
பிறக்கவும் வேண்டா பிறப்பு.

'நினைப்பும் மறப்பும் நெடும்பசியும் அற்றால்
அனைத்துலகும் வீடாம் அது.

'மறவா நினையா மவுனத் திருக்கில்
பிறவா ரிறவார் பினை.

'அண்டத் திலுமிந்த வாறென் றறிந்திடு;
பிண்டத் திலுமதுவே பேசு.

சூரியன் வன்னியொன் றாகிடிற் சோமனும்
பாருமின் ஈது பயன்.

'மதியோடு வன்னியொன் றாகவே வந்தால்
கதிரவ னென்று காண்.

'தோற்றுங் கதிரவ னுண்மதி புக்கிடில்
சாற்றும் அமாவாசை தான்.

'மதிக்குட் கதிரவன் வந்தங் கொடுங்கில்
உதிக்குமாம் பூரணைச் சொல்.

ஓசையில் சத்தம், முட்டையில் உயிர்ப்பு, வித்தில் உ-
தாகிய முளை, பூவில் வாசம், பழத்தில் சுவை, இரும்புண்ட
நீரைப் பிரித்துக்காட்ட இயலாமை போல நிறைந்த எள்ளி
லெண்ணெய், பாலில் நெய், கரும்பிற் சர்க்கரை, தேயு
வில் அக்கினி, சொல் முடிவில் பொருள் தோன்றுதல்
போல அகநோக்குடையவர் காண்பர். நால் வகைத்
தோற்றத்தில் மானிடமென்னும் வடிவங்கொண்டும் மேற்

கண்ட அனுபவங்களை அடையாமல், உலகம் மெச்சச் சரீர மீது பல வேடங்களைத் தரித்து, 'நான் யோகி; சோகி; பரதேசி; தம்பிரான்; சாமி; தவசி; தாசன்; பத்தன்' என்று வீண் காலங்களைப் போக்குவதனுல் அருமையான பிறவி வீணுகிப் பிருதிவியில் இலயமாய்விடும்; 'தான் தான் என்பது யாது? அதைச் சூழ்ந்த கருவி கரணுதிகள் எவ் வாறுதித்து எவ்வாறொடுங்கும்?' எனச் சித்தாந்தமுற்று நிற்பதே எம்மதச் சார்பினரும் பெறும் நிலையாகும்.

திருவருள் போகத்தையளித்து, செனன மரணத் துயரத்தை நீக்கி, துரியாதீத நிலையிலிருத்தும் குருவிற்கு உடல் பொருளாவியெனும் மூன்றையும் (சரீரத்தையும், உயிர்ப்பையும், அறிவையும்) தத்தம் செய்த மாணுக்கருள் மந்த, மந்தரதர, தீவிர, அதிதிவிர பக்குவத்திரயங்கள் நான்கு விதமாயிருக்கின்றன. அவருள்ளும் பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், சந்நியாசம், வானப்பிரஸ்தம், அதிவர்ணுசிர மம் பெற்றவர்களாயுமிருக்கின்றனர்.

இருக்கு, எசுர், சாம, அதர்வணமாகிய நான்கு வேதத் தில் இருக்கும் ஞானகண்டத்துள், தைத்திரிய உபநிஷத் தில், பிரக்கியான பிரமமெனும் குரு வாக்கியம், அறிவே பிரமம் என்பது. எசுர் வேத அயித்திரிய உபநிஷத்தில், 'அகம் பிரமா அஸ்மி' என்பது சீடன் வாக்கியம் 'நானே பிரமம்' என்பது. சாம வேத ஞானகண்டத்துள் சாந் தோக்கிய உபநிஷத்தில், 'தத் த்வம் அசி' எனும் வாக்கியம் நீயானுய். அதர்வண வேத ஞான கண்டத்து மாண்டோக் கிய உபநிஷத்தில், 'என்னுடைய ஆத்துமாவே பிரமமாய் விளங்குகின்றது.' இவ்வனுபவம் குரு கடாக்ஷத்தால் சுவானுபவமாக வேண்டும்.

பஞ்சாக்ஷரம் : நகரம், அருட்சத்தி தேகத்தைத் தரும்; பிராரத்துவத்தை அனுபவிப்பது, மகரம்; ஆணவ மலம், அசுத்தமாயை; சிகரம், சிவம்; வகரம், அருள்; சக

ரம், சிவன். ஆதலால், மகா அசுத்த மாயை நீங்கில், அருட் சத்தி செய்கையான நகரச் செய்கையொடுங்கும். பிறகு யகர சீவன் வகர அருளால் சிவத்தையடையுமெனவும், நகரமாகிய சேரியை நஞ்செசன வெறுத்து, மகரமாகிய மய லெல்லாம் வேரறக்களைந்து, வகரமாகிய வனத்தினிலிருந் திளைப்பாறி, சிகரமாகிய சிவகதியடைந்தனன் சீவனென் பது அனுபவிகள் வாக்கியம். ஆகையால், நகர மகாரத்தை நீக்கி மற்ற மூன்று அட்சரங்களை இருதலை மாணிக்கமாகத் தியானிக்கின்றனர். இவை ஆகம விதிப்படி கூறியவா யிருக்கின்றன.

பிரணவ பஞ்சாக்ஷர விவரம்: கணபதி நாசி சுவாச முன்னிலையில் 4 வித பேதங்களையறியும்; அப்பேதங்கள் அறிவது, இடைகலை பிங்கலையும் சுழுமுனையில் கூடில் நீங் கும். ஓங்கார சித்தி, பிரமன். நாவு பிருதிவியில் 6 விதச் சுவைகளறியும். அறிவது நீங்கில், நகாரம் சித்தி; நேத்தி ரம் சலம் அப்பு 10 வித பேதங்களாகிய பஞ்சவர்ணம் உய ரம் குள்ளம் சிறுத்தல் பெருத்தலாமென அறிவது நீங்கில் மகார சித்தியாகும்.

சர்மம்: தீ தேயு இவை முன்னிலையில் சூடு குளிர்ச்சி மிருது கடினமென அறியும் பரிச பேதம் 12ம் அறிவது நீங்கில், சிகர சித்தியாகும்.

செவி வாயு ஆகாய அமிசம்: 16 வித அக்ஷர பேதங் களை அறிவது நீங்கில், வகரம் சித்தியாகும்.

புருவமத்தி ஆகாயம்: அவ்விடம் விருப்பும் வெறுப் மறியும் இரண்டு தன்மை நீங்கில், யகார மனம் சித்தியா கும். இவ்வகை சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களறியும் மனம் அசைவற, அம்பலமாகிய உச்சிக் குழியில் சங்கல்பமிலாத தாகிய அறிவு சுயம்பிரகாசமாய் விளங்குமெனத் தவத்தி னர் செப்பியிருக்கின்றனர். இதை 51 அட்சரமென்று புகல்வர்.

ஆகிருஷ்ணம் தம்பனம் நகரம். மோகனம் மகரம். பேதனமாரணம் சிகரம். வித்வேஷணம் உச்சாடனம் வகரம். வசியம் யகரமாகும்.

நகரம் ஆண் என்றும், அதற்கு மூன்ருவது சிகரம் பெண்ணென்றும், ஆண் எழுத்தைச் சுற்றிப் பெண்ணெழுத்து இருக்க, அவ்வகையாக ஓவ்வோர் எழுத்திற்கும் மூன்ருவது எழுத்துப் பெண்ணெழுத்தாகச் சக்கரங்களிலடைகின்றன.

எண்சீர் விருத்தம்

'பன்னிரண்டு காலான புரவி யப்பா
பாங்கான மூலவெளி தன்னில் நிற்கும்;
நன்னயமாய் வாசிதனி லேறிக் கொண்டு
நாட்டியந்த நடுவீதி தன்னில் நின்ருல்
முன்னின்ற முப்பாழுக் கப்பா லேயோர்
முகப்புண்டு முச்சந்தி வந்து கூடும்;
சின்னஞ்சிறு வாசல்கடந் தப்பாற் சென்ருற்
சிதம்பரமும் காணமுத்தி சித்தி யாமே.'

பிரணவமென்னும் ஓங்காரத்தில் அகார சோதி பிந்து உதித்து, இதில் நகரமகரமுதித்து, உகாரவொலியால் நாதமுதித்து, இதில் சிகர வகரமுதித்து, மகரத்தில் யகர ஆன்மா தோன்றியதெனவும்; நகரம், திரை; மகரம், மால்; சிகரம், பதி; வகரம், திரை; யகரம் சீவாக்ஷரமாய் விளங்கும். ஏகாக்ஷரம், திரியாக்ஷரம், பஞ்சாக்ஷரம், சடாக்ஷரம், அஷ்டாக்ஷரமாகச் சிந்திப்பதெல்லாம் பகிர்முக நோக்குடையதாயிருக்கிறது. அக்ஷரமானது அச்சரமாம் எனக் கூறுவதில் சரம் பார்ப்போன் பரம் பார்க்கக் கூடும்.

அகாரமான நேத்திரத்தில் மனோன்மணியென்னும் மனமானது அறிவு சதாசிவமாயிலங்கும். அறிவு என்பதில் அகாரம் சூரியகலையாகவும், உகாரம் சந்திர கலையாகவும்,

30

றிகாரம் சுழுமுனையாகவுமிருக்கின்றன. இம்மூன்றுங் கூடியது அறிவு. இவ்வகையுடையவர் அறிவுடையவர். சிங்கார இடைபிங்கலை சங்காரவழி போகாமல் பொங்க நிறுத்தி எங்கள் குருராயன் பாதம் போற்றும்படி முத்துத் தாண்டவ சுவாமிகள் செப்பினர். இச்சா பிராரத்துவம், அனிச்சாபிராரத்துவம், பரஇச்சாபிராரத்துவமாக அனுபவித்து வருவதில், இவனது செயலால் யாதொரு விவகாரத்தையும் நடத்தாமல், யாவும் கடவுள் செயலாக முடிய வேண்டுமென நிச்சயமுடையவராளுல் அவர் அடிமை திரமாக ஆட்கொள்ளக்கூடும்.

எதிரிட்டிருக்கும் மரணத்திற்குள் கொடுமையான காலனுக்கு ஏவலாளிகளாகிய 4448 வியாதிக்கும் மரணத்திற்கும் மிகப்பயந்தவர்கள் உள்ளம் அதி தீவிரமாய் நன் முயற்சியிலிருப்பார்கள்.

புவியின்கண் மானிடங்கள் அடியிற்காணும் பேதங்கள் ஒருவாறெனக்கூற யாவரால் முடியும்?

ஆத்துமம் :

வேதாந்திகள் : இவர்கள் ஞப்தி மாத்திரமே, ஆத்துமா என்றுரைப்பார்கள்.

கூடஸ்தர் : பிரமம் விடயங்களைத் தெரிந்து அவைகளில் மறைந்த பிறகு அவை கன்ன ரூபமென்று அறிவதே ஆத்துமா விஷய சிதாகாச சீவன் என்பர்.

பாசுபத காபாலிகா விரதர் : நித்திய வியாபக சை... ணியமே ஆத்துமா என்பர்.

சாங்கிய பாதஞ்சலிகர் : அசங்க சின்மாத்திரமே ஆத்துமா என்பர்.

நியாய வைசேடிகர் : ககனம் போல மகத்பரிணமனுய்ப்பாஷாணம்போல் சடரூபனுனலும் மனம் சம்போகத்தில் சித்து சம்யுக்தனுயிருப்பது ஆத்துமா என்பர்.

சைனர்: தேகாதி விலக்ஷணனுய், தேகபரிணமித னுய், பரிணமித மத்தியில் சாங்கோச விகாச தர்மமே ஆத்துமா என்பர்.

கவுள யாமள சாத்துவிகர்: ஆனந்தமாக நிற்றலே ஆத்துமா என்பர்.

லௌகிகர்: தேக புத்திர களத்திராதிகளின் ரூபமே ஆத்துமா என்பர்.

உலக வாசிகள்: தூல சரீரமே ஆத்துமா என்பர்.

சார்வாகர்: தேகம் நீங்கிய போது பார்த்தேன் கேட்டேனென்று சொல்வதும் நீங்குவதால், பஞ்சேந்திரியமே ஆத்துமா என்பர்.

சார்வாக ஏகதேசர்: பிராண வாயு போன பின்பு இந்திரியமில்லாமையால், பிராண வாயுவே ஆத்துமா என்பர்.

உபாசகர்: மனமில்லாத பொழுது பிராண வாயு நீங்கலால், மனமே ஆத்துமா என்பர்.

க்ஷணிக வாதியர்: புத்தியில்லாத போது மனஞ் சலிக்கிறபடியால், புத்தியே ஆத்துமா என்பர்.

பௌத்தர்: சுழுத்தியில் அந்தக்கரணமுதல் சகல இந்திரியங்களும் இலயமடைகின்றபடியால், சூனியமே ஆத்துமா என்பர்.

பாட்டாசாரியர்: சுழுத்தியில் சூனியமென்று அறிந்து சாக்கிரத்தில் வந்து சொல்வதால் சத்தே ஆத்துமா என்பர்.

அந்தராளர், ஆகமஸ்தர்: சூக்ஷ்ம நாடி மூலமாய்ச் சஞ்சரிப்பதால், அணுவே ஆத்துமா என்பர்.

திகம்பரர்: பாதாதி கேசமுதல் அறிவு வியாபித்திருப்பதால், புருஷ ரூபமே ஆத்துமா என்பர்.

தார்க்கிகர், பிரபாகரர் : ஆத்துமா கண்டமாயிருந்தால் நசித்துவிடுமாதலால், ஆத்துமா பரிபூரணமென்றும் சடமென்றும் புகல்வர்.

பாட்டர் : ஆத்துமா சுழுத்தியில் சடமாயும், சாக்கிரத்தில் அறிவாயுமிருப்பதால், சடசித்தெனப் புகல்வர்.

சாங்கியர் : பரிபூரணத்திற்கு இரண்டு லக்ஷணம் கூடாவாகையால், ஆத்துமா அறிவாயும் பரிபூரணனுயுமிருக்கும். சுழுத்தியில் காணப்படும் சடம் அந்தந்த ஆத்துமாக்களுக்குச் சுக துக்கத்தைக் கொடுப்பதால், ஆத்துமா சுபாவம் என்பர்.

யோகியர் : பிரகிருதி என்னும் சுபாவத்திற்கு நடத்துவோனில்லாவிடில் சேஷ்டியாதாகையாலும், ஆக்கினை செய்து காப்பாற்றுகிறவனில்லையாகில், சீவர்களுக்குப் பந்த மோக்ஷமில்லாமையாலும் ஈஸ்வரன் சீவர்களுக்கு அன்னியமாயிருக்கிறுன் என்பர்.

பதஞ்சலி மதத்தார் : பிராணிகளின் மனத்தில் அந்தரியாமியாயிருப்பது ஆத்துமா என்பர்.

தார்க்கிகர் : அந்தக்கரணமில்லாவிட்டால், சங்கல்பமில்லை. ஆனபடியால், அந்தக்கரணமொற்றுமைப்பட்ட போது இரணியகர்ப்பனுயிருப்பதே ஆத்துமா என்பர்.

விஸ்வ ரூபர் : தூலத்தை விட்டுச் சூக்ஷ்மமிராதாகையால், கிருஷ்ணன் விஸ்வ ரூபமெடுத்து எங்கும் காட்டிக் காட்டியப்படியால், விராட்டு விஸ்வ ரூபமே ஆத்துமா என்பர்.

மதாபிமானிகள் கூறுவதில் உண்மை இன்னதென்று உணர்பவர்கள் ஞானிகள்.

உலகில் இவ்வகைப் பேதங்களாகப் புகல்வர்.

மோக்ஷம் :

வேதாந்திகள் : ஆணவம் மாயை காமியம் இம்மும் மலங்களும் நீங்கி, ஆத்துமா அருளோடு கூடி நிற்பதே முத்தி; பிரமாத்தும ஐக்கிய ஞானத்தால் விவகாராதி சமுசார பந்த நிவர்த்தியே மோக்ஷம் என்பார்கள்.

பாதஞ்சலிகர் : யோக அப்பியாச பலத்தால் மனோ லயத்தால் அஞ்ஞானமழிந்ததே மோட்சம் என்பர்.

சாங்கியர் : பிரகிருதி புருஷ விவேகத்தால் அவித்தை நாசமானதே மோட்சம் என்பர்.

சங்கிராந்த வாதி, பாலிகமா வாதி : பசு கரணம் கெட்டுச் சிவகரணமாகிறதே, கர்த்ருவமான சமுசாரபாவத்தை விட்டு ஞெப்திமாத்திரமாயிருப்பது மோட்சம் என்பர்.

பார்க்கரியன், பேதவாதி: ஆத்துமா கெடுகிறதென்று, ஆணுவமலம் கெடுகிறதே மோட்சம் என்பர்.

மாயா வாதியர்: சரீர தொந்தனைபட்டு நிற்கிற சீவாத்துமாவிற்கு விவேக ஞானம் உண்டாகிறதே மோட்சம் என்பர்.

பிரபாகரன், அமணன் : எங்கு மரிந்த காமிய கன்மங் கெடுகிறதோ, முக்குணங்கள் கெடுகின்றனவோ அங்கு மோட்சம் என்பர்.

புத்தர் : உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் கெடுகிறதே மோட்சம் என்பர்.

சமவாதியர் : சுத்த மாயா சரீரமழியாதாகையால், நித்தியமாயிருப்பதே மோட்சம் என்பர்.

பாஷாண வாதியர்: ஆத்துமா கேவலத்தில் கிடக்கும் தன்மையைப்போல முத்தியிலும் ஒன்றுமறியாமலிருப்பதே மோட்சம் என்பர்.

சாத்துவிக சார்வாக லௌகீகர் : ஆனந்த பிராப்தி, மரணமே மோட்சமென்பர்.

பூர்வமீமாங்கிசிகள், உலகாயதர் : மோட்சம் சுவர்க்காதி லோக பிராப்தி என்றும், மகளிரிடத்துண்டான போகமென்றும் கூறுவார்கள்.

சைனர், கௌலயாழ்மளர் : மோட்சம் ஆகாசமத்தியத்து ஞத்திரோத்ர கமனம், ஆகாசகமனுதி சித்திபிராத்தி என்பர்.

பௌத்தர் : சுகதுக்காதிகளால் மயக்கப்படாமலிருக்கும் சுத்த புத்தி சித்தியே மோட்சம் என்பர்.

பாஞ்சராத்திரிகள் : வாசு தேவாத்துமகப் பிரகிருதியில் சொரூப ஆனியில்லாமலடங்குவது மோட்சம் என்பர்.

இலௌகிகர் : இகத்தில் புத்திராதிகளுடன் கூடி வியாதி துக்கமில்லாமல் சுகத்திலிருப்பது மோட்சம் என்பர்.

நியாய வைசேடிகர் : ஆத்துமஞ்சரீரேந்திராதி 211 துக்க ஆத்யந்த நாசத்தால் பாஷாணம் போல இருப்பது மோட்சம் என்பர்.

பாசுபதர் : பிரவாகேஸ்வதத்தால், ஈஸ்வரத்துவம் அன்னியருக்குக் கொடுத்து ஆத்துமன் ஞெப்தி மாத்திரமிருப்பது மோட்சம் என்பர்.

மாந்திரசமிமாஞ்ஞா சித்தாதிகள் : ஆத்துமன் சடத்துவாதீத சீவ சமானத்துவமாவதே முத்தி எனப் புகல்வார்கள்.

மதி லக்கினுதி கன்மாதி மூவரும் நட்பாகக் கலந்திருக்கில் நரை திரை நீங்கி நெடுநாளிருந்து மோட்சம். குரு கோபுராமிசம் பெற்று, கேந்திரத்தில் நிற்க, வெள்ளி திரிகோணத்தில் பரவதாமிசம் பெற்று நிற்க, கடகலக்கினமானுல் உகாந்தவரையிருப்பன். கடக லக்கினமாய் மதி குருவிருக்க, நேத்திரத்தில் வெள்ளி புதனிருக்க, மற்றவர் 3-6-11ல் இருக்க, ஆயுளில் அளவென முடிவில்லை. குரு

சனி ஒரு பாகைக்குட்கூடிப் பாக்கியத்திலிருக்க, மற்றவிடமாகிலும் இப்படியிருக்க, நற்கோள் பார்க்கப்பானு உதயத்தில் பிறந்தவன் முனீஸ்வரனுவன். பாக்கியத்தில் புதன் குரு ராகு கூடி, சனியங்கிசத்தை மேவிடாதிருந்து, தனது அங்கிசமேற, மதியுதயத்திலிருக்க, யுகாந்தகாலமிருப்பன். இராகு குசன் சனிசர அங்கிசத்தை மேவி, குரு வெள்ளி ஸ்திர அங்கிசத்திருக்க, மற்றவர் உபய அங்கிசத்திலிருக்கும் ஆயுள் 1000. இலக்கினம் உபய ராசியாய், உபயத்தோன் கேந்திரமுச்சம் மூலதிரிகோணத்திருக்க, சனி அட்டமாதி கூடில் 1000. ஆயுள் இலக்கினுதிபத்திக்கு 6-8-ஆமிடத்தில் பாபக்கிரகம் நிற்க, ஒன்பதாமிடத்ததிபதியும் சுபாளும் 9-ஆமிடமில்லாதிருக்கில், பரதேசியாய்த் திரிவன். வாக்காதிபதியும் குருவும் கூடியிருந்தால், சாஸ்திர விசாரணையும் மந்திர உபதேசம் செய்யும் திறமுமாகும். அங்காரகர் சனி சூரியன் குஜன் இந்நால்வரும் இலக்கினத்திலிருக்க, திரிகோண கேந்திரங்களில் சுபர் இல்லாதிருந்தாலும் சந்நியாசியாவன். குரு சந்திரன் சூரியன் இவரிலொருவர் இலக்கினத்திருக்க, அல்லது 10-ஆம் இடமிருக்கினும், சனி 12ல் இருக்கினும், சந்நியாசியாவன். சுக்கிரன் பகை நீச்சம் பெற்று, அவருக்கு 5-9ல் பாபர் நின்று, இலக்கினத்தைச் சுபகிரகம் நோக்காதிருந்தால், முத்தி பெறுவன். 5-ஆம் இடத்ததிபன் இலக்கினத்திற்கு 9ல் இருக்க, அவர் ராகுவாகில் ஆகாய கமனமும், சந்திரனுகில், காந்தருவ சித்தியும், புதனுகில், அவிழ்தப் பிரயோக சித்தியும், குரு சுக்கிரன் சனியாகில், பொன் வெள்ளி ரசவாத சித்தியுமாகும். இராகு கேது 2-ஆம் இடமிருக்கில், கல்வியுள்ளவன் ; செவ்வாய் ஆட்சி உச்ச கேந்திரங்களிலிருக்கில், பெருந்தவசி ; சிவமனோகர ஞானி. துலாத்தோர்க்கு வாசி மேவிட. யோகம், மந்திரம், குளிகை, வாதம், காயசித்தியுமாகும். கன்னி மீனம், மத்திம சித்தி. மேடம் தனுசு தாயைப் போற்றிச் சித்திகள் பெறுவர். செனன கால

மானுலும், யோகம் பூசை செய்தாலும் மாதம் சிங்கம் சிலை கோல் மீனம் ரிஷபம் கடகம் சுரு, வாரம் குருமதி புகர் புந்தி, லக்கினம் மீனம் வில் துலாம் கன்னி, திதி பஞ்சமி சஷ்டி சப்தமி தசமி திரிதியை சதுர்த்தி, யோகம் அமுத யோகமாயிருக்கில் உத்தமம். ஞான சித்தராவர். செனன நாள் உத்திரம் அஸ்தம் சித்திரை சுவாதி மூலம் உத்திராடம் அஸ்வனி பரணி உத்திரட்டாதி, காய சித்தி யோக சித்தியாகும்.

கர்ப்பம் உண்ணத் தனது இலக்கினத்திற்குச் சாரத்தில் கிரகங்கள் சுக்கிரன் 5ல், குரு 9ல், குஜன் 2ல், புதன் 11ல், சூரியர் 7ல், சந்திரனிருக்கவேண்டும். கர்ப்பமென்பது முப்புவென்றும், அவரை ரவிமதிசுழி என்றும், பகிர் முகத்தில் தாதுமூலசிவமாயுள்ளவையில் எப்பொருளாக அமைந்திருக்கும் முப்பைக் குருவால் தெளிந்து, அவை கொள்ளுவதற்கு முந்தி, லோக குருவாகிய அயக்காந்தச் செந்தூரத்தை அகத்தியர் செந்தூரம் 300ல் கூறியபடி கொள்ள வேண்டும். சந்திர கலையில் பிருதிவி பூதம் நடக்கும் போது சிவாலயம் வீடு கட்டல், குடி புகுதல், மரம் வைத்தல், சாந்தி கழித்தல், அப்புக்குக் குளமெடுத்தல், சோலை வைத்தல், விவாகம் செய்தல், உழவு விதைவிதைத்தல், தேயு பிணி தீர்த்தல், வாயு குதிரை தேர் கப்பல் ஏறுதல், ஆகாயம் மந்திரம் சாதித்தல், பூதிய பிரிவு தெரியாவிடில் இடநாசிப்பக்கம் கலை சந்திரனுகையால், அப்படி நடக்கும் போது வஸ்திர ஆபரணம் பூணல், தூதனுப்பல், அடிமை கொள்ளல், விவாகம் செய்தல், கிணறு வெட்டல், குடி புகுதல், அரசரைக் காணல், சாந்தி தெய்வ பிரதிஷ்டை செய்தல், சுரம் தீர்த்தல், சமாதானம் செய்தல், தனம் வைத்தல்; வலநாசிச் சூரிய கலையில் உபதேசம் பெறல், வணங்கல், யுத்தம், வியாபாரம், சூது, வழக்குரைத்தல், சவாரி செய்தல், சங்கீதம் பாடல், நித்திரை செய்தல், பிசாசு ஓட்டல், போஜனம் செய்தல், ஔடதம் புசித்தல், ஸ்நானம் செய்தல் உத்தமம்.

சத்தியாய்ச் சிவமாய்த் தாண்டவமாடும் தாசியாகும் சரீரத்தில் துடிபயன்: அடர்ந்து கை துடிக்கில், ஒரு வருடம்; கால், 6 மாதம்; நெற்றி, 3 மாதம்; கன்னம், 10 நாள்; காது கேளாவிடில், நாள் 7; பார்வை தெரியாவிடில், நாள் 5; வாசனை தெரியாவிடில், நாள் 3; நாக் குழறில், நாள் 2ல் மரணமெனக்கொள்க. வாயில் சலம் வைத்து நிழலிலிருந்து ரவியில் உமிழ, அதில் இந்திர தனுசு பஞ்சவர்ணமாகத் தோன்றுமாகில், ஒரு வருடம் வரையில் மரணமில்லை; முறிந்திருக்கில், அந்த ஆண்டில் மரணம்; நிறம் மாறிப் பெண்ணுருத்தோன்றில், 6 மாதத்தில் மரணமாவர். அமாவாசை ரவியிலாகிலும், பருவ சந்திரனிலாகிலும் உருக்கிய நெய்யைக் கிண்ணத்திலிட்டுப் பூமியில் வைத்து முன் கண்ட ரவிமதியில் ஒன்றைப் பார்க்க வெண்மை நிறமாகக் காணில், பிராணபயமில்லை; செம்மை, வாழ்வு; பொன்மை, கேடு; பசுமை, நோய்; கருமை, சாவு. தென்புறம் வட்டம் குறைந்து காணில், ஒரு வருடம்; மேற்புறம் குறைந்தால், 6 மாதம்; வடபுறம் குறைந்தால், 3 மாதம்; நடுவே தொளையாயிருக்கில், 10 நாளில் மரணமாம். விசேட பலனைச் சரநூலிற் பார்க்க.

வேதம், 4; உபவேதம், 4; அங்கம், 6; உபநிஷத்து, 23; ஸ்மிருதி, 19; சிவபுராணம், 10; விஷ்ணு புராணம், 4; பிரம புராணம், 2; சூரிய புராணம், 1; அக்கினி புராணம், 1; உபபுராணம், 18; இதிகாச ராமாயண பாரத பாகவத வாசிஷ்ட பகவத்கீதை, பிரபந்த தேவாரஞான நூல், சித்தர் வாக்கியங்கள், இன்னமனேகமாயுள்ள கிரந்தங்களும், குர்ஆன் பைபில் முதலியனவும், கடவுள் ஒன்றெனத் தெளிந்து விகற்பமற்று அகண்டாகாரப் பொருளில் இலயமுறும்பொருட்டேயன்றி வேறில்லை. நீர் நுழையாவிடம் நெய் செல்லும்; நெய் செல்லாவிடம் புகை செல்லும்; புகை செல்லாவிடம் மனம் செல்லும்; மனம் செல்லாவிடம் அறிவு செல்லக்கூடும்.

ரவிநிழல் அல்லது மதி பிரகாசத்தில் தனது நிழல் பூமியில் தனது உருவ அளவாயிருக்கும்போது அந்த நிழலைத் தனது நேத்திரம் இமையாமல் பார்த்துக் களங்கமில்லா ஆகாயத்தைப் பார்க்கில், தனது உருவம் பெரியதாய்த் தோற்றும். அது பொன்னிறமாகில், செல்வம்; வெண்மை, ஆயுள் வளரும்; செம்மை, ஆயுள் குறையும்; கருமை, நலி; அவ்வுருவில் கைகால் தோன்ருவாகில், 6 மாதத்தில் மரணம்; தலை தோன்ருமலிருந்தால், 3 மாதத்தில் மரணம்; இந்தச்சாயை வடிவமானது தனது மனமும் நேத்திரமும் ஒற்றுமையாய்த் தோற்றமாயிற்று. 'சாயை மறையாதோ தன்னுடம்பு தன்வெளிக்குள் ஓய அகத்தினிடை ஓடாதோ?' என்று கூறியபடி, கண்ணும் கருத்தும் ஒற்றுமை செய்த அகநோக்குடையவர்கள், இருந்தபடி சராசரங்களின் இயல்பையும் மூன்று கால வர்த்தமானங்களையும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடும். சாயை தீப பிரகாசமிருப்பது தெரிந்த விஷயம். அஃது யாதென்று கவனிப்பதில்லை. அஃது எங்கும் நிறைந்தது என்பது தெரியாமையால், சிலருக்குச் சங்கை தரும். ஒரு வீட்டில் நால்வராகக்கூடி, அந்த வீட்டில் ஒரு பொருளையானுலும் ஒரு கட்டடத்தையாளுலும் நால்வரும் நினைந்துகொண்டு, தாம் நினைந்த சங்கதியறியாத ஒருவன் நேத்திரத்தைத் துணியால் மூடி, அவன் தோள்மீது நினைந்த நால்வர் கையும் வைத்து, அவன் இஷ்டப்படி போகும்படி சொன்ஞல், அவ்விடம் விட்டு நால்வர் குறித்த இடமே போய் நிற்பான்; குறித்ததைத் தன் கையால் தொடுவான். இதன்றியும், ஒருவனை நமது சுவாசம் உள் செல்லும் போது நினைந்தால், அதே சமயம் அவன் நம்மை நினைக்கின்ருன்; எதிரிலிருக்கும் ஒருவனுக்கு நடக்கும் கலையும் அதிற்பூதியமும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானுல், நமது கலையைப் பார்த்தால், அப்போது கலையும் பூதியமும் நின்று எதிரிக்கு நடக்கும் கலையும் பூதியமும் நடந்து தெரி

வித்து, உடனே முன் நமக்கு நடந்ததுபோல நடக்கும். கடவுள் எங்கும் வியாபகராயிருப்பதற்கு இன்னுமனேக திருஷ்டாந்தங்களிருக்கின்றன. அனேக சமய வாதிகள் பேதாபேதங்களாய், 'எங்கள் சாமி உயர்ந்தவர்; உங்கள் சாமி தாழ்ந்தவர்,' என்று தர்க்கிப்பது சரியன்று. பார்க்குமிடத்து, பூமி, ஆகாயம், சந்திரர், சூரியர், இடி, மின்னல், மேகமிவைகளும், மத்தியில் உலவும் வாயுவும் யாவருக்கும் பொதுவாயிருக்க, நூல் விசாரணையும் நல்லோர் பழக்கமும் அவர்களால் பெற்று அடையவேண்டிய பயனுமடையச் சக்தியில்லாதவர் கூறும் வீண் வாதமாய் இருக்கின்றன. எம்மதச்சார்பிலுதித்தவராகிலும், எதிரிட்டிருக்கும் மரண பயத்திற்கஞ்சித் திகிலடைந்து, உலகில் சத்து இன்னதென்றுணர்ந்து, சதா எதை நாடி நிற்க வேண்டுமோ அதில் நின்று, முடிவு பெறுவதே மானிடமாகும். சிவம், விஷ்ணு, அல்லா, பராபரன் என்பன அவரவர்கள் சார்பின்படி கடவுள் நாமம் அனேகமாய்ப் புகன்றாலும், அப்படிப் புகலும் வஸ்து யாது? அதை இன்னதென்றுணர்ந்தால், எம்மதச் சார்பிருந்தாலும் கடவுள் ஒன்றெனத்தெளிந்த பேரறிவாளரென யாவராலும் புகழப்படுவர். மாயையின் கூறாகிய அசத்து, சடம், துக்கம், அனித்தியம், கண்டமிவைகளை நீக்கி, சிவத்தின் கூறாகிய சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமாகிய இவ்வைந்தின் தாத்பரியங்களையுணர்ந்தவர், இந்நூற்குரியவராவர்.

அறுசீர் விருத்தம்

'சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி
அருவுருவத் தன்மை நாமம்
ஏதுமின்றி யெப்பொருட்கும் எவ்விடத்தும்
பிரிவறநின் றியக்கஞ் செய்யுஞ்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ
நிறைவான துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே
நினைவாகச் சிந்தை செய்வாம்.'[1]

---

1. தாயுமானவர், பொருள் வணக்கம், 5.

சரியை கிரியை யோக ஞானமாகிய நான்கு பக்குவர்களும் மோக்ஷமாகிய முத்தியடைய வேண்டும் என்பதே கருத்து. அதிலும், சரியை கிரியையுடையவர் இப்பிறவியிலாகிலும் அல்லது மறு பிறவி மானிடமாகத் தோன்றியாகிலும் அதிக இகபோக சுகங்களையடையவேணுமென்ற ஆவல் பூண்டவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். எவரெவர் உண்மையாக எந்த வித பாவனையும் கோரிக்கையுமாயிருந்து வருகிறார்களோ, அவற்றிலே ஆத்துமா தேகத்தை விட்டு நீங்கும்போது எண்ணம் உதிக்குமென்று, கோரிக்கைப்படி செனனமும் இச்சுகமும் பெற்று அனுபவிக்க வேண்டுமென்று ஆகம நூல் கூறுகின்றன. யோகவான், ஞானி இவர்கள் முடிவு பெறும்போது 96 தத்துவங்களும் ஒன்றிலொன்று ஐக்கியமாய், அவைகளுக்கு ஆதாரமாயும் அணுவுக்கணுவாயுமிருந்த ஆன்மா தேகத்தை விட்டு மகா காயத்தில் இலயமாவதும், அல்லது அத்தேகத்தில் தானே ஐக்கியமாவதும் நமது சிற்றறிவிற்கு விளங்காது. அல்லது வினைக்கீடாய் வேறு பிறவி எடுப்பதற்கு எவ்வகையாக ஒரு புருடன் சுக்கிலத்தில் அணுகினவன், ஆத்துமா சீவனென்பது போய்ச் சம்பந்தமுற்றதும், உண்மை இவ்வாறெனஅறிந்தால் மாத்திரம், நரக மோக்ஷம் உண்மை என்பதும், அனேக பிறவிகளெடுத்து அவற்றின் புண்ணிய பலத்தால் மானிடம் பெறுவதும், கைலாய வைகுந்த பரமபதமிடமும், எமலோக நரகமிடமும் கால தூதரும் நன்றாக விளங்கும். ஆகையால், கால தாமதம் செய்து உலக வியாபாரப் பெருந்திரையிலாழாமல் மனத்தை ஒருவாறாக நிறுத்தி, நூல் விசாரணையும் சாதுக்கள் சங்கமும் பெற்று, நிரதிசயானந்தப் பேரானந்த சுகம் பெற நன்னிலை பெறுங்கால் மேற்கண்ட சங்கைகள் நிவர்த்தியாகும். சுக்கில சுரோணித சம்பந்த காலம் அமைந்தபடி செனனமெடுத்தும் மரணமாகும் வரையில் அனுபவிக்க வேண்டியதிருக்க, நாம் மத்தியில் என்ன

முயற்சி செய்தாலும் யாதும் பயன்படாது என்று சிலர் புகல்வர். அவ்வகை கருதுவது நமது அக்கியானம். அனுப விக்க வேண்டுவதை அனுபவிக்க வேண்டுவதானாலும், கடவுள் சிந்தை சதா உடையவர்களாகில், பரஇச்சா பிராரத்துவமாகச் சகல சுபங்களையும் கடவுளளித்து ரக்ஷிப்பர். வலக்கையை முகத்து நாசிக்கு நேராக நிறுத்தி இரண்டு கண்ணினாலும் கைந்நாடி துடிக்குமிடத்தில் இமை ஆடாமல் பார்க்கக் கை சிறிய துரும்பு கனமாகத் தோற்றும். அப்படித் தோன்றுமாகில், 6 மாதவரை மரணமில்லை; அல்லது கைப்பிரமாணமாகவே தோற்று மாகில், சீக்கிரம் மரணமென்றறிக. முன் கண்ட பார்வை யாகப் பார்த்து, கை சிறியதாகத் தோற்றிப் பின்பு இரு ளாகத்தோற்றும். அவையும் நீங்கித் தீப்பிரகாசமாக வெளிச்சமுண்டாகும். அப்படித்தோன்றிய பிறகு அப் படிச் செய்யும் அப்பியாசிகள், அந்தப் பிரகாசத்தில் அனேக அற்புதங்களைக் காணுவதுமுண்டு. அந்தச் சாதக மாகச் சிலகாலஞ் செய்தவர்களுக்கு விளங்கும். நிழலுள்ள தாழ்வாரத்தில் வெளியாயிருக்குமிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை வலக்கையி லெடுத்து, தனது முகத்தின் வல நேத்திரக் கருமணியில் விளங்கும் வடிவைக் கண்ணிமையாடாமலும் மனம் வேறு வழி செல்லாமலும் பார்த்திருந்த கண்ணிலிருந்து சலம் வடியும். அதற்கும் இமையால் பார்க்க, இருளாகத்தோன் றும். அந்த இருளை அசைவறப் பார்த்திருக்க, வெளி தோன்றும். அந்த வெளியினிடத்திலும் அனேக அற்புதங் களை அனுபவிகள் காண்பார்கள். உலகில் அஞ்சனமென் னும் கறுப்புநிறமுள்ள மையைக் கையில் பொட்டுப்போல வைத்து, தீப முன்னிலையில் கண்ணிமையாடாமல் மையைப் பார்த்து, அதில் அநேக தேவதைகளைக் கண்டதாயும், தாங்கள் கோரிய இடம் பொருள் இவைகள் தெரிந்ததா யும் சொல்ல நாம் கேட்டிருக்கிறோம். சத்த பரிச ரூப ரச

கந்தமாகிய ஐந்தும் கூடியது அஞ்சனம். இதைப்பார்க்குமிடத்துக் 'கண்ணுரமுதமாய்,விளக்கொளியாய் நின்ருனே' என்று கூறிய வாக்கியம் உண்மையாக விளங்குகிறது. மகான்கள் உரைத்த லக்ஷியங்களைப் பரிபாக பக்குவப்படிக்குச் சாதித்து, அவைகளினுல் முடிவு பெறும் பயனைத் தேகம் பிணமென்று புகலாமுன் அனுபவமுதிர்ந்து நிரதிசயானந்த நிர்விகல்பமாய் ஜீவன் முத்தனுக மனம் வாக்குக் காயத்தால் மகான்களைப் போற்றுவதே நமது கருத்தாகும்.

உலகில் நால்வகையோனியுண்டு. அவை பையினிடம் முட்டையிடம், வியர்வை, வெப்பம், வித்துகளால் உற்பவம். அவற்றில் 84 லக்ஷ பேதமாவன: தேவர், 14; மானிடம், 9; மிருகங்கள், 10; ஊர்வன (சர்ப்ப வகை), 11; நீர் வாழும் பிறவிகள், 10; தாவரம், 20; பாதாள, ராக்ஷஸ யோனி, 10; ஆக, 84 லக்ஷ பேதமெனச் சாஸ்திரம் கூறும்.

பூதம், 5: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்.

பொறி, 5: சுரோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம்.

தொழில், 5: தேவ, தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், பயம்.

கோசம், 5: அன்ன மயம், பிராண மயம், மனோ மயம், விக்கியான மயம், ஆனந்த மயம்.

சயம், 5: அமர சயம், பக்குவாசயம், மலசயம், சல சயம், சுக்கில சயம்.

புலன், 5: சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.

கரணம், 4: மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

குணம், 3: சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.

மலம், 3: ஆணவம், மாய்கை, காமியம்.

கன்மேந்திரியம், 5: வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்.

இராகம், 8: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை, வேகம்.

நாடி, 10: இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிங்குவை, புருடன், காந்தாரி, அக்கினி, அலம்புவி, சங்குனி, குணு.

ஆதாரம், 6: மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனுகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை.

மண்டலம், 3: அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திர மண்டலம்.

அவத்தை, 5: சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், அதிதுரியம்.

தோஷம், 3: வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.

ஏஷணை, 3: அர்த்த ஏஷணை, புத்திர ஏஷணை, லோக ஏஷணை.

வாயுக்கள், 10: பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருதரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்.

வினை, 2: நல்வினை, தீவினை.

அறிவு, 1:

கைலாய வர்க்க வேடம்: 6 முகமுள்ள 16 ருத்திராக்ஷ சபமாலை மணி, விரல் 36 கொண்ட யோக தண்டு, பரி செம்பு, 11-16 மஞ்சாடியுள்ள குண்டலம், 96 அங்குலமுள்ள யோக வேட்டி, 4 அங்குலமுள்ள கவுபீனம், புலி அதளாசனம், இரசலிங்கக்கடகம், உப்பு மணி.

திருமூல வர்க்க வேடம்: சபைப் பிரம்பு, 5. பட்டை உப்பு, கதை, படிக மணி, யோக வேட்டி, படிக லிங்கம், காதில் செம்புருட்டு, புத்தகம், ருத்திராக்ஷம், பாதக்குறடு, புலித்தோல்.

ஆசனங்கள் : மான் தோல், ஞானம்; புலித்தோல், செல்வம்; தர்ப்பாசனம், மோக்ஷம்; சித்திரக்கம்பளம், நன்மை; வஸ்திரம், தீமை நீங்கல்.

'உடலுக்குள் நீர்நின் றுலாவினதைக் காணுமல்
கடமலைதோ றுந்திரிந்து காலலுத்தேன் பூரணமே!'[1]
'நானேநீ நீயேநான் நாமிரண்டு மொன்றானல்
தேனின் ருசியதுபோல் தெவிட்டாய்நீ பூரணமே!'[2]

தரவு கொச்சகம்

'கண்காணி யில்லென்று கள்ளம் பலசெய்வார்
கண்காணி யில்லா விடமில்லை காணுங்கால்
கண்காணி யாகக் கலந்தெங்கு நின்றுனைக்
கண்காணி கண்டார் களவொழிந் தாரே?'[3]

இவ்வனுபவம் பெறுபவர்கள் மெய்ஞ்ஞானிகள்.

மந்திரமென்னும் மனத்திர தியானத்தால் பிணி முதலியவை நீங்க வாயில் செபியாமல் மனத்தால் தியானிப்பது சித்தர்கள் வாக்கியம். சகல வியாதியும் நீங்க மஞ்சளால் கணபதிவைத்து, அறுகுபுட்பம் சார்த்தி, தாம்பூலம், தேங்காய், பழம், தூபதீபம் செய்து, நேத்திரப் பார்வையைப் புருவ மையம் வைத்து, இடக் கையில் விபூதியைப் பரப்பி, அதில் பிரணவமெழுதி, '**அம் சிங் கிலி**' என்று தியானம் ஆயிரத்தெட்டுச்செய்து, விபூதியை நோயாளியை உட்கொள்ளும்படி கொடுத்து வர நோயும் தீரும்; பிசாசும் போகும்.

கர்ப்ப நோய் தீர்ந்து, கர்ப்பமாகத் தேனும் முலைப் பாலும்கூட்டி '**ஓம் சிறி சிரூ**' என்று **16** தரம் தியானித்து, பெண்களை உட்கொள்ளச்செய்க.

பிரசவ கால நோய்க்கு வெண்ணெயை '**டங், டம்**' என்று தியானித்து வயிற்றில் பூசப் பிரசவமாகும்.

1, 2. பட்டினத்தார், பூரணமாலை, 23, 100. **3.** திருமந்திரம், 2067.

சிலந்தி கட்டிகள் உடையவும் வீக்கம் வாடவும், வெண்ணெயை '**உம், வங், தம், ஓங், றீங், நசி, மசி**' என்ருகிலும், அல்லது '**உம், வங், தம்**' என்ருகிலும் தியானித்துத் தடவி விபூதி உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.

கண் புகைச்சல், மாலைக்கண், சூடு, குத்தல், சதைப் படலம் தீர, ஒரு பாத்திரத்தில் சலத்தை விட்டு, அதைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, '**லா, லு, லீ**' என்று தியானித்து, அந்தச் சலத்திஞல் கண்ணைக் கழுவிவரச் செய்யவும்.

விஷமிறங்க, சலத்தை '**ஓம், கிலி, நசி, நசி**' என்று 108 தியானித்து, சலத்தை உள்ளுக்குக்கொடுக்கவும்.

சகல பாபமும் நிவர்த்தியாக, '**ஓம், றங், றீம், யநம, சிவ**, சகல பாப நிவாரணீயாமி,' என்ருேதவும்.

'**ஓங்கார கம்பம்**' என்பது, உணர்வெழுத்தாகச் சப்திப்பது தேவியாகும். 'இருண்டவன் கண்ணுக்கு மருண்டது பேய்,' எனப் புகல்வது போல, அக்கியானத்தால், பேய், பிசாசு, காட்டேரி, சாமுண்டி, துர்க்கி, காளி, முனி' அனுமார், வீரபத்திரன் முதலிய நாமங்களுடையவைகளிருப்பதாயும், அவற்றை மந்திரங்களால் உருவேற்றி வசியம் செய்துகொண்டு, அதஞல் இக அஷ்ட கர்மங்களை நடத்துவதாகவும் மந்திரவாதிகள் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கிருேம். அவை முடிவாகப் பார்க்குமிடத்து, அவரவர் கற்ற நூலளவும் விசாரணையும் எவ்வளவு மனத்திடம் நிச்சயப்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்கள் பாவப்படி கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவராதலால், கோரியவண்ணம் தோற்றிப் பலனளிக்கக்கூடியே விளங்குகின்றன. பாவமும் தோற்றமும் அழிவும் வருமெனவும், நிறைந்த பரிபூரணம் முடிவென்றும் வேதமும் அனுபவிகளும் கூறுவர் சிரசையாட்டிச் சரீரமசைத்து நடக்கையாலும், மல்லாந்தும் மார்மீது கைவைத்தும் புரண்டு புரண்டும், இரு கரத்தையும்

தொடைக்குள் வைத்தும் நெடுமூச்சு விட்டுப் படுக்கையா லும், மலசலமடக்கலாலும், மனவேகத்தாலும், இராசத தாமத உணர்வினுலும் வியாதிகளுற்பவமும் சொப்பனதி அவஸ்தையும் நேரும்.

அறுசீர் விருத்தம்

'ஈரா றேபார் சமாதிதனி லியங்கி நடக்கி லீரெட்டாம்;
மாரா தோடில் ஐயைந்தாம்; மருவித்துயில லவ்வாறும்;
காரார் குழலா ருடன்கூடிக் கலவி கழித்த லெட்டெட்டாம்;
நேரே நோக்கி நிலைநிறுத்த நிற்குஞ் சிவமு மதுதானே.'

எண்சீர் விருத்தம்

'நெடிதான தாரையொன்று சங்கி ரண்டு
நின்றாதும் திருக்கோவி லறையி னுள்ளே
வடிவாக ஒருபாதம் ஆடி நிற்கும்
மற்றொருகால் தூக்கிநின்ற சிவனைக் கண்டோர்
கடிதாக உடல்வெறுத்துத் தவங்கள் செய்து
கண்மூடிப் பூசித்துக் கலங்கு வாரோ?
படிமீதில் திருக்கோவில் நதிகள் தேடிப்
பரிதவித்தே யுழல்வதென்ன பகர்ந்தி டீரே.'

அறுசீர் விருத்தம்

'உருத்த ரித்த நாடி தன்னி லோடுகின்ற வாயுவைக்
கருத்தி னலி ருத்தியே கபால மேத்த வல்லரேல்,
விருத்த ராரும் பால ராவர் மேனியுஞ் சிவந்திடும்;
அருட்ட ரித்த அம்மை யாணை அப்பனாணை யுண்மையே.'[1]

எண்சீர் விருத்தம்

'பொய்யென்று சாத்திரத்தைச் சொல்வா னாகில்
புழுவான பாழ்நரகில் வீழ்வான் பாவி;
மெய்யென்று குருபதத்தைத் தொண்டு பண்ணி
வேதாந்தப் பலநூலும் விரித்துப் பார்த்துக்

1. சிவ வாக்கியர் பாடல், 5.

கைமுறையும் குருமுகமாய்க் கண்டு தேறிக்
கற்றவரை வணங்கியே சொல்லக் கேட்டுப்
பொய்மறந்து மெய்யுகந்தே அறிவிற் கூடிப்
பூரணமே தெய்வமென்று போற்றி நில்லே.'

'ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அறிவே யொன்றும்
ஆனாலும் பேதைகுணம் பெண்ணுக் குண்டு;
வீணுக்கே எடுத்த சன்மம் அனந்தங் கோடி;
விவேகமுத்தி யடைந்தவர்கள் அதிக முண்டு;
ஊனுக்குத் தேடியுண்டே யுறங்கிச் செத்த
உலுத்தருண்டு புருடரிலே அனந்தங் கோடி;
தானுக்கே ஏகசரா சரந்தான் நெஞ்சே!
சற்குருவின் சொற்படியே சார்ந்து பாரே.'

'பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்.' மாதர்கள் மனம் கேவலத்தில் எக்காலமும் செல்லும். அநேகமாய்க் கூடிய பாவங்கள் திரண்டு பெண் வடிவமாக ஜனிப்பதென்று **அகஸ்தியர்** செப்பியிருக்கின்றனர்.

அறுசீர் விருத்தம்

முத்தரையும் பெத்தரையும் முகக்குறியான்
நகக்குறியான் முழுதுந் தேறின்,
மெத்தனவா கியமொழியும் ஆனந்தப்
பரவசத்தான் மிகுந்த சோர்வுஞ்
சித்தநிலை தெரியாத செல்வமுமா
யிருப்பர்கல்லோர்; தீயோ ரெல்லாம்
இத்தகைமை யோர்களையும் இகழ்ந்து புகழ்ந்
தோர்க்குறவா யிருப்பர் தாமே.'

எண்சீர் விருத்தம்

'போகாம லிருக்கவென்று லாசான் தன்னைப்
பொற்பூவைச் சார்த்தியல்லோ காக்க வேண்டும்?
வேகாத தலையல்லோ முன்னே கேளு;
விளம்பியபின் சாகாலை விரும்பிக் கேளு;

வாகாக வாதவித்தை கண்டோர்க் கையா!
வலதுமுழந் தாளிலொரு மறுவைப் பாரு;
ஆகமுடன் கண்டமது சாய்வு காணும்
அப்பனே! இன்னமுரு வங்கங் கேளே :

'கேளப்பா இடமுதுகில் மறுத்தான் காணும்;
கெடியான இடக்கையில் சங்கு சக்ரம்
நாளப்பா இக்குறியை நன்றாய்ப் பாரு;
நாசியிட நாசியிலே மறுவைப் பாரு;
வேளப்பா இடமுதுகில் மறுவைப் பாரு;
வேதாந்த வாதியெனிக் குறியே பாரு;
ஆளப்பா இப்படியே அடையா ளங்கள்
ஆறையும்நீ கண்டவரை யடுத்துக் காணே.'

நெற்றியில் சூல ரேகையுமிருக்கும்.

மாணுக்கருக்கு உபநயனம், சந்தியா வந்தனம், உபதேசம், காயத்திரி ஜப தபமுதலியவைகளை ஆசிரியராகுங் குரு செய்து வைக்கின்றனர்.

' வேதமென்ற ஆகமங்க ளாறு சாத்ரம்
வெவ்வேறு மதபேதம் சமய பேதம்
காதமென்ற காதியும்நால் பதினெட் டாகக்
கவுத்துமா யுலகோரை மயக்கங் காட்டிக்
கீதமென்று லரிகீதம் சிவகீத மென்றும்
கிருடையுடன் வெவ்வேறாய்ப் பிரித்துக் காட்டிப்
பாதமென்று சாவதுவே நிசந்தா னென்று
பாடினர் சாத்திரத்தைப் பாடி னரே.'

என **வியாசர்** கூறியதாக **அகத்தியர்** கூறியிருக்கின்றனர்.

உபநயனமென்பது, மூன்றாவது நேத்திரம். அறிவு, உணர்வு. அதனுல், சந்தியா வந்தனமென்பது இரவிமதி தனதிடம் ஒற்றுமையாகும் காலம். உபதேசமாவது, பகிர்முகநோக்கு நீங்கி, ஞான தேகமாகிய அகமுக சுத்த வெளி

யிடமிருந்து சபதபங்களைச் செய்விக்கக் குரு திருவருள் புரிவது.

வசிஷ்டர் இராமமூர்த்திக்கருளிய நிலை :

' ஆதலா லுயிரசைவால் வாத னைப்பால்
அழுத்தத்தா லறிவைவிரி வாக்கா யென்னில்
ஓதுபிறப் பறுமறிவின் விரிவே யுள்ளம் ;
உள்ளத்தா லிவ்வனந்த வுயிர்கள் வாழ்வாம் ;
சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராண யாமம்
தியானமருந் தூகத்தின் திறங்க ளாலே
பேதமன மொடுங்குவது பொருட்டா யன்றோ
பிராணவா யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின் றாரே?'[1]

' உண்டாகி எவ்விடத்தும் உற்ற போதம்
உயிரசைவால் உணர்வுறுமப் போதந் தன்னை
மண்டாமற் றடுக்கைபெரு நன்மை யாகும் ;
வளர்போதங் காண்பவற்றை மருவு மாலால்
தண்டாமற் காண்பவையே மனத்துக் கென்றுந்
தவிராத துயராமத் தனிப்போ தந்தான் ;
மிண்டாத சுழுத்தியிற்போ தம்போல் நிற்கில்
வீடதுபே றதுவிமல பதம்வே றில்லை.'[2]

தாயுமான சுவாமிகள் .

' கருவிகரணங்களோய்ந்த தொண்டர்களிடத்திலே நீ வீற்றிருப்பவன்,' என்றதும்,

எண்சீர் விருத்தம்

' அதுவென்றால் எதுவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்கை ;
ஆதலினால் அதுவெனலும் அறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக னாதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்

---

1. ஞான வாசிஷ்டம், வீதகவ்வியன் கதை, 20.
2. ஷை ஷை, 19.

பதியிந்த நிலையென்வும் என்னை யாண்ட
படிக்குநிரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்தக்
கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
கதியன்றி யுறங்கேன்மேற் கருமம் பாரேன்.'[1]
என்றதும் உண்மை வாக்கியம்.

இந்நிலையிலிருக்கும் மகான்களின் கிருபை
பொருந்திய தலங்கள்:

அகஸ்தியர்-அனந்த சயனம்.
கும்பமுனி-கும்பகோணம்
புலத்தியர்-பாபநாசம், ஆவுடையார் கோவில்.
திருமூலர்-சிதம்பரம்.
திருமூல வர்க்கம்-நெடுங்குன்றம்
திருமூலர் நோக்கம் - மேலைச் சிதம்பரம்.
சட்டைமுனி-சீகாழி, ஸ்ரீரங்கம்
கோரக்கர்-திருக்கோணமலை
கருவூரார்-திருக்காளத்தி
பதஞ்சலி-ராமேஸ்வரம்
இராமதேவர்-அழகர் மலை
அழுகண்ணர்-நாகப்பட்டினம்
நாரதர்-திருவிடைமருதூர்
மார்க்கண்டர்-கருவைநல்லூர்
மச்சமுனி-பரங்குன்றம், மயிரேசகம், திருவானைக்காவல்
கொங்கணர் - திருப்பதி, கோடிதுறை, திருக்கணங்குடி
பாம்பாட்டி சித்தர்-திருஞாலம், துவாரகை
புண்ணாக்கீசர்-நான்கனுசேரம்
காசிபர்-ருத்திர கிரி
வரதர்-தென்மலை
கன்னி சித்தர்-பெருங்காவூர்
தன்வந்திரி, வசிட்டர்-வைதீசர் கோவில்
போகர்-திருக்கழுக்குன்றம்.
நந்தி, விஸ்வாமித்திரர்-காசி, திருவாவடுதுறை.
காளாங்கி, கடுவெளிச்சித்தர் - திருக்காஞ்சிபுரம்
இடைக்காடர், கௌதமர்-திருவருணை
சேது-திருவிடைமருதூர்
கமலமுனி, சந்திரானந்தர் - மதுரை.
சுந்தரர்-ஆரூர்.
வாரிஷு-திருவாஞ்சி
காளாங்கி-திருக்குடையூர், திருப்பனந்தாள்.
வால்மீகர், அகப்பேய்ச் சித்தர்-எட்டிக்குடி, திருவையாறு.
போகநாதர்-பழனி, கதிர்காமம், திருச்செந்தூர், தணிகை, பரங்குன்றம்.
இவ்வகைகள் போகர் 500ல் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

எண்சீர் விருத்தம்

'போமடா வெளியோடே வெளிதான் சேரும்!
புதுமையடா வாயுவோடே வாயு சேரும்;
ஊமடா தீயோடே தீதான் சேரும்;
உத்தமனே அப்புடனே அப்புச் சேரும்;

1. தாயுமானவர்-ஆகாரபுவனம், 23.

ஆமடா மண்ணுடனே மண்தான் சேரும் ;
அவரவர்க ளினத்தோடே அவர்கள் சேர்ந்து
தாமடா தன்னிலேயி லறிவை யூக்கிச்
சதானந்த பூரணமா யிருந்து வாழே.'

'இருந்தறிவு சுழுமுனையில் புக்க தானால்
ஏகாந்த மானதொரு லிங்க மாகும் ;
அருந்தவஞ்சேர் அவ்வறிவு ரவியில் சேர்ந்தால்
அரகரா சத்திமய மான தெய்வம்
புரிந்தறிவு மதிதனிலே சேர்ந்து நின்றால்
புத்தியில்லாப் பிறவியிலே புகுவான் பாரு ;
வருந்திமனக் கனிவாலே குருவைக் காத்து
மதிகதிரில் நின்றகுறி வணங்கிப் பாரே.'

60 நாழிகை கொண்டது ஒரு நாள் ; நாழிகை ஒன்றுக்குச் சுவாசம் 360; 60 நாழிகைக்குச் சுவாசம் 21600.

நாள் ஒன்றிற்கு 2 லக்ஷத்துப் பதினுயிரம் நொடி ; நொடி 60 கொண்டது ஒரு விநாடி; 60 விநாடி கொண்டது ஒரு நாழிகை; நாழிகை 60 கொண்டது ஒரு நாள்; 360 நாள் கொண்டது ஒரு வருடம்; 21600 நாழிகை கொண்டது ஒரு வருடம்; 21600ஐ 80-ஆல் பெருக்கக் கிரேதா யுகமாம்; 60-ஆல் பெருக்கத் திரேதா யுகமாம்; 40-ஆல் பெருக்கத் துவாபர யுகமாம்; 20-ஆல் பெருக்கக் கலியுக மொத்த ஆண்டாகும்.

யுகந்தோறும் மகான்கள் பெற்ற தபோ பலத்தால், அரசு சிருஷ்டியாதிகள் நடத்தி வருவதாகக் கூறியிருக்கின்றனர்.

அடியிற்காணும் ஔஷதங்களை உபயோகப்படுத்தும் போது அறுசுவை, புகையிலை, அபினி, கள், சாராயம், பெண் போகம், மச்ச மாமிசங்கள், கோபம், அதிக நித்திரை நீக்கவும்.

1. மேகநீர் நீங்கிச் சுத்த உதிரம் பெருக : பாலில் வேகவைத்த நெல்லிக்காய்ச் சூரணம், சுத்தி செய்த நெல்லிக்காய்க் கந்தகத்தூள் சமனெடையாகக்கூட்டி, ½ விராகனெடை தேனில் குழைத்து, நாளைக்கு இரு வேளையாக ஒரு மண்டலம் கொள்ளவும்.

2. மலக்குற்றம் நீங்க: கடுக்காய் 4, திப்பிலி 1, சுக்கு 1, சீரகம் 1, ஓமம் 1, திப்பிலி மூலம் 1, இந்துப்பு 1, சூரணங்கள் தனித்தனி செய்து, மேலே கண்ட எடைகளாகக் கூட்டி, கடிகைச்சூரணம் வெந்நீரில் கொள்ளவும்.

3. அய்யச்சீதம் கழல : வெள்ளைக் காக்கணவேர், கடுக்காய், நெல்லி வற்றல் ஒவ்வொன்றும் புன்னைக்காயளவு, 4 பலம் சிற்றுமணக்கு நெய்யில் கலந்து காலையாக 3 நாள் உள்ளுக்குக்கொள்ளவும்.

4. தேகத்திலிருக்கும் சுண்ணாம்பு நீங்க : பச்சை மஞ்சள் சமூலம் 8-1 ஆகக் கியாழம் வடித்து, நல்லெண்ணெய் பலம் 3 விட்டு, இவ்விதம் 3 நாள் கொள்ளவும்.

5. தேகத்தில் எண்ணெய் நீங்க : விதை நீக்கிய சீக்காய்த்தூள், இலுப்பையிலை, தாளியிலை வகைக்குப்பிடி ஒன்று. இவைகள் அமுரியில் கியாழம் 8-1 ஆக வடித்து, பூநீர் கழஞ்சு அரையும், படிகாரச் சுன்னம் கழஞ்சு அரையும் கூட்டிக்கொள்க. இவ்விதம் 3 நாள் கொள்ளவும்.

6. வாய்வு நீங்க : சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, சீரகம், இந்துப்பு, கரிவேப்பிலைச் சூரணம் வகைக்குப் பலம் ஒன்று. பொரித்த காயம் பசுப்பால் கூட்டிக் கடிகைப் பிரமாணம் அன்னத்திலிட்டுப் புசிக்கவும்.

7. தாகம், மயக்கம், சூடு, மூர்ச்சைக்கு: தாளிசபத்திரி, சுக்கு, சீரகம் வகைக்குப் பலம் ஒன்றுகக் கியாழம் வடித்துக் கொள்வதாலும், அதிமதுரம், சிறுதேக்கு, பனங்கற்கண்டு கியாழம் வடித்துக்கொள்வதாலும் நீங்கும்.

8. **மேகவெட்டை, மூலச்சூடு, காந்தல், பித்தவெறி, கபாலப் பித்தம் தீர :** சுத்தி செய்த சிந்திற்கொடிச் சூரணம், கற்கண்டு கூட்டிக் கடிகைப்பிரமாணம் தேனில் ஒரு மண்டலம் கொள்வதாலும், கரந்தைச்சூரணம் 4, சீனி 1, கூட்டிக் கடிகைப்பிரமாணம் 10 நாள் கொள்வதாலும் நீங்கும்.

9. **மேகநீரால் சருமத்தில் காணும் வியாதிக்கு :** கீழாநெல்லிச் சமூல சூரணம், சீனி, நெய், தேன் கூட்டிப் பாகப்படுத்தித் தான்றிக்காய்ப் பிரமாணம் 6 மாதம் அல்லது ஒரு வருடம் உட்கொண்டு வரக் குட்ட வியாதியும் தீரும்.

10. **கண் துலக்கமாய், நரை வாராதிருக்க :** காக்கணம், மேனி, கரந்தை, வல்லாரை, அவுரி, பொற்றலை, பொடுதலைப்பிரமாணம் தேனில் ஒரு மண்டலம் கொள்க.

11. **மந்தபுத்தி, மதி மயக்கம், சோகை, எரிபித்தம், நீர்க்கட்டு, மலபந்தம், பித்த மூர்ச்சை நீங்க :** மேனி, சிறுசெருப்படை, கரிசலை சமனெடைச்சூரணம் கூட்டி, இவைகளுக்கு 4க்கு 1 கற்கண்டு கூட்டி, ஒரு மண்டலம் கொள்க.

12. **உதிரத்தில் மேகநீர் நீங்க :** திரிகடுகமும் ஓமமும் வறுத்துத் தூளாக்கிப் பனைவெல்லப்பாகில் கிளறி, உதயத்தில் கழற்சிக்காய்ப் பிரமாணம் உட்கொண்டு வரவும்.

கருங்குருவைப் பச்சமுதும் சிறுபயறுங் கூட்டிப் பொங்கி, சர்க்கரை தேன் ஆவின்பால் முப்பழங் கூட்டி உண்பதும், மேல் கண்ட அமுதும் பசுப்பாலும் கூட்டிப் பொங்கி, தேங்காய்த்துருவலும் சர்க்கரையுங் கூட்டி உண்பதும், முன்னமுதும் துவரைப்பருப்பும் பொங்கித் தேங்காய்த்துருவல் சர்க்கரை நெய் கூட்டி உண்பதும், அமுது பொங்கி, ஏலரிசித்தூளும் சர்க்கரையும் கூட்டி உண்பது

முண்டு. அமுது, சீரகம், சர்க்கரை கூட்டி உண்ணப் பித்தமயக்கந் தீரும்.

கிராம்புக் கியாழத்தில் அமுதிட்டுப் பொங்கி, சர்க்கரை கூட்டி உண்டு வர மூல வியாதி தீரும்.

பருத்திக்கொட்டையின் பாலையெடுத்து அமுதிட்டுப் பொங்கிச்சர்க்கரை தேன் கூட்டி உண்டு வர, மேகம் நீங்கித் தாதுக்கள் வலுப்படும்.

பழைய கம்பு அல்லது தினையைப் பசுவின் பாலில் பொங்கிச்சர்க்கரை கூட்டி உண்டு வர, தசையிலுள்ள பித்த நீர்கள் நீங்கிக் குளிர்ச்சியாகும்.

அமுதும் பயறும் ஆவின் பாலும் பொங்கிக் கருவேப்பிலை, மிளகு சூரணம், அமுரி உப்புக் கூட்டி உண்பது முண்டு.

இதில் கண்டவைகளில் தனது சரீரத்தன்மைக்கு ஒற்றுமையானதாகப் பாகப்படுத்திக்கொள்க.

ஆகாரம்:

உச்சிக்கால போஜனம் செய்து இரவில் ஆவின்பாலை உட்கொண்டுதமது சாதனத்தில் இடைவிடாமலிருப்பவர்கள், சத்துவகுணமுடையவர்களாவார்களென்று கர்ப்ப நூலில் அனுபவிகள் கண்டிருக்கின்றார்கள்.

கண்டத்தில் கபம் காலனாயிருப்பதால், ஆவின் நெய்யுடன் பொற்றலை ரசம் சமனாகக் கூட்டி ரவியில் வைத்துச் சுண்டிய பிறகு உதயத்தில் பெருவிரலில் கொஞ்சமெடுத்து உண்ணாவில் தேய்த்து வரக் கபங்கள் நீங்கும்.

கபாலக்கொதிப்பும் நேத்திர எரிவும் கூட்டினாலிருந்தால் : ஆவின்பால் படி 3; பொன்னாங்காணி ரசம் படி கூட்டிக் காய்ச்சி இறக்கிக்கீழ் வைத்து ஆறிய பிறகு பிரைமோர் விட்டு மறுநாள் மத்திட்டுக்கடைந்து வெண்ணெயெடுத்து உருக்கி நெய்யாக வடித்து வைத்துக்கொண்டு,

பக்ஷத்திற்கொரு தரம் சிரசில் தேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்து வரக் குணமாகும்.

பஞ்ச கர்ப்ப ஸ்நானம் : நெல்லிப்பருப்பு, வேப்பம் பருப்பு, மிளகு, கஸ்தூரி மஞ்சள், கடுக்காய் இவ்வைந்தும் பசுப்பாலிலரைத்து, சற்றுக்கொதிப்பித்து, சிரத்தில் தேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்துவர வேண்டும்.

சிலர் அம்பாள் பூசை செய்வதாக மது மாமிசாதிகளைப் படைத்து, அவற்றைத் தாங்களுண்டு சுபாவகுணத்தையும் போக்கிப் போதை மயத்தில் ஆழ்ந்துவர்.

'மதுவுண்டா நாங்களெல்லாம் ஞானிகளானேம்? ஆத்தாளுக்கென்செய்யும் கள்ளுஞ் சுள்ளும்?' என்று தவசிகாமணிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

கட்டளைக் கலித்துறை

'முக்கா லுணவன்றி யெத்தேசி கட்கு முழுவுணவில்
அக்கா ரணமன்ன சாகாதி கூடி யரையதிர்பால்
சிக்கா வமுதம் புகக்கிரங் காலுண்டிச் சேடம்வெளி
வைக்கா விடிலுண்டி வேகா தனலும் வளியுமன்றே?'

உண்ட மறுநாள் திப்பி நீங்கி அன்னரசமாம்; 3-ஆம் நாள் உதிரமாகும்; 4-ஆம் நாள் மாமிசமாகும்; 5-6-ஆம் நாள் மேதையாகும்; 7-8-ஆம் நாள் மச்சையாகும்; இதற்குமேல் இந்திரியமாகுமென வைத்திய நூலில் கண்டிருந்தாலும், ஐரோப்பிய பண்டிதர் கிரமமாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் பார்க்க உண்மை தெரிய வரும்.

கைந்நாடித் துடிப்பு : 3 துடித்தால், 2 தரம் சுவாசம்நடக்கும்; குழந்தைகளுக்கு நாடி 120 துடித்தால், சுவாசம் 314 நடக்கும். இதில் பேதமாக நடக்கில் நுரையீரலிலும் இரத்தாசயத்திலும் வியாதியாகும்.

நாடித் துடிப்புக்குக் காரணம் : இரத்தாசயத்திலிருந்து ரத்த நரம்புகளின் வழியாய் உதிரம் ஓடி வரும்போது உண்டாகும் அதிர்ச்சியே நாடியெனக் கூறப்

படும். துருத்தி விரிந்து குவிதல் போல, இரத்தாசயப்பை விரிந்து நுரையீரலிலிருந்து சுத்தமான இரத்தத்தையுட் கொண்டு, திடீரெனச் சுருங்குவதனாலே, அதனுள்ளிருக் கும் இரத்தம் விரைவாக இரத்த நரம்புகள் வழியாய்ச் சென்று, தேகமெங்கும் வியாபிக்கும்.

சரீர உள்ளுறுப்புகளின் விவரத்தை ஆயுர்வேதச் சுருக்கம் என்னும் வைத்திய கிரந்தத்தில் விரிவாய்க் காணலாகும்.

தரவு கொச்சகம்

'நிலமத் தனையே சிவஞானிக் கீந்தால்
பலமுத்தி சித்தி பரபோக முந்தரும்;
நிலமத் தனைபொன்னை நின்மூடர்க் கீந்தால்
பலமுமற் றேபர போகமுங் குன்றுமே.'[1]

'உள்ளத்தி னுள்ளே யுளபல தீர்த்தங்கள்
மெள்ளக் குடைந்துநின் றாடார் வினைகெடப்
பள்ளமும் மேடும் பரந்து திரிவரே
கள்ள மனமுடைக் கல்வியி லோரே.'[2]

'உள்ளத்தி னுள்ளே யுணரு மொருவனைக்
கள்ளத்தி னாருங் கலந்தறி வாரில்லை;
வெள்ளத்தை நாடி விடுமவர் தீவினைப்
பள்ளத்தி லிட்டதோர் பத்தலுள் ளாமே.'[3]

'மனத்தி லெழுந்ததோர் மாயக்கண் ணாடி
நினைப்பின் அதனின் நிழலையுங் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கியுங் கொள்ளார்
புறக்கடை யிச்சித்துப் போகின்ற வாறே.'[4]

1. திருமந்திரம், 501. 2. ஷை 509, 3. ஷை 511.
4. ஷை 1681.

'உடலில் துவக்கிய வேடம் உயிர்க்காகா;
உடல்கழன் றுல்வேட முடனே கழலும்;
உடலுயி ருண்மையென் றோர்ந்துகொள் ளாதார்
கடலி லகப்பட்ட கட்டையொத் தாரே.'[1]

'குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்;
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்ட மாடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே.'[2]

'தொழிலறி வாளர் சுருதிகண் ணாகப்
பழுதறி யாத பரம குருவை
வழியறி வார்நல் வழியறி வாளர்;
அழிவறி வார்மற் றையல்லா தவரே.'[3]

'உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்,
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்;
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்;
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.'[4]

புலஸ்தியர் 100:

பதினான்குசீர் விருத்தம்

'காணுமூச் சடக்கி விழியது முருட்டிக்
    கபாலமுந் திறந்தனர் கோடி;
கனத்தவாய் வதனால் குன்மநோய் அணுகிக்
    கலங்கினோ ரவரொரு கோடி;
தோணுமெய் மறந்து சுழன்றுடனெழும்பிச்
    சொக்கினோ ரவரொரு கோடி;
சூலைவாய் வணுகிச் சுவாலையு மெழும்பிச்
    சுரமதா லிறந்தனர் கோடி;
ஊணவுண் ணாக்கண் ணாக்கையுள் தாக்கி
    யுள்ளடங் கினர்களுங் கோடி;

1. திருமந்திரம், 1677. 2. ஷை 1680. 3. ஷை 1690.
4. ஷை 1823.

உயரசா ணிள முழுவது மெழும்பி
ஓங்கியே ஒடுங்கினேர் கோடி;
பேணதி சாரப் பேதிவந் தணுகிப்
பிறவியு மிழந்தனர் கோடி;
பெருமையாய்க் கர்ப்ப சாதனை யறியாப்
பிராணனு மழிந்துமாண் டனரே.'

'இனமறி யாம லிருத்தியே வாய்வை
இறந்தன ரவரொரு கோடி;
இனியதம் பனஞ்செய் தெழும்பியே கும்பித்
தேங்கினே ரவரொரு கோடி;
கனமறி யாமல் கரத்தைவா யுவினல்
கருதியே யிறந்தனர் கோடி;
கண்டுவா சியினி லொன்லறவிட் டொன்று
கலங்கியே மடிந்தனர் கோடி;
தினமொரு நாழி வாசிகொண் டிழுத்துச்
சிவபுர மேகினேர் கோடி;
தெளிந்திடு கண்மூக் கெனுமதைப் போற்றிச்
சிறந்தன ரவரொரு கோடி;
தனபெரு விரலா லண்ணுக்கை யேற்றித்
தயங்கின ரவரொரு கோடி;
சலமதில் மூழ்கிச் சாதனை யதிதச்
சாக்காடுவந் தெய்தினே ரறிந்தே.'

'அறிவதிவ் வாறின் கருத்தினை யம்ம
அவனியின் மாந்தருட் சிலபேர்
அம்புவி தனிலே மறையவுங் குழிசெய்
ததனிலும் பதுங்கினேர் கோடி;
சரிந்திடு கதலி வாழையின் குலேபோல்
தத்தளித் தனவவை போலும்;
தயங்கின ரனேகர் சாகர மதனில்
தாம்விழுந் தலேவது போலும்;

தரணியிற் சிலபேர் தாமரை யிலைதண்
ணீரெனத் தவித்தன ரப்பா !
பாருல கதீதம் தேடியும் குருவின்
பதமடை யாமலு மாண்டார் ;
தெரிந்துமிப் பரிசே யுத்தம ரனேகர்
தெளிந்தவ ரறிந்துமே செப்பச்
சிறிடும் வாசி யோகத்தின் பெருமை
திருத்தமா யுரைத்திட லாமே.'

'வாசியோ கத்தின் மகத்துவ முரைக்க
வருக்கரே சகத்தின திறப்பை
மாத்திரை முப்பத் திரண்டுமே வளமாய்
மாறவு மதனை நீ ரையா
வீசுபூ ரகத்தில் அறுபத்து நாலு
விளங்கியே மாறிமா றிடவும்
விகற்பம்வந் தணுகா வாசிநின் றுல்வு
மேகுறி திறவுகோ லறிதல்
பாசம்வந் தணுகா கும்பக மதில்பதி
னாறெனா அறிந்துமே திரு ;
பழக்கமி தாகு மகத்துக ளுரைக்கும்
பரிபூர ஞானந்த தீட்சை
பூசித மாகும் வாசிதான் வசியம்
பொருந்திடுங் கால்தலை மாறி ;
புன்லசொரிந் திடவும் சுழியது நாடிப்
புகலவும் சூட்சமி தாமே.'

'நாடிடு மினிகேள் மாராச யோகம்
நாட்டுவேன் வயிராக்ய ஞானம் :
நட்டத்தையென் றறிய வாசியோ கத்தின்
நற்குறி விளக்கவும் நடத்தைத்
தேடுபூ ரகத்தில் முப்பத்தி ரண்டு
சிவசிவா ரேசகம் பதினாறு

தெளிந்தகும் பகத்தில் அறுபஃது நாலு
திருத்தமாய்த் திருமிவ் விதமாய்
கோடுதப் பாமல் சுழுமுனை மேவிக்
குறித்திரு கண்ணதின் கூறு
கும்பியும் வாசி யொளியது வீசும்
குறிப்பதா மொளியினல் கூடக்
கூடுமே யிதுதான் மாராச யோகங்
கொண்டுமாத் திரைக்கொரு தீட்சை
கோருமே யிதுபார் தலைசுற்றி நொடிக்கக்
குறித்தொன்று மாச்சுதிவ் வாறே.' பட்டித்

திருமூலர் 3000 :

தரவு கொச்சகம்

'ஏறுதல் பூரக மீரெட்டு வாமத்தால்
ஆறுதல் கும்பக மறுபத்து நாலதில்
ஊறுதல் முப்பத்தி ரண்டதி ரேசகம்
மாறுத லொன்றின்கண் வஞ்சக மாமே.'[1]

'வளியினை வாங்கி வயத்தி லடக்கில்
பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாம்;
தெளியக் குருவின் றிருவருள் பெற்றால்
வளியினும் வேட்டு வளியனு மாமே.'[2]

'எங்கே யிருக்கினும் பூரி யிடத்திலே
அங்கே யதுசெய்ய ஆக்கைக் கழிவில்லை;
அங்கே பிடித்தது விட்டள வுஞ்செல்லச்
சங்கே குறிக்கத் தலைவனு மாமே.'[3]

'ஏற்றி யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை:
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே.'[4]

1-4. திருமந்திரம், 568-71.

'மேல்கீழ் நடுப்பக்க மிக்குறப் பூரித்துப்
பாலா மிரேசகத் தாலுட் பதிவித்து
மாலாகி யுந்தியுட் கும்பித்து வாங்கவே
ஆலால முண்டா னருள்பெற லாமே.'[1]

'வாமத்தி லீரெட்டு மாத்திரை பூரித்தே
ஏமுற்ற முப்பத் திரண்டு மிரேசித்துக்
காமுற்ற பிங்கலைக் கண்ணாக இவ்விரண்
டோமத்தா லெட்டெட்டுக் கும்பிக்க வுண்மையே.'[2]

'இட்டதவ் வீடிள காதிரே சித்துப்
புட்டிப் படத்தச நாடியும் பூரித்துக்
கொட்டிப் பிராணன் அபானனுங் கும்பித்து
நட்ட மிருக்க நமனில்லைத் தானே.'[3]

'அண்டங்க ளேழு மகண்டமு மாவியுங்
கொண்ட சராசர முற்றுங் குணங்களும்
பண்டை மறையும் படைப்பளிப் பாதியுங்
கண்ட சிவனுமென் கண்ணன்றி யில்லையே.'[4]

'பெண்ணல்ல ஆணல்ல பேடல்ல மூடத்துள்
உண்ணின்ற சோதி யொருவர்க் கறியொண்ணாக்
கண்ணின்றிக் காணுஞ் செவியின்றிக் கேட்டிடும்
அண்ணல் பெருமைலய யாய்ந்தது மூப்பே.'[5]

1-3, திருமந்திரம், 572-74, 4, 5. ஷை 1871-72.

கணபதி தாசர் அருளிச்செய்த

நெஞ்சறி விளக்கம்

விநாயகர் காப்பு:

அறுசீர் விருத்தம்

வஞ்சக மனத்தி னுசை மாற்றிய பெரியோர் தாளில்
கஞ்சமா மலரிட் டோதுங் கணபதி தாசன் அன்பால்
நெஞ்சறி விளக்க ஞான நீதிநூல் நூறும் பாடக்
குஞ்சர முகத்து மூலக் குருபரன் காப்ப தாமே.

நூல்:

பூமியிற் சவுந்த ரப்பெண் புணர்ந்திடு நாகை நாதர்
நாமமெந் நாளும் நாவி னவின்றுசெந் தமிழாற் பாடிக்
காமமு மாசா பாசக் கன்மமு மகற்றி மூல
ஓமெனு மெழுத்தைந் தாலே யுணையறிந் துணர்வாய் நெஞ்சே! 1

தந்தைதாய் நிசமு மல்ல; சனங்களு நிசமு மல்ல;
மைந்தரும் நிசமு மல்ல; மனைவியும் நிசமு மல்ல;
இந்தமெய் நிசமு மல்ல; இல்லறம் நிசமு மல்ல;
சுந்தர நாகை நாதர் துணையடி நிசம்பார் நெஞ்சே! 2

காண்பது மழிந்து போகும்; காயமு மழிந்து போகும்;
ஊண்பொருள் அழிந்து போகும்; உலகமும் அழிந்து போகும்;
பூண்பணி நாகை நாதர் பொற்பதம் அழியா தென்று
வீண்பொழு தினைப்போக் காமல் வெளிதனில் ஒளிபார் நெஞ்சே! 3

மனமெனும் பேயி னுலே மாய்கையாம் இருடான் மூடச்
சனமெனும் ஆசா பாசந் தலைமிசை ஏற்றிக் கொண்டு
கனமெனுஞ் சுமையைத் தூக்கிக் கவலையுற் றிட்ட ாய்நீயுற்
பனமெனும் நாகை நாதர் பதம்பணிந் தருள்சேர் நெஞ்சே!

இருவினைப் பகுதி யாலே எடுத்திந்தத் தேகந் தன்னை
மருவிய நானான் என்று மாயையில் அழிந்தாய் நீதான் :
குருவினாற் குறியைப் பார்த்துக் குண்டலி வழியே சென்றங்கு
உருவினால் நாகை நாதர் உண்மையை உணர்வாய் நெஞ்சே ! 5

வானதில் இரவியுன் றன் வயதெலாங் கொடுபோகின்றான்;
தானதை யறிந்தி டாமல் தரணியி லிருப்போ மென்றே
ஊனமாம் உடலை நம்பி உண்மைகெட் டலைந்தாய் நீமெய்ஞ்
ஞானமே பொருளாய் நாகை நாதரைத் தொழுவாய் நெஞ்சே ! 6

எட்டுடன் இரண்டு மாகி இருந்ததோர் எழுத்தைக் காணார்;
விட்டதோர் குறைவுங் காணார் விதியின்றன் விவரங் காணார் ;
தொட்டதோர் குறியுங் காணார் ; சோதிமெய்ப் பொருளுங் காணார்;
கிட்டுமோ நாகை நாதர் கிருபைதா னுரைப்பாய் நெஞ்சே ! 7

வஞ்சக நடைம ரத்தில் வளர்வினைக் கொம்பி லேறிச்
சஞ்சல மனக்கு ரங்கு தாவியே அலைய நீதான்
பஞ்சபா தகங்கள் செய்து பாம்பின்வாய்த் தேரை யானாய்;
நஞ்சமு தருந்து நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே ! 8

உடலினை நிசமென் றெண்ணி உலகெலாம் ஓடி யாடிக்
கடல்மரக் கலப்பாய்க் கம்பக் காகம்போற் கலக்க முற்றாய்;
திடமருள் குருவின் பாதஞ் சிக்கெனப் பிடித்து நின்றால்
நடமிடு நாகை நாதர் நற்பதம் பணிவாய் நெஞ்சே ! 9

வீட்டிருள் போகவென்றே விளக்கினை ஏற்றி வைத்தால்,
வீட்டிருள் எங்கே போச்சு? விளக்கொளி எங்கே போச்சு?
கூட்டினில் நடஞ்செய் ஈசன் குறிப்பறி யாமல் நீதான்
நாட்டினில் அலைந்தாய் நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே!

காட்டினில் மேவு கின்ற கனபுழு வெல்லாம் பார்த்து
வேட்டுவ னெடுத்து வந்து விரும்பியக் கிருமி தன்னைக்
கூட்டிலே அடைத்தும் அந்தக் குளவிதன் உருவாய்ச் செய்யும்
நாட்டினில் நீதா னாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே ! 11

குளத்திலே கிடக்கும் ஆமை குளக்கரை முட்டையிட்டுக்
குளத்துநீர்க் குள்ளிருந்து குறிப்புடன் நினைக்கும் போது
குளத்திலே புதைத்த முட்டை கருவுரு வானற் போலுன்
உளத்திலே நாகை நாதர் உருவறிந் துணர்வாய் நெஞ்சே !

மருவிய சிலந்திப் பூச்சி வயிற்றினில் நூலுண் டாக்கி
உருவுடன் கூடு கட்டி உகந்ததி லிருக்கு மாபோல்
குருபர னுனது கூட்டில் குடியிருப் பதனைப் பார்த்துப்
பெருவெளி நாகை நாதர் பெருமைகண் டருள்சேர் நெஞ்சே ! 13

வாரணம் முட்டை யிட்டு வயிற்றில்வைத் தணைத்துக் கொண்டு
பூரணக் கூடுண் டாக்கிப் பொரித்திடுங் குஞ்சு போலக்
காரண குருவை மூலக் கனல்விளக் கதனாற் கண்டு
நாரணன் அறியா நாகை நாதரைப் பணிவாய் நெஞ்சே! 14

புல்லினுள் இருக்கும் பூச்சி பொருந்தவெண் ணுரையுண் டாக்கி
மெல்லிய தண்ணீர் வீட்டில் வெயிற்படா திருக்கு மாபோல்
சொல்லிலே நாகை நாதர் தோய்ந்திடாச் சூட்சங் கண்டாற்
கல்லிலே தெய்வ மில்லைக் கருத்திலே தெய்வம் நெஞ்சே ! 15

தண்ணீரி லிருக்கும் மீன்கள் தண்ணீரிற் கருவைப் பித்திக்
கண்ணினாற் பார்க்கும் போது கயலுரு வானற் போல
நண்ணிய குருவைக் கண்டு நாதனுல் லுருவைச் சேர்த்து
விண்ணின்மேல் நாகைநாதர்மெல்லடி வெளிபார் நெஞ்சே!

இலகிய ஊசிக் காந்தம் இரும்பினை இழுப்ப தேபோல்
உலவிய குருப ரன்ருள் உன்னையாட் கொண்ட தன்மை
நலமுடன் அறிந்த நீதான் நாயனை யறிந்தி டாமல்
நிலமிசை யலைந்தாய் நாத லிங்கரை நினைப்பாய் நெஞ்சே!

சூரிய காந்தம் பஞ்சைச் சுட்டிடுஞ் சுடரே போலக்
கூரிய அடிமூ லத்தின் குண்டலிக் கனலை மூட்டி
வீரிய விருந்து ஞாத வெளிவீடு தன்னிற் சென்றே
ஆரிய நாகை நாதர் அடியிணை தொழுவாய் நெஞ்சே ! 18

ஐவகைப் பூதந் தொண்ணூற் ருறுதத் துவங்க ளாட்டும்
தெய்வமுன் னிடத்தி ருக்கத் தேசத்தில் அலைந்தாய் நீதான் ;
பொய்வசத் தேக பந்தம் போக்கிமெய்ப் பொருளை நோக்கி
ஐவரோ ரிடத்திற் கூடும் ஆனந்தம் அறிவாய் நெஞ்சே! 19

ஊனமாம் உடலம் பொய்யென் றுணர்ந்துமெய் யறிவைக் கண்டு
தானவ னென போதே சற்குரு பதத்தைச் சேர்ந்தாய் ;
வானதி லிரவி திங்கள் வந்துபோ வதனைக் கண்டால்
ஞானவான் நாகை நாதர் நடனமுங் காண்பாய் நெஞ்சே !

கிட்டுமோ ஞான யோகம்? கிடைக்குமோ குருவின் பாதம்?
கட்டுமோ மூல வாசி? காணுமோ கயிலை வீடு?
எட்டுமோ நாக லிங்கம்? ஏற்றுமோ தீப சோதி?
தட்டுமோ பளிங்கு மேடை தனையறி யார்க்கு நெஞ்சே !

ஒருபதந் தன்னைத் தூக்கி ஒருபதந் தன்னை மாற்றி
இருபதம் ஆடு கின்ற இயல்பைநீ அறிந்தா யானல்
குருபத மென்று கூறுங் குறிப்புனக் குள்ளே யாச்சு
வருபத நாகை நாதர் மலரடி காண்பாய் நெஞ்சே ! 22

நாடென்றும் நகர மென்றும் நலந்திகழ் வாழ்வ தென்றும்
வீடென்றும் மனையா ளென்றும் மிக்கதோர் மைந்தர் என்றும்
மாடென்றுஞ் சம்பத் தென்றும் வாஞ்சைகொண் டலைந்தாய் இந்தக்
கூடொன்றும் அழிந்தாற் கூடத் தொடருமோ கூறு நெஞ்சே ! 23

ஏட்டிலே எழுதும் நூல்கள் எத்தனை படித்தும் நீதான்
காட்டிலே எறித்த திங்கள் கானலிற் சலம்போ லானய் ;
நாட்டிலே தெய்வ மென்று நடந்தலை யாம லூன்றன்
கூட்டினில் நாகை நாதர் குறிப்பறிந் துணர்வாய் நெஞ்சே!

நற்பிடி சோறு வைத்தால் நாயனென் றறிந்து கொண்டு
சொற்படி பின்னே ஓடுஞ் சுணங்கன்போற் குணமுண் டாகி
விற்பிடித் தடிக்கப் பெற்ற விமலனர் கமல பாதம்
பிற்பிடி பிடித்து நாகை நாதனைக் காண்பாய் நெஞ்சே !

விரகநா யகனைத் தேடி விரும்பிய மங்கை போலக்
குரவனு ருபதே சத்தைக் குறிப்புடன் நிதமுந் தேடி
இரவுடன் பகலு மான இருபத நடனங் கண்டால்
சிரமதில் நாகை நாதர் சிலம்பொலி கேட்கும் நெஞ்சே! 2

வாரணன் அயன்மால் ருத்ரன் மகேசுரன் சதாசி வன்ற
காரண மாறு வீட்டிற் கலந்தவ ரிருக்கும் அப்பால்
பூரண நிராதா ரத்தின் புதுமையுங் கண்டு போற்றி
ஆரண நாகை நாதர் அடியிணை தொழுவாய் நெஞ்சே! 27

மோரிலே நீரை விட்டால் முறிந்திடுங் கொள்கை போலக்
காரிய குருவை விட்டுக் காரண குருவைக் கண்டு
சீரிய சாலு நீர்போற் சேர்ந்திரு வருமொன் றுகி
ஆரிய நாகை நாதர் அடிபணிந் தேத்து நெஞ்சே! 28

நித்திரை வந்த போது நினைவுதா னிருந்த தெங்கே?
புத்திரர் தாமு மெங்கே? புணர்ந்திடும் மனைவி எங்கே?
பத்திர பூசை எங்கே? பலதொழில் செய்வ தெங்கே?
சிற்பர நாகை நாதர் செயலினை அறிவாய் நெஞ்சே! 29

வேடத்தைத் தரித்தா லென்ன? வெண்பொடி யணிந்தா லென்ன?
நாடொத்து வாழ்ந்தா லென்ன? நதிதலங் கண்டா லென்ன?
தேடொத்த நாகை நாதர் சீரடி சிந்தை தேர்ந்தே
ஓடைத்தா மரையின் பூப்போல் உயர்வர்நற் பெரியோர் நெஞ்சே! 30

நள்ளிடு சுணங்கன் போலச் சாத்திரம் படித்தா லென்ன?
வெள்ளிய துகிலைத் தாவி வேட்டியாய்த் தரித்தா லென்ன?
உள்ளிருந் தாட்டு விக்கும் ஒருவனை உருகித் தேடித்
தெள்ளியல் நாகை நாதர் செயல்காணார் மாந்தர் நெஞ்சே!

பளிங்குற்ற குளத்து நீரைப் பாசிதான் மறைத்தாற் போலக்
களங்கற்ற புத்தி தன்னைக் காமந்தான் மூடிக் கொண்டு
விளங்கத்தான் செய்வ தில்லை: மெய்யறி விளக்கை யேற்றி
முழங்கத்தான் நாகை நாதர் முழுமொழி பகர்வாய் நெஞ்சே! 3

மண்ணதை எடுத்து நீரால் வகையுடன் பிசைந்து பாண்டம்
பண்ணியே கனலாற் சுட்டுப் பாதையென் பதுதான் விட்டே
அண்ணலார் வாய்வா காச மடைந்தவைம் பூதக் கூட்டை
விண்ணமால் நாகை நாதர் விளையாட்டென் றறிவாய் நெஞ்சே! 33

கண்ணுடி தன்னிற் ருேற்றுங் காரண உருவம் போல
உண்ணுடி மூலா தாரத் துதித்தசற் குருவைக் கண்டு
விண்ணுடி வெளியைப் பார்த்து விளக்கொளி மகிமை சேர்ந்தால்
மண்ணுடு நாகை நாதர் வந்துனை ஆள்வார் நெஞ்சே! 34

உருவமும் நிழலும் போல உகந்துபின் ருெடரும் நாயன்
பருவங்கண் டறிந்தி டாமற் பருந்தின்காற் பட்சி யாஞய்;
புருவனை நடுவ ணைக்குட் பொருந்திய நடனங் கண்டால்
குருபர நாகை நாதர் கூப்பிட வருவார் நெஞ்சே! 35

கணக்கிலா எழுவ கைக்குட் கலந்துரு எடுத்த இந்நாள்
பிணக்கிலா நரசென் மந்தான் பிறப்பதே அரிதென் றெண்ணிக்
குணக்கிலாக் குணமுண் டாகிக் கோதிலா ஞானம் போற்றி
இணக்கிலா நாகை நாதர் இணையடி சேர்வாய் நெஞ்சே! 36

அரியதோர் நரசன் மந்தான் அவனியிற் பிறந்து பின்னுள்
பெரியபே ரின்ப ஞானம் பெறுவதே யரிதென் றெண்ணி
உரியவே தாந்தத் தன்மை உரைக்குமா சானைப் போற்றித்
தெரியொணு நாகை நாதர் சீர்ப்பதந் தேடு நெஞ்சே! 37

பசும்பொனின் நாமமொன் றிற் பணிதிவே ருனுற் போலே
விசும்பெலாங் கலந்த சோதி வெவ்வேறு தெய்வ மாகி
உசும்புசீ வாத்து மாக்கள் உடல்பல வான தன்மை
கசிந்துகண் டுருகி நாகை லிங்கரைக் காண்பாய் நெஞ்சே!

விண்டவர் கண்ட தில்லை; விட்டதோர் குறைமெய்ஞ் ஞானம்
கண்டவர் விண்ட தில்லை; ககனவம் பலத்தின் காட்சி
அண்டர்கோ டஞ்சை யீசன் அடியிணை வாசி யுச்சி
மண்டல நாகை நாதர் வாழ்பதி வழிபார் நெஞ்சே! 39

காதுடன் நாக்கு மூக்குக் கண்ணுயிர் சிரங்க ருத்து
மாதுட னீச னுடு மலர்ப்பதம் அறிந்தி டாமல்
வாதுசொற் றர்க்க நூல்கள் வகைபல படித்தா லென்ன?
சாதுவாய் நாகை நாதர் தாள்கண்டு தணிப்பார் நெஞ்சே! 40

தீபத்தை மலரென் றெண்ணிச் சென்றிடு விட்டில் போலக்
கோபத்தின் கனலில் வீழ்ந்து கொடியதோர் பிறவி பெற்ருய்;
ஆபத்து வந்தா லுன்னே டியாவர் தாம் வருவார்? அந்தக்
கோபத்தை மறந்து நாகை லிங்கரைத் தொழுவாய் நெஞ்சே! 41

மின்மினிப் பூச்சி தன்னுள் மெய்யொளி கண்டாற் போல
உன்மன மொடுங்கி யேயுன் உள்ளொளி கண்டாற் பின்னைச்
சென்மமு மில்லை; அந்தச் சிவத்துளே சேர்வாய்; நாளும்
பொன்மகள் புகழும் நாகை நாதரைப் போற்று நெஞ்சே!

செம்பினிற் களிம்பு போலச் சீவனுஞ் சடமுங் கூடி
நம்பின உடலைக் கண்டு நல்லுயிர் வடிவங் காணுய்;
வெம்பிய காம மாயை விட்டுமெய்ப் பொருளைத் தேடிக்
கும்பிய நாகை நாதர் கூத்தாடல் காண்பாய் நெஞ்சே! 43

இலவுகாத் திருந்த பட்சி ஏங்கியே பறக்கு மாபோல்
உலகமே பொருளாய் நம்பி ஒருபலன் அற்ருய் நீதான்;
தலைமையாங் குருவைப் போற்றித் தாளிணை வாசி கண்டால்
நிலைமையாம் நாகை நாதர் நின்னிடை நிற்பார் நெஞ்சே!

ஆத்தும லிங்கங் கண்டுள் அன்பெனும் மலரை நன்ருய்ச்
சார்த்தியே பிரண வத்தாற் றனிப்பெறு வட்டஞ் சூட்டிப்
போற்றியே தீப மூலப் புரிசுடர் விளக்கும் பார்த்துப்
போற்றியே நாகை நாதர் பொன்னடி பூசி நெஞ்சே! 45

சுக்கில விந்து தானுஞ் சுரோணிதக் கருவிற் கூடிப்
பக்குவக் குழவி யாகிப் பையுளே அடைந்த பாவை
அக்குவை யதனை விட்டிங் கவனியிற் பிறந்த சூட்சம்
அக்கினி நாகை நாதர் அமைத்ததென் றறிவாய் நெஞ்சே!

நீக்கமில் லாம லெங்கும் நிறைந்ததோர் வெளியை யுன்னுள்
தாக்கியே அறிவி னாலே தனைமறந் திருந்து பார்வை
நோக்கியே நிட்டை கூடி நொடியரை நிமிடம் வாங்கித்
தூக்கியே நாத நாகை நாதரைத் தொழுவாய் நெஞ்சே!

கடலென விளங்கும் வேத காரண குருவைக் கண்டுன்
உடல்பொருள் ஆவி மூன்றும் உகந்தவர்க் குதவி நீதான்
திடமுடன் பூர்த்தி யாகிச் செந்தூசிற் பரத்திற் சேர்ந்து
நடமிடும் வாசி நாகை நாதரை நாடு நெஞ்சே! 48

நாசியி னுனியின் மீது நடனமே செய்யுந் தேசி
வாசிவா வென்றே யுன்னுள் வாங்கியே மௌன முற்றுக்
காசிமா நதியுந் தில்லைக் கனகவம் பலமுங் கண்டு
பூசித்து நாகை நாதர் பொன்னடி வணங்கு நெஞ்சே! 49

நாவுநல் லுதய காலந் தபனன்தே ரெழும்பக் கண்டு
கூவுமாக் குக்கு டங்கள் கூப்பிடு காட்டிற் சம்பு
மேவியே நீயும் அந்த மெய்யறி வறிந்தா யானல்
மூவர்கோ னகை நாதர் முன்வந்து நிற்பர் நெஞ்சே! 50

வஞ்சியர் மீதில் ஆசை வைத்திந்த வைய மீதில்
சங்கையில் லாத துன்பச் சாகரந் தனிலே வீழ்ந்தாய்;
நங்கைமேல் வைத்த பாசம் நாயன்மேல் வைத்து நீயும்
செங்கையால் நாகை நாதர் சீர்பதந் தொழுவாய் நெஞ்சே!

அன்றிலும் பேடும் போல அடிமையுங் குருவுங் கூடிக்
கொண்டிருந் தடிமூ லத்திற் குதித்தெழு வாசி யாடக்
கண்டிமை யாத நாட்டக் கருணையால் வெளியி லேறிப்
பண்டித நாகை நாத லிங்கரைப் பணிவாய் நெஞ்சே! 52

குலங்கெட்டுப் பாசங் கெட்டுக் கோத்திர பேதங் கெட்டு
மலங்கெட்டுக் கோபங் கெட்டு மங்கையர் ஆசை கெட்டுத்
தலங்கெட்டுத் தானுங் கெட்டுத் தனக்குளே வெறும்பா ழாகிப்
பலங்கெட்டு நாகை நாதர் பதங்கொள்வார் பெரியோர் நெஞ்சே!

ஓமெனும் பிரண வத்துள் உதித்தவைந் தெழுத்து மாகி
ஆமெனும் அகார பீடத் தமர்ந்திடு வாசி கண்டே
ஊமெனு மௌன முற்றே யூறிடு மதிப்பா லுண்டு
தாமெனும் நாகை நாதர் தாண்டவம் பார்ப்பாய் நெஞ்சே!

அலைதனிற் றுரும்பு போலும் ஆலைவாய்க் கரும்பு போலும்
வலைதனில் மானைப் போலும் மயங்கினைந் தலைந்தாய் நீதான்;
உலைதனில் மெழுகைப் போலும் உருகிமெய்ப் பொருளை யுன்னி
நிலைதனி னின்று நாகை லிங்கரைக் காண்பாய் நெஞ்சே! 55

பொறிவழி யலைந்து மீளும் புலன்களை அடக்கி ஞான
அறிவெனும் விழியி னாலே அம்பர வெளியைப் பார்த்தே
உறிதனி லிருக்குங் கள்ளை உண்டுதற் போதம் விட்டு
நெறிதரு நாகை நாதர் நிலைமைகண் டறிவாய் நெஞ்சே!

ஆயாத நூல்க ளெல்லாம் ஆய்ந்துநீ பார்த்துங் காமத்
தீயான குழியில் வீழ்ந்து செனனமுற் றலைந்தா யுன்னின்
காயாத பாலை யுண்டு கனகவம் பலத்தைக் கண்டு
மாயாமா நாகை நாதர் மலரடி வணங்கு நெஞ்சே! 57

ஆதார மாறுந் தாண்டி ஐம்பூத வடிவுந் தாண்டி
மீதான வெளியுந் தாண்டி விளங்கிய பரன்றன் கூத்தை
நீதானும் அறிந்து கொண்டு நின்மல வடிவ மாகி
வேதாந்த நாகை நாதர் மெல்லடி வெளிபார் நெஞ்சே! 58

பார்த்திடுந் திசைக ளெங்கும் பராபர வெளிதான் கூடிக்
கோத்திடும் வடிவை ஞான குருவினு லறிந்து கொண்டு
பேர்த்திடு மிமையா நாட்டத் திருந்துபே ரின்ப வெள்ளம்
வார்த்திட மூழ்கி நாகை லிங்கரை வணங்கு நெஞ்சே! 59

சச்சிதா னந்த மான சற்குரு பதத்தைப் போற்றிக்
கச்சிமா நகர மூலக் கனல்விளக் கதனை யேற்றி
உச்சிமேல் வைத்துப் பார்வை யுணர்வினுல் வெளியி லுன்னித்
தச்சிலா வீட்டில் நாகை லிங்கரைத் தழுவு நெஞ்சே! 60

மாரின்ப முலையா ளோடு மன்றிலே நடஞ்செய் வோனைப்
பேரின்ப வீட்டைக் கண்டு பிரணவ விளக்கை யேற்றிச்
சேரின்ப வெளியில் வாசித் திருவிளை யாடல் பார்த்தால்
ஓரின்ப நாகை நாதர்க் குகந்துவந் துரைப்பார் நெஞ்சே!

நாயனை யறிந்தி டாமல் நானென்னும் ஆண்மை யாலே
ஆயளில் லாத காலி யாகிநீ யலைய லுற்றாய்;
காயமே கோயி லாகக் கலந்திருந் தவனைக் கண்டு
மாயொணா வாழ்க்கை நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே!

உருப்படுங் கல்லுஞ் செம்பும் உண்மையாய்த் தெய்வ மென்றே
மருப்புனை மலரைச் சூட்டி மணியாட்டித் தூபங் காட்டி
விருப்பமுற் றலைந்தாய் அந்த வினைமயல் விட்டு நின்னுள்
இருப்பவர் நாகை நாதர் இணையடி பூசி நெஞ்சே! 63

உனைவிட வேறே தெய்வம் உண்டென உலகிற் றேடும்
நினைவதே தெய்வ மாகி நீகண்டு நின்றா யானால்
செனனமாம் பிறவி போகும்; சிவத்துளே சேர்க்கு மெங்கோன்;
மனமகிழ் வாசி நாகை நாதர்தாள் வணங்கு நெஞ்சே! 64

ஆசையாம் பாச மாயை அறிவதை மயக்கி யுன்னுள்
ஈசனைத் தேடொட் டாம விருக்குமவ் விருளைப் போக்கிக்
கோசமா குறியை நோக்கிக் குருபரன் வடிவைக் கண்டு
வாசமா மலரால் நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே! 65

கன்றதைத் தேடுங் காறுங் காலியைப் போலே யுன்னுள்
நின்றபே ரொளியைக் கண்டு நீயெனு மறிவாற் றெய்வம்
ஒன்றெனக் கண்டா யானால் உமையவ ளுடனே தில்லை
மன்றினுள் ஆடும் நாகை நாதர்முன் வருவார் நெஞ்சே!

மடைவாயிற் பட்சி போலே மனந்தனை யடக்கி வாசி
விடையேறு மீசன் பாதம் விரும்பிய பெரியோர் பின்னே
தடையறத் திருந்து ஞான சாதகம் பெற்று நீதான்
புடைசூழ நாகை நாதர் பொன்னடி போற்று நெஞ்சே!

சிரமெனுங் குகையி னுள்ளே சிவகயி லாய மன்றில்
அரலிட மமையும் வாசி யாடல்தான் செய்வா ரென்று
பரமமெய்ஞ் ஞான நூல்கள் பகர்வதை யறிந்து பார்த்து
வரமிகு நாகை நாதர் மலரடி வணங்கு நெஞ்சே! 68

கூடமதில் நிறைந்து நின்ற கனவொளி போலே யுன்றன்
செடமதில் நிறைந்து நின்ற சீவனை யறிவாற் கண்டு
திடமிகு சீவ சாட்சி தரிசிக்கச் சீவன் முத்தி
இடமரு நாகை நாத ரிணையடி யுணர்வாய் நெஞ்சே! 69

மெய்யருள் விளங்குட் சோதி வெளிதனை அறிவா லுன்னி
ஐயமில் லாமற் காண்போ ரவரின்ப முத்த ரென்று
துய்யமெய்ஞ் ஞான நூல்கள் சொல்வதாற் பரத்தை நோக்கிச்
செய்யதாள் வாசி நாகை லிங்கரைத் தெரிசி நெஞ்சே! 70

முந்தின பிறப்பு வந்த முதன்மையும் அறியாய் இப்பால்
பிந்தின பிறப்பு வந்த பெருமையும் அறியாய் நீதான்;
அந்தரப் பட்சி போல அலைகின்றாய் அகத்து ளேமுச்
சந்தியை அறிந்து நாகை நாதரைச் சார்வாய் நெஞ்சே!

காகத்தின் கண்ணி ரண்டிற் காண்பதுங் கண்ணொன் றேபோல்
தேகத்தின் அறிவின் கண்ணைத் திடமுடன் அறிந்து கொண்டு
மோகத்தின் கனலில் வீழா முனைசுழி வாசி பார்த்தால்
ஏகத்தால் நாகை நாத ரிணையடி சார்வாய் நெஞ்சே! 72

ஓட்டிலே பட்ட பட்சி உழல்கின்ற நெறிபோ லாசைக்
கட்டிலே மயங்கி மாருக் கவலையுற் றலைந்தாய் நீதான்;
நெட்டிலே யோடு வாசி நிலைமையாய் நிறுத்தி மேரு
வட்டிலே நாகை நாதர் வாழ்பதி அறிவாய் நெஞ்சே! 73

ஆலைவாய்க் கரும்பு போலும் அரவின்வாய்த் தேரை போலும்
பூனைவா யெலியைப் போலும் புவியில்நைந் தலைந்தாய் ஞானத்
தேனைவாய் அருந்தி முத்தி சேர்ந்திடச் சிவத்தை நோக்கி
ஊனுளே நாகை நாதர் உற்றிட மறவாய் நெஞ்சே! 74

மித்திர குருக்கள் சொல்லை மெய்யென்று கல்லை வைத்துப்
பத்திர புட்பஞ் சார்த்திப் பணிந்திடும் பாவை நீதான் ;
சித்திரப் பதுமை போலுஞ் செய்தொழி லொடுங்கி நின்று
புத்தியாய் நாகை நாதர் பொன்னடி போற்று நெஞ்சே !

உப்போடு புளிப்புங் கைப்பும் உணர்வினால் அறிந்து நீதான்
எப்போது மனக்குள் நாயன் இருப்பிடம் அறியா தென்னே ?
முப்போதுங் குருவைப் போற்றி முனைசுழி வாசி பார்த்தால்
அப்போது நாகை நாதர் அடியிணை அறிவாய் நெஞ்சே ! 76

படிக்கவும் நாவி ருக்கப் பணியவுஞ் சிரமி ருக்கப்
பிடிக்கவுங் கரமி ருக்கப் பேணவுங் குருவி ருக்க
நடிக்கவுந் தாளி ருக்க நாடவுங் கண்ணி ருக்க
இடுக்கமுற் றலைந்தாய் நாகை நாதரை இறைஞ்சு நெஞ்சே!

அருவுரு வில்லா நாயன் அணுவினுக் கணுவாய் நின்றும்
மருவுபல் லுயிர்கட் கெல்லாம் வடிவுவே றுன தன்மை
ஒருவரும் அறியார்; நல்லோர் உறுதியா லறிவார்; ஞான
குருபர நாகை நாதர் குறிப்பறிந் துணர்வாய் நெஞ்சே! 78

ஆண்டொரு நூறு கற்பம் ஔடத மூலி யுண்டு
நீண்டதோர் காய சித்தி நெடுநாளைக் கிருந்த பேரும்
மாண்டுதான் போவா ரல்லால் வையகத் திருப்பா ருண்டோ ?
திண்டொணு நாகை நாதர் சீர்ப்பதந் தேடு நெஞ்சே ! 79

பொருடனைத் தேடிப் பாரிற் புதைக்கின்ற புத்தி போன்மெய்
அருடனை நிதமுந் தேடி அரனடி யதனில் வைத்தால்
இருடனை அகற்றுஞ் சோதி எம்பிரான் முன்னே வந்துன்
மருடனை மாற்றும் நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே ! 80

ஆண்டியின் வேடந் தானும் அறிவுடன் எடுத்தி டாமல்
தூண்டிலில் மீனைப் போலத் துள்ளிவீழ்ந் தலைந்தாய் நீதான்
வேண்டிய போது நாயன் மெல்லடி வெளித்தாய்த் தோன்றும் ;
தாண்டிய வாசி நாகை நாதரைத் தழுவாய் நெஞ்சே ! 81

சேற்றிலே நுழைந்தி ருந்த சிறுபிள்ளைப் பூச்சி போலும்
நீற்றிலே நுழைந்தி ருந்த நேர்மையாம் அழற்சி போலும்
மாற்றுபே ருலகில் நல்லோர் மருவிரி மருவார் சித்தத்
தேற்றியே நாகை நாதர் இணையடி வைப்பாய் நெஞ்சே!

நாடகப் பெண்ணை ஆட்டும் நட்டுவன் போலே யுன்றன்
கூடகச் சடத்தை யாட்டுங் குருவைநீ அறிந்தி டாமல்
மூடக மானாய் ஞான முதல்வனை அறிவால் தேடி
ஆடக நாகை நாதர் அடியிணை பணிவாய் நெஞ்சே! 83

சத்தியுஞ் சிவமு மாகித் தாண்டவ மாடும் வாசி
சுத்திய மூல நாடிச் சுழுமுனைக் கம்பத் துள்ளே
புத்தியைச் செலுத்தி மேலாம் பொருடனை யெடுக்க வல்லார்
பத்திசெய் நாகை நாதர் பதிதனைப் பார்ப்பாய் நெஞ்சே!

நாட்டமாம் அறிவின் கண்ணால் நாயனைப் பருகிப் பார்த்துத்
தேட்டமாங் கருணை பெற்ற சிவனடி யார்கள் தங்கள்
கூட்டமாம் பரத்திற் சென்று குருபணி விடையுஞ் செய்கொண்
டாட்டமா நாகை நாதர் அருள்தர வருவார் நெஞ்சே! 85

காலனை உதைத்த நாயன் காலெனும் வாசி தானை
மூலநன் மனையிற் கண்டு முப்பதி முப்பாழ் தாண்டிப்
பாலமு தருந்த மேலாம் பராபரை பாதம் போற்றி
மாலயன் அறியா நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே.! 86

கூடுமையாம் பகட்டி லேறிக் கயிற்றெடு சூல மேந்திக்
கொடுமையாங் காலன் வந்து கொண்டுபோம் முன்னே நீதான்
அடிமையா நாதன் பாதம் அனுதினம் மறவா தேத்தில்
நெடுமையா நாகை நாதர் நிலைமைகண் டறிவாய் நெஞ்சே!

அரகரா சிவசி வாவென் றனுதினம் மறவா தேத்திச்
சிரகயி லாய வீட்டிற் சிவனைநீ யறிந்து தேடில்
மரகத வல்லி பங்கன் வந்துமுன் காட்சி நல்கிப்
பரகதி கொடுக்கும் நாகை நாதரைப் பணிவாய் நெஞ்சே!

நடக்கிலும் வாசி பாரு; நாட்டமும் வாசி பாரு;
முடக்கிலும் வாசி பாரு; முனிசுழி வாசி பாரு;
மடக்கிலும் வாசி பாரு; மறிவிலும் வாசி பாரு;
திடக்குரு நாகை நாதர் திருநடஞ் செய்வாய் நெஞ்சே! 89

போனநாள் விணுய்ப் போனுற் புதியநாள் கெடவி டாமல்
ஞானநாள் இதுதா னென்று நாடெங்கும் குருவைப் போற்றி
வானநா ளத்திற் சென்னி வழிகண்டு மதிப்பா லூறும்
தேனை நன் கருந்தி நாகை லிங்கரைத் தெரிசி நெஞ்சே! 90

தராதல மெல்லாந் தாணுய்த் தாவர சங்க மங்கள்
நிராமய மாகக் கோத்து நின்றதோர் பொருளா மந்தப்
பராபர வடிவங் கண்டு பரத்துளே யடக்கி மேலாம்
புராதன மூர்த்தி நாகை லிங்கரைப் போற்று நெஞ்சே! 91

மாணிக்க வாச கர்க்கும் மகிழ்பரஞ் சுந்த ரர்க்கும்
ஆணிப்பொன் திருமூ லர்க்கும் அறுபத்து மூவ ருக்கும்
பேணிக்கொள் பெரியோ ருக்கும் பேறருள் சிவனை யுன்னுள்
தோணக்கண் டிருந்து நாகை லிங்கரைத் தொழுவாய் நெஞ்சே! 92

மகத்துவம் அடைந்த நெஞ்சே! மலமாயை கொண்ட நெஞ்சே!
பகுத்தறி வில்லா நெஞ்சே! பலவினை வான நெஞ்சே!
மிகுத்திடு காம நெஞ்சே! மெய்ப்பொருள் அறியா நெஞ்சே!
செகத்தினில் நாகை நாதர் சீர்ப்பதந் தேடு நெஞ்சே! 93

காலது மேல தாகக் கனியுண்ணும் வெளவால் போல
மூலநல் வாசி யோடு முறைமையை அறிவாற் கண்டு
சீலமெய்ஞ் ஞான போத சிவயோகந் தன்னைப் பார்த்து
ஞாலமேல் நாகை நாதர் நடனமுங் காண்பாய் நெஞ்சே!

உறக்கமும் விழிப்பும் போல உடல்பிறந் திறக்குந் தன்மை
சிறக்கவே அறிந்து மிந்தச் செகவாழ்வை மெய்யென் றெண்ணிக்
குறித்தலை குலாமர் சொல்லைக் குறிப்புடன் நம்ப லாமோ?
மறக்கொணு நாகை நாதர் மலரடி வணங்கு நெஞ்சே! 95

எத்தனை புத்தி சொல்லி எடுத்தெடுத் துரைத்தும் நீதான்
பித்தனைப் போலே யோடிப் பிறவிசா கரத்தில் வீழ்ந்தாய்;
முத்தமிழ் நாகை நாதர் முண்டக மலர்த்தாள் போற்றிச்
சத்தமுன் னுடலிற் றேற்றுந் தலந்தனைப் பார்ப்பாய் நெஞ்சே! 96

சுவர்த்தலைப் பூனை போலச் சுற்றிய பிறவி தீரத்
தவத்தினுக் குருவ மான சற்குரு தாளைப் போற்றிச்
சிவத்துடன் கலந்து மேவிச் சிதம்பர வழியே சென்றங்
கெவர்க்குமே லான நாகை நாதரை வணங்கு நெஞ்சே! 97

அலைவாயிற் பூடு போலும் ஆனைவாய்க் கவளம் போலும்
வலைவாயில் மிருகம் போலும் மயங்கினைந் தலைந்தாய் நீதான்;
உலைவாயில் மெழுகைப்போல உருகிமெய்ப் பொருளை யுன்னிப்
பலகாலு மேத்தி நாகை லிங்கரைப் பணிவாய் நெஞ்சே! 98

மூலமாம் நகர மீதில் முளைத்தெழுஞ் சுடரைக் கண்டு
காலத்தீ மேலே யேற்றிக் கபாலத்தே னமுத ருந்திக்
கோலமா மதுவே யுண்டு குருபதந் தன்னிற் சேர்ந்து
வாலசுந் தரியால் நாகை லிங்கரை வணங்கு நெஞ்சே! 99

இறந்திடும் இருபத் தோரா யிரத்தறு நூறு பேரும்
இறந்திடிக் காயம் போனு லீசனைக் காண்ப தெந்நாள்?
மறந்திடா தறிவால் மூல வாசியை மேலே யேற்றிச்
சிறந்தசிற் பரத்து நாகை லிங்கரைத் தெரிசி நெஞ்சே! 100

நூற்பயன் :

கதிதரு மூலா தாரக் கணபதி தாசன் சொன்ன
நிதிமணி மாலை யான நெஞ்சறி விளக்கம் நூறும்
துதிசெயும் அறிவோர் ஞான சோதியின் வடிவ மாக
மதியணி நாகை நாதர் மலர்ப்பதம் பெற்று வாழ்வார். 1

நித்தியப் பொருள தான நெஞ்சறி விளக்கம் நூறும்
பத்தியாய் மனத்தி லெண்ணிப் படித்ததன் பயன்காண் போர்கள்
முத்திமெய்ஞ் ஞானம் பெற்று மூவர்க்கும் முதல்வ ராகிச்
சத்தியுஞ் சிவமுந் தோன்றுந் தற்பர மதனுட் சார்வார். 2

கனகமார் மணிசேர் மூல கணபதி தாச னாக
நினைவினு லறிகட் செப்பும் நெஞ்சறி விளக்கம் நூறும்
வினவியே படிப்போர் கேட்போர் வினையெலாம் அகன்று மெய்யுற்
பனமெனும் மோட்ச நாலாம் பதம்பெற்றுப் பதத்துள் வாழ்வார். 3

சேஷ யோகியார் அருளிச்செய்த

ஞான ஏற்றம்

பிள்ளையாரும் வாரி
பிள்ளையாரு மங்கே
பெருத்தமூலா தாரஞ்
சிறுத்தவிதழ் நாலாம்
உரைத்தகம்ப மாகி
ஓங்கியுச்சி தொட்டுத்
தாங்கியதன் கீழாய்த்
தாவிரண்ட தாகித்
தங்கிவாயு வானல்
அங்குமே கடந்து
சங்கிலி பிளந்து
சமத்தவாயு வானல்
இங்கிது வுரைத்தே
இரண்டுடனே வாரி
இன்னமதன் மேலே
வன்னமதைச் சொல்வேன் :
அன்னத்துக்கு ராசன்
அயன்சரஸ் வதியாம்;
நயந்தவித ழாறும்
நல்லநிறம் பொன்னும்
நகரமே யெழுத்தாம்
உகரங்கந்த மாகும் ;
முத்திதந்த நாதா!
மூன்றுடனே வாரி
மோசம்பண்ண மாயன்
வாசமணி பூரம்
நேசம் லட்சுமியாம்
வீசம்பத் திதழும்
ஓசைமவ்வெ ழுத்தாம்
தேசமே வெளுப்பாம்
ஆறுசுவை யாலே
நடுவேதேயு வீடாம்
நாலுடனே வாரி
நாலுமெட் டிதழும்
நல்லசெம்பு மேனி
எல்லருத்தி ரனும்
தொல்லைவிழிப் பார்வை
செல்லுமே சிகாரம்
அல்லலுண்டே யின்னம்
அஞ்சுடனே வாரி
நெஞ்சிலவ்வெ ழுத்தாம்
கொஞ்சியம யேசன்
மிஞ்சுமறு கோணம்
பேனிகறுப் பாமே
தன்னிதழைப் பார்க்கில்
தனியேபதி னாறும்
முந்தவேலை யோடல்
அந்தரங்கஞ் சொல்வேன்
ஆறுடனே வாரி
கூறுவேனே நானும்
குருவிருந்த நேர்மை
அருகிருந்த பூசம்
அமைச்சல்லவோ அத்தான்!
என்னவென்று சொல்வேன் ?
ஏழுடனே வாரி
தாழச்சொன்ன பேச்சுச்
சத்தியங்கா ணத்தான் !
ஏழைசொன்ன பேச்சு
எட்டுடனே வாரி
எட்டுச்சாணு டம்பு
கட்டையையும் பாதே ;
ஒன்றல்லவோ தெய்வம் ?
ஒருபதியா லெட்டாம்.
ஊமையெழுத் தாலே
ஓங்காரமுண் டாச்சு ;
ஓங்காரத்தி னாலே

உண்டாச்சுதே லோகம்;
இதுவுங்குரு வாலே
இருபதியா லெட்டாம்
இலைறக்கி றரண்டேற்றம்
சுரக்குமேழை நாலாம்
முந்திகுரு பாதம்
முப்பதியா லெட்டாம்.
மூப்பாழுங் கடந்து
அப்பாலே நடந்தால்
அதிசயம்பா ரத்தான்!
நல்லகுரு பாதம்
நாற்பதியா லெட்டாம்.
நாலுமூலைக் குண்டம்
நடுவெழுந்த தூணும்.
படுமுத விரண்டாம்
படுமுதல் பிடுங்கி
பருத்தமர மேறிக்
குருத்தில்கள் ளிறக்கிக்
கூசாமற் குடித்தாற்
பேசாதே பிறகு
அஞ்சாதேநீ யத்தான்!
ஐம்பதியா லெட்டாம்.
அஞ்சல்லவோ பூதம்?
பஞ்சல்லவெ ழுத்து?
அஞ்சொடுக்கும் போது
நெஞ்சடக்கு மத்தான்!
ஆறுமுக மல்லோ
அறுபதியா லெட்டாம்.
ஆறல்லோவா தாரம்?
வேறல்லோ சொரூபம்?
வேறறிந்த பேர்க்குத்
தூரமில்லை யத்தான்!
என்னவென்று சொல்வேன்
எழுபதியா லெட்டாம்.
ஏழல்லவோ நாடி?
வாழின்பத்து நாடி.
பாழல்லவோ நானும்?
பாழ்கடந்த பேர்க்குப்
பத்துக்கோடி தெண்டம்.
என்னவென்று சொல்வேன்
எண்பதியா லெட்டாம்.
எண்ணிக்கை யறிந்து
கண்ணப்பனைக் கண்டு
திண்ணப்பா பழத்தைக்
குண்ணப்பா வறுமை.
விண்ணப்ப முரைத்துச்
சண்ணப்பா குருவை;
சொன்னதப சாரம்
தொண்ணூறுட னெட்டாம்.
மண்ணில்வெகு தூரம்
குண்ணறிந்த பேரை
எண்ணறிந்தே வாடி
ஏகமன மாகிப்
பாரமுமறிந்து
நாகத்தை யெழுப்பிப்
பீசத்தைத் துறந்து
யோகத்தை நடத்திப்
போகத்தைக் கடந்தால்
தாகத்தை நிறுத்தும்;
சோதியறிந் தோர்க்குத்
தூரமில்லை யத்தான்!
சாதிகுல மில்லை
சற்குருவ றிந்தால்;
நித்திய மிதுவே;
பத்தியாய்ப் பணிந்தால்
முத்திதரு மத்தான்!
வாமநெறி சிவன்
ராமயோகி தந்த
ராசயோகி சேடன்
சாதனரு ளாலே
பாசமறச் சொன்னேன்
பிரியாமலே யத்தான்!
பிள்ளையாரும் வாரி.

பீரு முகம்மது அருளிச்செய்த

ஞானரத்தினக் குறவஞ்சி

காப்பு :

தரவு கொச்சகம்

பொன்னுலகு பொருந்துமனப்
பொருளறியத் தனமறிய
மின்னுலகில் மெய்ஞ்ஞானம்
விளங்ககுற வஞ்சிதனை
உன்னுமற் றன்னிணையின்
உள்ளியுதிப் பொருளான்காய்த்
தன்னிறையைத் தன்னிணைவாய்த்
தரிப்பதுவே காப்பாமே.

கண்ணிகள்

ஆதிக்கு முன்னமநாதியு மென்னடி சிங்கி!
அந்தக் கருக்குழி மூந்த இருளறை சிங்கா! 1

ஆதியாய் வந்த அரும்பொரு ளேதடி சிங்கி!-அது
சோதியி லாதி சொரூபா யெழுந்தது சிங்கா! 2

சோதியி லாதி சொரூபான தெப்படிச் சிங்கி!-அது
வேதமாம் முப்பொரு ளொன்ருய் முடிந்தது சிங்கா! 3

முப்பொரு ளென்றுநீ முன்சொன்ன தாரடி சிங்கி!-அவர்
அப்பனு மாயிர மாதியாம் நாமடா சிங்கா! 4

எப்படி யுலகில் இப்படி யுருவானேம் சிங்கி!-அது
அப்பன் தன் னட்புக்கு ஒப்பிய தாயாலே சிங்கா! 5

சராப ரத்தினிற் பஞ்சவன் னமேது சிங்கி!-அது
சேவராகித் தூரான விந்து நிறமடா சிங்கா! 6

ஒன்றுக்குள் ஐவர்கள் உண்டான தெப்படிச் சிங்கி!-அது
ஒன்றோடே ஒன்றாக ஓடி இணைந்தது சிங்கா! 7

மூலக்கு கைக்குள்ளே முச்சுடரேதடி சிங்கி!-அது
நாதத்தி லைம்பூதம் நன்பா யுதித்தது சிங்கா! 8

மூலக்கு கையெனுங் கோட்டைக் கரசர்யார் சிங்கி!-அது
முப்பொருள் ஒன்றாய் முடிந்த நினைவடா சிங்கா! 9

மூலக்கி மூங்கு முளைத்திடம் எவ்விடஞ் சிங்கி!-அது
நாதத்தி லான நடுநிலை யல்லவோ சிங்கா! 10

முன்னே முளையாய் முளைத்திடம் எவ்விடஞ் சிங்கி!-அது
மூளைமு னையிரு கண்ணிக ளல்லவோ சிங்கா! 11

முன்னே யுருவாய் முடிந்திட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
பெண்ணுரு மாகப் பிறந்த தலமடா சிங்கா! 12

இந்த வுடலுக்கு வேரென்ன தூரென்ன சிங்கி!-அது
இந்த வுடலுக் குயிராதி மூலமே சிங்கா! 13

இந்த உடலுக் குயிர்வந்த தெப்படிச் சிங்கி!-அது
தொந்தி நடுக்குழி தொப்பூழ் வழியடா சிங்கா! 14

இந்த வுடலுக் குயிரெங்கே நின்றது சிங்கி!-அது
அந்தர மாயண்ட மாக்கொடி யல்லவோ சிங்கா! 15

இந்த வுடற்கனி எந்தக் கொடிக்கனி சிங்கி!-அது
முந்திய கொப்பூழ் மாக்கொடி யல்லவோ சிங்கா! 16

மாக்கொடி என்பதை மானிடர் என்சொன்னார் சிங்கி!
மட்டி லடங்காத மாகலி மாவடா சிங்கா! 17

எந்த வழியினால் வந்தோ மூலகினில் சிங்கி!-அது
எல்லா முடிந்த பொருள்வழி யாமடா சிங்கா! 18

முன்னே அறிவால் அறிவகை என்னடி சிங்கி!-அது
முன்சுடர் மூன்று முடலுயி ராத்துமா சிங்கா! 19

பின்னே ரறிவர்க ளொன்றான தெப்படிச் சிங்கி!-அது
பேதக மற்ற பெருவெளி யானது சிங்கா! 20

ஆசைகொண் டுநம்மை யாட்டுவா ராரடி சிங்கி!-அது
அக்கினி வாயுநீர் மண்ணின் மகிமையே சிங்கா! 21

ஆசைபா சப்பலன் அனுபோகம் ஆரடி சிங்கி!-அது
அங்கம் பொருந்திய பங்குமண் அல்லவோ சிங்கா! 22

தன்னை அறியுந் தலமேது சொல்லடி சிங்கி!-அது
கண்ணிடை யான நடுநிலை யல்லவோ சிங்கா! 23

என்ன விதமாகத் தன்னை யறிவது சிங்கி!-அது
தன்னவன் றுய்தந்தை யாகினா மானது சிங்கா! 24

இறையை அறிவதிங் கெப்படிச் சொல்லடி சிங்கி!-அது
இறையெங்கு நின்றுடுந் தன்நினை வாகுமே சிங்கா! 25

தன்னுள் விளங்குந் தவமென்ன சொல்லடி சிங்கி!-அது
தன்னை மறந்து தவத்தி லிருப்பது சிங்கா! 26

என்ன விதமாகத் தன்னை மறப்பது சிங்கி!-அது
ஒன்றைப் பொருந்தி யொடுங்கி யிருப்பது சிங்கா! 27

என்ன விதமாக ஒன்றைப் பொருந்தலாம் சிங்கி!-அது
எல்லா மறந்து இருளா யிருப்பது சிங்கா! 28

ஒன்றென் று சொன்ன உயிர்நிலை என்னடி சிங்கி!-அது
உன்னு லுதிப்பல முன்னுல் நினைவடா சிங்கா! 29

கன்னி யெழுந்து கலந்திடம் எவ்விடஞ் சிங்கி!-சில
உன்னி யெழுந்த வுயிர்நிலை யல்லவோ சிங்கா! 30

எங்கும் பரந்த பெரும்பொரு ளென்னடி சிங்கி!-அது
அங்கிங்கு மெங்குமாய்க் கண்ட பெருவெளி சிங்கா! 31

அண்ணினு மெண்ணு மழியாப்பொருளென்ன சிங்கி!-இரு
கண்ணையு மூட இருளழி யாப்பொருள் சிங்கா! 32

ஆங்கார வுடலுக்கு ஆணியா னென்னடி சிங்கி!-அது
ஓங்கார மூலத்தி னுள்ளொளி யல்லவோ சிங்கா! 33

ஆணியாய் வந்த அரும்பொரு ளென்னடி சிங்கி!-முன்
தோணிய சற்குரு முதனும மல்லவோ சிங்கா! 34

இந்தப் பொருள்வந்த தெந்த வழியடி சிங்கி!-அது
அந்தக் கதிர்மதி வந்த வழியடா சிங்கா! 35

கத்த னொளிவு கலந்திட மெவ்விடம் சிங்கி!-வழி
அத்தன் நடனந்தா னுடிய தற்பரஞ் சிங்கா! 36

உத்தமப் பொருளுக் குயிரெழுத் தென்னடி சிங்கி!-அது
நச்சர வாடும் நடுநிலை யல்லவோ சிங்கா! 37

எட்டெழுத் தாக எழுந்தெழுத் தென்னடி சிங்கி!-அது
மட்டி லடங்கா வடிவட்ட கோணமே சிங்கா! 38

அஞ்செழுத் தாக அமைந்தெழுத் தென்னடி சிங்கி!-அது
அஞ்சும் பொருந்திய ஆகாய வட்டமே சிங்கா! 39

அன்பத்தோ ரட்சரம் அறியநீ சொல்லடி சிங்கி!-அது
வஞ்ச மகார நடுச்சுழி மூன்றுமே சிங்கா! 40

கற்பக வாசி கலந்திடம் எவ்விடஞ் சிங்கி!-அது
உற்பன மூலத்தி னுள்ளொளி யல்லவோ சிங்கா! 41

சத்தம் பிறந்திடுஞ் சற்குரு வேதடி சிங்கி!-அது
உற்ற சுவாச முயிர்நிலை யல்லவோ சிங்கா! 42

கண்டு தொழுஞ்சிவ காரண மேதடி சிங்கி!-நம்மை
உண்டு படுத்திய வுள்ளொளி யானதே சிங்கா! 43

எப்படிக் கண்டே இறையை வணங்கலாம் சிங்கி!-அது
நட்புடன் இரண்டு நடுநிலை காண்பது சிங்கா! 44

நடுநிலை யானதை நாடுவ தெப்படிச் சிங்கி!-அது
நாட்டந்தேட் டமோட்ட மாட்டமென் றுயினுல் சிங்கா!

தேட்டமு நாலுந் திருந்துவ தெப்படிச் சிங்கி!-அது
திருவைப் பொருந்தி ஒருமித் திருப்பதே சிங்கா! 46

ஒருமித் திருக்கின்ற ஓரிட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
ஒன்று மிரவும் பகலும் உதிப்பிடம் சிங்கா! 47

இரவும் பகலுமொன் றுனது மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
எப்போது மிருளா யிருப்பது மூலையே சிங்கா! 48

இரவும் பகலும் பிறப்பிட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
இருளி லுதித்துன் னி வந்தத டிமூலம் சிங்கா! 49
இரவும் பகலு மெழுந்திட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
ஏகாந்த உன்னல்வந் தேறிய தாமரை சிங்கா! 50
இரவும் பகலும் பிறந்திட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
எழுந்தறு கோண மிடம்வலம் வாசியே சிங்கா! 51
இரவும் பகலும்நின் றுடிய தெவ்விடம் சிங்கி!-அது
எழுந்துநின் றுடுஞ் சுழுமுனை மண்டலம் சிங்கா! 52
இரவும் பகலு மிருப்பிட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
ஈராறு மோடிய வோரான நான்கடா சிங்கா! 53
இரவும் பகலு முதிப்பிட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
ஏறுமெட் டங்குல மிருவிழி நடுநிலை சிங்கா! 54
இரவும் பகலுமென் றென்னத்தைச் சொல்லலாம் சிங்கி-அது
இரவு பகலிடை பிங்கலை வாசியே சிங்கா! 55
இடைகலை பிங்கலை என்னத்தைச் சொல்லலாம் சிங்கி!-அது
இடைகலை சந்திரன் பிங்கலை சூரியன் சிங்கா! 56
என்னத்தைச் சொல்லலாம் சந்திரன் சூரியன் சிங்கி!-அது
கலையும் பொருந்தும் நடுச்சுழு முனையே சிங்கா! 57
சந்திரன் சூரியன் ஒன்றுன தெவ்விடம் சிங்கி!-அது
கலையும் பொருந்து நடுச்சுழு முனையே சிங்கா! 58
என்னத்தி லேடால னேறிநின் றுடுது சிங்கி!-அது
உன்னுக்குள் வாசி நடனப் புரவிமேற் சிங்கா! 59
என்ன விதமாய் எடுத்துநின் றுடலாம் சிங்கி!-அது
ஏற்றவு மாற்றவு மிணங்கிநின் றுடிப்பார் சிங்கா! 60
மாற்றிப் பிடிக்க மருந்தென்ன சொல்லடி சிங்கி!-அது
மாளாமல் மாண்டு மறந்தே இருப்பதே சிங்கா! 61
அட்ட கசங்கள் அறிந்திட மெவ்விடம் சிங்கி!-அது
எட்டு விதமா யெழுதும் பலனடா சிங்கா! 62
ற்றஞா னப்பொரு ளுத்தியாய்ச் சொன்னதார் சிங்கி!-அது
த்தமர் பீரு முகம்ம துரைத்தது சிங்கா! 63

மதுரை வாலைசாமி அருளிச்செய்த

ஞானக்கும்மி

காப்பு :

சீர்மேவு ஞான வடிவான-பர
தேசிகன் சற்குரு தன்னருளாற்
பார்மீதில் ஞானக்கும் மிபாடச்-சிவ
பாலன் கணபதி காப்பாமே. 1

அம்பிகை வாலை பதம்போற்றி-அருள்
ஆனந்தக் கும்மித் தமிழ்பாடத்
தும்பி முகனுக் கிளையவ னுஞ்சிவ
சுப்பிர மண்யனுங் காப்பாமே. 2

நாலாம் வேதமு மோராறும்-வெகு
நானா பேதமாய் நின்றனை
மேலாய்ப் போற்றிக்கும் மிபாடச்-செந்தில்
வேலவன் தன்பதங் காப்பாமே. 3

பாரி லுயர்மது ராபுரியில்-வாலை
சாமிசொல் லுங்கும்மிப் பாடலுக்கு
மேரு வதனடி மூலமுக் கோண
விநாயகன் தன்பதங் காப்பாமே. 4

ஆதியும் அந்தமு மொன்றாகி-வளர்
அண்டபிண் டம்மு மிரண்டாகிச்
சாதி பலபல வேறாகிநின் ற
தத்துவங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 5

தேகமா னதோர்ம லபாண்ட ம்-அதிற்
சிற்பணம் வந்திடு முற்பணத்தை
யோக மெனுந்தமிழ்ப் பாடலுக்கு-மனம்
உவந்து கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 6

ஏகப் பெருவெளி பட்டணமாம்-அதில்
எவனோ சித்த னொருவனுண்டாம்-அந்த
வாச லிலேபேசா வாயுமில்லை-அந்த
மாப்பிள்ளை பெண்ணென்று ஞானப்பெண்ணே!

சாட்சி யெனும்பிர மன்பிள்ளைக் குழலைச்
சத்தியென் றவொரு பெண்ணுச்சு;
சூட்சும காரண மிரண்டினுக் குநிலை
தூலநா மென்கிறுள் ஞானப்பெண்ணே! 8

ஊமையன் என்றே அறிந்துகொண் டாளந்த
ஊமைபேச் செல்லாமே நாமென்கிருள்;
சீமையை ஆளத் துசங்கட்டி ளைந்தச்
சீமாட்டி தானடி ஞானப்பெண்ணே! 9

பெண்ணர சானதி ரத்தின மாமதைப்
பெண்ணென்று சொல்லவுங் கேள்வியுண்டோ?
மண்ணையும் விண்ணையுங் கூட்டிப் பயிர்செய்த
மார்க்கத்தைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 10

பட்டணங் கட்டி மகரா சிதுரை
பாங்குடன் செய்த அதிகாரச்
சட்டமுஞ் சொல்லத் தொலையா தேவிலதச்
சற்றே கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 11

அஞ்சூர் அஞ்சூர் வகுப்பாச் சாமதில்
அஞ்சூர் அஞ்சு பிரிவாச்சாம்;
அஞ்சூ ருக்கொரு வுத்தாச் சாமதற்
கான குளமுண்டு ஞானப்பெண்ணே! 12

ஊரை யடுத்து மலையுமுண் டாமதற்
குள்ளா யிருந்த நிலைக்காரர்
பேரை யுரைக்க இனிக்கே ளுமவர்
பெருமைதா னென்னடி ஞானப்பெண்ணே! 13

தலைமன் னாரிலி ருப்பவ ராமந்தச்
சட்டையப் பிள்ளையும் செட்டையராம்;
நிலமு மான்யமு மென்னவென் றுளந்த
நிசந்தெ ரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 14

கும்பகோ ணத்திலே அப்புப்பிள் ளையவர்
கூட்டமற் றால்வெகு வாட்டமென் று
செம்பா திப் பங்குதான் கேட்டுவந் தால்நியாயந்
தெளிவ தெப்படி ஞானப்பெண்ணே! 15

மூலக் குடிவன் னித் தேவரை வரவர்
மூர்க்கமுந் தீர்க்கவு மார்க்கமுண்டோ?
நாலு கரைப்பங்கு நாமென்கி றாரிந்த
ஞாயந் தெரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 16

காத்தவ ராயக் கவுண்டனுக் குத்திசைக்
காவலும் மற்ற விசாரணையும்
பார்த்து வருவது நாமென்கி றாரிந்தப்
படிநிலைக்குமோ ஞானப்பெண்ணே! 17

ஆகாய மான பரஞ்சோ தியவர்
அஞ்சுக் கரைப்பங்கும் தனக்குள்வே
சேகர மாமென் றுஞ் சொல்லுகி றாரிந்தச்
சேதியைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 18

அம்பலக் காரரும் மூன்றுபே ராம்பின்னும்
அத்தக நாட்டுக் கணக்கனென் றாம்;
வம்புசெய் தாலந்த முன்னா ளனுப்படி
வகைதெ ரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 19

ஒன்பது கூத்தரும் பங்காளி எந்த
ஊருக்கு ளூர்களும் அப்படியாம்;
ஐம்பது சேருவைக் காரருக் குமவன்
அண்ண னொருவனும் ஞானப்பெண்ணே! 20

கோயிற் குருக்க ளொருபார்ப் பான்தெப்பக்
குளத்தின் மேலே யவன்வீடு ;
தாவிக்கொண் டுதொடை தட்டுகி றானிலஞ்
சாருமோ கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 21

செட்டி யொருவனும் டங்கா ளிஅதிற்
சேர்ந்தவ னாக மிகவோங்கிக்
கட்டி வராகனைக் கொண்டுவந் தால்காணி
யாட்சி செல்லுமோ ஞானப்பெண்ணே ! 22

காரியக் காரரோ அஞ்சுபே ராமவர்
காரியம் பார்க்கவீ ரஞ்சுபேராம் ;
மாரீசக் காரர் சமாதிக மூன்றுபேர்
வார்த்தையைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 23

ஊழியக் காரர் அனேகருண் டாமவர்க்
கும்பளஞ் சம்பளம் நிரம்பவுண்டாம் ;
பாளையங் கோட்டைக்குச் சாரிவைத் தாலிவர்
பதுங்கு வாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 24

பாழூ ருக்கொரு மேல்மணி யாமவன்
பார்த்தாற் சின்னப் பயல்காணும் ;
வேளூ ரானரைப் பங்குத் தனமுதல்
விற்றுக் கொடுக்கிறான் ஞானப்பெண்ணே ! 25

ஆராறு குடியு முண்டா கும்மதில்
அந்நியக் குடிமுப்பத் தைந்துமுண்டாம் ;
ஓராறு பத்துக் குடிதனி லேபஞ்சு
ஒட்டுக் குடியடி ஞானப்பெண்ணே ! 26

இத்தனை பேரு மிருந்தா லும்மதில்
இரண்டே பேர்கள் சமுசாரி ;
அத்தனை பேரையுந் தள்ளிவைத் தாற்பயிர்
ஆரிடு வாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 27

ஒற்றேர் ஒற்றை எருதா கும்மதில்
ஒன்று பரம்புமுச் சாலடிக்கும்;
கற்றுடன் காரணங் கண்டா யோஞானக்
கண்கொண்டு பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 28

இரண்டு கரைக்குடி மானிய மாமதில்
இட்ட விதையொட்டி ரட்டியுண்டாம்;
பண்டு பழகின மேன்புள்ளிக் காரனும்
பார்த்துப் போயினன் ஞானப்பெண்ணே! 29

புள்ளிக் குறைச்சலும் வாரா மல்முன்னே
போட்ட பலனுங்கை யாடாமற்
கொள்ளை யிடச்சொல்லி ஓலைவந் தாலிது
கொடுமை சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே! 30

வந்த விதியென் றிருந்தா லும்வசக்
கட்டு நிலுவையுங் கேட்கிருனே
இந்த மகிமை யவன்று ஞேவிதற்
கென்ன சுகமடி ஞானப்பெண்ணே! 31

தரிசுக் கிடக்கிற பெட்டியி லேயேறித்
தண்ணீர் பாய்ச்சவுஞ் சொல்லுகிருன்;
வரிகொ டுக்கிற தில்லையென் ருற்பூசை
மாட்டுகிருனடி ஞானப்பெண்ணே! 32

ஊரிற் குடியதி ருக்கவொட் டாளிருந்
தூழியஞ் செய்யவும் வேலையிட்டான்;
தீரமில் லையென்று சொன்ன லுமவன்
தெண்டம் பிடிக்கிருன் ஞானப்பெண்ணே! 33

அந்த இருபத்தோ ராயிரத் திருநூற்
றுக்கல நெல்லுமே கண்டுமுதல்
வந்ததுண் டோவதில் மூன்றத் தொருபங்கு
வாரம் பிடித்தாண்டி ஞானப்பெண்ணே! 34

மிச்ச மிருந்தநெல் ஓ.த்தொகை யில்வாரம்
விண் ணுறு நோய்கொண்ட பேயனுடன்
அச்சுதன் சேயனுந் துங்கக்கோ னுமாய்
அழித்துப்போட் டாரடி ஞானப்பெண்ணே! 35

நிலம்வி ளைந்ததுங் கானீ ரோவதிற்
செலவு ழிந்ததும் பாரீரோ?
அலமந் துதிரி யாம லேயருள்
ஆனந்தஞ் சேரடி ஞானப்பெண்ணே! 36

எண்சா ணீள மொருவீ டாமதில்
எட்டொரு பீற்றல் மலக்கூடாம்;
பஞ்சாயக் காரரீ ரைந்துபே ருந்தெய்வப்
பதியி தென்கிறார் ஞானப்பெண்ணே! 37

தேக மென்னுஞ் சிவாலய மாமதிற்
சென்னி சிறுவாயிற் கோபுரமாம்;
காக மான விரண்டு கரக்கோடுங்
கையாங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 38

உண்ணுக் கென்ற கொடிமர மாமதிற்
கோபுர சந்திர புட்கரணி
அண்ணுக் கென்ற வலப்புறத் திற்கண்ட
தக்கினி தீர்த்தமாம் ஞானப்பெண்ணே! 39

நாற்பத்து முக்கோண மண்டப மாமதன்
நடுவி ருக்குதாஞ் சிங்காரம்;
பார்ப்பது சக்கரக் கோட்டையி லேயிந்தப்
படியி ருக்குதாம் ஞானப்பெண்ணே! 40

பீட மிருப்பது மையத்தி லேபலி
பீட மிருப்பதுங் குய்யத்திலே;
மாட மிருந்த சிவாலயத் தின்மணி
விளக்கி ருக்குது ஞானப்பெண்ணே! 41

இப்படி யான திருக்கோ விலதற்
கெப்படி வாயி லிருக்காதோ
அப்படி யென்று தெரியா மற்றெரிந்
தலைகி ருரடி ஞானப்பெண்ணே ! 42

பூட்டைத் திறப்பதுங் கையா லேமனப்
பூட்டைத் திறப்பது மெய்யாலே;
வீட்டைத் திறக்க முடியா மல்விட்ட
விதியி தென்கிறூர் ஞானப்பெண்ணே ! 43

வாசலி லேயொரு மேல்வா சலந்த
வாசலி லேசிறு வாசலுண்டு ;
நேசமு டன்றிரு வாசலிற் பூட்டு
நெருக்கம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 44

அட்சர மாமெள ஞட்சர மாவது
ஆனுல் நல்ல திறவுகோலாம்;
உச்சித மாகத் திறந்தா லேயந்த
உச்சி வழிகாணும் ஞானப்பெண்ணே ! 45

கண்ணு லேமனக் கண்ணு லேயதைக்
கண்டா லேவழி யுண்டாகும் ;
பெண்ணுசை தன்னை யடுக்கா மல்வழி
பேணிப் பாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 46

பார்த்து நடப்பது மேல்வா சலந்தப்
பாதை யறிவது மெவ்வாறு ?
மாத்திரை நேரம் பிரியா மற்பாதை
மார்க்கங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 47

எருக்கி டந்த குழிதாண் டியதில்
இரண்டு விரற்கடை மேற்ருண்டிக்
கருக்கி டைக்கும் அடையா ளமதைக்
கண்டு கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 48

மாயன் அரண்மனை காணீ ரோவன்னி
மரமி ருப்பதுங் தோணீரோ?
நேய மதுகடந் தப்பா லேயறு
கோணப் படியடி ஞானப்பெண்ணே! 49

கோணத்தில் நின்று மயங்கா தேசுழிக்
காற்றை யடக்கிச் சிணுங்காதே;
வீணுக் கலைந்து தியங்கா தேதால
வேடத்தைத் தள்ளடி ஞானப்பெண்ணே! 50

தூலத்தை விட்டு விடாயா கிலதிற்
சூட்சத்தைக் காண முடியாது;
பாலத்தி லேறி நடந்தக் காற்பெரும்
பாதையி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 51

பாதையா னபெரும் பாதையைக் கிட்டிடப்
பட்டண முண்டொரு வட்டமதாய்;
நாதமுங் கீதமுங் கேட்குத டிதெய்வ
நாயகன் சந்நிதி ஞானப்பெண்ணே! 52

சந்நிதி யென்னடி கண்டதுண் டோகண்டால்
தத்துவம் பேசத் திறமுமுண் டோ?
முன்னே முப் பாழுங் கடப்பதுண் டோஅதில்
முச்சுட ருண்டடி ஞானப்பெண்ணே! 53

முச்சுடர் வட்டமே சக்கர மாமது
மூக்கு நுனியிற் சுழுமுனையாம்;
அச்சுடர் வட்டத் திருந்தவ னேகுரு
ஆனந்த நந்தியாம் ஞானப்பெண்ணே! 54

நந்தி யிருந்தது வன்னிவட் டம்மதில்
நாட்டம் புருவமத் யானதிட்டம்;
சந்திர னுங்கதிர்ச் சூரிய னுமந்தத்
தலத்தில் நின்றனர் ஞானப்பெண்ணே! 55

நாதவிந் தல்லவோ நால்யோ னிதச
நாதவிந் தல்லோ எழுதோற்றம்?
நாதவிந் தாலுட லும்முயி ரும்பரம்
நந்தியைப் போற்றடி ஞானப்பெண்ணே! 56

விந்து விருந்த தலந்தனி லேகுரு
நந்தி யிருந்தார் கொலுவாகி;
சிந்தை தெளிந்து மகாரம்வைத் தாலந்தச்
சிமானைக் காணலாம் ஞானப்பெண்ணே! 57

சிமான் கிட்ட அடுத்தக் கால்மேலேச்
சீமை நமக்குக் குடியாச்சு;
ஆமா மென்றுரும் மிப்பா டியருள்
ஆனந்தஞ் சேரடி ஞானப்பெண்ணே! 58

ஆனந்த மான தலந்தா னேஅது
அத்து விதமாந் தலந்தானே
தானந்த மான சதாசிவத் தைப்போற்றித்
தாண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 59

ஞானமா மாயிரத் தெட்டிதழ்ப் பீடம்
நாட்டமாஞ் சந்திர னர்வீடு
மோன மிருந்த மகார மவுனத்தை
மூட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 60

குண்டலி வாசி யகாரம டிபிடர்க்
கண்ட மதிலே யகாரமடி
உண்டு சுழியின் மகாரம்வைத் தாற்சிவ
லோகமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 61

ஓங்கார மான பிரணவத் தாள்எங்கும்
உயர்ந்த சோம கலைநிறத்தாள்
ரீங்கார மான பராசத்தி யைநீங்கள்
நேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 62

பூரக முப்பத்தி ரண்டா குமனப்
பூரண கும்ப மிரட்டியதாம்
கூறவே ரேசகம் என்ணிரண் டாமந்தக்
குறிப்ப றிந்துகொள் ஞானப்பெண்ணே! 63

பிங்கலை யாவதி ரேசகத் தைவளர்
பூரகந் தன்னி லிடத் தூதி
நங்கலை நந்தியிற் கும்பிக்க வேசிவ
நாட்டமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 64

அறிந்து கொள்ளு மெழுத்தோ டேபவு
ரணைமு தலமா வாசிமட்டும்
மறந்தி டாமற்செய் மாத்திரை யின்படி
வாசி வசமாகும் ஞானப்பெண்ணே! 65

காலா லேக்ன லேற்றுங்க டிசுழி
மேலே கொண்டமு தூட்டுங்கடி
மூலா தாரத் தலங்கேச ரமென்று
முழங்கிக் கும்மி யடியுங்கடி. 66

சார்ந்து கொள்ளடி கேசரத் தைமுதற்
றன்னை யறியலாந் தானுகக்
கூர்ந்து மூலக் கணபதி பாதத்தைக்
கும்பிட்டுக் கொள்ளடி ஞானப்பெண்ணே! 67

நவ்வெழுத் தேபிரம ஞரா குமதில்
நாரணன் மவ்வெழுத் தானுனே;
சிவ்வெழுத் தேதெய்வ ருத்திர னுமின்னுஞ்
செப்புவன் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 68

செப்பவே வவ்வு மகேசுர னும்வட்டஞ்
சேர்ந்துப சாரம் சதாசிவனும்;
தப்பிலா வைந்தெழுத் தாலே சராசரந்
தங்கி யிருந்தது ஞானப்பெண்ணே! 69

வாலையி னட்சர மூன்ருகும்அதை
வாய்கொண்டு சொல்பவ ரார்காணும்
மேலொன்றுங் கீழொன்றும் மத்திம முங்கூட்டி
விரைந்து பாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 70

விரைந்து சொல்லுவன் மூன்றெழுத் தாற்சதும்
விரிந்து தானுயி ருண்டாச்சு ;
தெரிந்து கண்டவர் தங்களுக் காவலே
தீட்சையி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே ! 71

தீட்சை யெனுஞ்சிவ சக்கரத் தின்மையந்
தேவி யெழுத்தை நிரைநிறுத்திக்
காட்சி யுடன்சிவ பூசைசெய் தாற்சித்தி
கைவச மாமடி ஞானப்பெண்ணே ! 72

கள்ளுண்டு தள்ளுண்டு நில்லா தேபின்பு
கஞ்சா வுறக்கமுங் கொள்ளாதே ;
உள்ளுண்டு சோமக் கலையாதி பானத்தை
ஊட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி ! 73

கும்மி அடிபெண்கள் அம்பலத் தையலரைக்
கூட்டி யமுதங் குடியுங்கடி
அம்மென்று மும்மென்றுஞ் சொல்லா மல்நின்ற
அத்விதம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 74

அத்வித மாவத்துக் காதிய டிமதி
ஆயிரத் தெட்டிதழ்ப் பூசைபண்ண
முத்தி தருஞ்சோமப் பாலை யனுதினம்
மூட்டிக் கும்மியடியுங்கடி. 75

மூட்டுவ தென்ன திரிகோண வட்ட
மூலத்தில் குண்டலி வாசியினல்
நாட்டுவன் பூரண நாலையுங் கட்டினன்
ஞாயமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே ! 76

நட்டிக்கொள் விந்துவைத் தள்ளா தேசுழிக்
காற்றை யடக்கிப் பெருக்காதே
சுட்டி மனப்பொரு ளூதே காமச்
சோம்பலைத் தள்ளடி ஞானப்பெண்ணே ! 77

சோம்பலுந் தூக்கமு மாகா தேஅன்ன
சுகியுஞ் சோகமுங் கொள்ளாதே
சாம்ப சதாசிவ நாட்டத்தி லேநின்று
சார்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 78

கைவச மாவது சட்டிவித் தைஞானக்
கற்பமும் வந்து லபிக்குமடி ;
தெய்வ மிவரென்று சொன்னு ரேநல்ல
சித்தரு முத்தரு ஞானப்பெண்ணே ! 79

யோகத்துக் காதி யுமைதீட் சைமற்ற
யோகத்துக் கெல்லா முதற்றீட்சை
போகத்தைக் கைவிட லாகா தேசுத்திப்
பூசையை வேண்டிக்கொள் ஞானப்பெண்ணே!

வேண்டிக்கொள் விந்து முதலு தஞ்சத்தி
மேவுஞ் சிவத்துட னேபரமாம்
தாண்டிக்கொ ளிந்த வகையா றும்யோக
சாதக சாக்கிரம் ஞானப்பெண்ணே ! 81

சாக்கிரம் விந்துக்கு மேலண்ட மாமதைச்
சார்ந்திடும் நிற்குண நிட்களந்தான்
பார்க்கில் நிராதார மாமலத் தைஅதைப்
பாரா விடமந்தம் ஞானப்பெண்ணே ! 82

அந்த மடியிந்த மேலா றுங்கண்டே
ஆரறி வாரடி ஞானவழி?
சிந்தை தெரிந்த பெரியோ ரைக்கண்டு
சேவித்துக் கும்மி யடியுங்கடி. 83

சேவிப்ப துந்தவ னந்தியடி யோக
மாய்நிற்ப தும்விந்து நாதமடி
ஆவிக் கிசைந்து சதாசிவ சாக்கிரம்
அவ்விட மாமடி ஞானப்பெண்ணே !

அவ்விட்டே யுவ்விட்டே மேற்சுழி யிற்சுழி
அங்கி யைவிட்டுக் காலாலே
மவ்விட்டு நாதவிந் துட்பொரு ளைக்கண்டு
வாழ்த்திக் கும்மி யடியுங்கடி.

முழக்க மென்ன பிரணவ மாமதை
மூட்டுச் சமாதியி லிரேசகத்தை
விளங்கு மாகு மிரவிகாந் திநித்தம்
வேண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி.

பார்க்குஞ் சுழுமுனை காணு ரேயது
மூக்கு நுனியென் றறியாரே
மார்க்க மறிந்து பெரியோ ரைக்கண்டு
வாழ்த்திக் கும்மி யடியுங்கடி.

வாழ்த்தி யடிபெண்ணே ரேசகத் தைவினை
மாற்றி யடிபெண்ணே பூரகத்தை
தூற்று மகாமிய சஞ்சிதத் ஃதத்தொல்லை
தொலைத்துக் கும்மி யடியுங்கடி.

பாசமற் றவிடம் கேசர மாம்ஒரு
பாதியி னின்றிட யோகமுமாம்;
நேசமற் றூர்பிர்ம ஞான சமாதியும்
நிருவி கற்பமாம் ஞானப்பெண்ணே !

கற்ப மடியிது மெய்யா குமற்றைக்
கர்மமெல் லாமிக அற்பமடி
தற்பரா னந்த சதாசிவ மோனத்தைச்
சார்ந்து கும்மி யடியுங்கடி.

பாசத்தைச் சொல்லு முடலாக அந்தப்
பசுவைச் சொல்லு முயிராக
நேசத்தி னிற்பது யாததுபிரம
நிட்டையென் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 91

தேகத்துக் காதியா மைம்பூ தமற்றைச்
செயலுக் காதியாம் விட்சேபம்
மோகத்துக் காதியா மம்மா யையின்னும்
முழுதுங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 92

இன்னமுண் டந்த வியாகிரு தற்கும்
இரணிய கர்ப்பன் விண்ணுவுக்கும்
மின்னிய விராட்பு ருடனுக் குமின்னும்
மேலுண்டு சைதன்யம் ஞானப்பெண்ணே! 93

சைதன்ய வத்துவே பிரமமடிஅந்தச்
சாட்சிக்குப் பிரதி பிம்பமடி
மெய்நின்ற சுத்த அறிவா னல்ப்ரதி
பிம்பத்தைத் தள்ளலாம் ஞானப்பெண்ணே! 94

ஆமடி யிந்தப் பதந்தா னேகண்டால்
ஆதியு மந்தமு நீதானே;
நாமடி வாசிக் குதிரையி னல்மிக்க
நல்ல கதியடி ஞானப்பெண்ணே! 95

சாதிக் குதிரை வலுவே கஞ்சரு
தாரு இருக்கின்ருன் மேலாக
வீதிக்கு வீதி சாரிவைத் தாற்பரி
வேடிக்கை பார்க்கலாம் ஞானப்பெண்ணே! 96

கட்டுப்ப டாதந்த அச்சுமட் டம்அது
காலோ பன்னிரண் டாகையினல்
எட்டுக் கயிற்றினற் கட்டிக்கொண் டாலிது
மட்டுப் படுமடி ஞானப்பெண்ணே! 97

கட்டுப் படுமோ மலவா யில்நடு
மையத்தின் குண்டலி வாசியினுல்
எட்டையும் நாலையுங் கட்டியே போற்றிடில்
ஏறி நடத்தலாம் ஞானப்பெண்ணே ! 98

சூட்சக் குதிரை யடங்கா துசுழிக்
கோட்டுக்குட் செல்ல முடியாது
மூச்சுக் காயிரங் காதவ ழிமிக
முந்தி நடக்குதாம் ஞானப்பெண்ணே ! 99

குதிரை கட்டிய லாயத்தி லேமனக்
கோட்டையி லேசந்தைப் பேட்டையிலே
எதிரி தான்வந்து தட்டுகி ருனதை
ஏதென்று கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 100

காம னெவருக்கும் மூத்தவ னுமவன்
கற்றிடும் வித்தைகள் மெத்தவுண்டாம் ;
தாமத மானகு ரோதனும் லோபனுந்
தம்பியாங் கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 10

மோக மதமிரு பிள்ளைக ளாம்ஒரு
மூர்க்க மமசியக் காரனெடு
சேகர வீரசை டம்பனுஞ் சம்பனுஞ்
சினேக மாமடி ஞானப்பெண்ணே ! 10

சினேகனுக் கேற்ற வுறவாளி பொல்லாத்
தீயவ னுகுமோ ராங்காரி
அனேகத்தைச் செய்யு மவதியில் ரோசனும்
அத்தை மகனடி ஞானப்பெண்ணே ! 10

பெண்ணே கேளு பதின்மூன் ருகிய
பேர்க ளுண்டு பகையாளர் ;
ஒன்றே யொன்று வசமா னுலவர்
ஒடுங்கு வாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 1

ஒடுக்க மில்லை யிவரா லேபலன்
ஓட்டமெல் லாமனக் கோட்டையிலே
படுக எத்துக்கு மேய்ந்துவ ரப்பசு
பற்றுகி ருரடி ஞானப்பெண்ணே! 105

பாம்பி ருக்குது புற்றுக்குள் ளேசுக
பந்த மிருக்குது நெஞ்சுக்குள்ளே;
வீம்பை யடக்கி யுயர்ந்தக் கால்பரி
வேடிக்கை பார்க்கலாம் ஞானப்பெண்ணே! 106

பித்துப் பிடித்த மனக்குரங் குவெறிப்
பேயும் பிடித்துக்கொண் டாட்டமிட்டால்
அத்தை யடக்க மருந்துசெய் தாற்பரி
அன்று நடத்தலாம் ஞானப்பெண்ணே! 107

நடத்த லாமே மனவாசி ஒரு
நாலைந் து பீற்றலை மூடாமல்
திடத்தி ஞல்மனஞ் சித்தா ஞற்சித்தந்
தெளிந்து கொள்ளலாம் ஞானப்பெண்ணே! 108

தெளிந்த சித்தகம் பூட்டிய திற்சேணத்
தேறு மறிவை யதிற்சேர்த்துக்
குளிர்ந்து ஞானவை ராக்கியக் குறடா
கொண்டு மாட்டடி ஞானப்பெண்ணே. 109

மூலத் தெருவி லொருபாய்ச் சலந்த
முச்சந்தி வீதியி லோர்பாய்ச்சல்
மேலைத் தெருவி லொருபாய்ச் சற்பரி
வேடிக்கை பார்க்கலாம் ஞானப்பெண்ணே! 110

இந்த விதங்கள் அறியா மல்மணி
மந்திர மென்று திரிகின்ருர்
அந்தர மான வெழுத்தறிந் தால்மணி
மந்திர மல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 111

மவுன மந்திரங் களினாலே தங்கள்
வாய்தனை மூடித் திரிவார்கள்
புவன சாரம் புசிப்பார்க் குமதி
போசன மாகுமோ ஞானப்பெண்ணே! 112

தாயென்று சொல்லுவார் சொப்பனத் திற்காம
சன்னதம் வந்தால் நினைப்பாரோ?
வாய்கொண்டு வேதம் படித்தா லுஞ்சுத்த
மௌனந் தங்குமோ ஞானப்பெண்ணே! 113

தாடி வளர்த்துச் சடைவளர்த் துநல்ல
சந்யாசி யென்றொரு வேடமிட்டே
ஓடித் திரிந்த விளையாட் டையிங்கே
ஒப்புவ தாரடி ஞானப்பெண்ணே! 114

பேசா திருக்கும் இடம்பார்த் ததைப்
பெற்றே யிருப்பது மந்திரமாம்;
ஆசானென் றேயுப தேசமிட் டாற்குரு
அல்லவென் றுகும்மி யடியுங்கடி. 115

சொற்குரு வாலே கதியா மோபொய்யைச்
சொல்லுவார் தங்க ளுறவாமோ?
சற்குரு வானவ ரைச்சேர்ந் தேயவர்
தம்சொல்லைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 116

நானென்ற ஆணவம் பேசார்கள் நல்ல
நாடென்றுங் காடென்றுஞ் சொல்லார்கள்;
தானென் றியாவையுங் கண்டா ரேநல்ல
சற்குரு வாமடி ஞானப்பெண்ணே! 117

குருவி ருப்பதும் உள்ளத்தி லேமனக்
கோணல் அறுப்பதுந் தனக்குள்ளே;
பொருளி ருப்ப தறியா மற்புடம்
போடுவ தெப்படி ஞானப்பெண்ணே! 118

வாதஞ் செய்ய அறியா மல்ரச
வாதஞ் செய்கிறோ மென்றுசொல்லிச்
சூதங் கெந்தி புடத்திலிட் டாலதிற்
சொன்னம் விளையுமோ ஞானப்பெண்ணே! 119

லிங்க முருக்க அலைவார் கள்சாதி
லிங்க மிருப்ப தறியாமல்;
வங்கமுந் தங்கமுஞ் சேர்த்து ருக்கினால்
பங்கமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 120

பாசா ணங்குகை தன்னில்வைத் துவெள்ளைப்
பாலா லூட்டிக் குகைமூடி
ஈசானி யப்புட மிட்டா லுமதில்
இருப்ப தென்னடி ஞானப்பெண்ணே! 121

காரண மானது காரிய மாமதைக்
கட்ட அறியார் முழுமூடர்;
பூரண மென்று திரிந்தா லுமதிற்
புண்ணிய முண்டாமோ ஞானப்பெண்ணே! 122

முப்பூ வென்று திரிவார் கள்அந்த
முப்பூ வந்த வகைகாணார்;
அப்பூ வென்று மறிந்தக் காற்சித்தி
ஆமென்று கும்மி அடியுங்கடி. 123

காரத்தைக் கட்ட அறியார் கள்கடுஞ்
சாரத்தை நீற்றினஞ் செய்யாமல்
வீரத்தைப் பூரத்தைச் சேர்த்தத னாலது
வீணல்ல வோசொல்லு ஞானப்பெண்ணே! 124

கோசவித் தையை யறியா மல்லோக
வேசத்தி னின்று மலைவார்கள்;
கோச பீசம றிந்தா லேவாதங்
கோசர மாமடி ஞானப்பெண்ணே! 125

வாதத் திறவுகோல் காணு ரேபஞ்ச
பூதச் சரக்கையுந் தோணுரே;
ஏதுக்குக் கண்புகைந் தூதுகின் ருரிதை
ஏதென்று கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 126

துருசு சுன்ன முடிந்தாச் சேஅதைச்
சோதிக்க எட்டரை மாற்ருச்சு;
பொருளைச் சொல்லிப் பணம்பறிப் பாரிவர்
பொய்க்குரு அல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 127

கவனி சூத முடிந்ததென் பார்ஊசிக்
காந்தத்தைக் கிண்ணமுஞ் செய்தோமென்பார்;
புவனி வாதப் புரட்டா லேயவர்
பிழைக்கி ருரடி ஞானப்பெண்ணே! 128

பிழைக்க முத்தி யறியா மற்சென்ம
பூர்வக் கியானந் தெரியாமல்
தழையைத் தின்று சருகா கித்திசை
தயங்கு ருரடி ஞானப்பெண்ணே! 129

நயங்கி யென்ன பலனு மோமனஞ்
சாதித்து நிற்கத் திறமாமோ?
மயங்கி டாதே அழலை மகத்துவம்
வருவ தெப்படி ஞானப்பெண்ணே! 130

உப்பை யறிந்தவ னேவா திசகத்
துப்பை யொழிந்தவ னேயோகி;
தப்பிலை யேபூமி நாத மகிமையைச்
சார்ந்து பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 131

வீட்டி லிருக்குதொருமூ லம்வெளிக்
காட்டி லிருக்கு திருமூலம்;
மாட்டி லிருக்கும் பெரியோர்க் குரச
வாதமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 132

தோணு தென்ற சரக்கெடுத் துக்கருஞ்
சூரா சூரையில் வைத்தெடுப்பச்
சாணுன் கண்ட பொருள்போ லேசித்தி
தாளென்று கும்மி யடியுங்கடி. 133

நெல்லி யிருக்குது காட்டுக்குள் ளேகரு
நெல்லி யிருக்குது வீட்டுக்குள்ளே;
கொள்ளி மலைக்குத் திரிந்தா லும்குரு
கொண்டு வருவாரோ ஞானப்பெண்ணே! 134

காயாம் பட்டிக்கு ளத்துக்குள் ளேவெள்ளைக்
காயா வேரு முளைத்திருக்கும்;
வாயாற் றின்று நிமிர்ந்தக் காலுடல்
மாயா தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே! 135

கற்ப நிலையறிந் தெண்ணுமல்வெறிக்
கஞ்சா வுண்டு விழிப்பார்கள்;
அற்பர் குகைமலை சென்றாலும்வத்தை
அறிய லாகுமோ ஞானப்பெண்ணே! 136

கொங்கணர் சொன்ன கடைக்காண் டம்அதிற்
சங்கை யறிவது பிரமாண்டம்;
எங்கள் குருசட்டை மாமுனி யாரிரு
நூறும் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 137

நூறி லுரைத்தது மெய்ஞ்ஞா னந்திரு
மூல ருணர்ந்தது வேஞானம்
பூரண கும்ப முனிசொன்ன சூத்திரம்
பூண்டகம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 138

தீட்சையில் மச்ச முனிதீட் சையவர்
செப்பின ஞான மொருநூறும்
தாழ்ச்சிவா ராது பெரியோ ரைக்கண்டு
சாட்சி கேளடி ஞானப்பெண்ணே! 139

ரேசக பூரக கும்பகத் தால்வாசி
நேரிட்டுச் செய்வதும் ஆசையடி;
கேசர மாகிய அத்வித பிரமத்தைக்
கிட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 140

உப்பை விடுவதும் ஆசையடி அன்னம்
ஓர்பொழு துண்பதும் ஆசையடி;
செப்பஒண் ணாத மனோன்மணி தேவனைச்
சேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 141

வாசலி லேயொரு மேல்வா சலந்த
வாசலி லேசிறு வாச லுண்டு;
நேசமு டன்சிறு வாசலிற் பூட்டியே
நெருக்கம் பாரடி ஞானப்பெண்ணே! 142

தேசங்கள் போவதும் ஆசைய டிகுல
தெய்வமுண் டென்பதும் ஆசையடி;
நேச மெம்பிர மஞான சோதியைச்
சேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 143

சமய பேதமும் ஆசைய டிகங்கா
ஸ்நான பூசையும் ஆசையடி;
மமதை யற்றிருக் கின்ற மமதையை
வாழ்த்திக் கும்மி யடியுங்கடி. 144

பால்கற வாப்பசு தள்ளுங்க டிபதி
பாசத்தை யும்விட்டுத் திருங்கடி;
மேல்வி ளங்கிய தற்பர சோதியை
வேண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 145

தத்துவக் குப்பையைத் தள்ளுங்க டிவேத
சாத்திரப் பொத்தலை மூடுங்கடி;
முத்தி தருஞான வத்துவை வாவென்று
மூட்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 146

ஆரு தாரமுந் தொல்லையடியதற்
கப்பா லேயொன்று மில்லையடி ;
சீராய் நின்ற நிலைபார்த் துப்பெண்கள்
சேர்ந்து கும்மி யடியுங்கடி. 147

சித்தர் சொற்படி சித்தா[redacted]ந் தங்கண்டு
தெளிந்து கொள்வடி வேதாந்தம்;
தத்துவ மாகிய வுற்பத்தி சூக்குமச்
சார்பு கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 148

சார்புதா னென்னடி வேதாந் தஞ்சொல்லுந்
தத்துவந் தானிவ் வகையுடனே
கார ணாதி அவத்தை நிலைகளின்
கணக்கு ரைக்கிறேன் ஞானப்பெண்ணே ! 149

உரைக்குந் தத்துவம் நாலே ழிற்கண்டே
ஓதுஞ் சித்துரு நாலாரும் ;
மறைக்குட் சொல்லிய சித்துரு நாலாகும்
மகிமை பாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 150

மகிமை யாகிய தொம்பத மாமதில்
வந்த வுபாதி யுணர்த்துகிறேன் ;
தகைமை யென்னமுன் சொன்ன வசித்திருத்
தன்செயல் கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 151

வாசல் மிகுந்த உடம்போ டுப்ராண
வாயுவோ டிந்திரிய மானதொன்று ;
காசலை யாமதி சேர்ந்து வளர்ந்ததன்
காரணம் நாலடி ஞானப்பெண்ணே ! 152

காரண மென்ப திவையே ழும்வந்து
கலந்த தாமடி தொம்பதத்தைத்
தாரண தொம்பத மான துரியத்தில்
தன்னுடலாச்சுதாம் ஞானப்பெண்ணே ! 153

நன்னுட லாகிய சாக்கிரத் தைத்தன
தாக விருந்திடும் ஆத்துமற்குப்
பின்சொல்வ தாம்விசு வனென்ற பிமானப்
பேரல்லோ சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே! 154

பேர்பெறும் எந்த்ரமு பாதியு டன்கூடப்
பெற்றிடு சூட்சுமச் சொப்பனத்தின்
சார்பி லிருந்த துரியற்கு நாமமுஞ்
லசதன் யமடி ஞானப்பெண்ணே! 155

ஆகும் பிராணனல் ஆயுவு டன்கூடி
அடங்கி மூலத்து டன்சேர்ந்து
சேகர மாவந்த நாத துரியத்தைச்
சேர்ந்திடிற் காரண தேகமடி. 156

சேர்ந்த அவத்தை சுழுத்திய டியதைச்
சேர்ந்தவ னும்பிராக்ஞ னுகுமடி
கூர்ந்த மூன்றையுங் கண்ட துரியத்தைக்
கும்பிட்டுக் கும்மி யடியுங்கடி. 157

கும்பிட்டுத் தொம்பதச் சித்தார்த் தங்கண்டு
கூறிய ஞாய மிதுபோல
அம்பிட்டுத் தற்பத மான விவேகத்தை
அறியச் சொல்லுவேன் ஞானப்பெண்ணே! 158

அறிவ தென்னடி தொம்பத மாம்பொருள்
ஆன வுபாதியும் ஆன துபோல்
சருவ தற்பர மான பொருளுக்குத்
தன்னுடைச் சிவன் துரியமடி. 159

சர்வஞ்ஞ னுஞ்சரு வக்கார னுஞ்சரு
வேந்திரி யாமிசர் வேசுர னுஞ்
சர்வ சிருட்டி சர்வதி திசர்வ
சங்கார னும்பேராம் ஞானப்பெண்ணே! 160

பேரான தென்ன இவையே மூமிகப்
பேசிடில் வேதம் துரியமடி ;
தோரா வுபாதியைப் பெற்றத னல்முக்தி
தூசண முண்டாச்சு ஞானப்பெண்ணே ! 161

தூசணச் சீவ னிவையே மூங்கண்டு
சொல்லும் பரனுக் குடலாச்சு ;
சாசுவ தமென்ற தானத்தி னுற்சாயா
கிரக மென்றுபேர் ஞானப்பெண்ணே ! 162

சாக்கிரந் தன்னைத்தா னென்றுசொல் லியப்பால்
தானபி மானித் தருந்தாக்காற்
சேர்க்க விராட்டெனச் சொல்லுவார் நாமந்
தெரிந்து கொள்ளடி ஞானப்பெண்ணே ! 163

தெரிந்த மூன்றனு பாதியு மாமதிற்
சேர்ந்த பரன்பர சொப்பனமாம் ;
பிரிந்தி டாதபி மான னிரணிய
கற்பனென் பாரடி ஞானப்பெண்ணே ! 164

பாரு மிதிலொரு பாதியு டன்பரா
பரனுக் கல்லவோ பார்சுழுத்தி
சேரும் பொழுது வியாகிரு தனெனச்
சிந்தையிற் காணடி ஞானப்பெண்ணே ! 165

காணடி தற்பர சத்தார்த் தமதைக்
கண்டு தெரிந்த வகைபோலே
ஊணடி ஞான சிவப தார்த்தத்தில்
உண்மையைக் கேளடி ஞானப்பெண்ணே ! 166

உண்மையாந் தற்பர நற்றுரி யங்கண்டும்
உற்றுப்பா ராதொரு தோடமதால்
தண்மைச் சிவபத சுத்தனுக் குப்பரன்
தன்னுட லாச்சுது ஞானப்பெண்ணே ! 167

ஓதும் பரம்விஸ்வ கிராசமடியுப
சாந்தமெ னும்வகை மூன்றிலொன்றைச்
சாதனை செய்த சிவத்துக்கல் லோபர !
சாக்கிர மாகுமே ஞானப்பெண்ணே ! 168

ஆகும் பொருள்சிவ சாக்கிரத் தையபி
மானித்தி ருந்த சிவதுரியம்
சேகர மாயிடிற் சிற்சொ லிதையென்று
செப்பிடும் வாக்கியம் ஞானப்பெண்ணே ! 169

வாக்கிய மாம்விஸ்வ கிராசம டியந்த
மார்க்கமென் னசிவ சொப்பனத்தைப்
பாக்கி யனபி மானிடத் திற்பிரசா
பத்த னென்றுசொல் ஞானப்பெண்ணே ! 170

சொல்வது மென்ன வுபசாந் தஞ்சிவ
சுழுத்தி தானென்றி ருந்தக்கால் ?
நல்லது பொற்புறு சாந்தனென் றுலது
நாமம தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே ! 171

நாமச் சிவதுரி யத்தில டியபி
மான மிழந்து தனித்ததனால்
நேமமி தல்லவோ வாதி துரியத்தின்
நிலைமை கண்டிலர் ஞானப்பெண்ணே ! 172

கண்டறி யாதது முற்றிரி யமதைக்
கண்டு சுழன்றுமே லானதடி ;
பண்டு பிரமவா னந்த சொரூபத்தைப்
பணிந்து கும்மி யடியுங்கடி. 173

பணிந்த ஞான மதுதாண் டிபர
மானந்த மான திதுதாண்டி ;
துணிந்து பாருமா னந்தசொ ரூபனைத்
தொழுது கும்மி யடியுங்கடி. 174

தொழுது கொள்ளுஞ் சுகசீ வபர
சுத்தப் பொருளு மிதுதாண்டி ;
பழுதி லாதசொ ரூபக்கு ருவுடைப்
பாதமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே ! 175

பாதமி தாகிய தொம்பத மாம்அதிற்
பாதமுந் தற்பர மானதடி;
பேதவு பாதி யவத்தைக ளும்பல
பேர்களு மானது ஞானப்பெண்ணே ! 176

பேருக்குச் சார்ந்த துரியம டியதைப்
பேசவுந் தற்பிர காசமடி ;
யாருக்குங் கண்டறி யாத பொருளைக்கண்
டகந்தெளிந் துகும்மி யடியுங்கடி. 177

முத்தி பெறுந்தேவ தத்தனைப் போற்சக
முழுதுந் தன்மய மானதடி ;
நத்தியே விட்டுவி டாதேயி லக்கண
ஞானமி தல்லவோ ஞானப்பெண்ணே ! 178

ஞானமாம் மோட்சம் இதுதாண் டிமற்ற
ஞாயமெல் லாமன மாயமடி ;
தானசங் கற்ப விகற்ப சமயமுந்
தன்மய மானது ஞானப்பெண்ணே ! 179

தூர தூரமு மில்லைய டியதைச்
சொல்வதுங் கேட்பது மில்லையடி ;
தாரார் பிரம நிலைபார்த் துப்பெண்கள்
தாண்டிக் கும்மி யடியுங்கடி. 180

அண்டமும் பிண்டமும் பாழாச் சேஅதற்
கப்பா லும்பெரும் பாழாச்சே;
உண்டில்லை யென்று பராபரப் பிரமத்தை
உவந்து கும்மி யடியுங்கடி. 181

சொல்லினுங் கல்லினும் நில்லா தேபிரம
சோதியை யாதியைத் தூவெளியை
வல்லதத் தற்பிர காச மவுனத்தை
வகைய றிந்துகொள் ஞானப்பெண்ணே! 182

பிருதிவி தூய்மை மயமாச் சேயதில்
பேதம் பலபல வுண்டாச்சே;
சுருதி முடிவைக் குருசொல்லு வாரந்தச்
சூட்சந் தெரியுமோ ஞானப்பெண்ணே! 183

அறிந்து கொண்ட பெரியோர் பாதங்கள்
அர்ச்சனை செய்துகும் மித்தமிழைப்
பிரிந்தி டாமனூற் றெண்பத்தைந் துகண்ணி
பேசினேன் சற்குரு தாள்வாழி! 184

சற்குரு பாத மிகவா ழிவாலை
சாமி தமிழ்நிதந் தான்வாழி!
நற்குண ஞானக்கும் மித்தமிழ் கற்றவர்
ஞான நெறியே மிகவாழி! 185

சுப்பிரமணியர் ஞானம்

காப்பு:

எண்சீர் விருத்தம்

ஒழியாத சுழுமுனையி லொடுங்கி நல்ல
உற்றகலை வாசிசிவ யோகத் தேகி
வழியான துறையறிந்து மவுனங் கொண்டு
மகத்தான அண்டவரை முடிமேற் சென்று
தெளிவான ஓங்கார வடிவேல் கொண்டு
தெளிந்துமன அறிவாலே தன்னைக் கண்டு
வெளியான பரவெளியில் வாச மாகி
வேதாந்த சத்திசிவ ஆதி காப்பே.

நூல்:

ஆதியிலே பராபரத்திற் பிறந்த சத்தம்
அருவுருவாய் நின்றபர சிவமு மாகிச்
சோதியென்ற சிவனிடமாய்ச் சத்தி யாகித்
தொல்லுலகி லெழுவகையாந் தோற்ற மாகி
நீதியென்ற அறிவதனால் தானாய் நின்று
நிறைந்தபரி பூரணநிட் களமு மாகிச்
சாதியென்ற சத்திசிவ மருள்தன் னாலே
சண்முகனுங் கணபதியுந் தாமுண் டாச்சே. 1

உண்டான சத்திசிவம் ஏக மாகி
உளங்கனிந்து பூரணமாய் நிற்கும் போது
குண்டான மாங்கனியைக் கையில் வாங்கிக்
குமரனுடன் கணபதியைக் குணமாய்ப் பார்த்து

'நன்றாகக் கிரிவலமாய் வந்த பேர்க்கு
நல்லகனி தானீவோம்,' என்று சொன்னார்;
பன்றான கனியறிந்து குமரன் றானும்
பாய்ந்துமயி லேறிகிரி வலஞ்சென் றானே. 2

சென்றபின்பு கணபதியும் ஆலோ சித்துத்
தீர்க்கமுள்ள மேருகிரி நீர்தா மென்று
கண்டவுடன் சிவனுமையாள் பாதந் தன்னைக்
கருத்துடனே சுற்றிவந்து கனியை வாங்கிக்
கொண்டந்த சிவனுமையைத் தியானஞ் செய்து
குறியறிந்து நெறிதமக்குள் திருவைப் போற்றித்
தின்றுருசி கண்டறிந்து நிற்கும் போது
தீர்க்கமுள்ள கணபதியை வாவென் றாரே. 3

வாவென்றே எடுத்தணைத்தங் கருட்பா லீந்து,
'மகத்தான ஐவருக்கும் பீட மாகி
ஆவென்று மூலமதற் கரசாய் நின்றே
ஐந்தெழுத்திற் குயிரான ஆதி யாகிக்
கூவென்ற சத்துசித்த சுத்த மாகிக்
குவிந்தெழுந்த வாதிகுரு தேசி யாகிப்
பூவென்ற வாயிரத்தெண் மலருக் குள்ளே
பொருந்திமன அறிவாலே யிருந்து வாழே.' 4

இருந்துவா ழென்றுரைத்த வேளை தன்னில்
ஏகாந்த மயில்வீர னெதிரில் வந்தே
அருந்தவமாய் நின்றநிலை தன்னைப் பார்த்தே,
'அருமையுள்ள கண்மணியே வா'வென் றேதான்
வருந்தியே மாங்கனியொன் றீந்து, 'நல்ல
மகத்தான அண்டரண்ட வரைகள் சுற்றித்
திருந்தியே தீர்க்காயுள் பெற்று வாழ்ந்து
தீர்க்கமுடன் மலைக்கரசா யிருந்து வாழே.' 5

வாழென்று சொன்னவுடன் மயில்வீ ரன்தான்
மகத்தான சிவசத்தி பதமேற் கொண்டே
ஆவென்று மயிலேறிக் கயிலா சத்தை
ஆவலுடன் சுற்றிவரும் போதி லேதான்
சூழென்றே இமயகிரி வடபா கத்திற்
சுத்தசித்த மானதபோ தனர்கள் கண்டு
தாள்பணிந்து வணக்கமதாய் நிற்கும் போது
தபோதனர்கள் ரிடிகளுமே தாம்வந் தாரே 6

வந்தவரைத் தான்பார்த்து வரையில் நிற்க
மகத்தான சற்குருவென் றடிப ணிந்தே,
'இந்தமலைச் சாரலிலே வெகுநா ளாக
இன்பமுடன் தவஞ்செய்து வாழ்ந்தோ மையா!
அந்தரமாய் ராட்சதர்க ளண்டி வந்தே
அலங்கோலஞ் செய்துமே துரத்து கின்றார்!
சுந்தரமா யிருந்துதவங் காவாய்!' என்று
சுத்தசித்த மாய்த்தவத்தைத் தொடங்கி னரே.'7

தொடங்கிமன மடங்கிநிலை தன்னைக் காத்துச்
சுத்தமுட னின்றுவிளை யாடும் போதில்
அடங்கிமன மடங்காத அசுரர் தாமும்
அஞ்சாமல் அழும்புசெய்யு மகத்தைப் பார்த்துத்
திடங்கொண்டு மயிலேறிச் செவ்வேல் கொண்டு
சிவந்துவரும் அசுரர்களை மாள வென்று
படங்குவிந்து வேல்முனையைத் தியானம் பண்ணிப்
பாயவிட அசுரர்கிளை பறந்து போச்சே! 8

பறந்துபோய்ப் பலவிதமாய் ரூபங் கொண்டு
பந்திபந்தி யாயசுரர் பறந்து வந்தார்;
சிறந்துவந்த சேனைகளை நன்றாய்ப் பார்த்துத்
தீர்க்கமுள்ள மயிலேறித் தெளிந்து நின்றே

அறந்தழைக்க வேணுமென்று தூல சூட்சம்
அரூபமெனுங் காரணமாய் ரூபங் கொண்டு
நிறந்தரமாய் வந்தபொலா அசுரர் தம்மை
நிர்த்தூளி செய்துதவம் நிலைகொண் டானே. 9

நிலைகொண்டு நின்றசெயங் கொண்டு சிந்தை
நேர்மையுடன் தவஞ்செய்யு முனிவர் கண்டு
கலைகொண்டு மனந்தெளிந்து மகிழ்ச்சி யாகிக்
கானமயில் வீரனடி கருதிப் போற்றித்
தலைகொண்டு தாள்பணிந்தே அருட்கண் பெற்றுத்
தபோதனரும் ரிடிகளுமே தாம்ப ணிந்து
சிலைகொண்டு நின்றவடி வேலன் தன்னைத்
தெரிசித்தே அவரவர்கள் பதிசென் ருரே. 10

பதிதேடி யவரவர்கள் செல்லும் போது
பத்தியுள்ள அகத்தியமா முனிவன் வந்து,
'விதியறிந்தே அசுரர்களை மாள வென்று
வெற்றியுள்ள வடிவேலைத் தியானம் பண்ணிக்
கெதியறிந்து தூலமுடன் சூட்ச மாகிக்
கிருபையுள்ள காரணமாம் ரூபங் கொண்டு
சதியறிந்து சங்காரஞ் செய்தா யையா!
சண்முகமே! என்குருவே! சரணந் தானே.' 11

சரணமென்ற அகத்தியமா முனியைப் பார்த்துச்
சண்முகமாய் நின்றவடி வேலன் தானும்
திரணமதாய்த் தானறிந்து 'நீயார்?' என்னத்
'திருவடியைப் பூசைசெய்யுஞ் சேயன்,' என்ருர்;
'கரணமந்தக் கரணமதாய் வந்த தேதோ?
கருணையுடன் வா,'என்று கடாட்சம் நல்கித்
தருணமறிந் துதவுவது தரும மென்று
சங்கையுடன் தான்வந்த வகைசொல் வாயே.' 12

சொல்லென்று மயில்வீரன் கேட்க வந்த
சோதிமய மானஅகத் தியர்தாம் சொல்வார் :
'சல்லென்று வந்தபொலா அசுரர் தம்மைச்
சண்முகமாய் நின்றுவடி வேலுங் கொண்டு
செல்லென்று சங்காரஞ் செய்தா யந்தத்
திருவுருவாய் நின்றகா ரணத்தைக் காட்டி
உள்ளென்ற ஆகார தூல சூட்சம்
உண்மையென்ற காரணமு முரைசெய் வாயே.'

உரைசெய்வா யென்றுசொன்ன வுறுதி கேட்டே
உண்மையென்று மயில்வீரன் உறுதி யாகி
நிரைசெய்தே எக்கியங்கள் தாமுண் டாக்கி
நேமமுடன் 'அகத்தியமா முனிவா,' என்றே
அரையறிந்தே அருகிருத்தி ஓம குண்டம்
ஆதியென்ற மந்திரத்தி லங்கி யாக்கிப்
புரையறிந்து மந்திரங்கள் செபிக்கும் போது
பூரணமாய்க் கும்பமதில் தானுண் டாச்சே. 14

உண்டான பூரணமாய்க் கும்பம் வாங்கி
உண்மையென்ற மாமுனிக்கே அபிடே கித்து
நன்றான நவக்கிரக மொன்ப துக்கும்
நலமான அனுக்கிரக நிலையுங் காட்டிக்
* * * *
குன்றான அனுக்கிரக வாசல் காணக்
குவிந்துமன அறிவதனல் விண்ணென் றாணே. 15

விண்ணென்று விசையுடனே முனைநா விண்ண
மெய்ஞ்ஞான வாசலது திறக்கு மப்போ
கன்னென்ற கபாடவழிக் குள்ளே நின்று
கலையறிந்து வாசியினல் கமலம் நோக்கி

உன்னென்று மூலமதில் வங்கென் பூரி
உறுதியென்ற சமாதியிலே சிங்கென் ரேசி
என்றென்று மிப்படியே கொண்டு நன்முய்
ஏகமுள்ள தசதீட்சை யுண்மை கேளே: 16

உண்மையுடன் சுழுமுனையில் விண்ணென் றாணி
உறுதியுடன் ஆதார தீட்சை கேளு:
நன்மையுடன் ஓங்-ரீங்-அங்- உங்கென் றேதி
நாட்டமுடன் பதினும் உருவே செய்தால்
தண்மையுடன் கணபதியும் பிரகா சிப்பார்
தானமென்ற சுழுமுனையில் தன்னைப் பார்த்து
நுண்மையுடன் ஓம்நமசி வாய மென்றால்
நோக்குமுன்னே பிரமந்தரி சனமு மாமே. 17

ஆமப்பா நமசிவா யநம வென்றே
அதன்பின் வய நமசிவய நமசி யென்று
தாமப்பா தலைகாலால் மாறிக் கொண்டு
சங்கையுடன் கால்தலையால் மாறிக் கொள்ளு;
ஆமப்பா நமசிவய சிவயநம வென்றும்
அதன்பிறகு சிவயநம சிவநம வென்றும்
ஓமப்பா நமசிவய வென்று மாற
உண்மையென்ற ஆதாரஞ் சித்தி யாமே. 18

சித்தமுட னைந்தெழுத்தை மைந்தா! நீயும்
செம்மையுடன் தலைகால்கால் தலையாய் மாறச்
சுத்தமுடன் ஆதரதே வதைகள் வந்து
சொன்னபடி யிருதயத்தில் சுகமாய் நின்று
பத்தியுட னிப்படியே தியானம் பண்ணிப்
பதிவாக விபூதியையுந் தளமாய்ப் பூசி
நித்தியமு மிப்படியே செய்து நின்றால்
நிலையில்லாத் தூலசடம் நிலைக்கும் பாரே. 19

பாரப்பா மலையறிந்து நிலையில் நின்று
பத்தியுட ளுதார சூட்சங் கேளு:
நேரப்பா ஓம்கிலிஅங் கென்றென் றோது
நிலையறிந்தே அங்கிலிநங் கென்றென் றோது
காரப்பா மங்கிலிசிங் கென்றென் றோது
கருணையுடன் சிங்கிலிவங் கென்றென் றோது
சாரப்பா வங்கிலியங் கென்றென் றோது
சலுதியாம் அங்கிலிமங் கென்றென் றோதே. 20

ஓதியபின் பங்கிலிஉங் கென்றென் றோது
உண்மையுட ன் அங்கிலிஅங் கென்றென் றோது
நீதியுடன் அங்கிலிமங் கென்றென் றோது
நிலையறிந்து பங்கிலிரீங் கென்றென் றோது
ஆதியுடன் ரீங்கிலிஓ மென்றென் றோது
அப்பனே தலைகாலாய் மாறி யோது
சோதியுடன் சுழுமுனையில் மனக்கண் சார்த்திச்
சுத்தமுடன் விபூதியைநீ தரித்துக் கொள்ளே. 21

கொள்ளப்பா விபூதியைநீ தரித்துக் கொண்டு
கூர்மையுடன் கால்தலையாய் மாறிக் கொண்டு
சொல்லப்பா ஓங்கிலிரீங் கென்றென் றோது
சுத்தமுடன் ரீங்கிலிமங் கென்றென் றோது
வில்லப்பா மங்கிலியங் கென்றென் றோது
விவரமதாய்த் தோற்றுமடா செய்கை யாவும்;
உள்ளப்பா மங்கிலிசிங் கென்றென் றோது
உத்தமனே சிங்கிலிமங் கென்றென் றோதே. 22

ஓதியபின் னங்கிலி சிங்கென் றோது
வுத்தமனே சிங்கிலி மங்கென் றோது
நீதியுடன் மங்கிலி நங்கென் றோது
நிலையறிந்து நங்கிலி யங்கென் றோது

சோதியுடன் மங்கிலி ஓமென் றுரைத்து
சுத்தமுடன் ஈராறு தவமுஞ் சித்தி
வீதியென்ற ஆதார மேலா தாரம்
விண்ணடங்கிக் கண்ணடங்கி மேவி நில்லே. 23

நில்லப்பா கண்ணடங்கி விண்ணென் றாணி
நீயறிந்து பிராணயஞ் செய்தால் மைந்தா!
கல்லப்பா தேகமது கால னேது?
காலனென்னும் வியாதியெல்லாங் காணு தோடும்
உள்ளப்பா வாசியது முறுதி யாகும்
ஓதுகின்ற மந்திரமுஞ் சித்தி யாகும்;
சொல்லப்பா தூலமுடன் சூட்சஞ் சொன்னேன்
துலங்கிநின்ற தூலத்தின் சுருக்கங் கேளே: 24

சுருக்கமுடன் ஆதார தூல சூட்சஞ்
சொன்னபடி பிராணயஞ் செய்து கொண்டே
உருக்கமுடன் செபதபங்கள் பூசை யாலும்
உண்மையா யுனக்குள்ளே கண்டு தேறிப்
பெருக்கமுடன் தானிருந்து சிவான் மாவே
பிரணவமாய் நின்றபரம் நின்று மாகி
நெருங்கியந்த அண்டவெளிக் குள்ளே சென்று
நேமமுடன் பிராணயம் நினைவாய்ச் செய்யே. 25

செய்யப்பா பிராணயம் நினைவாய்ச் செய்யச்
சிவசிவா கருமானஞ் செப்பக் கேளு:
பொய்யப்பா போகாது பிராண வாயு
பொருந்திநின்று விளையாடும் புதுமை கேளு:
பையப்பா சுழுமுனையில் விண்ணென் றாணிப்
பதியாக மூலமதில் வங்கென் பூரி
மெய்யப்பா சுழிநிலைசிங் கென்று ரேசி
வேகமுடன் கண்டம்அங் கென்று கும்பி. 26

அங்கென்று கண்டமதில் கும்பித் தேதான்
அசையாது வாசிதிரு வாசிதானும்
செங்கமல மானசுழி பிண்டத் தேறும்
திரும்பியந்தப் பிண்டமதில் சென்று வாழும்
சங்கையுடன் தன்னகத்தில் தானே தானய்த்
தன்மையுடன் நின்றுவிளை யாடு வாசி
மங்களமாய்ச் சுழுனையிலே விண்ணென் றாணி
மார்க்கமுடன் இகபரமா யிருந்து காணே. 27

காணவே சத்தியவள் தியானம் பாரு
கருவாகச் சொல்லுகிறேன் கருத்தாய்க் கேளு:
பூணவே யுரைத்திடுவாய் அங்சிங் கென்று
புத்தியுடன் பதினாறு வுருவே செய்து
தோணவே விபூதிதூ ளிதமே பூசிச்
சுத்தமுடன் பராசத்தி நிர்த்தஞ் செய்வாள்;
ஊணவே யிப்படியே தியானம் பண்ணி
உண்மையுடன் பிராணாய வுறுதி பாரே. 28

உறுதியுள்ள அகத்தியமா முனியே! கேளாய்:
உண்மையுள்ள சத்தியைநீ தியானம் பண்ணிப்
பருதிமதி சுடரொளிபோல் பஞ்ச கர்த்தன்
பதியறிந்து பிராணாயம் பதிவாய்ச் செய்து
சுருதிபொரு ளானதொரு பொதிகை மேவிச்
சுகசீவ பிராணகலை வாசி யேறிக்
கருதிமன மொன்றாகிச் சுழியில் நின்று
கலக்கமற்ற அமிர்தபா னங்கைக் கொள்ளே. 29

பானமென்ற மதியமிர்த பானங் கொள்ளப்
பரபிரம மானசுழி வழியுங் காட்டித்
தானமென்ற ஆதார மேலா தாரந்
தனையறியும் பிராணாயச் சங்கை சொல்லி

ஞானமென்ற நிலைகாட்டி மூலங் காட்டி
நாதாந்த ஆறுமுக நிலையுங் காட்டி
மோனமென்ற வடிவேலின் முனையுங் காட்டி
முனையறிந்து கலைநிறுத்தி முடிமேல் நில்லே. 30

நில்லப்பா சதுரகிரி முடியிற் சென்று
நிலையான பொதிகையிலே வாச மாகி
உள்ளப்பா தானாகி விண்ணென் றாணி
உன்மனத்தில் நினைத்ததொரு மந்த்ரந் தன்னைச்
சொல்லப்பா தியானமுடன் செபிக்கும் போது
சுத்தமுடன் சித்திக்கும் சும்மா நின்று
செல்லப்பா அட்டாங்க யோகத் தேகிச்
சிவாயகுரு பாதமதில் தெளிவாய் நில்லே. 31

தெளிவான தெளிவதனால் தன்னைக் கண்டு
தீர்க்கமுட னிருந்துதவஞ் செய்ய வென்றும்
அழியாத அனுக்கிரக வரமு மீந்தே
ஆர்வமுடன் மயில்வீரன் வடிவேல் கொண்டே
அழியாத அண்டவரை முடிமேற் சென்றே
அட்டகிரி பர்வதத்திற் கரசு மாகி
ஒழிவாகி அண்டவெளி யெங்குந் தானும்
ஓங்கார வடிவேலை யுவந்தான் முற்றே. 32

அகஸ்தியர் ஞானம்

V

எண்சீர் விருத்தம்

கற்பமென்ன வெகுதூரம் போக வேண்டா ;
கனமலையில் குவடுகளில் அலைய வேண்டா ;
சர்ப்பமென்ன நாகமதோர் தலையில் நின்று
சாகாத கால்கண்டு முனையி லேறி
நிற்பமென்று மனமுறுத்து மனத்தில் நின்று
நிசமான கருநெல்லிச் சாற்றைக் காணு ;
சொற்பமென்று விட்டுவிட்டால் அலைந்து போவாய் ;
துரியமென்ற பராபரத்திற் சென்று கூடே. 1

கூடப்பா துரியமென்ற வாலை வீடு
கூறரிய நாதர்மகேச் சுரியே யென்பார் ;
நாடப்பா அவள்தனையே பூசை பண்ணு ;
நந்திசொல்லுஞ் சிங்காரந் தோன்றுந் தோன்றும் ;
ஊடப்பா சிகாரவரை யெல்லாந் தோன்றும் ;
ஊமையென்ற அமிர்தவெள்ளம் ஊற லாகும் ;
தேடப்பா இதுதேடு காரிய மாகும் ;
செகத்திலே இதுவல்லோ சித்தி யாமே. 2

ஆமென்ற பூர்ணஞ்சுழு முனையிற் பாராய் ;
அழகான விந்துநிலை சந்த்ர னிற்பார் ;
ஓமென்ற ரீங்காரம் புருவ மையம்
உத்தமனே வில்லென்ற வீட்டிற் காணும் ;
வாமென்ற அவள்பாதம் பூசை பண்ணு ;
மற்றென்றும் பூசையல்ல மகனே! சொன்னேன் ;
பாமென்ற பரமனல்லோ முதலெழுத்தாம் ;
பாடினேன் வேதாந்தம் பாடி னேனே. 3

பாடுகின்ற பொருளெல்லாம் பதியே யாகும்;
பதியில்நிற்கும் அட்சரந்தான் அகார மாகும்;
நாடுகின்ற பரமனதோங் கார மாகும்;
நலம்பெரிய பசுதானே உகார மாகும்;
நீடுகின்ற சுழுமுனையே தாரை யாகும்;
நின்றதோர் இடைகலையே நாத விந்தாம்;
ஊடுகின்ற ஓங்கார வித்தை யாகும்
ஒளியான அரியெழுத்தை யூணிப் பாரே. 4

ஊணியதோர் ஓங்காரம் மேலு முண்டே.
உத்தமனே சீருண்டே வூணிப் பாரே;
ஆணியாம் நடுநாடி நடுவே மூட்டும்
ஆச்சரிய வெழுத்தெல்லாம் அடங்கி நிற்கும்
ஏணியா யிருக்குமடா அஞ்சு வீடே
ஏகாந்த மாகியவவ் வெழுத்தைப் பாரு;
தோணிபோற் காணுமடா அந்த வீடு;
சொல்லாதே ஒருவருக்குந் துறந்திட் டேனே. 5

துறந்திட்டேன் மேல்மூலங் கீழ்மூ லம்பார்;
துயரமாய் நடுநிலையை யூணிப் பாராய்;
அறைந்திட்டேன் நடுமூலம் நடுநா டிப்பார்;
அப்பவல்லோ வரைதாக்கும் தாரை காணும்;
உறைந்திட்ட ஐவருந்தான் நடனங் காணும்;
ஒளிவெளியும் சிலம்பொலியு மொன்றாய்க் காணும்;
நிறைந்திட்ட பூரணமு மிதுதா னப்பா!
நிசமான பேரொளிதா னிலைத்துப் பாரே. 6

சும்மாநீ பார்க்கையிலே மனத்தை யப்பா
சுழுமுனையி லோட்டியங்கே காலைப் பாராய்;
அம்மாநீ தேவியென்று அடங்கிப் பாராய்;
அப்பவல்லோ காயசித்தி யோக சித்தி;

உம்மாவும் அம்மாவும் அதிலே காணும்;
ஒருமனமாய்ச் சுழுமுனையில் மனத்தை யூன்று;
நம்மாலே ஆனதெல்லாஞ் சொன்னோ மப்பா!
நாதர்களி லிதையாரும் பாடார் காணே. 7

காணுகின்ற ஓங்கார வட்டஞ் சற்றுக்
கனலெழும்பிக் கண்ணினிலே கடுப்புத் தோன்றும்;
பூணுகின்ற இடைகலையில் பரம்போ லாடும்;
பொல்லாத தேகமென்று லுருகிப் போகும்;
ஆணவங்க ளானவெல்லா மொழிந்து போகும்;
அத்துவிதத் துரியாட்ட மாடி நிற்கும்;
ஊணியதோ ரெழுத்தெல்லாந் தேவி யாகும்;
ஓங்காரக் கம்பமென்ற உணர்வு தானே. 8

உணரவென்றுற் சந்திரனி லேறிப் பாவி
ஓடியங்கே தலையென்ற எழுத்தில் நில்லே;
அணுவென்றால் மனையாகுஞ் சிவனே யுச்சி
அகாரமென்ன பதியுமென்ன சூட்சமாகும்;
கணுவென்ன விற்புருவ மகண்ட வீதி;
கயிலாய மென்றதென்ன பரத்தின் வீடு;
துணுவென்ற சூரியன்றன் நெருப்பைக் கண்டு
தூணென்ற பிடரியிலே தூங்கு தூங்கே. 9

மூவெழுத்தும் ஈரெழுத்து மாகி நின்ற
மூலமதை யறிந்துரைப்போன் குருவு மாகும்;
ஊவெழுத்துக் குள்ளேதா னிருக்கு தப்பா
உணர்வதுவே கண்டறிந்தோ னவனே யாசான்;
யாவருக்குந் தெரியாதே அறிந்தோ மென்றே
அவரவர்கள் சொல்வார்க ளறியா மூடர்;
தேவரொடு மாலயனுந் தேடிக் காணார்
திருநடனங் காணமுத்தி சித்தி யாமே. 10

ஈரெழுத்து மோரெழுத்து மாகி யங்கே
இயங்கிநிற்கும் அசபையப்பா மூலத் துள்ளே
வேரெழுத்தும் வித்தெழுத்து மிரண்டுங் கொண்டு
வித்திலே முளைத்தெழுந்து விளங்கி நிற்கும்
சீரெழுத்தை யூணிநல்ல வாசி யேறித்
தெருவீதி கடந்தமணி மண்ட பத்துச்
சாரெழுத்தி னுட்பொருளாம் பரத்தை நோக்கிச்
சார்ந்தவர்க்குச் சித்திமுத்தி தருமே தானே. 11

ஏகமெனு மோரெழுத்தின் பயனைப் பார்த்தே
எடுத்துரைத்து மிவ்வுலகி லெவரு மில்லை
ஆகமங்கள் நூல்கள்பல கற்றுக் கொண்டே
அறிந்தமென்பார் மவுனத்தை அவனை நீயும்
வேகாச்சா காத்தலைகால் விரைந்து கேளாய்;
விடுத்ததனை யுரைப்பவனே ஆசா னாகும்;
தேகமதி லோரெழுத்தைக் காண்போன் ஞானி;
திருநடனங் காணமுத்தி சித்தி யாமே. 12

குருவாக உமைபாக னெனக்குத் தந்த
கூறரிய ஞானமது பத்தின் மூன்று
பொருளாகச் சொல்லிவிட்டே னப்பா நீதான்
பொருளறிந்தார் பூரணமும் பொருந்திக் காணே
அருளாகா திந்நூலைப் பழித்த பேர்கள்
அருநரகிற் பிசாசெனவே அடைந்து வாழ்வார்;
அருளாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் பேர்கள்
ஆகாயம் நின்றநிலை அறிய லாமே. 13

வால்மீகர்

சூத்திரஞானம்

எண்சீர் விருத்தம்

இருள்வெளியாய் நின்றசிவ பாதம் போற்றி
எழுத்ததனின் விவரத்தை விரித்துச் சொல்வேன்:
அருவுருவாய் நின்றதுவே எழுத்த தாகும்;
ஆதியந்தம் அண்டபிண்ட மதுவே யாகும்;
திருவுருவாய் ரவிமதியாய் நின்ற ரூபம்
சிவசத்தி திருமாலின் ரூப மாகும்;
வருமுருவே சிவசத்தி வடிவ மாகும்;
வந்ததிலும் போனதிலு மனத்தை வையே. 1

வந்ததுவும் போனதுவும் வாசி யாகும்;
வானில்வரும் ரவிமதியும் வாசி யாகும்;
சிந்தைதெளிந் திருப்பவனு ரவனே சித்தன்;
செகமெலாஞ் சிவமென்றே யறிந்தோன் சித்தன்;
நந்தியென்ற வாகனமே தூல தேகம்;
நான்முகனே கண்மூக்குச் செவிநாக் காகும்;
தந்திமுகன் சிவசத்தி திருமூச் சாகும்;
தந்தைதாய் ரவிமதியென் றறிந்து கொள்ளே. 2

அறிந்துகொள்ளு பூரகமே சரியை மார்க்கம்;
அடங்குகின்ற கும்பகமே கிரியை மார்க்கம்;
பிரிந்துவரும் ரேசகமே யோக மார்க்கம்;
பிசகாமல் நின்றதுவே ஞான மார்க்கம்;
மறிந்துடலில் புகுகின்ற பிராண வாயு
மகத்தான சிவசத்தி அடங்கும் வீடு;
சிறந்துமனத் தெளிவாகிச் சேர்ந்தோன் சித்தன்
சிவசிவா அவனவனென் றுரைக்க லாமே. 3

ஆமப்பா வுலகத்தில் பெருநூல் பார்த்தோர்
அவரவர்கண் டதையெல்லாம் சரிதை யென்பார்;
ஓமப்பா கல்செம்பைத் தெய்வ மென்றே
உருகுவார் பூசிப்பார் கிரியை யென்பார்;
வாமப்பா யோகமென்று கனிகாய் தின்று
வாய்பேசா வூமையைப்போல் திரிகு வார்கள்;
காமப்பா ஞானமென விண்டு மேலும்
காக்கைபித்தன் மிருகம்போல் சுற்று வாரே. 4

சுற்றுவார் பெருநூலைப் பார்த்துப் பார்த்துத்
தூடிப்பா ருலகத்தில் சிற்சில் லோர்கள்;
தெற்றுவா ரவர்பிழைக்க அனேக வேடம்
தேகத்தி லணிந்துகொண்டு திரிகு வார்கள்;
பற்றுவார் குருக்களென்பார் சீட ரென்பார்;
பையவே தீட்சைவைப்பார் தீமை யென்பார்;
கத்துவார் திரிமூர்த்தி தாமே யென்று
காரணத்தை யறியாத கசடர் தானே. 5

நானென்ற வுலகத்தில் சிற்சில் லோர்கள்
சடைபுலித்தோல் காசாயம் தாவ டம்பூண்
டூனென்ற வுடம்பெல்லாம் சாம்பல் பூசி
உலகத்தில் யோகியென்பார் ஞானி யென்பார்;
தேனென்ற சிவபூசை தீட்சை யென்பார்;
திருமாலைக் கண்ணாலே கண்டோ மென்பார்;
கானென்ற காட்டுக்கு மலைவார் கோடி
காரணத்தை யறியாமல் கதறு வாரே. 6

கதறுகின்ற பேர்களையா கோடா கோடி;
காரணத்தைக் கண்டவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம்;
பதறுகின்ற பேர்களெல்லாம் பராப ரத்தைப்
பற்றிநின்று பார்த்தவர்கள் சுருக்க மப்பா!

உதறுகின்ற பேர்களெல்லா முலகத் துள்ளே
 உதித்தகலை தம்முள்ளே யறிய மாட்டார்;
சிதறுகின்ற பேர்களைப்போல் சிதறி டாமல்
 சிவசத்தி வரும்போதே தன்னில் நில்லே. 7

நில்லென்ற பெரியோர்கள் பாடை யாலே
 நீடுலகம் தன்னுள்ளே நாலு வேதம்
வல்லமையாய்ச் சாத்திரங்க ளிருமூன் றுக
 வயிறுபிழை புராணங்கள் பதினெட் டாகக்
கல்லுகளைக் கரைப்பதுபோல் வேதாந் தங்கள்
 கட்டினு ரவரவர்கள் பாடை யாலே;
தொல்லுலகில் நாற்சாதி யனேகஞ் சாதி
 தொடுத்தார்க ளவரவர்கள் பிழைக்கத் தானே. 8

தானென்ற வுலகத்தி லில்லா விட்டால்
 தன்பெருமை யாலழிந்து சகத்தில் வீழ்வார்;
ஊனென்ற வுடம்பெடுத்தா லெல்லாம் வேணும்;
 உலகத்தி லவரவர்கள் பாடை வேணும்;
மானென்ற சிவகாமி சிவனுங் கூடி
 மாமுனிவர் முகம்பார்த்து மறைநூல் சொன்னர்;
தேனென்ற சிவகாமி யருளி னுலே
 திரட்டினுர் வெகுகோடி தேச பாடை. 9

தேசத்தின் பாடைதனை யறிந்தி டாமல்
 தெளிவாகத் தாமுரைப்பார் பாடை பார்த்தோர்;
ஆசிப்பா ருலகத்தில் கண்ட தெல்லாம்;
 ஆச்சரியந் தனைக்கண்டு மறந்து போவார்;
வாசிதனை யறியாத சண்டி மாண்பர்
 வார்த்தையினுல் மருட்டிவைப்பர் வகையி லாமல்;
நாசிநுனி யதனடுவில் சிவத்தைக் கண்டோர்
 நான்முகனும் திருமாலும் சிவனுந் தாமே. 10

சிவசிவா பதினெண்பேர் பாடற் கெல்லாம்
திறவுகோல் வால்மீகன் பதினு ருகும்;
சிவம்பெத்த சித்தரெல்லா மென்னூல் பார்த்துச்
சிவனேடே கோள்சொன்னர் சினந்தான் நாதன்;
அவமாகிப் போகாமல் சிவனுத் தார
அருளினுல் திறந்துசொன்னேன் உலகுக் காக;
நவமான நவக்கிரகந் தன்னுள் ளேயே
நாக்குவாய் செவிமூக்கு மத்திக் கப்பால். 11

நாக்குவாய் செவிமூக்கு மத்திக் கப்பால்
நடுவீதி குய்யமுதல் உச்சி தொட்டுத்
தாக்குவாய் அங்கென்றே அதிலே முட்டுத்
தாயாரைப் பூசித்து வேதம் ஓது;
வாக்குவாய் அசையாமல் மவுனங் கொண்டு
வாசிவரு மிடத்தில்மனம் வைத்துக் காத்து
நீக்குவாய் வாசியொடு மனந்தான் புக்கு
நினைவதனி லடங்கிவரும் வரிசை காணே. 12

காணரிதே யெவரா லுமிருசு வாசம்;
காண்பவனே சிவசித்த னவனே யாகும்;
பூணரிதிவ் வுலகத்தி லிந்நூல் கிட்டில்
பூலோக சித்தனென வுரைக்க லாகும்;
காணரிது சிவசத்தி திருமூச் சாகும்;
காட்டாதே மூடருக்கே யிந்நூல் தன்னை;
தோணரிது விழிமயக்கம் சும்மாப் போமே
சொல்லரிய சூட்சுமத்தைச் சொன்னே னப்பா! 13

சூட்சமிந்நூல் சொல்லுகிறேன் வாசி காண;
சூட்சாதி சூட்சத்தைத் துறக்கப் போகா;
சாட்சியில்லை துணையில்லை கேள்வி யில்லை;
சந்தேக மொன்றுமில்லை விழியைக் காணக்

காட்சியென்ன கற்பகத்தில் வசிக்கு மாப்போல்
காரணத்தைக் கண்ணுலே கண்டிருக்க
ஆட்சிதரு முமையாளப் படியே கண்டேன்;
ஆனந்தத் திருக்கூத்தின் நடக்கை காப்பே. 14

காப்பதற்குப் பத்தியத்தைச் சொல்லக் கேளு:
காய்கனிகள் பஞ்சரசம் பரமான் னங்கள்
ஏற்கையுட னுண்டுகொண்டு சிவத்தைக் காத்தே
என்மகனே சித்தருடைக் குருநூல் பாராய்;
ஆத்துமத்துக் கழிவில்லா திருக்க வேணும்;
அவரவர்கள் நித்யகர்மம் நடக்க வேணும்;
தீர்க்கமுட னின்றவர்க்கு வாசி சித்தி
சிறப்புடனே பதினாறும் பலிக்குந் தானே. 15

தானவனு யிருக்கவென்றால் வாசி வேணும்;
தனக்குள்ளே தானிற்க இடமும் வேணும்;
வான்வனுய் நின்றவர்கட் கெல்லாஞ் சித்தி
வானுக்குள் மனமிருக்க மதிபோல் காணும்;
தேனவனுஞ் சித்தருக்குத் தெவிட்டா மூலி
சிரசப்பா வுடலுக்குப் பதியே யாகும்
கோனவனு யிருக்கவென்று குறியைச் சொன்னேன்
குவலயத்தில் பதினாறுங் குறுகத் தானே. 16

சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

திருவருட்பாத் திரட்டு

I

சிவநாமாவளி

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்துஸ்தான்-பியாக்] **[ஆதி தாளம்**

சிவசிவ கஜமுக கணநாதா! சிவகுண வந்தித குணநீதா!
சிவசிவ சிவசிவ தத்துவ போதா!
சிவகுரு பரசிவ சண்முக நாதா!
சிவசிவ சிவசிவ சின்மய தேஜா! சிவசுந் தரகுஞ் சிதநட ராஜா!

அம்பலத் தரசே! அருமருந்தே!
ஆனந்தத் தேனே அருள்விருந்தே! 1
பொதுநடத் தரசே! புண்ணியனே!
புலவரெ லாம்புகழ் கண்ணியனே! 2
மலைதரு மகளே! மடமயிலே!
மதிமுக அமுதே! இளங்குயிலே! 3
ஆனந்தக் கோடியே! இளம்பிடியே!
அற்புதத் தேனே! மலைமானே! 4
சிவசிவ சிவசிவ சின்மய தேஜா!
சிவசுந் தரகுஞ் சிதநட ராஜா! 5
படன விவேக பரம்பர வேதா!
நடன சபேச சிதம்பர நாதா! 6
அரிபிர மாதியர் தேடிய நாதா!
அரகர சிவசிவ! ஆடிய பாதா! 7

அந்தண அங்கண அம்பர போகா!
அம்பல நம்பர அம்பிகை பாகா! 8

அம்பர விம்ப சிதம்பர நாதா!
அஞ்சித ரஞ்சித குஞ்சித பாதா! 9

தந்திர மந்திர யந்திர பாதா!
சங்கர சங்கர சங்கர நாதா! 10

கனக சிதம்பர சங்கர புரஹர!
அனக பரம்பர சங்கர ஹரஹர! 11

சகல கலாண்ட சராசர காரண!
சகுண சிவாண்ட பராபர பூரண! 12

இக்கரை கடந்திடில் அக்கரையே
இருப்பது சிதம்பர சர்க்கரையே. 13

என் னுயி ருடம்பொடு சித்தமதே
இனிப்பது நடராச புத்தமுதே. 14

ஐயர் திருச்சபை ஆடகமே;
ஆடுத லானந்த நாடகமே. 15

உத்தர ஞான சிதம்பரமே
சித்தி யெலாந்தரு பம்பரமே. 16

அம்பல வாசிவ மாதேவா!
வம்பல வர்விங்கு வாவாவா! 17

நடராச னெல்லார்க்கும் நல்லவனே;
நல்லவெ லாஞ்செய வல்லவனே. 18

ஆனந்த நாடகங் கண்டோமே-பர
மானந்த மோனகங் கொண்டோமே. 19

சகள வுபகள நிட்கள நாதா!
உகள சததள மங்கள பாதா! 20

சந்தத முஞ்சிவ சங்கர பசனம்
சங்கீத மென்பது சற்சன வசனம். 21

சங்கர சிவசிவ மாதேவா!
எங்களை யாட்கொள வாவாவா! 22

அரகர சிவசிவ மாதேவா!
அருளமு தந்தர வாவாவா! 23

நடன சிகாமணி நவமணியே
திடன கமாமணி சிவமணியே. 24

நடமிடு மம்பல நன்மணியே
புடமிடு செம்பல பொன்மணியே. 25

உவட்டாது தித்திக்கும் உள்ளமுதே!
தெவிட்டாது தித்திக்குந் தெள்ளமுதே! 26

நடராச வள்ளலை நாடுதலே
நந்தொழி லாம்வினை யாடுதலே. 27

அருட்பொது நடமிடு தாண்டவனே!
அருட்பெருஞ் சோதியென் ஆண்டவனே! 28

நடராச மாணிக்க மொன்றதுவே
நண்ணுத லாணிப்பொன் மன்றதுவே. 29

நடராச பலமது நம்பலமே
நடமாடு வதுந்திரு வம்பலமே. 30

நடராசப் பாட்டே நறும்பாட்டு;
ஞாலத்தார் பாட்டெல்லாம் வெறும்பாட்டு. 31

சிதம்பரப் பாட்டே திருப்பாட்டு;
சீவர்கள் பாட்டெல்லாந் தெருப்பாட்டு. 32

அம்பலப் பாட்டே அருட்பாட்டு;
அல்லாத பாட்டெல்லா மருட்பாட்டு. 33

அம்பல வாணனை நாடினனே;
அவனடி யாரொடுங் கூடினனே. 34

தம்பத மாம்புகழ் பாடினனே;
தந்தன வென்றுகூத் தாடினனே. 35

நால்சொன்ன பாடலுங் கேட்டாரே 36
ஞான சிதம்பர நாட்டாரே.

இனித்துயர் படமாட்டேன் விட்டேனே; 37
என்குரு மேலாணை யிட்டேனே.

இனிப்பாடு படமாட்டேன் விட்டேனே; 38
என்னப்பன் மேலாணை யிட்டேனே.

சன்மார்க்கம் நன்மார்க்கம் நன்மார்க்கம்; 39
சகமார்க்கந் துன்மார்க்கந் துன்மார்க்கம்.

நாதாந்த நாட்டுக்கு நாயகரே 40
நடராச ரேசபா நாயகரே.

நான்சொல்லு மிதுகேளீர் சத்தியமே 41
நடராச ரெனில்வரும் நித்தியமே.

நல்லோரெல் லார்க்குஞ்ச பாபதியே 42
நல்வர மீயுந் தயாநிதியே.

நடராசர் தந்நடம் நன்னடமே; 43
நடம்புரி கின்றது மென்னிடமே.

சிவகாம வல்லிக்கு மாப்பிள்ளையே 44
திருவாவ ஞனவன் சீர்ப்பிள்ளையே.

சிவகாம வல்லியைச் சேர்ந்தவனே 45
சித்தெல்லாஞ் செய்திடத் தேர்ந்தவனே.

இறவா வரந்தரும் நற்சபையே 46
எனமறை புகழ்வது சிற்சபையே.

என்னிரு கண்ணு ளிருந்தவனே 47
இறவா தருளு மருந்தவனே.

சிற்சபை யப்பனை யுற்றேனே 48
சித்தியெ லாஞ்செயப் பெற்றேனே.

அம்பல வாணர்தம் அடியவரே 49
அருளர சான்மணி முடியவரே.

அருட்பெருஞ் சோதியைக் கண்டேனே
ஆனந்தத் தெள்ளமு துண்டேனே. 50

இருட்பெரு மாயையை விண்டேனே
எல்லாஞ்செய் சித்தியைக் கொண்டேனே. 51

கருணா நிதியே குணநிதியே
கதிமா நிதியே கலாநிதியே. 52

தருணா பதியே சிவபதியே
தனிமா பதியே சபாபதியே. 53

கருணா நிதியே சபாபதியே
கதிமா நிதியே பசுபதியே. 54

சபாபதி பாதம் தபோபிர சாதம்
தயாநிதி போதம் சுகோதய வேதம். 55

கருணாம் பரவர கரசிர பவபவ!
அருணாம் பரதர ஹரஹர சிவசிவ! 56

கனகா கரபுர ஹரசிர கரதர!
கருணா கரபர சுரவர ஹரஹர! 57

கனக சபாபதி பசுபதி நவபதி
அனக வுமாபதி அதிபதி சிவபதி. 58

வேதாந் தபராம் பரசய சயசய!
நாதாந் தநடாம் பரசய சயசய! 59

ஏகாந்த சர்வேச சமோதம!
யோகாந்த நடேச நமோநம! 60

ஆதாம் பரவா டகவதி சயசய!
பாதாம் புசநா டகசய சயசய! 61

போதாந்த புரேச சிவாகம!
நாதாந்த நடேச நமோநம! 62

ஜால கோலகன காம்பர சாயக!
கால காலவன காம்பர நாயக! 63

உபல சிரதல சுபகண வங்கண !
சுபல கரதல கணபண கங்கண ! 64

அபய வரதகர தலபுரி காரண !
உபய பரதபத பரபரி பூரண ! 65

அகர வுகரசுப கரவர சினகர !
தகர வகரநவ புரசிர தினகர ! 66

வகர சிகரதின கரசசி கரபுர !
மகர வகரவர புரஹர ஹரஹர ! 67

பரமமந் திரிசக ளாகவ கரணு !
படனதந் திரநிக மாகம சரணு ! 68

அனந்த கோடிகுண கரகர சொலிதா !
அகண்ட வேதசிர கரதர பலிதா ! 69

பரிபூரண ஞான சிதம்பர !
பதிகாரண நாத பரம்பர ! 70

சிவஞானப தாடக நாடக !
சிவபோதப ரோகள கூடக ! 71

சகலலோகபர காரக வாரக !
சபள யோகசர பூரக தாரக ! 72

சத்வ போதக தாரண தன்மய !
சத்ய வேத பூரண சின்மய ! 73

வரகே சாந்த மகோதய காரிய
பரபர சாந்த சுகோதய சூரிய ! 74

பளித தீபக சோபித பாதா !
லளித ரூப ஸ்தாபித நாதா ! 75

அனுர்த போபகரு ணும்பக நாதா !
அமிர்த ரூபதரு ணும்புச பாதா ! 76

அம்போ ருகபத அரஹர சங்கர !
சம்போ சிவசிவ சிவசிவ சங்கர ! 77

சிதம்பர காசா பரம்பிர காசா!
சிதம்ப ரேசா சுயம்பிர காசா! 78

அருட்பிர காசம் பரப்பிர காசம்
அகம்பிர காசம் சிவப்பிர காசம். 79

நடப்பிர காசம் தவப்பிர காசம்
நவப்பிர காசம் சிவப்பிர காசம். 80

நாத பரம்பரனே! பர நாத சிதம்பரனே!
நாத திகம்பரனே! தச நாத சுதந்திரனே! 81

ஞான நடத்தவனே! பர ஞானி யிடத்தவனே!
ஞான வரத்தவனே! சிவ ஞான புரத்தவனே! 82

ஞான சபாபதியே! மறை நாடு சதாகதியே!
ஈன தயாநிதியே! பர தேவியு மாபதியே! 83

புத்தந் தரும்போதா! வித்தந் தருந்தாதா!
நித்தந் தரும்பாதா! சித்தந் திரும்பாதா? 84

திருச்சிற்றம்பலம்.

II

அருள் விளக்க மாலை

திருச்சிற்றம்பலம்.

எண்சீர் விருத்தம்

கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளுங் களிப்பே!
காணார்க்குங் கண்டவர்க்கும் கண்ணளிக்குங் கண்ணே!
வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே!
மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிகொடுக்கும் மதியே!
நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே!
நரர்களுக்கும் சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கும் நலமே!
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நட மிடுகின்ற சிவமே!
என்னரசே! யான்புகலு மிசையுமணிந் தருளே! 1

தனிச்சிறியேன் சிறிதிங்கே வருந்தியபோ ததனைத்
தன்வருத்த மெனக்கொண்டு தரியாதக் கணத்தே
பனிப்புறுமவ் வருத்தமெலாந் தவிர்த்தருளி 'மகனே!
பயமுனக்கென்?' என்றென்னைப் பரிந்தணைத்த குருவே!
இனிப்புறுநன் மொழிபுகன்றென் முடிமிசைநின் மலர்த்தாள்
இணையமர்த்தி யெனையாண்ட வென்னுயிர்நற் றுணையே!
கனித்தநறுங் கனியேயென் கண்ணேசிற் சபையில்
கலந்தநடத் தரசேயென் கருத்துமணிந் தருளே! 2

இருளிரவி லொருமூலைத் திண்ணையில்நான் பசித்தே
இளைப்புடனே படுத்திருக்க வெனைத்தேடி வந்தே
பொருளுணவு கொடுத்துண்ணச் செய்வித்தே பசியைப்
போக்கியருள் புரிந்தவென்றன் புண்ணியநற் றுணையே!
மருளிரவு நீக்கியெல்லா வாழ்வுமெனக் கருளி
மணிமேடை நடுவிருக்க வைத்தவொரு மணியே!
அருளுணவும் அளித்தென்னை ஆட்கொண்ட சிவமே!
அம்பலத்தென் னரசேயென் அலங்கலணிந் தருளே! 3

நான்பசித்த போதெல்லாம் தான்பசித்த தாகி
நல்லுணவு கொடுத்தென்னைச் செல்வமுற வளர்த்தே
ஊன்பசித்த இளைப்பொன்றுந் தோற்றாத வகையே
ஒள்ளியதெள் ளமுதெனக்கிங் குவந்தளித்த ஒளியே!
வான்பதிக்கும் நெடுமாற்கும் நான்முகற்கு மரிதாம்
வாழ்வெனக்கே யாகியுற வரமளித்த பதியே!
தேன்பரித்த மலர்மணமே! திருப்பொதுவில் ஞானத்
திருநடஞ்செய் யரசேயென் சிறுமொழியேற் றருளே! 4

திசையறிய மாட்டாதே திகைத்தசிறி யேனைத்
தெளிவித்து மணிமாடத் திருத்தவிசி லேற்றி
நசையறியா நற்றவரு மற்றவருஞ் சூழ்ந்து
நயப்பவருட் சிவநிலையை நாட்டவைத்த பதியே!

வசையறியாப் பெருவாழ்வே! மயலறியா அறிவே!
வானடுவே யின்பவடி வாயிருந்த பொருளே!
பசையறியா மனத்தவர்க்கும் பசையறிவித் தருளப்
பரிந்தநடத் தரசேயென் பாட்டுமணிந் தருளே! 5

நன்மையெலாந் தீமையெனக் குரைத்தோடித் திரியும்
நாய்க்குலத்திற் கடையான நாயடியே னியற்றும்
புன்மையெலாம் பெருமையெனப் பொறுத்தருளிப் புலையேன்
பொய்யுரைமெய் யுரையாகப் புரிந்துமகிழ்ந் தருளித்
தன்மையெலா முடையபெருந் தவிசேற்றி முடியுந்
தரித்தருளி ஐந்தொழில்செய் சதுரளித்த பதியே!
இன்மையெலாந் தவிர்ந்தடியா ரின்பமுறப் பொதுவில்
இலங்குநடத் தரசேயென் இசையுமணிந் தருளே! 6

மதமென்றுஞ் சமயமென்றுஞ் சாத்திரங்க ளென்றும்
மன்னுகின்ற தேவரென்றும் மற்றவர்கள் வாழும்
பதமென்றும் பதமடைந்த பத்தரனு பவிக்கப்
பட்டவனு பவங்களென்றும் பற்பலவா விரிந்த
விதமொன்றுந் தெரியாதே மயங்கியவென் றனக்கே
வெட்டவெளி யாயறிவித் திட்டவரு ளிறையே!
சதமொன்றுஞ் சுத்தசிவ சன்மார்க்கப் பொதுவில்
தனிநடஞ்செய் யரசேயென் சாற்றுமணிந் தருளே! 7

அருளுடையா ரெல்லாருஞ் சமரசசன் மார்க்கம்
அடைந்தவரே யாதலினா லவருடனே கூடித்
தெருளுடைய அருள்நெறியிற் களித்துவிளை யாடிச்
செழித்திடுக வாழ்கவெனச் செப்பியசற் குருவே!
பொருளுடைய பெருங்கருணைப் பூரணமெய்ச் சிவமே!
போதாந்த முதலாறும் நிறைந்தொளிரு மொளியே!
மருளுடையார் தமக்குமருள் நீக்கமணிப் பொதுவில்
வயங்குநடத் தரசேயென் மாலையுமேற் றருளே! 8

காலையிலே யென்றனக்கே கிடைத்தபெரும் பொருளே!
களிப்பேயென் கருத்தகத்தே கனிந்தநறுங் கனியே!
மேலையிலே இம்மையிலே ஒருமையிலே தவத்தால்
மேவுகின்ற பெரும்பயனும் விளைவையெலாந் தருமச்
சாலையிலே யொருபகலிற் றந்ததனிப் பதியே!
சமரசசன் மார்க்கசங்கத் தலையமர்ந்த நிதியே!
மாலையிலே சிறந்தமொழி மாலையணிந் தாடும்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே! 9
நூலைகாலிங் கறியாதே திரிந்தசிறி யேனைத்
தான்வலித்தாட் கொண்டருளித் தடைமுழுதுந் தவிர்த்தே
மலைவறுமெய் யறிவளித்தே அருளமுதம் அருத்தி
வல்லபசத் திகளெல்லா மருவியிடப் புரிந்து
நிலையுறவே தானுமடி யேனுமொரு வடிவாய்
நிறையநிறை வித்துயர்ந்த நிலையதன்மே லமர்த்தி
அலர்தலைப்பே ரருட்சோதி அரசுகொடுத் தருளி
ஆடுகின்ற அரசேயென் அலங்கலணிந் தருளே! 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

III

முறையீடு

திருச்சிற்றம்பலம்.

எண்சீர் விருத்தம்

மருந்தறியேன் மணியறியேன் மந்திரமொன் றறியேன்
மதியறியேன் விதியறியேன் வாழ்க்கைநிலை யறியேன்
திருந்தறியேன் திருவருளின் செயலறியேன் அறந்தான்
செய்தறியேன் மனமடங்குந் திறத்தினிலோ ரிடத்தே
இருந்தறியேன் அறிந்தோரை ஏத்திடவும் அறியேன்
எந்தைபிரான் மணிமன்றம் எய்தவறி வேனோ?
இருந்ததிசை சொலவறியேன் எங்ஙனம்நான் புகுவேன்?
யார்க்குரைப்பேன் என்னசெய்வேன் ஏதுமறிந் திலனே!

அகங்காரக் கொடுங்கிழங்கை அகழ்ந்தெறிய அறியேன்
அறிவறிந்த அந்தணர்பாற் செறியுநெறி அறியேன்
நகங்காண முறுதவர்போல் நலம்புரிந்து மறியேன்
நச்சுமரக் கனிபோலே இச்சைகனிந் துழன்றேன் ;
மகங்காணும் புலவரெலாம் வந்துதொழ நடிக்கும்
மணிமன்றந் தனையடையும் வழியுமறி வேனே?
இகங்காணத் திரிகின்றே னெங்ஙனநான் புகுவேன்?
யார்க்குரைப்பேன் என்னசெய்வேன் ஏதுமறிந்திலனே!

கற்குமுறை கற்றறியேன்; கற்பனகற் றறிந்த
கருத்தர்திருக் கூட்டத்திற் களித்திருக்க அறியேன்;
நிற்குநிலை நின்றடியே னின்றுரி னடித்தேன்;
நெடுங்காமப் பெருங்கடலை நீந்தும்வகை அறியேன்;
சிற்குணமாம் மணிமன்றிற் றிருநடனம் புரியுந்
திருவடியென் சென்னிமிசைச் சேர்க்கவறி வேனே?
இற்குணஞ்செய் துழல்கின்றே னெங்ஙனநான் புகுவேன்
யார்க்குரைப்பே னென்செய்வே னேதுமறிந் திலனே!

தேகமுறு பூதநிலைத் திறஞ்சிறிது மறியேன்
சித்தாந்த நிலையறியேன் சித்தநிலை யறியேன்;
யோகமுறு நிலைசிறிது முணர்ந்தறியேன் சிறியேன்
உலகநடை யிடைக்கிடந்தே உழைப்பாரிற் கடையேன்;
ஆகமுறு திருநீற்றி னொளிவிளங்க அசைந்தே
அம்பலத்தி லாடுகின்ற அடியையறி வேனே?
ஏகவனு பவமறியே னெங்ஙனநான் புகுவேன்?
யார்க்குரைப்பே னென்செய்வே னேதுமறிந் திலனே!

வரையபர மார்க்கமொடு பரமார்க்கம் அறியேன்
மரணபயந் தவிர்த்திடுஞ்சன் மார்க்கமதை அறியேன்;
திரையறுதண் கடலறியேன் அக்கடலைக் கடந்தே
தெள்ளமுத முணவறியேன் சினமடக்க அறியேன்;

உரையுணர்வு கடந்துதிரு மணிமன்றந் தனிலே
ஒருமைநடம் புரிகின்றார் பெருமையறி வேனோ?
இரையுறுபொய் யுலகினிடை யெங்ஙனநான் புகுவேன்?
யார்க்குரைப்பே னென்செய்வே னேதுமறிந் திலனே!

திருச்சிற்றம்பலம்.

IV

ஆனந்த மேலீடு

திருச்சிற்றம்பலம்.

இராகம் - சஹானா] [ஆதி தாளம்

குறள் வெண்செந்துறை

கையறவி லாதுநடுக் கண்புருவப் பூட்டு;
கண்டுகளி கொண்டுதிறந் துண்டுநடு நாட்டு;
ஐவர்மிக வுய்யும்வகை அப்பர்விளை யாட்டு;
ஆடுவதென் றேமறைகள் பாடுவது பாட்டு. 1

சிற்சபையும் பொற்சபையுஞ் சொந்தமென தாச்சு;
தேவர்களு மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு;
இச்சமய வாழ்விலெனக் கென்னையினி ஏச்சு?
என்பிறவித் துன்பமெலா மின்றோடே போச்சு! 2

ஐயரருட் சோதியர சாட்சியென தாச்சு;
ஆரணமும் ஆகமமும் பேசுவதென் பேச்சு;
இவ்வுலக வாழ்விலெனக் கென்னையினி ஏச்சு?
என்பிறவித் துன்பமெலா மின்றோடே போச்சு! 3

ஈசனரு ளாற்கடலில் ஏற்றதொரு ஓடம்
ஏறிக்கரை யேறினனங் கிருந்ததொரு மாடம்;
தேசுறுமம் மாடநடுத் தெய்வமணிப் பீடம்;
தீபவொளி கண்டவுடன் சேர்ந்ததுசந் தோடம்! 4

மேருமலை உச்சியினில் விளங்குகம்ப நீட்சி
மேவுமதன் மேலுலகில் வீறுமர சாட்சி;
சேருமதிற் கண்டபல காட்சிகள்கண் காட்சி;
செப்பலரி தாமிதற்கென் அப்பனருள் சாட்சி. 5

தூரியமலை மேலுளதோர் சோதிவள நாடு;
தோன்றுமதி லையர்நடஞ் செய்யுமணி வீடு;
தெரியுமது கண்டவர்கள் காணிலுயி ரோடு
செத்தவரெ ழுவரென்று கைத்தாளம் போடு. 6

சொல்லால எப்பரிய சோதிவரை மீது
தூயதுரி யப்பதியில் நேயமறை யோது;
எல்லாஞ்செய் வல்லசித்தர் தம்மையுறும் போது
இறந்தா ரெழுவரென்று புறந்தாரை யூது. 7

சிற்பொதுவும் பொற்பொதுவும் நானறிய லாச்சு;
சித்தர்களும் முத்தர்களும் பேசுவதென் பேச்சு;
இப்பெரிய இவ்வுலகி லென்னையினி ஏச்சு?
என்பிறவித் துன்பமெலா மின்றோடே போச்சு! 8

வலதுசொன்ன பேர்களுக்கு வந்ததுவாய்த் தாழ்வு;
மற்றவரைச் சேர்ந்தவர்க்கும் வந்ததலைத் தாழ்வு;
வலதுபுச மாடநம்மால் வந்ததருள் வாழ்வு;
மற்றுநமைச் சூழ்ந்தவர்க்கும் வந்ததுநல் வாழ்வு. 9

அம்பலத்தி லெங்களையர் ஆடியநல் லாட்டம்
அன்பொடுது தித்தவருக் கானதுசொல் லாட்டம்;
வம்புசொன்ன பேர்களுக்கு வந்ததுமல் லாட்டம்;
வந்ததலை யாட்டமன்றி வந்ததுபல் லாட்டம். 10

நாத்திகஞ்சொல் கின்றவர்தம் நாக்குமுடை நாக்கு;
நாக்குருசி கொள்ளுவது நாறியபிண் ணாக்கு;
சீர்த்திபெறும் அம்பலவர் சீர்புகன்ற வாக்கு
செல்வாக்கு நல்வாக்குத் தேவர்திரு வாக்கு. 11

திருச்சிற்றம்பலம்.

V

வேட்கைக்கொத்து

தலைமகள் பாங்கியொடு கூறல் :

எண்சீர் விருத்தம்

விண்படைத்த புகழ்த்தில்லை அம்பலத்தா னெவர்க்கும்
மேலான அன்பருளம் மேவுநட ராசன்
பண்படைத்த எனையறியா இளம்பருவந் தனிலே
பரிந்துவந்து மாலையிட்டான் பார்த்தறியான் மீட்டும்;
பெண்படைத்த பெண்களெலாம் அவமதித்தே வலது
பேசுகின்றார் கூசுகின்றேன் பிச்சியென லானேன்;
கண்படைத்துங் குழியில்விழக் கணக்குமுண்டோ? அவன்றன்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் தோழி! 1

சித்தமணி யம்பலத்தான் என்பிராண நாதன்
சிவபெருமா னெம்பெருமான் செல்வநட ராசன்
வாய்த்தவென்னை யறியாத இளம்பருவந் தனிலே
மகிழ்ந்துவந்து மாலையிட்டான் மறித்துமுகம் பாரான்;
ஆய்த்தகலை கற்றுணர்ந்த அணங்கனையார் தமக்குள்
ஆர்செய்த போதனையோ! ஆனாலு மிதுகேள்:
காய்த்தமரம் வளையாத கணக்குமுண்டோ? அவன்றன்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் தோழி! 2

என்னுயிரிற் கலந்துகலந் திலிக்கின்ற பெருமான்
என்னிறைவன் பொதுவில்நடம் இயற்றுநட ராசன்
தன்னையறி யாப்பருவத் தென்னைமணம் புரிந்தான்
தனையறிந்த பருவத்தே எனையறிய விரும்பான்;
பின்னையன்றி முன்னுமொரு பிழைபுரிந்தே னில்லை;
பெண்பரிதா பங்காணல் பெருந்தகைக்கும் அழகோ?
கன்னலென்றால் கைக்கின்ற கணக்குமுண்டோ அவன்றன்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் தோழி! 3

தெருளமுதத் தனியோகர் சிந்தையிலும் ஞானச்
செல்வரறி விடத்தும்நடஞ் செய்யுநட ராசன்
அருளமுதம் அளிப்பனென்றே அன்றுமணம் புணர்ந்தான்
அளித்தறியான் அணுத்துணையு மனுபவித்து மறியேன்
மருளுடையான் அல்லனொரு வஞ்சகனும் அல்லன்;
மனவிரக்க மிகவுடையான் வல்வினையேன் அளவில்
இருளுடையார் போலிருக்கும் இயல்பென்னே? அவன்றன்
இயல்பறிந்தும் விடுவேனோ இனித்தானென் தோழி!

சின்மயமாம் பொதுவினிலே தன்மயமாய் நின்று
திருநடஞ்செய் பெருங்கருணைச் செல்வநட ராசன்
என்மயநான் அறியாத இளம்பருவந் தனிலே
என்னைமணம் புரிந்தனனீ தெல்லாரும் அறிவர்;
இன்மயமில் லாதவர்போ லின்றுமணந் தருளான்
இறையளவும் பிழைபுரிந்தேன் இல்லையவன் இதயம்
கன்மயமோ அன்றுசுவைக் கனிமயமே யென்னுங்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் தோழி! 5

எண்குணத்தான் எல்லார்க்கும்இறைவனெல்லாம்வல்லான்
என்னகத்தும் புறத்துமுளான் இன்பநட ராசன்
பெண்குணத்தை அறியாத இளம்பருவந் தனிலே
பிச்சேற்றி மணம்புரிந்தான் பெரிதுகளித் திருந்தேன்;
வன்குணத்தால் அனுபவநா னறியநின்ற பொழுதில்
வந்தறியான் இன்பமொன்றுந் தந்தறியான் அவனும்;
வெண்குணத்தான் அல்லன்மிகு நல்லனெனப் பலகால்
விழித்தறிந்தும் விடுவேனோ விளம்பாயென் தோழி! 6

பொய்யாத புகழுடையான் பொதுவில்நடம் புரிவான்
புண்ணியர்பால் நண்ணியநற் புனிதநட ராசன்
கொய்யாத அரும்பனைய இளம்பருவந் தனிலே
குறித்துமணம் புரிந்தனனுன் மறித்துவரக் காணேன்;

செய்யாத செய்கையொன் றுஞ் செய்தறியேன் சிறிதும்
திருவுளமே அறியுமற்றென் ஒருவுளத்தின் செயல்கள் ;
நையாத வென் றனுயிர் நாதனருட் பெருமை
நானறிந்தும் விடுவேனே நவிலாயென் தோழி! 7

கண்ணனையான் என் னுயிரிற் கலந்துநின் ற கணவன்,
கணக்கறியான் பிணக்கறியான் கருணைநட ராசன்
தண்ணனையாம் இளம்பருவந் தன் னிலெனைத் தனித்துத்
தானேவந் தருள்புரிந்து தனிமாலை புனைந்தான்;
பெண்ணனையார் கண்டபடி பேசவுநான் கூசாப்
பெருமையொடும் இருந்தேனென் அருமையெலாம் அறிந்தான்
உண்ணனையா வகைவரவு தாழ்த்தன னின் றவன் றன்
உளமறிந்தும் விடுவேனே உரையாயென் தோழி! 8

ஊன்மறந்த உயிரகத்தே ஒளிநிறைந்த ஒருவன்
உலகமெலா முடையவனென் னுடையநட ராசன்
பான்மறந்த சிறியவிளம் பருவமதில் மாலை
பரிந்தணிந்தான் தெரிந்ததனிப் பருவமிதிற் பரியான் ;
தான்மறந்தா னெனினுமிங்கு நான்மறக்க மாட்டேன்;
தவத்தேறி அவத்திழியச் சம்மதமும் வருமோ?
கோன்மறந்த குடியேபோல் மிடியேனுன் அவன் றன்
குணமறிந்தும் விடுவேனே கூறுயென் தோழி! 9

நனித்தபர நாதமுடித் தலத்தின்மிசைத் தலத்தே
தலைவரெலாம் வணங்கநின் ற தலைவனட ராசன்
இனித்தசுகம் அறிந்துகொளா இளம்பருவந் தனிலே
என்புருவ நடுவிருந்தான் பின்புகண்டே னில்லை;
அனித்தமிலா இச்சரிதம் யார்க்குரைப்பே னந்தோ!
அவனறிவான் நானறிவேன் அயலறிவா ருளரோ?
துனித்தநிலை விடுத்தொருகாற் சுத்தநிலை யதனிற்
சுகங்கண்டும் விடுவேனே சொல்லாயென் தோழி! 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

VI

சிவதரிசனம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

எண்சீர் விருத்தம்

பாவிமனக் குரங்காட்டம் பார்க்கமுடி யாதே!
பதிவெறுத்தேன் நிதிவெறுத்தேன் பற்றனைத்தும் தவிர்த்தேன்;
ஆவியுடல் பொருளையன்பாற் கொடுத்தேனுன் னருட்பே
ராசைமய மாகியுனை அடுத்துமுயல் கின்றேன்;
கூவியெனை ஆட்கொள்ள நினையாயோ? நினது
குறிப்பறியேன் பற்பலகால் கூவியிளைக் கின்றேன்;
தேவிசிவ காமவல்லி மகிழுமண வாளா!
தெருணிறைவா வமுதளிக்குந் தருணமிது தானே. 1

கட்டவிழ்ந்த கமலமெனக் கருத்தவிழ்ந்து நினைவே
கருதுகின்றேன் வேறொன்றுங் கருதுகிலேன் இதுதான்
சிட்டருளந் திகழ்கின்ற சிவபதியே! நினது
திருவுளமே யறிந்ததுநான் செப்புதலென்? புவிமேல்
விட்டகுறை தொட்டகுறை இரண்டுநிறைந் தனனீ
விரைந்துவந்தே அருட்சோதி புரிந்தருளுந் தருணம்
தொட்டதுநான் துணிந்துரைத்தேன் நீயுணர்த்த உணர்ந்தே
சொல்வதலால் என்னறிவாற் சொல்லவல்லே னன்றே. 2

காட்டையெலாங் கடந்துவிட்டேன் நாட்டையடைந் தனது
கடிநகர்ப்பொன் மதிற்காட்சி கண்குளிரக் கண்டேன்;
கோட்டையெலாங் கொடிநாட்டி கோலமிடப் பார்த்தேன்;
கோயிலின்மேல் வாயிலிலே குறைகளெலாந் தவிர்ந்தேன்;
சேட்டையற்றுக் கருவியெலாம் என்வசநின் றிடவே
சித்தியெலாம் பெற்றேனுன் திருச்சிற்றம் பலமே
பாட்டையெலாம் பாடுகின்றேன் இதுதருணம் பதியே!
பலந்தருமென் னுளந்தனிலே கலந்துநிறைந் தருளே! 3

திருச்சிற்றம்பலம்.

VII

பிரியேனென்றல்

திருச்சிற்றம்பலம்.

எண்சீர் விருத்தம்

அப்பாநான் பற்பலகால் அறைவதென்னே அடியேன்
அச்சமெலாந் துன்பமெலாம் அறுத்துவிரைந் துவந்தே
இப்பாரில் இத்தருணம் என்னையடைந் தருளி
எண்ணமெலா முடித்தென்னை ஏன்றுகொளாய் எனிலோ
தப்பாமல் உயிர்விடுவேன் சத்தியஞ்சத் தியநின்
தாளிணைகள் அறிகவிது தயவுடையோய் எவர்க்குந்
துப்பாகித் துணையாகித் துலங்கியமெய்த் துணையே!
சுத்தசிவா னந்தவருட் சோதிநடத் தரசே! 1

படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியா தரசே!
பட்டதெல்லாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்திப் பொழுதென்
உடலுயிரா தியவெல்லாம் நீயெடுத்துக் கொண்டுன்
உடலுயிரா தியவெல்லாம் உவந்தெனக்கே அளிப்பாய்;
வடலுறுசிற் றம்பலத்தே வாழ்வாயென் கண்ணுள்
மணியேயென் குருமணியே! மாணிக்க மணியே!
நடனசிகா மணியேயென் நவமணியே! ஞான
நன்மணியே பொன்மணியே! நடராச மணியே! 2

உன்னைமறந் திடுவேனோ மறப்பறியேன் மறந்தால்
உயிர்விடுவேன் கணந்தரியேன் உன்னுணை யிது நீ
என்னைமறந் திடுவாயோ? மறந்திடுவா யெனில்யான்
என்னசெய்வேன் எங்குறுவேன் எவர்க்குரைப்பேன்எந்தாய்!
அன்னையினுந் தயவுடையாய் நீமறந்தா யெனினும்
அகிலமெலாம் அளித்திடுநின் அருள்மறவா தென்றே
இன்னுமிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன் மறவேல்
இதுதருணம் அருட்சோதி எனக்குவிரைந் தருளே! 3

பெரியனருட் பெருஞ்சோதிப் பெருங்கருணைப் பெருமான்
பெரும்புகழைப் பேசுவதே பெரும்பேறென் றுணர்ந்தே
துரியநிலத் தவரெல்லாந் துதிக்கின்ற ரேழை
துதித்தல்பெரி தலவிங்கே துதித்திடவென் றெழுந்த
அரியபெரும் பேராசைக் கடல்பெரிதே; அதுவென்
அளவுகடந் திழுக்கின்ற தாதலினுல் விரைந்தே
உரியவருள் அமுதளித்தே நினைத்துதிப்பித் தருள்வாய்
உலகமெலாங் களித்தோங்க ஓங்குநடத் தரசே! 4

கவலையெலாந் தவிர்ந்துமிகக் களிப்பினெடு நினையே
கைகுவித்துக் கண்களினீர் கலிந்துசுரந் திடவே
சவலைமனச் சலனமெலாந் தீர்ந்துசுக மயமாய்த்
தானேதா னுகியின்பத் தலிநடஞ்செய் இணைத்தாள்
தவலருஞ்சீர்ச் சொன்மாலை வனைந்துவனைந் தணிந்து
தானுகி நானுடத் தருணமிது தானே;
குவலயத்தா ரதிசயிக்க எழுந்தருளி வருவாய்
குருவேயென் குற்றமெலாங் குணமாக்கொண் டவனே! 5

திருச்சிற்றம்பலம்.

VIII

வாதனைக்கிரங்கல்

திருச்சிற்றம்பலம்.

எண்சீர் விருத்தம்

படமாட்டேன் துயர்சிறிதும் பட மாட்டேன் இனிநான்
பயப்படவு மாட்டேனும் பதத்துணையே பிடித்தேன்;
விடமாட்டேன் ஏமாந்து விட மாட்டேன் கண்டீர்
மெய்ம்மையிது நும்மாணை விளம்பினனும் மடியேன்;
கெடமாட்டேன் பிறர்மொழிகள் கேட்டிடவு மாட்டேன்;
கிளரொளியம் பலத்தாடல் வளரொளிநும் மல்லால்
நடமாட்டேன் என்னுளத்தே நான்சாக மாட்டேன்
நல்லதிரு வருளாலே நான்ருனே ஞனே! 1

சாகாத கல்வியிலே தலைகாட்டிக் கொடுத்தீர்
தடையறியாக் கால்காட்டித் தரம்பெறவும் அளித்தீர்;
மாகாத லுடையவனுன் மனங்கனிவித் தழியா
வானமுதும் மெய்ஞ்ஞான மருந்துமுணப் புரிந்தீர்;
போகாத புனலாலே சுத்தவுடம் பினராம்
புண்ணியரும் நண்ணரிய பொதுநிலையுந் தந்தீர்;
நாகாதி பதிகளுநின் றேத்தவளர் கின்றீர்
நடராச ரேநுமக்கு நானெதுசெய் வேனே? 2

வேதாந்த நிலையுமதன் அந்தத்தே விளங்கும்
மெய்ந்நிலையுங் காட்டுவித்தீர்; விளங்கியசித் தாந்தப்
போதாந்த நிலையுமப்பாற் புகலரிதாம் பெரிய
பொருள்நிலையுந் தெரிவித்தீர் புண்ணியரே! நுமது
பாதாந்தம் அறிவித்தீர்; சுத்தவலி வுடனே
பகர்பிரண வாகாரப் பரிசுமெனக் களித்தீர்;
நாதாந்தத் தனிச்செங்கோல் நான்செலுத்தக் கொடுத்தீர்
நடராச ரேநுமக்கு நானென்செய் வேனே? 3

பாயிரமா மறைகளெலாம் பாடுகின்ற பாட்டுன்
பாட்டேயென் றறிந்துகொண்டேன் பரம்பொருளுன் பெருமை
ஆயிரமா யிரங்கோடி நாவுடையோ ரெனினும்
அணுத்துணையும் புகலரிதேல் அந்தோவிச் சிறியேன்
வாயிரங்கா வகைபுகலத் துணிந்தேனென் னுடைய
மனத்தாசை ஒருகடலோ? எழுகடலிற் பெரிதே!
சேயிரங்கா முனமெடுத்தே அணைத்திடுந்தாய் அனையாய்!
திருச்சிற்றம் பலம்விளங்குஞ் சிவஞான குருவே! 4

அந்நாளில் அடிச்சிறியேன் அம்பலவா யிலிலே
அருளைநினைந் தொருபுறத்தே அயர்ந்தழுது நின்றேன்;
முன்னாளில் யான்புரிந்த பெருந்தவத்தா லெனக்கு
முகமலர்ந்து மொழிந்தவருள் மொழியைநினைந் தந்தச்

செந்நாளை எதிர்பார்த்தே பன்னாளுங் கழித்தேன்;
சிந்தைமலர்ந் திருந்தேனச் செல்வமிகு திருநாள்
இந்நாளே யாதலினால் எனக்கருள்வீ ரென்றேன்
என்பதன்முன் அளித்தீர்நும் அன்புலகிற் பெரிதே!

திருச்சிற்றம்பலம்.

IX

ஆனந்தக்களிப்பு

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாதநாமக்கிரியை] [ரூபக தாளம்.

பல்லவி

நல்ல மருந்திம் மருந்து-சுகம்
நல்கும் வயித்திய நாத மருந்து நல்ல

சரணங்கள்

அருள்வடி வான மருந்து-நம்முள்
அற்புத மாக அமர்ந்த மருந்து
இருளற வோங்கு மருந்து-அன்பர்க்
கின்புரு வாக இருந்த மருந்து நல்ல

சஞ்சலந் தீர்க்கும் மருந்து-எங்குந்
தானேதா னாகித் தழைக்கும் மருந்து
அஞ்சலென் றாளும் மருந்து-சச்சி
தானந்த மாக அமர்ந்த மருந்து நல்ல

வித்தக மான மருந்து-சதுர்
வேத முடிவில் விளங்கும் மருந்து
தத்துவா தீத மருந்து-என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட தயாள மருந்து நல்ல

பிறப்பை ஒழிக்கும் மருந்து யார்க்கும்
பேசப்ப டாத பெரிய மருந்து

இறப்பைத் தவிர்க்கும் மருந்து-என்னுள்
என்றும் மதுரித்தி ளிக்கும் மருந்து நல்ல

அம்பலத் தாடும் மருந்து-பர
மானந்த வெள்ளத் தழுத்தும் மருந்து
எம்பல மாகும் மருந்து-வேளூர்
என்னுந் தலத்தி லிருக்கும் மருந்து நல்ல

சேதப் படாத மருந்து-உண்டால்
தேன்போ லினிக்குந் தெவிட்டா மருந்து
பேதப் படாத மருந்து-மலைப்
பெண்ணிடங் கொண்ட பெரிய மருந்து நல்ல

பால்வண்ண மாகும் மருந்து-அதிற்
பச்சை நிறமும் படர்ந்த மருந்து
நூல்வண்ணம் நாடும் மருந்து-உள்ளே
நோக்குகின் றோர்களை நோக்கும் மருந்து நல்ல

பார்க்கப் பசிபோம் மருந்து-தன்னைப்
பாராத வர்களைச் சேரா மருந்து
கூர்க்கத் தெரிந்த மருந்து-அனு
கூல மருந்தென்று கொண்ட மருந்து நல்ல

கோமளங் கூடும் மருந்து-நலம்
கொடுக்கத் துசங்கட்டிக் கொண்ட மருந்து
நாமள வாத மருந்து-நம்மை
நாமறி யும்படி நண்ணும் மருந்து நல்ல

மூவர்க் கரிய மருந்து-செல்வ
முத்துக் குமரனை ஈன்ற மருந்து
நாவிற் கினிய மருந்து-தையல்
நாயகி கண்டு தழுவும் மருந்து நல்ல

திருச்சிற்றம்பலம்.

X

மெய்யருள் வியப்பு

திருச்சிற்றம்பலம்.

செஞ்சுருட்டி] [ரூபக தாளம்

பல்லவி

எனக்கு முனக்கு மிசைந்த பொருத்த மென்ன பொருத்தமோ!
இந்தப் பொருத்த முலகில் பிறருக் கெய்தும் பொருத்தமோ!

சரணம்

தனக்கு நிகரிங் கில்லா துயர்ந்த தம்ப மொன்றதே
தாவிப் போகப் போக நூலின் தரத்தில் நின்றதே!
கனக்கத் திகைப்பற் றங்கே நானுங் கலங்கி வருந்தவே
கலக்க நீக்கித் தூக்கி வைத்தாய் நிலைபொ ருந்தவே. எ

இங்கோர் மலையி னடுவி லுயர்ந்த தம்பம் நணுகவே
ஏறிப் போகப் போக நூலின் இழைபோல் நுணுகவே
அங்கே திகைத்து நடுங்கும் போதென் நடுக்கம் நீக்கியே
அதன்மே லுயர்ந்த நிலையில் வைத்தாய் அடிமை யாக்கியே! எ

இரவிற் பெரிய வெள்ளம் பரவி எங்குந் தயங்கவே
யானுஞ் சிலரும் படகி லேறி யேமயங்கவே
விரவித் தனித்தங் கென்னை யொருகல் மேட்டி லேற்றியே
விண்ணி லுயர்ந்த மாடத் திருக்க விதித்தாய் போற்றியே

மேலைப் பாற்சிவ கங்கை யெனுமோர் தீர்த்தந் தன்னையே
மேவிப் படியிற் றவறி நீரில் விழுந்த என்னையே
ஏலத் துகிலு முடம்பும் நனையா தெடுத்த தேயொன்றோ
எடுத்தென் கரத்திற் பொற்பூண் அணிந்த இறைவன் நீயன்றோ?

என்ன துடலு முயிரும் பொருளும் நின்ன அல்லவோ?
எந்தா யிதனைப் பெறுக வெனநான் இன்று சொல்லவோ
சின்ன வயதி லென்னை யாண்ட திறத்தை நினைக்குதே
சித்தை நினைக்கக் கண்ணீர் பெருக்கி உடம்பை நனைக்குதே! எ

அப்பா நின்னை அன்றி எங்கும் அணைப்பா ரில்லையே!
அந்தோ நின்னை அன்றி எங்கும் அருள்வா ரில்லையே!
எப்பா லவர்க்கும் நின்னை அன்றி இறைமை இல்லையே!
எனக்கும் நின்மே லன்றி யுலகி லிச்சை இல்லையே! ஏ

அரசே உன்னை அணைக்க எனக்குள் ஆசை பொங்குதே!
அணைப்போ மென்னு முண்மை யாலென் ஆவி தங்குதே!
விரைசேர் பாதம் பிடிக்க என்கை விரைந்து நீளுதே!
மேவிப்பிடித்துக்கொள்ளுந்தோறும் உவகை ஆளுதே!

நலியன் மேல்நீ வைத்த தயவு தாய்க்கும் இல்லையே!
தகுமைந் தொழிலும் வேண்டுந் தோறுந் தருதல் வல்லையே!
வினவு மெனக்கென் னுயிரைப் பார்க்க மிகவும் நல்லையே!
மிகவும் நான்செய் குற்றங் குறித்து விடுவாய் அல்லையே!

என்னை யாண்ட வண்ணம் எண்ணில் உள்ள முருகுதே!
என்னை விழுங்கி எங்கும் இன்ப வெள்ளம் பெருகுதே!
உன்ன வுன்ன மனமு முயிரு முடம்பு மினிக்குதே!
உன்னோ டென்னை வேறென் றெண்ணின் மிகவும் பனிக்குதே!

உன்பே ரருளை நினைக்குந் தோறும் உடம்பு பொடிக்குதே!
உண்டு பசிதீர்ந் தாற்போற் காதல் மிகவுந் தடிக்குதே!
அன்பே அமையு மென்ற பெரியர் வார்த்தை போயிற்றே!
அன்போர் அணுவும் இல்லா எனக்கிங் கருள லாயிற்றே!

திருச்சிற்றம்பலம்.

XI

திருவருள் விலாசப்பத்து

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசண்முக சிவஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க!

எண்சீர் விருத்தம்

ஆறுமுகப் பெருங்கருணைக் கடலே! தெய்வ
யானைமகிழ் மணிக்குன்றே! அரசே! முக்கட்
பேறுமுகப் பெருஞ்சுடர்க்குட் சுடரே! செவ்வேல்
பிடித்தருளும் பெருந்தகையே! பிரம ஞானம்

வீறுமுகப் பெருங்குணத்தோர் இதயத் தோங்கும்
விளக்கமே! ஆனந்த வெள்ள மே! முன்
தேறுமுகப் பெரியவருட் குருவா யென்னைச்
சிறுகாலை ஆட்கொண்ட தேவ தேவே! 1

கண்ணிமதி புனைந்தசடைக் கனியே! முக்கட்
கரும்பேயென் கண்ணேமெய்க் கருணை வாழ்வே!
புண்ணியநன் னிலையுடையோ ருளத்தில் வாய்க்கும்
புத்தமுதே! ஆனந்த போக மே! சீர்
எண்ணியமெய்த் தவர்க்கெல்லாம் எளிதி லீந்த
என்னரசே! ஆறுமுகத் திறையாம் வித்தே!
திண்ணியவென் மனமுருக்கிக் குருவா யென்னைச்
சிறுகாலை ஆட்கொண்ட தேவ தேவே! 2

பன்னிருகண் மலர்மலர்ந்தகடலே! ஞானப்
பரஞ்சுடரே! ஆறுமுகம் படைத்த கோவே!
என்னிருகண் மணியேயென் தாயே! என்னை
ஈன்றுனே! என்னரசே! என்றன் வாழ்வே!
மின்னிருவர் புடைவிளங்க மயில்மீ தேறி
விரும்புமடி யார்காண மேவுந் தேவே!
சென்னியினின் அடிமலர்வைத் தென்னை முன்னே
சிறுகாலை ஆட்கொண்ட தேவ தேவே! 3

திருச்சிற்றம்பலம்.

XII

பாங்கியர்க்கு அறிவுறுத்தல்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆனந்த பைரவி] கண்ணிகள் [ஆதி தாளம்

அம்பலத்தில் ஆடுகின்றார் பாங்கிமாரே!-அவர்
ஆட்டங்கண்டு நாட்டங்கொண்டேன் பாங்கிமாரே! 1

ஆடுகின்ற சேவடிமேற் பாங்கிமாரே!-மிக
ஆசைகொண்டு வாடுகின்றேன் பாங்கிமாரே! 2

இன்பவடி வாய்ச்சபையிற் பாங்கிமாரே !-நடம்
இட்டவர்மே லிட்டம்வைத்தேன் பாங்கிமாரே ! 3

ஈனவுடற் கிச்சைவையேன் பாங்கிமாரே!-நட
னேசர்தமை எய்தும்வண்ணம் பாங்கிமாரே ! 4

உத்தமர்பொன் னம்பலத்தே பாங்கிமாரே !-இன்ப
உருவாகி ஓங்குகின்ருர் பாங்கிமாரே ! 5

ஊனவுல கைக்கருதேன் பாங்கிமாரே !-மன்றில்
உத்தமருக் குறவானேன் பாங்கிமாரே ! 6

கற்பனையெல் லாங்கடந்தார் பாங்கிமாரே !-என்றன்
கற்பனைக்குட் படுவாரோ பாங்கிமாரே ! 7

கண்டிலர்நான் படும்பாடு பாங்கிமாரே !-மூன்று
கண்ணுடைய ரென்பாரையோ பாங்கிமாரே ! 8

கன்மனமெல் லாங்கரைப்பார் பாங்கிமாரே !-மனம்
கரையாரென் னளவிலே பாங்கிமாரே ! 9

கள்ளமொன்று மறியேனுன் பாங்கிமாரே !-என்னைக்
கைவிடவுந் துணிவாரோ பாங்கிமாரே ! 10

கற்பழித்துக் கலந்தாரே பாங்கிமாரே !-இன்று
கைநழுவ விடுவாரோ பாங்கிமாரே ! 11

கண்டவரெல் லாம்பழிக்கப் பாங்கிமாரே !-என்றன்
கன்னியழித் தேயொளித்தார் பாங்கிமாரே ! 12

காமனைக்கண் ணுலெரித்தார் பாங்கிமாரே !-என்றன்
காதலைக்கண் டறிவாரோ பாங்கிமாரே ! 13

காவலையெல் லாங்கடந்து பாங்கிமாரே !-என்னைக்
கைகலந்த வள்ளலவர் பாங்கிமாரே ! 14

காணவிழைந் தேனவரைப் பாங்கிமாரே !-கொண்டு
காட்டுவாரை யறிந்திலேன் பாங்கிமாரே ! 15

கிட்டவர வேண்டுமென்ருர் பாங்கிமாரே !-நான்
கிட்டுமுன்னே எட்டிநின்ருர் பாங்கிமாரே ! 16

கின்னரங்கே ளென்றிசைத்தார் பாங்கிமாரே!-நான்
கேட்பதன்முன் சேட் படுத்தார் பாங்கிமாரே! 17
கிள்ளையைத்தூ தாவிடுத்தேன் பாங்கிமாரே!-அது
கேட்டுவரக் காணேனேயோ பாங்கிமாரே! 18
கீதவகை பாடிநின்றூர் பாங்கிமாரே!-அது
கேட்டுமதி மயங்கினேன் பாங்கிமாரே! 19
கீழ்மைகுறி யாமலென்னைப் பாங்கிமாரே!-மனக்
கேண்மைகுறித் தாரேயன்று பாங்கிமாரே! 20
கீடமனை யேனென்னையும் பாங்கிமாரே!-அடிக்
கேயடிமை கொண்டாரன்று பாங்கிமாரே! 21
குற்றமெல்லாங் குணமாகப் பாங்கிமாரே!-கொள்ளும்
கொற்றவரென் கொழுநர்காணீர் பாங்கிமாரே! 22
குற்றமொன்றுஞ் செய்தறியேன் பாங்கிமாரே!-என்னைக்
கொண்டுகுலம் பேசுவாரோ பாங்கிமாரே! 23
குஞ்சிதப்பொற் பாதங்கண்டார் பாங்கிமாரே!-உள்ளக்
குறையெல்லாந் தீருங்கண்டீர் பாங்கிமாரே! 24
கூற்றுதைத்த பாதங்கண்டீர் பாங்கிமாரே!-எங்கள்
குடிக்கெல்லாங் குலதெய்வம் பாங்கிமாரே! 25
கூறரிய பாதங்கண்டு பாங்கிமாரே!-களி
கொண்டுநிற்க விழைந்தேனுன் பாங்கிமாரே! 26
கூடல்விழைந் தேனவரைப் பாங்கிமாரே!-அது
கூடும்வண்ணங் கூட்டிடுவீர் பாங்கிமாரே! 27

திருச்சிற்றம்பலம்.

XIII

வெண்ணிலா

திருச்சிற்றம்பலம்.

புன்னுகவராளி] கண்ணிகள் [ஆதி தாளம்

தன்னையறிந் தின்பமுற வெண்ணிலாவே !-ஒரு
தந்திரம்நீ சொல்லவேண்டும் வெண்ணிலாவே ! 1

நாதர்முடி மேலிருந்த வெண்ணிலாவே !-அங்கே
நானும்வர வேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே ! 2

சச்சிதானந் தக்கடலில் வெண்ணிலாவே !-நானுந்
தாழ்ந்துவிழ வேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே ! 3

இராப்பகலில் லாவிடத்தே வெண்ணிலாவே !-நானும்
இருக்கவெண்ணி வாடுகின்றேன் வெண்ணிலாவே ! 4

தேசுநிற மாய்நிறைந்த வெண்ணிலாவே !-நானுஞ்
சிவமயம தாய்விழைந்தேன் வெண்ணிலாவே ! 5

போதநடு வூடிருந்த வெண்ணிலாவே !-மலப்
போதமற வேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே ! 6

ஆருமறி யாமலிங்கே வெண்ணிலாவே !-அரு
ளாளர்வரு வாரோசொல்வாய் வெண்ணிலாவே ! 7

அந்தரங்க சேவைசெய்ய வெண்ணிலாவே !-எங்கள்
ஐயர்வரு வாரோசொல்வாய் வெண்ணிலாவே ! 8

வேதமுடி மேலிருந்த வெண்ணிலாவே !-மல
வேதையுள வேதுசொல்வாய் வெண்ணிலாவே ! 9

குண்டலிப்பால் நின்றிலங்கும் வெண்ணிலாவே !-அந்தக்
குண்டலிப்பால் வேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே ! 10

ஆதியந்த மென்றுரைத்தார் வெண்ணிலாவே !-அந்த
ஆதியந்த மாவதென்ன வெண்ணிலாவே ! 11

வித்திலாம லேவிளைந்த வெண்ணிலாவே!-நீதான்
விளைந்தவண்ண மேதுசொல்வாய் வெண்ணிலாவே! 12

முப்பொருளு மொன்றதென்பார் வெண்ணிலாவே!-அந்த
மூன்றுமொன்ருய் முடிந்ததென்ன வெண்ணிலாவே! 13

நானதுவாய் நிற்கும்வண்ணம் வெண்ணிலாவே!-ஒரு
ஞானநெறி சொல்லுகண்டாய் வெண்ணிலாவே! 14

ஞானமய மாய்விளங்கும் வெண்ணிலாவே!-என்னை
நானறியச் சொல்லுகண்டாய் வெண்ணிலாவே! 15

வாசிவாசி யென்றுரைத்தார் வெண்ணிலாவே!-அந்த
வாசியென்ன பேசுகண்டாய் வெண்ணிலாவே! 16

ஐந்தலைப்பாம் பாட்டுகின்ருர் வெண்ணிலாவே!-அவர்
அம்பலத்தில் நின்றதென்ன வெண்ணிலாவே! 17

ஓரெழுத்தில் ஐந்துண்டென்பார் வெண்ணிலாவே!-அது
ஊமையெழுத் தாவதென்ன வெண்ணிலாவே! 18

அம்பலத்தி லாடுகின்ருர் வெண்ணிலாவே!-அவர்
ஆடும்வகை எப்படியோ வெண்ணிலாவே! 19

அந்தரத்தி லாடுகின்ருர் வெண்ணிலாவே!-அவர்
ஆடுகின்ற வண்ணமென்ன வெண்ணிலாவே! 20

அணுவிலணு வாயிருந்தார் வெண்ணிலாவே!-எங்கும்
ஆகிநின்ற வண்ணமென்ன வெண்ணிலாவே! 21

அண்டபகி ரண்டமெல்லாம் வெண்ணிலாவே!-ஐயர்
ஆட்டமென்று சொல்வதென்ன வெண்ணிலாவே! 22

அம்பரத்தி லாடுகின்ருர் வெண்ணிலாவே!-என்னை
ஆட்டுகின்ரு ரிப்பரத்தே வெண்ணிலாவே? 23

திருச்சிற்றம்பலம்.

XIV

காட்சிக்கண்ணி

திருச்சிற்றம்பலம்.

எதுகுல காம்போதி] [அட தாளம்

பல்லவி

ஆணிப்பொன் னம்பலத் தேகண்ட காட்சிகள்
அற்புதக் காட்சியடி-அம்மா!
அற்புதக் காட்சியடி!

சரணங்கள்

சோதி மலையொன்று தோன்றிற் றதிலொரு
வீதியுண் டாச்சுதடி-அம்மா!
வீதியுண் டாச்சுதடி! (ஆணிப்)

வீதியிற் சென்றேனவ் வீதி நடுவொரு
மேடை இருந்ததடி-அம்மா!
மேடை இருந்ததடி! (ஆணிப்)

மேடையி லேறினேன் மேடைமே லங்கொரு
கூட மிருந்ததடி-அம்மா!
கூட மிருந்ததடி! (ஆணிப்)

கூடத்தை நாடவக் கூடமே லேழ்நிலை
மாட மிருந்ததடி அம்மா!
மாட மிருந்ததடி! (ஆணிப்)

ஏழ்நிலைக் குள்ளு மிருந்த அதிசயம்
என்னென்று சொல்வனடி-அம்மா!
என்னென்று சொல்வனடி! (ஆணிப்)

ஓர்நிலை தன்னில் ஒளிர்முத்து வெண்மணி
சீர்நில மாச்சுதடி-அம்மா!
சீர்நில மாச்சுதடி! (ஆணிப்)

பாரோர் நிலையிற் கருநீலஞ் செய்ய
பவளம தாச்சுதடி-அம்மா!
பவளம தாச்சுதடி (ஆணிப்)

மற்றோர் நிலையில் மரகதப் பச்சைசெம்
மாணிக்க மாச்சுதடி-அம்மா!
மாணிக்க மாச்சுதடி! (ஆணிப்)

பின்னோர் நிலையிற் பெருமுத்து வச்சிரப்
பேர்மணி யாச்சுதடி-அம்மா!
பேர்மணி யாச்சுதடி! (ஆணிப்)

வேறோர் நிலையில் மிகும்பவ ளத்திரள்
வெண்மணி யாச்சுதடி-அம்மா!
வெண்மணி யாச்சுதடி! (ஆணிப்)

புகலோர் நிலையிற் பொருந்திய பன்மணி
பொன்மணி யாச்சுதடி-அம்மா!
பொன்மணி யாச்சுதடி! (ஆணிப்)

பதியோர் நிலையிற் பகர்மணி யெல்லாம்
படிகம தாச்சுதடி-அம்மா!
படிகம தாச்சுதடி! (ஆணிப்)

பொற்றம்பங் கண்டேறும் போதினில் நான்கண்ட
புதுமையென் சொல்வனடி-அம்மா!
புதுமையென் சொல்வனடி! (ஆணிப்)

ஏறும்போ தங்கே எதிர்ந்த வகைசொல
என்னள வல்லவடி-அம்மா!
என்னள வல்லவடி! (ஆணிப்)

ஆங்காங்கே சத்திகள் ஆயிர மாயிரம்
ஆகவந் தார்களடி-அம்மா!
ஆகவந் தார்களடி! (ஆணிப்)

வந்து மயக்க மயங்காமல் நானருள்
வல்லபம் பெற்றேனடி-அம்மா!
வல்லபம் பெற்றேனடி! (ஆணிப்)

வல்லபத் தாலந்த மாதம்பத் தேறி நான்
மணிமுடி கண்டேனடி-அம்மா!
மணிமுடி கண்டேனடி! (ஆணிப்)

மணிமுடி மேலோர் கொடுமுடி நின்றது
மற்றது கண்டேனடி-அம்மா!
மற்றது கண்டேனடி! (ஆணிப்)

கொடுமுடி மேலா யிரத்தெட்டு மாற்றுப்பொற்
கோயி லிருந்ததடி-அம்மா!
கோயி லிருந்ததடி! (ஆணிப்)

கோயிலைக் கண்டங்கே கோபுர வாயிலிற்
கூசாது சென்றேனடி-அம்மா!
கூசாது சென்றேனடி! (ஆணிப்)

கோபுர வாயிலுட் சத்திகள் சத்தர்கள்
கோடிபல் கோடியடி-அம்மா!
கோடிபல் கோடியடி! (ஆணிப்)

ஆங்கவர் வண்ணம்வெள் வண்ணம்செவ் வண்ணமுன்
ஐவண்ண மாகுமடி-அம்மா!
ஐவண்ண மாகுமடி! (ஆணிப்)

அங்கவ ரெல்லாமிங் காரிவ ரென்னவும்
அப்பாலே சென்றேனடி-அம்மா!
அப்பாலே சென்றேனடி! (ஆணிப்)

அப்பாலே சென்றேனங் கோர்திரு வாயிலில்
ஐவ ரிருந்தாரடி-அம்மா!
ஐவ ரிருந்தாரடி! (ஆணிப்)

மற்றவர் நின்று வழிகாட்ட மேலோர்
மணிவாயி லுற்றேனடி-அம்மா!
மணிவாயி லுற்றேனடி! (ஆணிப்)

எண்ணுமவ் வாயிலிற் பெண்ணோ டாணுக்
இருவ ரிருந்தாரடி-அம்மா!
இருவ ரிருந்தாரடி! (ஆணிப்)

அங்கவர் காட்ட அணுகத் திருவாயில்
அன்பொடு கண்டேனடி-அம்மா!
அன்பொடு கண்டேனடி! (ஆணிப்)

அத்திரு வாயிலி லானந்த வல்லியென்
அம்மை யிருந்தாளடி-அம்மா!
அம்மை யிருந்தாளடி! (ஆணிப்)

அம்மையைக் கண்டேன் அவளருள் கொண்டேன்
அமுதமு முண்டேனடி-அம்மா!
அமுதமு முண்டேனடி! (ஆணிப்)

தாங்கும் அவளரு ளாலே நடராசர்
சந்நிதி கண்டேனடி-அம்மா!
சந்நிதி கண்டேனடி! (ஆணிப்)

சந்நிதி யிற்சென்று நான்பெற்ற பேறது
சாமி யறிவாரடி—அம்மா!
சாமி யறிவாரடி! (ஆணிப்)

ஆணிப்பொன் னம்பலத் தேகண்ட காட்சிகள்
அற்புதக் காட்சியடி—அம்மா!
அற்புதக் காட்சியடி!

திருச்சிற்றம்பலம்.

XV

அக்கச்சி

திருச்சிற்றம்பலம்.

எதுகுல காம்போதி] கண்ணிகள்: [அடதாளம்

வானத்தின் மீது மயிலாடக் கண்டேன்
மயில்குயி லாச்சுதடி—அக்கச்சி!
மயில்குயி லாச்சுதடி!

துள்ளலை விட்டுத் தொடங்கினேன் மன்றுடும்
வள்ளலைக் கண்டேனடி—அக்கச்சி!
வள்ளலைக் கண்டேனடி!

சாதி சமயச் சழக்கைவிட் டேனருட்
சோதியைக் கண்டேனடி—அக்கச்சி!
சோதியைக் கண்டேனடி!

பொய்யை ஒழித்துப் புறப்பட்டேன் மன்றுடும்
ஐயரைக் கண்டேனடி—அக்கச்சி!
ஐயரைக் கண்டேனடி!

திருச்சிற்றம்பலம்.

XVI

திருவொற்றியூர்

எழுத்தறியும் பெருமான் மாலை

திருச்சிற்றம்பலம்.

தரவு கொச்சகம்

சிந்தை மயங்கித் தியங்குகின்ற நாயேனை
முந்தை வினைதொலைத்துன் மொய்கழற்கா ளாக்காதே
நிந்தையுறு நோயால் நிகழவைத்தல் நீதியதோ
எந்தைநீ ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 1

மத்தனைவன் னெஞ்சகனை வஞ்சகனை வன்பிணிகொள்
பித்தனைவீ ணாட்போக்கும் பேயனை நாயேனை
முத்தனையா யுன்றன் முளரித்தாட் காளாக்க
எத்தனைநாட் செல்லும் எழுத்தறியும் பெருமானே! 2

நன்னெறிசேர் அன்பர்தமை நாடிடவும் நின்புகழின்
சென்னெறியைச் சேர்ந்திடவுஞ் செய்தா யெனக்குனக்கும்
முன்னறியேன் பின்னறியேன் மூடனேன் கைம்மாறிங்
கென்னறிவேன் ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 3

மைப்படியுங் கண்ணார் மயலுழக்கச் செய்வாயோ?
கைப்படிய வுன்றன் கழல்கருதச் செய்வாயோ?
இப்படியென் றப்படியென் றென்னறிவே னுன்சித்தம்
எப்படியோ ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 4

நில்லா வுடம்பை நிலையென்றே நேசிக்கும்
பொல்லாத நெஞ்சப் புலையனே னிவ்வுலகிற்
சொல்லா மனநோயாற் சோர்வுற் றலையுமல்லல்
எல்லா மறிவாய் எழுத்தறியும் பெருமானே! 5

தீதறிவேன் நன்கணுவுஞ் செய்யேன்வீ ணாட்போக்கும்
வாதறிவேன் வஞ்சகனேன் வல்வினையேன் வாய்மையிலேன்;
சூதறிவேன் மாலயனுஞ் சொல்லரிய நின்பெருமை
யாதறிவேன் ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 6

மாருத வன்பிணியால் மாழாந்து நெஞ்சயர்ந்தே
கூருத துன்பக் கொடுங்கடற்குள் வீழ்ந்தடியேன்
ஆரு தரற்றி அழுகின்றேன் நின்செவியில்
ஏருதோ ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 7

உண்ணூடும் வல்வினையால் ஓயாப் பிணியுழந்து
புண்ணாக நெஞ்சம் புழுங்குகின்றேன் புண்ணியனே!
கண்ணாளா! உன்றன் கருணை எனக்களிக்க
எண்ணுயோ ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 8

புன்செய்கை மாருப் புலையமட மங்கையர்தம்
வன்செய்கை யாலே மயங்குகின்ற வஞ்சகனேன்
கொன்செய்கை மாருத கூற்றன் வருவானேல்
என்செய்வேன் ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 9

சங்குடையான் தாமரையான் தாள்முடியுங் காண்பரிதாம்
கொங்குடைய கொன்றைக் குளிர்சடையாய்! கோதையொரு
பங்குடையாய்! ஏழைமுகம் பாராது தள்ளிவிட்டால்,
எங்கடைவேன் ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 10

'மன்றி னிடைநடஞ்செய் மாணிக்க மாமலையே!
வென்றிமழுக் கையுடைய வித்தகனே!' என்றென்று
கன்றின் அயர்ந்தழுமென் கண்ணீர் துடைத்தருள
என்று வருவாய் எழுத்தறியும் பெருமானே! 11

'மன்னளவிற் சோதி மணிபோல்வாய் மாதவத்தோர்
தென்னளவும் வேணிச் சிவனே!' எனவொருகாற்
சொன்னளவிற் சொன்னவர்தந் துன்பொழிப்பாய் என்பரது
என்னளவிற் காணேன் எழுத்தறியும் பெருமானே! 12

மின்போல்வார் இச்சையினால் வெம்புகின்றேன் ஆனாலுந்
தன்போல்வாய்! என்னீன்ற தாய்போல்வாய்! சார்ந்துரையாப்
பொன்போல்வாய்! நின்னருளிப் போதடியேன் பெற்றேனேல்
என்போல்வா ரில்லை எழுத்தறியும் பெருமானே! 13

பூமாந்தும் வண்டெனநின் பொன்னருளைப் புண்ணியர்கள்
தாமாந்தி நின்னடிக்கீழ்ச் சார்ந்துநின்றார் ஐயோநான்
காமாந்த காரமெனுங் கள்ளுண்டு கண்மூடி
ஏமாந்தேன் ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 14

பன்னருமிப் பார்நடையிற் பாடுழன்ற பாதகனேன்
துன்னியநின் பொன்னடியைச் சூழாதே ஆயிடினும்
புன்னிகரேன் குற்றம் பொறுக்கப் பொறுப்புனக்கே
என்னருமைத் தாய்நீ எழுத்தறியும் பெருமானே! 15

வீட்டுக் கடங்கா விளையாட்டுப் பிள்ளையெனத்
தேட்டுக் கடங்காத தீமனத்தா லாந்துயரம்
பாட்டுக் கடங்காநின் பத்தர் அடிப்புகழ்போல்
ஏட்டுக் கடங்கா தெழுத்தறியும் பெருமானே! 16

பன்னும் மனத்தாற் பரிசிழந்த பாதகனேன்
துன்னுமல வெங்கதிரோன் சூழ்கின்ற சோடையினால்
நின்னருணீர் வேட்டு நிலைகலங்கி வாடுகின்றேன்
இன்னுமறி யாயோ எழுத்தறியும் பெருமானே! 17

கல்லை நிகராங் கடைமனம்போம் காநெறியிற்
புல்லைமதித் தையோவைம் பூவிழந்த பொய்யடியேன்
ஒல்லைபடு கின்ற ஒருவே தனை தனக்கோர்
எல்லை அறியேன் எழுத்தறியும் பெருமானே! 18

பொன்னை மதித் தையாநின் பொன்னடியைப் போற்றுத
கன்னிகரும் நெஞ்சாற் கலங்குகின்ற கைதவனேன்
இன்னல் உழக்கின்ற ஏழைகட்கு மேழைகண்டாய்;
என்னை விடாதே எழுத்தறியும் பெருமானே! 19

மாசுவரே என்னும் மலக்கடலில் வீழ்ந்துலகோர்
ஆசுவரே என்ன அலைவேனை ஆளாயேல்
கூசுவரே கைகொட்டிக் கூடிச் சிரித்தடியார்
ஏசுவரே ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 20

ஊர்சொல்வேன் பேர்சொல்வேன் உத்தமனே! நின்திருத்தாள்
சீர்சொல்வேன் என்றனைநீ சேர்க்கா தகற்றுவையேல்
நேர்சொல்வா யுன்றனக்கு நீதியீ தல்லவென்றே
யார்சொல்வார் ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 21

நீக்கமிலா மெய்யடியர் நேசமிலாப் பொய்யடியேன்
ஊக்கமிலா நெஞ்சத்தின் ஓட்டகலச் செய்வாயேல்
தூக்கமிலா ஆனந்தத் தூக்கமன்றி மற்றுமிங்கோர்
ஏக்கமிலேன் ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 22

போகின்ற வஞ்சகரைப் போக்கியுன்றன் பொன்னடிக்காள்
ஆகின்ற மேலோர் அடிவழுத்தா நாயேற்குப்
பாகின் தனிச்சுவையிற் பாங்காகும் நின்னருளை
ஈகின்ற தென்றோ எழுத்தறியும் பெருமானே! 23

'ஊழை அகற்ற உளவறியாப்பொய்யனிவன்
பீழைமனம் நம்மைப் பெறுதம் மனங்கொடிய
தாழை'யென எண்ணியென்னைத் தள்ளிவிட்டா லென்செய்வேன்
ஏழைநான் ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 24

மடுக்க முடியா மலவிருட்டிற் சென்றுமனம்
கடுக்கமுடி யாப்புலனுற் கட்டிச் சுமக்கவைத்த
தொடுக்க முடியாத துன்பச் சுமையையினி
எடுக்கமுடி யாதே எழுத்தறியும் பெருமானே! 25

முள்ளளவு நெஞ்ச முழுப்புலைய மாதர்களாம்
கள்ளளவு நாயிற் கடைப்பட்ட என்றனக்கே
உள்ளளவும் அன்பர்க் குதவுமுன்றுட் கன்பொருசிற்
றெள்ளளவு முண்டோ எழுத்தறியும் பெருமானே! 26

பண்ண முடியாப் பரிபவங்கொண் டிவ்வுலகில்
நண்ண முடியா நலங்கருதி வாடுகின்றேன்
உண்ணமுடி யாவமுதாம் உன்னையன்றி எவ்வெவர்க்கும்
எண்ணமுடி யாதே எழுத்தறியும் பெருமானே! 27

வெங்கொளித்தேள் போன்ற வினையால் வெதும்பிமனம்
அங்கொளிக்கா துன்னை அழைத்தழுது வாடுகின்றேன்;
இங்கொளிக்கா நஞ்சமுண்ட என்னருமை அப்பா! நீ
எங்கொளித்தாய் ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 28

பித்தனைக்குங் காமப் பெரும்பேய் மயக்குமயல்
வித்தனைத்தாம் ஆணவம்பொய் வீறுமழுக் காறுசினம்
கொத்தனைத்தாம் வஞ்சங் கொலைமுதலாம் பாவங்கள்
இத்தனைக்கும் நான்காண் எழுத்தறியும் பெருமானே! 29

ஒல்லையே நஞ்சனைத்தும் உண்ட தயாநிதிநீ
அல்லையோ? நின்றிங் கயர்வேன்முன் வந்தொருசொற்
சொல்லையோ ஒற்றியூர் தூயதிருக் கோயிலுள்நீ
இல்லையோ ஐயா! எழுத்தறியும் பெருமானே! 30

நினையுடையாய் நீயன்றி நேடிலெங்கும் இல்லாதாய்
மனையுடையார் மக்களெனும் வாழ்க்கையிடைப் பட்டவமே
இனையுடையான் என்றிங் கெனையாள்வ தூன்கடனே
எனையுடையாய் ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே! 31

திருச்சிற்றம்பலம்.

XVII

திருமுல்லைவாயில் திருவிண்ணப்பம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலி விருத்தம்

தாயின் மேவிய தற்பர மே! முல்லை
வாயில் மேவிய மாமணி யே! உன்றன்
கோயில் மேவிநின் கோமலர்த் தாள்தொழா
தேயில் மேவி இருந்தன னென்னையே! 1

தில்லை வாய்ந்த செழுங்கனி யே! திரு
முல்லை வாயில் முதற்சிவ மூர்த்தியே!
தொல்லை யேனுன்றன் தூய்திருக் கோயிலின்
எல்லை சேரவின் றெத்தவஞ் செய்ததே! 2

வளங்கொ ளும்முல்லை வாயிலின் மேவிய
குளங்கொ ளுங்கட் குருமணி யே! உனை
உளங்கொ ளும்படி உன்றிருக் கோயிலிக்
களங்கொள் நெஞ்சினன் கண்டதுங் கண்டதே! 3

மலைவி லாமுல்லை வாயிலின் மேவிய
விலையி லாமணி யே! விளக் கே! சற்றும்
கொலையி லாதவர் கூடுநின் கோயிலின்
தலைநி லாவத் தவமென்கொல் செய்ததே! 4

சீர்சி றக்குந் திருமுல்லை வாயிலில்
ஏர்சி றக்கும் இயல்மணி யே!கொன்றைத்
தார்சி றக்குஞ் சடைக்கனி யே!உன்றன்
ஊர்சி றக்க உறுவதெவ் வண்ணமே? 5

சேற்கொள் பொய்கைத் திருமுல்லை வாயிலிற்
பாற்கொள் வண்ணப் பரஞ்சுட ரே!விடை
மேற்கொள் சங்கர னே!விம லா!உன்றன்
காற்கொள் அன்பர் கலங்குதல் நன்றதோ? 6

வண்ண மாமுல்லை வாயிலின் மேவிய
அண்ண லே!அமு தே!அர சே!நுதற்
கண்ண னே!உனைக் காணவந் தோர்க்கெலாம்
நண்ண ருந்துயர் நல்குதல் நன்றதோ? 7

மண்ணின் ஓங்கி வளர்முல்லை வாயில்வாழ்
கண்ணுள் மாமணி யே!கரும் பே!உனை
எண்ணும் அன்பர் இழிவடைந் தாலது
பண்ணு நின்னருள் பாரிடை வாழ்கவே! 8

நீதி லாத திருமுல்லை வாயில்வாழ்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றமே!
வாதி லாதுனை வாழ்த்தவந் தோர்தமை
ஏதி லாரென் றிருப்பதும் என்கொலோ? 9

தேசு லாவிய சீர்முல்லை வாயில்வாழ்
மாசி லாமணி யே!மருந் தே!சற்றும்
கூசி டாமலின் கோயில்வந் துன்புகழ்
பேசி டாத பிழைபொறுத் தாள்வையே! 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

XVIII

நடேசர் கும்மி

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆனந்த பைரவி] [ஆதி தாளம்

பல்லவி :

கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி—இரு
கொங்கை குலுங்கவே கும்மியடி.

அனுபல்லவி :

நம்மை யாளும்பொன் னம்பல வாணனை
நாடிக் கும்மி யடியேடி-பதம்-பாடிக் கும்மி யடியேடி!

சரணங்கள் :

காமம் அகற்றிய தூயனடி—சிவ
காம சவுந்தரி நேயனடி!
மாமறை யோதுசெவ் வாயனடி—மணி
மன்றெனு ஞானவா காயனடி! 1

ஆனந்தத் தாண்டவ ராசனடி—நமை
ஆட்கொண் டருளிய தேசனடி!
வானந்த மாமலை மங்கைமகிழ்—வடி
வாளன டிமண வாளனடி! 2

கல்லைக் கனிவிக்குஞ் சித்தனடி—முடி
கங்கைக் கருளிய கர்த்தனடி!
தில்லைச் சிதம்பர சித்தனடி—தேவ
சிங்கம டியுயர் தங்கமடி! 3

பெண்ணொரு பால்வைத்த மத்தனடி—சிறு
பிள்ளைக் கறிகொண்ட பித்தனடி!
நண்ணி நமக்கருள் அத்தனடி—மிக
நல்லனடி யெல்லாம் வல்லனடி! 4

அம்பலத் தாடல்செய் ஐயனடி—அன்பர்
அன்புக் கெளிவரு மெய்யனடி!
தும்பை முடிக்கணி தூயனடி—சுயஞ்
சோதிய டிபரஞ் சோதியடி! 5

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபோகசாரம்

I

அடிகள் வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

சித்திதரும் நாதன் தென்கமலை வாழ்நாதன்
பத்திதரு நாதன் பரநாதன்—முத்திப்
பெருநாதன் ஞானப் பிரகாசன் உண்மை
தருநாதன் நங்குருநா தன். 1

அருவும் உருவும் அருவுருவும் அல்லா
ஒருவன் உயிர்க்குயிராய் ஓங்கித்—திருவார்
கமலைவரு ஞானபிர காசனென வந்தே
அமலபதந் தந்தெனையாண் டான். 2

ஆரறிவார் நீதிவழி, ஆரறிவார் சித்திமுத்தி,
ஆரறிவார் நற்றவங்கள் அன்பனைத்தும்—பாரெவர்க்குங்
கத்தன் கமலையில்வாழ் ஞானபிர காசனெனும்
அத்தனென்போல் வந்திலனு னல்? 3

அரியயற்கு முன்னாள் அடிமுடியுங் காணுப்
பெரியவனே வந்து பிறந்து—துரியம்
பெருக்கின்ருன் ஞான பிரகாச னுகி
இருக்கின்ரு னூரில் இன்று. 4

கண்டேனிப் பாசங் கழிந்தேன் அமுதைமுகந்
துண்டேன் சுகானந்தத் துள்ளிருந்தேன்—வண்டிமிர்காத்
தேனைப் பொழிகமலைச் செங்கமலப் பொற்பாத
ஞானபிர காசனையே நான். 5

உள்ளிருந்தே என்று முணர்த்துகினுங் கண்டிலரென்
றுள்ளும் புறம்புமா வோமென்று—மெள்ள
நரகுருவாய் ஆரூரில் வந்தான் நமையாண்
டருள்புரிஞா னபிரகா சன். 6

இருளுதயம் நீக்கும் இரவியைப்போல் என்னுள்
அருளுதயம் நன்ருய் அருளி— மருளுதயம்
மாற்றியவன் ஆரூரன் மாமறையும் ஆகமமுஞ்
சாற்றியஞா னப்பிரகா சன். 7

ஒழியாத பேரின்பத் துள்வாய் உலகில்
விழியா திருந்து விடவே - அழியாத
பூரணு! செங்கமலப் பொற்பாதா! தென்கமலை
ஆரணு! நாயேற் கருள். 8

தேடுந் திரவியமுஞ் சிற்றறிவும் பற்றுதலுங்
கூடும்பொய் யென்றருளிற் கூட்டினன்—நாடரிய
ஞானபிர காசனுயர் நற்கமலை மாநகர்வாழ்
வானப் பிறையணிந்த மன். 9

காண்பதும்பொய் கேட்பதும்பொய் காரியம்போ லேயிதமாய்ப்
பூண்பதும்பொய் எவ்விடத்தும் போகமும்பொய் ;—மாண்பாகத்
தோற்றியின்ப வெள்ளமாய்த் துன்னியென்னுட் சம்பந்தன்
வீற்றிருப்ப தொன்றுமே மெய். 10

II

பெறுதற்கருமை

நேரிசை வெண்பா

ஒருமையுடன் ஈசனருள் ஓங்கியென்றுந் தாங்கல்
அருமை அருமை அருமை!—பெருமையிடும்
ஆங்காரம் கோபம் அபிமானம் ஆசைவினை
நீங்காத போதுதா னே. 1

நன்பெருமை எண்ணுமை தற்போத மேயுறத்தன்
மின்பெருமை யாஞ்சகத்தை வேண்டாமை-தன்பால்
உடலைத் தினம்பழித்தல் ஓங்குசிவந் தோன்றல்
நடலைப் பிறப்பொழியும் நாள். 2

உரையிறந்தால் உன்னும் உணவிறந்தால் மாயைத்
திரையிறந்தாற் காண்கின்ற தேவை—வரைபெருக
வாசிப் பதும்நாவால் வாழ்த்துவதும் நாடகமாய்ப்
பூசிப் பதுஞ்சுத்தப் பொய். 3

பரம ரகசியத்தைப் பாழான வாயால்
இரவுபகல் எந்நேர மின்றிக்—குரனெரியக்
கூப்பிட்டுங் காணுமோ கோழைமட நெஞ்சே! மால்
பூப்பிட்டுங் காணுப் பொருள்? 4

ஒருகோடி ஆகமங்கள் எல்லாம் உணர்ந்தும்
பெருகுதவஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றும்-குருவருளால்
வைத்த படியிருக்க மாட்டாத மாந்தர்க்குச்
சித்தசல னம்மாந் தினம். 5

அன்புமிக உண்டாய் அதிலே விவேகமுண்டாய்த்
துன்ப வினையைத் துடைப்பதுண்டாய்—இன்பம்
தரும்பூ ரணத்துக்கே தாகமுண்டாய் ஓடி
வருங்கா ரணர்க்குண்மை வை. 6

III

அறியும் பகுதி

நேரிசை வெண்பா

உருவை அருவை ஒளியை வெளியை
இருளைச் சிவமென்றி ராதே—மருளைப்
பிறிந்தறிவிற் கண்டிதனைப் பின்னமற எங்குஞ்
செறிந்தபொருள் தானே சிவம். 1

அகமாதி கண்ட அறிவாகி எங்குஞ்
சுகமாகி யின்பச் சுகமாய்ச்—சுகாதீதத்
தானந்த வெள்ளம் அதுவாய்ச் சுகத்தையகன்
ருனந்த மாதியிலா தான்.

இந்தனத்தில் அங்கி எரியுறுநீர் தேனிரதங்
கந்தமலர்ப் போதுவான் காலொளிகண்-சந்ததமும்
அத்துவிதம் ஆவதுபோல் ஆன்மாவும் ஈசனுமாய்
முத்தியிலே நிற்கும் முறை.

ஆருறு தத்துவமும் ஆணவமும் நீங்கியுயிர்
வேருக நின்ற விடஞ்சொல்லின்—மாரு
இருளாய பாவனையற் றெங்குமாய் நின்ற
பொருளேகா ணீயே புணர்.

நனவாதி அந்தத்தில் நாடுசுகந் தன்னைக்
கனவாதி அந்தத்திற் கண்டு—நனவாதி
தோற்றிடும்போ தாந்தச் சுகரூபங் கண்டவர்கள்
மாற்றிடுவ ரென்றும் மலம்.

தத்துவங்கள் எண்ணித் தலையடுத்துக் கொள்ளாதே
சத்துவங்க ளேதென்னிற் சாற்றக்கேள் :—மெத்து
சுகாரம்ப மாஞ்சிவத்திற் ருேயாத மாயா
விகாரங்கள் தத்துவமா மே.

ஆருறு தத்துவமும் ஆணவமும் வல்வினையும்
நீருக முத்திநிலை நிற்போர்க்குப்—பேருகப்
பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியிற் சித்தியிலே
ஓர்விருத்தப் பாதிபோ தும்.

IV

உபதேச விளக்கம்

நேரிசை வெண்பா

பரவிமனம் போகாப் பரத்தடைய நாளும்
இரவுபகல் அற்ற இடத்தே—திரமாக
நில்லென்றான் கண்டவெல்லாம் நேதிபண்ணி மும்மலமும்
கொல்லென்றான் ஞான குரு. 1

காயங் கரணமுதல் நான்கிற்குங் காரணந்தான்
ஆயவிருள் மாயை அநுவென்றால்—தூயபொருட்
போதனே! செங்கமலப் பொற்பாதனே! எனை நீ
ஏதென்று சொல்லா யினி. 2

என்னை யறிவென்றான் என்னறிவில் ஆனந்தந்
தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமும்-என்னையுன்னைப்
பாரா மறைத்ததுவே பாசமென்றான் இம்மூன்றும்
ஆராய்ந் தவர்முத்த ராம். 3

எங்கும் இருக்கும் அறிவுநீ; ஏகமாய்
அங்கங் குணர்த்தும் அறிவுநாம்;—பொங்கும்
மலமறைத்தல் மாயை; மயக்கல் விகாரப்
பலமனைத்துங் கன்மமலம் பார். 4

செங்கமலப் பொற்பாதன் சீர்பாத வல்லபங்கள்
நங்கமலை வாழ்கிளியே! நாடிக்கேள்—சங்கையிலாத்
தத்துவத்தைக் காட்டியதிற் றத்துவத்தைக் காட்டியருட்
டத்துவத்தைக் காட்டியது தான். 5

தேசு செறிகமலைச் செங்கமலப் பொற்பாதன்
பேசுதமிழ் ஞானப் பிரகாசன்—பாசவினை
வாட்டினான் மீட்டுநான் வாரா வகையருளைக்
காட்டினான் கூட்டினான் காண். 6

நாலிங்காய் நீயங்காய் நாட்டமற வைத்ததற்பின்
நானெங்கே நீயெங்கே நாதாவே!—வானெங்கும்
ஒன்றாகி நின்ற உணர்வுநீ; உன்னறிவில்
நன்றாகத் தோன்றுசுகம் நான்.

அலைவற் றிருந்த அறிவுநீ ஆங்கே
நிலைபெற் றிருந்தசுக ஞேய—மலைவற்
றிருந்ததுகண் டாயே இருந்தபடி யத்தோ
டிருந்துவிடெப் போதும் இனி.

அகத்தை இழந்தருளாய் அவ்விடத்தே தோன்றுஞ்
சுகத்தில் அழுந்திவிடச் சொன்னான்—மகத்தான
சிற்பரனா ரூர்தனில்வாழ் செங்கமலப் பொற்பாதா!
தற்பரஞா னப்பிரகா சன்.

கிட்டாத ஈசனுனைக் கிட்டி அருள்புரிந்த
நிட்டாநு பூதி நிலையிலே—முட்டா
திருவன்னி சேர்ந்துமாற் றேறியபொன் போல
வருமின்பப் பூரணமா வை. 1

அநாதிசுக ரூபி அரனடிக்கீழ் என்றும்
அநாதி சுகரூபி ஆன்மா—அநாதி
இருந்தமலம் போக்கி இறையருளி னாலே
இருந்தபடி யேகண் டிரு. 1

இற்றை வரைக்கர ணத்தோ டிணங்கினையே
இவற்றைவரைச் சென்ம மெடுத்தனையே—இற்றைவரைத்
துன்பவெள்ளத் துள்ளே துளைந்தனையே ஈதறநல்
லின்பவெள்ளத் துள்ளே இரு. 1

தேகாதி நானல்ல என்றிருந்தாற் சித்தமயல்
போகாத தென்னையோ புண்ணியா!—தேகாதி
தன்னளவே அம்மயக்கஞ் சத்தியமாய் எப்பொழுது
முன்னளவே இல்லை உணர். 1

ஆருறு தத்துவநீ அன்றென் றறிந்தனையே
ஆருறுங் கண்டறிவ னுயினையே-மாருமல்
உன்னறிவில் ஆனந்தத் தோங்கினையே ஓராமல்
நின்னறிவை விட்டதுவாய் நில். 14

மாதா பிதாசுற்றம் என்று மயங்கினையே
நீதான் தனுவாகி நின்றனையே-ஈதெல்லாம்
பொய்யென் றறிந்தனையே பூரணு னந்தவெள்ளம்
மெய்யென் றறிந்தனையே மெய். 15

மனையில்வரு போகத்தின் மாதர்மக்கள் பாச
வினையில் அழுந்தி விடாதே-உனையிழந்து
காணுமற் கண்டானைக் காட்சி அறக்கலந்து
பூணுமல் எப்பொழுதும் பூண். 16

சுத்தவத்தை நாடியிடுஞ் சுத்த இராப்பகலா
மெத்தவத்தை நாடி விடுவையேற்-சுத்தவத்தை
தானு யிரண்டுந் தவிர்த்த சிவானந்த
வானுவை நீயே மதி. 17

சுத்தநிலம் உன்றனக்குச் சொல்லக்கேள்: தொல்லைவினை
தத்துவங்கள் ஆறுறுந் தாம்பெருகக்-கத்திடுவர்
எல்லாம் இழந்த இடமே அதுவாக
நில்லாய்; அதுவே! நிலை. 18

நெருப்பென்ருல் வாய்சுடுமோ? நெய்பால்தேன் கட்டிக்
கருப்பென்ருற் றித்தியா காணீ-விருப்பமுடன்
நீபிரம மென்றக்கால் நீபிரமம் ஆயினையோ
நீபிரமஞ் சற்குருவா நில். 19

ஆர்க்குந் தெரியாத ஆனந்த இன்பவெள்ளம்
மேற்கொண்டு கொண்டு விடுகுதில்லை-யார்க்குந்
தெரியாப் பரபிரமஞ் சேர்த்தாய் உனக்குச்
சரியார் சிதம்பரநா தா! 20

V

அனுபூதி நிலை

நேரிசை வெண்பா

உள்ளங் கரைய வுடல்கரைய ஆனந்த
வெள்ளங் கரைபுரண்டு மேலாகக்-கள்ளமலம்
பொய்யாக என்னுட் புகுந்தவா றென்கொலோ
ஐயா தியாகவிநோ தா! 1

ஏதேது செய்தாலும் ஏதேது சொன்னாலும்
ஏதேது சிந்தித் திருந்தாலும்-மாதேவா!
நின்செயலே என்று நினதருளா லேயுணரில்
என்செயலே காண்கிலே னே. 2

மாயைமலம் எங்கே மறைந்ததோ! மாயைதனில்
ஆயசகம் எங்கே அழிந்ததோ!-காயமதில்
தங்கும் புருடனெங்கோ! சச்சிதா னந்தவெள்ளம்
எங்கு மிகக்கோத்த தே! 3

நானுஞ் சுகவடிவாய் நண்ணினேன் நின்னருளால்
வானுஞ் சுகவடிவாய் மன்னிற்றே;-வானுஞ்
சுகரூப மன்றுமணந் தோற்றநிலம் போலுன்
அகரூப மட்டே அது. 4

ஈசன் அடியில் இருக்கையிலே எங்கெங்கும்
ஈசனடி தேடி இளைத்தேனே!-பேசரிய
பொற்பதத்தன் செங்கமலப் பொற்பாதன் றன்னுடைய
நற்பதத்தைக் காணுமுன் நான். 5

நற்பதஞ்சேர் ஆரூரின் ஞானபிர காசனெந்தை
தற்பரனோர் ஞானவாட் டந்தானே-சொற்பனத்தும்
காரார் மறலியயன் கண்ணனுக்கும் அஞ்சேனே
யாரானு மென்னசெய்ய லாம்? 6

வெறும்பாழிற் பேரின்ப வெட்டவெளி தன்னிற்
குறும்பாளர் காணுக் குடலின்-உறும்பாசம்
ஓட்டியெனை வைத்தனனே யுற்றபிர பஞ்சமெல்லாம்
ஆட்டியஞா னப்பிரகா சன். 7

என்றுஞ் சிவத்தோ டிணைபிரியா தேயறிவாய்
நின்றபடி தன்னை நிகழ்த்திஞன்-மன்றில்
நடமாடும் ஆரூரன் ஞானபிர காசன்
திடமாக என்னுள்ளத் தில். 8

நாதனுர் தென்கமலை நாயகனுர் எவ்வுயிர்க்கும்
போதனுர் செங்கமலப் பொற்பாதர்-போதமற
ஒன்றிரண்டு தானறவே உண்மையிலே கூட்டியெனை
இன்றறவே வைத்துவிட்டா ரே! 9

நன்னெஞ்சே நீகேட்ட நன்மையெல்லாஞ் சொல்லுதற்குக்
கன்னெஞ்ச மாலயனுங் காணுதோன்-வன்னெஞ்சர்
இன்னகுறை யுண்டென்று ஈசன் எதிர் வந்தான்
என்னகுறை சொல்லாய் இனி. 10

இட்டசனம் எங்கே? இதமகிதந் தாமெங்கே?
துட்டசனம் எங்கே தொழிலெங்கே ?-சிட்டருடன்
கூடி யிருந்ததெங்கே குன்ருச் சிவானந்தம்
நாடியது வாயிருந்த நாள். 11

வாக்குமனக் காயத்தான் வந்தபொருள் அத்தனையும்
வாக்குமனக் காயமுடன் மாயுமே-வாக்குமனக்
காய முடனிழந்து காண்ஞா திருஞான
ஞேயம் இழந்த நிலை. 12

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமாய் எங்கும்
வசிப்போம் உலகில் வசியோம்-முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்
தாழ்வோம்; எமக்கார் சரி? 13

VI

உபாய நிலை

நேரிசை வெண்பா

அறிவுநீ என்ன அறிந்தறிந்து மாயைச்
செறிவுநா னென்றென்று சேர்ந்தால்-அறிவு
தெரிந்திடுமோ, இன்பசுகஞ் சேர்ந்திடுமோ, நின்னைப்
பிரிந்திடுமோ ஜென்மப் பிணி? 1

அரணங்கள் தாமெரித்த அத்தரே! என்னுட்
கரணங்க ளோட்டும்வகை காட்டீர்-கரணங்கள்
நீயதுவாய் நில்லாமல் நின்னறிவைக் கண்டருளிற்
போயதுவாய் நின்றுவிடப் போம். 2

நானல்லா தத்தனையுந் தானென் றுழலாமல்
தானெல்லா மாயதனுட் டாக்காமற்-றானெல்லாம்
ஆனேம் எனும்போதத் தாக்காமல் ஈசனிடத்
தானேனே யாயினவ னும். 3

தேகநாம் என்றென்று செப்புவீர் ஈதில்வரும்
போகநா மென்று புலம்புவீர்-நோக
வருந்துவீர் தீவினையின் மாறுத இன்பம்
பொருந்துவீ ரெப்படிநீர் போம்? 4

தன்னை இழந்திடத்தே தானே சுகவடிவாய்
இன்னபடி என்றறியா எங்கோனும்-பின்னமற
நின் றநிலை தானுந் தெரியாதே நின்றவர்கட்
கன்றோ பிறப்பறுக்க லாம்? 5

உன்னுதே பற்று துரையாதே ஒன்றியதில்
நின்னும மில்லை நிகழாதே-பன்னுட்
பறையிறந்து நிற்கும் பயனணைந்தார் நெஞ்சிற்
றிறையிறந்து நிற்குஞ் சிவம். 6

அருளறிந்து தானும் அறிவறிந்தே ஆங்குட்
பொருளறிந்து தானடங்கிப் போகா-இருளகல
விம்மா திருந்து விகற்பமற ஒன்ருகிச்
சும்மா இருக்கை சுகம். 7

செறியுந் தனுவாதி சேர்ந்தறிந்து நின்ற
அறிவை அறிவால் அறிந்தே-அறிவிழந்து
நின்ருற் சுகானந்த நீடுநிலை வேறு
சென்ருற் சுகங்கிடையா தே. 8

தத்துவத்தை விட்டருளிற் ருன்கலந்து தன்னிழப்பின்
மெத்துஞ் சுகத்தின் மிகவழுந்திச்-சுத்தமாய்
ஒன்ருகி நின்ற உணர்வும் ஒழிந்தக்கால்
அன்ருே சிவபோக மாம்? 9

சுட்டறிவு கெட்ட சுகாதீத உண்மையிலே
விட்டகலா தென்றும் விரவுவோர்-இட்டமுடன்
யோக சமாதிகளும் உட்புறம்பாம் பூசைகளும்
ஆக நினையார் அவர். 10

நின்னறிவில் யாஞெளித்து நீயாகி நின்றதுபோல்
என்னறிவில் நீயொளித்தே யாஞகி-எந்நாளும்
நிற்கவல்லை யாமாகில் நின்சனனம் போக்குதற்குக்
கற்கவல்ல தேதுமில்லை காண். 11

இன்பசுகத் துள்ளே இருக்கலாம் எப்போதுந்
துன்பவினை யுன்னைத் தொடராது-வன்பா
மருட்டேக மாயடங்கி மாயாமல் நெஞ்சே!
அருட்டேக மாயடக்கு வாய். 12

தேகம் மறந்து திருவருளாய் நின்றசிவ
போகம் விளையப் புணர்நெஞ்சே!-நோக
வருந்தாமற் றீவினையில் வாடாமற் றுன்பம்
அருந்தாமல் நீபிறவா மல். 13

பூதாதி யாசமன்றே பூரணா னந்தமன்றே
பேதமற நம்முட் பிரானன்றே-வாதனைகள்
விட்டாற் சுகமன்றே என்றுணர்வில் வேண்டுவதுங்
கெட்டாற் பிறப்புங் கெடும். 14

அரூந்தாதே பாசத் தனுதினமும் ஐயோ!
விழுந்தால் எழுந்திருக்க வேண்டுஞ்-செழும்பாகை
மீறித் தருமிரத வீட்டின்ப மாமலைமேல்
ஏறித் திரும்பலா மே. 15

என்றுஞ் சனனத் திடர்க்கடலி லேழ்கிப்
பொன்றுமன மேயுனக்கோர் புத்திகேள்:-நன்று
தனிச்சங்கஞ் சேராமற் றற்பரனைச் சேரில்
இனிச்சங்கஞ் சேரா திரு. 16

VII

பணியறுத்தல்

நேரிசை வெண்பா

அவரவருக் குள்ளபடி ஈசனரு ளாலே
அவரவரைக் கொண்டியற்று மானால்-அவரவரை
நல்லார்பொல் லாரென்று நாடுவதென் னெஞ்சமே!
எல்லாஞ் சிவன்செயலென் றெண். 1

எங்கே நடத்துமோ எங்கே கிடத்துமோ
எங்கே இருத்துமோ என்றறியேன்!-கங்கைமதி
சூடினன் தில்லையிலே தொந்தோந்தோம் என்றுநடம்
ஆடினனெங்கோன் அருள். 2

போகம் புவனம் பொருந்துமிடம் எங்கெங்குந்
தேகங் கரணந் திரியுமே-ஆகிலது
தன்னை நீ என்று தவியாதே நெஞ்சமே!
நின்னையே கண்டருளில் நில். 3

ஏதேது செய்திடினும் ஏதேது பேசிடினும்
ஏதேது சிந்தித் திருந்திடினும்-மாதேவன்
காட்டிடுவ தானவருட் கண்ணைவிட்டு நீங்காது
நாட்டம் அதுவாய் நட. 4

எடுத்தவுடற் கேய்ந்தகன்மம் எப்போது மூட்டும்;
விடுத்துவிட்டோமென்பர் விழலர்;-விடுத்த
ததுவன்றே யைந்துமலம் ஆருறும் நீத்த
இதுவன்றே யாந்துறவென் பேம்? 5

எவ்வுயிருங் காக்கவோர் ஈசனுண்டோ இல்லையோ?
அவ்வுயிரில் நாமொருவர் அல்லவோ?-வவ்விப்
பொருகுவதும் நெஞ்சே! புழுங்குவதும் வேண்டா;
வருகுவது தானே வரும். 6

முப்பதுஞ்சென் றுல்விடியும்; மூப்பதுஞ்சென் றுலிருளும்;
அப்படியே ஏதும் அறிநெஞ்சே!-எப்பொழுதும்
ஆங்காலம் எவ்வினையும் ஆகும்; அதுதொலைந்து
போங்காலம் எவ்வினையும் போம். 7

ஆ,வலுற்றி டுஞ்சகலத் தாவதுவும் ஆங்கவரே
கேவலத்தின் மூழ்கிக் கிடப்பதுவும்-நாவரற்றல்
இல்லாத சத்தத் திருப்பதுவும் இம்மூன்றும்
இல்லான் செயலென் றிரு. 8

பாசஞ் சடமுயிரோ தானுகப் பற்றறியா
ஈச னிரண்டு மிணைத்தாட்டிப்-பூசலென்றுஞ்
செய்பவனே தானே திரும்பியருள் செய்யாமல்
உய்பவர்களுண்டோ? உரை. 9

முற்றின்ப மாமருளில் மூழ்குவதும் மோகமிகு
சிற்றின்ப மாமருளிற் சேர்குவதும்-உற்றிங்
கறிந்தால்நன் னெஞ்சே! அகிலாண்ட மெங்குஞ்
செறிந்தான் செயலே தெளி. 10

என்னிடத்தில் நின்செயலே இல்லையென்றால் யாதுறினும்
நின்னிடத்தில் யான்வேண்டல் நிச்சயமே;-என்னிடத்தில்
இன்மை யுயிர்க்குயிர்நீ இன்மை யிருந்தியற்றில்
நன்மைதின் மைக் கேதுவோ நான்? 11

நாம்பெரிய ரென்னுமதை நாடா தடக்குமவர்
தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடும்;-நாம்பெரியம்
என்பார் சிறியர்; இவரலால் இவ்வுலகில்
துன்பார் சுமப்பார்கள்? சொல். 12

கூட்டமாங் காயங் கலையனைத்துங் கற்றாலும்
அட்டமா சித்தி அடைந்தாலும்-இட்டம்
பரம சுகமே பதியாத போது
திரம சுகமே தெளி. 13

மனவாக்குக் காயமுயிர் மண்ணியசைப் பானும்
அனமாதி போகமளிப் பானும்-நனவாதி
கூட்டிவிடு வானுமுத்தி கூட்டிடுவா னும்பிறப்பில்
ஆட்டிவிடு வானும் அரன். 14

முன்னைவினைக் கீடா முதல்வன் அருணைமைக்கொண்
டென்னவினை செய்ய இயற்றுமோ!-இன்னவினை
செய்வோங் தவிர்வோங் திரிவோ மிருப்போமிங்
குய்வோ மெனும்வகையே து? 15

ஊட்டும் வினையிருந்தால் உன்னுணை உன்பதத்தைப்
பூட்டிப் பிடித்துப் புசிப்பிக்குங்-கேட்டுத்
திரியாதே வந்துதில்லைத் தெய்வமே என்றென்
றெரியாதே நெஞ்சே! இரு. 16

என்னதன்று நின்செயலே என்றறிந்தால் யான்விரும்பி
என்னவென்று வாய்திறப்பேன் ஈசனே!-இன்னமின்னம்
எப்படியோ நாயேனை ஈடேற்ற வேண்டுமுனக்
கப்படியே செய்தருளு வாய். 17

வன்மைபுரி காய மரப்பாவை தன்னையரன்
கன்மமெனுஞ் சூத்திரத்தாற் கட்டியே-நன்மைதின்மை
ஆட்டுவதும் நாடா தறிவிலார் தஞ்செயலாய் 18
நாட்டுதல்போ லுண்டோ நகை?

ஆருறு தத்துவமும் ஆணவமும் நீங்கியுயிர்
பேருக ஆனந்தம் பெற்றாலும்-வேருகப்
பார்த்திருப்ப தன்றியே பாழான கன்மத்தை 19
நீத்திருக்க லாமோ நிலத்து?

ஆனசுக துக்கத் தழுந்துகினும் ஞானிகடாம்
யானெனதென் றெண்ணி இயைந்திடினுந்-தானதற்கு
வேறென் றருளால் விரளமாய்க் காணிலென்றும் 20
ஏறுமோ கன்ம மிலை.

சத்துருவும் மித்துருவுந் தாரணியில் வேறில்லை
சத்துருவும் மித்துருவுந் தன்னெஞ்சே!-பெத்தமலம்
வீட்டும் படிக்கு வினைக்கீடுனைத்தனுவோ 21
டாட்டுஞ் சிவனென் றறி.

இன்னவினை இன்னதலத் தின்னபொழு தின்னபடி
இன்னதனுல் எய்தும் எனவறிந்தே-அன்னவினை
அன்னதலத் தன்னபொழு தன்னபடி அன்னதனுற் 22
பின்னமறக் கூட்டும் பிரான்.

அன்றே அநாதி அமைத்தபடி அல்லாதொன்
றின்றே புதிதா யியையுமோ?-என்றுஞ்
சலியா தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி 23
மெலியா திருந்து விடு.

ஆர்பெரியர் ஆர்சிறியர் ஆருறவர் ஆர்பகைஞர்
சீர்பெரியர் ஆனந்த சிற்சொருபர்-பேர்பெரியர்
எங்கெங்குந் தாமா யிருந்துசட சித்தனைத்தும் 24
அங்கங் கியற்றுவதா னல்?

நன்கருத்தே தென்கமலை ஞானபிர காசனே!
என்கருத்தே உன்கருத்தென் றெண்ணுமல்-உன்கருத்தே
என்கருத்தென் றெண்ணியே யான்பட்ட துன்பமெலாம்
உன்கருத்தே தீரவறி யும். 25

அமைத்தவினைக் கீடா அனுதினமுஞ் செய்வ
திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை-உமைக்குரியான்
எல்லாம் அறிந்தெங் கியற்றுவதுந் தன்னடிமை
வல்லார் தமக்குணர்த்து வான். 26

கள்ள அரனே! கருணையுடன் என்னறிவில்
உள்ளசுகந் தந்துவிட ஒண்ணுதோ?-மெள்ள
வருத்துவதுந் தீவினையில் வாட்டுவதும் ஞானம்
பொருத்துவதும் ஏன்ருன்? புகல். 27

கேளா தெனைமலத்திற் கிட்டியெடுத் தாளாக்கி
மீளா தளித்தபர வீட்டிலெனை-ஆள
உனக்குப் பொறியோ? உனைத்தொடர்ந்தாள் என்ன
எனக்குப் பொறியோ இனி? 28

சும்மா தனுவருமோ? சும்மா பிணிவருமோ?
சும்மா வருமோ சுகதுக்கம்?-நம்மான்முன்
செய்தவினைக் கீடாச் சிவனருள்செய் விப்பதென்ருல்
எய்தவனை நாடி இரு. 29

பொல்லாத தீவினையிற் போகார்கள் போனாலும்
எல்லாஞ் சிவன்செயலே என்றிருப்பர்-நல்லார்கள்
நத்துங் கமலையில்வாழ் ஞானபிர காசனருள்
சற்றும் பிரியா தவர். 30

கூட்டுவதுங் கூட்டிப் பிரிப்பதுவும் ஒன்ருென்றை
ஆட்டுவதும் ஆட்டி அடக்குவதுங்-காட்டுவதும்
காட்டி மறைப்பதுவுங் கண்ணுதலோன் முன்னமைத்த
ஏட்டின் படியென் றிரு. 31

உள்ளதுதான் போமோ? மற் றில்லா ததுவருமோ?
பள்ளமே வெள்ளம் பரவாதோ?—கள்ளமாய்ப்
பித்துப்போ லேபிதற்றும் பேதைமட நெஞ்சமே!
செத்துப்போ ஞனே சிவன்? 32

ஈசன் பலவீனன் என்றக்கால் ஆலயத்தின்
மோசம்வந்த தென்று மொழியலாம்—ஈசனே
ஆக்குவதும் ஆக்கி அழிப்பதுவுந் தானுனல்
நோக்குவதென் யாம்பிறரை நொந்து? 33

தேசஞ் சிவாலயங்கள் சேர அலேயவொரு
மோசம்வந்த தையோ முதல்வனே!—தேசத்து
மன்னேவெறுப் பேனே வருவினையை யூட்டுவிக்கும்
உன்னேவெறுப் பேனே? உரை. 34

VIII

துறவின் பகுதி

நேரிசை வெண்பா

துரத்தியுன்னே ஆசை தொடராமல் என்றும்
விரத்தியினுல் ஆங்கவத்தை விட்டுப்-பரத்திலன்பு
செய்யடா செய்யடா சேரப்ர பஞ்சமெலாம்
பொய்யடா பொய்யடா பொய். 1

அனைத்துலகும் நம்பால் அனுக்கிரகம் பெற்றேன்?
அனைத்துலகும் நம்வசமாய் ஆயென்-அனைத்துலகுங்
கொண்டாடி லென்னே? வினைக்கொத்தறுத்துப் பேரின்பங்
கண்டாடில் அன்றோ கதி! 2

அறிவிழந்து நின்றசுக ஆனந்தத் துள்ளே
குறியிழந்து நின்று குலாவிப்-பிறியா
திருந்தாற் பிறப்பறுமோ; இச்சைமால் கொண்டு
திரிந்தாற் பிறப்பறுமோ? செப்பு. 3

எத்திசையும் எவ்வுலகும் எத்தொழிலும் எப்பயனும்
நித்தியமென் றெண்ணின் நிலையாதே!—புத்தியினாற்
கண்ணாடி யிற்றோன்றி மாய்ந்துவிடுங் காணிவற்றைக்
கண்ணாடி யிற்கனவிற் காண். 4

எத்தனைதான் கற்றாலும் எத்தனைதான் கேட்டாலும்
எத்தனைசா தித்தாலும் இன்பறா;—சித்தமே!
மெய்யாகத் தோன்றி விடுமுலக வாழ்வனைத்தும்
பொய்யாகத் தோன்றாத போது. 5

மின்போலத் தோன்றி விடுமுலக வாழ்வனைத்தும்
என்போ லிகள்திரமென் றெண்ணுவார்;-தன்போகம்
இல்லார் சிவபோக மென்றும் அருந்தியிடும்
நல்லார் திரமிதுவென் னார். 6

தேசமூர் பேர்காணி சீர்வரிசை சாதியெனும்
ஆசையால் நெஞ்சே! அலையாதே-நேசப்
பொருப்பானை நின்னறிவிற் போக்கு வரவற்
றிருப்பானைப் பார்த்தே யிரு. 7

ஆகம் பகையாவ தன்றிப் பகையுண்டோ?
மோகந் தவிர்ந்த முனிவோர்க்கிங்-கேகன்
இருவர் அறியாத ஈசனருள் அல்லால்
ஒருவர் துணை யுண்டோ? உரை. 8

அளவிலாச் செல்வத் தடைந்தாலும் ஆகத்
தளவிலாச் சித்திகளுண் டாயும்-அளவில்லை
ஆய்ந்தாலும் என்னை சுகர் அல்லார்? சிவானந்தம்
தோய்ந்தார்கள் அன்றோ சுகர்? 9

ஆகாத காரியஞ்செய் தாஞ்சுகமும் ஆங்கதனாற்
போகாத துக்கம் பொருந்தும்-போகா
உரைக்கிலணு வுக்கும் உயர்ந்தமா மேரு
வரைக்கும் நிகரா மதி. 10

பொய்யில்வருந் துன்பம் புகுத்தறிந்தும் பூரணமே
மெய்யில்வரு மின்ப விளைவறிந்தும்—ஐயோ!
தெளியாத தென்னநலந் தீங்குகண்டு சற்றுங்
களியாத தென்னமடக் கம்? 11

ஆகஞ் சிறைச்சாலை அக்கரணங் காவலாள்
போகம் புவனம் பொருந்துமிடம்—ஓகோ
இதனுட் படுமுயிர்கட் கீடேற்றஞ் செய்வான்
அதனுக் கிறைவன் அரன். 12

அதிட்டானம் ஈசன் அருளன்றி மற்றை
அதிட்டான மெல்லாம் அநித்தம்—அதிட்டானம்
பொய்யென் றறியாமற் பூதலத்து நெஞ்சமே!
மெய்யென் றுழல்வதெல்லாம் வீண். 13

நின்னை மதிக்கின் நினக்கதிபர் செல்வம்நினை;
நின்னை வறிஞனென நீநினையின்—நின்னிற்
சிறியார் வறுமைநினை; சிந்தைபுக என்றுங்
குறியா இடும்பைதுக்கங் கோள். 14

IX

அறிவோர்ப் புகழ்ச்சி

நேரிசை வெண்பா

அனித்தியத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா
மனித்தருடன் கூடி மருவார்—தனித்திருந்து
மோனந்த மாஞ்சிவத்தின் மூழ்கி மலத்தையறுத்
தானந்த மாயமுழ்ந்து வார். 1

தாகம் மறந்துசரீர் மறந்து தான்மறந்து
தேகமறந் தட்டமா சித்திமறந்—தாகத்தின்
வந்ததறி யாதிருந்து மாறுச் சிவானந்தஞ்
சந்ததம்வாழ் வார்க்கார் சரி? 2

உள்ளமலம் நீங்கி ஒழியாச் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விளையாடும்—பிள்ளைகாள்!
அத்துவித மானீர்நம் ஆகம் பிரிந்தோமென்
றித்துவித மெண்ணுவா னேன்? 3

அறிவாய் அறிவிழப்பில் ஆகின்ற இன்பச்
செறிவாய்ச் சுகமாய்த் தினமும்—பிறியா
திருந்தங் கதீதமாம் ஏய்ந்தசிவா னந்தம்
பொருந்துவார் முத்தரெல்லாம் போய். 4

X

மடவோர்ப் பழிப்பு

நேரிசை வெண்பா

தனையறியார் ஈசன் றனையறியார் பாச
வினையறியார் ஆனந்தம் மேவார்—தனையறியுஞ்
சிட்டர்தமக் கில்லாத தீங்குரைப்பர் பொல்லாத
துட்டர்தமக் குள்ள தொழில். 1

தன்னை அறியார் தலைவன் றனையறியார்
முன்னை வினையின் முடிவறியார்—பின்னைக்
குருக்களென்றும் பேரிட்டுக் கொள்வார்கள் ஐயோ!
தெருக்கள் தமிலே சிலர். 2

வாயுவெளி தானசையா வாற்றிருந்தாற் போலென்றும்
நீயதுவும் பூரணமாய் நிற்கவே—காயத்துக்
குள்ளுள்ளே தான்சிவமென் றுற்றுப்பார்ப் பாருசிப்
பொள்ளலால் வான்பார்ப்பார் போல். 3

கற்கவிடர்ப் பட்டுமிகக் கற்றவெல்லாங் கற்றவர்பால்
தர்க்கமிட்டு நாய்போலச் சள்ளெனவோ?—நற்கருணை
வெள்ளம் அடங்கும் விரிசடையார்க் காளாகி
உள்ளம் அடங்கவல்ல வோ? 4

அறியார் கனவினிலும் ஆனந்த ரூபம்
அறிவார் தமையும் அடையார்-அறிவார்கட்
கில்லாத திங்கே எடுத்துரைப்பார் இவ்வுலகிற்
பொல்லார் தலையிற் பொறி. 5

XI

பொது நிலை

நேரிசை வெண்பா

நீதியிலா மன்னர் இராச்சியமும் நெற்றியிலே
பூதியிலார் செய்தவமும் பூரணமாஞ்-சோதி
கழலறியா ஆசானுங் கற்பிலருஞ் சுத்த 1
விழலெனவே நீத்து விடு.

ஐந்தறிவாற் கண்டாலும் ஆரேது சொன்னாலும்
எந்த விருப்புவெறுப் பேய்ந்தாலுஞ்-சிந்தையே!
பார விசாரத்தைப் பண்ணாதே ஏதொன்றுந் 2
தீர விசாரித்துச் செய்.

பரபரக்க வேண்டா பலகாலுஞ் சொன்னேன்
வரவரக்கண் டாராய் மனமே!-ஒருவருக்குந்
தீங்கு நினையாதே செய்நன்றி குன்றாதே 3
ஏங்கி யிளையா திரு.

மிகுத்தகுலஞ் செல்வத்து மேவுவதும் அத்தைப்
பகுத்துப்பொய் யென்றுவிடும் பாங்கும்-தொகுத்து
விரித்தால்நன் னெஞ்சே! மிகுவா ரணத்தை 4
உரித்தான் செயலென் றுணர்.

ஆறாறு தத்துவம்வைத் தத்திலுறை மூர்த்திகள்வைத்
தேறா மலபாக மேறவே-மாறாமல்
உன்னைவிடா தாள்வான் உனக்கேட்டோ நெஞ்சமே! 5
என்ன விசாரம் எமக்கு?

தானே அசத்தல்ல என்றறிந்தாற் றாரணியில்
ஏனோ பிதற்றிடுவ தேழைநெஞ்சே!-தானே
இறவா ததுதான் இறக்க அருளை 6
மறவா திருசிவமா வை.

ஏற்று தவையா யிருப்பதுவும் உன்மயக்கம்
ஆற்று துதிரென் றரற்றுவதுந்-தோற்று து
தோற்றுவதும் உன்னைச் சுகபூ ரணனென்று
தேற்றுவதும் ஈசன் செயல். 7

அன்றே அரனணுக்கள் பாசங்கள் ஐந்தொழில்கள்
நன்றே சிவனும் நடுவணே-சென்றருளில்
நிற்கச் சிலர்சிலர்கள் நீணரகிற் பூதலத்திற்
சொற்கத் திருப்பதென்னோ? சொல். 8

ஆசையறுப் பாசம்விடாய் ஆனசிவ பூசைபண்ணாய்
நேசமுடனைந்தெழுத்தை நீநினையாய்-சீசி!
சினமே தவிராய் திருமுறைகள் ஓதாய்
மனமே! உனக்கென்ன வாய்? 9

தில்லைவனங் காசி திருவாரூர் மாயூரம்
முல்லைவனங் கூடல் முதுகுன்றம்-நெல்லைகளார்
காஞ்சிகழுக் குன்றமறைக் காடருணை காளத்தி
வாஞ்சியமென்; முத்தி வரும். 10

கட்டளைக் கலித்துறை

ஆய்வார் பதிபசு பாசத்தி னுண்மையை ஆய்ந்தறிந்து
காய்வார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையெல் லாங்கல்வி கேள்வியல்லல்
ஓய்வார் சிவானந்த வாரியுள் ளேயொன் றிரண்டுமறத்
தோய்வார் கமலையுள் ஞானப்ர காசன்மெய்த் தொண்டர்களே. 11

கனக்கும் பொதிக்கும் எருதுக்குந் தன்னிச்சை கண்டதுண்டோ?
எனக்குமூடற்கு மெனதிச்சை யோவிணங் கார்புரத்தைச்
சினக்குங் கமலையில் ஞானப்ர காச சிதம்பரவின்
றனக்கிச்சை எப்படி அப்படி யாக உரைத்தருளே. 12

எல்லா முனது செயலென் றறிந்து மெனதுளத்திற்
பொல்லாத சங்கற்ப மேன்வரு மோபுர மூன்றெரிக்க
வல்லாய்! கமலையில் ஞானப்ர காச வரத! இது
சொல்லாய் கரண மயக்கமன் றோ? என் தொழிலல்லவே! 13

கலி விருத்தம்

அவரெவர் வினைவழி அவரவர் வந்தனர்;
அவரவர் வினைவழி அவரவர் அநுபவம்;
எவரெவர்க் குதவினர் எவரெவர்க் குதவிலர்?
தவரவர் நினைவது தமையுணர் வதுவே. 14

சொக்கநாத வெண்பா

நேரிசை வெண்பா

ஆடரவஞ் சூழ்மதுரை அம்மானே! அன்பருடன்
கூடவிளை யாடிவரு கோமானே!-நீடுபுகழ்
மென்மேலு மென்றனக்கு மேவியிடப் பொல்லாத
வென்மேல் வினைகெடுப்பா யே. 1

புண்கட்டு தோலைப் புதுக்கி மயக்கமுறக்
கண்கட்டு வித்தைபோற் காட்டுவாய்-பண்கட்டுப்
பூணுவேன் றன்னையின்பப் பூரணத்திற் பூணவருள்
தாணுவே! சொக்கநா தா! 2

ஏடாரும் நாரியரை ஐயோ! யமன்பிடிக்கும்
பாடா விதியென்று பாராமற்-கேடாரப்
பூண்டஆ பாதனென்று போடா தெனையருளில்
ஆண்டவா! சொக்கநா தா! 3

காக்கைநரி ஞாளி கழுகுபருந் தூக்கிரையாம்
ஆக்கையினை யானென் றலையாமல்-வாக்குமனம்
எட்டாத வீட்டி லெனைக்காட்டு துட்ட ருளங்
தட்டாத சொக்கநா தா! 4

பஞ்சமா பாதகனை யாண்டகை பார்மீதிற்
கொஞ்சமா வீறுபுகழ் கூறுமே-வஞ்சமே
பூண்டளவில் பாதகஞ்செய் பொல்லாத நாயேனை
ஆண்டளவிற் சொக்கநா தா! 5

வறிஞர் தமையொக்க வைக்குமன்னர் போல
அறிஞர் தமையாள்வ தன்றிப்-பொறிபுலனால்
வெம்புவேன் றன்னை விடுத்தாள்வ தேபாரஞ்
சம்புவே! சொக்கநா தா! 6

என்னால் உனையடைய வல்லேன் எனிலிடரில்
இந்நாள் அளவு மிருப்பனோ?-பன்னகம்
பூண்டவா! வேணிப் புனிதா! மதுரைநகர்
ஆண்டவா! சொக்கநா தா! 7

எல்லாமும் வல்லசித்தர் என்றக்கால் என்னுடைய
பொல்லாக் கருத்தகற்றப் போகாதோ?-அல்லாடும்
பொங்கரா வேணிப் புனிதா! மதுரைநகர்ச்
சங்கரா! சொக்கநா தா! 8

பேசானு பூதி பிறக்க எனதுளத்தில்
ஆசா பசாசை அகற்றுவாய்-தேசாருஞ்
சிற்பரா னந்தா! திருவால வாயுறையுந்
தற்பரா! சொக்கநா தா! 9

இறந்தும் பிறந்தும் இளைத்தேன்; இனியான்
மறந்தும் பிறவா வரந்தா-சிறந்தபுகழ்
ஞாலவா யாமுடிக்கு நாட்டுகு ளாமணியாம்
ஆலவாய்ச் சொக்கநா தா! 10

உலக வெறுப்பும் உடல்வெறுப்பும் உள்ளத்
திலகும் மலவெறுப்பும் எல்லாம்-அலகிறந்த
நந்தாத இன்பசுக நாட்டின் விருப்பமுறத்
தந்தாள்வை சொக்கநா தா! 11

எப்போது மும்மலம்விட் டேறுவேன்? பூரணமாய்
எப்போதுன் இன்பசுகத்தெய்துவேன்?-எப்போதும்
நித்தியா! சுத்தா! நிராமயா! சொற்றவருச்
சத்தியா! சொக்கநா தா! 12

காயமோ காலன் கருத்தோமா காகாலன்
ஞாயமோ சற்றும் நடப்பதில்லை-பேயனேன்
மாளுவனோ தென்மதுரை மாமணியே! என்னையுகந்
தாளுவையோ சொக்கநா தா! 13

எரிசுடுவ தல்லால் இரும்பு சுடுமோ ?
அரியயற்கும் வாசவற்கும் யார்க்கும்-பெரியவர்க்கும்
பூணுமே தத்தொழிலின் பொன்னருளாற் றென்மதுரைத்
தாணுவே! சொக்கநா தா! 14

ஆரிடத்தில் வந்தும் அடியேன் உளத்திருந்தும்
ஓரிடத்தி லுற்பவித்து முள்ளபடி-பாரிடத்தில்
நாயே னுளமகிழ நன்று வுணர்ந்திடுவாய்
தாயேநீ சொக்கநா தா! 15

நித்தம் எழுந்தருளி நின்மலனே! என்றனக்குப்
புத்தி தனைமிகவும் போதித்துச்-சித்தமயல்
போக்குவாய் இன்பசுக பூரணத்தி ரண்டறவே
ஆக்குவாய் சொக்கநா தா! 16

மறையா கமவிதியும் வந்தவுடன் றன்னின்
நிறையூழ் விதிமுன்னு னின்றன்-மறைவிதிக்கே
ஏற்கவே செய்வே னிசைந்தாலூழ் வேறதனை
யார்க்காவேன் சொக்கநா தா! 17

நலம்விளைக்கு முன்பதத்தி னுளவைப்ப தல்லால்
மலம்விளைக்குஞ் சோறருந்த வைத்தாய்-சலம்விளைக்கும்
சென்னியா! மாமதுரைச் செல்வா!எல் லாம்வல்ல
தன்னியா! சொக்கநா தா! 18

ஆர்வந்தென் ஆர்போயென் ஐயாவுன் ஆனந்தச்
சீருளத்தே யென்றுஞ் செறிந்திலதேற்-காரிருண்ட
கண்டனே! ஓர்புருடன் காதல்கொண்டாள் போன்மதுரை
அண்டனே! சொக்கநா தா! 19

கான்றசோ றுயுலகங் காணவில்லை இன்பவெள்ளத்
தூன்ற அடியே னுறங்கவில்லை-யுன்ற
இருள்சகல நீங்கவிலை ஏழையேற் குன்றன்
அருளுறுமோ சொக்கநா தா! 20

நீயே பரமசிவ னனக்கால் நின்மலனே !
நாயே னுள்மகிழ நன்ருகப்-பேயேன்
கருத்தடக்க நின்கருணை காட்டிபின்ப வெள்ளம்
அருத்திடுவை சொக்கநா தா ! 21

விதிமார்க்க மெப்பொழுதும் மேவறியே னூழின்
விதிமார்க்க மல்லாது மெய்யாங்-கதிமார்க்கங்
காட்டுவாய் நாயேன் கரையேற எவ்வுலகும்
ஆட்டுவாய் சொக்கநா தா ! 22

அருவருப்பே மெத்தியிடும் ஆகத்தைச் சற்றும்
அருவருக்கத் தோற்றுதிலை ஐயோ!-அருவருக்கத்
தோற்றியிடா தென்வினை துய்ப்பித் தறுப்பதற்கோ
சாற்றியிடாய் சொக்கநா தா ! 23

தவமோ சிறிதறியேன்; தாரணிமேற் செய்யும்
அவமோ அளவில்லை; ஆனற்-சிவமோ
பெறுமாறென் கூடற் பிரானே! முட் பாசம்
அறுமாறென் சொக்கநா தா ! 24

அனைத்துயிர்க்கும் பாசம் அறுத்துமுத்தி கூட்ட-
மனத்துயரஞ் செய்தல் மருந்தோ ?-மனத்துயரஞ்
செய்யாமற் றீர்மருந்து சித்தா ! அறிந்திலையோ
ஐயாவென் சொக்கநா தா ! 25

உணர்த்தில் உணர்வேன் உணர்த்தாயேல் நாயேன்
கணத்தும் உணரும்வகை காணேன் !-உணர்த்தியென்னுட்
பூண்டமல மாயைகன்மம் போக்கிச் சிவானந்தத்
தாண்டருள்வை சொக்கநா தா ! 26

பிறிந்தேன் மலத்துனது பேரருளி னலே
அறிந்தேன் உனைநன்ருய் ஐயா !-செறிந்தபின்பு
பூரண ! செங்கமலப் பொற்பாதா ! கூடலில்வாழ்
ஆரண ! சொக்கநா தா ! 27

கெடுங்காலம் வந்தாற் கெடுப்பை ; கதியில்
விடுங்காலம் வந்தால் விடுவை ;-கொடுந்தவங்கள்
பண்ணிடினும் பாவம் பயிற்றிடினும் மாறேனெம்
அண்ணலே! சொக்கநா தா ! 28

என்னவினை நாயேற் கிருக்கிறதோ இக்காயத்
தென்னவினை நின்று வியற்றுமோ!-என்னவினை
வந்திடுமோ என்றறியேன்! வந்தாலும் நின்னருளே
தந்திடுவாய் சொக்கநா தா ! 29

ஆறுறு தத்துவத்தும் ஆணவத்துங் கன்மத்தும்
மாறுதெந் நாளும் மயங்காமற்-பேறுக
நித்தனே ! நின்மலனே ! நின்பதத்தில் ஆள்மதுரை
அத்தனே சொக்கநா தா ! 30

அடியேன் உனைவேண்டல் அப்படியே என்றுங்
கொடியேன் கருத்திசையக் கூறி-அடியேனை
மீண்டுபிற வாதுன் விரைமலர்த்தாள் சூட்டியெனை
ஆண்டவனே சொக்கநா தா ! 31

ஆசான் உளத்திருந்தும் ஆன்மா உளத்திருந்தும்
ஆசார் மலத்தை அறுத்தருளி-நேசா !
ஒளித்திருந்த இன்பவெள்ளம் ஒன்றவுயிர்க் கென்றும்
அளிப்பவனீ சொக்கநா தா ! 32

ஆற்றையணி வேணி அமலனே ! மெய்யதனில்
நீற்றைப் புனையும் நிமலனே !-கூற்றைறக்
குமைத்தவனே ! என்சிரத்துன் கோகனகத் தாளை
அமைத்தவனே ! சொக்கநா தா ! 33

கால வசமோ கடியேன் வினைவசமோ
ஞாலவச மோவருளை நாடியே-கோலமறச்
சிற்பரா னந்தவெள்ளஞ் சேர்ந்தறிந்துஞ் சேர்கிலேன்
தற்பரா ! சொக்கநா தா ! 34

நீணுட் பிறந்திறந்து நின்றதுயர் நீயறிவை;
வீணுட் கழித்து விடாமலே-பூணவருள்
நண்ணரிய பேரின்ப நாடி அதுவாக
அண்ணலே! சொக்கநா தா! 35

ஆருறு தத்துவத்தும் ஆணவத்துஞ் சாராமல்
மாருத பேரின்ப வாரிதியே!-பேருகச்
சார்ந்திருக்க வல்ல சதுரர் உளத்ததுவாய்
ஆர்ந்திருக்குஞ் சொக்கநா தா! 36

காடோ வனமோ கனகிரியோ காசினியோ
நாடோ சகலகலை ஞானமோ-வாடி
ஒடுங்குவதோ மெய்வீ டுயிர்க்களித்தல் போதம்
அடங்குவதோ சொக்கநா தா! 37

துன்றுபர மானந்தச் சோதியிலி ரண்டற்று
நின்றுவிட என்னை நிறுத்துவாய்-அன்று
கமலனே காண்பரிய கண்ணுதலே! கூடல்
அமலனே! சொக்கநா தா! 38

எக்காலம் இக்காயம் இற்றிடுமோ! என்வினைகள்
எக்காலம் மும்மலங்க ளிற்றிடுமோ!-எக்காலம்
ஆனந்த சாகரத்தில் ஆடிடுமோ என்னுளந்தான்
ஆனந்த சொக்கநா தா! 39

எக்காலம் மெய்க்கே இரையிடுதல் இற்றிடுமோ!
எக்காலம் இக்கரணம் இற்றிடுமோ!-எக்காலம்
பேசானு பூதி பிறந்திடுமோ என்னுளத்தில்
ஆசானே! சொக்கநா தா! 40

வாக்கிலுரை பொய்யே; மனநினைப்ப துங்கவடே;
ஆக்கைதினஞ் செய்வ தகிர்த்தியமே;-நோக்கில்
திரிவிதமு மிப்படிநீ செய்வித்தால் முத்தி
தருவிதமென் சொக்கநா தா! 41

இக்காலத் தின்னவினை என்றமைப்படை; அப்படியே
அக்காலத் தவ்வூ ழருத்திடுவை ;-இக்காலந்
தப்புவா ருண்டோ தமியேற்குந் தப்பரிதென்
அப்பனே ! சொக்கநா தா ! 42

மோகாபி மானமின்னும் முற்றும் மறக்கவில்லை
தேகாபி மானஞ் சிதையவில்லை;-ஓகோ !
உனையடைந்தும் பாசம் ஒழியவில்லை கூடல்
தனையடைந்த சொக்கநா தா ! 43

பத்திமெத்த சித்தம் பதியவில்லை ; அட்டமா
சித்தி அவாவெறுக்கச் செய்யவில்லை ;-முத்தியுளங்
கூடவில்லை எந்நாளுங் கூடலிலே மாறிநடம்
ஆடவல்ல சொக்கநா தா ! 44

என்னைவளை பாசவரண் இன்னமுநீ கொள்ளவில்லை
அன்னையனை நீபதன மானாலும்-முன்னைமலம்
ஓடவே எவ்வுயிர்க்கு மோட்டு மருட்சேனை
சாடியிடுஞ் சொக்கநா தா ! 45

சேகரத்தி னுச்சியின்மேற் செந்தேனுக் கிச்சித்தே
போகவச மாகுமோ போகாதார்-தாகம்
மிகவறவே யுள்ளத்தில் வேண்டிலுன்ருட் செந்தேன்
அகமுறுமோ சொக்கநா தா ! 46

அடியார் பரிபாக மெல்லாம் அறிந்து
படிகீழ்ப் பதமேற் பதத்திற்-கொடுபோய்
இருத்திடுவை சேர இனிமேலாம் போகம்
அருத்திடுவை சொக்கநா தா ! 47

வாழைம் மலத்தால் வருந்தி மிகவுடைந்த
ஏழையனுக் கையோ இரங்குவாய்-கோழையனுய்ப்
போனேன் புலப்பகையாற் பொன்னடியை நின்னருளால்
தானேதா சொக்கநா தா ! 48

எக்காலந் தாகங்கள் இற்றிடுமோ! காயங்கள்
எக்காலம் ஆசைசினம் இற்றிடுமோ!-எக்காலம்
நல்லார் குணம்வருமோ! நாதாவெல் லாமுமாய்
உல்லாசா! சொக்கநா தா! 49

உள்ளமுனை அல்லால்ஒன் றுள்ளவில்லை; நின்றெருளிக்குங்
கள்ளமற நீயுங் கருதவில்லை;-எள்ளளவும்
நற்றவமோ செய்யவில்லை; நாயேன் உனையடைதற்
குற்றதென்ன சொக்கநா தா! 50

ஆர்க்குக் கிடைக்கும் அடியேன்முன் வந்துமறைக்
கேற்கக் கருத்துக் கிசையவே-யார்க்குந்
தெரிவரிய வேதசிகை சித்தா வுரைத்தாய்
அரியறியாச் சொக்கநா தா! 51

எவ்விதையை மாக்கள்பயிர் இட்டார்கள் இட்டவரே
அவ்விதையின் போகம் அருந்துதல்போற்-செவ்விதாய்த்
துன்மார்க்கஞ் செல்வார்க்குத் தோன்றும் பிறப்புமுத்தி
சன்மார்க்கஞ் சொக்கநா தா! 52

எல்லார் கருத்தும் இதுமா யுரைக்கறியேன்
நல்லாங்கு தீங்கிதென நாடறியேன்-எல்லாரும்
நீரூரும் வேணி நிமலா! மதுரையில்வாழ்
ஆரூரா! சொக்கநா தா! 53

உரையிறந்த பேரின்ப உல்லாச வீட்டிற்
றிரையிறந்து தூங்கித் திளையேன்-வரைபெருகப்
பேசுவேன் யானென்றே பெற்றவர்தம் உள்ளத்துக்
காசுவே சொக்கநா தா! 54

ஆருறு தத்துவமும் அத்திலுறை மூர்த்திகளும்
பேரும் வினையினையும் பெந்தித்து-மாறுமல்
ஆட்டுவது நீயானல் ஆகா மியமென்பாற்
சாட்டுவதென் சொக்கநா தா! 55

முன்னளவில் மாக்களுக்கு முத்தி கொடுத்தவருள்
என்னளவிற் சும்மா இருப்பதேன்?-முன்னளவிற்
சீர்பெற்ரு ரேனுன் றிருவருளொத் தாசையன்றி
ஆர்பெற்றுர் சொக்கநா தா! 56

நோயால் வருந்தியுனை நூறுகுரற் கூப்பிட்டால்
நீயா ரெனுதிருக்கை நீதியோ?-தாயாய்
அலைகொடுத்த கேழல் அருங்குழவிக் கன்று
முலைகொடுத்தாய் நீயலவோ முன்? 57

தாயார் மகவருத்தஞ் சற்றுந் தரியார்கள்
ஆயவினைக் கிடாய் அமைத்தாலுங்-காயம்
பரிக்குந் துயரமெல்லாம் பார்க்கவுனக் கென்றுந்
தரிக்குமோ சொக்கநா தா! 58

தீவினையால் இன்னமின்னந் தேகமுறச் செய்வையோ,
தீவினையற் றின்மயமாய்ச் செய்வையோ!-தாவிதமாய்
இன்னபடி மேல்விளைவ தென்றறியேன் ஈதறிந்த
அன்னையே! சொக்கநா தா! 59

என்னதியான் என்பதுவும் யான்பிறர்செய் தாரெனலும்
மன்னுமதி பாதகமேல் வாஞ்சைகளும்-இன்னமின்னஞ்
சொல்லுகின்ற இச்செயல்நீ தூண்டுதலற் றென்செயலால்
அல்லவே சொக்கநா தா! 60

ஆலந் தரித்தலிங்கம் ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம்
மூலமாய் எங்கும் முளைத்தலிங்கம்-பாலொளியாம்
அத்தனே! கூடல் மதுரா புரியுமையாள்
அத்தனே! சொக்கநா தா! 61

எல்லா முனதுபதம் எல்லா முனதுசெயல்
எல்லா முனதருளே என்றிருந்தாற்-பொல்லாத
மாதுயர நீங்கும் மருவு முனதடிக்கே
ஆதரவாய்ச் சொக்கநா தா! 62

நீதாம் அவாநந்தச் செய்மதுரை வாழ்வேந்தா !
நாதா! சிவானந்தம் நல்குவாய்-வேதச்
சிரகரா ! நித்தா ! நிரபரா! சுத்தா !
அரகரா ! சொக்கநா தா ! 63

மற்றொருவர் தஞ்சமின்றி வந்தடைந்தக் காலெனைநீ
சற்றுமிரங் காதிருக்கை தன்மமோ ?-கொற்றவா !
பாவலா ! கூடற் பரமா! பரதேசி
காவலனீ தானனக் கால். 64

நன்னந் தனியே தமியேன் முறையிட்டால்
இன்னந் திருச்செவியி லேறாதோ?-மன்னவனே !
தென்மதுரை மேவித் திருந்தியசெங் கோல்செலுத்துந்
தன்மதுரை நீயலவோ தான் ? 65

என்போல் மலகடினர் எவ்விடத்துங் கண்டதுண்டோ
இன்பே! மதுரைக் கிறைவரே !-அன்பேதும்
இல்லா தெனையாண்ட எண்ணத்தாற் றேவரீர்
எல்லாமும் வல்லசித்த ரே. 66

நீயே ஒளித்திருப்பை நீயென்றுங் காணமல்
நீயே யொளித்தபடி நின்னருளால்-நீயேதான்
காட்ட அனவரியமாய்க் கண்டேன் உனதுவினை
யாட்டதென்ன சொக்கநா தா ! 67

பேரன்பன் அல்லேன் பிழைசெய்யான் றனல்லேன்
ஓரன்பு மில்லா உலுத்தனேன்-பேரன்பு
காட்டியெனைக் காட்டியுனைக் காட்டியின்பத் தொட்டிலிலே
ஆட்டிவளர் சொக்கநா தா ! 68

இட்டா சனத்தில் இரவுபகல் அற்றிடத்தில்
முட்டா திருக்கவருள் முற்றுந்தா-அட்டாங்க
யோகந்தா னீங்கி யொழியாச் சிவானந்த
ஆகந்தா சொக்கநா தா ! 69

மோகங் கரைய முழுதும் மலங்கரைய
ஆகங் கரையவறி வானந்த—மோகமாய்ப்
பூரணமா யெங்கெங்கும் பொங்கி யெழவிழித்த
ஆரணனே! சொக்கநா தா! 70

ஊனது வான வுடலொடணு காமலருள்
ஆனசிவ போகமது வாயருள்வாய்—ஞானக்
கரும்பொருளே! வாழ்மதுரைக் கண்ணுதலே! யார்க்கும்
அரும்பொருளே! சொக்கநா தா! 71

பூண்டமலம் மாண்டுவிடப் போந்தசிவா னந்தவெள்ளத்
தாண்டுமெனை மீண்டுவிடல் ஆகுமோ?—நீண்டமால்
வீரென்பார் தாரா விமலா! எனைக்கண்டார்
ஆரென்பார் சொக்கநா தா! 72

முன்னை மலமகற்றி மூதறிவா னந்தமயந்
தன்னை யறிந்த தபோதனருள்—என்னையுநீ
ஆண்டுபரிச் சொக்கநா தாந்தமருள் கூடலிலே
தாண்டுபரிச் சொக்கநா தா! 73

கருணை நிதியே! கடவுளே! அன்பர்
பொருளான பேரின்பப் பொற்பே!—ஒருநாளும்
நீங்கா தெமைமேவி நின்றசுகா னந்தமே!
யாங்காணீ சொக்கநா தா! 74

நீரிலே மூழ்கிலுமென், நித்தமருச் சிக்கிலுமென்,
பாரிலே சுற்றிப் பணியிலுமென்,—வேரிலே
உற்றிருந்தால் அன்றோ உயிர்க்குறுதி? ஒன்றிரண்டும்
அற்றவனே! சொக்கநா தா! 75

என்செயலே என்றென் றியற்றுவதும் என்செயலும்
உன்செயலே என்றென் றுணர்த்துவதும்—நின்செயல
தாகுமே என்ன அடியேற் குணர்த்தலுநீ
ஆகுமே சொக்கநா தா! 76

ஈண்டுமெனை ஆண்டிலையேல் என்வினைக்கீடாயானே
வேண்டும் பவங்களினீ விட்டாலும்—பூண்டருளால்
அங்கங்கே என்னோடனனியமாய் என்னுருவிற்
றங்கியருள் சொக்கநாதா! 77

உன்னைவிட நீங்குமுயிர் ஒன்றில்லை; ஆதலினால்
என்னைவிட நீங்குவது மில்லைநீ—பொன்னைவிடப்
பூந்தேன் அலருடையாய்! பொங்குமதுராபுரியில்
வேந்தே! பிரியா விடை. 78

அன்பர்க் கருள்புரிவ தல்லாமற் றேவரீர்
வன்பர்க் கருள்புரிய மாட்டீரேல்—உம்பர்தொழும்
நல்லார் புகழ்மதுரை நாதரே! தேவரீர்க்
கெல்லாமும் வல்லசித்த ரேன்? 79

நரகம் இனிநாட நாடோம் உமையாள்
விரகர் தமிழ்மதுரை மேவித்—துரகம்நரி
யாக்கினர் வைகையினீ ராடினோம் அவ்வெல்லைப்
போக்கலாம் யாந்திரிந்திட் போது. 80

நானே தனுகரணம், நானே மலமாயை,
நானே இவைகள் நடத்துவது,—நானேதான்
பூண்ட வினையறுப்போன், புண்ணியபா வம்புரிவோன்?
ஆண்டவனே! சொக்கநாதா! 81

அரும்பாச நன்மைதின்மை யாகம் அதன்மேல்
விரும்பாத நிட்டையிலே மேவித்—திரும்பாத
வானந்தா என்னறிவில் மாறாது பொங்கியெழும்
ஆனந்தா! சொக்கநாதா! 82

துஞ்சப் பிணமென்னச் சுற்றத்தா ரிட்டத்தார்
அஞ்சச் சலிக்க அருவருக்கக்—கொஞ்சமுற
வந்த தனுவிருந்து வாழ்ந்துநா னென்னவைத்த
தந்திரமென் சொக்கநாதா! 83

தனுவாதி யாக்கியுயிர் தன்னிலிசைத் தாட்டி
எனுமாக மங்கருணை என்றுந்—தினமுநீ
ஆச்சரியம் யானெனதென் றூட்டல்மறந் தொன்றுரைத்தல்
ஆச்சரியஞ் சொக்கநா தா! 84

தேகாதி யெல்லாஞ் செடம்பிணம்பொய் யென்றிருக்க
மோகாதி யெல்லாம் முடிந்திருக்க—ஏகமாய்
எப்போது மின்பவெள்ளத் தேயிருக்க வாழ்வையென்னுள்
அப்போதே சொக்கநா தா! 85

நின்பாடல் என்று நினைப்பாடல் அன்றியே
என்பாடல் எங்கே இறைவனே!—நின்பாடல்
ஆமே தனுவாதி ஆகமநால் வாக்காதி
ஆமேநீ சொக்கநா தா! 86

நீயற்ற ஓர்பொருளை நிச்சயித்த நாயேனும்
போயியற்றல் செய்யப் புரிகுவேன்—நீயியற்றல்
ஆக்கா தணுவும் அசையுமோ? அவ்விகற்பந்
தாக்காத சொக்கநா தா! 87

அன்றுமுதல் இன்றளவும் மேலும் அடியேனுக்
கென்றுநீ நன்மைசெய்வ தன்றிநான்—ஒன்றேனுஞ்
செய்யுமா றெங்ஙன் சிவனே! இனிநாயேன்
உய்யுமா றெங்ஙன் உரை. 88

அறிவுபர மானந்தம் ஆகவில்லை ஆகம்
பொறிகரணம் யானெனதும் போக—நெறிதவஞ்சேர்
பேரன்போ இல்லை; பினைநான் உனக்கடிமைக்
காரென்பேன் சொக்கநா தா! 89

நின்னளவில் ஆனந்தம் நின்கருணை சற்றேனும்
என்னளவிற் றேற்று திருந்தக்கால்—நின்னளவிற்
பூரணம்பொய் யானந்தம் பொய்கருணை பொய்யுரைத்த
ஆரணம்பொய் சொக்கநா தா! 90

தேவே! மதுரைநகர்ச் சிற்பரனே! எவ்வுயிர்க்குங்
கோவே! எனையாளுங் கோமானே!—நாவே
உனைத்துதிக்கச் சிந்தை உனைநினைக்க என்றுங்
கனத்தி லுனை வணங்கக் காண். 91

உன்னைச்சிங் காரித் துனதழகு பாராமல்
என்னைச்சிங் காரித் திடர்ப்பட்டேன்;—பொன்னை
அரிவையரை யேநினையும் அன்பிலேற் குன்றுள்
தருவையோ சொக்கநா தா! 92

சொக்கநா தாவுனையே சொல்லுமடி யேனுடைய
பக்கமாய் நின்றுவினை பாற்றியே—எக்காலும்
மீண்டுவா ராதகதி மேவுவிப்பாய் தென்மதுரைத்
தாண்டவனே! சொக்கநா தா! 93

ஆறுதலை இல்லை அடியேனுக் கன்பாகத்
தேறுதலை சொல்வார் சிலரில்லை—வேறெனக்குந்
திக்காரு மில்லை சிவனே! பழிக்கஞ்சி
சொக்கே!நின் ருளே துணை. 94

கைலாயக் கம்பளிச் சட்டைமுனி நாயனார்
அருளிச்செய்த

முன் ஞானம் நூறு

எண்சீர் விருத்தம்

அகண்டபரி பூரணமாம் உமையாள் பாதம்
அப்புறத்தே நின்றதோர் ஐயர் பாதம்
புகன்றுநின்ற கணேசனொடு நாதாள் பாதம்
புகழ்பெரிய வாக்குடைய வாணி பாதம்
நிகன்றெனவே யெனையாண்ட குருவின் பாதம்
நிறைநிறையாய்ச் சொருபத்தில் நின்றோர் பாதம்
முகன்றெனையீன் றெடுத்தசின் மயத்தின் பாதம்
மூவுலகு மெச்சுதற்குக் காப்பு தானே. 1 ௧

தாங்கிநின்ற சரியையிலே நின்றுசடம் வீழில்
தப்பாது கிரியையுள்ளே சாரப் பண்ணும்
வாங்கிநின்ற கிரியைவிட்டு விழுந்த தானால்
மகத்தான வுடலெடுத்து யோகம் பண்ணும்
ஓங்கிநின்ற கிரியைவிட்டு விழுந்த தானால்
உத்தமனே! உயர்ந்துநின்ற ஞானந் தோற்றும்
பாங்கில்நின்ற அச்சென்மம் மவுன முத்தி
பரிவாக வாய்ந்தவர்கள் அறிந்து கொள்ளே. 2

அறிந்திருந்த நான்குக்கும் விக்கின முண்டாம்
அப்பனே! ஆகாமியஞ் சித்தி னோடே
மறிந்துநின்ற பிராரத்தந் தோயத் தோடு
மகத்தான நாலுக்கும் விக்கின மாச்சு;

பிரிந்துநின்ற நாலினுற் செய்வ தென்ன?
பேரான வறுமையொடு கிலேசந் துக்கஞ்
செறிந்துநின்ற பெண்பொன்னும் மண்ணி னுலே
சேத்துமத்தி லீப்போலத் தியங்கு வாரே. 3

தியங்கினுல் கெர்ச்சித்துத் துரத்துச் சண்ணுஞ்
சீறியர் மிலேச்சரையே சகத்தி னுள்ளே
மயங்கினுர் நாலுபா தத்தி னுள்ளும்
மனஞ்செவ்வை யாவதெப்போ தறிவ தெப்போ?
தயங்கினு ருலகத்திற் கோடி பேர்கள்;
சாவதும் பிறப்பதுங்கா வடிபோ லாச்சு;
துயங்கினுர் துயரத்தால் ஞானம் போச்சு;
சுடுகாட்டில் அறிவதுபோல் சுத்தப் பாழே. 4

பாழான மாய்கைசென் றெழிவ தெப்போ?
பரந்தமனஞ் செவ்வையாய் வருவ தெப்போ?
வாளான விழியுடைய பெண்ணைச் சேரும்
மயக்கமற்று நிற்பதெப்போ? மனமே! ஐயோ!
காழான வுலகமத னுசை யெல்லாங்
கருவறுத்து நிற்பதெப்போ? கருதி நின்ற
கோளான கருவிவிட்டு மேலே நோக்கிக்
கூடுவது மேதென்ருல் மூலம் பாரே. 5

மூலமதி லாறுதலங் கீழே தள்ளி
முதிர்ந்துநின்ற மேலாறு மெடுத்து நோக்கிக்
கோலமுட னுன்மனையைத் தாண்டி யேறிக்
கொடியதொரு ஞானசத்திக் குள்ளே மைந்தா!
பாலமென்ற கேசரியாம் மவுனத் தூன்றிப்
பராபரமாம் மந்திரத்தில் ஞானம் முற்றிக்
காலமொடு பிறப்பிறப்புங் கடந்து போகுங்
கைவிட்ட சூத்திரம்போல் சடமு மோங்கே. 6

ஓங்கார முதற்கொண்டைந் தெழுத்தோ டாறும்
　　உற்றுநின்ற பஞ்சகர்த்தா விருந்தி டம்பார்
ஆங்கார மாணவம்நா னெனலும் போனால்
　　அப்பவலோ அகாரமுத லுகாரங் காணும்?
பாங்கான மகாரமொடு விந்து நாதம்
　　பரவியதன் மேல்நிற்கும் பராப ரந்தான்
வாங்கான மவுனத்தைப் பற்றி யேறு
　　மருவிநின்ற லகிரியைத்தா னெத்துக் காணே. 7

ஒத்துநின்ற ஓங்காரம் மண்ணை யுண்ணும்,
　　உருவியந்த மண்சென்று சலத்தை யுண்ணும்;
பத்திநின்ற சலமதுதான் றீயை யுண்ணும்:
　　பாங்கான தீச்சென்று காலை யுண்ணும்;
வெத்திநின்ற கால்சென்று விண்ணை யுண்ணும்;
　　விழுந்ததப்பா சடமென்வே தாந்தப் பேச்சு:
முத்திகண்டு கூடுவது மெந்தக் காலம்?
　　மூடரே மதுவையுண்டு மேல்பா ரீரே. 8

பாரப்பா அகாரமுத லுகாரங் கொள்ளும்;
　　பாங்கான உகாரமது மகாரம் கொள்ளும்;
நேரப்பா மகாரமது விந்து கொள்ளும்;
　　நேரான விந்துவது நாதம் கொள்ளும்;
சேரப்பா நாதமுற்றுச் சத்தி கொள்ளும்;
　　சேர்ந்துநின்ற சத்தியல்லோ சிவத்தைக் கொள்ளும்;
ஆரப்பா சிவந்தன்னைப் பரந்தான் கொள்ளும்;
　　அப்பரத்தைக் கொண்டவிடம் அறிந்தே யுன்னே. 9

உன்னிநின்ற மூலமுத லாறும் பார்த்தே
　　உருகிநின்ற சுழுமுனையை யறிந்து பின்பு
மன்னிநின்ற மதிமேல்சாம் பவியைக் கண்டு
　　மருவிநின்று மனமுறைந்து தேர்ந்தபின்பு

பன்னிநின்ற இவ்வளவும் யோக மார்க்கம்;
பகலிரவு மற்றவிடம் ஞான மார்க்கம்;
கன்னிநின்ற விடங்கண்டா லவனே ஞானி
காட்டுவான் கேசரியைக் காட்டு வானே. 10

காட்டுவான் கிரியுன்னை மேலே யேற்றிக்
கைவிட்டாள் கிரியைத்தான் கீழே தள்வாள்
மூட்டுவாள் குளிகைவிட்டால் கணத்துக் குள்ளே
மூதண்ட புவிகடந்து தெளிவுங் காணும்
ஆட்டுவா ளண்டரண்ட மாலை பூண்டாள்
ஆதிவத்து அனாதிவத்து இரண்டு மொன்றே
ஊட்டுவாள் நிர்க்குணத்தி னமுர்த வல்லி
உயர்ந்துநின்ற ஞானசத்தி யுறவு தானே. 11

உறவென்னத் தாறைவிட வுறவு முண்டோ?
உலுத்தரையோ வாமத்தைத் தூடிப் பார்கள்
குறைவென்ன திரோதாயி சமயந் தோறுங்
கூடியல்லோ மாயவலை கூட்டி யாட்டி
மறவென்ன ஞானமென்ன மயங்கித் தள்ளி
மகத்தான சமுசார வலையிற் போட்டாள்
நிறவென்ன வாமத்தால் ஞான மாச்சு
நின்றவனே சிவயோகி வாசி பாரே. 12

வாசியென்றும் மவுனமென்றும் இரண்டும் வித்தை
மகத்தான சாம்பவிகே சரியும் ரண்டு
தேசியென்றால் யோகத்துக் காதி வித்தை
திறமான மவுனமென்றால் ஞான வித்தை
மாசியென்ற மனமுடைத்தா லிரண்டு மாகா;
மருவிநின்றே அறிவறிந்தா லிரண்டு மாகும்;
தூசியென்ற வெளியல்லோ அண்ட வீதி
சொக்காமல் கிரிகொண்டே ஆக்கி யேறே. 13

ஆக்கிநின்ற பரிசத்தால் கொசுவி றந்த
    தாச்சரியம் ரூபத்தால் வண்டி றந்த
பாக்கிநின்ற மணியொலியால் மானி றந்த
    பாழான வுரிசையினுல் மீனி றந்த
தாக்கிநின்ற கெந்தியிஞ லெறும்பு சென்று
    சாதகமாய் மாண்ட-திந்த ஐந்தும் பாரு;
பாக்கிநின்ற இந்திரிய விடயத் துள்ளே
    பாழான மனஞ்சிக்கிப் படுகு வாரே. 14

வாரான வுலகத்தில் மனிதர் கோடி
    மருவிநின்றே யுண்டுடுத்துச் சையோ கித்துத்
தாரான கசதுரங்க ரதங்க ளேறிச்
    சகலரத்ன பூடணங்கள் தரித்து விம்மி
மாரான வாழ்வடைந்தோர் இறந்தா ரையா!
    மாண்டவர்கள் வெகுகோடி மாய வாழ்க்கை
கூரான சிவபோக ஞானம் வந்தால்
    கூடழிந்து போகாது கூடு கூடே. 15

கூடுவதம் பரமோகே சரமோ வென்னில்
    கூர்மையுள்ள வாஞேவ தீதமோ வென்னில்
ஆடுவதாச் சரியநின் மலமோ வென்னில்
    அருமையுள்ள நிர்க்குணமோ நிரஞ்சனமோ என்னில்
பாடுவது பதங்கடந்த பூரணமோ வென்னில்
    பகலிரவு மற்றிடமோ பராபரமோ வென்னில்
ஊடுவதெங் கேபின்னை யெங்கு மில்லை
    உம்மென்று லாமவெள்ள மோகங் காணே. 16

மோகமென்ற வுரலுக்குள் மனந்தான் சிக்கி
    முசியாம லிடிப்பதற்கைம் பொறியுங் கோல்தான்
பாகமென்ற கோபம்வந்தே யுருவாய் நின்று
    பதையாமற் சண்ணிச்சே யுலக மெல்லாந்

தாகமென்ற ஞானம்வந் தென்ன செய்யும்?
சண்டாள இந்திரியச் சார்பி னாலே
வேகமென்ற மனலகரி யைத்தான் கொண்டு
விண்ணுக்கு ளேநிற்க வெளியாய்ப் போமே. 17

வெளியேது வெளிக்குள்ளே வெளியங் கேது?
வேதாந்த வெளிகடந்த வொளியங் கேது?
அளியேதவ் வளிகடந்த அண்ட மேது?
அப்புறத்தே தோற்றுகின்ற சோதி யேது?
நெளியேது நினைவெதுநிர்க் குணந்தா னேது?
நேரான பூரணத்தின் நாத மேது?
சுழியேது? சுழியடக்குஞ் சூட்ச மேது?
தோற்றுமப்பா வானத்தை யொத்துப் பாரே. 18

ஒத்துநின்ற சரியையொடு கிரியை ரண்டும்
உறவாதி செய்தவப்பா நன்றாய்க் கேளு:
பத்திநின்ற யோகமுதல் ஞானம் ரண்டும்
பாங்காகச் சித்தருக்கே அடுத்த வாறே
அத்திநின்ற ஆகாம்யசஞ் சிதபிரா ரத்வம்
ஆருக்கு மடுக்குமென்றால் யோக மெய்தி
முத்திநின்ற ஞானத்திற் புகுந்தோர்க் கையா
மூன்றுமிலைப் பிரபஞ்ச முழுதும் போச்சே. 19

போச்சென்பார் முக்காலம் பிறகே நின்று
புரிமுருக்குப் போலேறிப் புணர்ந்து கொல்லும்
ஆச்சப்பா காலமென்ன வென்று சொல்லி
அவரவர்கள் சபஞ்செய்வா ரறிந்த மட்டும்;
நீச்சப்பா அகாலவெள்ளம் கடப்பா ரென்றால்
நேரான ஞானியல்லோ கடந்து நின்றார்
மூச்சப்பா அற்றிடத்தைப் பாரு பாரு
மூட்டுவிக்கு முகிடந்தான் ஞானத் தீயே. 20

தீக்குள்ளே வெந்துநின்ற பற்பம் போலச்
 செகசால முதற்கொண்டு காலம் போகும் ;
தீக்குள்ளே விழுந்தெழுந்த நெய்யைப் போலச்
 சிறப்பான ஞானமது திரண்டே யேறும் ;
தீக்குள்ளே காட்டமொடு கோலுங் கூடித்
 திரண்டாற்போற் கருவியெல்லாம் கணத்தில் மாளும்
தீக்குள்ளே பராபரந்தா னிருந்த தாயின்
 செகமெல்லாம் வித்தையென்று தெளிந்து போமே.

தெளிந்தவிடங் கண்டாரார் சித்தர் யோகி
 செகமெல்லாம் நானென்பார் திருட்டு ஞானம்
ஒளிந்தவிட முனைத்தால்கே சரிக்குள் நிற்பாள்
 உற்றுப்பார் மகாரம்வைத்தே யூதி யூதே
அளிந்தவிடம் நிர்க்குணந்தா னதிலே கேளு :
 ஆச்சரிய மகாரமென்றே யுண்ட துண்டு ;
களிந்தவிடம் நிராகார மொன்று மில்லைக்
 காட்டுந்தா ரறிவுகொண்டே யுற்றுக் காணே. 22

உற்றுநின்றே உலகத்தோர் ஞானம் பார்த்தே
 ஊணுக்குக் கிடையாமல் புரட்டுப் பேசிப்
பற்றுகின்ற மோகத்தாற் பெண்ணைக் கூடிப்
 பரந்துநின்ற திரோதாயி தலையிற் சிக்கிக்
கொத்துநின்ற விடங்காண்பார் கண்ணை மூடிக்
 கும்மென்றே யிருளாகு மறிவும் பொய்யாம்
மற்றுநின்ற லகரியினுல் கொண்டே யேற
 மாட்டார்கள் அறுசயம மாடு தானே. 23

சமயமெல்லாஞ் சத்தியுண்டு சிவமு முண்டு ;
 சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளி னார்கள் ;
சமயமெல்லாம் வேதாந்தசித் தாந்த முண்டு ;
 சாதகத்தைப் பாராமற் றயங்கி னார்கள் ;

சமயமெல்லாம் நாதமுண்டு விந்து முண்டு;
காக்காமற் கெட்டார்க ளுலகத் தோர்கள் ;
சமயமெல்லாம் அம்பரமாம் ஞான முண்டு;
தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப் போச்சே. 24

போச்சப்பா ஆருறும் பானத் தாலே
புத்தியுள்ளோர் பானத்தாற் கண்டா ரையா !
ஆச்சப்பா வாமமென்ன நிசித மென்பார்
அதன்குணமோ திரோதாயி யனுட்டா னந்தான்
ஓச்சப்பா நாதாக்கள் ரிடிகள் சித்தர்
உயர்ந்தவரைக் கண்டவர்பா னத்தா லன்றோ?
காய்ச்சமரம் பட்டதென்ன வேரற் றுற்போல்
கசடரென்ற அறுசமயங் கேட்ட பாங்கே. 25

பாங்கான குண்டலிக்குள் மூல மொன்று;
பாரப்பா கண்டத்தில் மூல மொன்று;
போங்கான புருவமைய மூல மொன்று;
புகழான விந்துவிலே மூல மொன்று:
வாங்கான சத்தியிலே மூல மொன்று;
மருவிநின்ற பராபரத்தில் மூல மொன்று;
தேங்காம லிவையாறுங் கண்ட ஞானி
சேர்ந்துநின்ற மும்மூல யோகி யாமே. 26

ஆமப்பா நகாரமுதல் யகாரம் நிற்கும்
அவ்வளவும் யோகத்தின் மூல மாச்சு ;
தாமப்பா அகாரமுதல் உகாரந் தொட்டுச்
சாதகமாய் மகாரவரை ஞான மூலம்
ஓமப்பா திசைநாத மவுனத்திற் காணும்
உற்றேற வுற்றேற அகண்ட வீதி
காமப்பா லுண்டக்கால் யோக சித்தி
கடுங்கானற் பாலுண்ட ஞான மாச்சே. 27

ஆச்சிந்த வரிசைவிட்டே யுலக ஆசான்
ஆதிஅந்த மொன்றுரவி மதிதா னென்பான்;
மூச்சற்ற விடங்காட்டத் தெரியா நின்று
முன்னேது பின்னேது சாங்க மென்பான்;
வாச்சிந்த மயக்கத்தா லுலகோர் கேட்டார்
மதுவைவிட்டே றியல்லோசை யத்தோர் கேட்டார்
ஓச்சிந்த விதமறிந்தோன் யோக ஞானி
உம்மென்று ஆகுமென்ற நாத மாமே. 28

நாதமப்பா யோகத்தி லேந்து நாதம்
நலமான மவுனத்தி லேந்து நாதம்
வேதமப்பா கடந்திடத்தே சுத்த நாதம்
வெட்டவெளிக் குள்ளேயொரு நாத முண்டு
போதமப்பா கடந்திடத்தே யந்த நாதம்
புகழாகச் சேவித்து நிற்கு மென்றும்
காதமப்பா தூரமல்ல அந்தோ அந்தோ!
கண்ணிமைக்குள் விண்ணுக்குள் கலந்து காணே. 29

விண்ணேது வெளியேது வொளியங் கேது?
விரைந்திந்த மூன்றுங்கே சரிதா னுச்சு;
கண்ணேது காதேது மூக்கங் கேது?
கண்டிப்பாய்க் கண்டவெல்லாம் அழிந்து போச்சே;
ஒண்ணிரண் டேதுசம ரசந்தா னேது?
உற்றுப்பார் வெட்டவெளி யொன்று மில்லை;
எண்ணேது நினைவேதிங் கறிவு மேது?
ஏகமாய்க் கலந்துத்தி யிடத்தைக் காணே. 30

உத்திகொண்டு ஞான நூல் பார்த்துப் பார்த்தே
உலகத்தோர் ஞானமெல்லாம் வந்த தென்று
பத்திகொண்டே அலைவார்கள் விண்ணைப் பாரார்
பாழான மனத்தையங்கே நிறுத்த மாட்டார்

முத்திகண்ட விடமெங்கே யென்று காணார்
மூச்சற்று நின்றிடத்தை நோக்கிப் பாரார்
சித்திகண்டால் சித்திகொண்டு செய்ய மாட்டார்
சேர்ந்துமதா யிருக்கறியார் திருடர் தானே. 31

தானென்ற ஆணுவத்தை நீக்க மாட்டார்
சண்டாள கோபத்தைத் தள்ள மாட்டார்
ஊனென்ற சுகபோக மொழிக்க மாட்டார்
உற்றுநின்ற சையோகம் விடுக்க மாட்டார்
பானென்ற ஞானவெள்ள முண்ண மாட்டார்
பதறாமல் மவுனத்தே யிருக்க மாட்டார்
வானென்ற பொருளென்ன வெளிதோ மைந்தா !
மகத்தான மனமடங்க எய்யுங் காணே. 32

காணிந்த வுலகத்தில் மாயக் கூத்தும்
கண்மூக்குச் செவியோடிந் திரியக் கூத்தும்
பூணந்த வாசியினால் வறுமைக் கூத்தும்
புகழான செனனமொடு மானக் கூத்தும்
ஆணிந்த அண்டமெலாம் படைத்த கூத்தும்
ஆங்காரம் மனம்புத்தி யான கூத்தும்
தோணிந்தப் படிபடைத்த பரமே யையா !
சொற்பெரிய பூரணமே யென்று கூவே. 33

கூவையிலே யாத்தாளைத் தொழுது கூவக்
குறையாத கருணையினால் திரும்பிப் பார்த்துத்
தாவையிலே மதலையைத்தான் தாய்தான் சென்று
சார்வாக எடுத்ததுபோ லுன்னை மைந்தா !
தேவையிலே யெடுத்தணைத்தே யுயிரை வைப்பாள்
செகசால மாடுகிற திருட்டுத் தாய்தான்
பாவையிலே மனஞ்சென்று பரவா விட்டால்
பாராது போலிருப்பாள் பாரு பாரே. 34

பாரப்பா செகமனைத்தும் அண்ட மெல்லாம்
பாங்கான சூழ்ச்சியில்வைத் திருந்த கன்னி
நேரப்பா இவளைவிட்டு யோகம் பார்த்தேன்
நேராக அண்டத்தில் ஞானம் பார்த்தேன்
சேரப்பா சுத்தவிழல் மனமோ பேயாம்
செகசாலக் கூத்தைவிட்டுத் தெளிய மாட்டார்
ஆரப்பா அவளைவிட்டு ஞானங் கண்டோர்
அலைக்கழிக்கு மாசையென்ற பாம்பு தானே. 35

பாம்பையல்லோ ஆபரணம் பூண்ட ஈசன்
பரிவாக மதியோடு கொன்றை சூடிப்
பாம்பையல்லோ முன்னூலாய்ப் போட்ட கூத்தன்
பாங்கான கரியுரித்த பாணி பாணி
பாம்பையல்லோ கங்கணமாய்த் தரித்துக் கொண்டு
பரியுழுவைத் தோலுடுத்துப் பாதந் தூக்கிப்
பாம்பையல்லோ மனைக்குமோ திரமாய்ப் போட்டுப்
பாரென்றே அகண்டத்தி லாடி னாரே. 36

ஆடினதோர் கூத்தெல்லா மாத்தாள் மெச்சி
அண்டையிலே யழைத்தானை யிருத்திக்கொண்டாள்
நாடினதோ ரவளருகி லரனு மெய்வான்
நாமறியோ மவனவளு மொன்றே யொன்றே
ஊடினதோ ரிடமெங்கே? ஒலிகேட் டெங்கே?
ஒன்றாகக் காணுகிற நடன மெங்கே?
கூடினதோ ரகண்டத்தின் சோதி யெங்கே?
கூசாமல் மவுனத்திற் கூடிக் காணே. 37

மெய்ஞ்ஞான குரு:

காணப்பா மகாரவரை நாத வோசை
கன்னிக்குப் பீடமடா மவுன ஞானம்
ஊணப்பா வூணப்பா நாதத் தோடே
ஒருமுனையா யொருவழியா யொன்று யோடும்

தோணப்பா தோற்றுவதங் கொன்று மில்லை
சுத்தவெளி ரவிகோடி சூழ வன்னி
ஆணப்பா மாகோடி கண்கொள் ளாதே
ஆச்சரிய மதிகமென்ற மகாரங் காணே. 38

மகாரமல் லோமுந்தி யாசான் சுட்டி
வழிகாட்டு முறைமையது ஞான மார்க்கம்
மகாரமல்லோ அடங்கியந்த நாதந் தாண்டி
மருவிநின்ற இடமல்லோ கேசரி மைந்தா!
மகாரமென்ன மேலெழுத்தே யென்பார் மாண்பர்
மாட்டுவதை யூன்றெழுத்த தென்று காணூர்
மகாரமென்ன மகாரவித்தை யதீத வித்தை
வாய்திறந்து பேசாதே மௌன மாமே. 39

மௌனவித்தை யாதெனில்மூன் றெழுத்தே யென்பார்
மாட்டுகிற இனங்காணூர் மார்க்கங் காணூர்
மௌனவித்தை யாவதென்வாய் மூட லென்பார்
மாடுமுதற் குதிரையினு லாவ தென்ன
மௌனவித்தை கேட்டார்கூட் டுறவு காணூர்
வாய்மூடி வழியோடே நாதங் கேளார்
மௌனவித்தை யாசான்முன் தூண்டிக் காட்டில்
மணிமுதலாய்த் திசைநாதங் கேட்குந் தானே. 40

கேட்கையிலே மதியினிட மமிர்தஞ் சிந்துங்
கெடியான துவாசமுர்தங் கடந்து தோன்றும்
வாழ்க்கையிலே யாசையறும் நினைவும் போகும்
வாரிதிபோ லண்ணுக்கி லமிர்த மோடும்
தாக்கையிலே ரவிகோடி காந்தி காணும்
சச்சிதா னந்தவொளி தானே தோன்றும்
மூட்கையிலே மேலமிர்த லகரி மீறும்
மூன்றுகமும் கணமாகு மூட்டிப் பாரே. 41

மூட்டையிலே யுலககிரி கொண்டு மூட்டு
முதிர்ந்தபின்பு விண்ணுள்கிரி வந்து காக்கும்
கூட்டையிலே மகாரத்தை யறிந்து கூட்டுங்
கும்மென்ற நாதத்தில் கூடி யேறும்
மாட்டையிலே யறிவோடு மனத்தை மாட்டும்
மறுகாலும் நாதத்தைக் கூர்ந்து கேளே
ஒட்டையிலே யொருவழியா யோடிற் றானல்
உத்தமனே யச்சின்ன முத்தி யையா! 42

ஏறுகிற துறை.

ஐயனே! குருவான அகண்ட மூர்த்தி!
அதீதமென்ற ஞானமெல்லாம் அருளிச் செய்தாய்;
மெய்யனே! ஏறுகிற சாத கஞ்சொல்
வேதாந்த லட்சியத்தை விளங்கச் சொல்லு
துய்யனே! நிலைதோறு மெழுத்தைச் சொல்லு
சொற்பெரிய பிராணாய சூட்சஞ் சொல்லு
தையனே! தையமென்ற நிர்த்தஞ் சொல்லு
சாதகமாய் லட்சியத்தைச் சாற்றி டாயே. 43

சாற்றிடென்று கேட்டமா ணுக்க னேகேள்:
சந்தோட மார்சுதிப்போ சார்பு சொல்வேன்:
ஏற்றமென்ற மூலத்தில் வாசி வைத்தே
எளிதாகப் பிராணாயம் பண்ணித் தேறி
ஆத்துமென்ற குண்டலிக்குள் நடனங் கண்டால்
ஆதித்தன் கோடியைப்போல் காந்தி காணும்
மாற்றுமென்ற கண்டத்தி லங்கென் றாணு
வாய்திறக்க வொட்டாது வழிசெய் வாயே. 44

வழியோடே நின்றுரைத்துப் பழக்க மாகி
மனோன்மணியாம் புருவமையத் தூடே சென்றே
ஒளியோடே மவுனத்தை யோட்டி யூதாய்
உத்தமனே! சாம்பவியைக் கண்டு கொள்வாய்

நெளிவோபோ யிவ்வளவும் யோக மார்க்கம்
நின்றவனே சிவயோகி நினைவாய்க் கேளு:
தெளிவோடே விந்துவென்ற குருப தத்தில்
தேக்கப்பா மவுனத்தைத் தாரை யாமே. 45

ஆமப்பா விந்துரவி மதியோர் கூடி
ஆச்சரியங் கண்கூசி மயக்க மாகி
ஓமப்பா நாதத்திற் செவிடு பட்டே
ஊமையென்ற வெழுத்துடைய வுருவங் காணும்
தாமப்பா சத்தியிலே வன்னி யோடு
சதகோடி ரவிமதியு மொவ்வா வொவ்வா
வாமப்பா லுண்டவர்க்கித் தனையுங் காணும்
வாய்பேசா ஞானிக்கு மாயந் தானே. 46

தானென்ற சிவத்துக்குள் மௌனஞ் சென்றால்
சதகோடி நவகோடிவன் னிரவி சோமன்
பானென்றபரத்தின்கீழ் முப்பா முண்டு
பார்மகனே அகாரமொன் றுகார மொன்று
வானென்ற மகாரமொன்று முப்பா ழாக
வழங்கிற்றே அதனொளியைச் சொல்லப் போகா
தேனென்ற மொழியுடைய னமனுந் தத்தைத்
தேவிபத மென்றகே சரிதான் காணே. 47

காணிந்தக் கேசரத்தின் தாயின் காந்தி
கண்கொள்ளா விண்கொள்ளா கரையுங் கொள்ளா
ஆணிந்தப் பறையென்பார் அம்பரந்தா னென்பார்
அவனுக்குள் மவுனமுண் டறிவாற் பாராய்
ஊணிந்த மௌனத்தை நிட்களமாய்ப் போவாய்
ஓகோகோ அம்பரத்தி லேதோ வேதோ
தோணிந்தப் படியிருந்தால் லயத்தின் நேர்மை
சொல்லரிதாம் அப்புறத்தே சோதி தானே. 48

சோதியென்று பராபரத்தி லறுவரை யுண்டு
சொல்லேயிலே கேட்டிருப்போம் சொல்லிக் காணேம்
ஆதியென்ற மூலகுரு பேரால் மைந்தா
ஆண்பிள்ளைச் சிங்கமென்ற கொங்க ணர்கேள்
வாதியென்ரு லவர்வாதி ஞான வாதி
மகத்தான குளிகையிட்ட சித்தன் வாதி
பேதியென்ருல் மேருப்போ லேயும் பண்ணும்
பெருவாதி ரசவாதி பேருள் ளோனே. 49

பேருள்ள கொங்கணர்தாம் குளிகை யிட்டுப்
பேரான பூரணத்தி லறுவரை கண்டார்
ஆருள்ளா ருலகத்தில் வரைகுரு சொல்ல
ஆச்சரியஞ் சித்தருக்குக் கீர்த்தி வைத்தார்
நேருள்ள ரிடிகளோடு முனிவ ரையா
நேராகச் சமாதியிலே கண்டோ ருண்டு
தாருள்ள சலத்தோடுஞ் சென்ரு ரில்லை
சமர்த்தான மனத்தினிடச் சத்தி தானே. 50

சத்தியுள்ள வாசனையாங் குரங்கு கேளு
தாண்டியல்லோ இந்திரியக் கொம்புக்குள்ளே
பத்தியுள்ளே யலைத்தடித்துப் பேய்க்கூத் தாக்கிப்
பாங்கான மனத்தையல்லோ சின்னம் பண்ணி
முத்தியுள்ள வாசலுக்கே யேருட் டாது
முழுமோசச் சனியனப்பா ஞானத் துக்குக்
கொத்தியுள்ள வாசனையை யடக்கிப் பார்த்தால்
குருடனுக்கும் ஞானவழி கூடுங் காணே. 51

கூடுவதும் எப்படியோ ஞான மூர்த்தி!
குரங்கைவிட்டே அகலுகிற வழியைச் சொல்க:
நாடுவது முலகத்து வாதம் வந்தால்
நன்மனமுண் டானல்சாத் திரத்திற் சொல்வார்

ஊடுவது சாதுசங்கம் வேதாந் தம்பார்
உத்தமனே வாசனையாங் குரங்கு போகும்;
ஆடுவது தொய்தவா சனையி லேற்றும்
அப்படியே யுலகத்தி லனேகம் பேரே. 52

பேரான வுலகத்தில் ஞான முற்றும்
பேசாம லருகிருந்த விடத்தில் மைந்தா!
வாரான மோதத்தி லிங்க மாகும்
வாரிதிக்கு மேருவுக்கும் நடுவே கோடி
காரான காமத்தால் பாண்டி லிங்கம்
கைவிட்ட சமாதியினுல் சுந்தர லிங்கந்
தாரான மலைதோறும் பூமி தோறுஞ்
சாற்றரிது சாற்றரிது சார்ந்து பாரே. 53

பாரப்பா சுயம்பில்வந்து பிட்சை யேற்றால்
பலித்ததப்பா ஞானசித்தி மவுன சித்தி;
நேரப்பா வொன்பதுபே ரிவரு ளாறு
நிகராகப் பெலிகொண்டோர் நீடு மூவர்
காரப்பா விண்ணையென்றால் காவார் கர்த்தர்
காத்தாலே ஞானசித்தி கலந்து கூடும்;
ஊரப்பா வாதியைப்போல் நீங்கள் கெட்ட
உலுத்தரென்பார் சித்தர்கள்தா முரைத்தி டரே. 54

உரைக்கவல்லோ ராசயோகம் வைத்தா னீசன்?
உண்டுடுத்துத் திரிவதற்கோ சொன்னு னையன்?
மறைக்கவா சனைலகிரி கொள்ளு மென்றான்
மகத்தான தெட்சணு மூர்த்தி யாசான்
நிறைக்கவல்லோ யோகமுதல் ஞானஞ் சொன்னான்
நிற்கவிட மற்றநிர் மலமாஞ் சோதி
இறைக்கவல்லோ வூரினதோர் கேணி யைப்போல்
எடுக்கெடுக்க வெழும்பும்வா சனைதான் காணே.

எழும்பாமல் வாசனையைக் கொன்றோன் ஞானி;
ஏகாமல் வாசனையை யடித்தோன் சித்தன்;
எழும்பாமல் கருவிகளை யிருக்கச் சாடி
இருத்தினவன் சிவயோகி வாத யோகி;
எழும்பாம லடிப்பதற்குச் சூட்சஞ் சொல்வேன்;
என்மக்காள்! மவுனத்தே யிருந்தாற் போகும்;
எழும்பாமல் வாசனைதான் போச்சு தானால்
ஏதுமில்லை சுத்தவெளி யிருளும் போச்சே. 56

போச்சென்றே இருக்கிறதோர் ஞானத் துக்குப்
புகழான வல்லமைதா னென்ன மைந்தா!
வாச்சென்ற அகண்டத்துள் வரைகளாறு
மருவினால் சடத்தோடே யவனே சித்தன்;
நீச்சென்ற வரைபார்த்து வாரேன் மக்காள்!
நில்லுங்கோள் குகையினுள்ளே யென்று சொல்லித்
தோச்சென்ற பூரணத்திற் சொக்கி நின்ற
சுந்தரா னந்தன்வந்து தொழுதிட் டானே. 57

தொழுதுகொண்டு பதம்பிடித்த அகண்டத் துள்ளே
சொக்குகிறோ மென்றுசொன்ன சுந்தரமே யையா!
விழுதுகொண்ட ஆலைப்போல் நெட்டிட் டேறி
வெளிகடந்தே ஆறுகலங் கண்டு வாரேன்:
முழுதுகண்டா னென்பிள்ளை யென்று கீர்த்தி
மூட்டிவைப்பேன் சித்தத்தில் கோபம் வேண்டா;
பழுதுகொண்டு வருகிறேன் திரும்பா விட்டால்
பராபரத்தில் லயிச்சிடுவேன் பண்பு பாரே. 58

பாரப்பா அகண்டவெளி சுத்தக் கானல்
பார்ப்பதற்கோ அங்கொன்று மிடமே யில்லை:
நேரப்பா ரவிகோடி வன்னி கோடி
நேரான மதிகோடி கண்ணே கூசும்;

ஆரப்பா அளவிட்டோர் கண்டோர் வீதி
அதற்குள்ளே செல்லரிது மைந்தா போபோ;
காரப்பா குகையென்று பட்டங் கட்டிக்
கடுங்குளிகைச் சோடிட்டுக் கலந்திட் டேனே. 59

கலந்திட்டே னொருவரையில் நாத வோசை
கண்கொள்ளா வெளிக்குள்ளே கலக்க மாச்சு;
கலந்திட்டேன் மறுவரையி லிடியோ கோடி
கண்கெட்டேன் மதிகெட்டேன் காதுங் கெட்டேன்;
* * * *
கலந்திட்டேன மூவரையிற் காந்திக் குள்ளே
கடுகவந்தேன் கொங்கணரை யழைத்திட் டீரே. 60

அழையுமென்ற சொற்கேட்டுச் சுந்த ரானந்
தன்கணத்திற் கொங்கணரை யதிசீக் ரத்தில்
விழைவுடனே யோடிவந்து தெண்ட னிட்டு
விரைவுடனே கொங்கணர்தா னிக்க ணத்தில்
அழையுமென்று ரெங்களைய ருங்க ளைத்தான்
ஆச்சரியஞ் சொல்லுதற்கே யடியேன் வந்தேன்;
அழையுமென்ற சீடனுக்குப் பின்னே வந்தே
அடியேன்தான் வந்ததென்று பணிந்திட் டாரே. 61

பணிந்திட்ட கொங்கணரை வாரி மோந்து
பராபரமே நிர்க்குணமே பண்புள் ளோனே!
அணிந்திட்ட அறுவரையிற் சொக்கிச் சென்ற
ஆதியென்ற பராபரமே யையா வையா!
மணியிட்ட சிலம்பொலியைக் கேட்ட மூர்த்தி
மார்க்கத்தை யெப்படித்தா னேறி னீரோ
கணியிட்ட நிர்மலமா மனத்தி னாலே
கைலாய தேகமென்ன தங்க மாச்சு. 62

ஆச்சப்பா அப்படியே வரணு மென்றே
 ஆசைகொண்டே யிருக்கவழைத் தனுப்பு வித்தீர் ;
வாச்சப்பா மனுவொன்ற வடியே னுக்கு
 மைந்தன்மேல் கடாட்சத்தால் சொல்ல வேணும்
ஓச்சப்பா கொங்கணரே யுபசார மென்ன
 ஓங்கினதை யுரைக்கின்றேன் கேளு கேளு ;
காச்சப்பா வுலகத்தி லெடுத்த தேகங்
 கைலாயச் சட்டையாங் கருவைச் சொல்லே. 63

கருவென்ன வொன்றுமில்லை மேரு நேரே
 காணப்பா யீசானங் கைலாய மாச்சே ;
உருவென்ன வெடுத்ததுகை லாய தேகம்
 உத்தமனே நிராகார ஞான சித்தி
குருவென்ன நிர்க்குணத்தின் மவுனத் துள்ளே
 குவிந்துரைத்த பெருமையின்கை லாய மாச்சே ;
அருவென்ன மகாரவித்தை முட்டிக் கொண்டு
 ஆதிவிர்த்த கற்பமது வுண்டு பாரே. 64

பாரப்பா சூதமுண்டு மவுனந் தாக்கப்
 பளிச்சென்ற ஏழுசட்டை பண்ணுய்ப் போதும்
நேரப்பா அச்சடங்கை லாய தேகம்
 நிமிடத்தே சித்தியாமுன் னினைவுக் கையா
ஆரப்பா வுனைப்போலே நினைத்த பண்ணல்
 அரிதரிது கூடாது மூடர் பேரால்
சேரப்பா சொல்லிவிட்டே னென்ற பேச்சுச்
 செப்புமுன்னே கைலாய முற்றுப் பாரே. 65

உற்றுநின்ற பலநூலைப் பார்த்துப் பார்த்தே
 உரையாவே தாந்தசித் தாந்த மென்று
பற்றிநின்ற பரவசந்தா னென்றே உன்னிப்
 பாராம லலைந்துகெட்டா ரனந்தங் கோடி :

முற்றிநின்ற விடமெங்கே ஞான மெங்கே?

* * * *

கொற்றிநின்ற மேல்மூலத் துரிய மெங்கே?
கூடுவார் மெய்ஞ்ஞானக் குறைவி தாமே. 66

குறைவேது வாசனையாந் தொய்தத் தோடு
கூடவல்லோ மெய்ஞ்ஞானம் புனைந்து நிற்கும்;
மறைவேது மறையதனின் அந்த மேது?
மறைவற்று நின்றதொரு வெளியங் கேது?
துறையேது துறைக்குள்ளே சோதி யேது?
சூட்டியிந்த விவரமெல்லாம் ஞானந் தோற்றும்
அறையேது அல்லவென்று சமுசா ரத்துள்
அழுத்துமப்பா தொய்தத்தி னுண்மை தானே. 67

ஆண்மையென்றால் தொய்தத்தி னுண்மை யல்லோ
அகண்டமுத லண்டமெலாம் ஞானந் தோற்றும்
மாண்மையென்றால் வாய்ப்பேச்சாம் ஞானி வாயில்
மண்ணையள்ளிக் கூறுகொண்டு மலங்கப் பார்த்துக்
கேண்மைகொண்டே யுலகமெல்லாங் கெடுத்தே ஆட்டிக்
கெடியான பெண்ணுபொன் னுணி னுலே
தாண்மையென்ற பிறப்பிறப்பை மீறப் பாய்ந்து
சண்டாளக் கோபத்தைத் தள்ளு தள்ளு. 68

தள்ளுகிற வுருப்புவந்தால் கருவைக் கேளு:
சாதகமாய்க் குண்டலிக்குள் வாசி வைத்துத்
தெள்ளுகிற பிராணயம் பண்ணித் தீருந்
திரண்டொலியுஞ் சிலம்பொலியுங் காணும் காணும்;
நள்ளுகிற கண்டத்தே யங்கென் றாணும்
நலம்பெரிய புருவமையந் திறந்து போகும்
அள்ளுகிற கனிபோலே யமிர்தம் வீழும்
அப்பொழுது காயசித்தி யறிந்து கொள்ளே. 69

அறிந்திந்த மதியான விந்து விட்டும்
அப்பனே யோகமிதே யறிந்து கொள்ளு;
பரிந்திந்த விந்துமுதல் நாதஞ் சித்தி
பாங்கான சிவத்தோடு பரந்தான் கேளு;
அறிந்திந்தப் பராபரத்தோ டாறு கேளு
அப்பனே மவுனத்தைத் தூக்கிக் கொண்டால்
செறிந்துநின்ற ஞானத்தின் யோக மாச்சு;
செயல்தம்ப மவுனத்தைச் சென்று காணே. 70

காணப்பா பராபரத்தின் மேலே யாறு
கைவிட்ட அகண்டமுநிர்க் குணந்தா னென்று
பூணப்பா நிர்க்குணந்தான் நிராகா ரந்தான்
புகழான நிர்மலந்தான் போதத் தந்தம்
தோணப்பா விவையாறுங் காணப் போகச்
சொல்லுகிற வார்த்தையென்றால் கேட்டி ருப்போம்
ஊணப்பா சடம்விட்டே அறிவு விட்டே
உற்றுநின்ற அண்டத்தே யறிந்து கொள்ளே. 71

அறிந்துகொள்ளு மதியளவு பிண்டத் துள்ளே
அப்பனே யாறுதலம் அறிந்து காணும்;
அறிந்துகொள்ளு விந்துவின்மேல் பரத்தின் மட்டும்
அறிவுக்குள் சக்கரந்தா னப்பா கேளு;
அறிந்துகொள்ளு பரத்தின்மேல் போத மட்டும்
ஆதார நிர்மலத்தின் வரைக ளாறும்
அறிந்துகொள்ளு மேலாறுங் காணப் போகா
ஆச்சரியம் கொங்கணரை விட்டுக் காணே. 72

காணப்பா தசதீட்சை கடந்த பின்பு
கைவிட்ட சூத்திரத்தை யாசான் காட்ட
ஊணப்பா அதுமவுனம் மற்ற தெல்லாம்
உரவார்த்தை அகாரமுத லுகார மென்பார்

வீணப்பா சிரமேல்வே தாந்தக் காட்சி
விரைந்ததிலே யும்மென்றே ஊணென் பார்கள்
பூணப்பா வும்மென்ற நாத மாமோ
போக்கறியான் சொல்லுகிற ஞானந் தானே? 73

தானென்ற விடங்காட்டி நாதங் காட்டிச்
சாற்றுகிற மவுனத்தின் சார்பு காட்டி
வானென்ற வெளியொடாறு தலமுங் காட்டி
வாய்மூடி ஞதிக்க வகையும் காட்டி
ஊனென்ற வுடம்பைவிட்டுக் கேசரியுங் காட்டி
ஊமைநின்ற விடங்காட்டி யுரைக்கப் பண்ணிக்
கோனென்ற குருவெனும்வாய் பேச லாமோ
குறும்பரே குருசொல்ல விரண்டு மாமே. 74

ஆமிந்த வுலகத்தோர் ஞான வீதி
அறிந்தேறிக் கூடுவதும் அரிது மெத்த
ஓமிந்தக் குண்டலியைத் தொட்டு ரற்ற
ஊதுவது கடினமெத்த யோக மார்க்கம்
வாமிந்த வாமத்தே நின்று கொண்டு
மகத்தான பானமுண்ண வாய்க்கும் ரண்டும்
சோமிந்தச் சடைவைத்துச் சின்மயம் காட்டும்
சொற்பெரிய பூரணந்தான் சொன்ன வாறே. 75

வாறுன குருவினுடை வாழ்க்கை கேளு
மகத்தான சடையின்மேல் மதியுஞ் சூட்டித்
தாரான நெற்றியிலே தீயை வைத்துச்
சர்ப்பமல்லோ ஆபரண மாகப் பூண்டு
வீறுன கரித்துகிலை மேலே போர்த்து
விளங்கியதோர் புலித்தோலை யிடையிற் கட்டிக்
கூறுன சுடுகாட்டிற் குடியு மாகிக்
கொள்கின்றார் பலியெடுக்கக் கொள்கின் றாரே. 76

பலியெடுத்த குருவினிட வாம பாகம்
பகுந்துநின்ற என் தாயின் பரிசு கேளு:
பொலியெடுத்த அட்டமா சித்தி நிற்கப்
புகழ்பெரிய ரத்னவகை யாரம் பூண்டு
நலிவில்லா யோகாப்பி யாசஞ் செய்து
நண்ணுமிரு பதச்சேவை காண்ப தற்கே
ஒலியெடுத்த நவகோடி தேவர் சித்தர்
ஒன்றாகக் கணநாதர் போற்று வாரே. 77

* * * *

அறிந்துகொள் என் தாயோ துரைப்பெண் ணப்பா!
அப்பனே எருதேறு மேழை யேழை
அறிந்துகொள் இவளைமுன்னே யையா வைத்தே
ஆதரித்துக் கேட்டதெல்லா மருளிச் செய்வாள்
அறிந்துகொள் அகண்டத்தே ஞான சக்தி
ஆத்தாளைப் பூசித்தா லறுப தீவாள்
அறிந்துகொள் சடமெல்லா மவளே யாச்சே
அப்பனுக்கு மெலும்போடு நரம்பி ரண்டே. 78

இரண்டான வாயுவினி லொன்று சத்தி
ஈராகச் சிவமேது பிராண வாயு
ஒன்றாக நாடிநின்றால் சுழுனை யாச்சு
யோகமுமாம் ஞானமு.மா முற்றே யேறு
தண்டான சுழுமுனைதா னடுவில் நிற்குஞ்
சாதகமா யிதற்குள் முக் கிரந்தி யுண்டு
நன்றான சுழுமுனையிற் பிராண னேரில்
நாதாந்த யோகமிது நாடிக் காணே. 79

காணப்பா நெஞ்சினுள்ளே பிராண யோகங்
கண்டுகொள்ளு தாமரையில் நூல்போ லாடும்;
ஊணப்பா அதிலிரட்டி யபான வாயு
உற்றுநின்றி ரண்டையுநீ கண்டா யானால்

பூணப்பா விதற்குள்ளே ஞான யோகம்
புசுண்டருக்குச் சித்திகை லாய தேகம்
தோணப்பா நவகோடி மாறு கண்டார்
சுகயோக மாவதிந்தத் துறையு மாமே. 80

ஆமப்பா ஆசைவிடக் கருவைச் சொல்வேன்
அறிந்துகொண்டே அறிவாலே நின்று பாரு;
சேமப்பா திரோதாயி யாரென் றக்கால்
செகமெல்லாம் பெண்ணுன வுருத்தா னப்பா!
ஓமப்பா பொன்மண்வா சனையி னுசை
ஒற்றிநின்ற விந்திரிய மயக்கத் தாசை
நாமப்பா வென்றுசொன்ன ஆண்மை யாசை
நல்வினைக்குந் தீவினைக்கும் வித்து மாச்சே. 81

வித்துக்குள் பாவமென்ன புண்ய மென்ன
வெகுகோடி புண்ணியத்தால் புருட சன்மம்
பத்துக்குள் வெகுகோடி பாவ புண்யம்
பாழான பெண்செனன மெடுத்த வாறு
கொத்துக்கு ளிவையறிந்து பாவ மான
குழிக்குள்ளே வீழ்ந்தாரோ கோடி யையோ!
எத்துக்கு ளிவையறிந்து வேறாய் நின்றே
இகழ்ந்தவனே மெய்ஞ்ஞான வீச னுமே. 82

* * * *

பூரணமே யகண்டமே யகத்தி னந்தம்
பொங்கிநின்ற நிர்க்குணமே யென்னை யீன்ற
காரணமே யுலகிற்பெண் ணுசை போலக்
கலந்துநின்ற சுகமில்லை கருதிக் கொண்டேன்;
ஆரணமே யதீதத்தில் சுகந்தா னென்ன
அப்பனே சொல்லுகிறே னறிந்து கொள்ளு:
வாரணமாங் குவிமுலையா ளாசை விட்டால்
மகத்தான மூவுலகும் விடுக்கும் நேரே. 83

நேரான பெண்ணாசை நீங்கிற் ருனல்
நிலையான திரோதாயி மாய்கை போச்சு ;
தூரான வேதாந்த வெளியிற் சொல்வார்
சும்மென்ற சகஞ்சொல்வா யோகி யல்லே
வாராய்நீ யென்மகனே பெண்ணாற் சிக்கி
மகத்தான ரிடிகள்சித்தர் கோடி கெட்டார் ;
தாரான சித்தரொடு பஞ்ச கர்த்தாள்
தயங்கிநின்று படும்பாடு சாற்று வேனே. 84

சாற்றுவேன் வீதிபடு குழிதா னுண்டு
தன்மேலே புல்லோடு செடியு மூடி
மாற்றுவேன் வீதியிலே நடந்தோன் வீழ்ந்த
வாறொக்கும் பெண்ணான மாயக் கூபம்
ஆற்றுவே னென்றாலு மாற்றப் போகா
அரகரா பெண்ணரவு கடித்த தானல்
போற்றுவே னென்றாலும் பொல்லாக் காமம்
பொறிவிட்ட நெய்போலப் பொங்கும் பாரே. 85

பொங்குகின்ற காமமென்ன? சிவத்தின் கூறு ;
பொல்லாத ஆசையென்ன? மாலின் கூறு ;
மயங்குகின்ற மோகமென்ன? மகேசன் கூறு ;
மருவியந்த மூன்றாலு முலகம் பாழாய்த்
தங்குகின்ற யோகம்போய் ஞானம் பாழாய்ச்
சமாதியெல்லா மிந்திரியச் சார மூடித்
தொங்குகின்ற மோட்சத்தின் தரைபோ லாகச்
சூனியமாய் ஞானமெல்லாந் தோற்று மாறே. 86

மாருன பெண்ணாசை விட்டே னென்பார் ;
மருவியவள் தனிப்பட்டால் சரணஞ் செய்வார் :
தாருன சயனத்திற் பெண்தான் சொல்லில்
சதாசிவனால் முடியாது; மற்றோ ரேது?

கூறுன விந்துவிடக் கோப மோகங்
குறியழிக்கும் நினைவழிக்குங் கூட்டைக் கொல்லும்
வீறுன விந்துவுக்கு மேலே நின்று
விருதுபெற்ற மௌனியல்லோ வெட்டி னரே. 87

வெட்டினர் மௌனியந்த விந்து பாம்பை
வேதாந்த மென்றதொரு வாளி னலே;
தட்டினர் மாய்கையைத்தான் சன்னிக் கீழே
சச்சிதா னந்தவெள்ளச் சார்பி னலே;
ஒட்டின ரொட்டினநிர்க் குணத்தின் மட்டும்
உத்தமனே யதுவல்லோ ஞான வீதி?
தெட்டினர் தெட்டினர் சகல ரெல்லாம்
செகசால வித்தையென்று தெளிந்து பாரே. 88

தெளிவதுதா னெளிதல்ல வாய்ப்பேச் சல்ல;
சிங்காரப் பெண்கண்டால் ஞானம் போச்சே;
அழிவதுதான் சடத்துக்கே யடுத்த கூறும்:
அதரமுண்டு கூடுவது போக மென்பார்;
கழிவதுதான் காலேது வாசி யேது
கைவிட்ட மைதுனத்திற் கலப்ப தேது?
ஒழிவதுதா னெந்நாளோ வென்று லோகர்
ஒருகோடி மாண்டார்க ளூன்றிக் காணே. 89

காணப்பா பிறப்பிறப்பும் பெண்ணு லாச்சு;
கைகடந்த மாயமெல்லாம் பெண்ணு லாச்சு;
பூணப்பா இந்திரியம் பெண்ணு லாச்சு;
புகழ்பெரிய வாசனையும் பெண்ணு லாச்சு;
தோணப்பா மனம்புத்தி யாங்கா ரத்தில்
சொக்கிச்சுப் பெண்ணலே சூட்டிப் பாரு;
ஊணப்பா வூணப்பா வுரைக்கச் சொன்னேன்;
உலகத்திற் றிரியாதே விண்ணி லாடே. 90

ஆடையிலே விண்ணுக்குட் சித்தர் கோடி
அந்தந்த மலைகளிலு தாக்க வோடி
ஊடையிலே யண்டத்தில் முனிவர் கோடி
உற்றுநின்ற பதமளவும் ரிடிகள் கோடி
தேடையிலே சதாசித்தம் வேதம் பாரு
சேர்ந்துநின்ற வோசையிலே தெளியச் சொல்வார்
நாடையிலே யெந்நேரம் மவுனம் நாடு
நரகமாம் வாசனை தான் நன்றாய்க் கேளு. 91

கேளப்பா இதைவிட்டே யுலக ஞானி
கேட்டதெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன் மக்காள் மக்காள்!
நாளப்பா செகமெல்லாஞ் சாங்க மென்பான்
நலமான நூல்பாரான் தீட் சைசை யாவான்
காளப்டா மவுனமென்பான் விண்ணைப் பார்ப்பான்
காதகத்தை விட்டுச்சீ வனத்திற் செல்வான்
நாளப்பா தினந்தோறுந் தர்க்கம் பேசி
நலமான பெண்ணோடு மயங்கு வானே. 92

மயங்குவான் பொன்றேடப் புரட்டுப் பேசி
மகத்தான ஞானமெல்லாம் வந்த தென்பான்;
தயங்குவான் மண்ணுலே சார்வு காணுன்;
சாதகமா யோகத்திற் சார்ந்தே னென்பான்;
தியங்குவான் நோய்வரிற்பூ ரணமே யென்பான்;
செகசால திரோதாயி சிரிப்பாள் பார்த்து;
முயங்குவான் சமாதிவிட்டே னையோ வென்பான்
மூடமொற்ற ஞானமெல்லா முலகிற் பாரே. 93

பாரப்பா சரீரமிது சமாதிக் காகா;
பாழான தூலமிது வென்பார் கோடி
நேரப்பா வாதம்வந்தால் ஞானம் என்று
நேராக அலைந்தவர்கள் கோடா கோடி;

ஆரப்பா வுலகத்தில் ஞானி யுண்டோ?
    ஆராய்ந்து நான்கண்டே. னென்பார் கோடி;
ஏரப்பா வுழுதலோவெள் ளாமை யாகும்?
    ஏரில்லா னறுத்தடித்த கதையு மாச்சே. 94

கதையாச்சே யுலகத்தில் ஞானம் வாதங்
    கைகண்டாற் சொல்வாரே கல்போல் நெஞ்சே!
அதையாச்சே யிதையாச்சே யென்று சொன்னல்
    அவன் கையி லொன்றுமில்லை யறிந்து கொள்ளே;
உதையாச்சே அரனுடனே தொழிலே நித்தம்
    உதுவான வன்வாதி யுண்மை கேளு;
சுதையாச்சே ஆனாலும் பொங்கி யுள்ளம்
    சுடுவான்பார் ரசயோகி ஞானி தானே. 95

தானென்ற வாதியிலே யிருவ ருண்டு;
    சண்டாள வாதியென்று லுண்டு டுத்து
வானென்ற ஞானமென்ன வேதை பின்பு
    மகத்தான பெண்ணோடே கூடி யாடிக்
கானென்ற ராககே ளிக்கை பார்த்துக்
    கண்டபெண்ணைத் தாய்போலே கருதிச் சென்றே
ஊனென்ற உடம்பெடுத்துப் போக வென்பான்
    உலுத்தனுக்குச் செனனமென்ற நரகந் தானே. 96

நரகமென்ற பெண்மேலே யாசை விட்டு
    நாதாந்த வேதாந்த சித்தாந் தம்பார்
நரகமென்ன வுலகமெலா மனத்தில் வைத்து
    நலமான தேவிகிரி யையிலே நின்று
நரகமென்ன சடமுதல்நா மல்ல வென்று
    நாட்டினுள்ளே தசதீட்சை கடந்த பின்பு
நரகமென்ற சிவசொத்தை வறுமை தின்று
    நாமறியோம் வாதமென்றே யிருப்பார் காணே. 97

இருக்கையிலே சதகோடித் தொழிலைச் செய்வார்;
இத்தனைக்கும் பொருளெதிவன் வறுமைக் கென்பார் ;
இருக்கையிலே செயநீர்செந் தூரஞ் சுன்னம்
எடுத்தெடுத்தே யடுக்கிவைப்பார் அநேகங் கோடி;
இருக்கையிலே தொழிலெடுப்பா ரார்க்குங் காட்டார்;
இல்லையென்பா ருண்டென்பா ரனேகம் பேர்கள்;
இருக்கையிலே சதாநித்த மறிவா லூட்டி
இருப்பார்கள் மவுனமுத்த வாதி தாமே. 98

வாதியென்று லவன்வாதி மவுன வாதி
மகத்தான பிரபஞ்சத் திருந்தா லென்ன
வாதியென்றால் ரசவாதி ஞான வாதி
வாங்காமற் சமாதியிலே யிருந்த வாதி
வாதியென்றால் நிசவாதி நிர்மல வாதி
வாய்திறக்க அண்டத்தே வாழ்ந்த வாதி
வாதியென்று லவரிடத்தே சித்தர் செல்வார்
மயக்குகின்ற செனனமில்லை முத்தி தானே. 99

முத்தியிந்த வாதிக்கு வருகு மென்று
மூச்சுமுதற் சிவன்சொன்னா ரென்று சொல்லிப்
பத்தியிந்தச் சிவசொத்தைப் பெண்ணுக் கீந்து
பாழான விடயமெல்லாம் பண்ணிப் பண்ணி
அத்தியென்ற பஞ்சகத்தைப் பண்ணிப் பாவி
ஆங்காரத் தால்திரிந்தும் வேதை போட்டு
மற்றுநின்றே அலைந்தவர்க்கு நரக மெய்தி
மாளுவார் கோடிசென்ம மருளு வாரே. 100

மருளாம லிருக்கவல்லோ வாதஞ் சொன்னார் ?
மாண்டிறந்து மாண்டிறந்து பிறக்கை நன்றோ?
வெருளாமல் மனம்பிடித்த வாதி யானால்
வெகுசுளுக்கே யேறுதற்கு ஞான வீதி

அருளாமோ பொருளாமோ வென்றே யெண்ணி
அலையாமல் நின்றவனே ஆதி யோகி
இருளாமோ வெளியாமோ வென்றே யெண்ணி
ஏகவெளி சுத்தவிரு ளாகிப் போமே. 101

ஆகவப்பா விருபத்தோ டஞ்சு நூறும்
அறைந்திட்டேன் வாதத்தை யறிந்து கொள்ளு:
ஆகவப்பா இதற்குள்ளே ஞானம் நூறு
அப்புறத்தே சொன்னதொரு ஞானம் நூறு
ஆகவப்பா இருபத்தோ டெழுநூ றுந்தான்
அறிந்தமட்டும் சொல்லிவந்தேன் வல்லோ ருண்டோ
ஆகவப்பா பார்த்தேயிக பரமுஞ் சித்தி
ஆதியென்ற குருவருளால் சொன்ன முற்றே. 102

II

பின் ஞானம் நூறு

எண்சீர் விருத்தம்

கைலாயப் பரம்பரத்தி லென்னை யாண்ட
கடவுளெனுந் தெட்சணா மூர்த்தி பாதங்
கைலாயத தெனையீன்ற ஆயி பாதங்
கருணையுடன் போற்றிநித்தம் ஞானம் சொல்வேன்:
கைலாய நிர்க்குண நிர் மலமே தேவர்
காட்டுகின் றீர் கேசரிசின் மயமாய்க் கையில்
கைலாய பரம்பரையாய் வந்த பேர்க்குக்
கடைப்பிள்ளை ஞானத்தைப் பாடு வேனே: 1

பாடுகிறேன் சரியையென்ன? தேவி தீட்சை;
பரிவாகக் கிரியையென்ன? தேவி பூசை;
பாடுகிறேன் யோகமென்மா சற்ற அமுதம்;
பாங்கான ஞானமென்ன? மௌனத் தந்தம்;

பாடுகிறேன் திடத்திரனு யீதோ கீதம்;
பாங்கான அஞ்சலிதான் மனமாந் தேகம்
பாடுகிறேன் பரன்முனிவ ளுக்கே யென்றால்
பரிவானல் ஞானவித்தை பலிக்குந் தானே. 2

தானென்ற ஞானத்தின் பூமி கேளு:
சாதகமா யோகமென்ற அபர வீடு;
வானென்ற பூமியிலே வித்தை கேளு:
அறிவிற்கு மறிவான வுகார விந்து;
வேனென்ற வெளியெல்லாம் படைத்து நின்று
வேதாந்த அண்டமென்ற மகார மாச்சு;
கோனென்ற நாதமங்கே குமுறி யாடும்;
கூப்பிட்டாற் கேளாது கண்ணும் போச்சு. 3

போச்சப்பா தத்துவங்க ளனித்தியப் பட்டுப்
புலன்கெட்டு நிலங்கெட்டுப் பொறியுங் கெட்டே
ஆச்சப்பா மலைவரையில் மயங்கி நின்றே
ஆடுவதோர் படம்போல அசைந்து தள்ளு;
நீச்சப்பா கடிநீச்சுத் திரோதாயி வெள்ளம்
நிலையேது கரையேது தவணை யேது?
மூச்சப்பா அடங்குமுன்னே மாயை வந்து
முற்றிமுதிர்ந் தறிவுதள்ளு மோசங் காணே. 4

காணப்பா மனவரையா மாறுக் குள்ளே
கடைத்தேறப் போகாது கலக்க மெத்த
ஊணப்பா வென்றுசொன்னல் மனமூ ணுதே
உற்றுமெள்ளப் பிடித்தாலும் மாயை கட்டும்;
வீணப்பா வுலகத்தோர் ஞான மெல்லாம்;
வேதாந்த சித்தாந்த மென்பார் கோடி;
தோணப்பா ஞானமென்ல கண்டிப் பில்லைச்
சுடர்கோடி யொளிபோலத் தோன்றுந் தானே. 5

தானென்ற நிர்மலமா மனத்தின் வீதி
தாண்டரிது தாண்டினு லறிவு போற்றும்
கானென்ற மனத்தின்சா தகத்தைக் கேளு;
கற்பமுண்ண வத்துண்ணுல் வாசி தோறும்
பானென்ற பாணத்தின் பாதை நில்லு
பகலாலுங் கேசரத்தில் மனந்தா னெட்டும்
வானென்ற வெட்டவெளி வடிவு காணு
மாச்சல்மெத்த மாச்சல்மெத்த மருவி கூடே. 6

கூடுவது நிமைக்குமுன்னே குளிகை கூட்டுங்
கூப்பிட்டால் பூரணந்தான் கூடப் பேசும்;
ஆடுவது மனவரையில் மாயம் போக்கும்
அருவிலே சொக்கின்றி ஆட்டுவிக்கும்
நாடுவது பூரணத்தி லேற்றிக் காட்டும்
நலமான சாணையார் கெவுனஞ் சூதம்
தேடுவது சித்தருக்குக் குளிகை கெட்டுச்
செகத்தோர்க்கு வாதமென்ற தேட்டுத்தானே. 7

தேட்டான வரைகடந்து மனமுந் தாண்டித்
தெளிவான அறிவினுடை வரையுந் தாண்டி
நீட்டான பூரணத்தின் வரைகா ணென்று
நேரான மூன்றுவரை யேறிச் சொக்கிப்
பூட்டான பூட்டிறங்கி விட்டேன் மைந்தா!
புகழான வெறுவெளியி லேறப் போகா
ஆட்டான கைலாயப் பரம்பரை வந்த
ஆச்சரிய மூலகுரு வாக்குங் கேளே. 8

கேளப்பா மூலர்க்குகா லாங்கி பிள்ளை;
கெடியான காலாங்கி மைந்தர் போகர்;
நீளப்பா போகர்பிள்ளை கொங்க ணர்தான்;
நேராக நான்குமுறை பேர ஞகித்

தாளப்பா மேருவிலே தவசு பண்ணிச்
சாதகமாய்க் கைலாய வர்க்க மானார்;
ஆளப்பா பிள்ளையென் று லவரே பிள்ளை;
ஆச்சரிய மின்னுமுண்டு சொல்லு வேனே. 9

சொல்லுகிறேன் சிங்கென்று முன்னே யூன்றிச்
சோதிகண்ட பின்பதிலே மனத்தை யூன்றிச்
சொல்லுகிறேன் அங்கென்று பின்னே யூன்றிச்
சோதியிலே அக்கரங்கள் தனமுங் கண்டு
சொல்லுகிறேன் பின்பல்லோ மவுன முன்னித்
தொடர்ந்தேறித் தளமெல்லாம் பார்த்துக் கண்டு
சொல்லுகிறேன் புருவமை யத்திற் கூடித்
துரியமென்ற அறிவினுள்ளே சொக்கி னாரே. 10

சொக்கியல்லோ அறிவைவிட்டே அகண்ட மேறித்
துயரறவே சமாதியுள்ளே கற்ப முண்டு
சொக்கியல்லோ மூன்றுவரை சடத்தோ டொக்கச்
சுருபவரை காணவென்று துணிந்து பொங்கிச்
சொக்கியல்லோ ஏறுதற்கிவ் விதமா மென்று
சோதித்துக் குளிகையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துச்
சொக்கியல்லோ ஏற்றிவைக்குஞ் சுருபமணி யொன்று
சூட்சமாய் மூலருடை நூல்பார்த் தாரே. 11

பார்த்தறிந்தா ரிந்தமணி வாத மென்று
பரிவான கயிலாய தெட்சண மூர்த்தி
சேர்த்தறிந்த தம்முடைய வர்க்க மான
சீடரிலே திருமூலர் சண்டி கேசர்
மாத்தறிஞ்ச சனகாதி நால்வ ரோடு
மருவிநின்ற வியாக்ரபதஞ் சலியி னோடு
போக்கறிந்த வடியெனொடொன் பதுபேர் பிள்ளை
புகழான பூரணத்தி லெழும்பென் றாரே. 12

எழும்பையிலே நிர்மலம்போற் சடமோ காணு
தேனென்றூற் பூரணந்தா னெதுக்குப் பேசும்
எழும்பையிலே குளிகைமுதற் காண்டிற் பத்தே
ஏற்றியதோர் தீபத்தின் சுடர்போற் காணும்
எழும்பையிலே தேகமில்லை கோடா கோடி
எடுத்தசடஞ் சூட்சுமமா யிருந்த தென்றால்
எழும்பையிலே மேலெழும்பி மௌன முற்றும்
இருந்துரைத்த சமாதியுடைப் பலந்தான் காணே. 13

காணப்பா சொருபமொன்று கலிதா னென்று
கையடங்கா தட்டமா சித்தி யொன்று
பூணப்பா கைகொடுசின் மயமாந் தேவர்
பொருளோடே அருளான போக்குக் காட்டித்
தோணப்பா தோன்றிநிற்கும் சும்மா அம்மா
சுபமாக இசைந்ததிலே சொக்கு மென்பார்;
வீணப்பா மற்றதென்சின் மயத்தைக் காட்டி
வேதாந்த மூலத்தை விளம்பென் றூரே. 14

விளம்பினூர் சனகாதி வேதங் கோடி;
விதித்தாரே மவுனத்தைச் சண்டி கேசர்;
விளம்பினூர் பதஞ்சலியு மனந்தங் கோடி;
விரித்தல்லோ திருமூல ரனேகஞ் சொன்னூர்;
விளம்பினூர் வாவாதா மென்று யானும்
விரியாம லிருநூறு ஞானஞ் சொன்னேன்;
விளம்பினூர் வெகுவாக என்னூல் கொஞ்சம்
வேதாந்த மிருநூறும் விரைந்து காணே. 15

காணப்பா மும்மணிகை லாய வர்க்கம்
கழியாமற் பிள்ளைகட்கே மற்றோர்க் கில்லை;
தோணப்பா இவைமூன்றுஞ் சித்தர் சொல்லார்
சொற்பெரிய பூரணமே சொல்ல வேணும்;

வீணப்பா ஆராலுஞ் சொல்லக் கூடா
வேதாந்த அந்தத்தில் வெளியிற் கூட்டும்
ஆணப்பா அறுபத்துநால் மரப்புக்குள்ளே
ஆருமே யில்லையதை அறியார் காணே. 16

அறியாத குளிகையுடன் சாரணை யிற் குத்து
அதன்பெருமை காணக்கொங் கணவரைக் கேளு;
அறியாத அண்டமுதற் புவனம் பார்த்து
அருவியதோர் பதம்பார்த்துத் திரிந்தே ஆடிக்
குறியாகக் கற்பமெல்லா மேறிப் பார்த்துக்
கூருத பூரணத்தைக் கான்பே னென்று
நெறியாக மனமுரைக்கக் குளிகை கட்டி
நேராக மனவரையி லேறி ஞரே. 17

ஏறிஞ ரறுவரையி னியல்புங் கண்டே
இதமாக அறிவுடைய வரையிற் சென்று
தேறிஞர் மனமுரைத்தார் கண்டத் தேறச்
சேர்ந்தேறச் சேர்ந்தேறி வரையிற் ருண்டிக்
கூறிஞ ரிவ்வளவு மொன்ருே வென்ருர்
கூசாமல் மருவரையில் குதிரைப் போட்டார்
மாறிஞல் சென்றுமணம் பிடித்துச் சென்ருர்
வரைமூன்றுங் கடக்கவொரு கற்ப மாச்சே. 18

ஆச்சப்பா நாள்தரையி லேறும் போது
அரகரா வெழுகோடி யிடிபோல் நாதம்
மூச்சப்பா வோடாது முன்பின் ருேஞ
முதிர்ந்தமன மாயையிஞல் பின்னுஞ் சென்ருர்
கூச்சப்பா ஐவரையிற் போக்கி நின்று
குருகூரென மொழிந்ததிலே மனமுந் தேறிப்
போச்சப்பா சடமொன்று நிராசை யாகிப்
புக்கிஞர் அறுவரையிற் புக்கி ஞரே. 19

புக்கியல்லோ சுழல்காற்றின் றுரும்பு போலே
புலம்பினர் மூலருடைப் பேரன் பேரன்
மக்கியல்லோ மனம்போச்சுக் குளிகை போச்சு;
மாருத மௌனமுன்னே மாண்டு போச்சு;
ஒக்கியல்லோ சிலம்பொலிதா னுள்ளே வாங்கி
ஒகோகோ குளிகையது கீழே வாங்கு
சொக்கியல்லோ யென்செய்வே னென்றேயேங்கித்
துரியத்தை விட்டுமெள்ளக் கீழ்க்கொண் டாரே. 20

கீழ்க்கொண்டார் கீழ்க்கொண்ட கொடியாஞ்சித்தர்
கேசரத்தை விட்டுமெள்ள அறிவில் நின்று
நாட்கொண்ட பாடெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு
நான்பிழைத்தே னென்பிழைத்தே னென்று சொல்லி
ஆட்கொண்ட என்குருபூ ரணத்தில் நின்றீர்
ஆச்சரிய மெனையீன்று மிவரை யையா!
வேட்கொண்டா யென்றவத்தை யீந்தனையா
வெறுவெளியாஞ் சிலம்பொலியை மேவென் றூரே.

மேவென்று சொல்லுமுன்மேற் கண்ட போகர்
வேதாந்த சிரோமணியைப் பெறுதி மைந்தா!
கோவென்ற குருவுக்கும் அவரே சீடர்
கோடிலட்சத் தொருசீட ருண்டோ காணேன்;
பாவென்ற வேதாந்தஞ் சித்தாந் தம்பார்
பறக்கிறதோர் குளிகைமுதல் வாதம் பார்த்துத்
தேவென்ற கைலாய வர்க்க மாகிச்
சித்தருக்குச் சித்தராய் ரிடியா னூரே. 22

ரிடியென்ன சிலம்பொலியைக் கண்டா ருண்டோ
நேராக வதற்குள்ளே சேர்ந்தா ருண்டோ
ரிடியென்ன ரசவித்தை யறிந்தா ருண்டோ
நிமிடத்தில் கவனமுற்றுத் திரிந்தா ருண்டோ

ரிடியென்ன அண்டமுதற் புவனந் தாண்டி
நின்றநிறை யாய்க்கண்டு வந்தோ ருண்டோ
ரிடியென்ன மவுனமுற்றுச் சமாதிக் குள்ளே
நின்றதனுல் திகைமையாய் நினைவாய்க் காணே. 23

காணப்பா ரிடியாட்டுஞ் சித்த ராட்டுங்
காரணமாய் மவுனத்தே நின்றோ ராட்டும்
பூணப்பா பூரணத்தே நின்றோ ராட்டும்
பொன்னுகை மரமுதலாய்ப் புகழ்ந்தோ ராட்டும்
ஓணப்பா வாசியுடைக் குதிரை யாட்டும்
ஒன்றுமற்றுத் தன்மயமாய் நின்றோ ராட்டும்
தோணப்பா யிவையெலாங்கொங் கணர்க்கே யல்லால்
சூழுலகிற் சித்தருண்டோ சொல்லி டீரே. 24

சொல்லிடமாய் ஞானமுண்டோ குளிகை யுண்டோ?
சூட்சித்த கற்பமுண்டோ வாசி யுண்டோ?
மல்சுட்ட வாதமுண்டோ சுன்ன முண்டோ?
மகத்தான சிக்கியுண்டோ செயநீ ருண்டோ?
வெல்லிடீர் விடமுண்டோ சாரணை யுண்டோ?
வெவ்வேறே கூட்டுகிற குடோரி யுண்டோ?
அல்லிடீர் வேதைசகு வணந்தா னுண்டோ?
அப்பனே பதினேழு மமைத்திட் டாரே. 25

அமைத்தவர்முக் காண்டம்பா டியதோ ரங்கம்
வந்தித்த பிள்ளைக்கு மறிவு தோன்றும்
அமைத்தவர் பாடினபொற் கம்பி போல
அறிவுகெட்ட மிலேச்சருக்கும் வாத சித்தி
அமைத்தவர் கருவெட்ட வெளிய தாச
அங்கங்கள் மறையாமற் சொன்னுர் சொன்னுர்
அமைத்தவர்பாட் டுக்குநம் முடைய நூல்தான்
அருகாக மறைப்பென்றே அறைந்திட் டாரே. 26

அறைந்திட்டா ரைந்நூறு பிள்ளை வேண்டி
அப்பப்பால் வெகுதெளிவு சாத்தி ரந்தான்
நிறைந்திட்ட ஆரணம்போல் வெளிய தாக
நீங்காமற் றுறந்துவிட்டா ரருளொடு பொருளும்
குறைந்திட்ட புத்தியல்நிட் களமாம் புத்தி
கூருத பொருளையெல்லாங் கூறி விட்டார்
வறைந்திட்ட மவுனமெல்லாம் வெளிய தாக
வாய்திறக்கா வித்தையெல்லாம் விளங்கி னரே. 27

விளங்கியதோர் கொங்கணரால் மூல வர்க்க
மகத்துவந்தா னுண்டாச்சு மக்காள் மக்காள்!
விளங்கியதோர் கீர்த்தியுண்டோ வுங்க ளாலே
வெட்ட வெளிக் கப்புறத்தே செல்ல மாட்டீர்;
முளங்கியதோர் குளிகையென்ன காய சித்தி
மூச்சற்ற விடத்திலே நோக்க மென்ன
பிளங்கியதோர் சித்தருட வர்க்க மென்ன
பேய்மக்கள் மூவைந்து பேரிற் முனே. 28

தானென்று சொன்னதென்ன என்னைப் பெற்ற
சச்சிதா னந்தவெள்ளத் தயவுள் ளாரே
கோனென்ற முக்குளிகை நமக்குண் டையா
கொடியதொரு மவுனவித்தை நமக்குண் டையா
பானென்ற வாசிவித்தை நமக்குண் டையா
பாங்கான காயசித்தி நமக்குண் டையா
வானென்ற வெட்டவெளி யேறி யாடி
வருகிறேன் வீடைகொடுத்து வாழ்த்தி டீரே. 29

வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினல் பூர ணந்தான்
வரைகடந்தே ஆறுவரை யேறு வாயோ?
வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினல் நரகத் துள்ளே
மயங்காமற் செல்லுவையோ மைந்தா சொல்லு

வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினு லிடியிற் குள்ளே
மயங்காமற் றியங்காமல் மருவு வாயோ?
வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினு லென்ன முன்னுல்
வாய்ப்பேச்சோ வரைகடக்கும் மார்க்கந் தானே? 30

மார்க்கமென்ன எனையின்கை லாய மூர்த்தி!
மகத்தான சமாதியுள்ளே கற்பம் வாழ்ந்தேன்
சேர்க்கமென்ன சிவாலயங்கள் பலியேற் றுண்டேன்
சிவமேது நீரன்றி வேறு காணேன்
ஆர்க்கமென்ன குளிகையிட்டுச் சென்று போறேன்
அங்கங்கே மனந்தேறிப் போறேன் போறேன்
தீர்க்கமென்ன சொக்கினுற் சொக்கிப் போறேன்
திரும்பினுல் சடத்தோடே திரும்பு வேனே. 31

திரும்புவையோ என்மகனே திடந்தா னுண்டோ?
சிறுபிள்ளை புத்தியல்லோ செப்பு ருய்நீ?
வளர்பிறையோ தேய்பிறையோ ரவியி னுள்ளே
வருவதுபோ லல்லவது மாட்டி வாங்கும்
பரும்பிறையோ யோகமது பிறவி கோடி
பாங்கான வொளிக்குள்ளே கண்ணே கூசும்
அரும்பிறையோ மனந்தளும்பு மேவொட் டாதே
அரகரா என்மகனே யறிவாய் நீயே. 32

அறியாத வரைபார்க்க நான்தா னேறி
அய்யனே மூன்றுவரைக் குள்ளே சிக்கி
நெறியாக நால்வரையி லேறெட் டாமல்
நிமிடத்தி லறிவினிலே வந்து நின்றே
மறிவானம் படைத்தகொங் கணரே சித்தர்
மற்றோரை யான்காணேன் மைந்தா சொல்லு
பொறியான வழியடக்கிச் சூட்ச மாகிப்
போனவரார் போகருடைப் பிள்ளை தானே. 33

பிள்ளையென்று லவரல்லோ போக ருக்குப்
புகழான ரிடிகளெல்லாஞ் சித்த ரென்பார்
தள்ளையென்று லவர்தாமூ லரிடம் போன
சச்சிதா னந்தவின்ப மான பிள்ளை
கொள்ளையென்று லவர்கொள்ளை ஞான வீதி
கொடிதான சிலம்பொலியைக் கேட்டு மீண்டார்
விள்ளையென்று வந்ததனுல் கீர்த்தி யாச்சு
வேதாந்த அந்தமெல்லாம் வெளியாய்ப் போச்சே. 34

போச்சென்று சொல்வதென்ன போய்வா ளையா
புத்திசொன்ன புத்தியெல்லாம் போட்டிட் டாயோ?
வாச்சென்று நின்வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை
வந்தாலென் கெட்டாலென் மகத்வ முண்டோ?
கோச்சென்ற நாவ:மென்ன விடிந்தா லென்ன
கோடிரவி காந்தியென்ன பயமுண் டாமோ?
ஓச்சென்ற சிலம்பொலியைக் கண்டு வாரேன்
ஒருமனமாய்ப் பூரணத்தி லுன்னி டீரே. 35

உன்னிடீர் அண்ட முதற் புவனந் தாண்டி
ஒருநொடிக்குட் பதந்தாண்டி முப்பாழ் தாண்டி
மன்னுதிரு வருள்மனையைக் கண்டு போற்றி
மருவியதோர் பூரணத்திற் சென்றே யேறிப்
பன்னிடுவீர் தினந்தோறும் பழக்க மையா
பாயுடனே யதுநடந்து வரைக ளாறும்
தன்னிடிர்யோ கறியேனும தருளாற் போறேன்
தயாநிதியே கடாட்சித்தே அனுப்பு வீரே. 36

அனுப்புவது பிறகுனையான் சென்று வாரேன்
அவ்வளவுங் குகைக்குள்நீ பட்ட மாய்நில்
தனுப்பிறந்த தளிபோலச் சென்று தாண்டிச்
சாதகமாய்ச் சொருபமணி மூன்றுங் காட்டிக்

கணுப்பிறந்த கமலியது பூண்டுங் காட்டிக்
காட்டிலே யட்டமாசித் தியினுல் காட்டி
உனுப்பிறந்தோர் தாண்டிலொரு வரையி லேறி
உற்றமறு வரையதனி லோடி னேனே. 37

ஓடினேன் மூவரையி லிடியோ கோடி
ஓகோகோ ரவிகோடி வன்னி கோடி
வாடினேன் மனமிளைத்தேன் மயக்க மானேன்
வாயிலிட்ட குளிகைசென்றே யேறிப் போறேன்
நாடினேன் கற்பமொன்று மூவரையிற் றுண்டி
நலமாக நாலுவரைக் குள்ளே சென்றேன்
ஆடினே னுடினே னறிவு கெட்டேன்
அரகரா மோசமென்றே யிறங்கி னேனே. 38

இறங்கினே னுல்வரைக்கப் புறமே போக
என்னுலே முடியாதே யேதோ அஞ்சில்
இறங்கினே னென்மக்கா ளும்மா லாமோ
ஏதுசொன்னுய் பேய்ப்பிள்ளா யென்ன பேச்சு
இறங்கினே னிந்நாள்பின் ஊையார் சொல்லார்
ஏகவெளி திக்காடு மிடியோ கோடி
இறங்கினே னென்னுலே முடிவு காணேன்
ஏறினுர் கொங்கணர்தா மேறி னுரே. 39

கொங்கணர் மகத்துவம்:

ஏறியதோர் கொங்கணரைப் போலே யில்லை
ஏகவெளி திக்காட்டெப் படியோ போனுர்
மாறியதோர் மனம்பிடித்தார் யோக மானுர்
மாளுவது நிசமென்று வாய்மை பூண்டார்
கூறினதோ ரறுவரையைக் கண்டு முட்டக்
குமுறியதோர் சிலம்பொலியைக் கேட்டு மீண்டார்
ஆறியதோர் மனங்கண்டா ரவரே சித்தர்
ஆச்சரியங் கொங்கணர்போ லார்கா ணேனே. 40

காணரிது காணரிது கோடா கோடி
கண்டுநான் பாபருட்ச சித்தர்க் குள்ளே
பூணரிது பூணரிதே அகண்ட வீதி
புக்கல்லோ சிலம்பொலியைக் கேட்க மாட்டார்
ஊணரிது ஊணரிது வெளியிற் பார்த்து
ஓடுவரோ வென்றீர்கள் மக்காள் நீங்கள்
தோணரிது தோணரிதாய் நின்ற ஞானம்
சீடருக்குள் ளோடுறது துரியந் தானே. 41

சாங்கத்தார் :

தானென்ற பூரணத்தைச் சாங்கத் தோர்கள்
சகமெல்லாம் நிர்க்குணமாய் நின்ற தென்பார்
வானென்ற வெளியென்பா ரில்லை யென்பார்
வாய்பேசார் சொன்னக்காற் போமோ சொல்லு
கோனென்ற குருவருளால் சமாதி கூட்டிக்
குவிந்துநின்று மவுனத்தின் நிலையைப் பற்றி
ஊனென்ற வுடம்பைவிட்டே அறிவாய் நின்று
உலாவுறதே சாங்கமென்றே யுரைத்திட் டாரே. 42

உரைத்திட்ட காரமென்ற பிருதிவி போக்கி
ஓடுகிற வாசியினுல் யோகம் பார்த்து
மறைத்திட்ட மவுனத்துடன் மவுன மூட்டி
மருவியந்த வறிவோடே வாச மாகி
நிறைத்திட்ட அகண்டத்திற் சென்றே ஆடி
நேரான அண்டமுதற் புவனம் பார்த்து
முறைத்திட்டந் தப்பாமற் சமாதி நின்றால்
முழுயோகி முழுஞானி முமூட்சா வாயே. 43

ஆமப்பா விதற்குமுன்னப் பியாச மார்க்கம்
அறைகுவே னட்டாங்கம் நன்றாய்க் கேளு:
ஓமப்பா வகையாக விரித்துச் சொல்வேன்
உத்தமனே சாட்சிநித் திரையைப் போக்கு;

தாமப்பா சதாசிவத்தம் தாரகத்தே நில்லு
சார்ந்துநின்ற கேசநிலை சதாசிவத் தம்பார்
சோமப்பால் கழித்தோடுங் கேசரியைக் கண்டால்
சொல்லாத முத்திரையைச் சொல்லு றேனே. 44

சொல்லுறேன் ரவிமதியும் வன்னி கூடிச்
சொலித்துநின்ற விடமல்லோ கேசரிதா னப்பா
சொல்லுறே னதைப்பார்மனஞ் செயநீ ராகுஞ்
சுத்தவெளி யடியோடே தாக்கி யேத்தும்
சொல்லுறேன் மனம்புத்தி சித்த மென்பார்
தொடர்ந்துநின்ற குருபதத்தைச் சூட்டிக் கேளு
சொல்லுறே னறிந்தமட்டும் புருவ மையம்
சூட்சந்தொட் டேறியட்டாங் கத்துறை கேளே. 45

கேளப்பா ஏமத்தைச் சொலவே நானுங்
கெடியான நேமமுட னாசங் கொண்டு
வாளப்பா பிராணாயம் பிரத்யா காரம்
மகத்தான தியானமொடு தாரணை கேளு
தாளப்பா சமாதியுடை நிட்டை பங்கம்
தனித்தனியே சொல்லுகிறேன் நன்றாய்ப் பாரு
வேளப்பா ஏமமென்ற பத்துஞ் சொல்வேன்
வேதாந்த பொறியறிந்தோர் பெரியோர் தாமே. 46

பெரியோர்கள் ரண்டமென்ற ஆன்மா நோக்கிப்
பேரான பரிச்சின்ன மனமு மாகி
அறியோர்கள் சாதியென்ற ஆச்சிரமம் விட்டே
ஆசையென்ற விகற்பமெல்லா மடித்துத் தள்ளிப்
பரியோங்க ளிங்கிசை யை நீக்கிப் போட்டுப்
பராபரத்தை நோக்குவதங் கிசம தாகும்
சரியோரா வதுஞ்சகல மதத்தி னாலுந்
தனித்தனியே கண்டிக்கப் படாதென் பாரே. 47

என்பார்க ளிங்கிசையா யிருக்கு மாண்பர்
எங்கெங்கும் நிறைந்திருந்த சுரூப மூர்த்தி
அன்பார்க ளிதுவல்லோ சத்தி யந்தான்
ஆரதிக ஆன்மசரீ ராதி சுபாவம்
வன்பார்க ளபகரிப்பை விட்டு விட்டு
மனமுரைத்தா லூரதிக மென்று பேரு
தன்பார்கள் பிறசரீ ராதி சுபாவந்
தானென்ற தற்குலலட் சணந்தான் பாரே. 48

பாரப்பா பிரமமது சுபாவ மாகப்
பரவியது நிரந்தரமுஞ் சரித்தா லன்று
நேரப்பா பிரமசரிய மிதுவாங் கண்டால்
நிரந்தரமுந் தயவினுடை நினைவு கேளு
தாரப்பா சரீரத்தில் வருத்தம் நீக்கிச்
சகலசனம் நம்மைப்போ லென்றே யெண்ணி
ஆரப்பா சுபானுபவ போதஞ் செய்வார்
அவரல்லோ தயவுடையோ ரறிந்து காணே. 49

காணப்பா வேதாந்த சாத்திரம் செம்மை
கரைகற்ற சமயம்பொய் யென்று தள்ளி
ஆணப்பா திடப்பட்டாட் சேப மென்பார்
வீட்சணமுஞ் சீதளமுஞ் சுகதுக் கத்தால்
வீணப்பா மானுபி மானம் வந்து
வெறும்வெளிபோற் சொப்பனமா மென்று தள்ளித்
தோணப்பா தாங்காம லகண்டத் துள்ளே
சொக்குவது சமயமென்று சொல்ல லாமே. 50

சொல்லலாம் வேதாந்தத் துள்ளே முத்தி
தொடுகுறியாஞ் சாத்திரத்தின் முத்தி யில்லை
வெல்லலா மதனுலே சொன்ன வெல்லாம்
வேறில்லை நாமதுதான் எனலே முத்தி

அல்லெலாஞ் சொப்பனம்போ லவத்தை யாண்டு
அகிலபிர பஞ்சமெல்லா மடுத்து மூழ்கி
நில்லலா மற்புதமாய் நிற்பிட மற்று
நிர்மலமாய் நிற்கிறபூ ரணந்தா னென்னே. 51

தானென்ற பூரணந்தான் நாமென் றெண்ணிச்
சதாநித்தம் மறவாம லிருந்தா னாகில்
வானென்ற கலிதகாரி யாச்சு தாச்சு
மருவியதோர் சாத்திரத்தி னாலே யப்பா
கோனென்ற தன்னிடத்தே யொன்று மில்லை
கூடிநின்று போனதில்லை யென்றே யெண்ணி
வேனென்ற நிர்க்குணமும் வேறொன் றில்லை
வேதாந்தசித் தாந்தமென்றார் கௌச மாச்சே. 52

ஆச்சப்பா நேமத்தைச் சொல்லக் கேளு
அறைகுவேன் நன்றாகப் பூர ணந்தான்
வாச்சப்பா சத்யமென்ன மித்தை யென்ன
மருவியதோர் நானேதான் என்ற தாரு
வீச்சப்பா நமக்குவந்த பந்த மேது
வேதாந்த சாத்திரத்தால் விளங்கப் பார்த்துக்
கூச்சப்பா திடப்பட்டார் தவசென் பார்கள்
குலாமரிட்ட விடமெல்லாங் குருட்டு நோக்கே. 53

நோக்கப்பா பிரமமதி லோகத் துள்ளே
நுகர்ந்துநின்ற காமியத்தை நரகென் றெண்ணி
வாக்கான வெறுப்பதுசொப் பனம்போ லெண்ணி
மசகமிது வென்றுதள்ளி மனமீ தேறித்
தாக்கான பொருளல்லோ சச்சிதா னந்தம்
தடைபெறவே தானானர் சந்தோட மாச்சு
போக்கான வேதாந்தப் பிரம சாரம்
புகட்டுகிற குருச்சொல்பூ ரணமென் றெண்ணே. 54

எண்ணியதோர் மூன்றையுந்தா னுண்மை யென்றே
எண்ணியிருக் கிறதாரென் றியம்பு வார்கள்
தண்ணியதோர் குருவுரைத்த வுபதே சத்தைத்
தானறிந்து பூரணமாய் முத்த னாகிப்
பண்ணியதோ ரபதாரம் குருவுக் கீந்து
பராபரத்தைத் தன்தேகம் போலே யெண்ணி
அண்ணியதோர் சுகமுடனே துக்க மெல்லாம்
ஆர்செய்துந் தனக்குவரம் போலுங் காணே. 55

காணப்பா விப்படியே தீர்த்தி யானால்
கைகடந்த சிவபூசை யென்று சொல்வார்
வீணப்பா சகலநூ லென்று தள்ளி
விரைந்துநின்ற விரத்தியெல்லாம் விட்டே யோடி
ஊணப்பா குருபிறகே நிழலைப் போலே
உத்தமனே சச்சிதா னந்த னாய்
ஆணப்பா தேவிக்குப சரித்து வென்று
அறிகிறதே சிரவணமென் றறிந்து கொள்ளே. 56

அறிந்திந்த வேதநிலை விட்டு நீயும்
அப்பனே வாசனைப்ர பஞ்சந் தாண்டி
மறிந்திந்த புத்ராதி பாசத் தாலே
மாயம்வந் து மூட்டையிலே கலச்சை யாக்கிச்
செறிந்தவதை யடிச்சகவே தாந்தம் பார்த்துச்
சீராக நிற்கிறதே செம்மை யாகும்
நெறிந்துநின்ற வேதாந்தப் பிரமந் தன்னில்
நினைவோடு வருகிறதே யாசை தானே. 57

ஆசையென்றும் மதியென்றும் அதற்கு நாமம்
அப்பனே தான்பிரம மென்றே ஆசான்
நேசையென்ற வுபதேசப் படியே யென்றும்
நேராக வேதாந்தப் பொருளென் றெண்ணிப்

பூசையென்று மற்றதெல்லாந் தள்ளி விட்டால்
உத்தமனே சிவமென்று சொல்லு வார்கள்
காசையென்றே என்னென்ன கார்யம் வந்துங்
கைவிட்ட துக்கம்வந்துங் கலங்கி டாரே. 58

கலங்காமல் நாம்பிரம மென்றே யெண்ணிக்
கவடற்று நிரந்தரம்வே தாந்தம் பார்த்தே
மலங்காமல் நிற்கிறதே விரத மப்பா
மகத்தான நேமமென்ற பத்து மாச்சே
இலங்காம லிருபதையு மனுட்டித் தக்கால்
என்மகனே மனந்திடமா யில்லா விட்டால்
துலங்காத சுவரில்சித் திரம்போ லாகும்
சுழியதுதா னடிப்படைமூன் றுென்றும் வாறே. 59

வாருகச் சுகாசனமா யிருந்து கொண்டு
மருவியதோர் மூலத்தில்வங் கென்று பூரி
கூருகக் கும்பித்துமாத் திரையை யேற்றிக்
குறியோடே சிகாரத்தால் ரேசி ரேசி
சாருக விப்படியங் கென்று கும்பி
சாதகமா யிவைமூன் றுந் தீர்ந்த பின்பே
ஆருக அகாரமுத லுகாரங் காட்டி
அப்பனே மவுனத்தாற் கும்பித் தேறே. 60

கும்பித்து மௌனந்தான் குவிந்த பின்பு
கொள்கியதோர் மூலத்தை விட்டு நீயுங்
தம்பித்துக் கண்டத்தே நின்றே யூது
தாலடங்கி யுரைத்தபின்மேல் மூலம் நின்று
சொம்பித்தே யறிவோடே மௌனம் பூரி
சுகமாகப் பூரணத்தை யதற்குட் கும்பி
தம்பித்து மனத்தொடுரே சகத்தைப் பண்ணு
தலமான பிரமமென்று பிராண னுச்சே. 61

ஆச்சப்பா இதுவல்லோ பிராணு யாமம்?
அறிந்தவனுர் சிவயோகி யறியார் மற்ருேர்
ஓச்சப்பா பிரபஞ்ச வாசை விட்டே
ஒன்றையுந்தான் மனத்தினுள்ளே சங்கி யாமல்
வாச்சப்பா வந்ததென்ற காரண மாக
மருவியதோர் ஞானமென்ற மார்க்கத் தூடிக்
கூச்சப்பா காமியத்தை நரகென் றெண்ணிக்
கூருன கர்மமெல்லாம் விடுக்க நன்றே. 62

நன்ருக வேதாந்த சாத்தி ரத்தால்
நாம்சாட்சி யென் றுநித்த முரைத்து நின்று
பன்ருன மற்றவைநாம் அல்ல வென்று
பரவிநின்றே யுலகமெல்லாம் மித்தை யென்று
கன்ருக வுரைப்புநிரந் தரமு நினைவாய்க்
காரணகா ரியங்களெல்லாந் தவிர்ந்து போட்டு
ஒன்ருன வொருபொருளாய் நின்ரு யானல்
உத்தமனே பிரத்தியா கார மாச்சே. 63

ஆச்சப்பா மாயையொடு மாய வின்பம்
அப்பனே சுத்தசை தன்ய மூன்றும்
போச்சப்பா ஆகாயம் போலே யெங்கும்
ஓடியெங்கும் மறைந்திருக்குங் கண்டா லுந்தான்
ஆச்சப்பா அவர்களைத்தான் தீர்த்த மூர்த்தி
யாகநனி தோத்திரமாய்த் தியானம் பண்ண
வீச்சப்பா பிரமமென்றே தியான மாச்சு
விளம்புகிறே னைந்துவகைச் சமாதி தானே. 64

தானென்ற அதிட்டான சைதன் யத்தைத்
தனையளித்து நிலவறையில் தீபம் போல
ஆனென்ற அலைவற்றுத் திடம தாக
அப்பனே அகண்டமது தாஞய் நின்று

வேனென்ற தோற்றமற்றே யிருந்தா யானல்
விளங்கியதோர் தத்வலயச் சமாதி யாச்சு
வானென்ற சவ்விகற்பச் சமாதி கேளு
மருவியதோர் தத்வலயச் சமாதிக் குள்ளே. 65

உள்ளாக இருக்கையிலே பேசுஞ் சுற்றம்
உறவாகக் கேட்டாக்காந் தாணு வித்தை
தள்ளாகச் சவ்விகற்பச் சமாதி யென்று
தாமுரையார் பெரியோர்கள் கேளு கேளு
விள்ளாகத் திரிசாணு வித்தை மார்க்கம்
விரவியந்தச் சமாதியிலே நிற்கும் போது
தள்ளாகத் தன்னையனு சந்தா னித்துத்
தலமான சந்தானந் திரிசான மாச்சே. 66

ஆச்சப்பா இதன்பேர்சவ் விகற்ப மென்பார்;
அருளியதோர் நிருவிகற்பச் சமாதி கேளு!
ஓச்சப்பா தத்வலயச் சமாதி முத்தி
உத்தமனே சாத்தனுத்தங் கேம றந்து
ஆச்சப்பா துக்கமுற்று மிருகம் போல
ஆச்சரியஞ் சத்தமெல்லாங் கேளா விட்டால்
கூச்சப்பா சித்தமது சொரூபத் துள்ளே
கொண்டாற்பூ ரணத்தில்நிரு விகற்ப மாமே. 67

ஆமப்பா சமாதிவிட்டுச் சரிக்கும் போதும்
அப்பனே சாத்திரங்கள் பார்க்கும் போதும்
ஓமப்பா காலமென்ற நிறையு மில்லை
உத்தமனே பிரபஞ்ச மில்லை யென்று
சோமப்பா விகாரந்தோற் றும்ப்ர பஞ்சஞ்
சொப்பனம்போல் பாசமென்ற மதிய டக்கில்
ஆமப்பா தீவிரமாம் பிறவி யார்க்கும்
மகத்தான காரணமு மென்றே யெண்ணே. 68

எண்ணியல்லோ மனத்துள்ளே படாதே நீக்கி
ஏகமாய் நிருவிகற்ப மாகி நின்றே
அண்ணியல்லோ பிரபஞ்ச விகற்பந் தள்ளி
அனுபோக நிருவிகற்பச் சமாதி யாச்சே
ஒண்ணியல்லோ சொருபத்தில் லயிச்சு நின்றே
உற்றிருந்த அகண்டவிர்த்தி காற்றில் தீபந்
தண்ணியல்லோ வுப்புண்டாற் போலே மைந்தா!
சாதகமா யுன்னுருவங் கெட்டுப் போச்சே. 69

போச்சதுவுங் கடிகையொன்று தானுய் நின்ருற்
புகழான பெருமைசொல்ல வென்ருற் கூடா
ஆச்சதுவு மவுனமுற்று வாயை மூடி
ஆசையற்றே இருந்தல்லோ அகண்ட வீதி
வாச்சதும்ப்ர பஞ்சத்திற் கண்டதெல்லாம்
வாலையுட னுரைபோலும் மலைபோற் காணும்
கோச்சதுவுஞ் சிலந்தியுடை நூலும் போலக்
கூறுமத னங்கம்போற் குறியைக் காணே. 70

கூறியான விண்ணுதித்த மேகம் போலுங்
கோதியதோர் சொப்பனப்ர பஞ்சம் போலும்
நெறியான அகண்டம்நம் மிடத்தே மைந்தா!
நேராக வுண்டாகில் இற்றுப் போச்சு;
பரியான வெவ்வேறு நாம மாகிப்
பாழுலகு நம்மிடத்தே தோன்றுந் தோன்றும்
மறியாக வழிந்துபோம் நாமே பிரமம்
மற்றென்று மில்லையென்று மயக்கந் தீரே. 71

மயக்கமற்று நானொருவ னெனக்கு வெல்லாம்
மற்றென்று மில்லையென்று தீர னாகித்
தியக்கமற்றெந் நேரமுமுள் ளிட்டுக் கொண்டு
சேர்ந்துவருஞ் சந்தோடந் துக்கந் தள்ளி

முயக்கமற வருட்பெய்து முன்னே வந்து
முன்னின்று விகற்பங்கள் பண்ணி னாலும்
அயக்கமற்று மனதிடமாய்ச் சதமாய்த் தள்ளி
ஆராதி கொண்டகறித் தானாய் நில்லே. 72

நில்லப்பா சஞ்சாரத் தாலத் துள்ளும்
நேராகச் சமாதியிலே யிருக்கும் போதே
அல்லப்பா தொய்தம்வந்தா லாதரவு பண்ணி
அசையாத மலைபோல விருக்க நன்று
சொல்லப்பா கற்பமது கண்டத் தெய்துஞ்
சுட்டிநின்று திடப்படுதல் மெத்த நன்று
வெல்லப்பா வாசனையை விண்டா யானால்
மேவியதோ ராரூட சமாதி யாச்சே. 73

மாயை யுத்தி:

ஆச்சப்பா மாயையுத்தி சொல்ல வென்றால்
அனேகமுண்டு; சூட்சுமமாய்ச் சொல்லக் கேளு:
வாச்சப்பா தேசத்திற் பேதா பேதம்
மருவியதோர் கிராமத்தில் கிராம பேதம்
ஓச்சப்பா திறங்களிலே திறங்கள் பேதம்
ஓகோகோ சனங்களிலே யனேக பேதம்
வீச்சப்பா புத்திகளிற் பேதா பேதம்
வெகுமோக மாயத்தாற் றேன்றுங் காணே. 74

ஞானவான்:

காணப்பா வின்னமய மாகி நின்று
கலந்துநின்ற பிராணமய கோச மாச்சே
ஊணப்பா விக்யான மயமு மாகி
உத்தமனே மனோபயமாங் கோச மாச்சு;
பூணப்பா வானந்த மயமு மாகப்
பொங்கிற்றே யஞ்சு திறை போதத் துக்குத்
தோணப்பா திறையஞ்சு மாயை மாயை
சொல்லுகிறேன் சூட்சத்தைப் பூட்டிப் பாரே. 75

சூட்டியதோர் விசிட்டனென்றும் விராட னென்றும்
புகழ்பெரிய ஏமகற்பப் போக்கே தென்றும்
நீட்டியதோ ரண்டமென்றும் புவன மென்றும்
நேரான பதங்களென்றும் மாயை யாச்சே
ஆட்டியதோ ராட்டமெல்லாம் மாயை யாட்டே
அறிந்துகொள்ளு முன்மனமே மட்டை மாயை
மூட்டியதோர் மனமும்வந்த வரைக்கே நிற்கும்
மூதண்ட மனங்கடக்க முடியா வாறே. 76

வாருன வுலகத்திற் சுத்த வீரன்
மனத்தோடே போராடி யருவில் மாள்வான்
கூருன ஞானியென்ருல் லிங்கம் புக்குக்
குறியான அம்பலத்தில் சேர்வா னப்பா
தாருன வுலகத்தோர்க் கடுத்த ஞானஞ்
சகத்திரமாங் கோடியிலே யொருவர் சொல்வார்
வீருன சிலபேய்கள் சாங்கம் பேசி
விழிந்திறந்து விழிந்திறந்து திரிவர் தானே. 77

தானென்ற பிரமருமோ ரறிவிற் சென்ருர்
சாதகமாய் மாலென்ரு லறிவிற் ருேன்றும்
கோனென்ற ருத்திரனே ரருவி லந்தங்
கொள்கின்ற மகேச்சுரனே ரறிவிற் ருேன்றும்
வானென்ற சதாசிவனே மணியைக் காண்பான்
மகத்தான ஐவருந்தா னுக்கிப் பீடம்
வேனென்ற பஞ்சகர்த்தா மட்டுஞ் சென்ருல்
வேதாந்தி யென்மட்டுஞ் சொல்வார் பாரே. 78

பாரப்பா சித்தரென்ருர் குளிகை போட்டுப்
பகுத்தறிவா ருள்மனையைப் பரிந்து போற்றி
நேரப்பா தம்மொடுபூ ரணத்தி னின்று
நேராக வோடம்போல் நீஞ்சி யாடிச்

சேரப்பா திரும்பிவந்து புகுது வார்கள்
செகத்திலுள்ள சித்தருக்கே அடுத்த வாறு
கூறப்பா பூரணத்தில் நாதந் தாண்டிக்
கொங்கணர்தாம் சிலம்பொலியைக் கூடி னரே. 79

கூடினர் மூலகுரு பேர னென்று
கோடானு கோடிசித்த ராடிப் பார்த்தார்
ஆடின ராடின ரேற மாட்டார்
ஆச்சரியங் கொங்கணர்தா மகண்டில் சித்தர்
ஓடின ரோடின ரனேகங் கோடி
ஓங்கிநின்ற காகத்தி லொன்றிப் போட்டுத்
தேடினர் தேடினர் குளிகை தன்னைச்
சித்தருக்குச் சொருபனிது கிட்டும் வாறே. 80

வாறான சுருபமணி யாரின் வர்க்கம்
மகத்தான தெட்சிண மூர்த்தி வர்க்கம்
கூறான தொன்றாய்நிட் களங்க மாகிக்
குவிந்துநின்ற பொருளாகிக் கூறொ ணாத
தாரான தற்பதமாய் அதுவு மற்றுச்
சச்சிதா னந்தத்தில் நின்ற ஆசான்
பேரான பிள்ளைகட்கு மணியு மீந்து
பெரும்பாதை மகாரமென்று பேசி னரே. 81

பேசியதூர்க் கந்தமென்ன வென்று கேட்டால்
பெருவிரலே நீயாய்மெய் விரலே போத
மாசியது வற்றக்காற் கவிக்கு முன்னே
மக்களே யிந்தப்பா ரென்று காட்டித்
தேசியது மகாரவித்தை சென்று கூட்டிச்
செப்பாதே மகாரவித்தை குளிந்த ஞானம்
வாசியதுக் கருகாகுங் கண்டு கொள்ளும்
மக்களே சின்முகத்தில் நடுப்பா லாமே. 82

நடுவென்ன வெட்டவெளி யொன்று மில்லை
நானுமில்லை நீயுமில்லை யகண்ட வீதி
கடுவென்ன லகுவென்ன மனஞ்செவ் வானல்
கண்டுகொள்ளு மென்றுசொல்லிக் கரத்திற் காட்டிச்
சுடுவென்ன தாபமென்ற மூளையை முந்திச்
சுடுகின்ற துத்தியென்ன மௌனத் தீதான்
விடுவென்ன இந்திரியப் பாம்பை நீயும்
விட்டகன்றே யறிவோடே மேவு மேவே. 83

மேவுமென்கை லாயபரம் பரையா மாணு
வெகுகோடி ரிடிகளுக்கு முபதே சித்தார்
மேவுமென்று சித்தரிலே யனேகங் கோடி
மேருவிலே யிருந்தார்க்கு முபதே சித்தார்
மேவுமென்றென் னேடுபதி னறு பேர்க்கு
விளங்கியவர் பதம்பிடிக்க வுபதே சித்தார்
மேவுமென்றே யெழுவருடன் திருமூ லர்க்கு
விளம்பினர் மெய்ஞ்ஞானம் விளம்பி னரே. 84

விளம்பியநா மெல்லாங்கை லாய வர்க்கம்
மேருவிலே யெடுத்தவுட லெமக்கு மக்காள்
அலம்பினதோர் சனகாதி யையர் விட்டே
அரைக்கணமும் பிரியார்க ளடியை விட்டுத்
தளம்பினதோர் கொடிக்குக்கொழு கொம்பு போலே
சதாநித்தங் காத்திருந்தோ மையா கிட்டக்
கிளம்பினதோர் பந்துபோ லனேகம் பிள்ளை
கெடியிட்டு மாட்டியங்கே கிட்டி னரே. 85

கிட்டினங்கை லாயபரம் பரையி னலே
கேளுமாச் சரியங்கொங் கணர்தாம் சென்று
கிட்டினே மென்றுசொல்லி யீசா னத்தே
கெடியான ரசமுண்டு சட்டை போக்கிக்

கிட்டினே மீசானந் துதித்தோ மென்று
    கெடியாகத் தவசிருந்து முத்த ராகிக்
கிட்டினே மென்றுசொல்லித் தட்சிணு மூர்த்தி
    கெடியான பதம்பிடித்துப் பணிந்திட் டாரே. 86

பணிந்திட்ட கொங்கணரைப் பார்த்து நாதன்
    பாருலகிற் பிறந்தவனிப் படிதா னுல்
மணிந்திட்ட சடம்போக்கிக் கைலாயத் தேக
    மானதுதான் வெருகடின மதிக மெத்த
கனிந்திட்ட கனிவாலே வீரத் தாலே
    கலங்காமற் சமாதியுற்றுக் கயிலா யத்திற்
றணிந்திட்ட புத்திகொண் டிங்கே வந்தாய்
    சாதகமா யொருவரையுங் கண்டி லேனே. 87

கண்டிலே னுச்சரியங் குமார னேபார்
    கலந்தநற் சென்மமிவர் கைலாய மானுர்
ஓண்டிலே நாலதுக்கு மகத்வ மென்ன
    உற்றசிவ விந்துவிலப் படிதா னுச்சு;
கண்டிலே னிவரைப்போற் சித்தர் காணேன்
    காரணமா யிவனுக்குத் தீட்சிப் பேனுன்
பண்டிலேன் கொங்கணரே மயங்க வேண்டா
    பரம்பரமாய் வயதுதந்த மௌனந் தானே. 88

மௌனவித்தை மூலருக்கு முன்னே சொன்னேன்
    மருவியவர் காலாங்கிக் கதுவே சொன்னுர்
மகத்தான போகருந்தா னுமக்குச் சொன்னுர்
    மவுனவித்தை யகண்டாதி யறிந்து கொள்ளும்;
மற்றென்று மயக்கமற்று மௌனத்தார்க்கு
* * * *
மௌனவித்தை யெய்தியக்கா லவனே ஞானி
    வாய்திறந்து பேசாதே மகாரம் நன்றே. 89

நன்றான மௌனத்திற் கடிகை சேர
　　நல்வினையுந் தீவினையும் நாச மாகும்
நன்றான மௌனமென்று நினைக்க முத்தி
　　நல்லோர்கள் நினைப்பார்கள் மற்றோர் காணார்
நன்றான மவுனமல்லோ ரிடிகள் சித்தர்
　　நாலுதிக்குஞ் சொருப மல்லோ ஞானியானோர்
நன்றான மௌனத்தைக் கண்டார் முன்னே
　　நலமாகக் கூப்பிடுது கண்டி லாரே. 90

கண்டிலார் மோனத்தி லனேக சித்தி
　　காணுமப்பா சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க் கேளே
அண்டிலார் மந்திரங்கள் செபிக்கும் போது
　　அப்பனே மௌனமென்ற தீட்சை கேளு:
ஒண்டிலாய் வாய்மூடிப் பேச்சு மற்றே
　　ஒருசேரச் சமைத்துண்ணு ஒருபோ தப்பா
விண்டிலா தெந்நேரஞ் செபித்தா யானால்
　　விளங்கியதோ ரேழுலட்ச மந்த்ரஞ் சித்தே. 91

சித்தாகுஞ் சித்தியுமா மெட்டெட் டாகுந்
　　திறமாக நின்றவர்க்கு மந்த்ரஞ் சித்தி
சத்தாகும் வேதமந் திரத்தைப் பாவி
　　சலசலெனப் பேசிச்சே விப்பார் கோடி
கத்தாதும் நாய்போலே கத்தி யென்ன
　　காசுக்கு மாகாது சித்தி யில்லை
முத்தான மௌனம்விட்டால் மனம்பா ழாச்சு
　　மோசமிந்த வேதமெல்லாம் பொய்யென் பாரே. 92

பொய்யென்றே யெண்ணியெண்ணி யுலகங் கெட்டுப்
　　போச்சதனு லேயுகத்தின் பேத மாச்சு;
கையென்று யோகத்தில் மௌன முட்டக்
　　கடுஞ்சித்தி யறிவுமட்டுங் கலந்து தாக்கு

சையென்ற நிர்த்தமப்பா ஆறிற் காணுஞ்
சாதகமாய் மேல்மூலந் தாண்டிக் காணும்
மெய்யென்று பிடித்தக்கா லவனே யோகி
விரைந்திதனை யறியாட்டால் விருதா மாடே. 93

விருதன்றோ வுலகத்தி லாசா னென்று
வேடமிட்டு வேடமிஞ்சி மோடி யேற்றி
விருதன்றோ பணம்பறித்துப் பிழைப்பா யையோ
வேதாந்த மொன்றுமில்லை சாங்க மென்பார்
விருதன்றோ கெடுத்துவிட்டா ருலகத் தோரை
வேடமென்று மயக்காலே மயங்கிப் போனார்
விருதன்றோ சீடருடைப் பாவ மெல்லாம்
விளையாட்டுப் போல்வாங்கி விழுந்திட் டீரே. 94

விழுந்திட்டா ரென்றறிந்து கொங்கண ரேநீர்
வெகுபிள்ளை பெற்றீர்மூந் நூறு பிள்ளை
நழுந்திட்ட பிள்ளையுண்டோ திறந்தா னுண்டோ
நலமாக வுமைப்போலா ளுரு முண்டோ?
அழுந்திட்ட சமாதியுண்டோ தியான முண்டோ
ஆகாத பிள்ளையுண்டோ சொல்லுஞ் சொல்லும்
கொழுந்திட்ட தேவரீர் கருணை யாலே
கொஞ்சமறப் பிள்ளையிலே கூடி லேனே. 95

கூடாத நல்லபுத்தி சித்தர் வென்றார்
கொள்கியே வரங்கள்பூ மியிலே தட்டி
நீடாகத் தென்டனிட்டே அழைத்துக் கொண்டு
நிமிடத்திற் குகையினுள்ளே நேர்ந்து போனார்
ஆடானு லதுமாட்டு வன்றே சித்தர்
ஆனந்த போகமுண்ட ஆண்மை யாண்மை
ஓடானு லோட்டுநிர்க் குணத்தின் வீதி
ஒருமனமாய் நின்றுபுத்தி யுரைப்புத் தானே. 96

தானென்ற கொங்கணர்போல் பிள்ளை பெற்றால்
தங்குமடா குட்டென்கை லாய மூர்த்தி
வானென்ற சுந்தரா னந்தன் விந்து
வரவற்ற பூரணமே தாப மென்னக்
கானென்ற வெளிகடக்க அறிவோம் நாங்கள்
கரையற்ற போகத்தைப் பானஞ் செய்வோம்
கோனென்ற கைலாய பூரணமே தேவர்
கொள்கியதோ ருற்பனமும் லயமுஞ் சொல்லே. 97

சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் மக்காள் நீங்கள்
சுகமாக வாரிதியில் மேக நீர்போல்
அல்லுகிற துவலையைப்போற் பிறப்புண் டாச்சே
அதுவோங்கும் விவரமென்ன சொல்வீ ரையா!
பல்லுகிற சந்திரனும் நீரை வாங்கு
பாங்கான ரவியங்கே நன்றாய்ப் பாரு
சொல்லுகிற கெற்பத்தில் விந்து வுன்னிச்
சிந்தூளி பரஞ்சத்தாற் சின்ன மாச்சே. 98

ஆச்சப்பா சனனமிந்தப் படியே யாகில்
அடங்கிறதக் கினியும்ரவி மதியுங் கூடி
வாச்சப்பா சந்திரனிற் கலந்து போனால்
மாளுகிற விதமிதுதான் குளிர்ந்து போகும்
நீச்சப்பா சின்னமொடு பாணம் ரண்டும்
நேராக மனோன்மணியைத் தொட்டு மீறும்
ஓச்சப்பா லக்கமில்லை யெழுவகைத் தோற்றம்
உத்தமனே நாலுவகை யோனி காணே. 99

காணிந்தப் படியெல்லாங் கண்டு கொண்டு
கலங்காம லிருக்காமல் யுகமே கோடி
வானிந்த சாயமட்டே சால மெல்லாம்
மனந்தாண்டி அறிவில்வந்த தெல்லாம் போச்சே

ஆனிந்தப் படிநீங்கள் சமாதி கொண்டே
அரைவிட்டால் குளிகையிட் டோடிப் பாரு
தோணிந்தப் படிசொன்னேன் முன்னே த் தூக்குச்
சுழல்காற்றுத் துரும்பதுபோல் மவுன மாமே. 100

மௌனமென் றீ றெனையாண்ட தட்சிணு மூர்த்தி
மலர்பணிந்தே ஞானமது நூறுஞ் சொன்னேன்
மௌனமென்ற நாதாக்கள் பதத்தைப் போற்றி
வகையோடே நிகண்டாக வாதஞ் சொன்னேன்
மௌனமென் றீர் ஞானம்பொய் யென்று சொல்லி
வாகான செயமண்டி போட்டே நூற்றில்
மௌனமென்ற சமரசத்தான் மக்காள் மக்காள்
வாகான ஞானமுறை முற்றுங் காணே. 101

காகபுசுண்டர் ஞானம்

காப்பு:

எண்சீர் விருத்தம்

சிறந்தபரா பரமாகி யெங்குந் தானாய்த்
தீர்க்கமுடன் ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன் றாகிப்
பறந்தருளும் ஐம்பூத மாயை தோன்றிப்
பல்லாயிரங் கோடிஅண்டம் படைத்த போதம்
வரம்பெருகி யனந்தனந்தம் உயிரு மாகி
மதபேத மாகவுந்தான் வடிவைக் காட்டிச்
சரம்பெருக அண்டத்தி லெழுந்தே நின்ற
சச்சிதா னந்தமதைப் பணிகு வோமே. 1

ஓமென்ற சுழுனையடா அண்ட வுச்சி
ஓமுடிந்த பட்டணத்துக் கப்பாற் சென்று
நாமென்று சொல்லற்று யோக ஞானம்
நாட்டுகிறேன் அஞ்சனமுந் திலதப் போக்கும்
வாமென்ற வயித்தியமும் அட்ட கர்மம்
வாதமென்ற வித்தையெல்லாந் தெளிவ தாகக்
காமென்ற பீடமதிற் கண்டு தேறிக்
காட்டுகிறேன் மெய்ஞ்ஞானக் கருவைப் பாரே. 2

பாரேநீ யோகமென்ற வழியைச் சொல்வேன்:
பத்தடா ஐம்புலனைப் பரத்தி னூடே
சீரொருவர் தெரியாமல் மதங்கள் பேசித்
திருவான வுச்சியிலே சேரா மற்றுன்
ஆரொருவன் ஆதாரம் வெவ்வே றென்றே
அடுக்கடுக்காய்ப் பன்னிரண்டு தலங்க ளென்று
வீரேதான் பேசியே மெலிந்து போவான்
விடமுண்ட அண்டமதை விரும்பிக் காணே. 3

காணப்பா தலமெல்லாம் அண்ட வுச்சி
கமலமடா பதினெட்டாங் கோட்டிற் சென்று
பூணப்பா மனத்தையுந்தான் பிசகொட் டாமற்
பூட் டடா பிரமத்திற் புகுந்தெந் நாளும்
வீணப்பா மந்திரங்க ளொன்று மில்லை
விதியில்லை மதியில்லை கெதியு மில்லை
தோணப்பா தோணுமடா மனமொன் றுன
சுத்தமுடன் நீயிருந்து தவஞ்செய் வாயே. 4

செய்யப்பா வாசிமுனி மகனே கேளு
திர்க்கமுடன் முன்னுரைத்த ஆயி ரத்தில்
மெய்யப்பா சரக்குநீத் துவகை யெல்லாம்
மேன்மையுடன் கட்டினங்கள் உருக்கி னங்கள்
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை ரத்னப் போக்குப்
புனிதமுடன் சரியாகச் சொல்லிப் போட்டேன்
வையப்பா இந்நூலில் மவுன மெல்லாம்
வகையாகச் சொல்லுகிறேன் பணிந்து கேளே. 5

கேளப்பா கேசரமே அண்ட வுச்சி
கெட்டியாய்க் கண்டவர்க்கே மவுன மாகும்
ஆளப்பா பரப்பிரம யோக மென்றே
அடுக்கையிலே போதமுந்தான் உயரத் தூக்கும்
வாளப்பா கெவுனமணி விந்து நாதம்
வலுத்ததடா கெட்டியாய்த் திரண்டு போகும்
நாளப்பா அண்டமெல்லாஞ் சத்தி யோடு
நடனமிடுஞ் சிலம்பொலியுங் காண லாமே. 6

காணலாம் பிரமத்தில் நிர்ண யந்தான்
காட்டுகிறேன் வாசிமுனி கருவாய்க் கேளு
பூணலாம் அண்டவுச்சி தன்னில் நின்று
பொறிகளையு முண்டாக்கிப் புவனந் தன்னில்

தோணலாம் உயிர்ப்பயிரைப் படைத்தெந் நாளுந்
தொந்தமென்னும் ஏழுவகைத் தோற்ற மாகி
ஆணலாம் நாலுவகை யோனி யாகி
அண்டமடா அனந்தனந்த மான வாறே. 7

வாருன பிரமத்தில் நடுவே மைந்தா!
வந்ததடா ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன் ருகிக்
கூருகப் பின்னியடா கீழே பாயுங்
கூறுகிறேன் இருகண்ணில் ஒளிவைக் கேளு:
வீருன அண்டவுச்சி முனேக்கப் பாலே
வெற்றியுடன் நரம்பதுதான் விழுது போலே
நேராக இருகண்ணிற் பின்ன லாகி
நிச்சயமா யொளிவாகி நிறைந்தார் பாரே. 8

பாரப்பா பரப்பிரமம் ஒளிவி ஞலே
பத்தியே நரம்புவழி பாயும் போது
ஆரப்பா இருகண்ணில் ஒளிவ தாகி
அண்டமெல்லாம் ஏகமாய்த்தெரிய லாச்சு
காரப்பா நரம்பென்ற விழுது வட்டம்
கபாலத்தில் முக்கூருய்ச் சுழுனே யாச்சு
வீரப்பா காதுக்கும் நாக்குக் குந்தான்
வெற்றிபெற இன்னமுந்தா னுரைக்கக்கேளே: 9

கேளப்பா மூலமடா லிங்கந் தன்னில்
கிருபையுடன் தண்டுக்குங் கீழ்மே லாக
நாளப்பா தமர்போலே பிடரி மார்க்கம்
நன்ருக ஓடுமடா நரம்பி னூடே
வாளப்பா அண்டமுட்டி வுயர மைந்தா!
வலுவாக முன்சொன்ன நரம்பி னூடே
தேளப்பா சேர்ந்துமிகப் பின்ன லாகிச்
சிறந்திடவே புருவமத்தி யாகும் பாரே. 10

பாரடா புருவமத்தி யேதென் றக்கால்
　　பரப்பிரம மானதோர் அண்ட வுச்சி
நேரடா முன்சொன்ன நரம்பு மத்தி
　　நிலைத்ததடா சுழுனையென்று நினைவாய்ப் பாரு
வீரடா அண்ணாக்கில் நேரே மைந்தா!
　　மேவடா மனந்தனையுஞ் செலுத்தும் போது
காரடா சுழுனையிலே மனந்தான் பாய்ந்து
　　கலந்தைந்து பூதமுந்தான் ஒன்ருய்ப் போமே. 11

போமடா முன்சொன்ன நரம்பி னூடே
　　பூரித்து ரவிமதியுஞ் சுடர்தான் மூன்றும்
ஆமடா பின்னியுங் கீழே பாயும்
　　அந்தரங்கந் தனைப்பார்க்க அடங்கிப் போகும்
நாமடா வெளிதிறந்து சொல்லி விட்டோம்
　　நாதாந்த பரப்பிரம நாட்டந் தன்னை
ஓமடா விந்துவுந்தான் அண்ட வுச்சி
　　உறுதியுடன் சித்தமதை யூன்றிப் பாரே. 12

பாரான சாகரமே அண்ட வுச்சி
　　பதினாலு லோகமெல்லாம் பரத்தி னூடே
சீராகத் தெரியுமடா மவுன மார்க்கஞ்
　　சித்தான சித்துவிளை யாடி நிற்கும்
வீரான மந்திரங்கள் பிறந்த தெப்போ?
　　விண்ணுவென்றும் பிரமனென்றும் வந்த தெப்போ?
கூரான முக்குணங்க ளுதித்த தெப்போ?
　　கூருத அட்சரத்தின் குறியைக் காணே. 13

காணூர்கள் பிரமமுந்தா னுதிக்கு முன்னே
　　கருணையுள்ள மந்திரங்கள் பிறந்த துண்டோ?
தோணுமல் மந்திரங்க ளனந்தங் கற்றுச்
　　சுழுனையென்ற மூக்குநுனி தன்னைப் பார்த்து

வீணாகத் திரிந்துமிகப் பித்தர் போலே
வேரோடே கெட்டுழல்வான் விருதா மாடு;
கோணாம லண்ணாக்கின் நேரே மைந்தா!
குறிப்பறிந்து பார்த்தவர்க்கே முத்தி தானே. 14

முத்தியடா மந்திரத்தை நினைக்கும் போது
மோசமடா மனந்தானும் இரண்டாய்ப் போகும்;
சத்தியடா மனந்தானே யேக மாகத்
தனித்திருந்து நித்திரையைத் தள்ளி மைந்தா!
புத்தியடா பிரமத்திற் புகுந்து கொண்டாற்
பூலோக மெல்லாந்தான் பணியு முன்னே;
எத்தியே திரியாமற் பிடரி மார்க்கம்
ஏறுகின்ற வாசியுந்தான் கற்பந் தானே. 15

தானென்ற கற்பமடா மதுவுண் டக்கால்
சஞ்சார சமாதியென்ப ததற்குப் பேரு
ஊனென்ற பசிதீரும் கோபம் போகும்
உதயகிரி தனிற்சென்றா டுருவிப் பார்க்கத்
தேனென்ற திரையேழுந் தீய்ந்து போகுந்
திரிவாரே உச்சிநடுச் சென்ற போது
கோனென்ற கருவியெல்லா மொடுங்கிப் போகுங்
கூற்றுவனா ராட்டமதைப் பார்க்க லாமே. 16

பார்க்கலாம் ஒருகாலை உயரத் தூக்கிப்
பாடுவா னொருகாலைத் தாழ விட்டே
ஏர்க்கையிலே மேல்நோக்குங் காலைக் கேளாய்
என்மகனே மதியென்ப ததற்குப் பேரு
கார்க்கையிலே கீழ்நோக்குங் காலை மைந்தா!
கண்டுபார் ரவியென்று கருத லாகும்;
மார்க்கமுடன் அண்டவுச்சி மேலே கானும்
மகத்தான வன்னியிருப் பிடந்தான் பாரே. 17

பாரப்பா இதையறியார் சித்தர் கூடிப்
பார்தனிலே அறுபத்து நாலு யோகம்
ஆரப்பா இருக்குமென்று வெவ்வே ருக
அலைந்தலைந்து கெட்டவர்க ளனந்தங் கோடி
நேரப்பா ராசாங்க யோகம் பார்த்து
நிலையறிந்து கண்டவனே கோடிக் கொன்று
வீரப்பா பேசாமல் மனக்கண் ணாலே
விந்துவடா பாய்ந்ததலம் வெளியைக் காணே. 18

காணாத காட்சியெல்லாங் கண்ணிற் கண்டு
காகமடா புசுண்டரென்று பேரும் பெற்றேன்
தோணாமல் நானலைந்து சிறிது காலம்
துருவமென்ற பிரமத்தை யடுத்துக் கேட்க
நாணாமல் அண்டவுச்சி தன்னி லேதான்
நாடியே மனத்தாலே நாட்ட மாகக்
கோணாமல் பாருமென்றே எனக்குச் சொல்லக்
கூசாமல் மனமொன்று யிருத்தி னேனே. 19

இருத்தியே இருதயத்தில் மனமொன் ருக
ஏகபர மாம்பொருளை யிருத்தி யொன்ருய்
நிருத்தியே வெகுகோடி கால மட்டும்
நிருவிகற்பச் சமாதியிலே நிறைந்தெந் நாளும்
பொருத்தியே லலாடக்கண் திறந்து பார்க்கப்
பூலோக மெங்குமொன்ருய் நிறைந்தேன் மைந்தா!
கருத்தொன்ருய் நிறுத்தியடா கபாடம் நீக்கிக்
காரணத்தைக் கண்டுவிளை யாடு வாயே. 20

விளையாடிப் போதமய மாக வுந்தான்
வெட்டாத சக்கரத்தின் வெளிச்சம் பார்த்து
நிலையான அண்டமதில் நெற்றிக் கண்ணை
நீயறிந்தே அரவுவிடந் தன்னைப் போக்கி

அலையாம லாரொருவ ருறவு மற்றே
ஆயிழையாள் மோகமதை யதட்டித் தள்ளி
மலையாமற் பிரமமே துணையென் றெண்ணி
மவுனமென்று மனந்தனையு மடக்கி நில்லே. 21

நில்லென்றால் லோகத்தில் மனிதர் தாமும்
நிட்டையுடன் சமாதியுமே பொருந்தா மற்றான்
வல்லவர்போல் வேதபுரா ணங்காவ் யங்கள்
மந்திரங்கள் கோடானு கோடி யென்றும்
செல்லுவார் கோவிலென்றுந் தீர்த்த மென்றுந்
திருடர்கள்தா னலைந்தலைந்து திரிவார் மட்டை
வெல்லவொரு பிரமநிலை யறியா மற்றான்
வேரற்ற மரம்போலே விழுவார் பாரே. 22

பாரப்பா மலரெடுத்து லிங்கம் வைத்துப்
பார்த்திப லிங்கத்தைப் பணியா மற்றான்
வீரப்பா நீராட்டிப் பூசை செய்து
வீணர்கள்தாம் கத்தபம்போற் கதறு வார்கள்
தேரப்பா மலரதனைக் கிள்ளும் போது
செத்தசனம் போலாச்சுத் தெளிந்து பாரு
காரப்பா மனங்கொண்டு பரத்தி னூடே
கண்டவரே கயிலாசத் தேகந் தானே. 23

தானென்ற பிரமத்தை யடுத்தி டாமல்
தாரணியில் தெய்வமடா அனந்த மென்றும்
ஊனென்ற குருவென்றுஞ் சிட னென்றும்
உதயகிரி பாராத வுலுத்த மாடு
வேனென்ற பொய்களவு கொலைகள் செய்து
வேசையர்மே லாசைவைத்து வீண னாகிக்
கோனென்ற குருபாதம் அடைய மாட்டான்
கூடுவான் நரகமதில் வீழ்வான் பாரே. 24

பாரப்பா நாக்கையுந்தான் அண்ணுக் கேத்திப்
பார்தனிலே பார்த்தவர்க்குப் பலித மில்லை
ஆரப்பா கண்வெடிக்குந் தேகம் போகும்
அடயோக மென்பார்க ளாகா தப்பா!
சாரப்பா மனந்தனையண் ணுக்கில் நேரே
சார்ந்துமிகப் பார்க்கையிலே வாசி தானும்
வீரப்பா மேலடங்குங் கீழ்நோக் காது
வெட்டாத சக்கரத்தை யறிய லாமே. 25

அறியலாம் மனந்தானே உயிர்தா னாகும்
அண்டத்திற் சேர்ந்திடவே ஆகும் முத்தி
பரியேறிச் சவாரியுமே நடத்த லாகும்
பஞ்சமா பாதகங்கள் பறந்தே போகும்
விரிவான மனந்தனையும் அணுவ தாக்கி
விட்டகுறை தொட்டகுறை விதியைப் பார்த்துக்
குறியான குண்டலியா மண்ட வுச்சி
கூறுகிறேன் முக்கோண நிலைய தாமே. 26

தாமென்ற உலகத்தில் மனித ரோடே
சஞ்சாரஞ் செய்யாமற் றனித்து நில்லே
ஓமென்ற ஊண்மிகுந்து உண்டி டாதே
ஓரமாய் வழக்கதனை உரைத்தி டாதே
ஆமென்ற அட்சரத்தை மறந்தி டாதே
ஆயாச மாகவுந்தான் திரிந்தி டாதே
காமப்பேய் கொண்டவனோ டிணங்கி டாதே
காரணத்தைக் கண்டுவிளை மாடு வாயே. 27

விளையாடிக் கருநெல்லி பறித்தே உண்ணு
வேகாத தலையாகும் விரும்பிப் பாரு
மலையாமல் வெண்சாரை பிடித்தே யுண்ணு
மைந்தனே சாகாக்கா லதுவே யாகும்;

அலையாமல் சோதியதன் பாலை யுண்ணே
　அக்கினியாங் கம்பமடா சுழுனை யாச்சுக்
கலைநாலு போகிறதை யெட்டிற் சேரு
　கபடமற்ற தேகமடா கண்டு பாரே. 28

கண்டுகண்டு மனந்தானே அண்டஞ் செல்லக்
　கலைநாலும் எட்டிலையுஞ் சேர்ந்து போகும்
தண்டுமுண்டு செய்யாதே மனம்வே றுனல்
　தற்பரத்தை யெப்போதும் அறிய மாட்டாய்
தொண்டுசெய்து பெரியோரை யடுத்து மைந்தா
　தொழுதுநீ யென்னூலை யன்பாய்க் கேளு
விண்டுமவர் சொலாவிட்டா லிந்நூல் சொல்லும்
　வெற்றிபெற மனவடக்கம் வைத்துப் பாரே. 29

பாரப்பா விஞ்சைமந்த்ரம் என்பார் வீணர்
　பாயடா விஞ்சைகிரி தன்னில் மைந்தா !
ஆரப்பா சென்றேறிப் பார்க்கும் போது
　அதீதமுள்ள விஞ்சைமந்த்ரம் அனந்தங் காட்டும் ;
நேரப்பா சிருட்டிப்புச் சங்கா ரங்கள்
　நிமிடத்திற் செய்திடுவாய் நிலையைக் கண்டால்
வீரப்பா அமிர்தமுந்தான் குமிழி பாயும்
　வேறில்லாக் கனிதனையு முண்க லாமே. 30

உண்கலாம் பிரமத்தி லடங்கும் போதே
　உறுதியுள்ள அண்டத்தி லுருகிப் பாயுந்
திங்கலாந் தோணுமடா அமிர்தச் சீனி
　தித்திப்புப் பாலுடனே திடமாய் மைந்தா !
தங்கலாந் தேகமது அழியா மற்றுன்
　சட்டையுமே கழன்றுமிகத் தர்க்கம் போலே
பொங்கலாம் மெய்ஞ்ஞானத் தீபத் தாலே
　பூரித்துப் பார்த்திடவே புவன மொன்றே. 31

ஒன்ருன பிரமமே வெவ்வே ருக
உலகத்தி லனந்தமடா கூத்து மாச்சு ;
நன்ருச்சுத் தீதாச்சு நாலு மாச்சு
ஞாயிறு திங்களென்ற பேருண் டாச்சு ;
குன்ருச்சு ஊர்வனகள் அனந்த மாச்சு ;
குருக்களென்றுஞ் சீடனென்றுங் குறிக ளாச்சு ;
நன்ருச்சு நாதவிந்தும் அடங்கி நின்ற
நாதனையு மொருமனமாய் நாட்டு வாயே. 32

நாட்டுவார் சித்தரெல்லாம் பேத மாக
நலம்போலே சாத்திரங்கள் கட்டி ஞர்கள் ;
பூட்டியே மனிதரெல்லாம் நூலைப் பார்த்துப்
பூரணமாய் அண்டமதைப் பாரா மற்ருன்
காட்டிலே திரிந்தலைந்த மானைப் போலே
கபடமாய் வாய்ஞானம் பேசு வார்கள் ;
கூட்டிலே அடைத்திருக்குங் குயிலைப் பாரார்
கூருத மந்திரத்தின் குறியைப் பாரே. 33

குறியென்ற உலகத்திற் குருக்கள் தானும்
கொடியமறை வேதமெல்லாங் கூர்ந்து பார்த்தே
அறியாமற் பிரமத்தைப் பாரா மற்ருன்
அகந்தையாய்ப் பெரியோரை அழும்பு பேசி
விரிவான வேடமிட்டுக் காவி பூண்டு
வெரும்பிலுக்காய் அலைந்திடுவான் நாயைப் போலே
பரியாச மாகவுந்தான் தண்டு மேந்திப்
பார்தனிலே குறடிட்டு நடப்பான் பாரே. 34

பாரப்பா சீடர்களை அழைப்பான் பாவி ;
பணம்பறிக்க வுபதேசம் பகர்வோ மென்பான் ;
ஆரப்பா பிரமநிலை காட்டா மற்ருன்
ஆகாசப் பொய்களையு மவன்தான் சொல்வான் ;

நேரப்பா சீடனுக்குப் பாவ மாச்சு;
நிட்டைசொல்லுங் குருக்களுக்குத் தோட மாச்சு;
வீரப்பா அடங்குகின்ற இடத்தைப் பாரான்
விதிபோலே முடிந்ததென்று விளம்பு வானே. 35

வானென்ற அண்டமதிற் சென்று புக்கு
வடவரையி லுச்சிநடுத் தீபங் கண்டு
தேனென்ற சுத்தசிவ கங்கை தன்னில்
தீர்த்தங்க ளாடித்திரு நாம மிட்டுக்
கோனென்ற மனமன்பாய் மலராய்ச் சார்த்திக்
கொடியமறை வேதமுந்தா னடக்கங் கண்டு
தேனென்ற சித்தமே புத்தி யாகத்
தெளிந்தவரே மெய்ஞ்ஞானி யாவர் பாரே. 36

பாரண்ட மதையொன்றய்ப் பார்க்கும் போது
பலபேத மாயையெல்லாம் மருண்டே யோடுஞ்
சீரண்டம் அகிலாண்ட பிரமாண் டங்கள்
செனித்தவகை யுயிர்தோறும் நீயாய் நிற்பாய்
காரண்ட லலாடக்கண் திறந்த போது
கண்கொள்ளாக் காட்சியெல்லாங் கலந்தே காட்டும்;
வீரண்ட மேல்வட்டம் விரிந்த சக்ரம்
மெய்ஞ்ஞான வெளியதனிற் றொடர்ந்து கூடே. 37

கூடுவதென் குணமறிந்து மனமொன் றாகக்
கூத்தாடித் திரியாமற் கெவுன மாகப்
பாடுவது பலநூலைப் படித்தி டாமற்
பராபரத்தி னுச்சிநடு வெளியே சென்றே
ஆடுவது தொந்தோமென் றாட்டைப் பார்த்தே
அடுக்கடுக்கா யாயிரத்தெட் டிதழுங் கண்டு
வாடுகிற பயிர்களுக்கு மழைபெய் தாற்போல்
வாடாத தீபத்தை யறிந்து பாரே. 38

பாரென்று மெய்ஞ்ஞானம் பகர்ந்து சொன்னீர்
பராபரத்து நிலையினுடைப் பாதஞ் சொன்னீர்
வீரென்ற அண்டமெல்லாம் பாழ தாகி
விராட்பிரம மொன்றியா யிருக்கும் போது
சீரென்ற வுயிர்களெல்லா மிருப்ப தெங்கே?
சித்தருடன் திரிமூர்த்தி யிருப்ப தெங்கே?
கூறென்று நீர்தங்கு மிடந்தா னெங்கே?
குருபரனே! இந்தவகை கூறு வீரே. 39

கூறுகிறே னென்மகனே வாசி நாதா
குணமான வீச்சுரனுர் சபையிற் கூடித்
தேறுகின்ற பிரளயமாம் காலந் தன்னிற்
சீவசெந்து சித்தருடன் முனிவர் தாமும்
வீருடனே யெங்கேதா னிருப்பா ரென்று
விமலருந்தான் விண்ணுவையும் விவரங் கேட்கக்
கார்மேக மேனியனங் கவரை நோக்கிக்
கண்டுமிகப் பணிந்துமினிக் கருது வானே. 40

கருதுவான் ஆலிலைமேற் றுயில்வேன் யானுங்
கனமான சீவசெந்தும் அனந்த சித்தர்
உறுதியா யென்றனுடைக் கமலந் தன்னில்
ஒடுங்குவா ராதரித்து மிகவே நிற்பேன்;
வருதியாய்ப் புசுண்டருந்தான் வருவா ரென்று
வலவனுடன் மால்தானும் உரைக்கும் போது
சுருதியா யெனையழைத்தே சிவன்முன் கேட்கச்
சூத்திரமாய் நல்வசனம் மொழிந்தேன் பாரே. 41

பாரென்று சிவனுடைய முகத்தைப் பார்த்துப்
பல்லாயிரங் கோடியண்ட வுயிர்க ளெல்லாஞ்
சீரென்ற சித்தருடன் முனிவர் தாமுந்
திருமாலும் ஆலிலைமேற் றுயிலும் போது

கூரென்ற வுந்தியிடக் கமலந் தன்னிற்
கூடியே அடைந்திருப்பார் குணம தாக
வீரென்ற ஐவரையுந் தாண்டி யப்பால்
வெகுசுருக்காய் வீதிவழி வந்தேன் பாரே. 42

பாரப்பா ஆகாயஞ் செல்லும் போது
பாலகனே சக்கரந்தான் சுற்றி யாட
ஆரப்பா சக்கரத்தைப் பிசகொட் டாமல்
அதன்மேலே யேறியுந்தா னப்பாற் சென்றேன்;
நேரப்பா நெடுந்தூரம் போகும் போது
நிச்சயமாய்க் கம்பத்தின் நிலையைக் கண்டேன்;
வீரப்பா அக்கினிபோல் படர்ந்து நிற்கும்
வெளியொன்றுந் தெரியாம லிருக்குந் தானே. 43

இருக்குமடா எங்குமொன்றாய் அக்கினிக் கம்பம்
என்மகனே கம்பத்தின் நடுவே மைந்தா!
உருக்கமுடன் பெண்ணரசி யொன்றி நிற்பாள்;
ஓகோகோ அவள்முகத்தைப் பார்க்கும் போது
பெருக்கமுடன் முன்பார்த்தாற் புருட ரூபம்
புத்திரனே பின்பார்த்தாற் பெண்போல் ரூபம்
மருக்கமுடன் யான்றானுங் கம்பத் தூடே
வத்தோடே வத்தாக இருந்தேன் பாரே. 44

பாரப்பா இப்படியே அனந்த காலம்
பராபரத்தி னூடேதா னிருந்து வாழ்ந்தேன்;
ஆரப்பா பிரமமுந்தான் மனமி ரங்கி
அகண்டமதைப் படைப்பதற்கே அருளும் போது
வீரப்பா கம்பத்தி லிருந்த பெண்ணும்
விமலரென்றும் உமையென்றும் மிகவே தோன்றிச்
சீரப்பா சக்கரத்தி லிருந்து கொண்டு
திருமாலைத் தானழைக்கத் தீர்க்கம் பாரே. 45

பாரப்பா திருமாலுங் கமலந் தன்னில்
பல்லாயிரங் கோடிஅண்ட வுயிர்க ளெல்லாம்
நேரப்பா அழைத்துமுக் குணத்தைக் காட்டி
நிலையான சமுத்திரங்கள் பூமி தானும்
சேரப்பா ரவியோடு திங்கள் தானுஞ்
சிறந்தெழுந்த மலைகாடு சீவ செந்து
வீரப்பா நவக்கிரகம் நட்சத் ரங்கள்
வெற்றியுடன் நால்வேதம் வகுத்த வாறே. 46

வாருன தெய்வமென்றும் பூத மென்றும்
வையகத்தில் வானமென்றும் பூமி யென்றும்
கூறுன மாமேரு கிரிக ளென்றும்
கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றுங் குளமுண் டாக்கி
நேராகப் பிரமமே சாட்சி யாக
நிலைத்தெங்கும் உயிர்தோறும் நிறைந்தா ரையா!
வீராகத் திரியாமல் மவுனம் பார்த்து
வெற்றிபெற இன்னமுந்தான் உரைக்கக் கேளே: 47

கேளப்பா இப்படியே பிரள யந்தான்
கிருபையுடன் ஏழுலட்சங் கோடி யானுல்
ஆளப்பா அரியயனும் சீவ செந்தும்
அகண்டமென்ற பிரமத்தி லடங்கு வார்கள்;
நாளப்பா நானுமந்தப் படியே செல்வேன்;
நலமாக இன்னமுந்தான் அகண்ட மானுல்
வாளப்பா காகமென்ற ரூப மானேன்
வடவரையின் கூடுதொத்தி யிருந்தேன் பாரே. 48

பாரடா இப்படியே யுகங்கள் தோறும்
பார்தனில்நா னிருந்தேன்எத் தனையோ கோடி
ஆரடா எனைப்போலே அறிவா ருண்டோ?
ஆதியென்ற சித்தருக்கும் ஆதி யானேன்;

வீரடா விமலரிடஞ் செல்லும் போது
வெற்றியுட னென்னையெடுத்து முத்த மிட்டார்;
காரடா கைலையின்மே லிருக்கச் சொன்னார் ;
காகமென்ற ரூபமா யிருந்தேன் பாரே. 49

காகமென்ற ரூபமா யிருந்து கொண்டு
காரணங்கள் அத்தனையும் கருவாய்ப் பார்த்து
வேகமுடன் வெளியோட்ட நிலையாய்ப் பார்க்க
வெகுதூரம் சுற்றியின்னம் விவரங் காணேன் ;
மோகமுடன் பரந்தமனம் அணுவ தாக்கி
மூர்க்கமுடன் பரவெளியை மனவெளி தாக்க
நாகரிக மாகவுந்தா னண்ட மேவி
நடுவணைய முச்சிநடு மத்தி தானே. 50

மத்தியமாம் வானதிலே வளர்ந்த லிங்கம்
மகாமேரு வுச்சியிலே வளர்ந்த லிங்கம்
சத்தியும் ஆவிடையு மான லிங்கம்
சஞ்சாரச் சமாதியிலே நிறைந்த லிங்கம்
புத்தியால் மனமொன்றாய்ப் புகழ்ந்த லிங்கம்
பூவருந் தன்னில்தான் முளைத்த லிங்கம்
எத்திசையும் புகழ்ந்திடவே வந்த லிங்கம்
ஏகபர மானதொரு லிங்கந் தானே. 51

தானென்ற சிறுவீட்டுக் குள்ளே சென்று
தலைமாறிப் போனதொரு வாசி யைத்தான்
கோனென்ற பிரமத்தி லடக்க மாகக்
குறித்திடுவாய் மனமடங்கிக் கூர்ந்து பார்க்க
வானென்றிப் போகுமடா பாணம் பாணம்
மைந்தனே! உண்டிடவே பசிதான் தீரும் ;
தேனென்ற சட்டைகளுங் கழன்று போகும் ;
தேவனுக்குந் தேவனா யிருக்க லாமே. 52

இருக்கலாம் எங்கெந்த யுகங்க ளுக்கும்
ஏகாந்த மானதொரு பிரமந் தன்னில்
பெருக்கவே மனமடங்கி மவுனம் பெற்றுப்
பேராசை யாகவுந்தான் பிரமத் துள்ளே
குருக்களைப்போல் அரசனைப்போ லிந்த்ர னைப்போல்
குணமான மூவரைப்போற் பிரமத் தூடே
திருக்கெடுத்தே யெங்கெந்த அவதா ரங்கள்
செய்திடலாம் நிலையறிந்த பெரியோர் தானே. 53

தானவனே யென்குருவே புசுண்ட நாதா
தாரணியில் சிவசெந்தாம் அகண்ட மெல்லாம்
தோணவே மும்மூர்த்தி யிவர்கள் தாமுந்
துடியாகப் பிரமத்தி லடங்கு மென்றீர்
கோனவனே பின்னுந்தா னகண்ட மெல்லாங்
குறிப்புடனே படைக்கும்வகைக் குறியுஞ் சொன்னீர்
தானவனே மதுவுண்ணச் சொன்னீ ரையா
சத்தியமா யதன்விவரஞ் சாற்று வீரே. 54

சாற்றுகிறே னென்மகனே வாசி நாதா!
சத்தியமா யண்டத்திற் செல்லும் போது
போற்றுகிற அக்கினியும் பிரவே சித்துப்
புலன்களைந்துஞ் சேர்ந்ததனாற் போத மாகும்;
மாற்றிலையும் அதிகமடா வுன்றன் தேகம்
மைந்தனே! அபுரூப மாகு மப்பா!
வாற்றியே நிழற்சாய்கை யற்றுப் போகும்
வலுத்ததடா காயசித்தி யாச்சுப் பாரே. 55

ஆச்சென்ற அபுரூப மான போதே
அட்டமா சித்திவகை யெட்டு மாடும்;
மூச்சொன்றி யடங்கிப்போம் பிரமத் தூடே
முன்னணியும் பின்னணியு மொன்றாய்ப் போகும்;

காச்சென்று காச்சிவிடு மவுனங் கண்டு
கலைமாறி நின்றிடமே கனக பீடம்
நீச்சொன்று மில்லையடா வுன்னைக் கண்டால்
நிலைத்ததடா சமாதியென்ற மார்க்கந் தானே. 56

மார்க்கமுடன் தவசுநிலை யறியா மற்ருன்
மனந்தளர்ந்து திரிவார்கள் லோகத் துள்ளே
ஏக்கமுடன் முப்பதுக்குள் மவுனங் கண்டே
இளவயசா யிருப்பார்கள் பெரியோர் மைந்தா!
காக்கவே சற்குருவின் பாதங் கண்டு
கருணையுடன் அவர்பதத்தை வணங்கிப் போற்றித்
தீர்க்கமுடன் பிரமத்தில் மனந்தான் செல்லச்
சீவனுக்குச் சீவனு யிருக்க லாமே. 57

இருக்கலாஞ் செடிபூடு கற்ப மில்லை
ஏகாந்த மானதொரு பிரமந் தன்னில்
உருக்கியே மனமடங்கிப் பார்க்கும் போதே
உத்தமனே காயமது வுறுதி யாச்சு;
மருக்கியே திரியாமல் மதம்பே சாமல்
வண்டரோ டிணங்கியடா மருவி டாமல்
குருக்கியே கோளரிடஞ் சேர்ந்தி டாமற்
குருபாதங் கண்டுமிகப் பணிந்து பாரே. 58

பாரென்று சொல்லியமெய்ஞ் ஞான மூர்த்தி!
பரத்தினுடை அடிமுடியும் பகுந்து சொல்லும்
ஓரென்று சொப்பனங்க ளதிக மாகத்
திடப்படவே காணுமிடந் தீர்க்கஞ் சொல்லும்
காரென்று மணம்பிறந்த இடந்தான் சொல்லும்
கதிர்மதியுஞ் சுற்றிவரு மார்க்கஞ் சொல்லும்
வீரென்றே உயிர்பிறந்த இடந்தான் சொல்லும்
வெற்றிபெற இந்தவகை விளம்பு வாயே. 59

வாயாலே சொல்லுகிறேன் மகனே கேளு :
மகத்தான பிரமத்தின் பாதந் தன்னில்
ஓயாமல் முன்சொன்ன நரம்பு பின்னி
உத்தமனே ரவிமதியுஞ் சுற்றி யாடும் ;
மாயாமல் வாசியுந்தான் நடுவே நின்று
மார்க்கமுடன் சுழுத்தியிடம் மனந்தான் சென்றால்
காயான சுழுத்தியென் றிதற்கு நாமம்
கண்டுபார் கண்கொள்ளாப் போதந் தானே. 60

தானென்ற பலரூப மதிகங் காணும்
தன்னுடைய தேவதைபோற் பின்னும் காட்டும்
ஊனென்ற பெண்ணைப்போ லுன்னைக் கூடி
உத்தமனே சையோகஞ் செய்தாற் போலே
தேனென்று மயக்கிவைக்குஞ் சுழுத்தி யாலே
தித்திப்புப் போலேதான் ருசியைக் காட்டும்
கோனென்ற குருவருளைப் பணிந்து கொண்டு
குறிப்பறிந்து பூரணத்தின் நிலையைப் பாரே. 61

நிலையாத சமுத்திரமே சுழுத்தி யாச்சு ;
நின்றிலங்கும் வாசியைத்தான் வெளியிற் சேரு ;
தலையான அக்கினியப் படியே சேரு ;
சத்தியமாய் ரவிமதியைக் கூடச் சேர்த்து
மலையாமல் ஏகபரா பரனே யென்ற
மனமடங்கி அண்டவுச்சி தன்னைப் பார்க்க
அலையாது மனந்தானும் பரத்திற் சென்று
ஆகாய வீதிவழி யாட்டும் பாரே. 62

ஆட்டுமடா ஆசையற்று ரோச மற்றே
அன்னை சுற்றந் தனைமறந்தே அகண்ட மேவும்
பூட்டுமடா நவத்துவா ரங்கள் தம்மைப்
பொறிகளைந்துஞ் சேருமடா புனித மாகக்

காட்டிலென்ன நாட்டிலென்ன மவுனங் கண்டால்
காமதேனு கற்பகமும் உனக்கே சித்தி
வீட்டிலே தீபம்வைத்தாற் பிரகா சிக்கும்
வெளியேறி னுற்றீபம் விழலாய்ப் போமே. 63

போமடா புத்திசித்தம் என்ற தாக்கிப்
புசுண்டனென்று பேரெடுத்துப் புவனந் தன்னில்
ஆமடா வடசாளி மைந்த னென்றும்
அருமையாங் கன்னியுடை மைந்த னென்றும்
நாமடா ஐந்துபேர் தம்மி லேதான்
நாட்டமுடன் முன்பிறந்தேன் நான்தான் மைந்தா!
வாமடா சாண்முழத்திற் காட்சி பார்க்க
வத்துவுந்தான் ஈச்சுரனு ரென்றுர் பாரே. 64

பாரப்பா என்குலந்தான் சொல்லக் கேளு:
பார்தனிலே பிரமனுடை விந்து வாலே
ஆரப்பா பிறந்துவிட்டோம் ஐந்து பேரும்;
ஆகாய அண்டமதை யடுத்தே சென்றேன்;
நேரப்பா வெகுகோடி காலம் வாழ்ந்தேன்
நிட்டையிலே மனந்தவரு திருந்து கொண்டேன்;
வீரப்பா பேசுவார் லோகத் தோர்கள்
விட்டவிடந் தொட்டவிடம் விரும்பிக் காணே. 65

காணப்பா சாதிகுலம் எங்கட் கில்லை;
கருத்துடனே என்குலஞ்சுக் குலந்தான் மைந்தா!
தோணப்பா தோணுமற் சாதி பேதஞ்
சொல்லுவான் சுருக்கமாச் சுருண்டு போவான்;
வீணப்பா பிரமத்தில் ஆதி காலம்
வீரமுடன் பிறந்ததடா உயிர்க ளெல்லாம்;
நானப்பா அப்படியே உதித்தேன் முன்னே;
நன்ருக வுதித்தவிடம் நாடி னேனே. 66

நாடியே யுதித்தவிடம் அறியாத் தோடம்
நடுவாக வந்தவிடம் பாராத் தோடம்
கூடியே பிறந்தவிடங் காணுத் தோடம்
குருபரனை நிந்தனைகள் செய்த தோடம்
வாடியே வத்தோடே சேராத் தோடம்
வம்பரோ டிணங்கியே திரிந்த தோடம்
கூடியே வுறவற்றே யிருந்த தோடம்
கும்பியுங்கற் சிப்பியையும் அறியான் பாவி. 67

அறியாத பாவிக்கு ஞான மேது?
ஆறுமுகன் சொன்னதொரு நூலைப் பாரு;
பரிபாடை யாகவுந்தான் சொல்ல வில்லை;
பராக்கிரமம் என்னுடைய நூலைப் பாரு;
விரிவாகச் சித்தர்சொன்ன நூலை யெல்லாம்
வீணுக மறைப்பாகச் சொன்னு ரையா!
குறியான அண்டமதை யொளித்தே விட்டார்
கூறினர் வெவ்வேருய்க் குற்றந் தானே. 68

குற்றமது வையாமல் அண்டத் தேகிக்
கூருத மந்திரத்தின் குறியைப் பார்த்துச்
சித்தமொன்ருய் அந்திசந்தி யுச்சிக் காலம்
தேவனுக்குப் பூசைசெய்து தெளிவு பெற்றுக்
குற்றமது வையாமல் மனமன் பாலே
குருபரனை நோக்கியடா தவமே செய்து
பற்ருசை வைத்துமிகப் பார்க்கும் போது
பராபரையுங் கைவசமே யாகு வாளே. 69

ஆகுவா ளந்திசந்தி யுச்சி யென்ருல்
அப்பனே ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன் ருகும்
ஏகுவாய் மூன்றுமொன் ருய்ப் பின்ன லாகி
இருந்திடமே பிரமாண்ட நிலைய தாகும்;

போகுமே நீசெய்த கர்ம மெல்லாம்
புவனை திரி சூலியுடைக் கிருபை யாலே;
வாகுமே வழியோடே சேர்த்தா யானல்
வாணியுந்தான் நாவில்நடஞ் செய்வாள் பாரே. 70

பாரடா வாணியுந்தா னிருந்த வீடு
பாலகனே சொல்லுகிறேன் பண்பாய்க் கேளாய்:
ஆரடா அண்ணுக்கின் கொடியி னூடே
அண்டத்தைப் பற்றியடா விழுந்து போலே
நேரடா நரம்பதுதான் பொருந்தி நிற்கும்
நிலையான அக்கினியின் மத்தி தன்னில்
வீரடா அதுவழியே அருள்தான் பாய்ந்து
விண்ணுலகில் வேணதமிழ் சொல்லு வாளே. 71

சொல்லுவா ளனந்தமறை வேத மெல்லாம்
சுருதியடா முடிந்தெழுந்த பிரமத் தாலே
வெல்லுவார் தனையறிந்த பெரியோ ரெல்லாம்
வீருண்மை பேசார்கள் மவுன மாகி
அல்லுபக லற்றதொரு பிரமந் தன்னை
ஆரறிவா ருலகத்தி லையா பாரு
சொல்லடங்கு மிடந்தனையுங் கண்டு தேறிச்
சூத்திரமாய்க் கல்லுப்பு வாங்கு வாங்கே. 72

வாங்கியே அண்டத்தில் மூளை சேர்த்து
வளமாக வப்பிலையும் பிசறு மைந்தா!
தாங்கியே திருகுகள்ளிக் குள்ளே வைத்துத்
தமர்வாயைத் தான்மூடிச் சாபந் தீர்த்தே
ஓங்கியே திங்களுந்தான் மூன்று சென்றால்
உத்தமனே கள்ளியைத்தான் தரித்துக் கொண்டு
சாங்கமினிச் செய்யாமற் சீலை மண்ணுஞ்
சத்தியமாய்ச் செய்தபின்பே உலர்த்திப் பாரே. 73

பாரப்பா வுலர்ந்ததன்பின் எடுத்து மைந்தா!
பத்தியுடன் கசபுடத்திற் போட்டுப் பாராய்;
ஆரப்பா ஆறவைத்தே யெடுக்கும் போதில்
அருணனிறம் போலிருக்குஞ் செந்தூ ரந்தான்;
நேரப்பா அணுப்போலே சரக்குக் கெல்லாம்
நிச்சயமாய்ப் பூசியுந்தான் புடத்திற் போடு;
வீரப்பா நீருமடா நவலோ கந்தான்
வேதையென்ற வித்தையெல்லாங் கைக்குள் ளாச்சே.

ஆச்சடா வுடம்பிலுள்ள வியாதி யெல்லாம்
அணுப்போல வுண்டிடவே பறந்து போகும்;
வாச்சடா தேகசித்தி யதிக மாச்சு
வத்துடனே கூடியுந்தான் வாழ லாச்சு;
மூச்சடா தலைப்பிண்டங் கொடியு மாவும்
முத்தியடா வாங்கியபின் தயிலம் வாங்கி
ஏச்சடா தரியாமல் சூடன் சேர்த்தே
இன்பமுடன் வத்துவையும் பூசை செய்யே. 75

பூசையடா செய்துமிகப் பதனம் பண்ணு
புத்திரனே பேய்ப்பீர்க்குத் தயிலம் வாங்கி
ஆசைபுல்லா மணக்கதுவு மதுபோல் வாங்கி
அப்பனே கேசரியின் நெய்யுஞ் சேர்த்தே
ஓசையுடன் தேவாங்கு பித்துஞ் சேர்த்தே
உத்தமனே தலைப்பிண்டந் தயிலஞ் சேர்த்துப்
பாசையடா பேசாம லரைத்து மைந்தா!
பாலகனே சவாதோடு புனுகு சேரே. 76

சேரடா அணுப்போலே புருவத் திட்டுத்
திர்க்கமுடன் நீதானுஞ் செல்லும் போதில்
ஆரடா வுன்னைத்தான் ஆர்தான் காண்பார்?
அண்டமெனும் பிரமத்தி னருளி னாலே

நேரடா திகைப்பூண்டு கொண்டு வந்து
நிச்சயமாய் முன் சொன்ன தயிலம் விட்டு
வீரடா அரைத்தபின்பு புருவத் திட்டால்
வேசையர்கள் வெகுபேர்கள் மயங்கு வாரே. 77

வாரான தில்லைப்பால் கருந்து ளசியும்
வவ்வாலின் பித்துடனே மந்திப் பித்துஞ்
சீராக முன்சொன்ன கருவை விட்டுத்
திடமாக அரைத்திடுவாய் சாம மொன்று
நேராக அரைத்ததையு மெடுத்து மைந்தா!
நிச்சயமாய்ப் புருவத்தி லிட்டுப் பார்க்க
வீராகப் பாதாளம் பிளந்தே யோடும்
வேதாந்த சாரணை யை விரும்பிப் பாரே. 78

பாரடா பரப்பிரமத் தூடே சென்று
பரிதிமதி அக்கினியும் மூன்று மொன்ருய்
நேரடா ஆதியுந்தான் எதிரி தன்னை
நிச்சயமாய்ப் பார்த்திடவே நீறிப் போவான்
கூரடா கோடான கோடி சித்துக்
குறித்திடவே ஆகுமடா பிரமத் தாலே
வீரடா இந்நூலைக் கொடுத்தி டாதே
வெற்றியுடன் எண்பதுமே விளங்க முற்றே. 79

காகபுசுண்டர் உபநிடதம்

காப்பு :

எண்சீர் விருத்தம்

ஆதியெனை யீன்றகுரு பாதங் காப்பு;
அத்துவிதம் பிரணவத்தி னருளே காப்பு;
நீதியா மாரூட ஞானம் பெற்ற
நிர்மலமாஞ் சித்தருடைப் பாதங் காப்பு;
சோதியெனப் பாடிவைத்தேன் முப்பத் தொன்றிற்
றுரியாதீ தப்பொருளைத் துலக்க மாகத்
தீதில்லாக் குணமுடைய பிள்ளை யானோர்
சிவேச ஐக்யமது தெரியுந் தானே.

நூல்:

நானென்ற குருவினுப தேசத் தாலே
தனுகரண அவித்தையெல்லாந் தவறுண் டேபோம்;
வானென்ற சுவானுபவ ஞான முண்டாம்;
மவுனதி யோகத்தின் வாழ்க்கை யெய்தும்;
நானென்ற பிரபஞ்ச வுற்பத் திக்கு
நாதாதீ தக்யானம் நன்று மெய்தும்;
கோனென்ற கொங்கணவர் தமக்குச் சொன்ன
குறிப்பான யோகமிதைக் கூர்ந்து பாரே. 1

பாருநீ பிரமநிலை யார்தான் சொல்வார்?
பதமில்லை யாதெனினும் பவ்ய மில்லை;
சேருமிந்தப் பிரமாணந் தானு ணர்ந்து
தெரிவிக்கப் படாதருளிற் சிவசொ ரூபம்;

ஊருகின்ற காலத்ர யங்க ளாலே
உபாதிக்கப் பரதத்வ முற்பத் திக்கும்
சாருமிந்த வுபாதான கார ணத்தின்
சம்பந்த மில்லாத சாட்சி தானே. 2

சாட்.சிசத்தா யதீதகுணு தீத மாகிச்
சட்சுமனத் தாலறியத் தகாது யாதும்
சாட்சியதே யேதுசா தனமுந் தள்ளிச்
சகலவந்தர் யாமித்வ சர்வ பூத
சாட்சியினை யிவ்வளவவ் வளவா மென்று
தனைக்குணித்து நிர்ணயிக்கத் தகாது யோகம்
சாட்சிய!தே ஞாதுர்ஞான ஞேய ரூபஞ்
சத்தாதி பிரமாதி தானே சொல்வாம். 3

சொல்லுமெனக் கேட்டுகந்த மாணுக் காவுன்
தூலகா ரணப்பிரமந் துரியா தீதம்
அல்லுமல்ல பகலுமல்ல நிட்.க ளங்கம்
அம்சோகம் அசபாமந் திரத்தி யானம்
செல்லுமவ னேநானென் றபிமா லிக்குச்
சித்தவிர்த்தி நிரோதகமாம் யோகத் தாலே
வெல்லறிஞர் பலபோக விர்த்தி யோகி
விவேகதியா னுதிகளே மேலாம் பிர்மம். 4

பிர்மசுரோத் ராதிஞானேந் திரிய மைந்தும்
பேசுதர்க்க வாக்காதியிந் திரிய மைந்தும்
கர்மமெனுஞ் சத்தாதி விடய மைந்தும்
கரணுதி நான்குபிரா ணுதி யைந்தும்
வர்மமிவை யிருபத்து நான்குங் கூடி
வருந்தூல சரீரவிராட் டெனவே சொல்லும்
தர்மவத்தைச் சாக்கிரபி மானி விசுவன்
தனக்குவமை யாங்கிரியா சத்தி தானே. 5

சத்தியுடன் ரசோகுணந்தான் நேத்ரத் தானம்
தனிப்போக மிதனோடே சார்ந்த ஆன்மா
வெற்றிபெறும் சீவாத்மா அகார மாச்சு
விவகார சீவனிதை விராட்டுடன் பார்கள் ;
வித்தையெனு மவித்தையிலே பிரதி விம்பம்
விலாசமிந்தத் தூலசூக்க விருத்தி யாச்சு ;
தத்வமசி வாக்குச்சோ தனையி னாலே
தான்கடந்து சூட்சுமத்திற் சார்ந்து கொள்ளே. 6

கொள்ளடா ஞானேந்திரி யங்க ளைந்து
கூடினவை கர்மேந்திரி யங்க ளைந்து
தள்ளடா பிராணாதி வாயு வைந்து
சார்வான மனம்புத்தி தானி ரண்டு
விள்ளடா பதினேழு தத்து வங்கள்
விர்த்தியெனுஞ் சூட்சுமமாம் இரண்ய கர்ப்பத்
துள்ளடா அபிமானி சைதன்ய னாகுஞ்
சொப்பன வத்தையெனச் சொல்லும் நூலே. 7

நூலான சாத்மிகமா மகங்கா ரத்துள்
நுழைந்தவிச்சா சத்தியல்லோ நுணுக்க மாச்சு?
காலான கண்டமெனுந் தானத் துள்ளே
கலந்திருக்கும் போகமல்லோ இச்சா போகம்?
நாலான ஆன்மாவே அந்த ரான்மா
ஞாயமிந்தப் படியறிந்தா லுகார மாச்சு ;
தூலமெனுஞ் சூட்சுமத்தைக் கடந்து நின்று
சொல்லுகிறேன் காரணத்தின் சுயம்பு தானே. 8

நானல்யாக் கிருதமெனுஞ் சரீரத் துக்குத்
தானமதே இதயமா ஞான சத்தி
வானமதே அகங்காரம் வித்தை யாகில்
வருஞ்சுழுத்தி யபிமானி பிராக்ஞ னாகும்

கோனிதற்கே ஆனந்த போக மாகும்
கூடுகின்ற ஆன்மாவே பரமான் மாவாம்
கானிதற்குப் பரமான்மா சீவ னிந்தக்
காரணமே மகாரமெனக் கண்டு கொள்ளே. 9

கொள்ளுமந்தப் பொருள்தானே சத்து மல்ல
கூருன அசத்துமல்ல கூர்மை யல்ல
உள்ளுநிரா மயமல்சர் வமய மல்ல
உற்றுப்பார் மூன்றெழுத்தும் ஏக மாச்சு ;
தள்ளுகின்ற பொருளல்ல தள்ளா தல்ல
தான்பிரம ரகசியஞ்சந் தான முத்தி
விள்ளுமந்தப் படிதானே வேத பாடம்
விசாரணையாற் சமாதிசெய்ய விட்டுப் போமே. 10

விட்டுப்போம் சமுசார வியாபா ரங்கள்
விடயசுக இச்சைவைத்தால் விவேகம் போச்சு;
தொட்டுவிட லாகாது ஞான மார்க்கந்
துரியநிலை நன்றாகத் தோன்று மட்டும்
எட்டுகின்ற பரியந்தம் சுருதி வாக்யத்
தெண்ணமெனுந் தியானத்தா லெய்தும் முத்தி ;
தட்டுகின்ற சீவத்வம் தனக்கில் லாமற்
சமாதியுற்றால் நாமதுவே சாட்சாத் காரம். 11

சாட்சாதி பிரமத்தால் பூர்வ கர்மம்
தத்வாதி வாசனைகள் தாமே போகும் ;
சூட்சாதி பிராந்தியெனும் மாயா சத்தி
தொடராமற் சேர்வதுவே சொரூப ஞானம் ;
தீட்சையினாற் பிரமாண்டம் பிண்டாண் டங்கள்
சிருட்டிமுதல் யாவற்றுந் தெரியும் நன்றாய் ;
காட்சியென்ன ஏகவத்து வொன்றல் லாமற்
காண்பதெல்லாம் வியர்த்தமெனக் கண்டு கொள்ளே.

கண்டுபார் மூடமெனும் அஞ்ஞா னிக்குக்
காணு து சீவான்மா பரமான் மாவும்;
தொண்டுபட்டுக் குருமுகத்தில் விசேட மாகச்
சுருதியெனும் வேதாந்தம் அப்பிய சித்தே
உண்டுமனு பவஞானங் கிர்த்ய கிர்த்யம்
யோகிதனக் கேதேனுந் தேவை யில்லை;
விண்டுசொல்வோம் நதிகடக்க வோட மல்லால்
விடயத்தாற் சாதனங்கள் வீணு மென்றே. 13

வீணல்லோ சாதனப்ர யோச னங்கள்
மெய்ஞ்ஞான அபரோட்சம் வந்த போது?
வீணல்லோ வேதபா டத்தி னிச்சை
வியோமபரி பூரணத்தில் மேவி நின்றால்?
வீணல்லோ இருட்டறையிற் பொருளைக் காண
விளக்கதனை மறந்தவன்கை விடுதல் போலும்
வீணல்லோ தியானதா ரணைக ளெல்லாம்?
மெய்பிரகா சிக்கும்வரை வேணுந் தானே. 14

வேணுமென்று லெள்ளுக்கு ளெண்ணெய் போலும்
வித்தினிடத் தடங்கிநின்ற விருட்சம் போலும்
காணுகின்ற பூவிலுறை வாசம் போலும்
கன்றுவின் பாலிலுள்ள நெய்யைப் போலும்
தோணுமயில் முட்டை யின்மேல் வன்னம் போலும்
தூலமதிற் சூட்சுமந்தான் துலங்கி நிற்கும்;
ஆணவத்தாற் சாதனத்தை மறந்தா யானல்
அபரோட்ச ஞானமுத்தி யரிது தானே. 15

அரிதில்லை பிரமவியா கிருத சீவன்
ஐக்யமெனுஞ் சந்த்யானம் அப்ய சித்துச்
சுருதிகயிற் றுல்மனமாம் யானை தன்னைச்
சுருக்கிட்டுச் சிக்கெனவே துறையிற் கட்டிக்

குருவுரைத்த சிரவணத்தின் படியே நின்றால்
குதியாகு பிரபஞ்ச கோட்டிற் றானும்
திரிவதில்லை திரிந்தாலும் மதமி ராது;
சீவவை ராக்யமெனுந் திறமி தாமே. 16

திரமென்ன ஹம்சோகம் மந்த்ரா தீதம்
திருசியசூன் யாதிகளே தியான மாகும்;
சரமென்ன சாக்ரசத்தாம் வித்தை சூன்யம்
சாதனையே சமாதியெனத் தானே போகும்;
வரமென்ன விபரீத விர்த்தி மார்க்கம்
வாசனையே சாதனமாய் வகுத்துக் காட்டும்;
அரமென்ன இதையறுந்தால் யோகி யாவான்
அஞ்ஞான மவனிடத்தி லணுகா தென்னே. 17

என்னவே அஞ்ஞானி உலகா சாரத்
திச்சையினாற் றர்மார்த்த வியாபா ரங்கள்
முன்னமே செய்ததன்பின் மரண மானால்
மோட்சமதற் கனுபவத்தின் மொழிகேட் பீரேல்
வின்னமதா யாங்கார பஞ்ச பூத
விடயவுபா திகளாலே மேவிக் கொண்டு
தன்னிமைய இலிங்கசரீ ரத்தோ டொத்துச்
சதாகாலம் போக்குவரத் தாகுந் தானே. 18

நானிந்தப் படியாகச் சீவ ரெல்லாஞ்
சகசபிரா ரத்வவசத் தாகி னார்கள்;
ஏனிந்தக் கூரபிமா னத்தி னாலே
இத்தியாதி குணங்களெல்லாம் வியாபிக் கும்பார்
வானிந்து போன்மெலிந்து வளர்ந்து போகும்
வர்த்திக்கு மஞ்ஞானம் மாற்ற வேண்டி
நானிந்தப் பிரமவுபா சனையைப் பற்றி
நாட்டம்வைத்தே வித்தையெல்லாம் நாச மாச்சே.

ஆச்சப்பா எத்தனையோ கோடி காலம்
அந்தந்தப் பிரளயத்துக் கதுவாய் நின்றேன்;
மூச்சப்பா வோடவில்லை பிரமா தீத
முத்திபெற்றேன் பிரமாண்ட முடிவிற் சென்றேன்;
கூச்சப்பா வற்றபிர்ம சாட்சாத் காரம்
குருபாத மாகியகோ சரமாய் நின்றேன்;
பேச்சப்பா சராசரங்க ளுதிக்கும் போது
பின்னுமந்தப் புசுண்டனெனப் பேர்கொண் டேனே.

பேர்கொண்டேன் சொரூபசித்தி யனேகம் பெற்றேன்
பெரியோர்கள் தங்களுக்குப் பிரிய னானேன்;
வேர்கண்டே னுயிரத்தெட் டண்ட கூட
வீதியெல்லா மோர்நொடிக்குள் விரைந்து சென்றேன்
தார்கண்டேன் பிருதிவியின் கூறு கண்டேன்;
சாத்திரவே தங்கள்வெகு சாயுங் கண்டேன்;
ஊர்கண்டேன் மூவர்பிறப் பேழுங் கண்டேன்;
ஓகோகோ இவையெல்லாம் யோகத் தாட்டே. 21

யோகத்தின் சாலம்ப நிராலம் பந்தான்
உரைத்தாரே பெரியோர்க ளிரண்டா மென்றே;
ஆகமத்தின் படியாலே சாலம் பந்தான்
அநித்யமல்ல நித்தியமென் றறைய லாகும்;
சோகத்தைப் போக்கிவிடும் நிராலம் பந்தான்;
சூன்யவபிப் பிராயமதே சொரூப முத்தி;
மோகசித்த விருத்திகளைச் சுத்தம் பண்ணி
மும்மூட்சு பிரமைக்ய மோட்ச மென்னே. 22

மோட்சசாம் ராச்யத்தில் மனஞ்செல் லாத
மூடர்களுக் கபரோட்சம் மொழிய லாகா,
சூட்சமறிந் தாலவனுக் கனுசந் தானம்
சொரூபலட்ச ணந்தெரியச் சொல்ல லாகும்;

தாட்சியில்லை சாதனைச நாட்ட யத்தில்
சட்சேந்த்ரி யாநாதா தீத மாகும்;
மூச்சுலயப் படுவதல்லோ பிரம நிட்டை
மூலவிந்து கலாதீத மொழிய லாமே. 23

மொழிவதிலே அகாரமெனும் பிரண வத்தின்
மோனபிரா ணுதியதே நாத மாச்சு;
தெளியுமிந்த ஓங்காரத் தொனிவி டாமற்
சிற்ககனத் தேலயமாய்ச் சேர்க்க வேணும்;
ஒளிதானே நிராலம்பம் நிர்வி சேடம்
உத்கிருட்ட பரமபத வுபகா ரத்தான்
வெளியோடே வெளிசேர்ந்தால் வத்து வாச்சு
விரோதசத் ராதியெலாம் விருத்த மாச்சே. 24

விருத்தமா மனுதிபிரா ரத்வ கர்மம்;
விடயாதிப்ர பஞ்சவீட் டுமங்க ளெல்லாம்
ஒறுத்தவனே யோகியென்பா னவனு ருடன்
உலகமெலாந் தானுவ துண்மை யாகும்;
நிறுத்தவென்றால் நாசிகாக் கிரக வான்மா
நிலைபுருவ மத்தியிலே நிட்ட னுகிக்
கருத்தழிந்து நின்றவிடம் சாட்சாத் காரம்
கண்மூக்கு மத்தியிலே கண்டு பாரே. 25

பார்ப்பதற்கு நீண்டதுவாம் குறுகி வட்டம்
பரிதிமதி யுதயமெனப் பளிங்கா காசம்
தாப்பதற்கு மூன்றுசுழி பின்னுய் நிற்கும்
சாக்கிரத்தி னடையாளந் தாக்கிப் பாரு;
சேர்ப்பதற்குச் சுழுமுனையென் றிதற்கு நாமம்;
திரிகோணக் குண்டலியே சிவசொ ரூபம்;
காப்பதற்கு நடுநாடி யூடே சென்று
கால்நிறுத்திப் பிடரிவழிக் கண்ணைப் பாரே. 26

கண்ணுன பிடரிமுது கோடு ரந்த்ரம்
காற்கூட்டிப் பார்த்தாலே தலேமே லாகும் ;
விண்ணுன பெருவெளிக்கு ளீன மானுல்
விமோசனமாம் நிராலம்ப மெனத்தான் சொல்லும் ;
ஒண்ணுன யோகமல்லோ இந்த நிட்டை
உபதேசம் பெற்றவர்க்கே உண்மை யாகும் ;
அண்ணுந்து பார்த்திருந்தால் வருமோ ஞானம்?
அசபாமந் திரத்யானம் அறைகின் றேனே : 27

அறைகின்றேன் அசபையெனும் பிராணுன் மாவை
அகண்டபரா பரத்தினுள்ளே ஐக்யஞ் செய்யக்
குறைவில்லே ஓங்கார மூல வட்டக்
குண்டலியாய் நின்றிடத்திற் குணுதி தந்தான்
நிறைகின்றேன் நாசிகா ரந்த்ர வாயு
நீக்காம லேகமாய் நிர்ண யித்துப்
பறைகின்றே னட்சரசா தனமுந் தள்ளிப்
பந்தமற்ற மாமோட்சப் பதிபெற் றேனே. 28

பதிபுருவத் தடிமுனேக்கீழ் அண்ணுக் கென்னும்
பவளநிறம் போன்றிருக்குந் திரிகோ ணந்தான்
துதிபெறுசிங் குவையுபத்த சுகந்தி யாகச்
சுபாவசா தனேயிஞல் மவுன மாச்சு ;
விதிவிகிதப் பிராரத்வ கர்மம் போச்சு ;
விடயபோ கத்திலிச்சை விட்டுப் போச்சு ;
மதியெனுமோர் வாயுவது அமிர்த மாச்சு ;
வத்துவதே காரணமா மகிமை யாச்சே. 29

மகிமையென்று யோகசா தனேயி ஞலே
மகாகாச நிருவிகற்ப வாழ்க்கை யாச்சே ;
அகமகமென் ருணவத்தை நீக்க லாச்சே ;
அத்துவிதப் பிரமசித்தா னந்த காரம்

சகளாதி தங்கடந்து களாதி தத்தில்
சாதித்தேன் தன்மனமாய்ச் சார்ந்து போச்சு;
பகலிருளில் லாதவெளிக் கப்பா லாச்சு;
பந்தமற்ற மாமோட்சப் பதம்பெற் றேனே. 30

பெற்றதனைச் சொல்லிவிட்டேன் வடநூல் பாடை
பிரித்துமுப்பத் தொன்றினிலே பிரம ஞானம்
தத்துவத்தைச் சொல்லிவைத்தேன் யோகி யானல்
சாதனைசெய் வானறிவான் சைதன் யத்தில்
முத்தியடை வானதிலே நிருத்தஞ் செய்வான்
மும்மூட்சுத் துவமறிந்த மூர்த்தி யாவான்
நித்யமெனு முபநிடதப் பொருள்தான் சொல்லும்
நிலவரத்தால் யோகநிட்டை நிறைந்து முற்றே. 31

காகபுசுண்டர் காவியம்

காப்பு:

எண்சீர் விருத்தம்

கணபதியே அடியாகி அகில மாகிக்
காரணத்தின் குருவாகிக் காட்சி யாகிக்
குணபதியே கொங்கைமின்னாள் வெள்ளை ஞானக்
குருநிலையாய் அருள்விளங்குங் கொம்பே ஞானக்
கனவினிலும் நினைவினிலும் ஒளியாய் நின்ற
காரணத்தின் வடிவாகிக் கருத்துள் ளாகிப்
பணியரவம் பூண்டசிவ வாசி நேர்மை
பாடுகின்றேன் காவியந்தா னெண்ணிப் பாரே.

நூல்:

எண்ணியெண்ணிக் காவியத்தை யெடுத்துப் பாராய்;
எந்நேரங் காமசிந்தை யிதுவே நோக்கும்
பண்ணிபன்றி பலகுட்டி போட்டா லென்ன,
பதியானைக் குட்டியொரு குட்டி யாமோ?
சண்ணியுண்ணி யிந்நூலை நன்றாய்ப் பாரு
சக்கரமு மக்கரமும் நன்றாய்த் தோணும்;
தண்ணிதண்ணி யென்றலைந்தால் தாகம் போமோ?
சாத்திரத்தி லேபுகட்டித் தள்ளி யேறே. 1

புகட்டினாள் தசதீட்சை மகிமை தன்னைப்
பூரிப்பா லெனக்களித்தே அகண்டந் தோறும்
சகட்டினாள் சகலசித்து மாடச் சொன்னாள்
சந்திரபுட் கரணிதனில் தானஞ் சொன்னாள்

பகட்டிஞ ஞலகமெல்லாம் முக்கோ ணத்திற்
பரஞான சிவபோதம் பண்பாய்ச் சொன்ஞள்
அகட்டிஞ வைவர்களை யீன்ரு ளம்மன்
அந்தருமை சொல்லவினி அடியான் கேளே. 2

கேளப்பா ஈசஞெரு காலந் தன்னிற்
கிருபையுடன் சபைகூடி யிருக்கும் போது
வாளப்பா மாலயன்றம் முகத்தை நோக்கி,
'வந்தவா றெவ்வகையோ சென்ற தேதோ?
கோளப்பா செயகால லயந்தா னெங்கே?
குருநமசி வாயமெங்கே? நீங்க ளெங்கே?
ஆளப்பா ஐவர்களு மொடுக்க மெங்கே?
அறுத்தெனக்கு இன்னவகை யுரைசெய் வீரே.' 3

இன்னவகை ஈசரவர் கேட்கும் போதில்
எல்லோரும் வாய்மூடி யிருந்தா ரப்போ
சொன்னவகை தனையறிந்து மார்க்கண் டேயன்
சொல்லுவான் குழந்தையவன் கலக லென்ன
அன்னை தனை முகம்பார்த்து மாலை நோக்கி,
'அரிகரி! ஈசர்மொழிக் குரைநீர் சொல்வீர்;
பின்னைவகை யாருரைப்பார் மாயை மூர்த்தி!
பேசாம லிருந்துவிட்டா லொழிவா ரெங்கே?' 4

எங்கென்று மார்க்கண்ட னெடுத்துச் சொல்ல
என்னசொல்வா ரேகவெளிச் சிவனை நோக்கிக்
'கங்கைதனைப் பூண்டோனே! கடவு ளோனே!
காரணமே! பூரணமே! கண்ணே! மின்னே!
சங்கையினி யேதறிவேன் மகுடச் சோதி
சந்திரனைப் பூண்டிருந்து தவம்பெற் ருேனே!
மங்கையிடப் பாகம்வைத்த மகுடத் தோனே!
மாமுனிகள் ரிடிசித்தர் அறிவார் காணே. 5

'அறிவார்கள் ரிடி சித்தர் முனிவோ ரையா!
அரகரா! அதுக்குக்கோ ளாறென் றக்கால்
பொறியாகப் புசுண்டமுனி சொல்வா ரையா!
போயழைக்கக் கோளாறி வசிட்ட ராகும்
நெறியாக இவ்வகைநா னறிவே னையா!
நிலைத்தமொழி புசுண்டரலால் மற்றோர் சொல்லார்;
புரிவாரு மிவ்வளவென் றுரைத்தார் மாயர்
பொருள்ஞானக் கடவுளப்போ மகிழ்ச்சி பூண்டார். 6

மகிழ்ச்சியுடன் மார்க்கண்டா வாராய் கண்ணே!
வரலாறு நீயெவ்வா றறிவாய் சொல்வாய்;
சுகட்சியுடன் கருதிப்பார் யுகங்கள் தோறும்
சூட்சமிந்த மாலோன்றன் வயிற்றிற் சேர்வான்
அகட்சியுடன் ஆலிலைமே லிருப்பா ரையா!
அப்போதே இவரிடத்தி லெல்லா ஞானம்
இகழ்ச்சியுட னிவற்குப்பின் எவரோ காணேன்
இவ்வார்த்தை நானறியே னவரைக் கேளீர். 7

கேளுமென்றான் மார்க்கண்டன் சிவன்தா னப்போ
கிருபையுட னிவ்வளவு மறிவா யோடா?
ஆளுகின்ற ஈசனுநா மறியோ மிந்த
அருமைதனை நீயறிந்தா யருமைப் பிள்ளாய்!
காளகண்டர் மாயோனைச் சொல்வீ ரென்றார்
கருவேது நீயறிந்த வாறு மேது?
பாளுகின்ற முப்பாழுந் தாண்டி நின்ற
பரஞான சின்மயமின் பகர்ந்தி டீரே. 8

பரமான பரமகயி லாச வாசா!
பார்த்திருப்போ மாலிலைமேற் பளளி யாகித்
தரமான புசுண்டமுனி யந்த வேளை
சக்கரத்தைப் புரளவோட்டார் தவத்தி னாலே

துரமாக எவ்வாறு திரும்பப் போவார்
சூட்சமதை நாமறிவோம் பின்னே தோ.தான்
வரயான வரமளித்த சூரன் வாழ்வே
வசிட்டர்போ யழைத்துவரத் தகுமென் றுரே. 9

தகுமென்ற வார்த்தைதனை யறிந்தே யீசர்
தவமான வசிட்டரே புசுண்டர் சாகை
அகமகிழ அங்கேகி அவர்க்கு ரைத்தே
அவரையிங்குச் சபைக்கழைத்து வருவா யென்ன,
செகமான செகமுழுது மாண்ட சோதி
திருவடிக்கே நமக்கரித்துத் திரும்பி னார்பின்
உகமானந் தனையறிந்தும் அரனார் சொன்ன
உளவுகண்டார் புசுண்டரெனுங் காகந் தானே. 10

காகமென்ற வேடமதாய் விருட்ச மீதிற்
காத்திருந்தார் வசிட்டரவர்க் கண்டார் நாதர்
'ஏகமதா யெட்டான வசிட்ட ரே! நீர்
எங்குவந்தீர்? வாரும்,' என்றே இட மு மீயத்
'தாகமுடன் ஈசருமை யழைக்கச் சொன்னார்;
சங்கதியைத் தங்களிடஞ் சாற்ற வந்தேன்;
பாகமுடன் எட்டான விவரந் தன்னைப்
பத்துமெய்ஞ் ஞானபொரு ளருள்பெற் றோரே! 11

'பெற்றோரே யென்றுரைத்தீர் வசிட்ட ரே! நீர்
பிறந்திறந்தே எட்டாங்காற் பிறந்து வந்தீர்;
சத்தான சத்துகளு மடங்குங் காலம்
சக்கரமுந் திரும்பிவிட்டாற் சமயம் வேறும்
சித்தான பஞ்சவர்க ளொடுங்கும் போது
சேரவே ரிடிமுனிவர் சித்த ரோடு
முத்தாகப் பஞ்செழுத்தி லொடுக்க மாவார்
முத்துமணிக் கொடியீன்றுள் முனைத்திட் டீரே. 12

'முளைத்திட்டீ ரித்தோடெட் டுவிசை வந்தீர்;
முறையிட்டீ ரிவ்வண்ணம் பெருமை பெற்றீர்;
களைத்திட்டுப் போகாதீர் சொல்லக் கேளும்:
கண்டமதில் விடம்பூண்டார்க் கலுவ லென்ன?
கிளைத்திட்டுப் போனக்கால் மறந்து போவார்
கிளர்நான்கு யுகந்தோறு மிந்தச் செய்கை
பிழைத்திட்டுப் போவமென்று லங்கே போவோம்
பேய்பிடித்தோர் வார்த்தைசொல்ல நீர்வந் தீரே. 13

வந்திரே வசிட்ட ரே! இன்னங் கேளும்:
வளமைநான் சொல்லிவந்தேன் வேடம் நீங்கி
இந்தமா மரக்கொம்பி லிருந்தே னிப்போ
திதுவேளை யெவ்வளவோ சனமோ காணும்
அந்தமோ ஆதியோ இரண்டுங் காணார்
அவர்களெல்லாம் ரிடியோகி சித்த ரானார்;
சந்தேக முமக்குரைக்கப் போகா தையா!
சாமிக்கே சொல்லுவமையா இதோவந் தேனே.' 14

வந்தேனே யென்றுரைத்த வாறு கொண்டு
வசிட்டருமே வாயுலர்ந்து காலும் பின்னி,
' இந்தேனே முனிநாதா! சரணங் காப்பீர்,'
என்றுசிவன் சபைநாடி முனிவர் வந்தார்;
மைந்தனையே யீன்றருளுங் கடவுள் நாதா!
மாமுனிவன் வாயெடுக்கப் புசுண்டர் சொல்வார்:
' சிந்தனைசெய் ஈச்சுரனே வந்தே னையா!
சிவசிவா இன்னதென்று செப்பி டீரே.' 15

செப்புமென்ற புசுண்டமுனி முகத்தை நோக்கிச்
சிவன்மகிழ்ந்தே ஏதுமொழி செப்பு வார்கேள்:
' கொப்புமென்ற யுகமாறிப் பிறழுங் காலம்
குருநமசி வாயமெங்கே பரந்தா னெங்கே?

அப்புமெந்தப் பஞ்சகணத் தேவ ரெங்கே?
அயன்மாலும் சிவன்மூவ ரடக்க மெங்கே?
ஒப்புமிந்த யுகம்மாறிப் பிறந்த தெங்கே?
ஓகோகோ முனிநாதா வுரைசெய் வீரே!' 16

'உரையென்றீ ருந்தமக்குப் புத்தி போச்சு;
உம்மோடே சேர்ந்தவர்க்கும் மதிகள் போச்சு;
பரையென்றால் பரைநாடி நிலைக்க மாட்டீர்;
பரமசிவன் தானமென்னும் பேரும் பெற்றீர்;
இரையென்றால் வாய்திறந்த பட்சி போலே
எல்லோரு மப்படியே இறந்திட் டார்கள்;
நிறையென்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னே னானால்
நிசங்கொள்ளா தந்தரங்கம் நிசங்கொள் ளாதே.' 17

'கொள்ளாமற் போவதுண்டோ மவுன யோகி;
கோடியிலே உனைப்போலே ரிடியோ காணேன்;
உள்ளாக ரிடியொருவ ரில்லா விட்டால்
யுகவார்த்தை யாருரைப்பார் யானுங் காணேன்;
விள்ளாமற் றீராது முனிவ னே! கேள்:
மெய்ஞ்ஞான பரம்புகுந்த அருள்மெய்ஞ் ஞானி
தள்ளாமற் சபையிலுள்ளோ ரெல்லோர் கேட்கச்
சாற்றிடாய் முனிநாதா! சாற்றி டாயே.' 18

'சாற்றுகிறே னுள்ளபடி யுகங்கள் தோறும்
தமக்குவந்து சொல்லுவதே தவமாய்ப் போச்சு;
மாற்றுகிறேன் கணத்தின்முன் னுரைத்துப் போனேன்;
வாதாட்ட மெனதாச்சே இனியென் சொல்வேன்?
சேற்றிலே நாட்டியதோர் கம்பம் போலத்
திரும்பின்து போலாச்சு யுகங்கள் தோறும்;
ஆற்றுகிரு னந்தமது ஆகும் போது
அரகரா அந்நேரம் நடக்கை கேளே.' 19

கேளப்பா நடந்தகதை சிவமே யுண்மை
கெடியாகச் சக்கரங்கள் திரும்பும் போது
பாளப்பா தசநாதம் மவுனம் பாயும்;
பரமான மவுனமது பரத்திற் சாடும்;
ஏளப்பா அடுக்குகளும் இடிந்து வீழும்;
இருந்தசதா சிவமோடி மணியில் மீளும்;
கோளப்பா இதுகேளா யெவருஞ் சொல்வார்
கோகோகோ அண்டமெல்லாங் கவிழ்ந்துபோமே. 20

கவிழ்ந்துபோ மப்போது அடியே னங்கே
கருத்துவைத்துத் தியானமொரு தியான மூண்டு
தவழ்ந்துபோங் காலமப்போ நிறுத்து வேன்யான்
சமையமதி லக்கினிபோல் தம்பங் காணுஞ்
சிவந்தவண்ணம் நீலவுருச் சுடர்விட் டேகும்;
சிவசிவா அக்கினிபோற் கொழுந்து வீசும்;
நவந்துஅத னருகேநான் சென்று நிற்பேன்;
நகாரமுத லஞ்செழுத்தும் வரக்காண் பேனே. 21

காண்பேனே நகாரமது மகாரம் புக்கும்
கருத்தான மகாரமது சிகாரம் புக்கும்
தேண்பேனே சிகாரமது வகாரம் புக்கும்
சிவசிவா வகாரமது யகாரம் புக்கும்
கோண்பேனே வகாரமது சுடரிற் புக்குங்
குருவான சுடரோடி மணியிற் புக்கும்
நாண்பான மணியோடிப் பரத்திற் புக்கும்
நற்பரந்தான் சிவம்புக்குஞ் சிவத்தைக் கேளே. 22

கேளப்பா சிவமோடி அண்டம் பாயும்
கிருபையா யண்டமது திரும்பிப் பாயும்
கோளப்பா அண்டமது கம்பத் தூண்தான்
குருவான தசதீட்சை யொன்று மாச்சு

மீளப்பா தம்பமது விளங்குஞ் செய்கை
மேலுமில்லை கீழுமில்லை யாதுங் காணேன்;
ஆளப்பா நரைத்தமா டேறு வோனே!
அன்றளவோ வின்றளவோ அறிந்தி லேனே.' 23

'அறிந்திலே னென்றுரைத்த புசுண்ட மூர்த்தி!
அரகரா உன்போலே முனியார் காணேன்;
தெரிந்திலே னென்றுரைத்தால் மனங்கே ளாது
சிவனயந்து கேட்கவும்நீ யொளிக்க வேண்டா;
பொருந்திலேன் பூருவத்தில் நடந்த செய்கை
பூரணத்தா லுள்ளபடி புகழ்ந்து சொல்லும்
பரிந்திலேன் மிகப்பரிந்து கெட்டே னையா!
பழமுனியே கிழமுனியே பயன்செய் வாயே.' 24

'பழமுனிவ னென்றுரைத்தீர் கடவு ளாரே!
பருந்தீப தம்பத்தைப் பலுக்கக் கேளும்:
குழுவுடனே தம்பமதில் யானும் போவேன்
கோகோகோ சக்கரமும் புரண்டு போகும்;
தழும்பணியச் சாகரங்க ளெங்குந் தானுய்ச்
சத்தசா கரம்புரண்டே யெங்கும் பாழாய்
அழகுடைய மாதொருத்தி தம்பத் துள்ளாய்
அரகரா கண்ணாடி லீலை தானே. 25

'லீலைபோற் காணுமுகம் போலே காணும்
நிலைபார்த்தால் புருடரைப்போற் றிருப்பிக் காணும்;
ஆலைபோற் சுழன்றுடுங் கம்பத் துள்ளே
அரகரா சக்கரங்க ளாறுங் காணும்
வாலைபோற் காணுமையா பின்னே பார்த்தால்
மகத்தான அண்டமது கோவை காணுஞ்
சோலையா யண்டமதிற் சிவந்தான் வீசும்
சிவத்திலே அரகரா பரமுங் காணே. 26

'பரத்திலே மணிபிறக்கும் மணியி னுள்ளே
பரம்நிற்குஞ் சுடர்வீசும் இப்பாற் கேளும்:
நிரத்திலே சடமதனில் யகாரங் காணும்
நிச்சயமாம் யகாரமதில் வகாரங் காணும்
வரத்திலே வகாரமதிற் சிகாரங் காணும்
வரும்போலே சிகாரத்தில் மகாரங் காணும்
நரத்திலே மகாரத்தில் நகாரங் காணும்
நன்ருமப் பூமியப்போ பிறந்த தன்றே. 27

'பிறந்ததையா இவ்வளவு மெங்கே யென்ருல்
பெண்ணொருத்தி தூணதிலே நின்ற கோலம்
சுறந்ததையா யிவ்வளவும் அந்த மாது
சூட்சமதே அல்லாது வேருென் றில்லை;
கறந்ததையா உலகமெல்லாங் காமப் பாலைக்
காலடியிற் காக்கவைத்துச் சகல செந்தும்
இருந்ததையா இவ்வளவுஞ் செய்த மாது
எங்கென்று னுன்னிடத்தி லிருந்தாள் கன்னி. 28

'இடப்பாக மிருந்தவளு மிவளே மூலம்
இருவருக்கும் நடுவான திவளே மூலம்
தொடக்காக நின்றவளு மிவளே மூலம்
சூட்சமெல்லாங் கற்றுணர்ந்த திவளே மூலம்
அடக்காக அடக்கத்துக் கிவளே மூலம்
ஐவருக்குங் குருமூல மாதி மூலம்
கடக்கோடி கற்பமதில் நின்ற மூலம்
கன்னியிவள் சிறுவாலை கன்னி தானே.' 29

கன்னியிவ ளென்றுரைத்தார் புசுண்ட மூர்த்தி
கர்த்தரப்போ மனஞ்சற்றே கசங்கி னூர்பின்
மண்ணுள்ள தேவர்களும் பிறப்பித் திந்த
மார்க்கத்தி லிருப்பதுவோ மவுனப் பெண்ணே!

உன்னிதமா யுன்கருணை யெங்கே காண்போம்
ஓகோகோ ஐவருந்தான் வணங்கி னார்கள்
கொன்னியவள் வாக்குரையாள் சிவமே கன்னி
கொலுமுகத்தில் நால்வரும்போய் வணங்கி னாரே. 30

வணங்கியவர் வாய்புதைத்து நின்றார் பின்னே
மாதுகலி யாணியென வசனித் தார்கள்
வணங்கினார் தேவரொடு முனிவர் தாமும்
மற்றுமுள்ள தேவர்களும் நவபா டாளும்
வணங்கின ரட்டகசந் திகிரி யெட்டும்
வாரிதியுஞ் சேடனுபா லயனு மூவர்
வணங்கினார் மிகவணங்கித் தொழுதா ரப்போ
வாலையவள் மெய்ஞ்ஞானம் அருளீ வாளே. 31

அருளீவாள் திருமணியை மாலை பூண்டாள்
அரகரா சின்மயத்தி னீறு பூசிப்
பொருளீவா ளவரவர்க்கும் ஏவல் சொல்லிப்
பொன்றாத பல்லுயிர்க்கைக் கிடங்கள் வேறாய்த்
தெருளீவாள் சிவயோகந் தெளிவ தற்குச்
செயலுறுதி யாகவல்லோ தெரிய வேண்டித்
திருளீவாள் தாயான சிறிய வாலை
சிவசிவா சூட்சம்பூ ரணமு முற்றே. 32

பூருவத்தில் நடந்தகதை இதுதா னென்று
புகன்றுவிட்டுப் புசுண்டருந்தம் பதிக்குச் சென்றார்;
காரணத்தி லேவகுத்தே விந்த ஞானங்
கம்பமணி வாலைகொலுக் கூட்ட மப்பா
நாரணத்தில் நின்றிலங்கும் மவுன வாலை
நாட்டினாள் சிவராச யோகங் கேளு
ஆரணத்தி பூரணத்தி யருள்மெய்ஞ் ஞானி
ஆதிசத்தி வேதமுத்தி யருள்செய் வாளே. 33

காகபுசுண்டர் குறள்

குறள் வெண்பா

சின்மயத்தைப் போற்றிச் சிவராச யோகத்தில்
நன்மை பராபரத்தை நாடு. 1

அண்ட முடிமீதி லங்கி ரவிமதியைக்
கண்டுதரி சித்தல் கதி. 2

வலமிடமாய் நின்ற மதிரவியை மாறி
விலகா தடியினிற்பின் வீடு. 3

அறுபத்து நால்யோக மவ்வளவுந் தள்ளி
ஒருபொழுது முண்டுநிலை யோர். 4

உலகமே மாயமென வுன்மனத்திற் கண்டு
நலமாக நாதனடி நம்பு. 5

சித்தர் பதினெண்மர் செய்கையிற் றோன்றுத
அத்தனரு ளும்புசுண்டன் யான். 6

சொன்னே னறிந்து சுகமா யுலகோருக்
கெந்நாளும் வாழ்கவென் றே யான். 7

கண்ணுள் மணியாகிக் காரண மாய்நின்றான்
மண்ணு முயிர்பதியு மாறு 8

விண்டேனே ஞானம் வெளியாக முட்பத்தி
ரண்டி லறிவீர் நலம். 9

நேத்திரத்தைக் காகம்போல் நிச்சய மாய்நிற்க
ஆத்துமத்தி லானந்த மாம். 10

உலகி லறிந்தோ ரொருநாளும் மாளார்
பலநினைவை விட்டுநீ பார். 11

கண்டோருஞ் சொல்லார் கருத்தாற் பெரியோரைத்
தொண்டுசெய்து பெற்ற சுகம். 12

ஆதியிற் சொன்னவிய ரண்ட மதையெடுத்து
மாதுசிவன் பூசைசெய்து வை. 13

முப்பொருளைச் சுட்டு முழுதழுது நீருக்கித்
தப்பாம லுண்டுநிலை சார். 14

யோகமுடன் கற்ப முரைத்தேனீ ரெட்டினில்
வேகமுடன் கண்டுணரு வீர். 15

வாசிமுனி மைந்தா மருவு பிரமத்தில்
மோசம்வா ராகுறள்முற் றும். 16

சூரியானந்தர் அருளிச்செய்த

சூரியானந்தர் சூத்திரம்

எண்சீர் விருத்தம்

சீர்கொண்ட அருமறையின் பொருளாய் நின்ற
தெட்சிணு மூர்த்தியுடைப் பாதங் காப்பு;
பேர்கொண்ட சூத்திரமே பதின்மூன் றுக்குள்
பிரித்துவைப்பேன் பூவழலை பெருமை யெல்லாம்
நீர்கொண்ட வூசரத்தின் மகிமை தன்னை
நிசமாகச் சொல்லாமல் மறந்து விட்டார்
ஆர்கொண்ட வேணியனு ருமக்குச் சொன்னுர்
ஆத்தாளு மடியேனுக் கறைந்திட் டாளே. 1

அறைந்திட்ட வகையேது வுப்பே ஆதி
ஆகாச விந்துவிஞல் செனித்த பிண்டம்
மறைந்திட்ட வுப்பதுவே காரங் காரம்
மண்ணுன வுப்பதுவே சாரஞ் சாரம்
கறைந்திட்ட வூசருத்துக் கேற்ற வுப்பைக்
காணுமற் போனதிஞற் கலக்க மாச்சு
இறைந்திட்ட மலசலமாய்க் காண லாகும்
இந்தவிரண் டோரிடத்தி லிருக்கும் பாரே. 2

இருக்கின்ற வுப்பினுக்கு மூலா தாரம்
இந்துவொன் றிரவியொன்று வன்னி யொன்று
பெருக்கின்ற வீசனுக்குச் சூட்ச முந்தான்
பிருதிவியே தூலமெனப் பேச லாகும்
கருக்கொண்ட யோனியிலே நாலு பேதம்
கருதையிலே யெழுதோற்றங் காண லாகும்
உருக்கொண்ட சிவசெந்தும் அனேக முண்டாம்
உற்றுப்பா ரண்டபிண்ட முண்மை தானே. 3

தானாக நின்றதுவே பாரு மாச்சு
சகலசித்துப் பிரகிருதி யுயிரு மாச்சு
வானாகி நின்றதுவே சாட்சி யாகும்
மன்னுயிரெல் லாஞ்சோதி மயமு மாச்சு
ஊனாகப் பிறந்தசடம் பிறவா முத்திக்
குதவியல்லோ பிரகிருதி யோனி யோனி
கோனாக நின்றகுரு வுபதே சத்தாற்
குழிபுகுந்தே யுப்பெடுத்துக் கொள்ளு வாயே. 4

கொள்ளுவார் முப்பூவின் முதலா மங்கம்
கூர்ந்துபா ருசரத்தைக் கொள்கிக் கொண்டு
விள்ளுவார் யோனியின் படிவி டாமல்
மேலேற்ற மேலுதவி மேவிற் றானல்
துள்ளுவா ரிந்துப்புச் சிவமு மாச்சு
துருசுப்புப் பணவிடையாற் றெருந்த மேற்றித்
தள்ளுவார் பிரளயமோர் கோடி காலம்
சகலசித்தும் மூலவுப்புத் தன்னி லாச்சே. 5

ஆச்சப்பா மூலவுப்புக் கஞ்சு தீட்சை
ஆதியுப்புக் கப்படியே தீட்சை யாகும்
மூச்சப்பா தசதீட்சை யார்தான் செய்வார் ?
மூலகுரு செய்வார்பின் னோர்தான் செய்தார்!
ஏச்சப்பா கொங்கணவர் தீட்சை மார்க்கம்
ஏற்றிவிட்டார் முப்பத்தி ரண்டா மென்று
பேச்சப்பா பேசினதி லாவ துண்டோ
பிண்டவுப்புக் கேழுவிதம் பேச லாமே. 6

பேசுகின்ற வுப்பினுக்கு மேலே அங்கம்
பெருமையுள்ள சித்தர்கள்தாம் செய்யும் மார்க்கம்
வீசுகின்ற சூதத்தின் துறைக ளெல்லாம்
மிஞ்சவில்லை மூன்றுநா லஞ்சா னாலும்

பாசையினாற் சொன்னார்கள் வெளிதோன் றாது
  பாலனுக்குந் தோன்றுமிந்த நூலைப் பார்த்தால்
கூசல்மிஞ்சிப் போடுதென்று என்றன் நூலைக்
  குகைக்குள்மறைத் திட்டதனாற் கூறொண் ணாதே. 7

ஒண்ணான நூலாகு மிருநூற் றைந்தில்
  ஓதிவைத்த கருத்தெரியு மிருபத் தைந்திற்
கண்ணாகு மிந்தநூல் பதின்மூன் றுக்குள்
  கருவையொரு கற்பமுறை காட்டி வைத்தேன்
வண்ணானை யறியாத பேருக் கெல்லாம்
  வாதியென்ற பேரேது வாத மேது?
பெண்ணாணின் சுரோணிதமும் விந்துங் கண்டால் 8
  பேரான பூரணத்தின் பெருமை தானே.[1]

பெருமையென்ற காயசித்தி பண்ணி விட்டாற்
  பேரான அடியோடு முடியும் போச்சு
அருமையென்ற குண்டலிக்குள் வராகி பூசை
  அப்பனே கண்டமதி லங்கென் றாணு
புருவமையத் துள்ளேவும் மென்று கும்பி
  போதமென்ற மவுனவித்தை கைக்குள் ளாச்சு
தருமவித்தை பிரகிருதி மூச்சா டாது
  சகத்திரத்தெண் மலர்ப்பதத்திற் சார்ந்து நில்லே. 9

நில்லாத மூலிகையாற் காய சித்தி
  நிட்டைமவு னத்தாலே யோக சித்தி
கொல்லாத மூலமதில் அபான சுத்தி
  கூடாம லிருந்துவிட்டா லேது முத்தி?

---

1. "எண்ணு யிரத்தி லிருநூறு மந்திரம்
  அண்ணார் சொன்னு ரடியே னறிந்தேன்
  சொன்னார் சிவப்புச் சோர்பச்சை ரூபம்
  வண்ணா னறிவான் வகாரத் திரையமே."
என்று திருமூலர் திருமந்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
அதைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்க.

சொல்லாத வீசனுப்பு மதிகூ தத்திற்
சூட்டினேன் வெள்ளையென்ற கூடன் வித்தை
எல்லாரு மிந்தவிதம் பாட மாட்டார்
இதமான சூதகத்தின் வெடியுப் பாச்சே. 10

உப்பான வெடியுப்புச் செயநீ ராலே
ஒருகோடி வித்தையெல்லா மாட லாகும்
அப்பான கல்லுப்பு நீரி னாலே
ஆடலாந் துருசினுடை அங்க மெல்லாம்
செப்பாத யோனிருது செந்நீர் மட்ட ாற்
சிவன்வேறு தானுண்டே யிவனல் லாமல்
தப்பாமற் செய்தென்ன சவுக்கா ரந்தான்
சட்டிமுதற் பவுரணையுந் தாக்கிப் பாரே. 11

தாக்கிப்பா ராகாசஞ் சருவ சாட்சி
சதாசித்தம் அந்தரமே சாடி நின்றால்
நோக்கிப்பார் வாயுலயப் படுவ தற்கு
நூதனமாய் வன்னியதிற் கூட வேணும்
மூக்கிற்று ணேடுவது பிராண வாயு
மூலமெனும் வளையமது நகாரந் தன்னைத்
தூக்கித்தான் விட்டவர்க்கு யோக மெய்தும்
சூரியா னந்தனிவை சொல்லும் நூலே. 12

சொல்வதென்ன ரேசகத்தை வெளிவி டாதே
துடியான பூரகத்தைப் பின்னி டாதே
வெல்வதென்ன கும்பகத்தை யடிவி டாதே
மேலேற்று மாத்திரையை மறந்தி டாதே
செல்வதென்ன கற்பத்தை மறந்தி டாதே
செந்தூரஞ் சேர்க்கையிலே சிதறி டாதே
கொல்வதென்ன அமுதயலே பிறக்கு மிந்தக்
குளிகைக்குச் சாரணைசெய் குணமு முற்றே. 13

அருஞ்சொற்பொருள் அகராதி

அக்கமணி-உருத்திராட்சம்
அக்கு-எலும்பு
அகக்கரணம்-மனம்
அகிதம்-தீமை
அகிர்த்தியம்-தகாத செயல்
அகிலம்-உலகம்
அங்கனி-அழகிய கொவ்வைப் பழம்
அங்காடி-கடைத்தெரு
அங்கி-தீ
அங்கிசம்-அமிசம்
அங்குரித்து-தோன்றி
அங்கை-உள்ளங்கை
அசடர்-மூடர்
அசரம்-தாவரம்
அசுகம்-சுகமின்மை
அசும்பு-கசிவு
அஞ்சக்கரம்-பஞ்சாட்சரம்
அஞ்சுகரத்தானை-வினாயகக் கடவுள்
அட்டசித்தி-அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் எட்டு யோக சித்திகள்
அடலை-சாம்பல்
அடிகள்-குரு
அடியிற்பொடி-பாததூளி
அடுக்கழிய-கலைய
அண்டம்-உலகம்
அண்டர்கோன்-கடவுள்
அண்டரண்டம்-தேவருலகம்
அண்ணல்-பெருமான்
அத்தம்-பொருள்
அத்தன்-தந்தை
அத்தி-யானை, நாடிகளுள் ஒன்று
அத்திமுகன்-யானைமுகன் (வினாயகக்கடவுள்)
அத்துவிதம்-இரண்டாகப் பிரிக்கக் கூடாதது
அதர்-தலைப்பொடுகு
அதரம்-உதடு
அதள்-தோல்
அதிட்டானம்-நிலைக்களம்
அந்தகன்-குருடன்
அந்தரம்-ஆகாயம்
அந்தி-மாலை நேரம்
அப்பிட்ட வேணி-கங்கை தங்கிய சடை
அப்பிட்ட வேணியன்-சிவன்
அப்பு-நீர்
அப்புப்பிறை-மணிபூரகம்
அப்பைக் கக்கி-கபநீரைக் கக்கி
அம்பரம்-ஆகாயம்
அம்பு-நீர்
அம்புலி-சந்திரன்
அம்புவி-அழகிய பூமி
அம்போருகம்-தாமரை மலர்
அமலன்-கடவுள்
அமுரி-சிறுநீர் உப்பு
அமையும்-போதும்
அயன்-பிரமன்
அரணங்கள்-கோட்டைகள்
அரன்-சிவன்
அரி-திருமால், சிங்கம், தவளை
அருக்கன்-சூரியன்
அருணன்-சூரியன்
அருந்தாமுலை-உண்ணாமுலை (பார்வதி)
அருந்தின-உட்கொண்ட உணவுகள்
அருந்தினை-அனுபவித்தாய்

அருளைவிழுங்கும் இருள்-ஆணவ மலம்
அரைஞாண்-இடுப்புக் கயிறு
அல்-கருமை, இரவு
அல்குல்-பெண் குறி, பிட்டம்
அல்குற்பை-கருப்பை
அலங்டும்-பெருக்குங்கள்
அலகு-அளவு
அலகைத்தேர்-பேய்த்தேர் (கானல் நீர்)
அலமரும்-சுழலும்
அவ்வெழுத்து-ஆன்ம எழுத்து
அவம்-வீண்
அவல்-பள்ளம்
அவுடதம்-மருந்து
அழற்சி-எரிவு
அழுக்காறு-பொறாமை
அழுங்கி-வருந்தி
அழுங்கினை-வருந்தினாய்
அளிப்பு-இரட்சிப்பு
அளுக்கி-குலைந்து, நடுங்கி
அளைந்து-கலந்து
அறம்-தருமம்
அறுகு-அறுகம்புல்
அறுபதுபேர்-60 தத்துவங்கள்
அன்றில்-ஒரு பறவை
அனந்தன் - அஷ்டமகா நாகங்களுள் ஒன்று
அனன்னியம்-வேறு அல்லாமை
அனுகதம் - மணிபூரகத்திற்கு மேல் இருதய வெளியில் பன்னிரண்டிதழ்த் தாமரைபோல அமைந்துள்ள சக்கரம்
ஆ-பசு
ஆக்கை-உடல்
ஆகிகம்-உடல்
ஆகாமியம்-இப்பிறப்பிற் செய்யும் புண்ணிய பாவங்கள்
ஆங்காரம்-செருக்கு
ஆசம்-சிரிப்பு
ஆசயம்-உடலின் உட்பை
ஆசு-குற்றம்
ஆகுசழ்-அருயை

ஆஞ்ஞை-இருபுருவ மத்தியில் ஈரிதழ்த் தாமரையைப்போல அமைந்துள்ள சக்கரம்
ஆட்டுக்கால்-நடிக்கும் பாதம்
ஆண்டார்-தலைவர்
ஆணி-ஆதாரம், முதன்மை
ஆத்தும தத்துவங்கள்-ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், அந்தக்கரணம், தன்மாத்திரை, பூதம் என்பவை
ஆதாயம்-இலாபம்
ஆதார மூலம்-மூலாதாரம் (ஆறு தாரங்களுள்குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் மத்தியில் நாலிதழ்த் தாமரை போல உள்ள சக்கரம்)
ஆதிசேடன் - ஆயிரந்தலையுடைய தெய்வப் பாம்பு
ஆதித்தன்-சூரியன்
ஆப்பு-முளை
ஆபாதன்-நழுவுகின்றவன்
ஆயன்-இடையன்
ஆயிரக்கால் மண்டபம் - சந்திர மண்டிலத்திலுள்ள பிரமரந்திர மண்டபம்
ஆர்ந்த-போன்ற
ஆரியன்-குரு
ஆலம்-விஷம்
ஆலவட்டம்-விசிறி
ஆலவாய்-மதுரை நகரம்
ஆவுகின்ற-விரும்புகின்ற
ஆழியோன்-திருமால்
ஆருத நாடு-அழிவற்ற பூமி
ஆறுதாரம் - மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்னும் ஆறு சக்கரங்கள்
ஆறு-வழி
ஆனனம்-முகம்
இகல்-பகை
இச்சிப்பு-விருப்பம்
இட்டசனம்-சுற்றத்தார்
இடும்பர்-கர்விகள்

இடும்பை-துன்பம்
இடைகலை-சந்திரகலை
இடைபிங்கலை - சந்திர சூரிய கலைகள்
இதம்-நன்மை
இதரம்-வேறு
இதழ்-உதடு
இந்தனம்-விறகு
இந்தியம்-இந்திரியம்
இந்திரசாபம்-வானவில்
இந்து-சந்திரன்
இம்மென்று-விரைவாக
இமவான்-மலையரசன்
இமிர்தல்-ஒலித்தல்
இமையவல்லி-பார்வதி
இயல்-தன்மை
இரதம்-சுவை
இரவி-சூரியன்
இருத்தும்-இருக்கச் செய்யும்
இருப்பையூர்-ஒரு சிவ ஸ்தலம்
இருவினை-நல்வினை தீவினைகள்
இருவினைக்கீடாயெடுத்த பொம்மை-உடல்
இருவினைக்கூடு-உடல்
இரேசகம் - உள்ளித்பூத வாயுவை வெளியே விடுதல்
இவறு-உலோப குணம்
இறை-கடவுள்
இன்பு-விருப்பம்
இலக்கரணம் - அகக்கரணங்களுக்கு இனமான புறக்கரணங்கள் (கை,கால் முதலிய உறுப்புகள்)
இனை-இத்தனை
ஈம்-நிட்டையிலுண்டாகும் ஒலி
ஈமக்கனல்-பிணஞ்சுடு தீ
ஈரொளி-குளிர்ச்சியான பிரகாசம்
உக்கு-மெலிவு
உகிர்-நகம்
உச்சி வெளி-சிதாகாசம்
உசும்புதல்-அசைதல்
உஞற்றுதல்-செய்தல்

உட்சமயம்-அகச்சமயம் (பாஷாண வாதம், பேத வாதம், சிவசம வாதம், சிவ சங்கிராந்த வாதம், ஈசுவர அவிகார வாதம், சிவாத்துவிதம் என்னும் சைவத்தின் உட்பிரிவுகள்)
உடக்கு-உடல், திருகாணி மரையின் உட்சுற்று
உடுபதி-சந்திரன்
உண்ணாமுலை-பார்வதி
உத்தியம்-யாக வகை
உதகம்-நீர்
உதயச்சுடர் மூன்று - ஆவகனீயம், காருகபத்தியம், தட்சிணாக்கினியம், என்னும் முத்தீ
உதரம்-வயிறு
உந்தி-கொப்பூழ் (தொப்புள்)
உப்பிட்ட பாண்டம்-உடல்
உப்புக் குடுக்கை-உடல்
உய்-பிழை
உய்த்தறி-ஆராய்ந்து அறி
உயிர்ப்பு-மூச்சு, பிராணன்
உரகம்-பாம்பு
உலுத்தன்-உலோபி
உலைந்து-அழிந்து
உவமை-ஒப்பு
உழுவை-புலி
உளியிட்ட கல்-உளியாற் செதுக்கப்பட்ட கற்சிலை (விக்கிரகம்)
உளைந்திடும்-வருந்தும்
உறக்கு-தூக்கம்
ஊன்-உடல்
எட்டாப் பழம்பதி-சிவபதம்
எட்டு நாகம்-வாசுகி, அனந்தன், தக்கன், சங்கபாலன் குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்னும் அஷ்டமா நாகங்கள்
எந்தை-என் தந்தை
எய்க்காமல்-இளையாமல்
எரி-நெருப்பு
எருவாய்-மலத்துவாரம்

எழுவகைத் தோற்றம்-(தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன நீரில்வாழ்வன தாவரம் என்னும்) எழுவகைப் பிறவிகள்
என்பு-எலும்பு
என்போலிகள் - என்னைப்போன்றவர்கள்
ஏகாந்தம்-தனிமை
ஏச்சு-பழிப்பு
ஏடணை-(ஏஷணை) விருப்பம்
ஏடணை மூன்று - (மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்னும்) மூவாசைகள்
ஏடு- இதழ்
ஏய்ந்த-பொருந்திய
ஏரொளி-அழகிய பிரகாசம்
ஐ-கோழை
ஐங்கரன் - விநாயகன்
ஐம்புலன் - சுவை, ஒளி, ஊறு ஓசை, நாற்றம்
ஐம்பூதம் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்
ஐம்பொறி- மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி
ஐம்மலம் - ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம் என்ற ஐவகை மலங்கள்
ஐயகோ-ஐயோ
ஐயன்-கடவுள்
ஐவர்-பஞ்சேந்திரியங்கள்
ஒக்க-ஒன்றாக
ஒடு- பழம்புண்
ஒடுக்கம் இறப்பு
ஒப்பனை-அலங்காரம்
ஒப்பாரி-ஒப்புச்சொல்லிப் புலம்புதல்
ஒப்பு-சமத்துவம்
ஒயில்-ஒய்யாரம்
ஒருக்கி-நீக்கி, மூறுக்கி
ஒருப்படுவது - சம்மதிப்பது, இயைவது
ஒளிரும்-பிரகாசிக்கும்
ஒறுத்தோம்- தண்டித்தோம்
ஓக்கம்-உயர்வு
ஓகை-மகிழ்ச்சி
ஓங்காரம்-பிரணவத்திற்குக் காரணமான நாதம்
ஓம்பற்க-பாதுகாவாமல் ஒழிக
ஓம்பினை -பாதுகாத்தாய்
ஓரம்-பக்ஷபாதம்
ஓராமல்-ஆராயாமல்
ஓருமதோ- ஆராயத்தகுந்ததோ
ஓவியம்-சித்திரம்
கங்குல்-இரவு
கங்குல் பகலற்ற இடம் - சிதாகாசம்
கச்சு-இரவிக்கை
கட்செவி-பாம்பு
கட்டழல் - (கண் + தழல்) கண்ணிலுண்டான தீ
கட்டளை -நிறைக் கருவி
கடி -வாசனை
கடி தடம்-பெண் குறி
கடு-விஷம்
கடும்பு- சுற்றம்
கண்ட-உண்டாக்கிய
கண்ணார-பிரத்தியக்ஷமாக
கண்ணில் காதிறல்
கண்ணுதலோன்-சிவன்
கண்ணேறு- திருஷ்டி தோஷம்
கணக்கு- நியாயம்
கத்தபம்-கழுதை
கத்தன் கர்த்தன்
கத்தா-(கர்த்தா) செய்பவன்
கதலி- வாழை
கந்தம்-வாசனை
கந்தமூலங்கள் -கிழங்குகள்
கம்பம்- நடுக்கம்
கமடம்-ஆமை
கமண்டல வீணன்-பிரமன்
கமலை- திருவாரூர்
கமுகு-பாக்கு மரம்
கயவர்-கீழ்மக்கள்

கரவாமல்-ஒளியாமல்
கரி-யானை
கருக்கொள்ளல் - பிறவியெடுத்தல்
கருணும்பகம்-கருணை நிரம்பிய கண்
கருதார்-பகைவர்
கருப்பாசயம்-கருப்பை
கருப்பு-கரும்பு
கரும்பின் தெளிவு-கருப்பஞ்சாறு
கரும்பொருள்-பெரும்பொருள்
கருவாய் பெண் குறி
கருவி- தத்துவம்
கல்லாவின் பால்-ஆன்மப் பசுவின் ஞானப்பால்
கல்லை-தையல் இலைக்கலம்
கவனி-கந்தக பாஷாணம்
கவிகை-குடை
கவித்தல்-மூடிவித்தல்
கழு-கமுகு கமுகு மரம்
கழுநீர்-குவளை மலர்
கழுநீலம்-நீலோற்பல மலர்
கள்ளல்-மறைதல்
களபம்-சந்தனம்
களம்-கருமை. இடம்
கற்பங்கள்-ஆயுளை நீடிக்கச்செய்யும் மருந்துகள்
கற்பூ-கல்லாற்செய்த மலர்
கறந்திடம்-பலைக் கறந்த இடமாகிய ஸ்தனம்
கன்னல்-கரும்பு
கன்னற்கட்டி-கருப்பங்கட்டி
கன்னிவனநாதன் - மதுரையிலுள்ள சிவபெருமான்
கன்னிவனம்-மீனாட்சியம்மை அரசு புரிந்த மதுரைமாநகரம்
கனம்-கௌரவம்
கா-சோலை
காசினி-பூமி
காசை-நாணற்புல்
காஞ்சிரங்காய்-எட்டிக்காய்
காட்டம்-விறகு
காண்டம்-உப்பு நீர்
காணி-உரிமை. $\frac{1}{80}$ பங்கு
காந்தள்-செங்காந்தள் மலர்
காம்பு-மூங்கில்
காமியம்-விருப்பம்
காயகம்-சங்கீதம்
காயம்-உடல்
கார்-கருமை
கார்க்கோடகன்-அஷ்டமாநாகங்களுள் ஒன்று
காரோணம் - காஞ்சீபுரத்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்
கால்-காற்று
கால காலன்-சிவபிரான்
காலன்-யமன்
காலி-பசு
காலைக்கதிர்-இளஞ்சூரியன்
காவணம்-சோலை
காற்பசு-வாயு
காற்றாதும் துருத்தி-உடல்
கான்-வாசனை
கான்று-கரிந்து
கானல்-பேய்த்தேர்
கிடத்தும்-படுக்கச் செய்யும்
கிரியை-கடவுளை ஆகம விதிப்படி வழிபடல்
கிருமி-புழு
கிழங்கஞ்சருமி - தோலுடன் கூடிய கிழங்கு
கிள்ளை-கிளி
கின்னரம்-இசை பாடும் பறவை
கீடம்-புழு
குக்குடம்-கோழி
குசுகுசுப்பு-காதுக்குள் ஓதுதல்
குஞ்சி-குடுமி
குஞ்சிதபாதம்-நடனத்தில் வளையத் தூக்கிய பாதம்
குடில்-குடிசை
குடிலை-சுத்த மாயை
குதோரி-வெள்ளைப் பாஷாணம்
குண்டர்-சோர புத்திரர்
குண்டு கட்டு - குழிந்த கண்ணை உடையது

குண்டுரங்கள்-குப்பைகள்
குணக்கு-கோணல்
குணக்கெடுத்தல்-கோணலை நிமிரச் செய்தல்
குணுகுணுத்த-முணுமுணுத்த
குத்திரம்-வஞ்சனை
குதம்பாய் - காதணி அணிந்தவளே
குதம்பை-காதணியணிந்தவள்
குதர்க்கம்-விதண்டா வாதம்
குதித்த-சுரந்த
கும்பகம்-பூரித்த வாயுவை உள்ளே அடக்குவது
கும்பி-வயிறு ஒரு நரகம்
குமிழ்-குமிழம்பூ
குமைத்தவன்-அழித்தவன்
குயக்கலம்-மட்பாத்திரம்
குடம்-முலை
குரம்பை-உடம்பு, கூடு
குருகு-பறவை
குருதி-இரத்தம்
குரும்பை-தென்னம்பிஞ்சு
குருளை-குட்டி
குரோதம்-கோபம்
குலமர் - உலோபிகள், கீழ்மக்கள்
குவலயம்-உலகம்
குவை-குவியல்
குழவி-குட்டி
குழு-கூட்டம்
குளம்-நெற்றி
குளிகன் - எட்டு நாகங்களுள் ஒன்று
குறங்கு-தொடை
குறடா-குதிரைச் சவுக்கு
கூகை-கோட்டான்
கூகை மாந்தர்-குருடர்
கூடல்-மதுரை நகரம்
கூத்தன்-சிவன்
கூதறை-இழிவு
கூவம்-கிணறு
கூற்று-யமன்
கெண்டு-செல்வம், புதையல்
கெந்தி-வாசனை
கெர்விதம்-கர்வம்
கேட்டி - கேட்பாயாக
கேணி - கிணறு
கேழல்-பன்றி
கைகாட்டும் காரணம்-சின் முத்திரைக்குக் காரணம்
கைச்சட்டம்-சிற்றேடு (சிட்டா)
கைச்சும்-வெறுத்தும்
கைதவன்-வஞ்சகன்
கொட்டில்-ஒதுக்கிடம்
கொட்டை-சிறு திண்டு
கொண்டாட்டம் மகிழ்ச்சி
கொணம்-கொள்ளுங்கள்
கொப்பம் யானை படுகுழி
கொம்பனை-பெண்
கொள்ளை-மிகுதி
கோகனகம்-தாமரை
கோகிலம்-குயில்
கோசம்-கருப்பை
கோட்சரக்கு-துன்பப்பொருள்
கோடி-தலை மாலை
கோத்தார்-சுற்றத்தார்
கோதாட்டி-பாராட்டி
கோரணி-கோளாறு
கோலம் அலங்காரம்
கோன்-தலைவன்
சக்ரதரன்-திருமால்
சகடக்கால்-வண்டிச்சக்கரம்
சகத்திரம்-ஆயிர இதழுடன் கூடிய இருதயத் தாமரை
சகம்-உலகம்
சகளம்-உருவமுள்ளது
சங்கபாலன்-அஷ்டமா நாகங்களுள் ஒன்று
சங்குடையான்-திருமால்
சங்கை சந்தேகம்
சட்கோணம்-அறுகோணச் சக்கரம்
சட்சமய பேதங்கள்-சைவம், வைணவம், சாக்தம், சௌரம், காணபத்தியம், கௌமாரம்

என்னும் அறுசமயம்
சட்டகம்-உடல்
சடக்கு-வேகம், சட்டை
சடம்-உடல்
சண்முகி முத்திரை - நீராடும் போது காதுகளையும் கண்களையும் நாசித் துவாரங்களையும் முறையே பெருவிரல் சுட்டு விரல் அணி விரல்களால் மூடும் முத்திரை
சத்தங்கள் - எழுத்துச் சொல் இலக்கணங்கள்
சத்த தாது-இரசம், உதிரம், எலும்பு, தோல், இறைச்சி, மூளை, சுக்கிலம் என்னும் எழுவகைப் பொருள்
சதகோடி-நூறு கோடி
சதி-வஞ்சனை
சதிர்-சமர்த்து
சதிரம்-சரீரம்
சதுரம்-நான்கு, சமர்த்து
சதுரர்-வல்லவர்
சம்பன்னர்-செல்வர்
சம்பு-சிவன்
சர்ப்பனை-வஞ்சனை
சரியை-கடவுளைக் கோவிலில் வைத்து வழிபடுதல்
சல்லாப லீலை-கலவிவிளையாட்டு
சவலை-மெலிவு
சாகை-கிளை
சாதம்-உண்மை
சாம்பவி-குருவின் திருநோக்கால் மாணவன் பாசத்தைச் சேதிக்கும் தீட்சை
சாமீபம்-கடவுளை அணுகியிருக்கும் நிலை
சாயுச்சியம்-சீவான்மா பரமான்மாவுடன் ஐக்கியமாகும் நிலை
சாரூபம்-கடவுளைப்போல் வடிவம் பெறுதல்
சாலோகம்-கடவுளுடன் ஒரே இடத்தில் வாழ்தல்
சாவல்-சேவல்
சாளிகை-பணப்பை
சாற்று-துதி
சிக்கு - எண்ணெய்க் கசண்டு நாற்றம்
சிங்கு வாயு-கழியும் காற்று
சிணுக்கு-சிக்கு
சித்தி - 'சிவஞான சித்தியார்' என்னும் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரம்
சிந்தூரம்-நீறு
சிம்புள்-சரபப்பட்சி
சில்லந்தட்டாமல் - தரித்திரம் அடையாமல்
சிலவர்-சிலர்
சிவ்வெழுத்து-சிவவெழுத்து
சிவாயம்-'நமசிவாயம்
சிற்குகி-சிறுமையடைந்து
சின்மயநோக்கு-ஞானப் பார்வை
சின்மயன்-அறிவு வடிவான கடவுள்
சின்னம்-அடையாளம்
சினம் கோபம்
சீதகங்கள்-சயமும் தராவும்
சுக்கிலம்-இந்திரியம்
சுகர்-இன்பமனுபவிப்பவர்
சுட்டான்-தீட்சித்தான்
சுட்டிறந்த பாழ்-அறிவிற்கெட்டாத சிதாகாசம்
சுணங்கன்-நாய்
சுத்தவித்தை ஐந்து-சுத்த வித்தை, ஈச்சுரம், சிவம், சத்தி, கிரியை
சுருக்கமற்ற சோதி-பரஞ்சோதியான கடவுள்
சுரோணிதம்-மகளிர் இரத்தம்
சுவாதிட்டானம் - மூலாதாரத்திற்கும் நாபிக்கும் இடையே ஆறிதழ்த் தாமரை வடிவாயுள்ள தானம்
சூத்திரம்-தந்திரம், நூற்கயிறு
சூதம்-வைப்புப் பாஷாண வகை
சூதவான்மணி-இரசக் குளிகை
சூதானம்-ஜாக்கிரதை

சூல்-கருப்பம்
சூள்-சபதம்
சூளாமணி-முடி மணி
செங்கதிர் சூரியன்
செந்நீர்- இரத்தம்
செப்படி வித்தை ஜால வித்தை
செப்பு பொற்கலசம்
செயநீர்-சுண்ணும்பும் நவச்சாரமும் கலந்த நீர்
செருக்கு கர்வம்
செவித்தால்-ஜெபித்தால்
செவியாமல் ஜெபியாமல்
செழும்பு செழிப்பு
செறந்தான்-நிறைந்தவன்
சேட்படுத்தார்-தூரத்திற் சென்றார்
சேமம் பாதுகாப்பு
சேய் பிள்ளை
சையோகித்து புணர்ந்து
சொக்கிட்டு கன்னம் வைத்து
சொகுசு அழகு
சொன்னம் பொன்
சோங்கு மரக்கலம் (கப்பல்)
சோடசம்-பதினறு
சோணகிரி - அருணசலம் (திருவண்ணமலை)
சோத்திரம் காது
சோமன் சந்திரன்
சோற்றுத் துருத்தி-உடல்
ஞாதிரு-அறிபவனுகிய ஆன்மா
ஞாளி-நாய்
ஞானம் அறிவால் கடவுளை வழிபடும் மார்க்கம், அறிவு
ஞானகரன்-ஞானத்துக்குப்பிறப்பிடமாய் உள்ளவன்
ஞெப்தி-ஞாபகம், அறிவு
ஞேயம்-அறியப்படும் பொருள்
தக்கன் - அஷ்டமாநாகங்களுள் ஒன்று
தச்சுக்கிட-பொருந்தியிரு
தசநாடி - இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி சிங்குவை, சங்கினி, பூடா, குகு, கன்னி, அலம்புடை என்னும் பிராணவாயு இயங்கும் பத்து நாடிகள்
தசவாயு பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும்பத்துவாயுக்கள்
தட்டழித்தல்-அலையச்செய்தல்
தண் கதிர் சந்திரன்
தண்டிகை பல்லக்கு
தத்தி குதித்து
தந்திரம் நூல்
தம்முன் தமையன்
தமனியம் பொன்
தமியேன் தனியனுகிய யான்
தரா-ஓர் உலோகம்
தரிசு-விளையாத நிலம்
தருணம்புசம் புதிது அலர்ந்த தாமரை மலர்
தருமன்-யமன்
தவன சோமர் சூரிய சந்திரர்
தவிசு-இருக்கை
தழைப்பிப்பாய் - தழைக்கச்செய்வாய்
தளி-விளக்குத்தகழி (அகல்)
தளை-கட்டு
தற்பரம் பரம்பொருள்
தன்யம்-முலைப்பால்
தன்வியன் பாக்கியசாலி
தனு-உடல்
தனுவாதி நான்கு-தனு கரண புவன போகங்கள்
தாண்டவம் கூத்து
தாணு சிவன்
தாதர் அடியவர்
தாதி வேலைக்காரி
தாது கலங்கல் - மனச்சஞ்சலமடைதல்
தாப்ரம்-உடல்
தாமரையான்-பிரமன்

தாரகை-நட்சத்திரம்
தாரணி-பூமி
தாரம்-மனைவி
தாரை-வழி
தாலப்பிறப்பு-உலகப்பிறப்பு
தாலம்-உலகம்
தாவணை-யாடை ஏணை
தானவர்-அசுரர்
திகிரி-சக்கரம்
திகை-சோர்வு
திங்கள்-சந்திரன், மாதம்
திசை முகன்-பிரமன்
திடர்-மேடு
திண்ணம்-உண்மை
திமிர் வந்து-செவிடுபட்டு
திரம்-நிலைபெறு
திரயம்-மூன்று
திரிகண்ணி-மூங்கில்
திருக்கு-மாறுபாடு, மயக்கம்
திருத்தவிசு-சிறந்த இருக்கை
திரை-சுருக்கம்
திரோதாயி-திரோதான சத்தி
திவாகரம்-ஒளி
தின்மம்-தீமை
தினகரன்-சூரியன்
தீட்டம்-தீட்டு
தீர-முற்றும்
தீவகம்-விளக்கு
தீனர்-ஏழைகள்
துங்கம்-பெருமை
துடி-உடுக்கை
துவடப்பு-அறிப்பு
துதைந்து-நெருங்கி
துப்பாழ்-குற்றம்
துப்பு-பவளம்
துய்த்தல்-உண்ணுதல்
துரிசு-குற்றம்
துளபத்தான்-திருமால்
துளைந்தனை-ஏழ்கினுல்
துன்பு-துன்பம்
தூமை-தூயது அல்லாமை
தூர்-வேர், சேறு
தூரி-மீன் பிடிக்கும் பெருவலை, வலை
தெக்கவல்விரேல்-கொள்ள வல்லீராயின்
தெங்கு-தென்னைமரம்
தெத்த படம் - தீயிலிட்ட வஸ்திரம்
தெத்திட்டு-வேடிக்கையிற்பட்டு
தெருள்-அறிவு, தெளிவு
தேங்கு-நிறைவு
தேசிகர்-குரு
தேசிகன்-குரு
தேட்டம்-கவலை
தேயு-தீ
தேரை-தவளை
தேறல்-தேன்
தொக்கழிய-கூடியழிய
தொங்கல்-மலர் மாலை
தொடக்கு-சூதகம் முதலிய தீட்டுகள், உடல், சம்பந்தம்.
தொண்ணூற்றறுவர் - தொண்ணூற்ருறு தத்துவங்கள்
தொந்தம்-சம்பந்தம்
தொந்தி-வயிறு
தொம்பதம் - 'த்வம்' என்னும் பதம்
தொய்தம்-'தத்வமஸி' என்னும் வேத வாக்கியத்தில் 'த்வம்' என்னும் சொல்
தோகை - மயில்போலும் சாயலாள்
தோடு-மேலோடு
தோலேணி-உடல் ஆதாரம்
தோற்றம்-பிறப்பு
நகை-பல், சிரிப்பு
நச்சி-விரும்பி
நச்சு-விஷம்
நசை-விருப்பம்
நஞ்சு-விஷம்
நட்டணை-நடிப்பு
நடலை-துன்பம்

நடுவர்-யம தருமர்
நடுவன்-யமன்
நத்தி-விரும்பி
நந்தாத-கெடாத
நயப்ப-விரும்ப
நயலம் கண்
நரலை-ஒலி
நவின்று-விரும்பி
நற்றவர்-நல்ல தவத்தைச் செய்தவர்
நறை-தேன்
நன்பாய்-நன்மையாய்
நாகம்-துத்தநாகம்
நாட்டம்-கண், நோக்கம்
நாண்-வில்லில் இடும் கயிறு
நாப்பணது-நடுவிலுள்ளது
நாமம்-சொல்
நாயன்-தலைவன்
நாரி-பெண்
நாரியர்-பெண்டிர்
நாலாம்பதம் } சிவ சாயுச்சிய
நாலாம்பாதம் } பதவி
நாலு பதம்-சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானம்
நாலுவகைக் கரு-அண்டசம் (முட்டையிற் பிறப்பது), சுவேதசம் (வியர்வையிற் பிறப்பது), உற்பீசம் (வித்து, வேர் முதலியவற்றில் தோன்றுவது), சராயுசம் (நீரிற்பிறப்பது)
நாவி-நாபி (கொப்பூழ்)
நாவிக்கமலம்-மணிபூரகம்
நாழி-ஒரு படி
நான்று-தொங்கி
நிட்களம்-உருவம் இல்லாதது
நிட்டை-சிவயோகம்
நிணவைப் புழு-பிணிப்புண்ட புழு
நிமலன்-கடவுள்
நிரவி நிற்பது-சமமாய்இருப்பது
நிராமயம்-நோயற்றது
நிலவறை-குகை
நிற்கை-நிற்றல்
நீரி-நீரில் வாழும் உயிர்
நீறு-சாம்பல்
நுண்ணியரில் நுண்ணியன்-அணுவுக்குள் அணுவாயிருப்பவன்
நெக்குநெக்கு-மிக நெகிழ்ந்து
நேதி-(நியதி) முறை
நேர்படுவது-தரிசிப்பது
பங்கயத்தோன்-பிரமன்
பங்கயம்-தாமரை மலர்
பங்கயன்-பிரமன்
பசாசம்-பிசாசு
பசை-அன்பு
பஞ்சப் பிரளயம்-ஐம்பூதப் பிரளய காலம்
பஞ்சரம்-கூடு
பஞ்சரித்து-கொஞ்சிப் பேசி
பஞ்சவர்-பாண்டவர்
பட்டம் காற்றுடி
பட்டயம்-தாமிரச்சாஸனம்
பட்டார்கள்-அழிந்தார்கள்
பட்டோலை-விதியேடு
படி-பூமி
படிறு-பொய்
பண்டாய-பழைமையான
பண்டி-வயிறு
பணத்தி-வேலைக்காரி
பணக்கன்-விஷ வைத்தியன்
பணிதி-ஆபரணம்
பத்தம்-குவியல்
பத்தியம்-பாட்டு
பத்திரம்-இலை
பத்துத்திசை-எட்டுத் திசையும் பூமியும் ஆகாயமும்
பதனம்-அமைதி
பதாம்புயம்-பாதத்தாமரை
பதி-தலைவன்
பதிட்டை-பிரதிஷ்டை
பதுப்பு-மறைப்பு
பதுமம்-தாமரை மலர்
பதுமன்-அஷ்டமாநாகங்களுள் ஒன்று

பயந்த-சிருட்டித்த, பெற்ற
பரத்தையர்-வேசிகள்
பரம்-பாரம் (சுமை)
பரமான்னங்கள்-விசேஷ உணவுகள்
பரமேட்டி-சிவன்
பரவை-கடல்
பரிக்கும்-தாங்கும்
பரிசு-தன்மை
பரிதி-சூரியன்
பரியாரம்-மருத்துவம்
பவம்-பிறப்பு
பவுரி-ஒரு வகைக் கூத்து
பழு-ஏணியின் படிச்சட்டம்
பற்பம்-பஸ்பம்
பற்பவாசனம்-மதுமாசனம்
பனிப்பு-நடுக்கம்
பாங்காய்-முறையாய்
பாங்கு-பக்கம்
பாசிழை - பசுமையான ஆபரணம்
பாபு-உளவாளி
பாடு-துன்பம்
பாடை-மொழி
பாணன்-தையற்காரன்
பாதாரவிந்தம்-அடித்தாமரை
பாந்தம்-பந்தம்
பாமம்-கோபம், பரப்பு
பாமவலி-பரவிய துன்பம்
பாயல்-படுக்கை
பாரம்-கொடுமை
பாரிடந்து-பூமியைத் தோண்டி
பாவகம்-அலங்காரம், குற்றம்
பாவை-பொம்மை
பாழி-கடல்
பாற்பசு-பசுத்தன்மை
பாற்றி-ஓட்டி
பிஞ்செழுத்து-சத்தி அட்சரம்
பிடி-கைப்பிடி, பெண் யானை
பிண்டம்-உடல்
பிணவாசம்-பிணநாற்றம்
பித்தாயம்-பற்றற்ற வைத்தியம்
பிரஞ்ஞை-முன் நிகழ்ந்ததை அறியும் அறிவு
பிரளி-புரளி
பிருதிவி-மண்
பிளவளவு-சிறிது
பிறவி-சோதரர்
பினத்தடம்-மாறுபட்ட இடம்
பீடிப்பையோ-வருத்துவாயோ
பீற்றல்-கிழியல்
பீற்றல் துருத்தி-கந்தல் தோற்பை
புக்கில்-உடல்
புங்கம்-உயர்வு
புரம்-உடம்பு
புரிந்து-விரும்பி
புரியட்டம்-சூட்சும சரீரம்
புரை-குற்றம்
புல்லறிவு-அற்ப அறிவு
புல்லி-கலந்து
புலர்ந்த-வாடிய
புலரா-குறையாத
புலை-புலாலுண்டல்
புலையேன்-இழிமகனானயான்
புவனம்-பூமி
புவனி-பூமி
புள்-பறவை
புளியிட்ட செம்பு - புளியிட்டுத் துலக்கியச் செம்புச் சிலை
புற்கலன்-உயிர்
புற்புதம்-நீர்க்குமிழி
புன்மை-அற்பம்
புனைந்தன-அணிந்தவை
பூ-பூமி
பூசல்-சண்டை
பூசை-பூனை
பூசை மாட்டுதல்-நன்றாக அடித்தல்
பூடணம்-ஆபரணம்
பூத்தானம்-புதுமை
பூதி-திருநீறு
பூதியம்-பஞ்ச பூதங்கள்
பூந்திரு-மலர்மகள் (இலக்குமி)
பூமான்-அரசன்
பூரகம்-வாயுவை உள்ளே இழுப்பது

பூரித்து-சந்தோஷித்து
பூவை - நாகணவாய்ப் பறவை (மைனா)
பூளை-பஞ்சு
பெட்டகம்-பெட்டி
பெட்டி-நெல் வகை
பெட்பு-விருப்பம்
பெத்த மலம்-ஆன்மாவின் பாச பந்தம்
பெருங்காயம்-பருத்த தேகம்
பேசானுபூதி-பேசாத அனுபவ ஞானம்
பேடு-பெட்டைப் பறவை
பேழை-பெட்டி
பேறு-பயன்
பையரவு-படமுடைய பாம்பு
பையல்-ஆண் குழந்தை
பொக்கசம்-பொக்கிஷம்
பொங்கம்-மகிழ்ச்சி
பொச்சாப்பு-மறதி
பொட்டணங்கள்-சிறு மூட்டைகள்
பொது-சபை
பொதும்பு-பொந்து
பொருவரிய-ஒப்பற்ற
பொள்ளல்-தொளை
பொற்பு-அழகு
பொறி-இந்திரியம், தலை விதி
பொறியிலி-ஐம்பொறிகளைக் கடந்த கடவுள்
பொன்னுணி-பொற்கம்பி
போக்கியம்-அனுபவம்
போகதர்-பாடகர்
போதம்-ஞானம்
போதமிழந்தான்-தற்போதம் இழந்த முதல்வன்
போது-பூ
போற்றி-துதிக்கின்றேன்
போன்ம்-போலும்
மக்கினம்பட்டு - மலக்குறைவு அடைந்து
மகத்தான பதுமன் - 'மகாபதுமன்' என்னும் பாம்பு
மகவு-குழந்தை
மசகம்-கொசு
மஞ்சனம் அபிஷேகம்
மண்வளைந்த நற்கிற்று-சுவாதிட்டானம்
மணிபூரகம்-நாபியிடத்தில்சுவாதிட்டானத்தின் மேலாகப் பத்திதழ்த் தாமரை வடிவமாகக் கருதப்படும் தானம்
மதி-சந்திரன்
மதித்திடுவோம்-கணக்கிடுவோம்
மதிரம்-கள்
மயல்-மயக்கம்
மரக்கா-மரச்சோலை
மருவார்-கலவார்
மருள்-மயக்கம்
மவ்வெழுத்து-மலவெழுத்து
மறலி-யமன்
மறுகி-மயங்கி
மறை-வேதம்
மனக்கரணம்-மனம், புத்தி, சித்தம் என்னும் அகக்கரணங்கள்
மனித்தர்-மனிதர்
மனு-மனிதன்
மனோலயன் - மனத்தில் தங்கியிருப்பவன்
மாகதர்-பாடகர்
மாகம்-ஆகாயம்
மாங்கிசம்-மாமிசம்
மாட்சி-பெருமை
மாடு-பொன்
மாடை-பொற்காசு
மாண்-பிரமசாரி
மாந்தர்-மனிதர்
மார்புநூல்-பூணூல்
மாரணம்-அழிவு
மாரீசம்-வஞ்சகம்
மாருதம்-காற்று
மால்-மயக்கம், திருமால்
மாழ்கினர்-இறந்தனர்
மாழாந்து-மயங்கி
மானம்-குற்றம்

மானுர்-பெண்டிர்
மானிடம்-மனித்த் தொகுதி
மிடறு-கழுத்து
மித்துரு-நண்பன்
மித்தை-பொய்
மின் போல்வார்-பெண்டிர்
மினக்கெடுதல்-வீணுதல்
முக்கனி-மா, பலா, வாழைக்கனி
முசிப்பு-அழிவு
முட்ட-முழுதும்
முட்டு-குற்றம்
முடச்கு-சிறு குடிசை
முண்டகமலர்-தாமரை மலர்
முத்தர்-முத்தி பெற்றவர்
முத்தாடி-முத்தம் தந்து
முத்தி-மோட்சம்
முதற்பாழ்-சிதாகாசம்
முந்நீர்-கடல்
முப்பத்தறுவர்-முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்
முப்பாழ்-விந்து, மோகினி, மான் ஆகிய மூன்று மாயை
முயக்கம்-தழுவுதல்
முயலகன்-ஓர் அசுரன்
முளரி-தாமரை
முறி-ஓலைப்பத்திரம்
முன்னை வினை - சஞ்சித கன்மம், பிராரத்துவ வினை
மூக்கு முனை-சுழு முனை
மூடகம்.மறைந்த இடம்
மூரல்.பல்
மூலாதாரம் - ஆறு தாரங்களுள் குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கு மிடையில் நான்கிதழ்த் தாமரைபோல உள்ள சக்கரம்
மூழ்வது-முழுகுவது
மூன்றுவகைக்காட்சி- தத்துவதரிசனம், ஆன்மதரிசனம், சிவதரிசனம்
மூன்றுவகைக் கிளை-சுத்தம், அசுத்தம், சுத்தாசுத்தம்
மூன்று வளையமிட்டு மூளைத்தெழுந்த கோணம்-அனுகதம்
மெட்டு-காலாழி
மெத்தியிடும்-மிகுத்திடும்
மெய்.உடல்
மெய்யன் கடவுள்
மெழுக்குவிழும்-மெழுகியிருக்கும்
மேதி-எருமை
மேதினி.உலகம்
மேய்ந்து-மூடி
மேரு வரை-மாமேரு மலை
மொட்டு அரும்பு
மோகாந்தம் மோகத்தைவிளைக்கும் அழகு
மோதகம்.கொழுகட்டை
யாக்கை-உடல்
யோகம் - கடவுளை மனத்தால் வழிபடும் மார்க்கம்
யோனி-பெண் குறி
லலாடம்.நெற்றி
லகரி.மயக்கம்
வகுத்த-படைத்த
வங்கிசம்-பரம்பரை
வசக்கட்டு.வியாபாரக் கூட்டாளி வசம் கொடுத்த பொருள்
வசை குற்றம்
வட்டவழி-ஆஞ்ஞை
வட்டில்-ஏனை
வடிவாள்-கூர்மையான வாள்
வண்டிலெச்சில்.தேன்
வண்டுலங்கு வண்டும் கொசுவும்
வண்ணம் அழகு
வண்ணான்.பிராணன்
வத்து-பரம்பொருள்
வயங்கும்-விளங்கும்
வரம் மேன்மை
வரம்பு-எல்லை
வரை-மலை
வல்லபம்-சாமர்த்தியம்
வவ்வெழுத்து-சத்தியெழுத்து
வழக்கத்தலம்-பழகிய ஊர்

வழும்பு-அழுக்கு, நிணம்
வள்ளை-வள்ளைக் கொடிபோன்ற காது
வளவு-வீடு
வளி-காற்று
வறையோடு-வறுக்கும் சட்டி
வன்பர்-கொடியவர்
வன்மை-வலிமை
வன்னி-நெருப்பு
வாக்காதி ஐவர் - வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியங்கள்
வாகு-சாமர்த்தியம்
வாகுவலயம்-தோள் வளை
வாசவன்- இந்திரன்
வாசாமகோசரம்-வாக்குக்கு எட்டாதது
வாசி-பிராணவாயு
வாசுகி - அஷ்டமா நாகங்களுள் ஒன்று
வாய் புதைத்து-வாய் மூடி
வாயு-காற்று
வாயுவறுகோணம்-விசுத்தி
வாரணம்-சங்கு, யானை
வாரணவ்-விநயகன்
வாரிதி-கடல்
வாலை-'வாலாம்பிகை' என்னும் சத்தி. கன்னிப்பெண்
வாவ்-ஒளி
வான்பதி-இந்திரன்
வான்பொருள் - உயர்வான பொருள்
விக்கு-விக்குள்
விங்களங்கள் - கபட வார்த்தைகள்
விசுத்தி - அநாகதத்திற்குமேல்பதினறிதழ்த் தாமரை வடிவினதாகக் கருதப்படும் அடி நாத்தானம்
விசும்பு-ஆகாயம்
விட்டில்-'பதங்கம்' என்னும்சிறு பூச்சி
விடக்கு-சவம், மாமிசம்
விடை-எருது
விண்ட-சொல்லிய
விண்டவர்கள்-பேசினவர்கள்
விண்ணு-திருமால்
வித்தகன்-ஞான சொரூபன்
வித்தாரம்-செல்வச் சிறப்பு
வித்தியாதத்துவங்கள் - கலை, காலம், நியதி, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்பவை
விதனம்-விசனம்
விதி-பிரமன்
வியன்-பெருமை
விரத்தி-வெறுப்பு
விரவி-கலந்து
விரளம்- நீக்கம்
விருத்தம்-குற்றம்
விரை-வாசனை
விழலர்-வீணர்
விழி வெளி மாக்கள் - புறக்கண்களையுடைய மனிதர்கள்
விழுப்பொருள்-மேலான பொருள்
விழும்பு-நிணம்
விள்ளாதே-சொல்லாதே
வீடு-மோட்சம்
வீணைத்தண்டு-முதுகெலும்பு
வீந்த-அழிந்த
வீறுப்பு-கர்வம்
வெங்கொளித்தேள் - கடுமையான தீப்போலக்கொட்டும் தேள்
வெட்டவெளி-சிதாகாசம்
வெண்குணத்தான் - அறிவில்லாதவன்
வெய்ய கொடிய
வெல்லை-அறியாமை
வெள்ளி மலை-கைலாய மலை
வெளியில் வெளி-பூதாகாயத்திற் சிதாகாயம்
வென்-முதுகு
வேட்டகாரர்-கொலை செய்பவர்
வேட்டுவன்-குளவி
வேதமுடிவு-கடவுள்
வேதா பிரமன்
வேதியீர்-பிராமணர்களே
வேய்-மூங்கில்
வேழம் - விளாம்பழத்தைப் பற்றிக் கெடுக்கும் ஒரு நோய்
வேள்வி-யாகம்
வேனல்-வெப்பம்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

அகப்பேய்ச் சித்தர் பாடல்

அகஸ்தியர் ஞானம், I—V

சட்டைமுனி ஞானம்

அழுகணி சித்தர் பாடல்

இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்

இராமதேவர் பூஜா விதி

உரோம ரிஷி ஞானம்

கடுவெளிச் சித்தர் பாடல்

கருவூரார் பூஜா விதி

காகபுசுண்டர் உபநிடதம்

காகபுசுண்டர் காவியம்

காகபுசுண்டர் குறள்

காகபுசுண்டர் ஞானம்

குதம்பைச்சித்தர் பாடல்

சட்டைமுனி நாயனர்

முன் ஞானம் நூறு

சட்டைமுனி நாயனார்

பின் ஞானம் நூறு

சிவபோக சாரம்

சிவ வாக்கியர் பாடல்

சிவானந்த போதம்

சுப்பிரமணியர் ஞானம்

சூரியானந்தர் சூத்திரம்

சொக்கநாத வெண்பா

ஞானக் கும்மி

ஞானசர நூல்

ஞான ரத்தினக் குறவஞ்சி

திருமூல நாயனர் ஞானம்

திருவருட்பாத் திரட்டு

திருவள்ளுவர் ஞானம்

நந்தீஸ்வரர் பூஜா விதி

நெஞ்சறி விளக்கம்

பட்டினத்தார் பாடல்

பத்திரகிரியார்

மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்

பாம்பாட்டி சித்தர் பாடல்

வால்மீகர் சூத்திரஞானம்

வாலைக் கும்மி